Laiško romiečiams studijos

1 dalis

Parengta pagal
pastoriaus Richard Jordan
pamokų video įrašus
(Grace School of the Bible, Chicago)

Vertė Darius Kundrotas
Iš audio įrašų perrašė Lina Mickienė
Paruošė Agnė Kundrotienė

Pamokos dėstomos remiantis
KJV Biblijos vertimu

MALONĖS ŽINIA
www.maloneszinia.lt

Čikaga, Alytus
2010-2011

TURINYS

LAIŠKAS ROMIEČIAMS DIEVO PLANE 5

1 SKYRIUS 19

2 SKYRIUS 99

3 SKYRIUS 117

4 SKYRIUS 194

5 SKYRIUS 244

6 SKYRIUS 276

7 SKYRIUS 305

LAIŠKAS ROMIEČIAMS DIEVO PLANE

Šiandien mes gyvename Dievo malonės amžiuje, Pauliaus laiškuose vadinamame Malonės paskirstyme. Paulius iš viso parašė trylika laiškų: nuo Laiško romiečiams iki Laiško Filemonui.

Kuo ypatingas apaštalui Pauliui patikėtas Laiškas romiečiams dabartiniame Dievo Malonės paskirstyme?..

Nebukadnecaro susapnuota statula

Karalius Nebukadnecaras sapnavo sapną, kuris jį labai neramino. Pasikvietęs savo burtininkus, žynius ir astrologus, karalius liepė išaiškinti jo sapną. Šie paklausė karaliaus, kokį sapną jis sapnavo, idant jį sužinoję, galėtų sapną išaiškinti. Tačiau karalius Nebukadnecaras atsakė nesakysiąs, ir liepė, kad jam nepasakius šie pasakytų, ką jis sapnavo, ir paaiškintų sapno reikšmę. Tada jie išsigando ir sunerimo, nes Nebukadnecaras pasakė, kad jei jie nepasakys, kokį sapną jis sapnavo, ir jo nepaaiškins, jie bus nužudyti ir iš jų bus atimtas jų turtas. Tuomet žiniuoniai prisiminė Danielių ir atvedė jį pas Nebukadnecarą. Danielius pasakė, kokį sapną karalius sapnavo, o paskui išaiškino ir jo reikšmę:

„Tu, o karaliau, matei, ir štai didžiulis atvaizdas. Tas didžiulis atvaizdas, kurio blizgesys buvo nepaprastas, stovėjo priešais tave; ir jo forma buvo baisi. Šio atvaizdo galva buvo iš gryno aukso, jo krūtinė ir rankos iš sidabro, jo pilvas ir šlaunys iš vario, blauzdos iš geležies, pėdos dalinai iš geležies ir dalinai iš molio. Tu matei, kol ne rankomis atlaužtas akmuo trenkė atvaizdui į pėdas, kurios buvo iš geležies bei molio, ir jas sutrupino. Tada geležis, molis, varis, sidabras ir auksas kartu sutrupėjo ir pasidarė kaip vasaros klojimų pelai; ir juos taip nunešė vėjas, kad jiems nerasta jokios vietos; o akmuo, kuris smogė į atvaizdą, tapo dideliu kalnu ir pripildė visą žemę. Toks yra sapnas; ir karaliaus akivaizdoje mes pasakysime jo aiškinimą. Tu, o karaliau, esi karalių karalius; nes dangaus Dievas tau yra davęs karalystę, galią, stiprybę ir šlovę. Ir visur begyvenančius žmonių vaikus, laukinius gyvulius ir dangaus skrajūnus jis yra atidavęs į tavo rankas ir padaręs tave visų jų valdovu. Tu esi ta auksinė galva“. (Dan 2, 31-38)

Karalius Nebukadnecaras buvo auksinė galva tos statulos, kurią jis matė sapne. Taip pat ir galva karalystės, kurios jis buvo karalius.

Statula, kurią matė sapne Nebukadnecaras, pristato penkias pagrindines valdo-

mąsias karalystes, kurios viešpataus žemėje. Tai: 1) **auksinė**, 2) **sidabrinė**, 3) **varinė**, 4) **geležinė** ir 5) **geležies ir molio**.

Pradedant auksu, nuo galvos einama į apačią. Pradedant nuo mąstymo – nuo galvos, užbaigiama moliu, purvu, dulkėmis. Tai – klasikinis pasaulio degeneracijos pavyzdys. Pasaulyje viskas eina žemyn...

Apžvelkime šias penkias karalystes.

Pirmoji karalystė auksinė – Babilonas. Jos karalius – Nebukadnecaras.

Antroji ir **trečioji** karalystės aprašomos 39 eilutėje:

„Po tavęs iškils kita karalystė, menkesnė už tave“. Ir trečioji karalystė „varinė, kuri viešpataus visai žemei“.

Kokia ta sidabrinė, silpnesnė už Babilono karalystę?

Danieliaus 5 skyriuje skaitome apie kitą karalių – Nebukadnecaro sūnų, Belšacarą, kuris pamatė Dievo pirštu užrašytus žodžius. Danielius aiškina Belšacarui, ką reiškia užrašas ant sienos:

„Štai šis yra užrašytasis raštas: ‘MENE, MENE, TEKEL, UPARSIN’. Šis yra to dalyko aiškinimas: ‘MENE’ – Dievas suskaičiavo tavo karalystę ir ją užbaigė. ‘TEKEL’ – tu esi pasvertas svarstyklėmis ir rastas nepakankamas. ‘PERES’ – tavo karalystė padalyta ir atiduota medams ir persams“. Tada Belšacaras įsakė ir jie apvilko Danielių skaisčiai raudonu, uždėjo auksinę grandinę jam aplink kaklą ir paskelbė apie jį, kad jis turi būti trečias valdovas karalystėje. Tą pačią naktį chaldėjų karalius Belšacaras buvo nužudytas. Ir medas Darijus perėmė karalystę, būdamas apie šešiasdešimt dvejų metų amžiaus“. (Dan 5, 25-31)

Babilono karalystei griuvus, į valdžią atėjo medų karalius Darijus.

Kaip statuloje po auksinės galvos sekė sidabro krūtinė ir rankos, taip po Babilono imperijos sekė Persijos-Medijos karalystė, po kurios, savo ruožtu, pagal Nebukadnecaro sapną turėjo iškilti vario juosmenį ir strėnas simbolizuojanti karalystė.

Reikėtų pažymėti, kad Danielius matė dar vieną regėjimą:

„Avinas, kurį matei turintį du ragus, tai Medijos ir Persijos karaliai. Gauruotasis ožys yra Graikijos karalius; didysis ragas, esantis jo tarpuakyje, tai pirmasis karalius“. (Dan 8, 20-21)

Kas buvo pirmasis Graikijos karalius anuo metu? Iš istorijos žinome, kad tai buvo Aleksandras Didysis. Taigi turime tris karalystes: Babiloną, Mediją-Persiją ir Graikiją. Tai – trys karalystės, kurios sekė viena po kitos.

Apie **ketvirtąją** karalystę informacijos randame Dan 2, 40:

„Ketvirtoji karalystė bus stipri kaip geležis; nes geležis viską sutrupina ir pavergia; ir kaip triuškinanti geležis ji šitas visas sutrupins ir sudaužys“.

Gerai žinome, kad pasibaigus Aleksandro didžiojo valdymui, iškilo Romos imperija. Lk 2, 1 skaitome:

„Ir įvyko tomis dienomis, kad išėjo ciesoriaus Augusto įsakas, jog visas pasaulis būtų surašytas“.

O kas ta **penktoji** karalystė, kurią pavaizduoja statulos pėdos dalinai iš geležies ir dalinai iš molio? Tai – Antikristo karalystė.

Tokios štai penkios karalystės aprašomos Nabukadnecaro sapne:

- Babilono
- Medijos-Persijos
- Graikijos
- Romos
- Antikristo

Iš Apaštalų darbų knygos žinome, kad Kristaus laikais pasaulį valdė Roma. Po Apaštalų darbų randame Laišką romiečiams, kurį atsivertus, pirmose eilutėse skaitome:

„Visiems, esantiems Romoje, Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti šventaisiais: malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus“.

Tai – Laiškas, skirtas užgrobėjams romiečiams, paminėtiems antrame Danieliaus knygos skyriuje, aprašant statulą. Pagal pranašystę Roma užvaldė Izraelio tautą. Žydai atidavė Jėzų pagonims – romiečiams, kurie nukryžiavo Kristų. Romiečiai nebūtų nukryžiavę Jėzaus Kristaus, jei žydai nebūtų Jo atidavę, reikalaudami Jį nukryžiuoti.

Pradžioje Izraelio tauta buvo atiduota Babilono karalystei. Kodėl visa tai įvyko? Izraelis sulaužė sandorą su Viešpačiu, ko pasekoje Dievas juos apleido, atiduodamas juos pagonims. Jiems buvo užrašyta įstatyme: „Jei jūs neklausysite manęs, aš atiduosiu jus kitoms tautoms“. Taip ir įvyko. Pradžioje Izraelio tauta buvo atiduoda Babilono karalystei, vėliau Medijai-Persijai, dar vėliau – Graikijos karalystei, galiausiai – Romos imperijai, o ateityje ji bus Antikristo karalystės valdžioje. Visos tos karalystės valdė pasaulį, o taip pat Izraelio tautą, pavergdamos ją. Dievas leido tai daryti vien dėl to, kad Izraelis nusikalto Dievui, sulaužė sandorą.

Laišką romiečiams Paulius rašo tautai, tuo metu valdančiai visą pasaulį, o tuo pačiu ir Izraelio tautą. Jis rašo būtent romiečiams. Įdomu tai, kad pagal pranašystę romiečiai valdė Izraelio tautą ir buvo ją pavergę, tačiau pagal Pauliui apreikštą paslapties programą, griuvus Izraeliui, kai Dievas sutaikė su Savimi pasaulį (Rom 11 sk.), šie tapo Dievo žmonėmis.

Pats pirmas iš visų apaštalo Pauliaus laiškų yra būtent Laiškas romiečiams. Dievas pasaulio sutaikymą pradeda nuo Romos imperijos, užvaldžiusios Izraelio tautą. Laiškas romiečiams neatsitiktinai yra ten, kur ir turi būti tarp visų Naujojo testamento knygų.

Evangelijose pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną yra aprašoma Jėzaus žemiškoji tarnystė. Ji buvo skirta tik Izraelio tautai. Jėzus Kristus pasakė: „Aš atėjau tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Laiške romiečiams rašoma, kad Jėzus Kristus tuo laiku buvo apipjaustytųjų tarnas dėl tėvams duotų pažadų. Jonas Krikštytojas atėjo ir skelbė karalystę, pažadėtą Izraelio tautai. Paskui ir Jėzus Kristus skelbė Izraelio tautai tą patį. Vėliau žydai atidavė Jį nukryžiuoti. Apaštalų darbų periode aprašoma, kad Šv. Dvasia nužengia ant apaštalų. Jie eina, skelbia ir moko karalystės evangeliją.

„Jūs nežinote, ką garbinate; mes žinome, ką garbiname, nes išgelbėjimas yra iš žydų“. (Jn 4, 22)

Ar tai reiškia, kad Dievas nieko kito nemyli? Visiškai ne. Praeityje Dievas sudarė sandorą su Izraelio tauta, pradedant Abraomu. Jiems buvo pažadėta, kad per juos bus palaimintos visos žemės tautos. Praeityje Dievas laimino visas pasaulio tautas per Izraelio tautą. Pasaulio tautos turėjo ateiti ir būti palaimintos per šią tautą. Todėl ketvirtame Evangelijos pagal Joną skyriuje Jėzus pakartoja Abraomui duotą pažadą – kad išgelbėjimas yra iš žydų.

Po prisikėlimo Jėzus Kristus keturiasdešimt dienų iš Raštų aiškino jiems apie būsimąją karalystę. Po Jėzaus pamokymų mokiniai priėję Jo paklausė:

„Todėl kai jie buvo susirinkę, paklausė jo, sakydami: ‘Viešpatie, ar tu šiuo laiku vėl atkursi Izraelio karalystę?’“ (Apd 1, 6)

Mokiniai klausė apie jiems pažadėtą karalystę žemėje. Visose keturiose Evangelijose skelbiamas mokslas yra susijęs su karalyste, pažadėta Izraelio tautai. Apaštalų darbų knyga prasideda klausimu Viešpačiui apie karalystę, kuri buvo pažadėta jiems Senajame Testamente. Karalystė žemėje – pati svarbiausia izraelitų viltis, nes jiems Dievo buvo pažadėta, kad jie bus karališkoji kunigija žemėje.

Palyginkime Apaštalų darbų knygos pradžią su jos pabaiga. Paulius kreipiasi į Izraelio tautą:

„Todėl tebūna jums tai žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, ir jie jo klausysis“. (Apd 28, 28)

Apaštalų darbų 28 skyriuje matome ryškų pasikeitimą. Čia nebekalbama apie Izraelio karalystės atkūrimą. Dievo išgelbėjimas pagonims nebėra per Izraelio tautą. Ši tauta jau atkritusi per netikėjimą. Išgelbėjimas dabar yra pasiųstas pagonims, atsietas nuo Izraelio tautos. 27 eilutėje skaitome:

„Šios tautos širdis nutuko, ir jų ausys sunkiai girdi, ir jie užmerkė savo akis; kad jie nepamatytų savo akimis ir neišgirstų savo ausimis, ir nesuprastų savo širdimi, ir neatsiverstų, ir aš jų neišgydyčiau’“.

Jono Evangelijoje Jėzus Kristus sakė samarietei moteriai, kad išgelbėjimas pa-

gonims yra per žydus. Na, o Apaštalų darbų 28 skyriuje jau rašoma, kad išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, atskirai nuo Izraelio tautos. Pastudijavę Senąjį Testamentą pamatysite, kad pirmiausiai turi būti palaiminta Izraelio tauta. Tik tada, kai ji bus palaiminta, per juos bus palaiminti ir pagonys. Apaštalų darbų 28 skyriuje gi susiduriame su visiškai kita tema, su visai kitokiu išgelbėjimu. Dabar jau išgelbėjimas skirtas pagonims.

Iš kur atsirado toks stiprus pasikeitimas, kas atsitiko su Izraelio tauta, iš kur taip staigiai pagonys įgijo išgelbėjimą, ir dar atskirai nuo Izraelio tautos?

Į šį klausimą atsako pati pirmoji knyga, einanti po Apaštalų darbų knygos. Tai – apaštalo Pauliaus Laiškas romiečiams. Šiame laiške paaiškinami Dievo plane įvykę pasikeitimai – kaip Dievas pasiuntė išgelbėjimą pagonims atskirai nuo Izraelio tautos.

Nuo Danieliaus pranašystės 2 skyriaus pagonių valdžios laikus randame aprašomus per politinė prizmę. Pagonys užvaldė visą pasaulį, įskaitant ir Izraelio tautą. Tuo tarpu Laiške romiečiams prasideda dvasiškas pagonių laikotarpis. Pagonys įgauna dvasinį privalumą. Apie visa tai kalba Pauliaus laiškai.

Izraelis apakintas

Danieliaus pranašystėje skaitome apie karalių Zedekiją, kuris nepakluso Dievo siųstiems pranašams, sakiusiems pasiduoti ir tarnauti Babilono karaliui. Dėl to jis buvo pagautas, jam buvo išluptos akys, ir jis buvo nuvestas į Babiloną.

Apaštalų darbų knygoje skaitome, kaip Dievas išgelbėjo Paulių ir pradėjo per jį visiškai naują programą, kurią Paulius skelbė pagonims. Kartą jis skelbė šią malonės žinią vienam kilmingam pagoniui. Su juo buvęs žydas priešinosi Pauliui. Tuomet Paulius jam pasakė, kad šis kurį laiką bus apakintas, nematys saulės – Dievas apakino žydą vien todėl, kad jis priešinosi tiesai.

Kaip matome, pagonių laikas tiek politiškai, tiek dvasiškai prasidėjo žydo apakinimu. Danieliaus pranašystėje pagonys Zedekijui išlupo akis, o per Pauliaus tarnystę žydas buvo apakintas, nes jis netikėjo tiesa.

Tačiau Dievas Izraelį apkino ne iš karto. Tai vyko trimis etapais ir sutapo su pagonių valdžios politiniame lygyje pradžia.

I etapas.

„Ir Izraelio Dievo šlovė buvo pakilusi nuo cherubo, ant kurio ji buvo, prie namų slenksčio". (Ez 9, 3)

Dievo šlovė būdavo virš gailestingumo krasės tarp dviejų cherubų, šventųjų švenčiausioje. Pagal šią eilutę matome, kad Dievo šlovė paliko tą vietą, šventųjų švenčiausiąją, gailestingumo krasę, ir pajudėjo **link šventyklos slenksčio**, kad išeitų iš šventyklos.

II etapas.

„Tada VIEŠPATIES šlovė pasitraukė nuo namų slenksčio ir atsistojo virš cherubų. Ir cherubai pakėlė savo sparnus ir, man matant, pakilo nuo žemės; kai jie išėjo, ratai irgi buvo šalia jų, ir jie sustojo prie VIEŠPATIES namų rytinių vartų durų; ir Izraelio Dievo šlovė buvo viršum jų“. (Ez 10, 18-19)

Dievo šlovė atsitraukia nuo namų slenksčio **link rytinių Viešpaties namų vartų durų**.

III etapas.

„Ir VIEŠPATIES šlovė pakilo iš miesto vidurio [Jeruzalės] ir sustojo ant [Alyvų] kalno, esančio rytinėje miesto pusėje“. (Ez 11, 23)

Išėjusi už šventyklos rytinių vartų, šlovė nusileido **ant Alyvų kalno**.

Viešpaties šlovė per tris etapus išeina iš šventų švenčiausiosios, iš to kambario, kur buvo šlovė, ir atsiranda už miesto ribų, ant Alyvų kalno. Dievo šlovė palieka Izraelio miestą.

Lygiai tokiu pat būdu, trimis etapais, Dievas palieka Izraelio tautą apaštalo Pauliaus tarnystės metu. Dievas palieka Izraelio tautą ir išeina pas pagonis. Prasideda dvasinis pagonių laikotarpis.

I etapas.

„Ir sekančią sabato dieną susirinko beveik visas miestas pasiklausyti Dievo žodžio. Bet žydai pamatę minias prisipildė pavydo ir priešgyniaudami bei piktžodžiaudami kalbėjo prieš tai, kas buvo kalbama Pauliaus. Tada Paulius ir Barnabas įsidrąsino ir tarė: ‘Buvo būtina, kad Dievo žodis pirmiau turėjo būti kalbamas jums, bet kadangi jūs jį atmetate nuo savęs ir nuteisiate save kaip nevertus amžinojo gyvenimo, štai mes sukame pas pagonis’“. (Apd 13, 44-46)

Čia matome pirmąjį žingsnį, kuomet Paulius oficialiai pasako, kad Dievas atsiskiria nuo Izraelio tautos ir eina pas pagonis.

II etapas.

„Ir kai Silas bei Timotiejus atėjo iš Makedonijos, Paulius buvo spaudžiamas dva-

sioje ir liudijo žydams, kad Jėzus yra Kristus. Ir kai jie prieštaravo sau ir piktžodžiavo, jis nusipurtė drabužį ir jiems tarė: „Jūsų kraujas tebūna ant jūsų pačių galvų; aš esu švarus; nuo šiol aš eisiu pas pagonis“. (Apd 18, 5-6)

Tai – antrasis viešas pareiškimas, kurį Paulius paskelbė Izraelio tautai, kad Dievas palieka juos ir siunčia žinią pagonims. Tai yra ta žinia, kurią Jis patikėjo Pauliui.

III etapas.

„Todėl tebūna jums tai žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, ir jie jo klausysis“. (Apd 28, 28)

Tai – trečiasis žingsnis, kurį Dievas padaro, palikdamas Izraelio tautą bei siųsdamas išgelbėjimą pagonims.

1 Tes 2, 14-16 skaitome: „Nes jūs, broliai, tapote sekėjais Dievo bažnyčių, kurios Judėjoje yra Kristuje Jėzuje; nes ir jūs tą patį kentėjote nuo savo tėvynainių, lygiai kaip ir jos nuo žydų, kurie užmušė tiek Viešpatį Jėzų, tiek savo pačių pranašus bei persekiojo mus; ir jie nepatinka Dievui, ir yra priešiški visiems žmonėms, neleisdami mums kalbėti pagonims, kad tie būtų išgelbėti, nuolat pripildydami savo nuodėmes, nes **jiems iki galo yra atėjusi rūstybė**“.

Taip Izraelio tauta – ta tauta, per kurią turi būti palaimintos visos tautos, tampa atmesta, griuvusi, ant jų ateina Dievo rūstybė. Ji yra atidėta į šoną, Dievas juos atmetė. Tuomet kokia dabar yra Dievo programa? Ką dabar Dievas daro?

Ši nauja Dievo programa ir Jo naujas darbas yra pristatomas Laiške romiečiams. Šiame laiškr yra išdėstomas visas mokslas, paaiškinantis, kas įvyko su Izraelio tauta ir su pagonimis. Laiškas romiečiams paaiškina visus Apaštalų darbų knygoje vykusius įvykius.

Laiško romiečiams tikslas

„Nes aš trokštu jus pamatyti, kad galėčiau jums duoti kokią dvasinę dovaną tuo tikslu, kad jūs būtumėte sutvirtinti“. (Rom 1, 11)

Nors labai norėjo, tačiau Pauliui nepavyko ateiti pas romiečius. Todėl jis parašė jiems laišką, kuriame jis išdėstė visą mokslą, kurį norėjo jiems perduoti. Šiame laiške Paulius išdėsto romiečiams, kaip per Izraelio griuvimą yra sulaikyta pranašystės programa ir kaip Dievas pristato visiškai naują, niekad neskelbtą programą ir žinią, vadinamą Paslaptimi. Dievas jos neskelbė nuo pat pasaulio pradžios. Romiečiai turėjo būti tinkamai informuoti apie naują Dievo paskirstymą, patikėtą apaštalui Pauliui. Laiškas

romiečiams – tai mokslinis veikalas, kuriame surašytas mokslas apie išgelbėjimą.

Pati pagrindinė Laiško romiečiams tema apibrėžiama 1 skyriuje, 16-17 eilutėse:

„Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki, pirma žydui, taip pat ir graikui. Kadangi joje yra atskleistas Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip yra parašyta: 'Teisusis gyvens tikėjimu'".

Išgelbėjimas žmogui per tikėjimą – „Teisusis gyvens tikėjimu". Laiške romiečiams Paulius išdėsto informaciją apie kryžiaus prasmę. Apie tai, ką Kristus padarė ant kryžiaus. Šiame Laiške Paulius užrašo niekam dar nežinomą paslapties žinią. Ji suteikia pilnesnį, tolimesnį Dievo plano apreiškimą.

Praeityje, Senajame testamente buvo rašoma apie kryžių ir su juo susijusius įvykius. Buvo rašoma apie Jėzaus Kristaus kančią ir po jos seksiančią šlovę. Bet tik Pauliaus laiškuose buvo paaiškinta ir aprašyta to kryžiaus prasmė, ką kryžius įgyvendino.

Pažintis su Laišku romiečiams

Laiškas romiečiams yra skirtas sustiprinti ir įtvirtinti tikintįjį. Šiose pamokose išsiaiškinsime, kokį mokslą Paulius yra atskleidęs Laiške romiečiams. Na, o išsiaiškinę tą mokslą, bandysime pritaikyti jį savo krikščioniškame gyvenime.

Laišką romiečiams patarčiau iš pradžių perskaityti bent tris keturis kartus. Geriausia būtų vienu prisėdimu perskaityti visus 16 skyrių – tai būtų labai naudinga. Skaitant visus 16 skyrių iš karto, per daug nesigilinkite į detales, nes daug kas kol kas bus nesuprantama. Iš pradžių svarbiausia pajausti šio Laiško tėkmę, bendrą vaizdą. Vėliau pastudijuosime viską detaliau.

Skaitydami šį laišką pasistenkite įsiminti, kokiame skyriuje rašoma apie Abraomo išteisinimą tikėjimu, kokiame skyriuje apie tai, kad mes esame pakrikštyti į Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą; kokiame skyriuje rašoma, kad visa kūrinija iki šiol dūsauja ir kankinasi skausmuose, kokiame skyriuje aprašoma Izraelio nuopolio istorija.

Šiame Pauliaus laiške yra 16 skyrių, 433 eilutės. Laiškas susideda iš trijų dalių:

I dalis – 1-8 skyriai.

Tai mokslinė dalis, kurioje randame mokslą, skirtą krikščioniškam tikėjimui. Čia išdėstoma visa tiesa apie Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus ir kokią tai turi įtaką mums.

Ši dalis savu ruožtu gali būti skaidoma į tris skirsnius:

• Rom 1, 18 – 3, 20, kur kalbama apie Dievo pasmerkimą žmonėms.

• Rom 3, 21 – 5, 11, kur pateikiamas mokslas apie žmogaus išteisinimą (ypatingas dėmesys nuodėmėms – dgs.)

• Rom 5, 12 – 8, 39, kur aiškinamas mokslas apie tikinčiojo pašventinimą ir pašlovinimą (ypatingas dėmesys nuodėmei – vns.)

Kuo skiriasi nuodėmės (vns.) ir nuodėmių (dgs.) sąvokos?

Nuodėmės (dgs.) – tai mūsų nuodėmiavimas. O nuodėmė (vns.) – tai mūsų nuodėminga prigimtis. Tai mūsų šaknis, iš kurios kyla visos problemos. Mes darome nuodėmes todėl, kad esame nusidėjėliai. Mes nesame nusidėjėliai todėl, kad darome nuodėmes. Viskas yra atvirkščiai. Pagrindinė problema – tai mūsų nuodėmingoji prigimtis.

Paulius aprašo ne tik mūsų teisų stovėjimą prieš Dievą (kai Dievas susidoroja su mūsų nuodėmėmis, išteisina mus tikėjimu), bet taip pat ir tą mokslą, kuris paaiškina, kaip Dievas mus išlaisvina iš mūsų nuodėmingos prigimties, kad mes nebetarnautume nuodėmei, ir kaip mes galime kiekvieną dieną gyventi laisvi nuo mūsų nuodėmingos prigimties, kadangi Dievas tuo pasirūpino.

II dalis – 9-11 skyriai.

Dalis, nagrinėjanti tautinius klausimus. Šioje dalyje išdėstoma, kas atsitiko su Izraelio tauta Apaštalų darbų knygoje ir ką Dievas dabar daro tarp pagonių. Šioje dalyje aprašoma Izraelio tautos pozicija dabartiniame Malonės amžiuje, Dievo malonės paskirstyme.

III dalis – 12-16 skyriai.

Praktinė dalis, skirta kasdieniam krikščioniškam gyvenimui. Šioje dalyje aprašomas praktinis viso to mokslo, surašyto Laiško romiečiams 1 dalyje, pritaikymas.

Septyni dalykai, kurie padės susipažinti su Laišku romiečiams:

1. Šis laiškas yra parašytas apaštalo Pauliaus.

„Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu“ (Rom 1, 1).

2. Šis Laiškas yra parašytas iš Korinto miesto. Pažiūrėkime, kaip galime nustatyti šią informaciją:

„Dėl šios priežasties aš ir buvau labai sutrukdytas pas jus atvykti. Bet dabar, ne-

beturėdamas daugiau vietos šiose srityse ir šituos daugelį metų turėdamas didelį troškimą atvykti pas jus; kai keliausiu į Ispaniją, atvyksiu pas jus, nes tikiuosi pamatyti jus savo kelionėje ir būti jūsų išlydėtas keliauti ten, jei pirma šiek tiek būsiu pasotintas bendravimo su jumis. Bet dabar aš **vykstu į Jeruzalę patarnauti šventiesiems**. Nes tiems iš **Makedonijos ir Achajos...** (Paulius jau buvo grįžęs iš Makedonijos ir Achajos, gavęs iš jų finansinę paramą Jeruzalės šventiesiems. Turėdamas surinktus pinigus, jis ruošiasi vykti į Jeruzalę.)

... patiko padaryti tam tikrą rinkliavą beturčiams šventiesiems, esantiems Jeruzalėje. Jiems iš tikrųjų tai patiko; ir jie yra jų skolininkai. Nes jei pagonys tapo jų dvasinių dalykų bendrininkai, tai ir jų pareiga patarnauti jiems medžiaginiais dalykais. Taigi kai būsiu tai atlikęs ir užantspaudavęs jiems šitą vaisių, **pro jus atvyksiu į Ispaniją**“. (Rom 15, 22-28)

Apd 19, 21 skaitome: „Pasibaigus šitiems dalykams, Paulius nusprendė dvasioje, **perėjęs per Makedoniją ir Achają eiti į Jeruzalę** sakydamas: ‘Ten pabuvęs aš taip pat **turiu pamatyti Romą**’“. Iš šios eilutės matome, kad Paulius buvo numatęs atvykti į Makedoniją ir Achają surinkti visus tuos pinigus, apie kuriuos rašoma Laiško romiečiams 15 skyriuje. Su visais tais pinigais jis ruošiasi eiti į Jeruzalę.

Apie tai rašoma toliau: „Ir triukšmui paliovus Paulius pasikvietė mokinius, juos apkabino ir išėjo, kad **vyktų į Makedoniją**. Ir perėjęs tas vietoves ir pateikęs jiems daug paskatinimo, jis **atėjo į Graikiją** ir ten pasiliko tris mėnesius. Ir kai jam besiruošiant plaukti į Siriją, žydai jo tykojo, jis nusprendė **grįžti per Makedoniją**“. (Apd 20, 1-3) Šitose eilutėse matome, kad Paulius vyko į Makedoniją ir į Graikiją.

Pirmam laiške korintiečiams Paulius rašo: „Ir kai aš ateisiu, kuriuos jūs išbandysite savo laiškais, tuos aš pasiųsiu nunešti jūsų dosnumą į Jeruzalę. Ir jeigu bus tinkama, kad ir aš eičiau, jie eis su manimi. Na, o aš ateisiu pas jus vykdamas per Makedoniją, **nes vykstu per Makedoniją**“. (1 Kor 16, 3-5:) Matome, kad Paulius rašo, kad jis atvyks pas juos į Korintą ir paims surinktus pinigus, kuriuos jie surinko Jeruzalės šventiesiems. Laiške romiečiams pasikartoja tos pačios Pauliaus kelionės, paminėtos Apaštalų darbų 20 skyriaus pirmose eilutėse. Apaštalų darbų 20 skyriuje rašoma, kad jis jau buvęs Makedonijoje ir Graikijoje.

Sugretinant Apaštalų darbų 20 skyriaus pirmąsias eilutes su Laiško romiečiams 15 skyriumi, galime atsekti, kur tuo metu buvo Paulius, kai jis rašė šį Laišką romiečiams. Dievo Žodis pats mums atskleidžia viską. Kai Paulius rašė Laišką romiečiams, jis buvo Korinto mieste. Jei turite tų laikų žemėlapį, tai į vakarus nuo Achajos pamatysite Korinto miestą. Rytų pusėje pamatysite Kenchrėją. Visa tai yra Korinto miestas. Kenchrėja yra rytinė Korinto miesto dalis. Toliau į rytus yra Atėnai. Kaip tik ten Paulius ir buvo, kai rašė Laišką romiečiams.

Paulius pradėjo nuo Efezo miesto. Jei pažiūrėsite į rytų pusę nuo Achajos, nuo Korinto, jūs pamatysite Efezo miestą. Jis yra skersai Agėjo jūros. Jis tuo metu jau buvo surinkęs pinigus iš Achajos ir Makedonijos ir ruošėsi keliauti į Jeruzalę. Tuos pinigus

nuvežęs į Jeruzalę, jis planavo atvykti į Romą, keliaudamas į Ispaniją.

Laiško romiečiams 16 skyriuje labai aiškiai matyti, kad Paulius šį laišką rašė iš Korinto miesto: „Mano ir visos bažnyčios šeimininkas **Gajus** sveikina jus“. (Rom 16, 23)Gajus buvo Korinto miesto gyventojas. Tai matome iš kitos eilutės: „Aš dėkoju Dievui, kad nei vieno iš jūsų nepakrikštijau, išskyrus Krispą ir **Gajų**“. (1 Kor 1, 14) Gajus buvo vienas iš korintiečių. Kai Paulius rašė Laišką romiečiams, tuo metu jis buvo su Gajumi, Korinto mieste.

Rom 16, 23 skaitome: „Miesto valdytojas **Erastas** ir brolis Kvartas sveikina jus“.

2 Tim 4, 20 rašoma: „**Erastas** pasiliko **Korinte**, bet Trofimą palikau Milete sergantį“. Iš čia matome, kad Erastas buvo Korinte. Taigi – Paulius rašė Laišką romiečiams iš Korinto miesto.

3. „Aš patikiu jums mūsų seserį Febę, kuri yra tarnaitė bažnyčios, esančios Kenchrėjoje“. (Rom 16, 1)

Kenchrėja yra rytuose nuo Korinto. Tai yra rytinė Korinto miesto dalis. Korintas yra didelis miestas, Kenchrėja – tarsi priemiestis.

4. Paulius šitą laišką padiktavo vyrui, vardu Tercijus.

Rom 16, 22: „Aš, Tercijus, kuris užrašiau šitą laišką, sveikinu jus Viešpatyje“. Paulius padiktavo visus žodžius, kuriuos jis turėjo užrašyti į šį laišką. Pauliaus įprotis buvo turėti žmogų, kuriam jis padiktuodavo laišką. Tas žmogus surašydavo laišką, o Paulius jį pasirašydavo. Pvz.: „Sveikinimas mano paties, Pauliaus, ranka. Prisiminkite mano pančius. Malonė tebūna su jumis. Amen“. (Kol 4, 18) „Sveikinimas mano paties, Pauliaus, ranka, kuris yra ženklas kiekviename laiške: taip aš rašau. Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais. Amen“. (2 Tes 3, 17-18)

5. Paulius pasirašo kiekviename savo laiške.

6. Romiečiams 16, 23 rašoma, kad šį laišką Paulius rašė svečiuodamasis pas Gajų: „Mano ir visos bažnyčios šeimininkas Gajus sveikina jus“. Ar nesmagu būtų, jei Laišką romiečiams Paulius būtų rašęs svečiuodamasis pas jus?..

7. „Aš patikiu jums mūsų seserį Febę, kuri yra tarnaitė bažnyčios, esančios Kenchrėjoje, kad jūs priimtumėte ją Viešpatyje, kaip pritinka šventiesiems, ir kad jai padėtumėte bet kokiu reikalu, ko jai iš jūsų beprireiktų, nes ji buvo daugelio padėjėja, taip pat ir mano“. (Rom 16, 1-2) Parašęs Laišką romiečiams Korinto mieste, Paulius jį perdavė Febei ir pasiuntė ją pas romiečius, kad jie ją priimtų. Su šiuo Pauliaus parašytu laišku ji atvyko pas romiečius ir jiems jį įteikė.

Laišką romiečiams Paulius rašė ne vienai bažnyčiai, esančiai Romoje, bet visiems, esantiems Romoje, Dievo mylimiesiems, pašauktiesiems būti šventaisiais:

„Visiems, esantiems Romoje, Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti šventaisiais: malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus“. (Rom 1, 7)

Romoje buvo keletas bažnyčių, į kurias susirinkdavo šventieji. Buvo kelios tikinčiųjų grupės, kurios susirinkdavo studijuoti Dievo Žodį. Tai nebuvo viena bendra bažnyčia Romoje.

„Taip pat sveikinkite bažnyčią, esančią jų namuose“. (Rom 16, 5a) Tai – bažnyčia, kuri rinkdavosi Priscilės ir Akvilo namuose.

„Sveikinkite Asinkritą, Flegoną, Hermą, Patrobą, Hermį ir su jais esančius brolius“. (Rom 16, 14) Iš šios eilutės matome, kad yra dar viena tikinčiųjų, šventųjų bažnyčia, susirenkanti į vieną vietą.

Dar viena tikinčiųjų grupė atpažįstama Rom 16, 15: „Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, ir Olimpą, ir visus su jais esančius šventuosius“.

Vien šiose trijose eilutėse (Rom 16, 5. 14. 15) matome tris tikinčiųjų bažnyčias.

Apaštalo Pauliaus laiškų struktūra

Nors Paulius rašo kelioms, skirtingose vietose esančioms romiečių bažnyčioms, tačiau visą mokslą pateikia kaip vienai bažnyčiai, Kristaus kūnui. Nes yra daug narių, bet vienas kūnas. Pagrindinė tiesa, skirta šiam vienam mūnui, yra aiškinama Laiške romiečiams.

Toliau pamatysime, kad kai Paulius rašo Laišką efeziečiams, jis tikisi ir žino, kad Efezo tikintieji jau yra susipažinę su mokslu, išdėstytu Laiške romiečiams. Laiško efeziečiams mokslas yra pastatytas ant Laiško romiečiams pamato. Kai Šv. Dvasia davė Pauliui žodžius užrašyti Laiške efeziečiams, Ji davė juos atsižvelgdama į pradinį pamatą, padėtą Laiške romiečiams.

Pauliaus laiškai yra surašyti pagal tam tikrą struktūrą, pagal tam tikrą pavidalą, tam tikra progresuojančia tvarka. Laiškas romiečiams mūsų Biblijoje yra pats pirmasis, nes jis yra dvasinio krikščionio formavimo pagrindas. Jei norite pradėti studijuoti Laišką efeziečiams, prieš tai jums būtina įsisavinti Laišką romiečiams, nes visi Pauliaus laiškai yra pastatyti vienas ant kito. Tai tarsi namo struktūra, kur pirmiausia dedamas pamatas, paskui statomos sienos, o pabaigoje uždengiamas stogas. Negalime pradėti statyti namo nuo stogo. Turime statyti namą pradėdami nuo pamatų. Pauliaus surašytame moksle namo pamatas yra Laiškas romiečiams. Šio namo statyba vyksta mūsų sieloje, mūsų vidiniame žmoguje.

Paulius rašo žydams ir pagonims:

„Na, o aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys, jog daug kartų ketinau ateiti pas jus (bet ligi šiolei buvau sukliudytas), kad aš ir tarp jūsų [romiečių] turėčiau vaisių, kaip ir tarp kitų **pagonių**“. (Rom 1, 13)

Rašydamas Laišką romiečiams, Paulius kreipiasi į juos kaip į pagonis.

„Nes aš kalbu jums, **pagonys**, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą“. (Rom 11, 13)

„Kad aš būčiau Jėzaus Kristaus tarnautojas **pagonims**, patarnaujantis Dievo evangeliją, kad pagonių aukojimas būtų priimtinas, pašvęstas Šventosios Dvasios“. (Rom 15, 16)

Didžioji dalis šventųjų Romoje buvo pagonys. Nors Laiško romiečiams 2 skyriuje Paulius kreipiasi ir į žydus: „Štai tu esi vadinamas **žydu** ir pasikliauji įstatymu, ir giriesi Dievu“. (Rom 2, 17)

Matome, kad tarp romiečių buvo ir žydų. Antai ir Rom 16, 3: „Pasveikinkite Priscilę ir Akvilą, mano padėjėjus Kristuje Jėzuje“. Priscilė ir Akvilas buvo žydai. Apie tai rašoma Apaštalų darbų 18 skyriuje. Matome, kad tarp romiečių buvo dalis žydų, tačiau daugiausiai tai buvo pagonys.

Kaip Romoje atsirado bažnyčia? Kaip ji buvo įkurta, įtvirtinta? Kai kurie krikščionys, ypač katalikai, laikosi tokios prielaidos, kad bažnyčią Romoje įkūrė Petras. Tačiau Raštai kalba visai priešingai.

Gal 2, 9: „Ir kai Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, pastebėjo man duotą malonę, jie padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą [pas žydus]“. Petras, Jokūbas, Jonas ir Paulius dalyvavo pasitarime Jeruzalėje, kur sukirto rankomis, kad Paulius turi eiti pas pagonis, o Jonas, Petras ir Jokūbas turi eiti pas Izraelio tautą, pas apipjaustytuosius, pas žydus. Žiūrint į Raštą, nėra pagrindo manyti, kad Petras įkūrė bažnyčią Romoje.

Kiti laikosi tokios nuomonės, kad bažnyčią Romoje įkūrė tie Izraelio tikintieji, kurie Sekminių dieną buvo Jeruzalėje ir gavo Šv. Dvasią. Jie tai aiškina remdamiesi Apd 2, 10: „Frigijos ir Pamfilijos, Egipto ir Libijos pakraščių ties Kirėne gyventojai, ir Romos ateiviai“. Jie sako: „Matote, tuo metu, Sekminių dieną buvo Romos ateiviai. Jie buvo išgelbėti ir sugrįžę į Romą, įkūrė tikinčiųjų bažnyčią“. Tačiau iš tiesų taip nėra. Tai, kas rašoma Apaštalų darbų 2 skyriuje, nėra Kristaus kūno formavimosi pradžia.

Apd 11, 19: „Na, o tie, kurie buvo išsisklaidę dėl persekiojimo, kilusio dėl Stepono, keliavo iki Finikijos ir Kipro, ir Antiocho, skelbdami žodį niekam kitam, o vien tik **žydams**“. Išsisklaidę po kitas šalis žydai, skelbė evangeliją išskirtinai žydams. Jiems buvo skirta tokia karalystės programa. Ta karalystė buvo pažadėta Izraelio tautai, žydams, ir ji turėjo būti skelbiama tik žydams. Tame tarpe ir žydams, gyvenantiems kitose šalyse.

Pažiūrėkime į Apd 11, 20-25: „Ir vieni iš jų buvo vyrai iš Kipro ir Kirenės, kurie, atėję į **Antiochą**, kalbėjo graikams, skelbdami Viešpatį Jėzų. Ir su jais buvo Viešpaties ranka, ir didelis skaičius įtikėjo bei atsigręžė į Viešpatį. Tada žinios apie tai atėjo iki Jeruzalėje esančios bažnyčios ausų, ir jie išsiuntė Barnabą, kad jis eitų iki Antiocho. Kuris, atėjęs ir pamatęs Dievo malonę, apsidžiaugė ir ragino juos visus, kad širdies nutarimu jie priliptų prie Viešpaties. Nes jis buvo geras vyras ir pilnas Šventosios Dvasios bei tikėjimo, ir daug žmonių buvo pridėta prie Viešpaties. Tada Barnabas išėjo į Tarsą ieškoti Sauliaus“. Paulius įkūrė pagonių bažnyčias Antioche. Ne Petras, bet Paulius ir jo bendražygiai įkūrė pagonių bažnyčias. Iš Rašto aiškiai matyti, kad romiečių bažnyčia nebuvo įkurta išsisklaidžiusių žydų, iš visų kraštų atėjusių į Jeruzalę, o paskui išsisklaidžiusių ir skelbusių evangeliją. Išsisklaidę žydai skelbė žydams. Romiečių bažnyčia nebuvo įkurta žydų, skelbusių karalystės evangeliją. Ji nebuvo įkurta Petro, ėjusio pas apipjaustytuosius, Izraelio tautą. Bažnyčias Romoje įkūrė apaštalas Paulius.

Apd 19, 10-11: „Ir tai truko dvejus metus [Paulius buvo Azijoje. Jis dvejus metus skelbė malonės evangeliją]; taip, kad visi, gyvenantys Azijoje, žydai ir graikai, išgirdo Viešpaties Jėzaus žodį. Ir Dievas Pauliaus rankomis darė ypatingus stebuklus“. Paulius Efeze įkūrė bažnyčias. Įkūrė tarnavimą, kad įtikėję žmonės pradėtų kurti bažnyčias, skelbti Dievo Žodį. Per Pauliaus skelbiamą evangeliją daugelis žmonių įtikėjo, pradėjo studijuoti Dievo Žodį. Paskui jie ėjo skelbdami ir mokydami Dievo Žodžio bei kurdami bažnyčias.

Apd 28, 13-14: „Ir iš ten mes plaukėme aplinkui ir atvykome į Regijų, ir po vienos dienos pūtė pietų vėjas, ir sekančią dieną mes atvykome į Puteolus, kur mes radome brolius, ir buvome prašomi pasilikti su jais septynias dienas; ir taip mes ėjome link Romos“. Matome, kad bekeliaudamas Paulius rado brolius. Kas tie broliai? Tie, kurie per Pauliaus skelbiamą evangeliją buvo išgelbėti. Kur Paulius bekeliavo, vis rasdavo brolių. Pauliaus paskelbta evangelija plačiai išgarsėjo ir buvo skelbiama. To pasekoje daug kur buvo išgelbėtų žmonių ir naujai susikūrusių bažnyčių, beskelbiančių Pauliaus evangeliją.

Apd 28, 15: „Ir iš ten, kai broliai išgirdo apie mus, jie atėjo mūsų pasitikti iki Apiforo ir Trijų tavernų, kuriuos [brolius] Paulius pamatęs, jis dėkojo Dievui ir įgavo drąsos“. Čia matome, kad broliai ateina pasitikti Pauliaus. Tai buvo tie patys žmonės, kurie buvo išgelbėti per Pauliaus skelbiamą malonės evangeliją. Nebūtinai Paulius jiems buvo ją paskelbęs. Jie galėjo būti išelbėti per kitus brolius, kurie gerbė Paulių ir pripažino jį kaip jiems anksčiau paskelbusį evangeliją. Greičiausiai atsitiko taip, kad per Pauliaus skelbiamą evangeliją įtikėję žmonės atkeliavo į Romą ir ten ją paskelbė romiečiams. Taip Romoje susiformavo vietinės tikinčiųjų grupės – bažnyčios. Laiške romiečiams atpažįstamos trys Romos bažnyčios, susiformavusios per Pauliaus skelbiamą evangeliją.

Paulius parašė romiečiams Laišką, kad jie būtų sutvirtinti tikėjime, žinotų Pauliaus skelbiamą mokslą. Kad jie dvasiškai subręstų ir būtų stiprūs krikščionys.

1 SKYRIUS

Laiškas romiečiams – tai pirmasis mokslinis rašinys, skirtas Kristaus kūno bažnyčiai. Jis yra be galo svarbus mūsų dvasiniam augimui. Todėl šis laiškas tiesiog prisotintas mokslo. Jau pačiose pirmose šio Laiško eilutėse randame apsčiai mokslo.

Rom 1, 1-5: „Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išskirtas Dievo evangelija (kurią jis iš anksto buvo pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose) apie jo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, kuris pagal kūną tapo iš Dovydo sėklos ir pagal šventumo dvasią paskelbtas galingu Dievo Sūnumi per prisikėlimą iš numirusių, per kurį mes gavome malonę ir apaštalystę dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų dėlei jo vardo“.

Paskaitę kitus Pauliaus laiškus pamatysite, kad jų įžangos nėra sudėtingos. Laiške romiečiams Paulius be jokių įžangų pasineria į gilų mokslą. Kam mums reikalingas mokslas? Tam, kad jis mus paruoštų krikščioniškam gyvenimui ir tarnystei. Tik dvasiškai subrendęs, dvasiškai išugdytas krikščionis gali vykdyti tarnystę, kurią jam patikėjo Dievas.

• Rom 1, 1 •

„Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išskirtas Dievo evangelijai“.

•• Paulius ••

Tiek Laiške romiečiams, tiek ir kituose savo laiškuose Paulius savo vardą rašo pačiu pirmu žodžiu. Šiandien mes laiškus pasirašome laiško gale, tačiau senovėje vardas būdavo rašomas pačioje laiško pradžioje. Laiško autoriai pirmiausia pasirašydavo, kad skaitytojas iš karto matytų, nuo ko yra tas laiškas. Ir tik paskui parašydavo sveikinimą bei į ką kreipiasi. Pvz.:

„Ir jis parašė tokio būdo laišką: ‘Klaudijus Lisijus, pačiam garbingiausiam valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą’“. (Apd 23, 25-26)

„Ir per juos jie parašė laiškus tokiu būdu: ‘Apaštalai ir vyresnieji bei broliai siunčia sveikinimus broliams, esantiems iš pagonių Antioche ir Sirijoje bei Kilikijoje’“. (Apd 15, 23)

Nėra nei vieno laiško, kuriame Paulius neprisistatytų. Kur tik rasite laiško pra-

džioje žodį „Paulius“, galite būti tikri, kad tai – apaštalo Pauliaus laiškas. Petras ir Jokūbas taip pat pasirašė savo laiškuose. Vienintelės išimtys – tai Apreiškimo knyga, Jono laiškai ir Laiškas hebrajams.

Pažiūrėkime, kokia jų pradžia.

Hbr 1, 1: „**Dievas**, kuris daug kartų ir įvairiais būdais praeityje kalbėjo tėvams per pranašus“.

Kai žmonės klausia, kas parašė Laišką hebrajams (yra įvairių diskusijų, kas parašė šį laišką – ar Paulius, ar Petras, ar dar kas nors), aš atsakau, kad šį laišką parašė Dievas. Taip sako pirmoji šio laiško eilutė. Laiško hebrajams žmogiškasis autorius nėra žinomas. Niekur nerasite, kur būtų aiškiai nurodoma, kas parašė Laišką hebrajams. Kadangi pirmasis Laiško hebrajams žodis yra „Dievas“, vadinasi, šio laiško žinia yra nuo Dievo. Dievas kreipiasi į Izraelio tautą.

Iš pirmos laiško eilutės galime pasakyti, kad Izraelio tautai Dievas anksčiau kalbėjo per pranašus. Žiūrėkime toliau. Hbr 1, 2: „Šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums [Izraelio tautai] per savo Sūnų“.

Anksčiau Dievas kalbėjo per pranašus, bet kai Izraelio tauta nupuolė, Jis prakalbo per Sūnų. Ateityje, „paskutinėmis dienomis“, Dievas vėl kalbės Izraelio tautai. Argi pats Laiško pavadinimas nepasako, kam yra parašytas šis laiškas? Tai „Laiškas hebrajams“, o ne „Laiškas pagonims“. Jis parašytas Izraelio tautai.

Apreiškimo knygos pirmoji eilutė mums taip pat atskleidžia knygos autorių:

„Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį jam davė Dievas, kad parodytų savo tarnams, kas turi netrukus įvykti; ir pasiuntęs jį jis pranešė per savo angelą savo tarnui Jonui“. (Apr. 1, 1)

Pažiūrėkime į Pirmąjį laišką Jonui. Jonas niekur pats neprisistato. Tik iš konteksto galime suprasti, kad jis yra parašęs šį laišką. 1 Jn 1, 1-2:

„Tai, kas buvo nuo pradžios, ką girdėjome, ką matėme savo akimis, ką stebėjome ir ką lietė mūsų rankos, apie gyvenimo Žodį. (nes gyvenimas apsireiškė, ir mes jį matėme, ir liudijame, ir skelbiame jums tą amžiną gyvenimą“.

Ar pastebėjote, kad šiose eilutėse vartojami įvardžiai „mes“, „mūsų“? Įvardis „mes“ reiškia dvylika apaštalų. Pirmojo Jono laiško tema tokia, kad apaštalai, kurie viską matė, viską stebėjo, regėjo Jėzaus Kristaus žemišką tarnystę, kreipiasi į Izraelio tikinčiuosius su ta žinia, kurią jie gavo iš Jėzaus Kristaus, kol Jis dar buvo su jais žemėje.

Bet grįžkime prie Pauliaus laiškų. Kai Paulius prisistato: „Paulius“, jis kreipiasi su jam suteiktu įgaliojimu. Jis yra įgaliotas kalbėti nuo Dievo.

Palyginkime Laiško romiečiams 1 skyriaus, 1 eilutę („Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išskirtas Dievo evangelijai“) su Laiško efeziečiams 1 skyriumi, 1 eilute („Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, šventiesiems, esantiems Efeze, ir ištikimiesiems Kristuje Jėzuje“.)

Pastebėkite – Laiškuose romiečiams ir efeziečiams Paulius prisistato kaip vienintelis asmuo. Kitų vardų čia nėra. Tai yra žinia išskirtinai nuo Pauliaus. Kituose laiškuose Paulius prisistato nuo savęs ir kitų savo bendrininkų: Timotiejaus, Sosteno ir Silvano. Laiške romiečiams ir Laiške efeziečiams Paulius prisistato pats vienas. Taip yra todėl, kad šie abu laiškai yra išskirtiniai moksliniai veikalai. Šiuose dviejuose laiškuose Paulius užrašė mokslą, tiesiogiai gautą iš Jėzaus Kristaus, skirtą tikinčiųjų tobulinimui.

•• *Jėzaus Kristaus tarnas* ••

Tai – žmogus, kuris neturi savo paties valios. Tai žmogus, kuris priklauso kitam, ne sau pačiam. Jis priklauso Jėzui Kristui. Mes taip pat priklausome ne sau, o mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui. Mes būsime Kristaus per amžius.

Gal 1, 10 skaitome: „Ar aš dabar įtikinėju žmones, ar Dievą? Arba, ar siekiu įtikti žmonėms? Nes **jei** aš vis dar **norėčiau įtikti žmonėms, nebūčiau Kristaus tarnas**“.

Kaip matome, vienu metu negalima įtikti ir žmonėms, ir Dievui. Neįmanoma būti tarnu žmonėms ir tarnu Dievui tuo pačiu metu. Paulius rašo: „Nes jei aš vis dar norėčiau įtikti žmonėms...“ Paulius yra pasikeitęs. Anksčiau jis stengdavosi įtikti žmonėms, bet dabar jis to nebedaro. Jis jau nori būti Kristaus tarnas ir tik Jam įtikti.

Gal 1, 13-14: „Nes jūs girdėjote apie mano elgesį praeityje žydų religijoje, kaip aš be saiko persekiojau Dievo bažnyčią ir ją niokojau; ir žydų religijoje buvau daug naudingesnis už daugelį man lygių mano tautoje, būdamas nepalyginamai uolesnis dėl savo tėvų tradicijų“.

Paulius sako, kad anksčiau jis buvo žydų religijoje ir persekiojo Dievo bažnyčią, ir tada jis tarnaudavo žmonėms. Jis ieškodavo garbės tarp žmonių. Bet 10 eilutėje rašo, kad daugiau jis nedaro šitų dalykų. Jis jau yra Kristaus tarnas ir daugiau nebetarnauja žmonėms. Dievas nei vieno iš mūsų neišgelbėjo tam, kad mes gyventume taip, kaip norėtume patys, savo mąstymu. Dievas mus išgelbėjo Savajam tikslui. Dievas turi Savo tikslą ir tam tikslui Jis mus išgelbėjo. Jis nori, kad mes sužinotume Jo planą, Jo tikslą ir gyventume pagal jį. Paulius buvo Dievo tarnas ir per savo tarnystę daug kentėjo. Jis buvo muštas, gavo 195 kirčius.

Gal 6, 17 eilutėje jis rašo: „Nuo šiol niekas tenevargina manęs, nes aš savo kūne nešioju Viešpaties Jėzaus žymes“. Ant Pauliaus kūno buvo žymės nuo smūgių – nuo botago, nuo bizūno, nuo lazdos. Jis buvo mušamas ne todėl, kad buvo piktadarys, kažką blogo padaręs, bet dėl to, kad skelbė evangeliją. Dėl to, kad jis buvo Kristaus tarnas.

2 Kor 4, 5: „Nes mes skelbiame ne save, bet Kristų Jėzų – Viešpatį; ir save pačius – jūsų tarnus Jėzaus dėlei“.

Matome, kad Kristaus tarnas aukština ne save, bet Kristų Jėzų, esant Viešpatį. Jei jūs esate nusiteikęs skelbti evangeliją ir mokyti žmones dėl to, kad save išaukštintumėte ir užsitarnautumėte vardą visuomenėje, tada geriau iš viso neskelbkite evangelijos. Dievas mūsų nei vieno nepašaukė savęs aukštinimui ar kad užsidirbtume sau vardą visuomenėje. Viskas, ką mes skelbiame, yra Dievo Žodis. Biblijoje yra surašyti Dievo žodžiai Tai – ne žmogaus žodžiai. Skelbdami tuos žodžius mes turime aukštinti ne save, o Jėzų Kristų. Tiek Paulius, tiek mes turime būti tik Kristaus tarnais. Kaip Paulius buvo Kristaus tarnas, taip ir mes turime būti Kristaus tarnai. Mes neturime aukštinti savęs, siekti prestižo visuomenėje ir bažnyčioje, mes turime aukštinti Kristų, Jo žodį.

Dar kartą atkreipkime dėmesį į 2 Kor 4, 5: „Nes mes skelbiame ne save, bet Kristų Jėzų – Viešpatį; ir save pačius – **jūsų tarnus** Jėzaus dėlei“.

Paulius netapo tarnu tam, kad padarytų žmones laimingus. Kodėl jis tuomet buvo žmonių tarnas? Paulius buvo tarnas pagal Viešpaties Jėzaus Kristaus valią. Jis netarnavo tam, kad įtiktų žmonėms, jis tai darė dėl Jėzaus Kristaus.

2 Kor 12, 15 Paulius rašo: „Ir aš mieliausiai eikvosiu bei būsiu eikvojamas dėl jūsų“. „Eikvosiu“ – atiduosiu visas savo jėgas ar savo materialines gėrybes ir būsiu eikvojamas dėl jūsų. Atiduosiu save, kad jūs mane eikvotumėte. Pasiimtumėte iš manęs tai, ko jums reikia. Štai kas yra žmonių tarnas. Dievas nori, kad atiduotume žmonėms pačius save.

1 Tes 2, 4: „Bet, kaip mes buvome pripažinti Dievo, kad mums patikėtų evangeliją, taip mes ir kalbame; ne kaip žmonėms patikdami, bet Dievui, kuris mėgina mūsų širdis“.

Tai – citata, kuri gali būti kelrodis mūsų tarnystėje. Mūsų tikslas – patikti ne žmonėms, bet Dievui, kuris mato, kas yra mūsų širdyse, kokiais motyvais mes tarnaujame. Ar jūs tarnaujate norėdami Dievu patikti, ar žmonėms?

•• *pašauktas* ***apaštalu*** ••

Žodis „apaštalas“ yra kilęs iš graikų kalbos žodžio „apostelo“. Šis žodis susideda iš dviejų dalių. „Apo“ lietuvių kalboje reiškia „nuo“, o „stelo“ – „pasiųsti“. Taigi lietuviška žodžio „apaštalas“ reikšmė yra „pasiųstas nuo“. Apaštalas yra pasiųstasis nuo Dievo tam tikrai grupei žmonių.

Jėzus Kristus iš dangaus šlovės išgelbėjo Paulių r pasiuntė jį pas mus, pas pagonis, su žinia ir įgaliojimu nuo Dievo, kad suformuotų Kristaus kūno bažnyčią. Jis yra pasiųstas Dievo apaštalas mums. Rom 1, 5: „Per kurį [Jėzų Kristų] mes gavome malonę ir apaštalystę dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų dėlei jo vardo“.

Jėzus Kristus suteikė Pauliui apaštalystę, paskirdamas jį apaštalu. Labai svarbu žinoti, kada tai įvyko.

Apd 22, 17-22: „Ir įvyko, kad, kai aš buvau grįžęs į Jeruzalę [Paulius pasakoja apie tai, kaip kelyje į Damaską Jėzus Kristus jį išgelbėjo. Po kelių dienų Paulius buvo išėjęs ir sugrįžo į Jeruzalę. Tai aprašoma Apaštalų darbų 9 skyriuje], man besimeldžiant šventykloje, aš buvau transe; ir pamačiau jį man sakant: 'Skubėk ir greitai išeik iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavo liudijimo apie mane'. Ir aš tariau: 'Viešpatie, jie žino, kad aš įkalindavau ir mušdavau kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie tiki tavimi; Ir kai buvo pralietas tavo liudytojo Stepono kraujas, aš irgi stovėjau šalia ir pritariau jo mirčiai, ir saugojau drabužius tų, kurie jį užmušė. Ir jis man tarė: 'Išeik, nes aš tave išsiųsiu [graikų žodis „apostelo"] toli pas pagonis'".

Jėzus Kristus išsiuntė Paulių pas pagonis. Apaštalų darbų 22 skyriuje Paulius atpasakojo tuos įvykius, kurie buvo aprašyti Apaštalų darbų 9 skyriuje, kuomet ir įvyko Pauliaus išgelbėjimas ir pašaukimas apaštalystei.

Kodėl tai svarbu? Trumpam sugrįžkime prie to, kas įvyko prieš Pauliaus išgelbėjimą.

Po mirties ir prisikėlimo Jėzus Kristus nužengė į dangų ir per Sekminių dieną atsiuntė Šv. Dvasią Izraelio tikintiesiems – mažajai kaimenei. Tas įvykis aprašomas Apaštalų darbų 2 skyriuje. Po Sekminių 12 apaštalų skelbė Šv. Dvasios žodžius, tačiau Izraelio tauta priešinosi Šv. Dvasiai. Todėl Apaštalų darbų 7 skyriuje įvyko Izraelio griuvimas. Apaštalų darbų 9 skyriuje aprašoma, kaip Dievas pasiekė patį didžiausią piktžodžiautoją Saulių, kartu su kitais žydais besipriešinantį tiesai. Dievas jį pasiekė ir išgelbėjo. Išgelbėjęs Saulių, Jėzus Kristus išsiuntė jį su malonės žinia pas pagonis.

Apd 26, 15-18: „Ir aš tariau: 'Kas tu esi, Viešpatie?' Ir jis tarė: 'Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji [Čia Paulius pasakoja, kas jam nutiko Apaštalų darbų 9 skyriuje]. Bet kelkis ir stokis ant kojų, nes aš tau pasirodžiau tam tikslui [matome, kad Jėzus Kristus jam pasirodė tam tikru tikslu], kad padaryčiau tave tarnu ir liudytoju to, ką tu matei, ir to, kame aš tau pasirodysiu, išvaduodamas tave iš tautos ir pagonių, pas kuriuos aš dabar tave siunčiu atverti jų akių ir atgręžti juos nuo tamsybės į šviesą ir nuo šėtono valdžios į Dievą, kad jie gautų nuodėmių atleidimą ir paveldą tarp tų, kurie yra pašvęsti per tikėjimą, kuris yra manyje".

Matome, kad Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių tuo tikslu, kad padarytų jį Savo tarnu, Dievo malonės liudytoju. Kristus išsiuntė Paulių skelbti žinią apie visa tai, ką jis matė ir kame Jis dar apsireikš. Tuomet, kai Dievas išgelbėjo Paulių, šis mažai ką težinojo. Tačiau per tam tikrą laiko tarpą Kristus vis dažniau apsireikšdavo, suteikdamas Pauliui vis naujesnės informacijos, kurią Paulius užrašė savo laiškuose.

•• ***Pašauktas*** *apaštalu* ••

Panagrinėkime žodį „pašauktas“. Pažiūrėkime į Hbr 5, 4: „Ir nei vienas sau nepasiima tos garbės, bet tas, kuris yra Dievo pašauktas, kaip buvo Aaronas“.

Žmogus pats savęs nepaskirdavo būti kunigu. Dievas jį paskirdavo, Dievas jį pašaukdavo. Vadinasi, kai Paulius rašo romiečiams, kad jis yra „pašauktas būti apaštalu“, ne pats Paulius save paskyrė, bet Dievas jį pašaukė būti apaštalu. Paulius labai aiškiai atskleidžia savo apaštalystę. Nėra jokių abejonių, kad jis yra pagonių apaštalas. Rom 11, 13: „Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą“.

Daugelis žmonių meta iššūkį Pauliaus apaštalystei, klausdami: „Ar jis yra mūsų apaštalas? Ar jis yra apaštalas? Mat jis skelbia skirtingą mokslą nei kad anksčiau buvę dvylika apaštalų.“

Paulius savo laiškuose nuolat tvirtina, kad jis yra apaštalas. 1 Kor 9, 1-2: „Ar aš ne apaštalas? Ar aš ne laisvas? Ar aš nemačiau Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties? Argi ne jūs esate mano darbas Viešpatyje? Jei aš nesu apaštalas kitiems, tačiau neabejotinai jums aš esu, nes jūs esate mano apaštalystės antspaudas Viešpatyje“.

Korintiečiai buvo išgelbėti per Pauliaus skelbiamą evangeliją. Jie turėjo žinoti, kas yra jų apaštalas. Paulius jiems rašo, apgindamas savo apaštalystę. Mat atsirado tokių, kurie klaidino korintiečius. Paulius rašo korintiečiams: „Mano apsigynimas tiems, kurie mane tardo, yra šis...“ Buvo žmonės, kurie jį tardė. Jį visaip tyrė, kas jis per vienas. Paulius gynė savo apaštalystę, gautą iš Jėzaus Kristaus.

•• ***išskirtas*** *Dievo evangelijai* ••

1 Tim 2, 3-7 rašoma: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save išpirkimui už visus, **kad būtų paliudytas tinkamu laiku**. Tam [tinkamo laiko liudijimui] aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu (kalbu tiesą Kristuje ir nemeluoju), pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje“.

Dievas nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Jėzus Kristus atidavė Save už visus žmones išpirkimui. Kai Jėzus Kristus atidavė Save Kalvarijoje ant kryžiaus, tai, ką Jis padarė, turėjo būti paskelbta ne bet kada, bet tinkamu laiku, atėjus tam tikram laikui. Atėjus tinkamam laikui, Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių ir paskyrė jį skelbėju viso to, ką Jis atliko ant kryžiaus. Iki to laiko, kol Dievas nebuvo išgelbėjęs Pauliaus, niekas dar nežinojo, kas buvo atlikta ant kryžiaus. Visa tai Dievas dar laikė paslaptyje, kaip Paulius rašo savo laiškuose. Tik Apaštalų darbų 9 skyriuje Dievas išgelbėjo Paulių ir atskleidė jam tą paslapties žinią. Dievas jį pasiuntė pas mus, kad jis būtų skelbėjas, apaštalas ir pagonių mokytojas tikėjime ir tiesoje. Pauliaus

apaštalystė ir jam patikėta žinia paaiškina ir skelbia tai, kas buvo atlikta ant kryžiaus, su kokiu tikslu, kokia kryžiaus prasmė ir kokį poveikį tai daro mums.

Todėl Rom 1, 1 ir rašoma: „Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išskirtas Dievo evangelijai“. Pauliaus apaštalystė yra susijusi su tuo, kad jis turi atskleisti mums tam tikrą informaciją apie tai, kas buvo atlikta ant kryžiaus. Tai vienintelė priežastis, kodėl Pauliui buvo suteikta apaštalystė.

1 Tim 2, 7 eilutėje matome žodžius skliausteliuose: „kalbu tiesą Kristuje ir nemeluoju“. Pauliaus laikais buvo žmonės, kurie netikėjo ir abejojo Pauliaus apaštalyste. Žmonės nenorėjo tikėti, kad jam yra skirta visai kita apaštalystė, skirtinga Evangelija, ne ta, kurią skelbė Dvylika apaštalų. Žmonės vadino Paulių melagiu, todėl jis ir rašo tuos žodžius, gindamas savo apaštalystę ir jam patikėtą naują Dievo Evangeliją.

Tai, kas vyko Pauliaus dienomis, mažai kuo skiriasi nuo šiandienos. Kaip praeityje buvo apšmeižiamas Paulius ir buvo abejojama jo išskirtine tarnyste bei žinia, taip ir šiandien yra šmeižiami tie, kurie skelbia, kad Paulius yra visai atskiras apaštalas, kad jis nepriklauso Dvylikai apaštalų ir kad jis gavo visiškai skirtingą žinią, vadinamą Paslaptimi. Pauliaus tarnystės šmeižikai sako, kad Paulius skelbė lygiai tą patį, ką ir Dvylika apaštalų.

Laiške romiečiams matome, kad prieš pradėdamas kalbėti apie kitus dalykus, Paulius iš anksto patvirtina, tarsi norėdamas mus užtikrinti, kad jis yra atskirtas apaštalas, išskirtas iš Dvylikos apaštalų kitai Evangelijai, kurią jis vadina „Mano evangelija“ (Rom 16, 25). Paulius tai rašo romiečiams, norėdamas, kad jie suprastų, jog jis yra pagonių apaštalas, idant jie suprastų visus šituos dalykus (Rom 11, 13).

Todėl Rom 1, 1 ir rašoma: „Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išskirtas Dievo evangelijai“. Pauliaus apaštalystė yra susijusi su tuo, kad jis turi atskleisti mums tam tikrą informaciją apie tai, kas buvo atlikta ant kryžiaus. Tai vienintelė priežastis, kodėl Pauliui buvo suteikta apaštalystė.

Pauliaus kaip apaštalo išskyrimas susideda iš dviejų dalių.

I. Atskyrimas nuo religijos

Gal 1, 15: „Bet kai patiko Dievui, kuris atskyrė mane nuo mano motinos įsčių ir pašaukė mane savo malone, kad apreikštų manyje savo Sūnų, kad galėčiau jį skelbti tarp pagonių; aš tuojau nesitariau su kūnu ir krauju“.

Matome, kad Paulius yra atskirtas nuo motinos įsčių. Čia kalbama ne apie jo fizinę motiną, kuri jį nešiojo pilve ir paskui pagimdė. Šioje eilutėje daugiau kalbama apie 14 eilutę: „Ir žydų religijoje buvau daug naudingesnis už daugelį man lygių mano tautoje, būdamas nepalyginamai uolesnis dėl savo tėvų tradicijų“. Žydų religiją

buvo Pauliaus motina. Paulius tarnavo žydų religijai. Tačiau, kai Dievas atskyrė jį nuo žydų, tada pasiuntė jį pas pagonis.

Apd 26, 17-18: „Išvaduodamas tave iš tautos ir pagonių, pas kuriuos aš dabar tave siunčiu atverti jų akių ir atgręžti juos nuo tamsybės į šviesą ir nuo šėtono valdžios į Dievą, kad jie gautų nuodėmių atleidimą ir paveldą tarp tų, kurie yra pašvęsti per tikėjimą, kuris yra manyje“.

Apd 9, 15: „Bet Viešpats jam tarė: „Eik, nes jis yra išrinktasis indas man, kad neštų mano vardą priešais pagonis, karalius bei Izraelio vaikus“.

II. Išskyrimas tarnystei.

Apd 13, 1-3: „Na, o bažnyčioje, esančioje Antioche, buvo kai kurie pranašai ir mokytojai, tokie kaip Barnabas ir Simeonas, vadinamas Nigeriu, ir Lucijus iš Kirenės, ir Manaenas, kuris augo kartu su tetrarchu Erodu, ir Saulius. Kai jie tarnavo Viešpačiui ir pasninkavo, Šventoji Dvasia tarė: ‘Išskirkite man Barnabą ir Saulių darbui, kuriam aš juos pašaukiau’. Ir kai jie papasninkavo, pasimeldė ir uždėjo ant jų savo rankas, jie juos išsiuntė“.

Čia matome Pauliaus išskyrimą **tarnystei ir darbui**, kuriam jis yra pašauktas. Paulius buvo atskirtas nuo Izraelio tautos, nuo žydų, ir išskirtas tarnystei. Jis buvo išskirtas skelbti jam patikėtą malonės evangeliją. Apaštalų darbų 11 skyriuje rašoma, kad yra įkurta pirmoji pagonių bažnyčia Antioche. Ji atsirado per Pauliaus skelbiamą evangeliją. Apaštalų darbų 13 skyriuje jis yra išsiųstas iš pagonių bažnyčių kaip apaštalas, kad eitų į visą pasaulį ir skelbtų malonės evangeliją, per kurią įsikurtų kitos bažnyčios. Kad plėstųsi Kristaus kūno bažnyčia. Apaštalų darbų knygos antroje pusėje Paulius išryškėja kaip pagrindinis veikėjas.

Apaštalų darbų knyga taip pat yra padalinta tarsi į dvi dalis: 1-12 skyriai ir 13-28 skyriai. Pirmoje dalyje, 1-12 skyriuose, pagrindinis veikėjas yra apaštalas Petras. Pagrindinis miestas yra Jeruzalė. Antroje dalyje, 13-28 skyriuose, pagrindinis veikėjas yra apaštalas Paulius, o pagrindinis miestas yra Antiochas. Iš Antiocho bažnyčia plečiasi iki Romos.

Įvykus Izraelio tautos griuvimui, aprašomam Apaštalų darbų 7 skyriuje, Dievas išgelbėja Paulių. Nuo Apaštalų darbų 9 skyriaus vis labiau pradeda išryškėti Paulius. O nuo Apaštalų darbų 13 skyriaus jis jau tampa pagrindine figūra.

Labai įdomu, kad Paulius yra unikali asmenybė. Jis yra ir žydas, ir pagonis. Jis yra gimęs Romoje kaip pagonis, bet yra žydų religijoje, iš Benjamino giminės. Tai labai panašu į Kristaus kūną, kuriame nėra nei žydo, nei pagonio. Žydas ir pagonis yra sutaikyti viename Kristaus kūne.

Panagrinėkime plačiau **Izraelio tautos griuvimą**, aprašomą Apaštalų darbų knygos 7 skyriuje.

Savo žemiškoje tarnystėje Jėzus Kristus ruošė dvylika apaštalų jų vėlesnei tarnystei. Jėzus Kristus jiems sakė: „Nebijok, mažoji kaimene, mano Tėvas panorėjo jums dovanoti karalystę“. Tikinčiuosius žydus kartu su dvylika apaštalų Jėzus Kristus vadino mažąja kaimene. Tai buvo maža dalis tikinčiųjų netikinčios Izraelio tautos tarpe. Jėzus Kristus ant kryžiaus šaukė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką jie daro“. Tėvas atleido žydams, ir po Kristaus nukryžiavimo jiems suteikė dar vienus metus atsivertimui. Žydams buvo suteikta papildoma proga apsigalvojimui. Apaštalų darbų 2 skyriuje aprašoma, kaip per Sekminių dieną ant jų nužengė Šv. Dvasia, ir jie atliko tą tarnystę, kurios Jėzus Kristus juos mokė būdamas žemėje. Jie toliau skelbė Karalystės evangeliją, suteikdami netikintiesiems žydams naują galimybę atsiversti ir būti išgelbėtiems. Tai buvo Šv. Dvasios tarnystė, nes Šv. Dvasia kalbėjo jų lūpomis. Tačiau mes žinome, kad žydai atmetė Šv. Dvasios pasiūlymą atsiversti. Vietoj to, kad atsiverstų, jie priešgyniavo Šv. Dvasiai. Paulius, tuo laiku vadinęsis Sauliumi, buvo priešgyniautojų bendrininkas, jis buvo piktžodžiautojas. Jis apie tai rašo Pirmajame laiške Timotiejui: „Juk aš buvau piktžodžiautojas, persekiojau Dievo bažnyčią“.

Apaštalų darbų 7 skyriuje įvyko Izraelio tautos griuvimas. Steponas jiems sakė: „Jūs, neapipjaustytomis širdimis, jūs visada priešinatės Šv. Dvasiai”. Jie užmėtė Steponą akmenimis. Nuo to laiko Izraelio tauta pradėjo mažėti, nykti iš Dievo veiklos. Apaštalų darbų 28 skyriuje rašoma, kad apaštalas Paulius pasakė: „Tegul jums būna žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims ir jie jo klausysis“. Izraelio tauta pasišalino iš Dievo plano. Dievas išėjo pas pagonis.

Jėzus Kristus sakė: „Jei jūs piktžodžiausite Šv. Dvasiai, jums nebus atleista nei dabartiniame, nei ateinančiame pasaulyje“. Paulius buvo iš tos grupės žmonių, kuriam neturėjo būti atleista nei dabartiniame, nei ateinančiame pasaulyje, nes jis piktžodžiavo ir priešinosi Šv. Dvasiai.

Griuvusi Izraelio tauta tapo lygi pagonims. Jie tapo neapipjaustyti – Laiške romiečiams Paulius rašo, kad tas, kuris nesilaiko įstatymo, jo apipjaustymas virsta neapipjaustymu, ir jis tampa kaip pagonis. Taigi Paulius kartu su netikinčiais izraelitais liko be vilties, liko toks, kaip ir mes visi buvome praeityje (Ef 2, 11-12).

Tačiau Apaštalų darbų 9 skyriuje rašoma, kad Dievas ištiesė ranką ir išgelbėjo tą piktžodžiautoją Saulių iš beviltiškos pozicijos, iš kurios jis nebegalėjo būti išgelbėtas pagal Karalystės evangeliją – tą, kurią anksčiau skelbė Jonas krikštytojas, Jėzus Kristus ir Dvylika apaštalų. Paulius negalėjo būti išgelbėtas pagal Karalystės evangeliją, nes Jėzus, skelbdamas šią Evangeliją, sakė, kad piktžodžiaujantiems Šv. Dvasiai nebus atleista. O Paulius buvo piktžodžiautojas. Dievas išgelbėjo Paulių pagal kitą Evangeliją. Karalystės evangelija buvo atidėta kaip ir Izraelio tauta. Dievas įvedė naują programą, apie kurią Jis niekam anksčiau nekalbėjo – tai buvo Dievo paslaptis (Rom 16, 25-26). Išgelbėjęs Paulių, Jėzus Kristus suteikė jam niekados anksčiau neskelbtą Malonės evangeliją. Dievas ją laikė paslaptyje nuo pat pasaulio pradžios. Ta paslaptis

niekada anksčiau nebuvo skelbta, o tai reiškia, niekada nebuvo užrašyta Raštuose. Tą naują Evangeliją Jėzus Kristus pradėjo atskleisti Pauliui, išgelbėjęs jį Apaštalų darbų 9 skyriuje. Šią Paslapties evangeliją apaštalas Paulius užrašė savo laiškuose.

Kadangi Pauliui nebuvo vilties atleidimui nei tuometiniame amžiuje, kai Jėzus Kristus skelbė, nei ateinančiame amžiuje, kuris bus ateityje, tai Dievas įterpė naują amžių, naują programą, naują evangeliją, pagal kurią Paulius galėjo būti išgelbėtas, lygiai taip pat, kaip ir mes galime būti išgelbėti. Pagal naują Evangeliją gali būti išgelbėtas bet koks piktžodžiautojas, koks buvo Saulius. Ši nauja Dievo įvesta programą Pauliaus laiškuose vadinama Dievo malonės paskirstymu. Jį Jėzus Kristus atskleidė Pauliui išskirdamas jį iš kitų jį, kad jis tai skelbtų.

Pažiūrėkime į keletą Rašto vietų, kuriose visa tai vyko.

Rom 11, 11: „Tad aš sakau: ar jie suklupo, kad pargriūtų? [Izraelio tauta suklupo už suklupimo akmens – Jėzaus Kristaus. Tačiau tuo metu jie dar negriuvo]. Apsaugok Dieve, bet verčiau per jų griuvimą [Izraelio griuvimas aprašomas Apd 7] išgelbėjimas atėjo pagonims, kad sukeltų jiems pavydą“.

Rom 11, 12: „Na, o jei jų griuvimas yra pasaulio turtas ir jų mažėjimas -pagonių turtas [Apd 7-28 skyriuose aprašomas palaipsnis Izraelio tautos mažėjimas], tai kaip daugiau jų pilnatvė?“

Izraelio tautos pilnatvė bus, kai Jėzus Kristus antrą kartą ateis į žemę ir įkurs žemėje karalystę. Tada Jis išgelbės Izraelio tautą. Izraelio tauta paveldės Senajame testamente pranašautą ir jai pažadėtą karalystę. Karalystės pažadas jiems buvo duotas per Abraomą ir Dovydą. Dievas ateityje ateis ir atstatys Izraelio tautą, ir sudarys su jais naują sandorą, kaip rašoma Senajame testamente. Jis atleis jų nuodėmes, įrašys įstatymą į jų širdis. Žydai paveldės jiems pažadėtą karalystę žemėje, kuri bus įkurta tada, kai Jėzus Kristus antrą kartą ateis į žemę.

Rom 11, 11-12 Paulius aprašo tris svarbius dalykus, su kuriais mums būtina susipažinti. Tai padės mums suvokti, kas įvyko su Izraelio tauta, kas šiandien vyksta ir ką Dievas darys ateityje su Savo tauta.

Pauliaus apaštalystė yra nepaprastai svarbi – jis supažindina mus su tais Izraelio tautos gyvenimo tarpsniais.

Paulius sako: „Aš esu pašauktas būti apaštalu“.

Gal 1, 1: „Paulius, apaštalas (**ne nuo žmonių, nei per žmogų,** bet per Jėzų Kristų ir Dievą Tėvą, kuris prikėlė jį iš numirusiųjų)...“ Paulius galatams tokius žodžius rašo ne veltui, nes galatų bažnyčioje žmonės nebuvo tikri dėl Pauliaus apaštalystės. Todėl Paulius aiškina, kad jo apaštalystė neprasidėjo nuo žmonių. Žmonės nepaskyrė jo būti apaštalu. Paulius nebuvo paskirtas būti apaštalu taip, kaip Motiejus Apaštalų darbų 1 skyriuje, kur buvo paskirtas dvyliktuoju apaštalu vietoj Judo.

Gal 1, 11-12: „Bet patvirtinu jums, broliai, kad mano paskelbtoji evangelija nėra pagal žmogų. Nes aš **nei gavau ją iš žmogaus, nei buvau jos išmokytas**, bet Jėzaus Kristaus apreiškimu“. Tai Jėzus Kristus ir Dievas Tėvas paskyrė jį būti apaštalu bei apreiškė jam Evangeliją. Ne dvylika apaštalų išmokė Paulių Karalystės evangelijos. Pauliui buvo duota ne ta pati Evangelija, kurią skelbė Dvylika apaštalų.

Gal 1, 15-17: „Bet kai patiko Dievui, kuris atskyrė mane nuo mano motinos įsčių ir pašaukė mane savo malone, kad apreikštų manyje savo Sūnų, kad galėčiau jį skelbti tarp pagonių; aš tuojau nesitariau su kūnu ir krauju, nei aš nuvykau aukštyn į Jeruzalę pas tuos, kurie pirmiau manęs buvo apaštalai“.

Labai svarbu suprasti, kodėl Paulius mini tuos du asmenis: Jėzų Kristų ir Dievą Tėvą. Ką padarė Dievas Tėvas?

Gal. 1, 15-16: „Bet kai patiko Dievui [Tėvui], kuris atskyrė mane nuo mano motinos įsčių ir pašaukė mane savo malone, kad apreikštų manyje savo Sūnų kad galėčiau jį skelbti tarp pagonių...“

Sugretinkime šią eilutę su Jn 1, 6, kur rašoma: „Buvo iš Dievo siųstas žmogus, kurio vardas Jonas“.

Jonas Krikštytojas pradėjo savo tarnystę, skelbdamas Karalystės evangeliją, kad žydai atsiverstų ir pasikrikštytų vandeniu. Jis nedarė to pats susigalvojęs. Tai nebuvo jo valios vaisiai. Dievas Tėvas jį pasiuntė visa tai daryti.

Jn 1, 33-34: „Ir aš jo [Jėzaus Kristaus] nepažinojau; bet tas [Dievas Tėvas] kuris siuntė mane krikštyti vandeniu, man sakė: ‘Ant kurio pamatysi nusileidžiančią Dvasią ir ant jo pasiliekančią, jis yra tas, kuris krikštija Šventąja Dvasia’. Ir aš mačiau ir liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus“.

Jonas sako, kad Dievas Tėvas liepė jam eiti krikštyti. Ir kad kai jis pakrikštys tą žmogų, ant kurio pamatys nusileidžiančią Šv. Dvasią, supras, kad Jis yra Dievo Sūnus, kuris krikštys Šv. Dvasia. Tai yra visos Trejybės darbas: Dievas Tėvas pasakė Jonui ir jį pasiuntė, Šv. Dvasia nužengs ant Jėzaus Kristaus, Jis bus tas Dievo Sūnus.

Dievas Tėvas asmeniškai išsiunčia Joną pas Izraelio tautą tarnystei.

Jn 1, 31: „Ir aš jo nepažinojau, bet kad jis būtų apreikštas Izraeliui, dėl to aš atėjau krikštydamas vandeniu“. – Jonas buvo atėjęs skelbti krikštą Izraelio tautai.

Lk 3, 2-3: „Anui ir Kajafui esant aukščiausiais kunigais, Dievo žodis atėjo Zacharijo sūnui Jonui dykumoje. Ir jis apėjo visą Jordano apylinkę, skelbdamas apsigalvojimo krikštą nuodėmių atleidimui“.

Jonas Krikštytojas buvo žmogus, siųstas nuo Dievo. Jam atėjo Dievo Žodis, kurį jis turi eiti ir skelbti Izraelio tautai. Atėjęs į dykumą, Jonas Krikštytojas skelbė Izraelio tautai apsigalvojimo krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta Lk 3, 4: „...kaip yra parašyta pranašo Ezaijo žodžių knygoje, sakant: ‘Dykumoje šaukiančiojo balsas: Paruoškite Viešpaties kelią, ištiesinkite jo takus’“.

Jonas Krikštytojas turėjo pristatyti Izraelio tautą ateinančiam Mesijui. Ateidamas pas Izraelio tautą, Jonas Krikštytojas atnešė jiems galimybę būti karališkąja kunigija, ypatinga tauta, šventa tauta, kaip Dievas buvo pažadėjęs Išėjimo knygos 19 skyriuje. Kai kas ypatingo vyko Izraelio tautos istorijoje su Jono Krikštytojo atėjimu.

Lk 16, 16: „Įstatymas ir pranašai buvo iki Jono, nuo to laiko yra skelbiama Dievo karalystė, ir kiekvienas į ją spraudžiasi“.

Prieš Joną Krikštytoją buvo įstatymas ir pranašai, o kai pasirodė Jonas Krikštytojas, prisidėjo kai kas naujo – buvo pridėta papildoma žinia, kurią atėjęs skelbė Jonas. Įstatymas ir pranašai pranašavo karalystę, pažadėtą Izraelio tautai. Jonas Krikštytojas atėjęs skelbė, kad toji įstatyme ir pranašuose Izraelio tautai pažadėta karalystė jau yra čia pat. Jis skelbė: „Apsigalvokite, nes dangaus karalystė jau čia pat“. Krikštydamas Jonas ruošė tautą būsimajai karalystei. Kurie įtikėjo skelbiama Karalystės evangelija ir pasikrikštijo, tie jau buvo paruošti įeiti į tą karalystę.

Jono skelbiamas krikštas buvo apreiškimas Izraelio tautai apie ateinantį Mesiją. Jono krikštas pristatė Izraelio tautai Mesiją, kaip rašoma Jn 1, 31: „Ir aš jo nepažinojau, bet kad jis būtų apreikštas Izraeliui, dėl to aš atėjau krikštydamas vandeniu“.

Tuo metu buvo įkurta žydų baptistų bažnyčia. Jie buvo tikrieji baptistai. Vandens krikštas buvo durys į tą tikinčiųjų žydų grupę, į mesijinę Izraelio bažnyčią. Paskui, pasirodžius Kristui, Jonas sako, kad jis turi mažėti, o Jėzus didėti. Jono tarnystė perėjo Jėzui Kristui, ir Izraelio tauta atidavė nukirsti galvą Tėvo siųstam pranašui – Jonui Krikštytojui.

Atėjęs Jėzus pasikviečia grupę mokinių, kuriuos pradeda mokyti ir ruošti tarnystei. Iš jų jis atskiria sau dvylika mokinių, Dvylika apaštalų. Tada apaštalai yra ruošiami ateinančiai tarnystei, kai Jėzus Kristus bus pakilęs pas Tėvą.

Mt 16, 16-17: „Ir Simonas Petras atsakydamas tarė: ‘Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus’. Ir Jėzus atsakydamas tarė jam: ‘Palaimintas tu esi, Simonai Barjona, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje’“.

Ant šio Simono Petro teiginio – „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“ – Jėzus Kristus sakė pastatysiąs Savo bažnyčią. Jis Petrui pasakė: „Aš tau duosiu dangaus raktus“. Iš tų Dvylikos apaštalų Petras buvo išrinktas lyderiu. Kaip Jonas Krikštytojas gavo iš Dievo Tėvo apreiškimą, kai jį Dievas Tėvas pasiuntė pas Izraelio tautą, lygiai taip pat ir Petras gavo apreiškimą iš Tėvo.

Pastebėkite 17 eilutę: „Palaimintas tu esi, Simonai Barjona, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje“. Palyginkime šią eilutę Gal 1, 15-17, kur Paulius rašo: „Bet kai patiko Dievui, kuris atskyrė mane nuo mano motinos įsčių ir pašaukė mane savo malone, kad apreikštų manyje savo Sūnų, kad galėčiau jį skelbti tarp pagonių; aš tuojau nesitariau su kūnu ir krauju, nei aš nuvykau aukštyn į Jeruzalę“.

Kaip Petras gavo apreiškimą iš Tėvo, taip ir Paulius sako, kad viso to kūnas ir

kraujas jam neapreiškė, bet Dievas Tėvas visa tai jam apreiškė.

Lygiai taip pat, kaip Jonui Dievas Tėvas apreiškė Savo Sūnų, Mesiją, taip ir apaštalui Pauliui Jis apreiškė iš dangaus žinią ir tarnystę, susijusią su nauja žinia. Pastebėkite, 16 eilutėje rašoma, Pauliaus tarnystė susijusi su Jėzumi Kristumi, **prisikėlusiu iš numirusių** (1 eilutė). Taip pat rašoma ir Rom 1 sk. 1 ir 3-4 eilutėse:

„Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išskirtas Dievo evangelijai (...) apie jo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, kuris pagal kūną tapo iš Dovydo sėklos ir pagal šventumo dvasią paskelbtas galingu Dievo Sūnumi **per prisikėlimą iš numirusių**".

Per Jėzaus Kristaus prisikėlimą mes gavome malonę ir apaštalystę. 5 eilutėje rašoma: „...per kurį mes gavome malonę ir apaštalystę dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų dėlei jo vardo". Pauliaus apaštalystė yra neatsiejamai susijusi su prikeltuoju Kristumi. Jo apaštalystė yra labai unikali. Paulius yra pats pirmas apaštalas, gavęs apaštalystę iš dangaus. Paulius skiriasi nuo Dvylikos apaštalų, gavusių žemiškąją tarnystę, kai Jėzus Kristus buvo žemėje.

Pažiūrėkime dar į keletą rašto vietų, kad tuo įsitikintume.

Lk 6, 13-14: „Ir kai buvo diena, jis pasišaukė savo mokinius; ir iš jų jis išsirinko dvylika, kuriuos jis taip pat pavadino apaštalais".

Jėzus Kristus susikvietė visus Jį sekusius mokinius ir iš jų išsirinko dvylika vyrų, paskirdamas juos būti apaštalais. Jis tai padarė Savo žemiškoje tarnystėje.

Pažiūrėkime į Laiške efeziečiams ir pastebėkime skirtumą.

Ef 4, 8-12: „Todėl jis sako: '**Kai jis pakilo į aukštybę**, jis nuvedė nelaisvėn nelaisvę ir davė žmonėms dovanų' (na o kad jis pakilo, kas gi tai, jei ne tai, kad jis pirma ir nusileido į žemesniąsias žemės dalis? Tas, kuris nusileido, yra tas pats, kuris ir pakilo daug aukščiau visų dangų, kad visa pripildytų). Ir jis davė kai kuriuos apaštalais; kai kuriuos pranašais; kai kuriuos evangelistais; kai kuriuos pastoriais bei mokytojais; šventųjų tobulinimui, tarnystės darbui, Kristaus kūno statydinimui".

Apaštalai, pranašai, evangelistai, pastoriai, mokytojai buvo duoti iš dangaus nuo prikelto Kristaus, sėdinčio Dievo dešinėje. Tai įvyko, kai Jėzus Kristus buvo prikeltas ir sėdėjo Tėvo dešinėje, o ne būdamas žemėje. Paulius buvo paskirtas būti apaštalu nuo Jėzaus Kristaus, sėdinčio danguje Tėvo dešinėje. Matomas skirtumas tarp dviejų tarnysčių: tarp Dvylikos apaštalų, Jėzaus Kristaus paskirtų žemėje, ir tarp apaštalo Pauliaus, Jėzaus Kristaus paskirto iš dangaus šlovės. Pauliaus apaštalystė buvo išskirtinė, ne tokia, kokia buvo dvylikos apaštalų.

Trys priežastys, kodėl Paulius negalėjo būti vienas iš dvylikos apaštalų.

I. Tam, kad taptum dvyliktuoju apaštalu, žmogus turėjo atitikti tam tikrus reikalavimus.

Apd 1, 21-26: „'Todėl vienas iš tų vyrų, kurie **visą laiką buvo su mumis**, kai Viešpats Jėzus tarp mūsų įeidavo ir išeidavo, **pradedant nuo Jono krikšto iki tos dienos, kai jis buvo nuo mūsų paimtas aukštyn**, turi būti paskirtas su mumis jo prisikėlimo liudytoju'. Ir jie paskyrė du: Juozapą, vadinamą Barsabu, kuris buvo pramintas Justu, ir Motiejų. Ir jie meldėsi ir tarė: 'Tu, Viešpatie, kuris pažįsti visų širdis, parodyk, kurį iš tų dviejų esi išsirinkęs, kad jis užimtų dalį šitos tarnystės ir apaštalystės, nuo kurios Judas nusižengimu atkrito, kad eitų į savąją vietą'. Ir jie metė jų burtus; ir burtas krito Motiejui; ir jis buvo priskaičiuotas prie vienuolikos apaštalų".

Motiejus buvo priskirtas dvyliktuoju apaštalu. Kokie buvo keliami reikalavimai tam, kuris galėjo būti paskirtas apaštalu? Vietoj Judo apaštalu galėjo būti išrinktas tik tas, kuris visą laiką vaikščiojo su Jėzumi Kristumi pačioje Jo žemiškos tarnystės pradžioje. Kandidatas į apaštalus turėjo vaikščioti su mokiniais, pradedant nuo Jono krikšto. Taip pat jis turėjo vaikščioti kartu su Jėzumi iki tos dienos, kai Jis buvo paimtas į dangų.

Kodėl Apaštalų darbų 1 skyriuje Petras sako, kad tik toks žmogus gali būti išrinktas dvyliktu apaštalu?

Mt 19, 27-28: „Tada Petras atsakė ir jam tarė: „Štai mes viską palikome ir sekėme paskui tave; tad ką gi mes turėsime?" Ir Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų aš sakau jums, kad atgimime, kai žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, kurie sekėte paskui mane (kurie sekė paskui Jėzų nuo pat pradžios, nuo Jono krikšto), irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio genčių".

Apaštalų darbų 1 skyriuje vietoj Judo turėjo buti išrinktas dvyliktas apaštalas. Tai turėjo būti padaryta todėl, kad Jėzus sakė, jog jie turės sėdėti dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio genčių. Kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę, Dvylika apaštalų irgi atsisės dvylikoje sostų. Todėl reikėjo išrinkti dvyliktąjį apaštalą, vietoj Judo, nupuolusio nuo savo apaštalystės. Kodėl dvylika apaštalų? Todėl, kad yra dvylika Izraelio genčių. Senajame testamente buvo paskirta dvylika kunigaikščių, kad būtų atsakingi ir valdytų kiekvieną Izraelio gentį. Lygiai taip pat bus ir ateityje. Dvylika apaštalų bus kaip dvylika kunigaikščių, valdančių dvylika Izraelio genčių. Petras žinojo, kad turi būti dvylika apaštalų, nes Jėzus Kristus atėjęs ją įkurs ir susodins dvylika apaštalų teisti dvylika Izraelio genčių.

Jn 15, 26: „Bet kai bus atėjęs Guodėjas, kurį aš jums iš Tėvo atsiųsiu, – tiesos Dvasia, kuri išeina iš Tėvo, ji liudys apie mane; ir jūs liudysite, nes nuo pradžios buvote su manimi". Jėzus Kristus sako dvylikai apaštalų, kad gavę Šv. Dvasią jie eis ir liudys.

Tai jie darys, nes nuo pradžios buvo su Kristumi.

Rašte matome, kad dvyliktas apaštalas gali būti tas, kuris buvo kartu su Kristumi nuo pat Jono Krikštytojo tarnystės. Paulius **negalėjo** būti dvyliktuoju apaštalu, nes nebuvo su Kristumi nuo pat pradžios. Atvirkščiai – jis persekiojo bažnyčią, jis buvo piktžodžiautojas, kaip rašoma Pirmame laiške Timotiejui. Paulius neturėjo jokio šanso būti dvyliktuoju apaštalu. Todėl dvyliktuoju apaštalu buvo išrinktas Motiejus – nes jis buvo su Kristumi nuo pat pradžios, nuo pat Jono krikštytojo tarnystės.

II. Kor 15, 4-8: „Ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pagal Raštus, ir kad buvo regėtas Kefo, paskui dvylikos, po to buvo regėtas daugiau kaip penkių šimtų brolių vienu metu; iš kurių didesnė dalis išlikę iki dabar, bet kai kurie yra užmigę. Po to buvo regėtas Jokūbo; paskui visų apaštalų. Ir **visų paskiausiai buvo regėtas ir mano, kaip netinkamu laiku gimusio**".

Šiose eilutėse aiškiai matome, kad Paulius nėra iš dvylikos apaštalų. Dvylika apaštalų minima kaip atskira grupė. Paulius priskaitomas kaip atskiras asmuo. Paulius rašo Šv. Dvasios įkvėptus žodžius, ir Šv. Dvasia pripažįsta, kad Paulius nėra priskaitomas prie dvylikos apaštalų. Šv. Dvasia pripažįsta Motiejų dvyliktuoju apaštalu, o ne Paulių. Paulius buvo išskirtinis, atskiras apaštalas, nepriskaitomas prie dvylikos.

III. Dvylika apaštalų ir Paulius buvo pasiųsti atlikti skirtingas tarnystes.

Mt 28, 19 Jėzus Kristus sako: „Todėl eikite ir **mokykite** visas tautas, **krikštydami** jas Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu". Jėzus Kristus išsiuntė savo Dvylika apaštalų eiti ir skelbti Karalystės evangeliją ir krikštyti vandeniu.

1 Kor 1, 17 tuo tarpu skaitome: „Nes Kristus **nesiuntė manęs krikštyti**, bet skelbti evangeliją". Aiškiai matyti, kad Jėzus nesiuntė Pauliaus krikštyti. Jei Jėzus Kristus dvylika apaštalų siuntė krikštyti vandeniu, o kito apaštalo nesiuntė krikštyti, tai jie visi negali priklausyti vienai grupei žmonių ir atlikti tą pačią tarnystę. Vienus Jėzus Kristus siuntė skelbti Karalystės evangeliją ir krikštyti vandeniu, tuo tarpu Paulius buvo siųstas skelbti Malonės evangeliją ir atlikti kitą tarnystę.

Mk 16, 15: „Eikite jūs į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją kiekvienam sutvėrimui. Tas, **kuris tiki ir yra pakrikštijamas, bus išgelbėtas**". Dvylika apaštalų turėjo eiti ir skelbti Karalystės evangeliją ir krikštyti žmones. Patikėję ir pasikrikštiję jie tapdavo išgelbėti. Pauliaus gi skelbiamoje Evangelijoje vandens krikštas neturi vietos. Jėzus Kristus jam neliepė krikštyti. Dvylikos apaštalų skelbiama Evangelija yra skirtinga nuo apaštalo Pauliaus skelbiamos Evangelijos. Dvylika apaštalų skelbė Karalystės evangeliją, o Paulius, kaip jis sako Apaštalų darbų 20 skyriuje, skelbė Malonės evangeliją. Dvylika apaštalų skelbė Apipjaustymo evangeliją, o Paulius skelbė Neapipjaustymo evangeliją (Gal 2, 7).

Gal 2, 1-2: „Tada, po keturiolikos metų, aš vėl nuėjau aukštyn į Jeruzalę su Barnabu ir taip pat pasiėmiau Titą. Ir aš nuėjau aukštyn per apreiškimą ir j**iems išdėsčiau tą evangeliją, kurią skelbiu tarp pagonių**, bet asmeniškai tiems, kurie buvo gerbiami“. Paulius gavo iš Jėzaus Kristaus tolimesnį apreiškimą. Tai apreiškimas, susijęs su jo skelbiama Evangelija. Jis nueina į Jeruzalę ir visa tai išdėsto dvylikai apaštalų. Paulius jiems išdėstė tai, ką Kristus jam apreiškė, ko dvylika apaštalų dar nežinojo.

Gal 2, 7: „Bet priešingai, **kai jie** [Petras, Jokūbas ir Jonas] **pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija,** kaip Petrui apipjaustymo...“ Pauliaus skelbiama Evangelija buvo vadinama Neapipjaustymo evangelija. Kas yra neapipjaustymas? Tai pagonys. Kas yra apipjaustymas? Tai Izraelis. Apipjaustymo evangelija priklauso Izraelio tautai. Apipjaustymo evangelija ir Karalystės evangelija yra labai gimininga. **Karalystės evangelija** – tai geroji naujiena, kad Izraeliui pažadėta karalystė jau čia pat. **Apipjaustymo evangelija** – žinia, kad išgelbėjus Izraelio tikinčiųjų likutį, per juos palaiminimas ateis kitoms tautoms. Ši žinia buvo skelbiama išskirtinai Izraelio tautai.

Neapipjaustymo evangelija yra susijusi su tuo, kad Dievas gali išteisinti bet kokį žmogų **atskirai** nuo Izraelio tautos. Tautoms palaiminimas ir išgelbėjimas yra duodamas be Izraelio tautos. Paulius rašo: „Per Izraelio griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims“.

Gal 2, 9: „Ir kai Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, pastebėjo **man duotą malonę** [Jokūbas, Petras ir Jonas pastebėjo Pauliui suteiktą malonės evangeliją], jie padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą“.

Jėzus Kristus Savo žemiškoje tarnystėje dvylikai apaštalų sakė, kad ką kie suriš žemėje, bus surišta ir danguje, o ką jie atriš žemėje, bus atrišta ir danguje. Jie turėjo eiti ir kiekvienam sutvėrimui skelbti Karalystės evangeliją, pradedant nuo Jeruzalės, Judos ir Samarijos. Kai Petras, Jokūbas ir Jonas pamatė Pauliui duotą apreiškimą – Malonės evangeliją, tada jie atrišo save nuo tarnystės eiti į visas tautas ir pasiliko tik Apipjaustymą.

Jėzus Kristus žemiškoje tarnystėje jiems suteikė teisę atlikti tokį pasirinkimą, priimti tokį sprendimą. Jėzus Kristus pasakė, kad kur du ar trys susitarę darys kažkokį darbą, tai ir Jis bus kartu su jais. Jėzus Kristus davė jiems įgaliojimus priimti apaštalystės sprendimus. Jie priėmė šį sprendimą, nes pamatė, kad Dievas dabar atlieka darbą tarp pagonių. Dievas Pauliui suteikė visai kitą Evangeliją.

Jei šiandien paklaustumėte Petro, Jokūbo ir Jono, kuo šiandien reikia sekti, jie atsakytų, kad reikia sekti Pauliumi, nes jis yra mums, pagonims, siųstas apaštalas. Apaštalas – ne šiaip sau pasiųstas žmogus. Apaštalą Dievas pasiunčia su žinia. Mums skirtą žinią Dievas perteikia per Pauliaus laiškus.

•• *išskirtas* ***Dievo evangelijai*** ••

Kas yra Dievo evangelija? Dievo evangelija – tai bendras terminas. Tai yra gera žinia iš Dievo. Bet kokia Evangelija iš Dievo yra gera žinia. Dievas įvairiais laikotarpiais davė žmonėms evangeliją – gerąją naujieną. Pauliui duota Evangelija kalba apie Dievo Sūnų, Jėzų Kristų, kuris buvo prikeltas iš numirusiųjų: „Apie jo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, kuris pagal kūną tapo iš Dovydo sėklos ir pagal šventumo dvasią paskelbtas galingu Dievo Sūnumi per prisikėlimą iš numirusių...“ (Rom 1, 3-4)

1 Tes 2, 1-2: „Nes jūs patys, broliai, žinote mūsų įėjimą pas jus, kad tai nebuvo veltui, bet prieš tai, kaip jūs žinote, atkentėję ir paniekinti Filipuose, po to mes buvome drąsūs savo Dieve kalbėti jums **Dievo evangeliją** su didele kova“. Paulius rašo tesalonikiečiams, kad kai jis atėjo į Tesaloniką, jis skelbė Dievo evangeliją.

1 Tes 2, 8-9: „Taip nuoširdžiai dėl jūsų trokštantys, norėjome jums perduoti ne tik **Dievo evangeliją**, bet ir savo pačių sielas, nes jūs buvote mums brangūs. Nes jūs prisimenate, broliai, mūsų triūsą ir sunkų darbą; nes triūsdami naktį ir dieną, kad neapsunkintume nei vieno iš jūsų, mes skelbėme jums **Dievo evangeliją**“.

Apd 17, 2-3: „Ir Paulius pagal savo paprotį įėjo pas juos ir tris sabato dienas samprotavo su jais iš Raštų, atverdamas ir tvirtindamas, kad Kristui reikėjo kentėti bei prisikelti iš numirusių; ir kad: ‘Šis Jėzus, kurį aš jums skelbiu, yra Kristus’“. Šioje eilutėje kalbama apie tą patį, apie ką rašoma ir Laiške romiečiams – kad Jėzus Kristus buvo miręs ir prisikėlė iš numirusiųjų, ką ir skelbė Raštai, ką tvirtino pranašai Senajame Testamente. Dievo evangelija, kurią jis skelbė, ir yra susijusi su tuo, kad Jėzus Kristus mirė bei prisikėlė iš numirusiųjų. Anksčiau buvo pranašauta, kad Jėzus Kristus kentės ir prisikels, o Paulius rašo apie tai, kas anksčiau nebuvo skelbta, ką Kristaus prisikėlimas įgyvendino. Kokia viso to prasmė.

Rom 15, 15: „Tačiau, broliai, kai kur jums parašiau per drąsiai, kaip jums primenantis dėl malonės, man duotos Dievo, kad aš būčiau Jėzaus Kristaus tarnautojas pagonims, patarnaujantis **Dievo evangeliją**“.

Paulius skelbė pagonims tą evangeliją, kurią jis vadino „mano evangelija“, kad Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus ir prisikėlė. Taip pat šią evangeliją jis vadina ir Dievo evangelija. Nes tai yra iš Dievo duota evangelija, Dievo geroji naujiena. Dievo evangelija yra skelbiama bet kuriame amžiuje, bet kuriems žmonėms. Tačiau pažiūrėkime į 19 eilutę, kaip jis tą terminą „Dievo evangelija“, pakeičia.

Rom 15, 19: „Per galingus ženklus ir stebuklus Dievo Dvasios jėga; taip, kad nuo Jeruzalės ir aplinkui iki Ilyrikos aš pilnai paskelbiau **Kristaus evangeliją**“. Evangeliją, kurią Paulius vadina Dievo evangelija, jis taip pat vadina ir Kristaus evangelija.

1 Tes 3, 2: „Ir pasiuntėme Timotiejų, mūsų brolį ir Dievo tarnautoją, ir mūsų bendradarbį **Kristaus evangelijoje**, jus sutvirtinti ir paguosti jus dėl jūsų tikėjimo“. Pauliaus skelbiama Dievo evangelija susijusi su Kristaus darbu ant kryžiaus. Terminus „Dievo evangelija“ ir „Kristaus evangelija“ Paulius vartoja pakaitomis. Taip pat jis šią savo evangeliją vadina Mūsų evangelija. 1 Tes 1, 5 jis rašo: „Nes **mūsų evangelija**

neatėjo pas jus vien žodžiu“.

Petras irgi skelbė Dievo evangeliją. Tačiau Dievo evangelija ir Kristaus evangelija, kurią Paulius skelbė, buvo apreikšta tik Pauliui. Jis iš Dievo gavo kitokią žinią apie Kristų, apie tai, ką Jis atliko ant kryžiaus, negu anksčiau buvo kalbėta ir rašyta.

Rom 16, 2 Paulius rašo: „Na, o tam, kuris turi galią jus įtvirtinti pagal **mano evangeliją**“.

Dievo evangelija yra bendrai vartojamas terminas, susijęs su Jėzaus Kristaus nukryžiavimu ir prisikėlimu. Tai – geroji Dievo naujiena apie tai, ką Kristus atliko ant kryžiaus.

Ir Petras, ir Paulius vartoja šį terminą. Petras sako Izraelio tautai, kad geroji naujiena yra ta, kad Dievas prikėlė Kristų iš numirusių, idant Jis atsisėstų Dovydo soste. Jėzus tai padarys, kai ateis antrą kartą į žemę. Tai yra pažadėta Izraelio tautai ir ši tauta paveldės Dievo karalystę. Apie tai buvo kalbėta ir pranašuose. Tai gera žinia iš Dievo. Tai **Dievo evangelija Izraelio tautai**. Tokią Dievo evangeliją skelbė Petras.

Tačiau Paulius skelbia kitokį Jėzaus Kristaus prisikėlimą. Jis neskelbė, kad Jėzus Kristus prisikėlė iš numirusių, idant atsisėstų Dovydo soste. Jis skelbė kitokį Jėzus Kristus atliktą darbą ant kryžiaus ir prisikėlimą. Paulius kalba, kad **Kristus prisikėlė viso pasaulio išteisinimui**. Kristus atliko pilną mokestį už viso pasaulio nuodėmes. Kiekvienas gali ateiti pas Dievą ir, įtikėjęs Kristumi kaip savo Gelbėtoju, būti išteisintas. Kiekvienas žmogus yra laisvas tai padaryti. Kiekvienas žmogus tikėjimu gali gauti išteisinimą iš Dievo. Vien tikėjimu, be įstatymo darbų.

Rom 1, 16: „Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui kiekvienam, kuris tiki“.

Paulius apie tai rašo 1 Kor 15, 1-4: „Be to, broliai, aš pareiškiu jums šią evangeliją, kurią jums paskelbiau, kurią ir priėmėte, ir kurioje stovite; kuria esate ir išgelbėti, jeigu saugojate atmintyje, ką jums paskelbiau, nebent įtikėjote tuščiai. Nes aš jums perdaviau pirmiausiai tai, ką ir gavau, – kaip Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pagal Raštus“.

Lygiai tą patį Paulius rašė ir Laiške romiečiams, kad evangelija yra Dievo jėga išgelbėjimui kiekvieno, kuris tiki.

Pauliaus skelbiama evangeliją apie Kristaus mirtį ir prisikėlimą skiriasi tuo, kad ji anksčiau nebuvo skelbta. Raštuose buvo parašyta, kad Kristus mirs ir prisikels, bet niekada nebuvo parašyta, ką reiškia Jo mirtis ir prisikėlimas, ką visa tai įgyvendins. Todėl Paulius ir vadina jam duotą Dievo evangeliją – „mano evangelija“. Niekas anksčiau neskelbė tokios evangelijos, kap Pauliaus. Niekur anksčiau nebuvo skelbiama, kad Dievas paims žydą ir pagonį ir sutaikys juos Kristaus kūne per kryžių. Niekur nebuvo skelbiama, kad Kristaus kūno bažnyčia ateityje bus suvienyta su Izraelio tauta Kristuje.

Ef 1, 9-10: „Davęs mums žinoti savo valios paslaptį pagal savo gerą norą, kurį jis sumanė savyje, kad laikų pilnatvės paskirstyme jis suvienytų Kristuje tai, kas **danguje**, ir tai, kas **žemėje**; jame“.

Tai, kas Danguje, yra Kristaus kūno bažnyčia, o kas žemėje – tai Izraelio tauta. Ateityje, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir atsisės Dovydo soste, Savo šlovės soste, Dievas sudarys su žydais naują sandorą, atleis jų nuodėmes, duos jiems Savo dvasią ir įrašys į jų širdis įstatymą. Tada Izraelio tauta bus karališkoji kunigija, kaip jiems ir buvo pažadėta Išėjimo 19 skyriuje. Dievas atkurs žemėje Izraelio karalystę.

Taip pat Dievas atstatys Savo valdžią dangaus vietose per mus, Kristaus kūno bažnyčią. Ateityje Kristaus kūnas ir Izraelio tauta bus suvienyti Kristuje. Dievas galės tai padaryti vien dėl Kristaus atlikto darbo ant kryžiaus. Per kryžių Dievas atpirks Izraelio tautą ir mus, patekusius į Kristaus kūną.

Paulius savo Evangeliją dar vadina „kryžiaus skelbimu”. Jis rašo: „Aš skelbiu Kristų nukryžiuotą“. Be Pauliui suteikto apreiškimo apie kryžių nebūtų užbaigta pranašystės programa. Pauliui palaipsniui suteiktas galutinis apreiškimas, kad Dievas visus planus ateityje įgyvendins per tą kryžių.

Pauliui skelbta Evangelija buvo iš anksto pažadėta Šv. Raštuose. Paulius taip rašydamas nepaneigia, kad jam suteikta, anksčiau neskelbta, jo vadinama „Mano evangelija“, sutinka su tuo, kas buvo anksčiau kalbėta Šv. Raštuose. Juk anksčiau buvo pranašauta apie Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Kaip Senajame Testamente buvo pranašauta, kad Jėzus Kristus mirs ir prisikels, taip ir Paulius rašo, kad Jėzus Kristus mirė ir prisikėlė. Tik Pauliaus Evangelijoje rašoma apie kryžiaus reikšmę, apie ką anksčiau niekas neskelbė ir nerašė.

• *Rom 1, 2* •

„...kurią jis iš anksto buvo pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose...

•• *...(kurią [**evangeliją**] jis iš anksto buvo pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose),* ***apie jo Sūnų Jėzų Kristų****, mūsų Viešpatį...* ••

Kaip matome, Dievo evangelijos tikslas, kurią Paulius skelbė, kurią jam Dievas apreiškė, yra susijęs su Kristumi. Ji nėra tokia, kokią šiandien skelbia daugelyje bažnyčių, daugelyje denominacijų, kur sakoma: „Jūs būsite turtingi, jūs turėsite nuostabų gyvenimą, jis pagerės ir t.t.“. Evangelija neturi nieko bendra su tuo, kas mūsų gyvenime pablogės ar kas pagerės. Evangelija neatsiejamai susijusi su tuo, kas yra Jėzus Kristus. Koks Dievo planas, kurį Jis įgyvendina, yra Jo Sūnuje. Visas Dievo planas, ką Jis da-

rys ateityje, yra susijęs su Jėzumi Kristumi. Jėzus Kristus yra tarsi Dievo plano centras. Evangelija yra ne apie mus, ji yra apie Jėzų Kristų ir tai, ką Jis dėl mūsų padarė.

Studijuodami Laišką romiečiams niekada to neužmirškite.

Evangeliją, kurią Dievas davė Pauliui, Jis „iš anksto buvo pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose“.

Ši eilutė (Rom 1, 2) patvirtina Dievo Žodžio įkvėpimą. Tą Evangeliją Jis buvo pažadėjęs šventuosiuose raštuose, vadinasi jos autorius buvo Dievas. Tai patvirtina Raštus, nes tai – išsipildžiusi pranašystė.

Savo laiškuose Paulius pristato Dievo evangelijos harmoniją su Šv. Raštuose surašytomis pranašystėmis. Dievo evangelija išpildo Šv. Raštus, tai, kas buvo parašyta pranašuose. Dievas nuo senų laikų žadėjo išgelbėjimą, Dievas Edeno sode pažadėjo žmogui atpirkėją. Visame Rašte Dievas palaipsniui suteikia apreiškimą apie šituos dalykus.

Turime suprasti, kad Rašte yra **palaipsnio apreiškimo principas** – kai Dievas palaipsniui vis daugiau duoda žinoti.

1 Kor 15, 3-4: „Nes aš jums perdaviau pirmiausiai tai, ką ir gavau, – kaip Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pagal Raštus“.

Jėzaus Kristaus mirtis už nuodėmes ir Jo prisikėlimas buvo pranašautas Senajame Testamente. Kitaip sakant, Kristaus mirtis visai neprieštarauja anksčiau parašytiems Raštams. Seniau parašyti Raštai būtent ir pranašavo, kad Jėzus Kristus mirs.

1 Pt 1, 9-12: „Gaudami jūsų tikėjimo pabaigą – jūsų sielų išgelbėjimą. Apie tą išgelbėjimą teiravosi ir uoliai tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie jums ateisiančią malonę; tyrinėdami, kurį arba kokį laiką nurodė juose buvusi Kristaus Dvasia, **kai ji iš anksto paliudijo Kristaus kentėjimus ir po jų seksiančią šlovę. Jiems buvo apreikšta, kad ne sau, bet mums jie patarnavo tai, kas dabar jums pranešta tų, kurie paskelbė jums evangeliją** Šventąja Dvasia, pasiųsta iš dangaus; į tai trokšta pažvelgti angelai“.

Senojo testamento pranašai, žiūrėdami į tai, ką jie pranašavo, ką Šv. Dvasia davė jiems užrašyti ir kalbėti, žvelgė į ateitį. Į tuos dalykus, kas buvo pranašauta apie Jėzaus Kristaus mirtį, apie Jo kentėjimus. Į būsimąją šlovę, kuri po to bus, į tai, kaip Dievas parūpins išgelbėjimą Izraelio tautai ir kaip bus įkurta karalystė žemėje. Pranašaudami visus tuos dalykus ir rašydami Raštus, pranašai negalėjo suvokti ir apčiuopti, ką jie rašo. Iš 11 eilutės („tyrinėdami, kurį arba kokį laiką nurodė juose buvusi Kristaus Dvasia“) matome, kad rašiusieji Raštą nesuprato, apie kokį laiką ir kurį laiką jie rašė. Jie nelabai suvokė Kristaus kentėjimo ir jie negalėjo suvokti bei suprasti laiko skirtumo tarp Kristaus kentėjimo ir šlovės, kuri bus ateityje. Nematė aiškių ribų. Ir ne tik jie negalėjo to suvokti, bet ir dvylika apaštalų, Jėzui vaikštant žeme.

Lk 18, 31-33: „Tada jis pasiėmė dvylika ir jiems tarė: ‘Štai mes einame aukštyn į Jeruzalę, ir bus atlikta viskas, kas pranašų parašyta apie žmogaus Sūnų’ [kaip matome, viskas išsipildys, ką pranašai pranašavo, nepasiant to, kad pranašai negalėjo suvokti, kaip visa tai vyks laiko tėkmėje]. Nes jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, piktai išniekintas ir apspjaudytas, ir jie nuplaks jį ir nužudys; ir trečią dieną jis prisikels“. Viskas aišku, ką pranašai pranašavo: kad Jis mirs, kentės ir prisikels.

Atidžiai perskaitykime 34 eilutę. Čia kalbama apie tris dalykus: „Ir jie nieko iš to nesuprato; ir šitas pasakymas buvo jiems paslėptas, ir jie nežinojo, kas buvo pasakyta“. (Lk 18, 34) Apaštalai nesuprato šių dalykų. Tai buvo nuo jų paslėpta. Jie nežinojo, kas buvo pasakyta. Nepasiant to, pranašai apie visus šituos dalykus pranašavo.

Turime suprasti svarbų dalyką – vaina yra pranašauti, o kita – suprasti, apčiuopti, ką tu pranašauji. Pranašai neapčiuopė ir nesuvokė to, ką jie pranašavo. Jiems žodžius davė Šv. Dvasia, jie tai kalbėjo ir užrašė. Tačiau tyrinėdami tuos Raštus vėliau jie negalėjo suvokti, apie ką čia kalbama.

Dvylika apaštalų, Jėzaus Kristaus pasekėjų, kurie sekė paskui Jį, negalėjo suvokti tų dalykų, nors Jėzus Kristus ir papasakojo jiems apie tuos įvykius – apie tai, kad Jis mirs ant kryžiaus ir bus prikeltas, kad atėjo laikas, idant visi dalykai išsipildytų, kas buvo pranašauta pranašų. Ir jie turėjo Raštus, kur pranašai kalbėjo apie visus šituos dalykus. Net po Jėzaus Kristaus mirties ir prisikėlimo, po šito įvykio, kuris buvo pranašautas, kurį Jėzus Kristus išpildė, jie vis dar nesuvokė aiškiai šitų įvykių.

20-ame Evangelijos pagal Joną skyriuje Petras ir Jonas ateina prie kapo, kur Jėzus buvo palaidotas. Jie įėjo į kapą, pažiūrėjo ir Jo nerado, nes Jėzus jau buvo prisikėlęs.

Jn 20, 9 skaitome: „Nes jie dar nepažino Rašto, kad jis turi prisikelti iš numirusiųjų“. Net po Jėzaus Kristaus prisikėlimo apaštalai nesuvokė ir nepažino Rašto. Jie vis dar negalėjo suvokti, kas buvo parašyta apie Jėzaus Kristaus kančią ir prisikėlimą.

Senajame testamente yra daug pranašysčių apie kryžių: Izaijo 53 skyrius, 16, 22, 69 Psalmės ir kt. Jose yra parašyta apie Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Pranašai visa tai rašė nieko nesuprasdami apie tai, ką jie rašo. Nors Jėzus Kristus kalbėjo apie tai apaštalams žemiškoje tarnystėje, kaip pranašai pranašavo, Jis išpildė tuos dalykus gyvai, įvykdė tas pranašystes, bet jie vis tiek negalėjo suvokti viso to. Prieš visą tą laiką buvo tik visų tų dalykų pranašystės. Vėliau, kai Kristus prisikėlė, jis jiems apreiškė tuos dalykus, atskleidė jiems Raštus.

Visa tai sakau, norėdamas jums parodyti palaipsnį Raštų apreiškimą.

Lk 24, 25-27: „Tada jis tarė jiems: ‘O kvailiai ir lėtos širdies tikėti visu tuo, ką kalbėjo pranašai! Argi Kristus neturėjo šito kentėti ir įeiti į savo šlovę?’ Ir pradedant

nuo Mozės ir visų pranašų jis jiems detaliai iš visų Raštų išaiškino apie jį“. Jėzus Kristus per 40 dienų po prisikėlimo aiškino dvylikai apaštalų apie visus tuos dalykus, kas buvo apie Jį pranašauta, ką Jis turės padaryti. Kad Jis mirs, kentės ir prisikels, ir kokia bus šlovė – kai Jis ateis į žemę ir įkurs karalystę žemėje. Jis aiškino jiems Senojame Testamente užrašytas pranašystes apie tuos dalykus, kurie vyksta ir kurie įvyks ateityje.

Lk 24, 44-46: „Ir jis tarė jiems: ‘Šitie yra žodžiai, kuriuos aš jums kalbėjau, kol dar buvau su jumis, kad turi išsipildyti visa, kas surašyta apie mane Mozės įstatyme, pranašuose ir psalmėse’. Tada jis atvėrė jiems supratimą, kad jie galėtų suprasti Raštus, ir tarė jiems: ‘Taip yra parašyta ir taip reikėjo Kristui kentėti ir trečią dieną prisikelti iš mirusiųjų’“. Matome, kad Jėzus pradeda jiems aiškinti, ką reiškia visos pranašystės apie jį, kurios surašytos Senajame Testamente. Davė jiems supratimą, atskleidė Raštus, parodė eilutes, kaip jos veikia, kaip jos išsipildė. Paaiškino jiems mokydamas, kas vyksta tuo laiku, kai Jis prisikėlė, ir kas įvyks su apaštalais, ką jie turės daryti.

Pastebėkite ką apaštalai tuo metu žinojo apie Kristaus išlietą kraują.

Apd 2, 37-38: „Na, o kai jie tai išgirdo, jiems vėrė širdį, ir jie tarė Petrui bei likusiems apaštalams: ‘Vyrai ir broliai, ką mums daryti?’ Tada Petras jiems tarė: ‘Apsigalvokite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui, ir gausite Šventosios Dvasios dovaną’“.

Per Sekminių dieną ant Izraelio tikinčiųjų, ant mažosios kaimenės, ant mesijinės bažnyčios nukrito Šv. Dvasia, kaip kad buvo pažadėta. Jie gavo Šv. Dvasią, ėjo ir skelbė dar neatsivertusiems žydams apie suteiktą naują progą atsiversti, apsigalvoti, kad kiekvienas ateitų pasikrikštyti Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui. Buvo skelbiama tas pats, kas Evangelijose pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną.

Petras sakė, kad jie turi apsigalvoti, pasikrikštyti vandeniu ir taip gauti nuodėmių atleidimą. Kitokiu atveju nuodėmės negali būti atleistos. Izraelio tautos nuodėmės bus atleistos tik tada, kai Jėzus Kristus antrą kartą ateis į žemę. Kai Jis ateis ir sudarys Naują sandorą su jais.

Tai sužinome iš Apd 3, 19, kur Petras skelbia: „Todėl apsigalvokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, **kai nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai**“.

Ką reikia daryti Izraelio žmonėms? Apsigalvoti ir atsiversti, kad būtų išdildytos Izraelio nuodėmės. Kada bus išdildytos tuos nuodėmės? Apd 19-20: „...kai nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai ir jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas“. Izraelio nuodėmės bus atleistos, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir Dievas sudarys naują sandorą su Izraelio tauta. Apie tai, kad Dievas ateityje sudarys su jais Naują sandorą, rašo pranašai Ezechielis, Jeremijas, tai skelbia ir Laiškas hebrajams.

Laiško romiečiams 11 skyriuje randame šių Petro žodžių Izraelio tautai patvirtinimą. Rom 11, 25-27: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnatvė. Ir taip **bus išgelbėtas visas Izraelis**,

kaip yra parašyta: „Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, **kai aš nuimsiu jų nuodėmes**“.

Šiuo laiku, kol įeis pagonių pilnatvė, Dievas formuoja Kristaus kūno bažnyčią , kol ji bus suformuota ir paimta į dangų. Tada bus išgelbėtas Izraelis.

Dar vienas dalykas. Šiandien mes negalime skelbti šių Petro žodžių, sakomų Izraelio tautai: „Todėl apsigalvokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kai nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai“.

Ar jūs dabar sakote: „Apsigalvokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės“? Kada jos bus išdildytos? „Kai nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai“. Reiškia, nuodėmės bus atleistos ateityje. Petras taip skelbė Izraelio tautai, nes Dievas taip žadėjo Izraelio tautai. Visa tai bus ateityje. Izraelio tautos atleidimas, nuodėmių nuėmimas, jų sutaikinimas, kada Dievas juos sutaikys su Savimi, yra paremtas Nauja sandora, kurią Dievas sudarys su Izraelio tauta, kai Jis ateis antrą kartą į žemę, kai „nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai“ – kai Jis atsiųs jiems Jėzų Kristų, kuris anksčiau buvo paskelbtas.

Visi šie dalykai apie ateities nuodėmių atleidimą buvo kalbėti pranašuose. Apie tai, kad Dievas sudarys Naują sandorą su Izraelio tauta, įrašys įstatymą į jų širdis, duos jiems naują dvasią, ir jie laikysis įstatymo. Dievas padarys, kad jie gyventų pagal įstatymą.

Pažiūrėkime dar į vieną dalyką. Mt 26, 26-29 skaitome: „Ir kai jie valgė, Jėzus paėmė duoną ir palaimino ją, ir laužė ją, ir davė ją mokiniams, ir tarė: ‘Imkite, valgykite – tai yra mano kūnas’. Ir jis paėmė taurę ir padėkojo, ir ją davė jiems, sakydamas: ‘Gerkite jūs visi iš jos, nes tai yra **naujojo testamento** mano kraujas, kuris yra išliejamas už **daugelį** nuodėmių atleidimui. Bet aš sakau jums: aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus nuo šiol iki tos dienos, kai aš gersiu jį naują su jumis savo Tėvo karalystėje‘“.

Kai Jėzus Kristus išliejo savo kraują Kalvarijoje ant kryžiaus, Jis pasakė, kad tas kraujas yra **Naujojo testamento**, Naujos sandoros kraujas. Vien dėl Jėzaus Kristaus išlieto kraujo galės būti pradėtas vykdyti Naujasis testamentas, Naujoji sandora. Jeremijo 31 skyrius kaip tik kalba apie tuos dalykus.

Kitas svarbus dalykas – čia rašoma, kad kraujas išliejamas už daugelį. Kalbėdamas apie daugelį, Jėzus Kristus turi omenyje Izraelio tautą. Rašoma, kad Jėzus Kristus išliejo kraują ne už visus, bet už daugelį. Tai patvirtina ir Mt 20, 28: „Lygiai kaip žmogaus Sūnus atėjo ne kad jam patarnautų, bet patarnauti ir atiduoti savo gyvybę atpirkimui už **daugelį**“.

Žmonės, teisingai nepadalijantys Dievo Žodžio, šioje vietoje suklumpa. Jie sako, kad kai Jėzus Kristus kalba apie daugelį, Jis turi omenyje išrinktuosius. Tai yra, kad Jėzus Kristus mirė tik už tam tikrą grupę žmonių. Ne už visus žmones. Jie nežino, kad čia eina kalba apie Izraelio tautą. Jėzus Kristus atėjo pas pasiklydusias Izraelio namų avis. Jis taip sako Mato 25 skyriuje. Jis neatėjo pas pagonis. Romiečiams 5 skyriuje rašoma, kad Jėzus Kristus buvo apipjaustytųjų tarnas dėl tėvams duotų pažadų. Jis

buvo atėjęs pas apipjaustytuosius, pas savuosius, ne pas pagonis.

Apaštalai iki Jėzaus Kristaus prisikėlimo visiškai nesuprato tų dalykų. Jie turėjo pranašystes, skaitė jas, tyrinėjo, bet negalėjo to suvokti. Jėzus Kristus tik po savo prisikėlimo jiems visa tai apreiškė – Luko 24 skyriuje skaitėme, kad 40 dienų Jis jiems skaitė iš Raštų, mokė iš jo apie dalykus, kuriuos Jis įvykdė. Ir apie tą šlovę, kurią Jis paveldės. Ką Petras sako Apaštalų darbų 2 ir 3 skyriuose? Jis sako, kad Jėzaus Kristaus mirtis ant kryžiaus ir Jo išlietas kraujas atvėrė duris Naujajam Testamentui. Naujai Sandorai, kurią Dievas darys su Izraelio tauta. Kristaus mirtis ant kryžiaus atvėrė duris visiems dalykams, kurie turės įvykti ateityje. Apaštalų darbų 2-3 skyriuose pradedama suprasti, kas buvo pranašauta Senajame Testamente. Jau apaštalai pradeda suprasti, ką reiškia Jėzaus Kristaus mirtis ant kryžiaus. Per atpirktąją tautą ateityje Dievas skelbs Evangeliją visam pasauliui. Visi tie dalykai tapo suprantami palaipsniui.

Apd 8, 27-31 kalbama apie eunuchą, kuris važiavo iš Jeruzalės: „Ir štai vyras iš Etiopijos, didelės valdžios eunuchas [...] buvo begrįžtąs ir sėdėdamas savo vežime skaitė pranašą Izaiją. Tada Dvasia tarė Pilypui: 'Eik artyn ir prisijunk prie šito vežimo'. Ir Pilypas nubėgo ten ir išgirdo jį skaitant pranašą Izaiją, ir tarė: 'Ar supranti, ką skaitai?' Ir jis tarė: 'Kaip aš galiu; nebent kas nors mane pamokytų'. Ir jis prašė Pilypo, kad jis įliptų ir atsisėstų su juo".

Šis eunuchas žinojo tik Senąjį Testamentą. Jis nežinojo, kas dėjosi Jeruzalėje, kai Jėzus Kristus buvo žemėje. Jis nesuprato, apie ką ten pranašas Izaijas kalba. O Pilypas, kuris jau buvo gavęs palaipsnį apreiškimą, kai Jėzus Kristus aiškino apaštalams per 40 dienų, jau suprato tuos dalykus. Pilypas priėjo prie vežimo ir įlipo į vežimą prie eunucho bei pradėjo jį mokyti. Vežime susidūrė du skirtingi žmonės – eunuchas, pažįstantis tik Senąjį Testamentą, nieko kito dar nežinantis, ir Pilypas, kuris turi naujesnį apreiškimą, didesnį supratimą apie tai, kas parašyta Senajame Testamente.

Skaitome toliau. Apd 8, 32-34: „Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo ši: 'Jis buvo vedamas kaip avis skerdimui; ir kaip avinėlis, nebylus prieš savo kirpėją, taip jis neatvėrė savo burnos; jo nužeminime buvo pašalintas jo teismas; ir kas paskelbs jo giminę? Nes jo gyvybė paimta nuo žemės'. Ir Eunuchas atsakydamas Pilypui tarė: 'Aš meldžiu tave, apie ką pranašas tai kalba? Apie save ar apie ką kitą?'".

Jėzus Kristus jau senokai buvo miręs ir prisikėlęs, bet eunuchas nežinojo šitų dalykų, nesuprato, apie ką Rašte eina kalba. Nes jis neturėjo apreiškimo, kurį buvo gavę dvylika apaštalų ir kiti mokiniai per Sekminių dieną, kai gavo Šv. Dvasią.

Apd 8, 35: „Tada Pilypas atvėręs savo burną pradėjo nuo to paties Rašto [t.y. nuo Izaijo, kur skaitė eunuchas] ir paskelbė jam Jėzų". Kadangi Pilypas turėjo tolimesnį apreiškimą, jis galėjo suprasti ir išsiaiškinti, apie ką kalba šios Izaijo knygos eilutės.

Iz 53, 6 rašoma: „Mes visi buvome paklydę kaip avys, kiekvienas sukome į savo kelią; o VIEŠPATS uždėjo ant jo mūsų visų neteisybę". Pastoriai mėgsta skelbti, kad čia kalbama apie mus visus. Bet pažiūrėkime, apie ką iš tiesų čia Izaijas kalba, kokią grupę žmonių mini sakydamas „VIEŠPATS uždėjo ant jo **mūsų visų** neteisybę".

Atsakymą randame 8 eilutėje: „Jis buvo paimtas iš kalėjimo ir iš teismo; ir kas paskelbs jo kartą? Nes jis buvo iškirstas iš gyvųjų šalies; jis buvo ištiktas už mano tautos nusižengimą“. Izaijo 53 skyriuje rašoma, kad Jėzus Kristus mirė už „mano tautą“, t. y. už Izraelio tautą. Senajame Testamente „mano tauta“, Dievo tauta, buvo Izraelio tauta. Tai – ta pati grupė žmonių, apie kurią Jėzus pasakė: „Šitas kraujas yra išlietas už daugelio nusikaltimus“. Būtent už Izraelio tautą.

Tačiau mes žinome, kad Izraelio tauta atsisakė suteiktos galimybės apsigalvoti ir būti išgelbėta. Apaštalų darbų 7 skyriuje aprašomas Izraelio tautos griuvimas. Tada Jėzus Kristus iš dangaus šlovės pasiekė Saulių (Paulių), išgelbėjo jį ir davė jam Paslapties apreiškimą. Tai, kas niekada nuo pasaulio pradžios nebuvo skelbta. Anksčiau Raštuose apie tai nebuvo kalbėta. Tik Apaštalų darbų 9 skyriuje rašoma apie tai, kad Paulius buvo išgelbėtas ir jam buvo apreikšta informacija, kurios niekas nežinojo.

Pažiūrėkime ką Paulius rašo savo laiškuose.

1 Tim 2, 3-6: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad **visi** žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save **išpirkimui už visus, kad būtų paliudytas tinkamu laiku**“.

Matome, kad čia Paulius rašo, kad Jėzus Kristus mirė ne už daugelį, kaip Jėzus Kristus sakė Evangelijoje pagal Matą, bet **už visus**.

7 eilutė sako: „Tam aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu (kalbu tiesą Kristuje ir nemeluoju), pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje“. Paulius rašo, kad Jėzus Kristus mirė už visų žmonių nuodėmes ir turi būti paliudytas tinkamu laiku. Tai, kad Kristus mirė už visus, neturėjo būti liudijama anksčiau – tik tinkamu laiku, kai Dievas išgelbėjo Paulių ir suteikė jam tą informaciją. Dabar jau yra atskleista visa informacija, kas buvo atlikta ant kryžiaus. Čia matome palaipsnį visos informacijos apreiškimą. Per Pauliaus laiškus iki galo sužinome viską apie tai, kas buvo atlikta ant kryžiaus – sužinome pilnutinę kryžiaus prasmę.

Visos pranašystės apie Jėzaus Kristaus kančią, mirtį, Jo prisikėlimą buvo parašytos, pranašautos Senajame Testamente. Tačiau niekur nebuvo atskleista visų tų įvykių prasmė.

Rom 3, 21. 24-26: „**Bet dabar** [kai Dievas apreiškė tą informaciją Pauliui, kuri anksčiau nebuvo skelbiama] be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas, paliudytas įstatymo ir pranašų. Būdami išteisinti dovanai jo malone per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje, kurį Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą jo krauju, kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą [turima omenyje Įstatymo laikus]; kad pareikštų savo teisumą **šiuo laiku**, kad jis būtų teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi“.

„Šiuo laiku“ – jau yra duotas visas apreiškimas. Dabar mes žinome kur kas dau-

giau informacijos, kuri anksčiau nebuvo atskleista, ko pranašai nekalbėjo. Dabar žinome, kad Kristaus kūne yra sutaikomas žydas ir pagonis.

Pauliui duotas apreiškimas apima palaipsnio apreiškimo išsipildymą, kurį Dievas jam apreiškė kartu su ta informacija, kuri anksčiau nebuvo suprasta. Tokiu būdu per apaštalą Paulių mes turime pilną apreiškimą, visą palaipsnio apreiškimo informaciją. O visa tai prasidėjo nuo pat pradžios...

• *Rom 1, 3* •
...apie jo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, kuris pagal kūną tapo iš Dovydo sėklos...

•• *...kuris pagal kūną tapo* ***iš Dovydo sėklos...*** ••

Paulius rašo apie Jėzų Kristų, kaip tapusį iš Dovydo sėklos. Iš pradžių tai buvo moters sėkla, kuri buvo pažadėta Pradžios knygoje. Paskui ji tapo Abraomo sėkla, o po to – Dovydo sėkla. Dievas pažadėjo atpirkėją. Pradžioje iš moters sėklos, paskui iš Abraomo sėklos, o dar vėliau iš Dovydo sėklos. Paulius šioje eilutėje kalba apie tą sėklą, kuri galiausiai tapo Dovydo sėkla, pradedant nuo moters sėklos. Kalba apie tą palaipsnį apreiškimą, ateinantį Mesiją, ateinantį Atpirkėją. Jis prideda informaciją, kurią gavo iš Jėzaus Kristaus, paslapties informaciją, ir užbaigia visą apreiškimą, kurį Dievas apreiškė. Po Pauliaus jau niekas negavo apreiškimo. Tai, kas Pauliui apreikšta, jis vadina Evangelijos paslaptimi. Paslaptis visos Geros Dievo naujienos. Be tos paslapties informacijos, kuri buvo apreikšta apaštalui Pauliui, pranašystė iki galo nebūtų išaiškinta. Be apreiškimo, kuris atskleistas Pauliui ir kurį jis surašė, nebūtų buvę suprasta, kaip Dievas galėjo atleisti nuodėmes pagal Senąjį Testamentą gyvenantiems izraelitams. Paulius rašo, kad Dievas atleido jiems tas nuodėmes, nes Jis buvo pakantus. Tada buvo pakantumo laikai.

Petras Apaštalų darbų 2 skyriuje taip pat kalba apie Jėzų Kristų, gimusį iš Dovydo sėklos. Pastudijuokime, kokiomis akimis Petras žiūri į Jėzų Kristų, gimusį iš Dovydo sėklos, ir kokiomis akimis Paulius žiūri į Jėzų Kristų, gimusį iš Dovydo sėklos.

Apd 2, 14. 22 ir 29-33 eilutėse Petras kreipiasi į Izraelio tautą: „Bet Petras, atsistojęs su vienuolika, pakėlė savo balsą ir jiems tarė: 'Judėjos vyrai ir visi, kurie gyvenate Jeruzalėje; tebūna jums tai žinoma, ir klausykite mano žodžių. Izraelio vyrai, klausykitės šių žodžių; Jėzų iš Nazareto, žmogų, Dievo patvirtintą tarp jūsų stebuklais ir nuostabomis, ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį jūsų tarpe, kaip ir patys žinote;

Vyrai ir broliai, leiskite man jums laisvai kalbėti apie patriarchą **Dovydą, jog jis miręs ir palaidotas**, ir jo kapas yra su mumis [Izraelio tauta] iki šios dienos. Todėl būdamas pranašas ir žinodamas, kad Dievas jam siekte prisiekė, jog pagal kūną iš jo strėnų vaisiaus jis **prikels Kristų sėdėti jo soste**. Matydamas tai anksčiau, kalbėjo apie Kristaus prisikėlimą, kad jo siela nebuvo palikta pragare, nei jo kūnas nematė supuvimo. Šitą **Jėzų Dievas yra prikėlęs**, ko mes visi esame liudytojai. Todėl būdamas išaukštintas Dievo dešinės ir gavęs iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs dabar matote ir girdite'".

Kreipdamasis į Izraelio tautą, Petras sako, kad Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus ir prisikėlė. Kodėl Jis mirė ant kryžiaus? Todėl, kad Izraelio tauta piktomis rankomis jį nukryžiavo. Petras nekalba apie kryžių gražiais žodžiais, taip, kaip Paulius kalba. Petras kalba apie kryžių kaip apie blogą dalyką, kuris neturėjo įvykti. Izraelio tautai buvo didžiulė gėda, kad jie nukryžiavo savo Mesiją.

Petras jiems sako, kad Jėzus Kristus yra tas, kuris turėjo ateiti, apie Jį buvo pranašauta Izraelio tautai pranašuose. Apd 2, 22-24: „Izraelio vyrai, klausykitės šių žodžių; Jėzų iš Nazareto, žmogų, Dievo patvirtintą tarp jūsų stebuklais ir nuostabomis, ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį jūsų tarpe, kaip ir patys žinote; jį, atiduotą Dievo nustatytu nutarimu ir išankstiniu žinojimu, jūs **ėmėte ir piktomis rankomis nukryžiavote bei nužudėte; kurį Dievas prikėlė".**

Kodėl Dievas Jį prikėlė? Kokiu tikslu Tėvas prikėlė Jėzų Kristų? 30 eilutėje rašoma, kad Dievas prikėlė Kristų „sėdėti Dovydo soste". Izraeliui Petras skelbia, kad žydai turi atsiversti, apsigalvoti, nes Jėzus Kristus antrą kartą ateis į žemę, nes Dievas Jį prikėlė, kad Jis atsisėstų į Dovydo sostą.

2 Tim 2, 7 (Paulius rašo): „Apgalvok, ką sakau; ir Viešpats tau duos supratimą visame kame. Prisimink, kad Jėzus Kristus, iš Dovydo sėklos, **buvo prikeltas iš numirusiųjų pagal mano evangeliją**".

Apaštalų darbų 9 skyriuje sužinome, kad Dievas išgelbėjo Saulių (Paulių) ir suteikė jam žinią, kad Izraelio tauta yra kritusi (Rom 11, 11). Pauliui suteikta anksčiau niekada neskelbta žinia vadinama Paslaptimi. Paulius savo Evangelijoje (taip jis vadina jam apreikštą žinią – „mano evangelija") rašo, kad Jėzus Kristus iš Dovydo sėklos buvo prikeltas „pagal mano evangeliją". Kai Paulius sako: „mano evangelija", tai reiškia, kad jam buvo duota žinia, kuri anksčiau niekam nebuvo apreikšta ir niekam kitam Dievas jos nepatikėjo. Niekas jos anksčiau neskelbė. Ji yra susijusi su Jėzaus Kristaus mirtimi, palaidojimu ir prisikėlimu. Pagal Pauliaus evangeliją Jėzus Kristus yra prikeltas ne tik sėdėti Dovydo soste. Ši evangelija kalba apie kitus dalykus.

Rom 4, 24: „Bet ir mums, kuriems tai bus priskaityta, jei mes tikėsime tuo, kuris prikėlė iš numirusiųjų Jėzų, mūsų Viešpatį; kuris **buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui**". Jėzaus Kristaus prisikėlimas įrodo, kad Jo darbas, atliktas ant kryžiaus, yra užbaigtas. Jo mirtis ant kryžiaus yra pilnai patenkinanti auka Dievui, ją Jėzus Kristus atliko už visus žmones. Todėl Jis yra laisvas nuo mirties ir prisikėlęs gyventi.

Pažiūrėkime į patį pirmąjį Pauliaus skelbimą apie Jėzaus Kristaus prisikėlimą, užrašytą Apaštalų darbuose, ir palyginkime tai su tuo, ką Petras kalba apie Jėzaus Kristaus prisikėlimą.

Apd 13, 29-30. 33-34. 38-39: „Ir kai jie išpildė viską, kas apie jį parašyta, jie nuėmė jį nuo medžio ir paguldė į kapą. Bet Dievas prikėlė jį iš numirusiųjų, [...] Dievas tą patį įvykdė mums, jų vaikams, tuo, kad jis prikėlė Jėzų; kaip yra parašyta ir antroje psalmėje: 'Tu esi mano Sūnus, šią dieną aš tave pagimdžiau'. Ir apie tai, kad jis prikėlė jį iš numirusiųjų, jau nebegrįšiantį į supuvimą, jis tarė taip: 'Aš jums duosiu patikimus Dovydo gailestingumus'. [...] Todėl tebūna jums žinoma, vyrai ir broliai, kad **per šitą vyrą jums yra skelbiamas nuodėmių atleidimas; ir visi, kurie tiki, yra per jį išteisinami nuo visko, nuo ko jūs negalėjote būti išteisinti Mozės įstatymu**".

Tai – pati pirmoji eilutė Biblijoje, kur skelbiamas žmogaus išteisinimas **be įstatymo darbų**. Niekur anksčiau nebuvo parašyta, kad žmogus gali būti išteisintas tikėjimu, be įstatymo darbų. Petro ir Pauliaus skelbimas apie kryžių skiriasi. Petras sakė žydams, kad jie nužudė Kristų, prikalė Jį ant kryžiaus, bet Dievas Jį prikėlė iš numirusiųjų, kad Jis atsisėstų Savo soste, kai Jis ateis antrą kartą į žemę, į Jeruzalę. Na, o Paulius skelbia, kad Jėzus Kristus buvo prikaltas ant kryžiaus, kad Jo mirtis yra auka už viso pasaulio nuodėmes, ir kad Dievas Jį prikėlė iš mirusiųjų, idant mes galėtumėme būti išteisinti vien tik tikėjimu, be įstatymo darbų. Jėzus Kristus mumis pasirūpino, kad galėtumėme būti taip išteisinti. Visą darbą atliko Jėzus Kristus ant kryžiaus.

Petras ir Paulius skirtingai skelbė kryžių. Ir tai buvo todėl, kad jie skelbė skirtingas žinias. Pauliui buvo duotas užbaigtas apreiškimas apie galutinį Kristaus darbą ant kryžiaus, apie tai, ką Jis įgyvendino.

• Rom 1, 4 •
...ir pagal šventumo dvasią paskelbtas galingu Dievo Sūnumi per prisikėlimą iš numirusių...

•• paskelbtas galingu Dievo Sūnumi ••

Jėzaus Kristaus prisikėlimas pažymi Jėzų Kristų kaip galingą Dievo Sūnų.

2 Kor 13, 4: „Nes nors jis ir buvo nukryžiuotas per silpnumą, tačiau jis gyvena Dievo jėga". Tik religingi žmonės žiūri į Jėzų Kristų, kaip į kūdikėlį, gulintį ėdžiose. Jis jau nebe kūdikėlis. Jis yra galingas Dievo Sūnus. Šiandien Jis yra skelbiamas, kaip prisikėlęs iš numirusių.

Apd 13, 33: „Dievas tą patį įvykdė mums, jų vaikams, tuo, kad jis prikėlė Jėzų; kaip yra parašyta ir antroje psalmėje: 'Tu esi mano Sūnus, šią dieną aš tave pagimdžiau'".

Per Jėzaus Kristaus prisikėlimą, Dievas Ttėvas oficialiai paskelbė: „Tu esi mano Sūnus“. Prikeldamas Savo Sūnų iš numirusiųjų, Dievas parodė visam pasauliui, kas yra Jėzus Kristus. Tai įdomu, nes vieną dieną Dievas ir mus oficialiai paskelbs Dievo sūnumis – kai mes būsime prikelti iš numirusiųjų, gaudami tokį pat kūną, kaip Jėzaus Kristaus šlovingasis kūnas – kaip parašyta Laiške filipiečiams. Mes esame išgelbėti, bandome gyventi pagal tai, ką Dievas rašo Savo žodyje. Tačiau vieną dieną Dievas oficialiai prieš visą visatą paskelbs mus Dievo sūnumis. Vieną dieną Jėzus Kristus ateis ir pagaus mus į orą, į debesis. Žmogus šiandien gali apsimesti ar vaidinti, kad yra išgelbėtas ir kad tiki. Žmogų galima apgauti, bet kai Jėzus Kristus ateis pasiimti savuosius, Jis juos ir pasiims. Jis nepasiims tų, kurie apsimetinėjo. Jei šiandien jūs nesate išgelbėtas, Jis jūsų nepasiims. Jėzus Kristus yra pirmagimis iš numirusių, kad po Jo lygiai taip pat būtų prikelti iš numirusiųjų ir kiti. Jei esate Jėzaus Kristaus kūno narys, tuomet tai, ką Jis padarė, priklauso ir jums. Ar žinote, kad tai yra nuostabūs dalykai?

•• *pagal šventumo dvasią* ••

Jis pripažintas esąs galingas Dievo Sūnus pagal šventumo dvasią. 1 Pt 3, 18: „Nes ir Kristus vieną kartą kentėjo už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad jis mus nuvestų pas Dievą, būdamas numarintas kūnu, bet **atgaivintas Dvasia**“. **Šv. Dvasia** prikėlė Jėzų Kristų iš numirusiųjų.

Rom 8, 11: „Bet jei jumyse gyvena Dvasia **to, kuris prikėlė** Jėzų iš numirusiųjų...“ Rom 6, 4: „Todėl mes krikštu esame su juo palaidoti į mirtį, kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų Tėvo šlove, lygiai taip ir mes vaikščiotume gyvenimo naujume“. Mumyse gyvena Dvasia to, kuris prikėlė Kristų iš numirusiųjų. Ne tik Šv. Dvasia prikėlė Jį iš numirusiųjų, bet ir **Dievas Tėvas** prikėlė Jį iš numirusiųjų.

Jn 10, 18 Kristus kalba: „Niekas jos iš manęs neatima, bet **aš pats** ją guldau. **Aš** turiu valdžią ją guldyti ir turiu valdžią vėl ją pasiimti“. Ne tik Šv. Dvasia bei Dievas Tėvas prikėlė Kristų iš numirusiųjų, bet ir **pats Jėzus Kristus** Save prikėlė iš numirusiųjų.

Matome, kad visa **Trejybė** veikė Kristaus prisikėlime. Laiške korintiečiams rašoma, kad Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su Savimi. Jn 2, 19. 21: „Jėzus atsakydamas tarė jiems: „Sugriaukite šitą šventyklą, ir per tris dienas aš ją pakelsiu“. [...] Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą“.

Nekyla jokių abejonių, kad Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šv. Dvasia dalyvavo Kristaus prisikėlime iš numirusiųjų. Laiške romiečiams rašoma, kad Jis yra paskelbtas Dievo Sūnumi. Tai kalbama apie Jo Dievybę. Dievas Tėvas žinojo, kas Jis yra, todėl Jis Jį ir prikėlė. Dievo Šv. Dvasia žinojo, kas Jis yra, todėl Jį ir prikėlė. Dievas Sūnus žinojo, kas Jis toks buvo, todėl Jis turėjo galią pats save prikelti. Kai Laiške romiečiams kalbama, kad Jis yra Dievo Sūnus, tai kalbama apie Jo prigimtį, kad Jis yra lygus Dievui, Jis yra Dievas.

Hbr 1, 8 skaitome: „Bet Sūnui sako: 'Tavo sostas, o Dieve, per amžių amžius: teisumo skeptras – tavo karalystės skeptras'". Ši citata yra iš 45 Psalmės, kur Dievas Tėvas sako Dievui Sūnui kreipdamasis į Jį: „Bet Sūnui sako: 'Tavo sostas, o Dieve'". Dievas Tėvas, Dievo Sūnų vadina Dievu.

JEHOVA Senajame Testamente yra Jėzus Kristus Naujajame testamente.

Zach 12, 1: „VIEŠPATIES žodžio našta Izraeliui". Matome, kad visas žodis „VIEŠPATIES" yra didžiosiomis raidėmis. Ten, kur Senajame Testamente žodis „VIEŠPATS" rašomas didžiosiomis raidėmis, ten hebrajų kalboje šis žodis reiškia Jehova.

Štai ką toliau sako VIEŠPATS (JEHOVA) Zacharijo pranašystėje. Zch 12, 9-10: „Tą dieną įvyks, kad aš [JEHOVA] sieksiu sunaikinti visas tautas, ateinančias prieš Jeruzalę. Ir ant Dovydo namų bei Jeruzalės gyventojų išliesiu malonės ir maldavimų dvasią; ir jie žvelgs į mane [JEHOVĄ], kurį jie perdūrė, ir apraudos, kaip aprauda vienintelį sūnų, ir bus kartybėje, kaip būna kartybėje dėl pirmagimio".

Kada Izraelio gyventojai perdūrė JEHOVĄ?

Jn 19, 37: „Ir vėl, kitas Raštas sako: 'Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė'".

Jehovos perdūrimas – tai Jėzaus Kristaus nukryžiavimas. Jehova – tai Jėzus Kristus. Kai Jėzus Kristus buvo perdurtas, nukryžiuotas, tuo metu Jis buvo kaip žmogus. Jėzus Kristus yra Dievas ir žmogus viename asmenyje. Jėzus Kristus yra ne tik Dievas, bet ir žmogus. Jėzus Kristus yra ne tik žmogus, bet Jis yra ir Dievas. Jėzus Kristus turi dvi prigimtis viename asmenyje. Jėzus Kristus turi visas Dievo savybes, ir tuo pačiu jis turi visas žmogaus savybes. Jėzus Kristus yra unikalus asmuo, kito tokio nėra visoje visatoje.

Jei pastebėsite, Laiško romiečiams 1 skyriaus trečioje eilutėje aprašoma žmogiškoji Jėzaus Kristaus prigimtis, o ketvirtoje eilutėje – dieviškoji Jėzaus Kristaus prigimtis.

• *Rom 1, 5* •
...per kurį mes gavome malonę ir apaštalystę dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų dėlei jo vardo...

•• *...**per kurį** mes gavome...* ••

Per Dievo Sūnų, per prisikėlusį Kristų, mes gavome malonę ir apaštalystę. Pauliui apaštalystė buvo suteikta nuo prisikėlusiojo Kristaus iš dangaus šlovės. Tai yra pabrėžiama todėl, kad prieš tai buvo kiti dvylika Izraelio apaštalų, kurie buvo paskirti per Jėzaus Kristaus žemiškąją tarnystę.

Svarbu nemaišyti šitų dviejų skirtingų dalykų.

•• dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų ••

Kodėl Paulius gavo malonę ir apaštalystę? „Dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų dėlei jo vardo tarp kurių ir jūs esate Jėzaus Kristaus pašauktieji“ (Rom 1, 5-6).

Tikėjimo klusnumas. Jūs galite į tai žiūrėti iš dviejų pozicijų. Galite žiūrėti į tikėjimą kaip į vieną tikėjimą, mokslą, mums duotą per Pauliaus laiškus, kuriais turime tikėti. Taip pat šį išsireiškimą – „dėl klusnumo tikėjimui“ – galime priimti kaip 16 skyriaus, 26 eilutę: „...bet dabar atskleista ir pranašų Raštais pagal amžinojo Dievo įsakymą apreikšta **visoms tautoms tikėjimo klusnumui**“.

Kas yra tikėjimo klusnumas? Tai tikėjimas paklūstant Dievo Žodžiui. Turėti tikėjimo klusnumą reiškia tikėti tuo, kas jums pasakyta Dievo Žodyje.

Rom 6, 17 rašoma: „Bet ačiū Dievui, kad buvote nuodėmės tarnais, tačiau **iš širdies paklusote** tam mokslo pavidalui, kuris jums buvo įteiktas“. Žmogus paklūsta tikėjimu iš širdies. Rom 10, 10: „Nes širdimi žmogus tiki teisumui“. Žmogus tiki širdimi. Todėl Paulius 6 skyriuje rašo, kad jūs „iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui“. Jūs tikėjote tuo, ką Dievo Žodis sako, iš širdies.

• Rom 1, 7 •
...visiems, esantiems Romoje, Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti šventaisiais: malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

•• ...visiems, esantiems Romoje, Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti šventaisiais... ••

Laiškas buvo skirtas visiems tikintiesiems Romoje, pašauktiems būti šventaisiais, įtikėjusiems Kristumi kaip savo Gelbėtoju.

„Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti šventaisiais“ – tai terminai, apibūdinantys tikintįjį. Tikintysis yra Dievo mylimasis, pašauktasis būti šventu.

Rom 8, 28: „Ir žinome, kad visa kartu veikia į gera tiems, kurie myli Dievą, tiems, kurie yra pašauktieji pagal jo tikslą“. Pašauktieji – tai žmonės, tikintys Evangelija.

Kol 3, 12: „Todėl, kaip Dievo išrinktieji, šventi ir mylimi, apsivilkite gailestingumų viduriais, gerumu, nuolankumu, romumu, ilga kantrybe“. Tikintieji yra vadinami

Dievo išrinktais, šventais ir mylimais. Tai – trys terminai, kurie apibūdina tikinčiojo statusą prieš Dievą. Tai netinka netikinčiajam, neišgelbėtam žmogui. Dievas taip vadina tik tikinčiuosius, tuos, kurie yra išgelbėti. Tai statusas žmonių, esančių Kristuje.

Kas yra **pašauktasis**? Kaip Dievas pašaukia žmogų?

Dievas pašaukia tikintįjį per Evangeliją. 2 Tes 2, 13-14: „Bet mes jaučiame pareigą visuomet dėkoti Dievui už jus, Viešpaties mylimi broliai, nes Dievas nuo pradžios jus **išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pašventinimą ir tiesos tikėjimą.** Į tai [į išgelbėjimą] jis pašaukė jus per mūsų **Evangeliją** ".

Kaip Dievas išsirenka žmogų išgelbėjimui? „Per Dvasios pašventinimą ir tiesos tikėjimą". Jei žmogus netiki tiesa, Dievas jo neišsirenka išgelbėjimui. Dievas išsirenka išgelbėti tą žmogų, kuris tiki tiesa. Kaip Dievas pašaukia žmogų? Per Evangeliją. Kai jūs įtikite skelbiama Evangelija, Dievas jus išgelbėja, ir taip jūs tampate pašauktuoju.

Kaip visa tai vyksta? Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė trečiąją dieną, kad mus išteisintų. Žmogus, kuris žiūri į tą kryžių, mato kas parašyta Evangelijoje, mato ką Kristus padarė ant kryžiaus dėl jo, ir jis įtiki tuo, kad Kristus mirė už jo nuodėmes ant kryžiaus, sumokėdamas pilną mokestį Savo krauju. Tada Šv. Dvasia atpažįsta tą žmogų ir pakrikštija jį į Kristaus kūną, kaip rašoma 1 Kor 12, 13: „Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną". Tame kūne yra visi tikintieji, įtikėję Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Dievas yra išsirinkęs ir pašaukęs tuos žmones, kurie yra patikėję Kristumi, kaip savo Gelbėtoju. Kai įtikite Kristumi kaip savo Gelbėtoju, jūs atsiduriate Kristaus kūno bažnyčioje, grupėje tikinčiųjų, dvasiniame kūne, ir esate dalis Dievo plano. Jūs tampate vienas iš pašauktųjų. Pašauktasis – tai žmogus, įtikėjęs Evangelija, pašauktas per ją.

Tačiau yra galvojančių ir kitaip. Pvz., kalvinistai skelbia, kad neišgelbėtas žmogus gali būti išrinktasis. Kad vieni žmonės yra išrinktieji, o kiti neišrinktieji. Ar išrinktasis gali pražūti? Kalvinistai sako, kad toks žmogus negali pražūti. Jie sako, kad jei Dievas jį yra išsirinkęs, tai nors jis ir yra neišgelbėtas, jis vis tiek negali pražūti.

Prieš tai, kai jūs įtikėjote į Kristų, kai buvote netikintysis, ar jūs buvote išrinktasis? Jūs negalėjote būti išrinktasis – jūs buvote pražuvęs. Dievo Žodis aiškiai sako, kad išrinktasis yra tas, kuris tiki Evangelija. Dievas išsirenka tą žmogų, kuris tiki Evangelija, o ne bet kurį žmogų iš anksto. Pasaulis pilnas pražuvusių žmonių, kurie yra nusipelnę ugnies ežero. Jei Dievas išsirenka tam tikrus žmones išgelbėjimui, tai ar pražuvę ir neišgelbėti išrinktieji gali pražūti? Tai tarpusavyje nederantys dalykai.

Ar žmogaus išrinkimas yra sąlyginis, ar besąlyginis? Atsakyti reikėtų ir „Taip", ir „Ne" – ir sąlyginis, ir besąlyginis.

Besąlyginis išrinkimas reiškia, kad Dievas prieš pasaulio sukūrimą be jokių

sąlygų **išsirinko suformuoti Kristaus kūno bažnyčią**. Tas Dievo tikslas negali būti sunaikintas ar sutrukdytas. Tai besąlyginis vienos grupės žmonių išrinkimas. Tačiau išrinkimas yra sąlyginis, jei eina kalba apie **atskiro žmogaus** išrinkimą. Tam, kad patektumėte į Kristaus kūną, kuris buvo besąlygiškai išrinktas prieš pasaulio sukūrimą, turite įvykdyti tam tikrą sąlygą – turite tikėti Evangelija, kad Dievas jus išsirinktų. Tada Dievas suvienija jus su Kristaus kūnu.

•• *...Dievo mylimiesiems...* ••

Rom 1, 7 įvardija tikinčiuosius ir kaip **Dievo mylimuosius**. Mylimieji – tai priimtini Mylimajame, kaip rašoma pirmame Laiško efeziečiams skyriuje.

Kol 1, 13: „Kuris išgelbėjo mus iš tamsybės valdžios ir perkėlė į savo mielojo Sūnaus karalystę“. Kai Dievas sako, kad mes esame mylimieji, tai reiškia, kad mes esame Jo šventa nuosavybė, mylimi. Viena iš pačių nuostabiausių tiesų yra ta, kad Dievas mus myli. Argi tai ne tiesa? Argi nenuostabu žinoti, kad Dievas mus myli? Mes esame Jam tokie pat mylimi, kaip ir Jo Sūnus Jėzus Kristus, nes mes esame Jame. Mes esame sutapatinti, suvienyti su Kristumi, kaip gyva jungtis. Mes esame Kristaus kūnas. Mes esame Jam tokie brangūs, kaip ir Jo Sūnus jam yra brangus. Toks yra mūsų statusas prieš Dievą. Tai nuostabi pozicija.

•• *...pašauktiems* ***būti šventaisiais...*** ••

Pagal Dievo pašaukimą jūs esate šventasis. Dievas jus pašaukė per Evangeliją, kuria jūs įtikėjote. Dievas jus išsirinko, jūs jau esate pašauktasis būti šventuoju. Nesistenkite leisti laiką būdamas kažkuo kitu. Jūs esate Dievo šventasis, atskirtas Jo tikslui. Žodis „šventasis”, tai reiškia atskirtas Jo tikslui. Mes esame atskirti Dievo tikslui. Mes esame sukurti geriems darbams (Ef 2, 10). Lietuvių kalboje yra žodis „pašvęstas“. „Šventasis“ ir „pašvęstas“ reiškia iš esmės tą patį. Yra sakoma: „Jis pašventė save kitam“. Tai reiškia, kad jis atidavė visą save kitam žmogui. Dievas mus irgi pašventė Sau. Mes esame atskirti Dievo tikslui. Jūs esate Dievo šventasis.

Ar nenuostabu žinoti, kad jūs esate Dievo nuosavybė? Dievas sako: „Šitie žmonės yra mano, mano mylimieji, atskirti mano tikslui ir tegul niekas prie jų nekiša rankų“. Ir nuostabiausia, kad jums nereikia to siekti. Jūs neturite to užsidirbti. Dievas tai davė jums dovanai. Jis taip padarė per Savo malonę, vien dėl to, kad jūs tikėjote Jo Žodžiu apie Jėzų Kristų, kuris mirė už jūsų nuodėmes ant kryžiaus. Religijose yra kiti šventieji, kuriuos žmonės pavadina šventaisiais. Katalikų bažnyčioje priimta, kad šventasis yra tas, kuris gyvendamas žemėje darė gerus darbus. Vėliau, po žmogaus mirties, bažnyčios konsulatas pasveria jo gerus darbus ir po daugelio metų paskelbia jį šventuoju. Tačiau Dievo Žodyje yra visai ne taip. Dievo Žodyje Dievas paskelbia šventaisiais tuos žmones, kurie įtiki Jo Žodžiu. Jis juos išgelbėja ir pašaukia būti šventaisiais. Religijos to neturi. Jos turi tik žmogaus religiją, kuri yra nieko verta.

•• ...malonė jums ir ramybė... ••

Kiekviename savo laiške Paulius rašo šituos žodžius: „Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus“. Tai – viešas pareiškimas apie tai, kaip šiandien Dievas Tėvas ir Viešpats Jėzus Kristus žiūri į pasaulį ir ką jie sako pasauliui. Jie sako visam pasauliui: „Malonė jums ir ramybė“.

Palyginkime tai su tuo, kas parašyta Apr 19, 11: „Ir mačiau atvirą dangų, ir štai baltas žirgas; ir ant jo sėdintysis buvo vadinamas Ištikimasis ir Tikrasis, ir teisumu jis **teisia bei kariauja**“. Čia rašoma apie antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą į žemę. Kai Jis antrą kartą ateis į žemę teisti ir kariauti, ir įkurti Savo karalystės žemėje, kurią buvo pažadėjęs Izraelio tautai. Kas yra žodžių malonė ir ramybė antonimai? Teismas ir karas. Dievas šiandien žiūri į pasaulį ir visiems sako: „Malonė jums ir ramybė“. Tačiau visiškai kitaip bus, kai Jėzus Kristus antrą kartą ateis į žemę. Tada bus ne „malonė jums ir ramybė”, bet „teismas ir karas“.

Rašydamas „malonė jums ir ramybė“, Paulius kalba apie šiandieną, apie malonės paskirstymą, paskirtą jam. Tačiau tuomet, kai vėl prasidės pranašystės laikai, tada pasaulyje vyks karas ir teismas.

Ps 2, 1-3 skaitome: „Kodėl pagonys siaučia ir tautos sumanė tuštybes? Sukyla žemės karaliai, ir valdovai tariasi prieš VIEŠPATĮ ir jo pateptąjį, sakydami: ‘Sutraukykime jų pančius, nusimeskime nuo savęs jų virves’“. Šios eilutės yra cituojamos Apd 4 skyriuje, kai apaštalai buvo persekiojami žemėje.

Ps 2. 4-5: „Tas, kuris sėdi danguje, juoksis; VIEŠPATS tyčiosis iš jų. Paskui jis kalbės jiems **rūstaudamas ir labai supykęs juos vargins**“. Dievas išlies savo rūstybę ant netikinčiųjų, kaip parašyta ir Apreiškimo knygoje 19 skyriuje, kad Kristus teis ir kariaus su jais, kai ateis antrą kartą į žemę.

Ps 110, 1: „VIEŠPATS sakė mano Viešpačiui: ‘Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju‘“. Kai Jėzus Kristus prisikėlė, Jis pakilo į dangų, kaip Dievas Jam sakė: „Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju“. Taip ir įvyko. Jėzus Kristus atsisėdo Dievo dešinėje, kol Dievas paties Jo priešus po Jo kojomis.

Apd 2, 22-24. 30: „Izraelio vyrai, klausykitės šių žodžių; Jėzų iš Nazareto, žmogų, Dievo patvirtintą tarp jūsų stebuklais ir nuostabomis, ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį jūsų tarpe, kaip ir patys žinote; jį, atiduotą Dievo nustatytu nutarimu ir išankstiniu žinojimu, jūs ėmėte ir piktomis rankomis nukryžiavote bei nužudėte; kurį Dievas prikėlė, atrišęs mirties skausmus, nes buvo neįmanoma, kad jis būtų jos laikomas. Todėl būdamas pranašas ir žinodamas, kad Dievas jam siekte prisiekė, jog pagal kūną iš jo strėnų vaisiaus jis **prikels Kristų sėdėti jo soste**“. Dovydas kalbėjo apie tai, kad Dievas prikels Kristų atsisėsti Jo soste žemėje, Jeruzalėje.

Apd 2, 34-35: „Nes Dovydas nėra pakilęs į dangus, bet pats sako: ‘VIEŠPATS

tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju'". Tai – 110 Psalmės žodžiai. Jėzus Kristus prisikėlė ir atsisėdo Tėvo dešinėje, kur sėdės, kol Jo priešai bus padaryti pakoju po Jo kojomis.

Pažiūrėkime, ką kalba Steponas, stovėdamas prieš sinedrioną, prieš visą religinių Izraelio lyderių tarybą. Šie supyksta ant Stepono, įniršta dėl jo kalbos.

Apd 7, 51-56: „'Jūs, kietasprandžiai ir neapipjaustytomis širdimis bei ausimis, jūs visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai: kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Ir jie užmušė tuos, kurie iš anksto paskelbė Teisiojo atėjimą; kurio jūs dabar esate išdavikai ir žudikai: kurie gavote įstatymą per angelų išsidėstymą ir jo nesilaikėte'. Kai jie išgirdo tai, jiems vėrė širdį, ir jie griežė dantimis ant jo".Atkreipkime dėmesį, kaip į tuos Stepono žodžius sureagavo religingi žydai: „Kai jie išgirdo tai, jiems vėrė širdį, ir jie griežė dantimis ant jo. Bet jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, įdėmiai žiūrėjo į dangų ir pamatė Dievo šlovę bei Jėzų, **stovintį** Dievo dešinėje, ir tarė: 'Štai aš matau atsivėrusius dangus ir žmogaus Sūnų, **stovintį** Dievo dešinėje'". Jėzus Kristus prisikėlė iš numirusiųjų, pakilo į dangų ir atsisėdo Tėvo dešinėje. Iki kurio laiko? Kol priešai bus padaryti pakoju Jo kojomis. Tačiau Steponas, pilnas Šv. Dvasios, pamatė Kristų ne **sėdintį** Tėvo dešinėje, bet jau atsistojusį, **stovintį** Tėvo dešinėje. Ką reiškia Kristaus atsistojimas? Tai reiškia, kad Jo priešai jau padaryti pakoju Jo kojomis. Jis jau pasiruošęs atsistojęs teisti savo priešus, kad išlietų savo rūstybę.

Kristus buvo pasiruošęs kariauti ir teisti, išlieti Savo įniršį. Tačiau ar Jis tai padarė? Ne, Jis to nepadarė. Dievas padarė kai ką kitą. Dievas įsiterpė į karalystės programą, į pranašystės programą, skelbtą ir pranašautą nuo pasaulio pradžios. Vietoje to, kad Kristus išlietų Savo rūstybę, Jis pakilo aukščiau visų dangų ir iš ten išgelbėjo piktžodžiautoją Saulių, kuris buvo Izraelio tautos piktžodžiautojų lyderis, besipriešinantis Šv. Dvasiai. Išgelbėjęs Saulių, Kristus jį paskiria būti apaštalu Pauliumi ir suteikia jam anksčiau niekados neskelbtą žinią. Su šia žinia Jis išsiunčia Paulių į visą pasaulį. Toje žinioje sakoma: „Malonė jums ir ramybė". Vietoj rūstybės ir karo, vietoj to, kad Jėzus Kristus atsistojęs išlietų Savo rūstybę, Dievas sulaiko ją. Dievas būtų išliejęs Savo rūstybę Apaštalų darbų periode, nes Jėzus Kristus jau buvo atsistojęs ir Jo priešai buvo padaryti pakoju Jo kojomis. Taip skelbiama pranašuose. Tačiau Dievas sulaikė Savo rūstybę ir išliejo Savo malonę ir ramybę. Dievas sustabdė pranašystės tikslą ir atskleidė paslaptį.

Dievas pakeitė Savo požiūrį į pasaulį. Tai nereiškia, kad pasaulis yra geras. Nieko panašaus. Jis paprasčiausiai atskleidė Savo paslaptingąjį planą, kuris nebuvo skelbiamas nuo pasaulio pradžios. Pauliaus apaštalystė susijusi su žinia iš Dievo, kuri įsiterpė į pranašystės programą. Todėl Paulius savo laiškuose rašo, kad jam patikėtas Dievo malonės paskirstymas. Dievas šiandien paskirsto Savo malonę į visą pasaulį.

2 Kor 5, 18-19: „Ir visa yra iš Dievo, kuris sutaikė mus su savimi per Jėzų Kristų, ir mums yra davęs sutaikymo tarnystę; **sužinoti, kad Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su savimi, nepriskaitydamas jiems jų nusižengimų; ir mums patikėjo sutaikymo žodį**". Visam pasauliui Dievas skelbia malonės amžių, Malonės paskirstymo evangeliją, kurią Jis patikėjo Pauliui.

Kas yra malonė? Tai, ko žmogui reikia, nors jis to nenusipelnė. Žmogui reikia Dievo atleidimo. Žmogui reikia išteisinimo. Dievas per malonę visa tai duoda. Kai Dievas sako: „Malonė jums ir ramybė“, tai yra Dievo Tėvo ir Sūnaus, kurį pasaulis atstūmė, požiūris į visą pasaulį. Taip šiandien į pasaulį kreipiasi Dievas Tėvas ir pasaulio atstumtasis Jėzus Kristus. Jie sako: „Malonė jums ir ramybė“, nes rūstybė sulaikyta.

• *Rom 1, 8* •
...Pirmiausiai aš dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų dėl jūsų visų, kad apie jūsų tikėjimą yra kalbama visame pasaulyje...

•• *...dėkoju savo Dievui...* ••

Apaštalas Paulius meldžiasi ir dėkoja Dievui už juos visus, kad apie jų tikėjimą yra kalbama visame pasaulyje. Tai pati pirmoji Pauliaus malda, užrašyta Rašte, Laiške romiečiams 1 skyriuje.

Pauliaus maldų yra apie 30. Jūs galite labai turiningai praleisti laiką, ieškodami Rašte vietų, kur Paulius meldžiasi. Išsirašykite jas atskirai ir pastudijuokite, ko Paulius jose meldžia, kokia pagrindinė jų tema, ko Paulius savo maldose siekia. Tai duos tikrą supratimą, kaip šiandien reikia melstis tikinčiajam.

Rom 1, 8 parodo, kad Jėzus Kristus yra mūsų tarpininkas.

Ef 2, 18: „Nes per jį [Jėzų Kristų] mes abeji [žydas ir pagonis, esantys viename kūne] **turime priėjimą** prie Tėvo viena Dvasia“.

Ef 3, 12: „Kuriame **per jo tikėjimą turime drąsą ir priėjimą** su pasitikėjimu“.

Matome, kad Dievas su malonumu priima mus bet kada į Savo artumą per Jėzų Kristų. Jis priima mus todėl, kad mes esame Kristuje. Jei jūs esate Kristuje, jūs turite priėjimą prie Tėvo bet kokiu momentu. Tą pačią akimirką, kai kreipiatės į Jį savo maldoje. Tokią privilegiją mes turime todėl, kad esame Kristuje.

Ef 5, 20: „Visada už viską dėkodami Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu“. Tai nėra formulė, kad pakalbėjus maldą, būtinai turite pasakyti: „Jėzaus Kristaus vardu“. Tai supratimas, kad mes turime priėjimą prie Tėvo todėl, kad mes esame Kristuje. Jis yra mūsų tarpininkas. Jis mums pelnė priėjimą prie Tėvo.

• Rom 1, 9 •
Nes Dievas, kuriam aš tarnauju savo dvasia jo Sūnaus evangelijoje, yra mano liudytojas, kad be paliovos visuomet miniu jus savo maldose...

•• ...be paliovos visuomet miniu jus savo maldose... ••

Svarbu pastebėti, kad Paulius nepaliaujamai meldžiasi. Tuo pabrėžiama, kad malda mūsų gyvenime turi būti nuolatinė. Ji yra krikščioniško gyvenimo dalis. Mums, suprantantiems Dievo Žodį ir skelbiamą Pauliaus evangeliją, žinant savo poziciją Kristuje ir besidžiaugiant tuo, ką mes turime Kristuje, reikia melstis Dievui, dėkojant jam už tai, ką mes turime Kristuje. Melsdamiesi, dėkodami Dievui už tas tiesas, kurias žinote Jėzuje Kristuje, jūs kaupiate tuos dalykus savo sieloje. Tai jumyse užsifiksuoja.

••...aš tarnauju savo dvasia... ••

Žmogus turi sielą, dvasią ir kūną. Tai rašoma ir 1 Tes 5 skyriuje. Rom 6 skyriuje rašoma, kad mūsų senasis kūnas yra nukryžiuotas su Kristumi. Mes esame mirę nuodėmei, išlaisvinti nuo nuodėmės. Mes turime naują prigimtį, kuri susijungusi su mūsų dvasia. Paulius sako, kad jis tarnauja Dievui savo dvasia.

Fil 3, 3: „Nes mes esame apipjaustymas, kurie šloviname Dievą dvasioje ir džiaugiamės Kristuje Jėzuje, ir neturime pasitikėjimo kūnu“. Kai mes įtikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Dievas apipjaustė mūsų kūniškumą. Išlaisvino mūsų sielą nuo kūniškumo. Prieš išgelbėjimą siela ir mūsų kūniškumas gyveno sujungti kartu. Mūsų siela vergavo nuodėmei. Mes buvome nuodėmės vergai. Bet kai įtikėjome, Dievas mus išlaisvino iš nuodėmės, pakrikštydamas mus į Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Jis išlaisvino mus iš nuodėmės valdžios. Tas mūsų senasis, nuodėmingasis žmogus yra atskirtas nuo mūsų ir mes neturime jam vergauti. Tačiau jis ir toliau mums gali daryti įtaką. Mes tai žinome, nes kiekvieną dieną darome nuodėmes.

Paulius Rom 1, 9 sako: „Nes Dievas, kuriam aš tarnauju savo dvasia jo Sūnaus evangelijoje“. Labai panašiai jis rašo ir Gal 5, 16: „Tad aš sakau tai: vaikščiokite **Dvasioje**, ir nevykdysite **kūno** geidulių“. Pagrindinis tikinčiojo gyvenimo principas yra vaikščioti pagal Dvasią, pagal tai, kas surašyta Dievo Žodyje. Nes Dvasia yra Dievo Žodis. Kristus sako Evangelijoje pagal Joną: „**Žodžiai**, kuriuos aš kalbu, jie **yra dvasia** ir gyvybė“. Tai reiškia, kad vaikščiojimas pagal Dvasią yra vaikščiojimas pagal Dievo Žodį, pagal jo mokymą. Jei vaikščiosite pagal Dvasią, jūs nevykdysite kūno geidulių. Nerašoma, kad, jei vaikščiosite pagal Dvasią, neliks jūsų kūno geidulių. Ne. Rašoma, kad jūs nevykdysite kūno geidulių. Dievo Dvasia tampa jūsų gyvenimo Vadovas. Dievo Dvasia per Dievo Žodį jus veda gyventi, kad jūs duotumėte teisumo vaisius ir nevykdytumėte kūno geidulių.

• *Rom 1, 10* •
Prašydamas, kad pagaliau bet kokiu būdu sėkmingai atvykčiau pas jus Dievo valia...

•• ..kad pagaliau bet kokiu būdu sėkmingai atvykčiau pas jus... ••

Palyginkime šią eilutę su Rom 1, 13 eilute: „Na, o aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys, jog daug kartų ketinau ateiti pas jus (bet ligi šiolei buvau sukliudytas)...“

Paulius meldžiasi ir sako romiečiams, kad jis ne kartą bandė ateiti pas juos, bet buvo sukliudytas. Jo noras buvo sėkmingai ateiti pas romiečius. Jo atėjimo tikslas nurodytas 11-12 eilutėse: „Nes aš trokštu jus pamatyti, kad galėčiau jums duoti kokią dvasinę dovaną tuo tikslu, kad jūs būtumėte sutvirtinti, tai yra, kad kartu su jumis pasiguosčiau bendru jūsų ir mano tikėjimu“. Pauliaus tikslas buvo ateiti ir sutvirtinti tikinčiuosius, suteikti jiems kuo daugiau informacijos, kad jie būtų sutvirtinti. Kad ta žinia, kurią Paulius jiems suteiks, duotų jiems stabilumą ir tvirtumą.

• *Rom 1, 11* •
Nes aš trokštu jus pamatyti, kad galėčiau jums duoti kokią dvasinę dovaną tuo tikslu, kad jūs būtumėte sutvirtinti...

•• ...Nes aš trokštu jus pamatyti... ••

Paulius toliau tęsia savo maldą. Pauliaus maldoje yra 3 pagrindiniai elementai.

I. Padėka Dievui, kaip rašoma 8 eilutėje: „**Pirmiausiai** aš dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų dėl jūsų visų, kad apie jūsų tikėjimą yra kalbama visame pasaulyje“.

II. Užtarimas, tai yra meldimasis už kažką kitą. Tai matome 9 eilutėje: „Nes Dievas, kuriam aš tarnauju savo dvasia jo Sūnaus evangelijoje, yra mano liudytojas, kad be paliovos **visuomet miniu jus** savo maldose“.

III. Prašymas. 10 eilutė: „**Prašydamas**, kad pagaliau bet kokiu būdu sėkmingai atvykčiau pas jus Dievo valia.“

IV. Troškimas, 11 eilutė: „Nes aš **trokštu** jus pamatyti, kad galėčiau jums duoti kokią dvasinę dovaną tuo tikslu, kad jūs būtumėte sutvirtinti...“

Taip ir mes turime melstis dėkodami už tai, ką mes turime Kristuje, ką mes esame gavę iš Dievo dovanai Kristuje. Mes dėkojame Dievui matydami tai, ką Dievas daro kitų tikinčiųjų gyvenimuose. Ir taip pat mes prašome ir dėl savęs, ir dėl kitų.

Dar vienas maldos elementas yra paslėptas 10 eilutėje: „Prašydamas, kad pagaliau bet kokiu būdu sėkmingai atvykčiau pas jus **Dievo valia**."

Ar Paulius kada nors pasiekė tikinčiuosius, esančius Romoje? Ne. Jis buvo atkeliavęs į Romą, bet tikinčiųjų taip ir nepasiekė. Paulius planavo nueiti į Jeruzalę.

Rom 15, 22-25. 30: „Dėl šios priežasties aš ir buvau labai sutrukdytas pas jus atvykti. Bet dabar, nebeturėdamas daugiau vietos šiose srityse ir šituos daugelį metų turėdamas didelį troškimą atvykti pas jus; kai keliausiu į Ispaniją, atvyksiu pas jus, nes tikiuosi pamatyti jus savo kelionėje ir būti jūsų išlydėtas keliauti ten, jei pirma šiek tiek būsiu pasotintas bendravimo su jumis. Bet dabar aš vykstu į Jeruzalę patarnauti šventiesiems. Na, o aš jus maldauju, broliai, dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus ir dėl Dvasios meilės, kad jūs kovotumėte kartu su manimi savo maldose už mane Dievui".

Paulius prašo, kad Romos tikintieji kovotų kartu maldose dėl Pauliaus dėl tarnystės, kurią jis ruošiasi įvykdyti Jeruzalėje. Rom 15, 31-32: „Kad būčiau išvaduotas nuo tų, kurie netiki Judėjoje; ir kad mano tarnavimas Jeruzalei būtų priimtinas šventiesiems; kad su džiaugsmu galėčiau atvykti pas jus Dievo valia ir su jumis galėčiau atsigaivinti".

Į šią Pauliaus maldą, kuria Jis meldėsi Dievui, buvo atsakyta neigiamai. Pauliaus tarnystė Jeruzalėje buvo atstumta, jis užbaigė savo kelionę kalėjimu. Žydai atidavė jį romiečiams, romiečiai uždarė jį Romoje į kalėjimą. Taip Paulius atsidūrė grandinėse, supančiotas kalėjime. Jis nenuvyko į Ispaniją. Raštuose nėra vietų, kuriose būtų rašoma, kad jis būtų nuvykęs į Ispaniją, kaip jis planavo ir meldėsi Dievui.

22 eilutėje rašoma: „Dėl šios priežasties aš ir buvau labai sutrukdytas pas jus atvykti". Iš Pauliaus maldų galime pamatyti, kad Dievas jam kartais sako „Ne". Jis meldėsi Dievui, kad galėtų sėkmingai nuvykti pas romiečius, bet taip neįvyko. Jis neatvyko pas juos.

1 Tes 2, 17-18: „O mes, broliai, trumpam laikui nuo jūsų atskirti veidu, bet ne širdimi, dar labiau siekėme su dideliu troškimu pamatyti jūsų veidą. Dėl to mes norėjome ateiti pas jus – aš, Paulius, kartą ir kitą, – bet mums sutrukdė šėtonas". Paulius labai troško sugrįžti į tesalonikiečių bažnyčią, kad sustiprintų ją tikėjime, suteiktų tą mokslą, kurį jis skelbė, kad jie vis labiau pažintų tiesą.

1 Tes 3, 10: „Naktį ir dieną be saiko melsdamiesi, kad pamatytume jūsų veidą ir ištobulintume tai, ko trūksta jūsų tikėjimui". Paulius meldėsi, kad galėtų sugrįžti, bet taip niekados nesugrįžo. Šėtonas jam sutrukdė. Tačiau, tai, kad šėtonas sutrukdė jam ateiti, nereiškia, kad Dievas visai neveikė jo gyvenime.

Tik iš šalies gali pasirodyti, kad Dievas jo negirdėjo ir neklausė. Paulius troško ateiti sustiprinti tikinčiuosius, esančius Tesalonikoje – juk Dievo valia yra, kad Paulius

sustiprintų tikinčiuosius, bet Dievas tarsi užsikimšo ausis ir negirdėjo jo maldų.

Tačiau Dievas visai kitaip į viską žiūri. Jis buvo sugalvojęs kai ką geresnio. Paulius niekada nesugrįžo į Tesaloniką, neatėjo pas juos į bažnyčią ir jų nesustiprino. Bet ką jis padarė? Jis parašė jiems du laiškus. Kai Paulius rašė Pirmą ir Antrą laiškus tesalonikiečiams, jis rašė Dievo Žodį. Dievas jam davė tuos žodžius rašyti, ir dabar mes juos turime savo rankose. Mes galime juos skaityti. Dievas padarė kur kas geriau, nei kad būtų leidęs Pauliui ateiti į Tesaloniką. Dievas pasirūpino, kad būtų parašyti laiškai.

Krikščioniškoje tarnystėje mums pastoviai kyla klausimas: „Kokia yra Dievo valia? Ar aš darau tai, ką Dievas nori, ar darau tai, ką Dievas sako?“ Ne visada žinome, ką geriau pasirinkti. Nors viską ir darytume pagal Dievo Žodį, tačiau ne visada žinotume, kuris darbas būtų geresnis, kas duotu momentu būtų naudingiau.

Kaip Rom 12, 2 Paulius ir rašo: “Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs išmėgintumėte, kas yra ta **gera ir priimtina, ir tobula** Dievo valia”. Mes turime atnaujinti savo protą Raštu, kad išmėgintume, kas yra ta gera, priimtina ir tobula Dievo valia. Mes kartais vykdome gerą Dievo valią, darome tai, kas gera Dievo akyse, tačiau ne visada žinome, kokia būtų tobulesnė Dievo valia. Galima daryti gerus, priimtinus ir tobulus darbus. Kartais iš visų Dievui patinkamų darbų mes galime pasirinkti, kuris būtų geresnis. Tačiau mes dažnai nežinome, ką turėtume pasirinkti.

1 Tes 5, 18: „**Visame kame** dėkokite; nes tai Dievo valia Kristuje Jėzuje dėl jūsų“. Kai gyvendami krikščionišką gyvenimą atsidursite sunkumuose, kai būsite tarsi įsprausti į kampą, atsiminkite šitą citatą. Parašyta, kad dėkotume Dievui bet kokioje situacijoje, kokia sunki ji bebūtų. Už ką dėkoti? Už tai, ką turime Kristuje, už tai, kas mes Jame esame. Kas esame Dievo plane kaip Kristaus kūno bažnyčios nariai. O kad turėtume už ką dėkoti, mums reikia pažinti, kas mes esame Jėzuje Kristuje. Todėl ir turime skaityti Pauliaus laiškus, kuriuose jis rašo apie Kristaus kūno bažnyčią, apie jos vietą Dievo plane.

Rašoma, kad visame kame dėkotume. Nerašoma, kad Dievo valia, jog jūs būtumėte vienoje ar kitoje vietoje. Dievo valia yra, kad kur jūs bebūtumėte, ką bedarytumėte, visame kame dėkotumėte Dievui už tai, ką Jis yra padaręs jums ir ką jūs turite Kristuje. Esminis dalykas yra jūsų **nusiteikimas** pagal Dievo Žodį, o ne aplinkybės, kuriose jūs esate. Jei turėsite tokį nusiteikimą, tai Dievas visada atvers duris jūsų tarnystei, kad būtumėte ten, kur jums reikia būti.

Pvz., 1 Tes 4, 3: „Nes tai yra **Dievo valia** – jūsų šventėjimas, kad jūs susilaikytumėte nuo paleistuvystės“. Dievo valia yra tokia, kad jūs būtumėte švarūs, tyri. Dievo valia nėra tokia, kad jūs kažkur būtumėte: viename ar kitame mieste, dirbtumėte tame ar kitame darbe ir panašiai. Dievo valia yra ta, kad kur jūs bebūtumėte, jūs būtumėte tokie, kokius Dievas jus nori matyti. Kad būtumėte tokie, kokie turite būti pagal Dievo Žodį. Pirmiausia Dievas prašo jūsų nusiteikimo, kad jūsų mąstymas būtų atnaujintas

Dievo Žodžiu. Kad jūsų elgesys atspindėtų Dievo Žodį. Ir kur jūs bebūtumėte, jūs atstovautumėte Dievą, elgdamasis pagal Dievo Žodį.

•• *...kad galėčiau jums duoti kokią dvasinę dovaną...* ••

Rašydamas Laiške romiečiams apie dvasines dovanas, Paulius mini ne tas dvasines dovanas, kurios aprašytos Pirmame laiške korintiečiams, bet tikinčiųjų sutvirtinimą.

Rom 16, 25: „Na, o tam, kuris turi galią jus įtvirtinti pagal mano evangeliją".

Dievas yra pajėgus įtvirtinti tikintįjį pagal Pauliaus evangeliją. Pauliaus pagrindinis tikslas buvo įtvirtinti tikinčiuosius tikėjime, suteikti jiems kuo daugiau pažinimo, kad jie tvirtai stovėtų ir brėstų dvasiškai.

Rom 15, 29: „Ir esu tikras, kad kai atvyksiu pas jus, atvyksiu **Kristaus evangelijos palaiminimo pilnatvėje**".

Dvasinė dovana, kurią Paulius nori duoti tikintiesiems, yra tas mokslas, kurį jis skelbia, kad tikintieji būtų sutvirtinti, kad jie statytųsi tikėjime.

• *Rom 1, 12* •

„...tai yra, kad kartu su jumis pasiguosčiau bendru jūsų ir mano tikėjimu."

Paulius nori, kad tikintieji turėtų lygiai tą patį, ką ir jis turi. Kad turėtų tokį patį pažinimą, taip pat tvirtai stovėtų tikėjime kaip ir jis. Kartais Paulius pasiųsdavo kokį kitą tikintįjį brolį į bažnyčią – Timotiejų ar Titą. Kartais Paulius rašydavo laiškus. Kaip šiuo atveju romiečiams. Viso to tikslas – kad tikintieji būtų sutvirtinti tikėjime. Kad jie gautų reikalingą mokslą iš to, ką Paulius rašo savo laiškuose, tai, ką jam Dievas patikėjo. Krikščioniškos tarnystės tikslas yra sutvirtinti tikintįjį, kad jis būtų stabilus ir tvirtai stovėtų.

• *Rom 1, 13* •

„Na, o aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys, jog daug kartų ketinau ateiti pas jus (bet ligi šiolei buvau sukliudytas), kad aš ir tarp jūsų turėčiau vaisių, kaip ir tarp kitų pagonių.“

Išsireiškimą „Aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys...“ Paulius vartoja savo laiškuose 6 kartus. Tai – labai svarbūs žodžiai.

Šiuo atveju, šitoje eilutėje, Paulius kalba apie jo apaštalystę pagonims. Paulius nori pabrėžti, kad jis yra apaštalas pagonims ir kad jam yra skirta tarnystė dėl pagonių. Jis rašo: „...kad aš ir tarp jūsų [tarp romiečių] turėčiau vaisių, kaip ir tarp kitų pagonių“. 14-16 eilutėse Jis rašo: „Aš esu skolininkas tiek graikams, tiek barbarams, tiek išmintingiems, tiek neišmintingiems. Taigi kiek manyje yra, aš esu pasiruošęs skelbti evangeliją ir jums, esantiems Romoje. Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki, pirma žydui, taip pat ir graikui“. Ir 5 eilutėje rašoma: „..per kurį mes gavome malonę ir apaštalystę dėl klusnumo tikėjimui tarp visų tautų dėlei jo vardo“.

Pauliaus troškimas buvo skelbti tą Evangeliją visam pasauliui, visoms tautoms, nes Jėzus Kristus ją apreiškė iš dangaus šlovės ir įsakė jam tai skelbti. Jo tikslas buvo pasiekti visus pasaulio pagonis su jam apreikšta žinia.

Gal 1, 15-16: „Bet kai patiko Dievui, kuris atskyrė mane nuo mano motinos įsčių ir pašaukė mane savo malone, kad apreikštų manyje savo Sūnų, **kad galėčiau jį skelbti tarp pagonių**“.

Paulius skelbė visiems – ir pagonims stabmeldžiams. Tai matome Apaštalų darbų 14 ir 17 skyriuose. Apd 14, 12: „Ir jie pavadino Barnabą Jupiteriu; o Paulių Merkurijumi, nes jis buvo viršiausias kalbėtojas“. Tai buvo pagonys, kurie buvo stabmeldžiai, kurie dievino planetas ir turėjo Jupiterio kunigą. Apaštalų darbų 17 skyriuje aprašoma, kaip Paulius buvo Atėnuose tarp pagonių stabmeldžių, kure garbino nežinomą Dievą. Paulius stovėjo Marso kalno viduryje ir jiems kalbėjo: „Atėnų vyrai, aš matau, kad visame kame jūs esate pernelyg prietaringi“ (Apd 17, 22). Jie gyveno prietarais, kaip pagonys stabmeldžiai. Apaštalų darbų 17 skyriuje, 16 eilutėje rašoma, kad visas miestas buvo atsidavęs stabmeldystei.

Gal 2, 9: „Ir kad Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, pastebėjo man duotą malonę, jie padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą“.

Paulius ėjo pas visų kategorijų stabmeldžius.

• *Rom 1, 14* •

„Aš esu skolininkas tiek graikams, tiek barbarams, tiek išmintingiems, tiek neišmintingiems“

•• *...aš esu skolininkas...* ••

Paulius sako, kad jis skolininkas skelbti Evangeliją. Jėzus Kristus jį išgelbėjo, suteikė jam anksčiau neskelbtą žinią ir pasiuntė jį, kad jis tai skelbtų visiems, visam pasauliui. Todėl Paulius jautėsi skolingas skelbti Evangeliją.

1 Kor 9, 16-17: „Nes kad skelbiu evangeliją, aš neturiu kuo pasigirti, nes **būtinybė guli ant manęs**; taip, vargas man, jei neskelbčiau evangelijos! Nes jei tai darau noriai, turiu atlygį, bet jei prieš savo valią, tai **man yra patikėtas** evangelijos paskirstymas“. Paulius sako, kad jis neturi kito pasirinkimo, nes tai yra būtinybė. Jam yra patikėtas Evangelijos paskirstymas. Jis tai turi daryti prieš savo valią. Tai yra jam duota būtinybė.

1 Tes 2, 4: „Bet, kaip mes buvome pripažinti Dievo, kad mums patikėtų evangeliją, taip mes ir kalbame; ne kaip žmonėms patikdami, bet Dievui, kuris mėgina mūsų širdis“. Dievas patikėjo Pauliui Evangeliją. Jis buvo įpareigotas ją skelbti. Todėl Paulius ir sako, kad jis yra skolininkas. Jis turi eiti ir skelbti tą Evangeliją.

Panašiai ir mes turėtume jausti pareigą skelbti Evangeliją, kurią mums Dievas patikėjo.

•• *skolininkas* ***tiek graikams, tiek barbarams...*** ••

Tuo metu graikai pasaulį buvo padalinę į dvi dalis – į graikus ir barbarus. Graikai buvo laikomi išmintingais, o barbarai – neišmintingais. Barbaras buvo, kuris nemokėjo kalbėti graikiškai. Jis buvo neišsilavinęs.

Kai Paulius sako, kad jis yra skolininkas tiek graikams, tiek barbarams, tiek išmintingiems, tiek neišmintingiems, tai reiškia, kad jis skelbė visiems – tiek išsimokslinusiam žmogui, tiek tam, kuris nieko nežino, kuris yra neišsilavinęs.

• *Rom 1, 15* •

„Taigi kiek manyje yra, aš esu pasiruošęs skelbti evangeliją ir jums, esantiems Romoje“.

•• *...esu pasiruošęs...* ••

Paulius pasiruošęs eiti ir skelbti. Pastebėkime, 14-oje eilutėje jis rašo: „Aš esu skolininkas“, 15-oje – „Aš esu pasiruošęs“, o 16-oje – „Aš nesigėdiju Kristaus evangelijos“. Paulius buvo pasiruošęs eiti ir skelbti, niekas negalėjo jo sustabdyti.

Apd 21, 13: „Tada Paulius atsakė: ‘Ką darote verkdami ir draskydami man širdį? Nes **aš pasiruošęs** ne tik būti surištas, bet ir mirti Jeruzalėje dėl Viešpaties Jėzaus vardo’“. Tokį nusistatymą Paulius išlaikė iki pat savo tarnystės pabaigos.

2 Tim 4, 6-7: „Nes aš jau **esu pasiruošęs** būti aukojamas, ir mano išėjimo laikas čia pat. Aš kovojau gerą kovą, užbaigiau savo bėgimą, išlaikiau tikėjimą“. Paulius visą laiką ir viskam buvo pasiruošęs. Jis buvo pasiruošęs per visą savo tarnystę daryti tai, ką Viešpats jį pasiuntė daryti. O savo tarnystės pabaigoje jis buvo pasiruošęs būti aukojamas. Čia kalbama apie jo nužudymą kalėjime. Kai jam buvo įvykdyta mirties bausmė, jis buvo pasiruošęs eiti pas Viešpatį.

•• *Taigi kiek manyje yra...* ••

Kas yra Pauliuje? Kristus yra Pauliuje. Pauliuje buvo susiformavęs Kristus. Pauliuje buvo tas mokslas, kurį jis skelbė ir rašė savo laiškuose – jo skelbiama Evangelija. O Evangelija formuoja tikinčiajame Kristų.

Gal 2, 20: „Aš nukryžiuotas su Kristumi: vis dėlto aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje“. Kristus gyvena Pauliuje per tą Evangeliją, kurią jis skelbia.

Kol 3, 16: „Tegul Kristaus žodis turtingai gyvena jumyse“. Kristus gyvena per Žodį, kurį Paulius surašė, kurį jam patikėjo Jėzus Kristus. Paulius skelbia ne apie Kristų, bet skelbia patį Kristų.

Kol 1, 27-28: „Kuriems Dievas nori atskleisti, kokie šios paslapties šlovės turtai tarp pagonių; kuri yra Kristus jumyse, šlovės viltis, kurį [Kristų] mes skelbiame, perspėdami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų visokeriopa išmintimi; kad mes pristatytume kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje“.

Ta Evangelija, kurią Paulius skelbė, yra Kristus – Kristaus skelbimas. Kristus susiformuoja tikinčiajame, kai tikintysis įsisavina tą mokslą, kurį Paulius rašė savo laiškuose. Kristus gyvena tikinčiajame, kai jis tą mokslą yra įsisavinęs ir juo tiki. Kai žmogus tiki Dievo Žodžiu, tada tas Žodis tampa veiksmingas tikinčiajame, kaip rašoma Pirmame laiške tesalonikiečiams. Todėl Paulius ir rašo Rom 1, 15: „Taigi kiek manyje yra [su-

siformavęs Kristus], aš esu pasiruošęs skelbti evangeliją ir jums, esantiems Romoje“.

Pastebėkime, kad Rom 1 skyriaus 16-18 eilutės prasideda žodžiais „nes“, „kadangi“. Šie žodžiai kažką paaiškina.

Kodėl Paulius pasiruošęs skelbti evangeliją tiems esantiems Romoje? 16 eilutė: „Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos“. **Kodėl** Paulius nesigėdija Kristaus evangelijos? „**Kadangi** ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki, pirma žydui, taip pat ir graikui“ (16 eil.). **Kodėl** ta Evangelija yra Dievo jėga išgelbėjimui, kuris tiki? „**Kadangi** joje yra atskleistas Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą” (17 eil.). **Kodėl** yra svarbus tas Dievo teisumas, kuris yra atskleistas? „**Kadangi** Dievo rūstybė yra atskleista iš dangaus dėl visokios bedievystės ir neteisumo žmonių, kurie tiesą užgniaužia neteisumu“ (18 eil.).

Ar matote kokia loginė seka yra šiose eilutėse? 16-17 eilutės yra Laiško romiečiams tema.

• Rom 1, 16 •

„Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki, pirma žydui, taip pat ir graikui.“

•• ...aš nesigėdiju *Kristaus evangelijos...* ***••***

Pradedant 16 eilute, Paulius pradeda atskleisti Jėzaus Kristaus jam apreikštą žinią. Kokia gi yra ta žinia, kurią jam patikėjo Jėzus Kristus, išgelbėjęs jį iš dangaus šlovės?

Paulius žino, kokiu būdu Dievas sutvirtina ir subrandina tikintįjį. Tas būdas išdėstytas ne bet kaip, bet tam tikru Dievo nustatytu eiliškumu. Tai labai svarbu!

Kodėl Paulius nesigėdija Kristaus evangelijos? Ar todėl, kad jam negėda eiti ir skelbti Evangeliją gatvėje ar pažįstamiems? Ne. Paulius nesigėdija Kristaus evangelijos, „kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki...“ Paulius žino, kad ta Evangelija, kurią jis skelbia, yra veiksminga. Ji išgelbėja žmogų, kuris įtiki ta Evangelija. Todėl jis ir nesigėdija tos Evangelijos. Paulius sako, kad jis žino, jog ją skelbiant žmogus įtiki, ir Dievas išgelbėja tą žmogų. Jis žino, kad ta Evangelija yra atsakymas į visas žmonių problemas. Tai yra atsakymas į nuodėmingos žmogaus prigimties problemą.

Paulius buvo pasiruošęs skelbti Evangeliją, nes jis žinojo, kad ji yra veiksminga. Ji padaro darbą, ji išgelbėja žmogų nuo bausmės už nuodėmę, iš ugnies ežero. Tai labai svarbu žinoti ir mums, kad mes būtume užtikrinti žinodami, kad tą Evangeliją, kurią Paulius skelbė, ir mes turime skelbti. Kad ji yra Dievo jėga išgelbėti tam, kuris ja tiki.

Mes turime atsakymą visiems žmonėms. Mes žinome, kad per Pauliaus evangeliją, kurią mes paskelbsime, įtikėjęs žmogus bus išgelbėtas. Tai yra Dievo garantija. Mums nereikia tuo nė trupučiu abejoti.

•• *...pirma žydui, taip pat ir graikui“* ••

Čia Paulius nekalba, kad jo tarnystės tikslas yra pirma eiti pas žydus, o paskui – pas graikus. Tai jis darė anksčiau, norėdamas sukelti žydams pavydą, kai vyko žydų mažėjimas. Kad žydai matydami, jog pagonys yra išgelbėjami, kad Dievas išėjo pas pagonis, pradėtų pavydėti ir norėtų būti išgelbėti. Šitoje eilutėje Paulius nenori išaukštinti žydų. Priešingai – čia visi yra suvienodinami. Tiek žydai, tiek graikai.

Rom 2, 9-10: „Vargas ir didelis skausmas kiekvienai sielai žmogaus, kuris daro pikta, pirma žydo, taip pat ir pagonies. Bet šlovė, garbė ir ramybė kiekvienam žmogui, kuris daro gera – pirma žydui, taip pat ir pagoniui“. Čia nėra pabrėžiamas žydo pirmumas prieš pagonį, nes Rom 2, 11 skaitome: „nes Dievas neatsižvelgia į asmenis“.

Prisiminkime, kas buvo rašoma 14 eilutėje: „Aš esu skilininkas tiek **graikams**, tiek **barbarams**“. Toks buvo to meto graikų požiūris į pasaulį. Na, o 16 eilutėje matome, kaip žydai tais laikais skirstė pasaulį: į **žydus** ir **graikus**. Evangelija yra skirta visiems. Jei žydas tiki, Dievas išgelbėja žydą. Jei graikas tiki, Dievas išgelbėja graiką. Ši citata apie žydą ir graiką fiksuoja istorinį to meto faktą. Graikai tuo metu laikė save aukščiausios kategorijos pagonimis. Jie buvo išsimokslinę ir išmintingi. Bet tai nebuvo Pauliaus tarnystės principas skelbiant Dievo malonės paskirstymą. Paulius šitoje eilutėje nenurodo tvarkos, kam pirma reikia skelbti.

Rom 3, 1-2: „Kokį tada pranašumą turi žydas? Arba kokia nauda iš apipjaustymo? Visokeriopa: svarbiausia tai, kad jiems buvo patikėti Dievo ištarti žodžiai“. Dievas praeityje buvo Izraelio Dievas. Jis jiems davė Savo Žodį. Dievas anksčiau buvo suskirstęs pasaulį į apipjaustytuosius ir neapipjaustytuosius. Laiške efeziečiams 2 skyriuje rašoma, kad anksčiau pagonys buvo be vilties, be Dievo pasaulyje, buvo atskirti nuo Izraelio tautos. Izraelio tauta turėjo sandorą, turėjo viltį, turėjo visus dalykus iš Dievo. Jie buvo Dievo tauta. Jie turėjo Dievo pažadus ir duotą Dievo Žodį. Ir nors tuo laiku, kai Dievas išgelbėjo Paulių, Izraelio tauta jau buvo kritusi, ir Dievas buvo užskaitęs Izraelio tautą netikėjime, tačiau tuo metu pasaulyje dar jautėsi toks skirtumas. Izraelio tauta turėjo Dievo Žodį, Senąjį Testamentą, o pagonys nieko neturėjo. Jie pradėjo nuo nulio. Tačiau Dievas jau kitaip žiūrėjo į žydus. Izraelio tauta buvo griuvusi. Paulius buvo išsiųstas pas pagonis.

Paulius rašo Rom 10, 11-13: „Nes Raštas sako: 'Kas juo tiki, nebus sugėdintas'. Nes nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats visų Viešpats yra turtingas visiems, kurie jo šaukiasi. Nes kas šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas". 13-oje eilutė yra citata iš Joelio 2 skyriaus. Ši Joelio eilutė Naujajame Testamente cituojama du kartus. Pirmiausia Petras per Sekminių dieną cituoja ją Apaštalų darbų 2 skyriuje.

Tačiau kai **Petras** ją cituoja Apaštalų darbų 2-4 skyriuose, sakydamas, jog „išgelbėjimas bus visiems, kurie šauksis", iš kalbėjo apie žydus, per kuriuos vienintelius tuo metu galėjo ateiti išgelbėjimas.

Kai **Paulius** rašė „pirma žydui, paskui graikui", jis įvertino tai, kad tuo metu vyko Izraelio tautos mažėjimas. Izraelio mažėjimas vyko Apaštalų darbų knygoje aprašomos istorijos laikotarpyje, pradedant 7 skyriumi ir baigiant 28 skyriumi. Apd 28 skyriuje Paulius sako žydams, kad Dievas pasiuntė išgelbėjimą pagonims, nes tuo metu Izraelio tauta jau buvo atmesta, Dievas nebeturėjo su ja jokių reikalų.

Prieš Kristaus atėjimą ir tuo metu, kai Jėzus Kristus buvo žemėje, situacija buvo kitokia. Izraelio tauta tuo metu buvo pirma Dievo programoje, Dievo plane. Pasžiūrėkima, ką Jėzus pasakė savo mokiniams, kai pas Jį atėjo pagonė graikų moteris. Mt 15, 24: „Bet jis atsakė ir tarė: 'Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis'". Kai ta pagonė moteris prašė išgydyti jos dukrą, jis nėjo pas ją. Jis sakė, kad yra siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis, nes Savo žemiškoje tarnystėje Jis buvo atėjęs išskirtinai pas Izraelio tautą. 25-26 eilutės: „Tada ji atėjo ir pagarbino jį, tardama: 'Viešpatie, padėk man'. Bet jis atsakydamas tarė: 'Nedera imti vaikų duoną ir mesti ją šunims'".

Sugretinkime tai su Mk 7, 27: „Bet Jėzus jai tarė: 'Tegul pirmiau vaikai būna pasotinti, nes nedera imti vaikų duoną ir mesti ją šunims'". Tuo metu Izraelio tauta (vaikai) buvo privilegijuota, Kristus buvo atėjęs tik pas žydus, kad juos išgelbėtų.

Izraelio tauta buvo pirma Dievo plane ne tik Jėzaus žemiškoje tarnystėje, bet ir tada, kai Jis prisikėlė ir atsiuntė Šv. Dvasią Izraelio tikintiesiems per Sekminių dieną. Apd 3, 25-27 (Petras kreipiasi į Izraelio tautą): „Jūs esate vaikai pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais, sakydamas Abraomui: 'Ir tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės giminės'. Jums pirmiems Dievas, prikėlęs savo Sūnų Jėzų, pasiuntė jį palaiminti jus, nukreipdamas kiekvieną iš jūsų nuo jūsų neteisybių". Net po Sekminių dienos Apaštalų darbuose Izraelio tauta vis tebebuvo pirma Dievo plane.

Mes žinome, kad Izraelio tauta atmetė Jėzaus Kristaus žemiškąją tarnystę. Taip pat Izraelio tauta atmetė ir Šv. Dvasios tarnystę. Per Sekminių dieną Izraelio tikintieji gavo Šv. Dvasią ir Dvasia kalbėjo jų lūpomis į netikintiems žydams, kad jie atsiverstų. Tačiau netikintys priešinosi Dvasiai. Apaštalų darbų 7 skyriuje aprašoma, kaip jie užmėtė akmenimis Steponą, kalbėjusį jiems Dvasios žodžius. Tada įvyko Izraelio griuvimas, ir Dievas atidėjo Izraelį į šalį. Na, o pagonims, kurie buvo be Kristaus, be Dievo ir be vilties pasaulyje, atėjo išgelbėjimas – per Izraelio griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims.

Apaštalų darbų knygoje aprašomi dideli pasikeitimai. Apd 13, 44-46: „Ir sekančią sabato dieną susirinko beveik visas miestas pasiklausyti Dievo žodžio [kurį skelbė Paulius]. Bet žydai pamatę minias prisipildė pavydo ir priešgyniaudami bei piktžodžiaudami kalbėjo prieš tai, kas buvo kalbama Pauliaus. Tada Paulius ir Barnabas įsidrąsino ir tarė: 'Buvo būtina, kad **Dievo žodis pirmiau turėjo būti kalbamas jums, bet kadangi jūs jį atmetate nuo savęs ir nuteisiate save kaip nevertus amžinojo gyvenimo, štai mes sukame pas pagonis**'". Nors ir įvyko Izraelio griuvimas, bet Paulius sako, kad Žodis pirmiau turėjo būti paskelbtas jiems. Kodėl to reikėjo?

Rom 10, 19: „Bet aš sakau: ar Izraelis nežinojo? Pirma Mozė sako: 'Aš sukelsiu jums pavydą per tuos, kurie nėra tauta, ir per kvailą tautą aš jus užpykinsiu'".

Kas ta kvaila tauta? Tai buvo mažoji kaimenė, per kuriuos Dievas sukėlė pavydą netikintiems izraelitams. Mažoji kaimenė – tai maža tikinčiųjų izraelitų grupė. Pakartoto įstatymo knygoje ji pavadinta „kvaila tauta". Tai neišsimokslinę, neišsilavinę žmonės. Apaštalų knygoje rašoma apie tai, kad Izraelio lyderiai žiūrėjo, kaip Petras kalbėjo pripildytas Šv. Dvasios su kitais apaštalais ir matė, kad jie neišsimokslinę vyrai. Jie stebėjosi, iš kur pas juos tokios žinios apie Dievą. Kaip Dievas naudojo „kvailąją tautą"? Per tą „kvailą tautą" Jis sukėlė pavydą netikintiems žydams. Tačiau didžioji dauguma žydų atmetė Šv. Dvasios liudijimą, ir netikinčioji Izraelio tauta griuvo. Ji prarado savo privilegijas prieš Dievą kaip Izraelio tauta. Kai vyko Izraelio griuvimas, išgelbėjimas atėjo pagonims per apaštalą Paulių. Dievas sukėlė pavydą Izraelio tautai per apaštalo Pauliaus tarnystę, per Paslapties žinią, per anksčiau neskelbtą žinią.

Rom 11, 11: „Tad aš sakau: ar jie [Izraelio tauta] suklupo, kad pargriūtų? Apsaugok Dieve, bet verčiau per jų griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims, kad sukeltų jiems pavydą". Paulius skelbė Paslapties žinią pagonims. Tas Paslapties skelbimas vykdė dvejopą darbą. **Pirmiausia** – atsirado Kristaus kūno bažnyčia ir prasidėjo jos formavimas. **Antra** – per šią tarnystę buvo sukeltas pavydas Izraelio tautai. Netikintys izraelitai matė, kad išgelbėjimas buvo atėjęs pagonims. Kai jie pamatė, kad Dievas išėjo pas pagonis, jiems sukilo pavydas. Kodėl reikėjo sukelti žydams pavydą?

Rom 11, 13: „Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą, **jei kokiu nors būdu sukelčiau pavydą tiems, kurie yra mano kūnas, ir kai kuriuos jų išgelbėčiau**". Skelbdamas Malonės evangeliją, Paulius siekė sukelti žydams pavydą tam, kad jie matydami išgelbėtus pagonis, pradėtų tikėti jo skelbiama Evangelija ir būtų išgelbėti. Paulius visokiais būdais, tame tarpe ir siekdamas sukelti jiems pavydą, siekė išgelbėti žydus.

Taigi išsireiškimas „pirma žydui ir taip pat pagoniui" yra susijęs su tuo, kad Paulius siekė sukelti žydams pavydą, kad jie, kaip ir pagonys, norėtų būti išgelbėti. Ši pavydo sukėlimo žydams tarnystė tęsėsi nuo Apaštalų darbų 9 skyriaus iki 28 skyriaus. Tuo pačiu, per tą laikotarpį vyko ir Izraelio mažėjimo procesas. Jie vis labiau ir labiau atmetinėjo Pauliaus skelbiamą Evangeliją, kol galiausiai jis pasakė: „Todėl tebūna jums tai žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, ir jie jo klausysis" (Apd 28, 28).

Šiais Pauliaus pasakytais žodžiais užsibaigė pavydo sukėlimo tarnystė, nes žydai atmetė tai, ką skelbė Paulius. Šiandien nebereikia sukelti žydams pavydo, jie nebeturi jokių Dievo lengvatų, kaip tada, kai Paulius dar siekė jiems sukelti pavydą.

Apibendrinant šias, iki šiol nagrinėtas eilutes, galima pasakyti, kad kryžiaus skelbimas Izraeliui buvo bloga naujiena. Kryžiaus skelbimas – tai ne žydams skirta Geroji naujiena. Jiems Geroji naujiena buvo ta, kad Karalystė yra čia pat. Karalystė, kuri buvo jiems pažadėta pradedant Abraomu, o vėliau ir per Dovydą, kurio soste sėdės jo būsimasis palikuonis Jėzus Kristus. Žydams gera naujiena buvo tai, kad Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir įkurs joje amžiną karalystę (Apd 1, 6).

Tuo tarpu Pauliaus skelbiamoje Evangelijoje kryžiaus skelbimas yra labai gera naujiena. Visa Pauliaus skelbiama Evangelija ir susideda iš to, kas buvo atlikta ant kryžiaus. Šios Evangelijos pagrindas – tai Kristaus atliktas darbas ant kryžiaus ir viso to poveikis mūsų gyvenimuose. Paulius neskelbė vandens krikšto, per kurį galima gauti nuodėmių atleidimą (Mk 1, 4; 16, 16). Tačiau jis skelbė, kad mes gauname nuodėmių atleidimą ir išteisinimą per Dievo malonę, tikėdami jo skelbiama Evangelija. Mes tai gauname vien tik tikėjimu, ir dėl to, kad Kristus mirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes ir prisikėlė mūsų išteisinimui.

•• *...aš nesigėdiju Kristaus evangelijos,*
kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui –
kiekvienam, kuris tiki... ••

Kodėl Pauliaus skelbiama **evangelija** yra **Dievo jėga išgelbėjimui** kiekvieno, kuris tiki? Atsakymą randame 17 eilutėje: „**Kadangi joje** yra atskleistas Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip yra parašyta: 'Teisusis gyvens tikėjimu'".

O **kodėl** žmogui **reikalingas** tas **teisumas**, atskleistas iš tikėjimo į tikėjimą? 18 eilutė: „Kadangi Dievo rūstybė yra atskleista iš dangaus dėl visokios bedievystės ir neteisumo žmonių, kurie tiesą užgniaužia neteisumu".

Dievo teisumas yra labai reikalingas žmogui, nes „**Dievo rūstybė** yra **atskleista** iš dangaus dėl visokios bedievystės ir neteisumo žmonių, kurie tiesą užgniaužia neteisumu".

„Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos" – Kristaus evangelija čia prilyginama pirmoje eilutėje minimai Dievo evangelijai. Nes tai yra gera žinia iš Dievo apie Kristų. Pats pagrindinis Dievo evangelijos herojus yra Kristus, todėl ji ir vadinama Kristaus evangelija. Taip pat Paulius sako, kad ta Kristaus evangelija yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki. Jei norime, kad žmonės būtų išgelbėti, ką mes turime daryti? Skelbti jiems Evangeliją. Kodėl? Nes toji Evangelija yra Dievo jėga žmogaus

išgelbėjimui.

1 Kor 1, 17-24 skaitome: „Nes Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet **skelbti evangeliją**: ne žodžių išmintimi, kad Kristaus kryžius netaptų neveiksmingu. Nes kryžiaus skelbimas tiems, kurie žūsta, yra kvailystė; bet mums, kurie esame išgelbėti, jis yra Dievo jėga. Nes yra parašyta: 'Aš sunaikinsiu išmintingųjų išmintį ir paversiu niekais protingųjų supratimą'. Kur išmintingasis? Kur raštininkas? Kur šio pasaulio diskutuotojas? Argi Dievas šio pasaulio išminties nepavertė kvailyste? Nes kadangi pasaulis išmintimi nepažino Dievo pagal Dievo išmintį, tai Dievui patiko [kryžiaus] skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki. Nes žydai reikalauja ženklo, o graikai ieško išminties, bet mes skelbiame Kristų nukryžiuotą – žydams kliūtį, o graikams – kvailystę; bet tiems, kurie yra pašaukti, ir žydams, ir graikams, Kristų – Dievo jėgą ir Dievo išmintį".

Evangelija yra Dievo jėga išgelbėjimui, tam, kuris ja tiki. Todėl, kai skelbiate žmonėms, jūs turite skelbti jiems tą Evangeliją, kurią skelbė Paulius. Jei norite, kad jūsų besiklausantys ir patikėję žmonės būtų išgelbėti, jums reikia jiems paskelbti Kryžių.

Studijuodami Pauliaus Laišką romiečiams, vis labiau pamatysime, kad pagrindinis dalykas yra Evangelija, jos skelbimas, idant ja įtikėjęs žmogus būtų išgelbėtas. Taip pat pamatysime, kad yra labai svarbu ją skelbti teisingai, tokią, kokia ji yra. Nes tai – Dievo Evangelija, tai Jo žodžiai, duoti žmogaus išgelbėjimui, mes negalime jos iškraipyti, pakeisdami savais žodžiais. Nes tai jau bus nebe Dievo, bet žmogaus Evangelija, neturinti jokios išgelbėjimo galios.

Todėl turime gerai išsistudijuoti ir žinoti, kokia yra Kristaus evangelija, kurią Paulius skelbia, kad būtume pasiruošę ją skelbti ir vykdyti tarnystę. Paulius sako, kad Kristaus evangelija yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki. Nebereikia vandens krikšto, nebereikia gyventi pagal Įstatymą, daryti tam tikrus darbus. Žmogui tereikia tikėti skelbiama Evangelija, per kurią Dievas jį išgelbėja.

Rom 4, 4-5: „Na, o **tam, kuris dirba**, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos. O **tam, kuris nedirba**, bet **tiki** tuo, kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu".

•• *...aš nesigėdiju* ***Kristaus evangelijos...*** ••

Kas yra Kristaus evangelija?

1 Kor 15, 1-4: „Be to, broliai, aš pareiškiu jums **šią evangeliją**, kurią jums paskelbiau, kurią ir priėmėte, ir kurioje stovite; kuria esate ir išgelbėti, jeigu saugojate atmintyje, ką jums paskelbiau, nebent įtikėjote tuščiai. Nes aš jums perdaviau pirmiausiai tai, ką ir gavau, – **kaip Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pagal Raštus**".

Paulius sako, kad ta Evangelija, kurią jis paskelbė, kurią korintiečiai priėmė, kurioje jie stovi ir pagal kurią jie yra išgelbėti, tai ta pati Evangelija, apie kurią jis rašo, kad ji „yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki“. Kokia ta evangelija išgelbėjimui kiekvienam, kuris tiki? Būtent, kad „Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną“. Štai tokia yra Kristaus evangelija, kurią Paulius skelbia.

• *Rom 1, 17* •

„Kadangi joje yra atskleistas Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip yra parašyta: ‘Teisusis gyvens tikėjimu’“.

•• *Kadangi joje yra atskleistas* ***Dievo teisumas*** ••

Kodėl ta Kristaus evangelija, kurią Paulius skelbia, yra Dievo jėga išgelbėjimui kiekvieno, kuris tiki? „Kadangi joje yra atskleistas Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą”. Dievo teisumas reiškia, kad Dievas visą laiką daro tai, kas yra teisinga. Tai, kad Dievas viską teisingai daro, Jis apreiškė ant kryžiaus.

Pat 17, 15 skaitome: „Kas išteisina nedorėlį ir kas pasmerkia teisųjį, tie abu yra pasibjaurėjimas VIEŠPAČIUI“. Dievas sako, kad jei mes išteisiname nedorėlį ar pasmerkiame teisųjį, esame pasibjaurėjimas Dievui. Dievas yra suinteresuotas, kad būtų daroma tai, kas teisu.

Kaip tada su nusidėjėliais žemėje, darančiais nuodėmes, jei Dievas sako, kad nedorėlio išteisinimas yra pasibjaurėjimas Viešpačiui? Kaip gali tada visi nusidėjėliai žemėje būti teisūs prieš Dievą, jeigu jų išteisinimas yra pasibjaurėjimas? Jeigu Dievas laikosi teisingumo principų ir daro tai, kas teisinga, kaipgi Jis gali išteisinti nedorėlį?

Jobas savo knygoje rašo: „Štai Dievas neatmes tobulojo ir **jis nepadės piktadariams**“ (Job 8, 20) ir klausia: „...bet **kaip žmogus gali būti teisus prieš Dievą**?‘“ (Job 9, 2)

Atsakymą į šį klausimą randame Pauliaus skelbiamoje Evangelijoje.

Paulius kalba, kad Dievas **Kristų** išstatė būti permaldavimu, kaip pilnai patenkinančią auką, patenkinančią Dievą (Rom 3, 25). Mūsų nuodėmės buvo uždėtos ant Jėzaus Kristaus, Jis mirė ant kryžiaus ir susidorojo su mūsų nuodėmėmis. Ir kai mes patikėjome, kad Kristus mirė ant kryžiaus, sumokėjęs pilną mokestį už mūsų nuodėmes, Dievas užskaitė ir mums šitą darbą. Juk Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir mes ten mirėme, nes mes jau esame suvienyti su Kristumi. Dievas mus priima todėl, kad mes tikime Kristumi ir Jo atliktu darbu ant kryžiaus. Nuodėmės nebėra – ji sunaikinta.

Todėl Dievas nebemato mūsų kaip nusidėjėlių. Kristaus aukos dėka Dievas mus gali išteisinti. Dievas gali paskelbti mus teisiais. Mūsų skola panaikinta ant kryžiaus.

Rom 3, 26: „Kad pareikštų, savo teisumą šiuo laiku, **kad jis būtų teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi**“. Dievas yra teisus, Jis negali priimti nuodėmingo, nedorėlio. Bet dėl Kristaus darbo ant kryžiaus Dievas gali būti išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi Kristumi ir Jo atlikta auka ant kryžiaus.

Pažiūrėkime, kas Senajame Testamente rašoma apie Dievo teisumą.

Mch 6, 5: „O mano tauta, atsimink, ką tarėsi Balakas, Moabo karalius, ir ką jam atsakė Balaamas, Beoro sūnus, nuo Šitimo iki Gilgalo; kad žinotumėte VIEŠPATIES teisumą“. Dievas sako Izraelio tautai, kad ji atsimintų tą įvykį, kas buvo su Balaku ir Balaamu.

Šiame įvykyje mokoma Dievo teisumo. Pažiūrėkime, kas įvyko su Balaku ir Balaamu. Sk 23, 18-21: „Kelkis, Balakai, ir klausykis; klausyk manęs, Ciporo sūnau; Dievas ne žmogus, kad jis meluotų; nei ne žmogaus sūnus, kad jis apsigalvotų; ar jis pasakė, ir to nepadarys, ar jis kalbėjo, ir neištesės? Štai aš gavau įsakymą laiminti; jis yra palaiminęs; o aš negaliu atšaukti. Jis nepastebėjo neteisingumo Jokūbe, nei nematė iškrypimo Izraelyje; VIEŠPATS, jo Dievas, yra su juo, ir karaliaus šauksmas yra tarp jų.“

Čia kalbama apie Izraelio tautą, kurią Dievas laimino. Bet Izraelio tauta priešinosi Dievui dykumoje ir mirė kaip musės dėl to priešinimosi. Jie gyveno nuodėmėje, neklausė, ką Dievas jiems sakė. Bet kaip Dievas žiūri į Izraelio tautą, kurią Jis buvo išsirinkęs? Jis nemato jų nuodėmių. Kodėl? Todėl, kad jų nuodėmės yra uždengtos avinėlio krauju. Toks buvo Viešpaties teisumas Senajame Testamente. Ir Paulius tarsi klausia: „Jūs norite pamatyti Dievo teisumą?“ Prašau – Paulius parodo, ką Jėzus Kristus padarė ant kryžiaus, sunaikindamas mūsų nuodėmes, sumokėdamas pilną mokestį, kad Dievas būtų teisus ir nusidėjėlio išteisintojas (Rom 3, 26).

•• *Dievo teisumas* ***iš tikėjimo į tikėjimą*** ••

Ką reiškia išsireiškimas „iš tikėjimo į tikėjimą“?

Tai nėra žmogaus tikėjimas į žmogaus tikėjimą. Ne žmogus apreiškė Pauliui apie teisumą, o Dievas, kuris apreiškė Savo teisumą iš dangaus, apie kurį mums rašo apaštalas Paulius. Tai išsireiškimas apie Dievo tikėjimą. Dievo teisumas yra atskleistas iš Jo, tai – žinia atskleista iš Dievo tikėjimo į mūsų tikėjimą. Dievas tiki, kad Kristaus auka įvykdys tai, ką Jis yra suplanavęs. O kai mes tuo tikime, tada Dievas mus ir išteisina. Kaip Dievas tiki, kad Kristaus auka viską įgyvendins, taip ir mes, tikėdami Evangelija, tikime, kad Kristaus auka viską įgyvendins.

Šis išsireiškimas – „iš tikėjimo į tikėjimą“ – yra labai svarbus.

Rom 3, 22: „Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą [tikėji-

mą, kurį turi Jėzus Kristus] visiems ir ant visų tų, kurie tiki“.

Dievo teisumas eina iš Jėzaus Kristaus tikėjimo. „Visiems ir **ant visų tų, kurie tiki**“ – čia jau paminėtas mūsų, žmonių, tikėjimas.

Gal 2, 16: „Žinodami, kad žmogus neišteisinamas įstatymo darbais, bet **Jėzaus Kristaus tikėjimu**, taip ir mes įtikėjome Jėzumi Kristumi, kad būtume išteisinti Kristaus tikėjimu, o ne įstatymo darbais; nes įstatymo darbais nebus išteisintas joks kūnas“. Yra du skirtingi dalykai: Kristaus tikėjimas ir mūsų pasitikėjimas Kristumi.

Fil 3, 9: „Ir būčiau rastas jame, **neturėdamas savo teisumo**, kuris yra iš įstatymo, **bet tą, kuris yra per Kristaus tikėjimą** – teisumą, kuris yra iš Dievo, tikėjimu“. Kaip matome, tai – tikėjimas, kuris priklauso Kristui. Tai yra Kristaus tikėjimas. Kristus tiki. Kristaus tikėjimas atnešė Dievo teisumą. Kristaus tikėjimas – tai Jo tikėjimas tuo, ką Jis padarė ant kryžiaus. Kristus, tikėdamas Rašto pranašystėmis, tikėjimu ėjo ant kryžiaus. Rašte buvo išpranašauta, kad Jis turės kentėti. Todėl atėjęs į žemę Jis vykdė ne Savo valią, bet Tėvo, tai, ką apie Jį sakė Žodis. Prieš eidamas ant kryžiaus, Jėzus meldėsi Savo Tėvui: „Aba, Tėve, viskas tau įmanoma; paimk nuo manęs šią taurę; tačiau ne tai, ko aš noriu, bet tai, ko tu nori“. Kristaus tikėjimo dėka, dėl to, kad Jis tikėjimu ėjo ant kryžiaus, mes galime būti išteisinti. Mes esame išteisinti Kristaus tikėjimu – Kristus tikėjo, kad Jo atliktas darbas ant kryžiaus įgyvendins Dievo sugalvotą planą.

Na, o **mūsų tikėjimas** remiasi tuo, ką Kristus padarė tikėdamas Žodžiu. Kristus buvo ištikimas Dievo Žodžiui, Jis yra vertas, kad Juo pasitikėtume. Esmė – ne mūsų tikėjimas, o Kristaus tikėjimas, ką Jis tikėjimu padarė ant kryžiaus. Jis yra viskas, Jis viską padarė dėl mūsų, Jis atliko tai, ko Dievas reikalavo mūsų išteisinimui. Jis ištikimai viską įvykdė, todėl Jis vertas pasitikėjimo. Jis viską padarė, darbas padarytas Jo paties, o mes tik Juo pasitikime.

•• *...kaip yra parašyta:* ***‘Teisusis gyvens tikėjimu’*** ••

Jei Dievas tiki, kad Kristaus mirtis ant kryžiaus atpirko mūsų nuodėmes, tai kodėl mums Juo netikėti? Kaip yra parašyta: „Teisusis gyvens tikėjimu“. Ši eilutė yra pacituota iš Habakuko 4 skyriaus. Tame skyriuje rašoma, kad Habakukas tikėjo tuo, ką Dievas daro, ką Jis sako Savo Žodyje, nesvarbu kokios bebūtų susiklosčiusios aplinkybės. Jis tikėjo Dievo ištikimybe, kad Jis padarys tai, ką yra pažadėjęs. Taip ir mes būdami nusidėjėliai, galime pasitikėti Dievo ištikimybe. Mes pasitikime Dievo tikėjimu tame, ką Jis padarė per Jėzų Kristų ant kryžiaus dėl mūsų. Visa tai yra atskleista Pauliaus Evangelijoje.

• ***Rom 1, 18-25*** •

„Kadangi Dievo rūstybė yra atskleista iš dangaus dėl visokios bedievystės ir neteisumo žmonių, kurie tiesą užgniaužia neteisumu.

Todėl kad tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, juose yra apreikšta, nes Dievas tai jiems atskleidė. Kadangi jo neregimi dalykai – jo amžinoji jėga ir Dievystė – yra aiškiai matomi nuo pasaulio sukūrimo, suprantami pagal tai, kas padaryta, todėl jie nepateisinami.

Nes jie, pažindami Dievą, nešlovino jo kaip Dievo nei buvo dėkingi, bet tapo beverčiai savo sumanymais, ir jų kvaila širdis aptemo.

Dėdamiesi esą išmintingi, jie tapo kvaili. Ir negendančio Dievo šlovę iškeitė į atvaizdą, panašų į gendančio žmogaus, paukščių, keturkojų žvėrių ir šliaužiojančių būtybių.

Todėl ir Dievas per jų pačių širdžių geidulius paliko juos nešvarumui, tarpusavyje gėdinti savo pačių kūnus; kurie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino sutvėrimą bei tarnavo jam daugiau negu Kūrėjui, kuris yra palaimintas per amžius. Amen“.

Šiose Laiško romiečiams eilutėse yra tarsi vientisa minčių pynė, kuri kalba viena bendra tema. Šiose eilutėse Paulius parodo, kaip žmogus nuėjo savo keliais, kaip darė, ką jis norėjo daryti, kaip vaikščiojo pagal savo nežinojimą.

18 eilutėje pradedama kalbėti apie Dievo rūstybę, kuri yra atskleista Pauliaus laiškuose, toje Evangelijoje, kurią Jėzus Kristus jam apreiškė iš dangaus šlovės. Nors žmonės nusipelno tik Dievo rūstybės, tačiau Jis parodo Savo malonę žmonėms. Dievas yra maloningas, todėl iš anksto perspėja žmogų apie rūstybę, kad žmogus iš jos gelbėtųsi, pasitikėdamas Jėzumi Kristumi. Dievo rūstybė išaukština Dievo malonę.

•• *Kadangi* ***Dievo rūstybė*** ••

Kristaus Evangeliją Paulius pradeda nuo Dievo rūstybės. Jis rašo, kad prieš visą žmogaus bedievystę yra atskleista Dievo rūstybė. Priežastis, kodėl Paulius pirmiausiai parodo, kad atskleista Dievo rūstybė už žmogaus nuodėmes yra ta, kad Paulius nori,

jog žmogus suprastų, kad už nuodėmes jo laukia Dievo rūstybė. Paulius pirmiausia rašo apie Dievo rūstybę, kad žmonės suprastų, jog jie yra nusidėjėliai ir pražuvę Dievo akyse. Žmonės neturi vilties. Tik vėliau, 3 skyriuje, Paulius pradės kalbėti apie tai, kaip žmogus gali būti išteisintas, išgelbėtas. Kodėl pirmiausia rašoma apie Dievo rūstybę, o tik sekančiuose skyriuose apie išteisinimą? Tam, kad žmogus suprastų ir tikėtų, jog jam reikalingas gelbėtojas.

Pirmiausiai žmogus turi suprasti ir patikėti, kad jis yra pražuvęs ir vertas Dievo rūstybės. Jeigu žmogus nesuvoks savo beviltiškos padėties, tai jis neturės ir poreikio tapti išgelbėtu. Juk žmogus nenori gerti, jeigu nėra ištroškęs, ar ne?

Nagrinėdami Laišką romiečiams, pastebėsime, kad sekančio, 2-ojo skyriaus pagrindas yra pasidalijimas tarp žydų ir pagonių. Praeityje žydai turėjo sandorą, Mozės užrašytą Dievo įstatymą ir visas privilegijas, gautas iš Dievo. Tuo tarpu pagonys neturėjo įstatymo, neturėjo jokių sandorų, jokių pažadų iš Dievo. Pagonys neturėjo visiškai nieko, jie buvo atkirsti nuo Dievo. Evangelijose pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną taip pat kalbama apie tą praeities laikotarpį. Taip pat ir Apaštalų darbų 1-7 skyriuose yra parodoma, kad Dievas skiria žydą nuo pagonies, – žydas turi visas privilegijas, o pagonis – ne. O štai Pauliaus laiškuose viskas kitaip. Paulius rašo, kad per Izraelio kritimą pagonims atėjo išgelbėjimas. Dievas jau žiūri į visus žmones vienodai. Nebėra skirtumo, ar tu esi žydas, ar pagonis. Visi yra viename lygmenyje – visas pasaulis kaltas prieš Dievą. Tiek žydai, tiek pagonys yra nuodėmės valdžioje. Kai Izraelio tauta griuvo, ji įgavo lygiai tokį patį statusą, kaip ir pagonys.

Apaštalas Paulius, atvykęs į Galatiją, skelbė Malonės evangeliją. Pažiūrėkime, kas ten įvyko. Apd 14, 6-10: „Jie tai žinojo ir pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei į aplinkui esantį kraštą [Galatiją], ir ten skelbė evangeliją. Ir Listroje sėdėjo vienas vyras bejėgėmis kojomis, būdamas luošys nuo savo motinos įsčių, kuris niekada nebuvo vaikščiojęs, jis girdėjo kalbant Paulių, kuris įdėmiai žiūrėdamas į jį ir pastebėjęs, kad jis turi tikėjimą būti išgydytas, garsiu balsu tarė: ‘Stokis tiesiai ant savo kojų!’ Ir jis pašoko ir vaikščiojo“.

Pauliui beskelbiant įvyko stebuklas. Jis išgydė luošą vyrą. Tas stebuklas buvo padarytas tam, kad būtų patvirtintas Pauliaus skelbiamas žodis. Kad tai, ką jis sako, yra tiesa. Žmonės, matydami padarytą stebuklą, priimdavo tai kaip Dievo padarytą stebuklą. Ir jei Paulius taip padarė, vadinasi jis yra Dievo siųstas žmogus. Pauliui buvo duoti apaštalo ženklai (2Kor 12, 12; Gal 2, 8). Tai nebuvo duota bet kam kitam, tik apaštalui, kad jo atlikti stebuklai įrodytų, kad jis yra Dievo siųstas vyras su žinia.

Tačiau kaip į Pauliaus padarytą stebuklą sureagavo Listros gyventojai? Paulius padarė tai, ką Dievas jam davė padaryti, o jie pagalvojo, kad Paulius ir Barnabas yra dievai. Jie norėjo juos pagarbinti. 13-14 eilutėse rašoma, kad jie norėjo paaukoti jiems auką. Paulius su Barnabu juos sustabdė, kad jie to nedarytų. Pastebėkime, ką Paulius jiems pasakė. Apd 14, 15: „Ponai, kodėl tai darote? Mes irgi esame tokių pat bėdų žmonės, kaip ir jūs, ir jums skelbiame, kad nusigręžtumėte nuo šitų tuštybių į gyvąjį Dievą, kuris padarė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose“.

Paulius jiems pasakė, kad jis su Barnabu yra lygiai tokie patys žmonės kaip ir Listros gyventojai. Paulius juos ragino klausyti to, ką jis jiems kalbėjo apie Dievą, o ne garbinti stabus.

Apd 14, 16 skaitome: „Kuris [Dievas] praeitais laikais leido visoms tautoms vaikščioti savo keliais“. Paulius sako, kad praeityje Dievas leido visoms tautoms, visiems pagonims, vaikščioti savais keliais, gyventi, kaip jie nori. Kada tai buvo?

Kai Dievas buvo Izraelio Dievas ir buvo atskyręs žydus nuo pagonių, Jis leido pagonių tautoms vaikščioti savais keliais, daryti ką jie nori. Praeityje pagonys vaikščiojo savais keliais, buvo be Kristaus, be Dievo pasaulyje, be jokios vilties, kaip rašoma Laiško efeziečiams 2-ame skyriuje. Dievas buvo juos apleidęs ir palikęs likimo valiai. Todėl kai Jėzus Kristus buvo atėjęs atlikti žemiškos tarnystės, Jis buvo atėjęs tik pas Izraelio tautą ir sakė, kad yra siųstas tik pas Izraelio namų avis, bet ne pas pagonis.

Apd 14, 17: „**Tačiau jis nepaliko savęs nepaliudyto**, darydamas gera ir duodamas mums lietų iš dangaus ir vaisingus laikus, pripildydamas mūsų širdis maistu ir džiaugsmu“. Ką Dievas praeityje darė? Jis rūpinosi pagonimis, davė jiems liudijimą apie Save, kad Jis yra ir jais rūpinasi. Tačiau pagonys nenorėjo Dievo, ir Dievas juos apleido. Apie tai, kaip Dievas apleido tautas, aprašoma Pradžios knygos 11 skyriuje, kur rašoma apie Babelės bokštą. Skaitydami Pradžios knygos 1-11 skyrius, pamatysime, kad tuo laikotarpiu Dievas nedarė jokio skirtumo tarp žydų ir pagonių, visi buvo vienodi Dievo akyse. O Pr 11 skyriuje jau aprašoma, kad Dievas apleido visas tautas, sumaišė jų kalbas ir išsklaidė juos po visą žemės paviršių.

Vertėtų paskaityti Pradžios 11 skyrių ir atnaujinti mąstymą tuo, kas ten rašoma, nes tolesnėse pamokose nagrinėsime tuos dalykus – kaip Dievas apleido pagonis ir leido jiems eiti savais keliais. Pradžios knygos 12 skyriuje aprašoma, kaip Dievas pasišaukia Abraomą, per kurį iškelia Izraelio tautą, išveda ją iš Egipto, sudaro su ja sandoras, duoda jai pažadus, įstatymą, ir paskelbia ją savo tauta.

Visu tuo laiku, praeityje, Dievas leido pagonims vaikščioti tuštybėje, stabmeldystėje, leido jiems daryti, ką jie nori. Bet dabar, pasak Pauliaus, kai kas pasikeitė. Pažiūrėkime, ką apie tuos pasikeitimus jis rašo.

Apd 17, 16: „Na, o kol Paulius laukė jų Atėnuose, jo dvasia jame susierzino, kai jis pamatė miestą visiškai atiduotą stabmeldystei“. Paulius atvyko į Atėnus. Toliau Paulius, atsistojęs ant Marso kalvos, kalbėjo graikams. Apd 17, 22-23: „Tada Paulius atsistojo Marso kalvos viduryje ir tarė: ‘Atėnų vyrai, aš matau, kad visame kame jūs esate pernelyg prietaringi. Nes praeidamas ir apžiūrėdamas jūsų apeigas (jie buvo religiškai prietaringi) aš radau aukurą su šiuo užrašu: NEŽINOMAM DIEVUI. Taigi, kurį jūs nežinodami garbinate, tą aš jums skelbiu’“.

Jie buvo prietaringi, religingi ir nieko nežinantys. Taip būna su religingais žmonėmis – jie gyvena prietarais, nes nežino, ką Dievas daro. Jiems neįdomu, kas parašyta Dievo Žodyje. Jie tuo netiki.

Apd 17, 24-26 skaitome: „Dievas, kuris padarė pasaulį ir visa, kas jame, kadangi jis yra dangaus ir žemės Viešpats, negyvena rankomis padarytose šventyklose; ir nėra

garbinamas žmonių rankomis, tarsi jam ko nors reikia, kadangi jis visiems duoda gyvybę ir kvėpavimą, ir viską; ir iš vieno kraujo padarė visas žmonių tautas gyventi ant viso žemės paviršiaus bei nustatė anksčiau paskirtus laikus ir jų būsto ribas“.

Dievas nustatė ribas tarp tautų, teritorijas, kad jie ieškotų Viešpaties. 27-30a: „**Kad jie ieškotų Viešpaties**, galbūt jie apčiuoptų jį ir jį atrastų, nors jis nėra toli nuo kiekvieno iš mūsų, nes jame mes gyvename ir judame, ir turime savo būtį; kaip ir kai kurie iš jūsų pačių poetų yra pasakę: ‘Nes mes irgi esame jo palikuonys’. Tad kadangi mes esame Dievo palikuonys, mes neturime manyti, kad Dievystė yra panaši į auksą ar sidabrą, ar akmenį, išraižytą meniškai ir žmogaus sumanymu. Ir Dievas nekreipė dėmesio į šito nežinojimo laikus“.

Dievas praeityje žiūrėjo pro pirštus į tai, ką darė pagonys. Pagonys viską darė iš nežinojimo. Jie iš viso nežinojo apie Dievą, ką Jis daro – jie gyveno neišmanyme, todėl tas laikas buvo vadinamas „nežinojimo laikais”.

Tačiau žiūrėkime, kas rašoma toliau, 30 eilutėje: „Ir Dievas nekreipė dėmesio į šito nežinojimo laikus, **bet dabar** visur visiems žmonėms įsako apsigalvoti“.

“Bet dabar” – tai nebe praeities laikotarpis, tai nauja epocha. Kažkas pasikeitė Dievo bendravime su žmonėmis. Pasikeitė Dievo paskirstymas. Vyksta pasikeitimas Dievo plane. Pasikeičia Dievo bendravimas su pasauliu. Pasibaigė nežinojimo laikai. Dievas nebeleidžia žmonėms gyventi nežinojime ir daryti tai, ką jie nori daryti. Kodėl? Todėl, kad Dievas per apaštalą Paulių yra pasiuntęs žinią visam pasauliui, kad žmonės apsigalvotų. Žmonėms duota žinia, kad jie nebegyventų nežinojime. Dievas skelbia per Paulių žinią, kad žmonės apsigalvotų, nes Dievas juos nuteis, jeigu jie to nepadarys.

31 eilutė: „Nes **jis nustatė dieną, kurią teis pasaulį** teisumu per tą vyrą [Jėzų Kristų], kurį yra paskyręs; apie tą jis yra visiems garantavęs tuo, kad prikėlė jį iš numirusiųjų“.

Jėzus Kristus buvo paskelbtas galingu Dievo Sūnumi per prisikėlimą iš numirusiųjų. Taip pat Jis bus viso pasaulio Teisėjas. Nežinojimo laikai pasibaigė, nes pagonys gavo iš Dievo žinią per apaštalą Paulių. Dievas šiandien nori, kad visi žmonės apsigalvotų, nes Dievas teis pasaulį per Jėzų Kristų. Dievas yra nustatęs dieną, kurioje Jis teis pasaulį per prikeltąjį Jėzų Kristų. Todėl Paulius, kreipdamasis į pagonis sako, kad jiems reikalinga malonės žinia, kuri gali išgelbėti. Kiekvienas turi galimybę ateiti pas Dievą ir būti išgelbėtas. Paulius sako: Rom 1, 16: „Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, kadangi ji yra **Dievo jėga išgelbėjimui** – kiekvienam, kuris tiki, pirma žydui, taip pat ir graikui“.

Taigi – tęsiant kalbą apie Dievo rūstybę, dabar, kai jau pasibaigė pagonių nežinojimo laikai, Dievas sutaikė pasaulį su savimi per Kristaus auką ant kryžiaus, neįskaitydamas pasauliui nuodėmių ir nori, kad visi žmonės apsigalvotų, ateitų pas Dievą ir būtų išgelbėti (2Kor 5, 19). Tai ir yra ta priežastis, kodėl Paulius pradeda pristatyti

Krsitaus Evangeliją, pradėdamas nuo Dievo rūstybės.

Kalbėdamas apie atskleistą Dievo rūstybę, Paulius išaukština Dievo malonę. Dievas perspėja pagonis, kad jie ateitų ir susitaikytų su Dievu, įtikėdami Pauliaus evangelija, nes kitaip jų laukia Dievo rūstybė.

Praeityje Dievas neperspėdavo pagonių bėgti nuo rūstybės. Jis perspėdavo Izraelio tautą. Jonas Krikštytojas kreipėsi į netikinčius Izraelio lyderius: „Kas jus perspėjo bėgti nuo ateinančios rūstybės?“ (Mt 3, 7). Tuo metu Dievas bendravo su Izraelio tauta. Pagonys nebuvo nusipelnę perspėjimo dėl ateinančios rūstybės, jie buvo svetimi Dievui. Pradžios 11 skyriuje rašoma, kad Dievas juos apleido, nes jie nenorėjo Dievo. Todėl Dievas leido jiems gyventi nežinojime.

•• ***„...Todėl kad tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, juose yra apreikšta, nes Dievas tai jiems atskleidė. Kadangi jo neregimi dalykai – jo amžinoji jėga ir Dievystė – yra aiškiai matomi nuo pasaulio sukūrimo, suprantami pagal tai, kas padaryta, todėl jie nepateisinami.“*** *(19-20 eil.)*••

Kaip matome iš šių eilučių, Dievas žmonėms yra apreiškęs apie Save. Žmogus negali pasiteisinti ir pasakyti, kad Dievo nėra, nes Jis įdėjo į žmogaus vidų pažinimą, kad Jis yra. Žmonės žino tam tikrus dalykus apie Dievą. Jie turi Dievo liudijimą savyje. Visi pasaulyje gyvenantys žmonės, visi be išimčių, intuityviai žino, kad Dievas yra. Čia aprašomas vidinis Dievo liudijimas, kurį Jis yra įdėjęs žmogaus viduje, – tai žmogaus sąžinė. 20 eilutėje rašoma, kad „neregimi dalykai (neregimos Dievo savybės) – Jo amžinoji jėga ir Dievystė – yra aiškiai matomi“.

Dievo esančios savybės liudija apie Dievą kaip esančią būtybę. Dievas tai davė pažinti žmogui pagal padarytus dalykus, pagal visą kūriniją. Pagal jį supančią kūriniją žmogus savo viduje gali suprasti, kad yra Dievas, kad yra visų dalykų Kūrėjas. Nėra nei vieno žmogaus, nesvarbu kada jis gimė ar gims, kuris nežinotų savo sąžinėje, savo sąmonėje, kad Dievas yra. Visa mus supanti kūrinija yra apčiuopiamas, suvokiamas įrodymas, liudijantis apie Dievo jėgą ir Jo dievystę. 20 eilutėje sakoma, kad neregimi dalykai suprantami pagal padarytus, matomus dalykus. Todėl šios eilutės pabaigoje ir rašoma: „todėl jie yra nepateisinami“.

Nei vienas žmogus atsistojęs Teismo dieną prieš Dievą negalės pasakyti: „Iš kur aš žinojau, kad Tu esi...“ Nes visi žmonės turi Dievo suvokimą per mus supančią kūriniją.

Ps 19, 1-5: „Dangūs skelbia Dievo šlovę; ir tvirtuma byloja apie jo rankų darbą. Diena pasakoja dienai, o naktis praneša nakčiai pažinimą. Nėra nei kalbos, nei tarmės, kur nebūtų girdimas jų balsas. Jų virvė išėjo po visą žemę, jų žodžiai iki pasaulio krašto. Juose jis pastatė padangtę saulei“. Dievas visai kūrinijai suteikė savotišką kalbą.

Kūrinija liudija žmogui, kad Dievas visa tai sukūrė. Žmogus tai mato, nes Dievas pasirūpino, kad jis matytų. Žiūrėdamas į kūriniją, žmogus gali suprasti, kad tai – Dievo darbas. Mūsų tikėjimas remiasi faktais, kad Dievas yra.

Tikėjimas nėra mistika. Mistika ir misticizmas – tai netikėjimo šaknis. Tikėjimas – tai ne vaikščiojimas tamsoje nieko nematant ir nesuvokiant, o tik aklai viskuo pasitikint. Tikėjimas yra paremtas šviesa. Kai tiki Dievo žodžiu, tu turi pažinimą. Tamsa yra netikėjimo rezultatas. Kai žmogus netiki Dievo žodžiu ir nenori tuo tikėti, jis gyvena tamsybėje. Jis vaikšto tamsoje, nes netiki šviesa. Jo Žodis yra šviesa, suteikianti visų dalykų pažinimą.

Pažiūrėkime, kas toliau rašoma – ką žmonės padarė su ta žinia iš Dievo, su tuo Dievo liudijimu žmogaus viduje.

•• nes jie, pažindami Dievą, nešlovino jo kaip Dievo nei buvo dėkingi, bet tapo beverčiai savo sumanymais, ir jų kvaila širdis aptemo. *(21 eil.)* ••

Žmonės atmetė Dievą. Nešlovino Jo kaip Dievo ir nebuvo Jam dėkingi. Todėl žmogus ir yra nusipelnęs Dievo rūstybės. Paulius sako, kad Dievo rūstybė yra atskleista iš dangaus Pauliaus Evangelijoje. Dievas perspėja visą žmoniją apie rūstybę, kurios jie susilauks taip gyvendami. Žmonės susilaukia Dievo rūstybės, nes jie nenori atiduoti Dievui šlovės.

Jer 13, 16-17: „Duokite VIEŠPAČIUI, savo Dievui, šlovę, kol jis neužtemdė, kol jūsų kojos nesuklupo už tamsių kalnų, ir kad jums belaukiant šviesos jis nepaverstų jos į mirties šešėlį ir nepadarytų jos visiška tamsybe. Bet jei jūs to neklausysite, mano siela slaptavietėse verks **dėl jūsų išdidumo**“. Žmonės nenori klausyti Dievo Žodžio, nes jie yra išdidūs. Jie atsisako duoti Dievui šlovę, nes nori tą šlovę priskirti sau.

Kadangi žmonės tapo kvaili, Dievas leido jiems eiti savais keliais.

Pirmame skyriuje Paulius parodo, kad žmogus vaikščiojo savais keliais, nežinojime. Dievas jiems leido daryti, ką jie nori. Antrame skyriuje jau rašoma, kokia jų laukia rūstybė – Rom 2, 4-6. 16: „Arba, ar tu niekinsi jo gerumo ir pakantumo bei ilgos kantrybės turtus, nežinodamas, kad Dievo gerumas veda tave į apsigalvojimą? Bet savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę rūstybės ir Dievo teisingo teismo apreiškimo dienai; kuris atmokės kiekvienam pagal jo darbus... [...] Tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų pagal mano evangeliją“.

Ši, 16 eilutė yra praktiškai identiška Apaštalų darbų 17 skyriaus, 31 eilutei: „Nes jis nustatė dieną, kurią teis pasaulį teisumu per tą vyrą, kurį yra paskyręs; apie tą jis yra visiems garantavęs tuo, kad prikėlė jį iš numirusiųjų“.

Vieną dieną Dievas teis pasaulį per Jėzų Kristų. Dalis Pauliaus evangelijos kalba

apie tai, kad Dievo rūstybė yra tikras, realus dalykas. Ką Dievas daro? Jis per Pauliaus evangeliją parodo žmonijai malonę. Jis iš anksto perspėja žmones apie ateinančią rūstybę. Perspėja žmones, suteikdamas jiems progą išsigelbėti per Evangeliją. Dabar Dievas jau nebeleidžia žmonėms vaikščioti nežinojime. Dabar nei vienas žmogus nėra pateisinamas, nes visiems yra duota žinia – išgelbėjimo Evangelija.

Praeityje, kai Dievas buvo Izraelio tautos Dievas, kai buvo nežinojimo laikai pagonims, Žemėje Dievas vykdė Savo programą su Izraelio tauta. Pažiūrėkime, ką tuo metu žinojo ši, Dievo išrinktoji tauta.

Dan 9, 24: „**Septyniasdešimt savaičių** skirta tavo tautai [Izraeliui] ir tavo šventajam miestui [Jeruzalei] užbaigti nusižengimą, padaryti galą nuodėmėms, atlikti sutaikymą už neteisybę, įvesti amžiną teisumą, užantspauduoti regėjimą bei pranašystę ir patepti Švenčiausią“. Septyniasdešimt savaičių buvo skirta tautai – Izraeliui ir šventajam miestui – Jeruzalei iki Karalystės įkūrimo.

25 eilutė: „Taigi žinok ir suprask, kad nuo įsakymo išėjimo atkurti ir statyti Jeruzalę iki Kunigaikščio Mesijo bus **septynios savaitės** ir **šešiasdešimt dvi savaitės**; gatvė ir siena bus atstatyta, netgi neramiais laikais“. Čia Danielius suskaldo tas septyniasdešimt savaičių, kad mes suprastume, apie ką eina kalba, kad atpažintume laiko tarpus, išdėstytus šitose eilutėse. Čia kalbama apie savaites. Viso yra duota septyniasdešimt savaičių, iš kurių išskiriamos septynios savaitės ir šešiasdešimt dvi savaitės. Savaitė, apie kurią kalba Danielius, yra ne dienų savaitė, o metų savaitė. Viena savaitė yra lygi septyniems metams. Apie tą patį kalbama ir Apreiškime Jonui. Ten minima tas pats, apie ką rašo Danielius.

Taigi – septynios savaitės – tai 49 metai. Kitas laikotarpis – šešiasdešimt dvi savaitės. Tai – 434 metai. Septynios savaitės ir šešiasdešimt dvi savaitės – tai šešiasdešimt devynios savaitės arba 483 metai.

26-27 eilutėse skaitome: „O po **šešiasdešimt dviejų** savaičių Mesijas bus iškirstas, bet ne dėl savęs; ir ateisiančio kunigaikščio tauta sunaikins miestą ir šventovę; ir jo galas bus su potvyniu, ir iki karo pabaigos yra nulemti nusiaubimai. Ir jis patvirtins sandorą su daugeliu **vienai savaitei**; o savaitės viduryje jis sustabdys auką ir aukojimą ir, kad pasklistų biaurystės, jis ją suniokos iki sunaikinimo, ir tas nulemtas dalykas bus išlietas ant niokojimo“.

Čia kalbama, kad Dievas nustatė **septyniasdešimt savaičių** Izraelio tautai. Kai Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus, o t.y. kai Mesijas buvo atkirstas, Jis mirė praėjus **šešiasdešimt devynioms** savaitėms. Kas liko po Kristaus mirties? Dar **viena savaitė** – septyniasdešimtoji savaitė. Ir ta viena savaitė yra **Dievo rūstybės savaitė**.

Tai – **Viešpaties dienos** laikotarpis – septyni metai.

Prieš eidami toliau, turime stabtelėti ir išsiaiškinti, kas gi yra ta **Viešpaties diena.**

Pažiūrėkime, kas apie ją rašoma Senajame testamente.

Sof 1, 14-18: „Arti didžioji **VIEŠPATIES diena**, ji arti ir labai skuba, – VIEŠPATIES dienos balsas; ten smarkiai rėks galiūnai. Ta diena – rūstybės diena, vargo ir sielvarto diena, niokojimo ir nusiaubimo diena, tamsos ir niūrumo diena, debesų ir tirštos tamsos diena, trimito ir pavojaus signalo diena prieš aptvertus miestus ir prieš aukštuosius bokštus. Aš atnešiu žmonėms sielvartą, kad jie vaikščios kaip akli, nes nusidėjo prieš VIEŠPATĮ; jų kraujas bus išlietas kaip dulkės, o jų kūnas – kaip mėšlas. Nei jų sidabras, nei jų auksas negalės jų išgelbėti VIEŠPATIES rūstybės dieną; bet visa šalis bus praryta jo pavydo ugnimi; nes jis greitai atsikratys visais gyvenančiais šalyje“.

Viešpaties diena bus nelaimės diena, tai – Dievo rūstybės diena. Baisi diena. Šešiasdešimt devynios savaitės praėjo, kaip rašoma Danieliaus knygoje, Mesijas buvo iškirstas ant kryžiaus, beliko viena savaitė – septyni metai. Tai yra rūstybės metai.

Mal 4, 1: „Nes štai **ateina diena**, deganti kaip krosnis; ir visi išdidieji, taip, ir visi, darantys nedorystes, bus ražienomis; ir juos sudegins ateinanti diena [Viešpaties diena], – sako kariuomenių VIEŠPATS, – kad ji nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos“.

Kai Jėzus Kristus buvo žemėje pas Izraelio tautą, Jis žinojo Raštą, Jis žinojo, kas rašoma Danieliaus knygoje apie tas septyniasdešimt savaičių. Kristus žinojo, kad ateis laikas, kai Jis bus iškirstas. Kristus žinojo ir tai, kad po viso to seksiantis įvykis bus paskutinioji – septyniasdešimtoji Danieliaus savaitė – septyni rūstybės metai, Viešpaties diena.

Evangelijoje pagal Luką, 13 skyriuje, Viešpats Jėzus Kristus padaro neįprastą dalyką. Jis prideda Izraelio tautai dar vienus metus, kad jie galėtų atsiversti – Lk 13, 6-9: „Jis taip pat pasakė šį palyginimą: Vienas žmogus turėjo savo vynuogyne pasisodinęs figmedį; ir atėjęs jis ieškojo jo vaisiaus, ir nieko nerado. Tuomet jis tarė savo vynuogininkui: ‘Štai šiuos **trejus metus** aš ateinu ieškodamas ant šio figmedžio vaisiaus ir nieko nerandu: nukirsk jį; kam jis apsunkina žemę?’ Ir jis atsakydamas jam tarė: ‘Viešpatie, palik jį **dar ir šiuos metus**, kol aš jį apkasiu ir patręšiu; ir jeigu jis duos vaisių, gerai; o jei ne, tai po to jį iškirsk’“.

Jėzus Kristus atėjo į žemę ir visus **trejus metus** ieškojo Izraelio tautos atsivertimo vaisių. Jis nerado tų vaisių, Izraelis atmetė jį netikėjimu. Dievas Tėvas jam sako: „Iškirsk tą figmedį“. Dievas buvo pasiruošęs iškirsti Izraelio tautą ir išlieti rūstybę. Kai Jėzus kabėjo ant kryžiaus, Jis pasakė: „Atleisk Tėve, nes jie nežino, ką jie daro“. Jėzus Kristus prašo Tėvo, kad atleistų ir duotų žydams dar vienus metus atsivertimui. Tėvas patenkino Sūnaus prašymą, suteikdamas žydams **dar vienus metus** apsigalvojimui. Apaštalų darbų 2 skyriuje „mažoji kaimenė” (Lk 12, 32) gavo Šv. Dvasią ir visus metus skelbė dar neatsivertusiems žydams, kad jie apsigalvotų. Praėjus metams laikas baigėsi. Apaštalų darbų 7 skyriuje rašoma, kad Steponas kalba Izraelio lyderiams – Apd 7, 51-53: „Jūs, kietasprandžiai ir neapipjaustytomis širdimis bei ausimis, jūs visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai: kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Ir jie užmušė tuos, kurie iš anksto paskelbė Teisiojo atėjimą; kurio jūs dabar esate išdavikai ir žudikai: kurie gavote įstatymą per angelų išsidėstymą ir jo nesilaikėte“. Steponas kreipiasi į Izraelio tautą ir jiems sako, kad Dievas

jiems siuntė pranašus, bet jie jų neklausė, juos užmušė. Jie nenorėjo klausyti, ką Dievas norėjo jiems pasakyti, kad jie yra kietasprandžiai, neapipjaustytomis širdimis ir priešinasi, piktžodžiauja Šv. Dvasiai. Šitie žmonės, nors ir turėjo Dievo Žodį, sandoras ir pažadus, vis tiek vaikščiojo savo keliais.

Skaitome toliau – Apd 7, 54-56: „Kai jie išgirdo tai, jiems vėrė širdį, ir jie griežė dantimis ant jo. Bet jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, įdėmiai žiūrėjo į dangų ir pamatė Dievo šlovę bei Jėzų, **stovintį** Dievo dešinėje ir tarė: „Štai aš matau atsivėrusius dangus ir žmogaus Sūnų, **stovintį** Dievo dešinėje“. Steponas pasakė, kad Jėzus Kristus stovi Dievo dešinėje. Kokia to svarba? kaip žinome, prieš tai Jėzus Kristus **sėdėjo** Dievo dešinėje – Apd 2, 33-35: „Todėl būdamas išaukštintas Dievo dešinėsir gavęs iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs dabar matote ir girdite. Nes Dovydas nėra pakilęs į dangus, bet pats sako: ‘VIEŠPATS tarė mano Viešpačiui: **Sėskis** mano dešinėje, **kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju**’“.

Tėvas pakvietė savo Sūnų, kad šis **atsisėtų** Jo dešinėje. Kiek ilgai? Ar per amžius? Ne. Tik **iki tam tikro laiko**. „Kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju“. Kas atsitinka, kai priešai yra padėti po kojomis? Ateina laikas **atsistoti** ir juos trypti, išlieti ant jų rūstybę, ar ne?

Apaštalų darbų 7 skyriuje Steponas pamatė Jėzų Kristų ne sėdintį, bet jau stovintį Dievo dešinėje. Priešai jau buvo padaryti Jėzaus Kristaus pakoju, todėl atėjo laikas stotis ir išlieti ant jų rūstybę. Senajame testamente rašoma, kad Viešpats stojasi teisti Savo tautą. Izraelio tauta atmetė galimybę atsiversti ir, praėjus metams, Apaštalų darbų 7 skyriuje Jėzus Kristus atsistojo teisti, išlieti Savo rūstybę. Įvyko Izraelio griuvimas.

Tačiau...

Ar Dievas išliejo rūstybę? Ne. Po Jėzaus Kristaus atsistojimo jau praėjo beveik du tūkstančiai metų. Kur gi tuomet Dievo rūstybė? Vietoj to, Dievas padarė tai, ko nei ST pranašai, nei Jėzus Kristus neskelbė Izraelio tautai. Vietoj to, kad Viešpats išlietų Savo rūstybę, Jis atidėjo Izraelio tautą, atkėlė jai žadėtą karalystę ir pristatė visam pasauliui malonę. Kaip jau ne kartą minėjau, Dievas išgelbėjo piktžodžiautoją Saulių, paskelbė jį apaštalu Pauliumi, suteikė jam anksčiau neskelbtą Evanageliją, kuri kalba: „Malonė jums ir ramybė“. Dievo rūstybė buvo sulaikyta. Dievas paskelbia pasauliui visiškai kitą žinią, nes Jis sustabdė Karalystės evangeliją. Pagal Karalystės evangeliją turėjo būti išlieta rūstybė, Jėzus Kristus buvo atsistojęs tai padaryti. Tačiau Jis įsiterpė su nauja Evangelija: „Malonė jums ir ramybė“.

Pasauliui reikėjo Dievo malonės, nors pasaulis nebuvo jos nusipelnęs.

Šioje vietoje baigėsi mūsų jau apžvelgti pagonių nežinojimo laikai. Nors pasaulis nėra nusipelnęs būti perspėtas dėl rūstybės, tačiau Dievas per Savo malonės žinią perspėja pasaulį apie ateinančią rūstybę, kad žmonės apsigalvotų ir susitaikytų su Dievu ir būtų išgelbėti, tikėdami Jo Sūnumi, Jėzumi Kristumi, kuris mirė už nuodėmes. Todėl Paulius savo laiškuose ir rašo, kad **mes esame išgelbėti nuo ateinančios rūstybės**.

Dievo malonė yra tiesiogiai susijusi su ilga Dievo kantrybe.

1 Tim 1, 16: „Tačiau dėl šios priežasties gavau pasigailėjimą, kad manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų **visą ilgą kantrybę**“. Ilga kantrybė – tai kai Dievas ilgą laiko tarpą sulaiko Savo rūstybę. Pagrindinis dalykas, dėl kurio Dievas sulaiko rūstybę ir parodo Savo ilgą kantrybę, yra tas, kad Jis nori, jog žmonės ateitų ir būtų išgelbėti per Pauliaus skelbiamą Malonės evangeliją.

Petras, sužinojęs apie Pauliaus skelbiamą Evangeliją, irgi kalba apie ilgą Dievo kantrybę – 2 Pt 3, 9: „**Viešpats nėra lėtas dėl savo pažado**, kaip kai kurie laiko lėtumu; bet yra **ilgai kantrus mums**, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi ateitų į apsigalvojimą“. Žydai galvojo, kad jiems žadėta karalystė ateis greitai. Kiti galbūt pradėjo galvoti, kad Viešpats turėjo mintyse visai ne tai, ką Jis kalbėjo. Tačiau Petras sako: „Ne, ne, jokiu būdu, Dievas daro kai ką kita! Dievas nėra lėtas savo pažadais, Jis įkurs tą karalystę, „bet yra ilgai kantrus mums, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi ateitų į apsigalvojimą“.

Iš kur Petras žinojo apie tą žinią? Iš apaštalo Pauliaus. 2 Pt 3, 15-16: „Ir mūsų Viešpaties ilgą kantrybę laikykite išgelbėjimu; **kaip ir mūsų mylimas brolis Paulius jums parašė pagal jam duotą išmintį**; kaip ir visuose savo laiškuose, kalbėdamas juose apie šitai; kuriuose yra sunkiai suprantamų dalykų“.

Ką Paulius rašo savo laiškuose apie Dievo ilgą kantrybę? Jis rašo, kad Dievas sulaiko Savo rūstybę, Jis yra ilgai kantrus: „Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus“. Petras savo laiškuose rašo, kad karalystės programa yra sustabdyta dėl to, kad Pauliaus laiškuose dabar skelbiama: „Malonė jums ir ramybė“. Dievas sustabdė karalystės formavimą ir atskleidė apaštalui Pauliui naują žinią – Malonės evangeliją. Mes gyvename ilgos Dievo kantrybės amžiuje, kuriame skelbiama Dievo malonė!

Per Pauliaus skelbiamą Evangeliją atskleidžiamas visiškai naujas Dievo bendravimas su žmonija, su visu pasauliu, ko anksčiau nebuvo. Todėl Paulius pradeda kalbėti apie Dievo rūstybę, kurios žmonės nusipelno, tačiau kol kas ji yra sulaikyta. Dievas sulaiko Savo rūstybę, perspėdamas pasaulio žmones per Pauliaus Evangeliją.

• *Rom 1, 22* •
„Dėdamiesi esą išmintingi, jie tapo kvaili...“

Atstūmę Dievo tiesą, žmonės pradėjo gyventi tamsoje, mistikoje. Jei ėmė gyventi pagal prietarus, savo sumanymuose. Dėdamiesi išmintingais, viską žinančiais, iš tikrųjų jie tapo kvaili. Ir koks viso to rezultatas? Jie pradėjo vaikščioti savais keliais, daryti taip, kaip jie nori. 23-25 eilutės: „Ir negendančio Dievo šlovę iškeitė į atvaizdą, panašų į gendančio žmogaus, paukščių, keturkojų žvėrių ir šliaužiojančių būtybių, kurie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino sutvėrimą bei tarnavo jam daugiau negu Kūrėjui“.

Tai – mistiškas gyvenimas pagal prietarus. Žmogus dedasi išmintingu, susikuria visokių teorijų, aiškina visokius sapnus, spėja ateitį, turi savo filosofiją apie tai, kas dedasi pasaulyje ir ką Dievas daro. Tačiau iš tikrųjų toks žmogus yra kvailas, gyvenantis mistikoje.

Žmonės vaikšto savo nežinojime, filosofijose ne todėl, kad jie neturi Dievo tiesos (Dievas davė jiems tiesą), bet todėl, kad jie **nenori priimti to, kas iš Dievo**. Dievas taip sukūrė kūriniją, kad ši pažadintų žmogaus viduje tą pojūtį, tą intuiciją, kad yra Dievas. Kūrinija tarsi kalba žmogui, kad yra Dievas, kad yra Kūrėjas. Jei žmogus teigiamai atsiliepia į tą šviesą, į tą Dievo pažinimą, ir nori daugiau pažinti apie Dievą, tuomet Dievas jam suteikia šį pažinimą. Tačiau problema ta, kad žmogus neigiamai atsiliepia į Dievo šviesą, nenori jos priimti. Žmogus tai atstumia. Dėl šio Dievo tiesos atemtimo ir prasidėjo nežinojimo laikai.

Apd 14, 16-17: „Kuris **praeitais laikais** leido visoms tautoms vaikščioti **savo** keliais. Tačiau jis nepaliko savęs nepaliudyto, darydamas gera ir duodamas mums lietų iš dangaus ir vaisingus laikus, pripildydamas mūsų širdis maistu ir džiaugsmu“.

Dievas per aplink esančią kūriniją žmogui davė suprasti, kad Dievas yra ir kad Jis rūpinasi žmogumi, duodamas jam derlių, jį pramaitindamas kūrinijos vaisiais. Dievas leidžia žinoti žmogui ne tik apie Savo buvimą, ne tik apie Save kaip Kūrėją, bet ir Savo meilę. Dievas rūpinasi žmogumi, maitina jį kūrinijos vaisiais. Tačiau žmonės nenori Dievo, nenori Jo pažinti, nedėkoja Dievui už Jo rūpestį.

Nors Dievas davė Save pažinti žmogaus viduje ir per jį supančią aplinką, kūriniją, žmogus vis tiek nešlovino Dievo ir nebuvo Jam dėkingas. Jis nedėkojo Dievui už viską, ką Jis parūpino. Tai yra neigiamas atsakas į Dievo apreiškimą. Žmonės nepripažino Jo kaip Kūrėjo.

1 Tes 5, 18: „Visame kame dėkokite; nes tai Dievo valia Kristuje Jėzuje dėl jūsų“. Turime būti dėkingi Dievui. Šiandien tikinčiojo motyvas tarnauti Dievui yra dėkingumas. Dėkingumas už tai, ką Dievas mums duoda. Ką mes turime Jėzuje Kristuje, ką mes gavome dovanai, kokią palaimintą poziciją turime Jėzuje Kristuje. Turime būti dėkingi ne tik už tai, bet ir už tai, kad Dievas pasirūpino kūrinija. Juk Dievo sukurta kūrinija mus maitina.

Atmetęs apreiškimą iš Dievo, kad Dievas yra Kūrėjas, tačiau žmogus pradėjo eiti savais keliais, gyventi tamsybėje. 21 eilutėje rašoma, kad žmogus atstūmė tą pažinimą ir tapo niekingas savo sumanymuose, ir jo kvaila širdis aptemo. Jis tapo tuščias. Pradėjo kurti visokias tuščias teorijas, tuščius įrodymus, kad Dievo nėra. Niekingas mąstymas išstumia šviesą, Dievo pažinimą, Dievo tiesą.

Job 38, 2 skaitome: „Kas yra tas, kuris aptemdo patarimą žodžiais be pažinimo?“ Tai – kvailos žmogaus kalbos, kurios gražiai skamba žmogaus ausyse, tačiau tik aptemdo protą ir sujaukia sielą savo **kvailomis** idėjomis („Dėdamiesi esą išmintingi, jie tapo kvaili“ – 22 eil).

Žmogaus problema tame, kad visas jo mąstymas yra nukreiptas į jį patį. Žmogus nenori atiduoti Dievui šlovės. Jis nori visą šlovę prisiimti sau.

Kaip rašoma, žmonės norėjo būti dėkingi sau, o ne Dievui. Taip vyksta ir šiandien. Žmogus yra teigiamai nusiteikęs žmogui, bet neigiamai nusiteikęs Dievo žodžiui – pasaulio, pasaulio religijų požiūris yra teigiamas žmogui, bet neigiamas Dievo žodžiui. Tą galime pastebėti net ir daugelyje krikščioniškų bažnyčių, kur yra iškeliamas žmogaus mąstymas, jo gėris ir sugebėjimai. Tačiau Biblijos požiūris yra kitoks. Biblija neigiamai nusiteikusi prieš žmogų, jo mąstymą, jo gėrį ir sugebėjimus. Biblija teigiamai nusiteikusi tik Dievo žodžiams. Žmonės sako: „Mes viską išsiaiškinsime, rasime atsakymus į visus klausimus. Mes išsiaiškinsime, ką Dievas šiandien daro, sukursime savo teoriją, kuri tai paaiškintų". Tačiau, nepaisant įvairių žmogaus filosofijų, Dievas sako, kad žmogaus išmintis yra kvailystė: „Jie dedasi esą išmintingi, bet tapo kvaili".

Laiško romiečiams 1 skyriuje atskleidžiamas pagrindinis žmogaus tikslas – kaip atsikratyti Dievo žodžio. Ar norite susikurti tamą aplink save? Atstumkite Dievo žodžio šviesą, ir gyvensite tamsoje. Paulius atskleidžia pagrindinę priežastį, kodėl Dievo rūstybė krenta ant žmonių. Dievas rūstauja ant žmonių todėl, kad jie, turėdami iš Dievo gautą pažinimą, atmetė jį ir pradėjo kurti idėjas, kaip išstumti ir atsikratyti Dievo duodamos šviesos.

Ps 14, 1a: „Kvailys pasakė savo širdyje: 'Nėra Dievo'".

Kodėl žmogus taip sako? Juk Dievas į kiekvieną žmogų įdėjo pažinimą, kad Jis yra, ir visa kūrinija liudija, kad Dievas yra Kūrėjas. Nes jie „pažindami Dievą, nešlovino jo kaip Dievo nei buvo dėkingi, bet tapo beverčiai savo sumanymais, ir jų kvaila širdis aptemo" (Rom 1, 21). Kvailiai sako, kad nėra Dievo todėl, kad jie atstūmė Dievo duotą pažinimą. Jie tapo niekingi, ėmė gyventi pagal savo sumanymus.

Ps 14, 3 sako: „Jie visi nukrypo į šoną, jie visi kartu tapo purvini; nėra kas darytų gera, nėra nei vieno". Jie nusisuko nuo to, ką Dievas jiems apreiškė, ir pradėjo gyventi nuodėmėje. Visi kartu sugedo. Žmonės nenori būti atsakingi. Nuodėmingas žmogus nenori būti atsakingas prieš Dievą. Žmogus susikuria visokias teorijas, neigiančias Dievo teismą, taip savo teorijomis paneigdamas bausmę už nuodėmę.

Deja... Tai ne išeitis. Hbr 9, 27: „Ir kaip žmonėms yra skirta vieną kartą mirti, bet po to – teismas". Žmonės nemėgsta to girdėti. Mirtis nėra baisi. Nerimą kelia žinojimas apie teismą. Žmogus žino, kad bus teisiamas už nuodėmes. Todėl ir siekia paneigti Dievo egzistavimą. Juk jei nėra Dievo, tai nebus ir teismo.

Ps 10, 4: „Nedorėlis išdidžiu veidu neieškos Dievo; nėra Dievo visose jo mintyse". Visos žmogaus mintys, kurios yra jo galvoje, sako: „Nėra Dievo".

Ps 10, 11: „Jis tarė savo širdyje: „Dievas pamiršo; jis paslėpė savo veidą, jis niekada to nepamatys". Čia kalbama apie žmogų, kuris gyvena nuodėmėje ir sako: „Dievas pamiršo, Dievas nemato".

Ps 10, 13: „Kodėl nedorėlis niekina Dievą? Jis kalbėjo savo širdyje: „Tu to ne-

pareikalausi“. Žmogus savo teorijomis nori atsikratyti Dievo ir teismo už nuodėmes. Įvairios teorijos bando įrodyti, kad žmogus nėra atsakingas už nuodėmes, nes Dievas nusigręžė ir nemato, ką žmogus daro.

Iš Rom 1, 22 („Dėdamiesi esą išmintingi, jie tapo kvaili“) matome, kad žmonės nori susikurti jiems patinkamą Dievo įvaizdį ir Jį garbinti. Žmogus atstūmia Dievo šviesą ir susikurai savo teorijas, savąjį dievą, toleruojantį nuodėmę. Žmonės susikuria dievą, kurį galima sėkmingai permaldauti savo gerais darbais. Žmogaus išmintis, žmogaus idėjos, žmogaus troškimas nuslėpti Dievo tiesą paskatina žmogų sukurti savo teologiją, savo tiesą, savo teoriją, savo religiją. Religija sako, kad nereikia Dievo žodžio, nes ji turi atsakymą į visus klausimus. Pasaulio švietimas, mokslas ir religija stengiasi atstumti Dievą ir Jo žodį ir susikurti tamsybę, kurią pasaulis vadina šviesa.

Pat 18, 1: „Geisdamas atsiskyręs žmogus siekia įsikišti į visokią išmintį“. Žmogus turi savo užgaidų, savo troškimų ir, atskyręs save nuo kitų, prieštarauja Dievo išminčiai, tam, kas teisinga. Toks žmogus visada atviras naujoms pasaulio idėjoms. Jis sako: „Man nereikia Dievo žodžio, man nereikia to, kas teisinga, man reikia to, ko **aš** trokštu. Aš ieškau naujų idėjų, naujų religijų, naujų teorijų“.

Pat 2, 2: „Kvailiui nepatinka supratimas, o tik kad jo širdis atskleistų save“. Kvailiui nereikia supratimo iš Dievo žodžio, jis tik siekia parodyti, kas yra jo širdyje.

Ar žinote, kad patys didžiausi pasaulio protai, patys didžiausi išminčiai, negali pasakyti, kas jiems atsitiks, kai jie numirs? Nei vienas iš jų negali atsakyti į šį paprastą klausimą. Tačiau jie dedasi esą išmintingi, visažinantys. Žmogus susikuria įvairių teorijų, teigiančių, kad Dievo žodis yra netiesa. Žmones slepia Dievo žodį, nori uždengti Dievo šviesą, nes ji juos apakina. Jie nori „išjungti“ šviesą, kad ji jų neerzintų. Tada jų širdis pradeda gyventi savo sumanymuose. Jie susikuria savo kelius, kuriais galėtų vaikščioti, savo teorijas, idėjas, religijas...

• *Rom 1, 23* •

„Ir negendančio Dievo šlovę iškeitė į atvaizdą, panašų į gendančio žmogaus, paukščių, keturkojų žvėrių ir šliaužiojančių būtybių“.

Ef 4, 17-18: „Todėl aš tai sakau ir liudiju Viešpatyje, kad jūs nuo šiol nebevaikščiotumėte kaip kiti pagonys vaikšto, **savo proto tuštybėje, turėdami aptemusį supratimą, būdami atitolę nuo Dievo gyvenimo** per juose esantį nežinojimą, dėl jų širdies aklumo; kurie, būdami be jausmo, **atidavė save gašlumui, kad su godumu darytų visokią nešvarybę**“.

Dievas davė žmonėms tiesą, tačiau jie ją atmetė, ir jų protas pasidarė tuščias – jame nėra tiesos. Tuščias protas yra tarsi vakuumas, tarsi siurblys, siurbiantis į vidų įvairias pasaulio sukurtas teorijas. Prisisiurbus visokių žmogaus sukurtų teorijų ir idėjų, širdis pasidaro akla, siela nebegauna šviesos. Sielos nebepasiekia Dievo šviesa.

2 Kor 4, 3-4. 6: „Bet jei mūsų evangelija paslėpta, **ji paslėpta tiems, kurie pražuvę, kurie netiki,** kuriems šio pasaulio dievas apakino protus, kad jiems nenušvistų Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovingosios evangelijos šviesa. Nes Dievas, kuris įsakė šviesai nušvisti iš tamsos, nušvito mūsų širdyse, kad duotų Dievo šlovės pažinimo šviesą Jėzaus Kristaus veide“.

Ar matote kaip tai susiję su mūsų nagrinėtai Rom 1, 21 eilutei, sakančiai, kad žmonės tapo beverčiai savo sumanymuose, o jų kvaila širdis aptemo? Skelbdami evangeliją apie išgelbėjimą, apie Dievo rūstybę, apreikštą iš dangaus, mes susidursime su žmonėmis, kurie atmes Dievo šviesą ir tiesą, siekdami jas uždengti savo teorijomis.

Žmogus negendančią Dievo šlovę iškeitė į gendančius atvaizdus: žmogaus ir įvairių gyvūnų. Šioje eilutėje matome degradaciją: iš negendančio į gendantį. Žmogus susikuria Dievą pagal save – tokį pat gendantį, kaip ir žmogus. Žmogus iš savęs padaro dievą. Taip pat susikuria dievus iš paukščių, žvėrių ir šliaužiojančių būtybių, kuriuos gali kontroliuoti, daryti su jais ką tinkamas. Žmogus susikūrė dievą, kurį gali kontroliuoti ir, kaip tą šliaužiojančią būtybę, sutrypti. Tai yra kūrinių garbinimas, stabmeldystė. Viso netikėjimo Dievo žodžiu pabaiga yra stabmeldystė. Tas, kuris netiki Dievo žodžiu, anksčiau ar vėliau baigs stabmeldyste. Kito kelio nėra. Arba tiki tuo, ką Dievo žodis sako, arba esi stabmeldys.

Dievas davė žmogui apreiškimą, kurį žmogus atstūmė, susikurdamas savo idėjas, teorijas kad paslėptų, uždengtų, Dievo tiesą. Žmogus susikūrė savąją religiją, kuri yra stabmeldystė. Mes tai galime pamatyti pasaulio sistemoje ir, nors labai gaila, tai galime pamatyti ir krikščionybėje.

Šiandienos religijos yra atstūmusios Dievo žodį ir remiasi žmogaus išmintimi, žmogaus idėjomis. Tai – ne kas kitas, kaip stabmeldystė. Visos pasaulio religijos yra stabmeldystė.

Kadangi žmogus susikūrė savo idėjas, savo religijas, pradėjo gyventi stabmeldystėje, atstūmė Dievo žodį, atsitiko tai, kas rašoma 24 eilutėje...

• *Rom 1, 24-25* •

„Todėl ir Dievas per jų pačių širdžių geidulius paliko juos nešvarumui, tarpusavyje gėdinti savo pačių kūnus; kurie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino sutvėrimą bei tarnavo jam daugiau negu Kūrėjui, kuris yra palaimintas per amžius. Amen".

Kai žmogus atstumia Dievo tiesą ir susikuria savo tiesą, savo religiją, tuomet Dievas palieka jį nešvarumui. Visas pasaulyje esančias religijas Dievas vadina nešvarumu.

Žmogus gavo apreiškimą iš Dievo tiek savo viduje, tiek supančioje kūrinijoje, kas parodo, kad yra Kūrėjas. Gavęs Dievo apreiškimą, žmogus atstūmė tą tiesą ir pradėjo gyventi pagal savo širdies sumanymus, sukūręs savo paties kelius. Prasidėjo nežinojimo laikai. Žmogus susikūrė savo religiją, savo teoriją apie Dievą. Todėl Dievas apleido žmogų. Žmogus nenorėjo tiesos, todėl Dievas leido žmogui eiti savo keliais.

Dar kartą atkreipkime dėmesį į šias eilutes: „ Dėl šios priežasties Dievas paliko juos begėdiškiems jausmams" (Rom 1, 26). „Todėl ir Dievas per jų pačių širdžių geidulius paliko juos nešvarumui" (Rom 1, 24). „Ir kaip jie savo pažinime nenorėjo išlaikyti Dievo, Dievas perdavė juos nedoram protui, daryti tai, kas nėra tinkama" (Rom 1, 28).

Nepamirškime, kad čia yra kalbama apie tam tikrą istorijos laikotarpį, kai Dievas apleido žmogų. Tai buvo nežinojimo laikas. Žmogus nežinojo, ką Dievas daro, kokie Dievo planai, nes visi gyveno pagal savo išmanymą. Laiško romiečiams 1 skyriuje Paulius rašo apie Babelę ir jos priešgyniavimą Dievui. Tie įvykiai aprašomi Pradžios knygoje 11 skyriuje. Nuo Rom 5, 12 Paulius kalba apie Adomą ir jo nupuolimą ir kaip per jį visas pasaulis mirė nuodėmėje. Nuo Rom 1, 18 iki Rom 5, 11 pagrindinė tema yra žmogaus nuõdėmės ir kaip žmogus yra išteisinamas iš jų. O nuo Rom 5, 12 iki 8 skyriaus pabaigos kalbama apie nuodėmę apskritai, apie žmogaus nuodėmingąją prigimtį. Kiekviena iš tų Laiško romiečiams atkarpų prasideda tam tikru istoriniu įvykiu, iliustracija iš Senojo testamento. Tam yra svarbi priežastis. Tai, kas vyko žmonėse anuo metu, tas pats vyksta ir dabar. Senojo testamento metu gyvenę žmonės niekuo nesiskiria nuo šiandien gyvenančių žmonių.

Pagrindinė Pradžios knygos, 11 skyriaus tema, yra stabmeldystė. Stabmeldystė savo esybe, yra žmogaus nuodėmės padarinys. Labiau pažindami Dievo tiesą, bendraudami su žmonėmis, vis labiau pastebėsite, kad esate kovoje su religine sistema.

•• *...kurie Dievo tiesą* ***iškeitė į melą...*** ••

Melas šiuo atveju yra Šėtono melo programa. Pažiūrėkime, kas rašoma Jn 8, 44: „Jūs esate iš savo tėvo – velnio, ir norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pradžios [tuo metu, kai žmogus buvo Edeno sode] buvo žmogžudys ir nepasiliko tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kai jis kalba melą, kalba iš savęs; nes yra melagis ir to [melo] tėvas“.

Kaip prasidėjo šėtono melas?

Pr 3, 4-5: „Ir gyvatė tarė moteriai: ‘Jūs tikrai nemirsite; nes Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs būsite kaip dievai, pažindami gera ir bloga’“.

Čia šėtonas aukština kūrinį – dievus. Garbinti ir aukštinti kūrinį vietoj Dievo yra stabmeldystė. Matome, kad ir Rom 1, 25 kalbama apie kūrinio išaukštinimą. Atsiskyrimas nuo Dievo tiesos, nuo to, ką sako Biblija, visada atveda į stabmeldystę. Šėtonas yra melo iniciatorius, pradininkas.

2 Tes 2, 3: „Tegul niekas neapgauna jūsų kokiu tai būdu, nes ta diena neateis, kol pirma neateis atkritimas [atkritimas nuo Dievo žodžio veda į stabmeldystę] ir nebus apreikštas tas nuodėmės žmogus, pražūties sūnus; kuris priešinasi ir aukštinasi viršum viso, kas vadinama Dievu, arba to, kas garbinama; taip, kad jis sėdi Dievo šventykloje kaip Dievas, rodydamas save, kad yra Dievas“.

Ateityje, per Suspaudimo laikus, žemėje valdys Antikristas. Jis sėdės Jeruzalės šventykloje ir sakys: „Aš esu Dievas, aš esu Kristus, garbinkite mane“. Apie tai ir rašoma šiose eilutėse. Tai bus pagrindinė ir galutinė šėtono melo kulminacija. Daugelis juo patikės ir juo seks. Juo tikės tie žmonės, kurie netiki tuo, ką sako Dievo žodis. Jie priims šėtoną už Dievą, nors tai bus melas.

2 Tes 2, 9-10: „Tą, kurio atėjimas yra pagal šėtono veikimą su visokia jėga ir ženklais, ir melagingais stebuklais, ir su visokia neteisumo apgavyste tuose, kurie žūsta; nes jie nepriėmė tiesos meilės, kad būtų išgelbėti. Ir dėl šios priežasties Dievas pasiųs jiems stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu“.

Visa tai labai panašu į tai, kas rašoma Laiško romiečiams 1 skyriuje, kur kalbama apie tai, kas buvo Babelės laikais. Visa tai dar stipriau pasireikš Antikristo laiku, per Suspaudimo laikus, kai šėtonas skelbs savo melo programą. Kurie netikės Dievo žodžiu, tie seks paskui šėtoną, paskui Antikristą kaip paskui Dievą ir galvos: „Jis yra Dievas“. Todėl tuos, kurie atmes tiesą, Dievas apleis, leis jiems eiti paskui šėtoną, leis tikėti melu. Kadangi jie nenorėjo tiesos, nenorėjo ja tikėti, nenorėjo to, ką Dievas sako Savo žodyje, tai Dievas duos jiems tai, ko troško jų širdis, – leis jiems tikėti melu, leis jiems eiti savo keliais. Galiausiai ant jų bus išlieta Dievo rūstybė. Visa ta melo programa, kuri prasidėjo nuo Pradžios knygos 3 skyriaus, užsibaigs Antikristo laikais per Suspaudimo laikus. Tai vadinama „neteisybės paslaptimi“, apie kurią rašoma Antrame laiške tesalonikiečiams. Nes nuodėmės žmogus, pražūties sūnus pasireikš visa savo esybe, visomis savo jėgomis ir atsistojęs šventykloje sakys: „Aš esu Dievas“. O iš tikrųjų jis bus pats velnias.

Pažiūrėkime, kaip ta melo programa, ta neteisybės paslaptis, vystosi per visą Biblijos istoriją.

Kai pradžioje Dievas pastatė žmogų žemėje, žmogus žinojo apie Dievą. Jis buvo gavęs apreiškimą iš Dievo, kaip sakoma Laiško romiečiams 1 skyriuje. Ir nors žmogus tuo metu turėjo tik mažai informacijos iš Dievo, tik primityvų supratimą, bet jam to užteko, kad suprastų, jog Dievas yra visa ko Kūrėjas. Deja, žmogus nešlovino Jo kaip Dievo, nešlovino Jo kaip Kūrėjo. Jis nebuvo dėkingas Dievui, kuris rūpinosi, kad žmogus išsimaitintų įvairiais Viešpaties užaugintais augalais, daržovėmis, vaisiais, duodamas lietų ir saulę.

Ps 19, 1-4: „Dangūs skelbia Dievo šlovę; ir tvirtuma byloja apie jo rankų darbą. Diena pasakoja dienai, o naktis praneša nakčiai pažinimą. Nėra nei kalbos, nei tarmės, kur nebūtų girdimas jų balsas. Jų virvė išėjo po visą žemę, jų žodžiai iki pasaulio krašto. Juose jis pastatė padangtę saulei“. Visa kūrinija kalba, kad yra Dievas, yra Kūrėjas. Žmogus tai mato akimis ir supranta. Dievo padarytuose darbuose buvo apreiškimas apie Kūrėją, kad Jis yra. Tuose visuose darbuose buvo sudėtas mokslas pie Dievą.

Pr 1, 14: „Ir Dievas tarė: „Tebūna šviesos dangaus tvirtumoje dienai nuo nakties atskirti; ir **tebūna jos dėl ženklų ir dėl laikotarpių**, ir dėl dienų, ir dėl metų; ir jos tebūna šviesomis dangaus tvirtumoje, kad apšviestų žemę“; ir taip buvo. Ir Dievas padarė dvi dideles šviesas: didesniąją šviesą dienai valdyti ir mažesniąją šviesą nakčiai valdyti; ir taip pat padarė žvaigždes“. Kai Dievas sukūrė žvaigždes ir planetas, Jis tai padarė ženklams ir laikotarpiams. Dievas kažko moko per žvaigždes. Tai patvirtina ir 19 psalmė: „Dangūs **skelbia** Dievo šlovę; ir tvirtuma **byloja** apie jo rankų darbą“.

Tvirtumoje yra žvaigždės. Jos kažką byloja, teikia kažkokį mokslą. Jos yra sukurtos ženklams ir laikams. Dievas anksčiau žmonėms kalbėdavo per žvaigždes. Žvaigždės buvo ženklui, jos kažką tai ženklino.

Ps 147, 4: „Jis suskaičiuoja žvaigždžių skaičių; jas visas jų vardais vadina“.

Iz 40, 26: „Pakelkite aukštyn akis ir žiūrėkite, kas sukūrė šituos dalykus, kas išveda jų kariuomenę [žvaigždes] pagal skaičių; savo didžia galia jis vadina juos visus vardu, kadangi jis yra galingos jėgos, tai nei vieno netrūksta“.

Dievas žino, kiek yra žvaigždžių, jis jas visas suskaičiavęs, juk Jis jas sukūrė ir vadina jas vardais. Kiekviena žvaigždė turi vardą. Jobo knygoje yra daugiau informacijos apie visos visatos kūrimą, apie visatos struktūrą ir apie įvairius mokslinius dalykus, nei bet kokioje kitoje Biblijoje. Jobo knyga yra labai įdomi pranašystės knyga. Beje, joje yra 42 skyriai – tiek, kiek mėnesių truks didysis Suspaudimas žemėje – 42 mėnesius.

Pažiūrėkime į kai kuriuos vardus, kuriuos Dievas davė žvaigždėms ar jų grupėms.

Job 9, 9: „Jis padaro **Grįžulo ratus**, **Orioną** ir **Sietyną** bei Pietų žvaigždynus“.

Job 38, 31-32: „Ar galėtum suvaržyti mielą **Sietyno** poveikį ar atrišti **Oriono** pančius? Ar galėtum išvesti **Zodiaką** jo laiku? Ar vedžioti **Grįžulo ratus** su jo sūnumis?“

Kaip žinome, Zodiakas turi dvylika ženklų. Tie dvylika ženklų – tai saulės kelias, nueinamas per metus. Skaičius dvylika yra labai svarbus skaičius Biblijoje. Jis neatsiejamai susijęs su Izraelio tauta. Senajame testamente rašoma, kad žemės bus padalyta pagal dvylika Izraelio vaikų skaičių, greičiausiai į dvylika dalių. Taip pat tai susiję ir su Zodiako žvaigždynais.

Pr 37, 9-10: „Ir jis [Juozapas] dar sapnavo kitą sapną ir jį papasakojo savo broliams, ir sakė: 'Štai aš sapnavau dar kitą sapną; ir štai saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių [su Juozapu buvo dvylika] man nusilenkė'. Ir jis tai papasakojo savo tėvui ir savo broliams; ir jo tėvas jį papeikė ir jam tarė: 'Kas tai per sapnas, kurį sapnavai? Argi aš, tavo motina ir tavo broliai tikrai ateisime nusilenkti tau iki žemės?'"

Kiek Jokūbas turėjo sūnų? Dvylika.

Sk 2, 2: „Kiekvienas iš Izraelio vaikų turės apsistoti prie savo paties vėliavos su jų tėvų namų ženklu".

Kiekviena Izraelio gentis turėjo savo ženklą. Buvo dvylika Izraelio genčių, atitinkamai ir dvylika ženklų – kiekvienai po ženklą. Kai Dievas sukūrė žvaigždes, jis sukūrė jas „ženklams ir laikams". Juozapas sapnavo vienuolika žvaigždžių. Šie dalykai turi tam tikrą sąsają. Dvylika Zodiako ženklų danguje atrodo kaip atskiri ženklai. Žvaigždynai, šiuo atveju – zodiako žvaigždynai, skelbia kažkokį mokslą. Nors žmogus žmogus ir neturėjo Biblijos, bet žvaigždės jau skelbė jam primityvų mokslą.

Koks yra pirmasis zodiako ženklas pagal Bibliją? Mergelė. O koks paskutinysis? Liūtas. Kodėl?

Pr 3, 15: „Ir aš sukelsiu priešiškumą tarp tavęs bei moters ir tarp tavo sėklos bei moters sėklos; ji kirs tau į galvą, o tu kirsi jai į kulnį".

Čia Dievas pažada pirmąjį Jėzaus Kristaus atėjimą ir antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą. Pirmą kartą Kristus atėjo gimęs iš moters sėklos. Ir tai yra mergelė (Beje, Kristus dar ir gimė rugsėjo mėnesį, po Mergelės ženklu). Šėtonas tuo metu gėlė į kulną, – Jėzus Kristus buvo nukryžiuotas. Kai antrą kartą ateis Jėzus Kristus, Jis ateis ir sutrins šėtonui galvą. Apreiškime rašoma, kad Jėzus Kristus yra liūtas iš Judo genties. Jėzus Kristus pradeda savo žemišką kelionę nuo mergelės (gimimas mergelėje) ir užbaigia visa nugalėjusiu liūtu.

Nuo Pradžios knygos 1 skyriaus iki 11 skyriaus žmogus turėjo visą tą informaciją, kurią Dievas skelbė per visą kūriniją. Žvaigždės, kurios buvo duotos ženklams ir laikams, skelbė tam tikrą mokslą. Ir žmonės turėjo tą mokslo pažinimą. Bet žmonės atmetė tą Dievo skelbimą, tą Dievo mokslą, įrašytą kūrinijoje. Jie atmetė tai ir iškraipė, sugadino. Ir Dievas žmones apleido, leido jiems eiti savo keliu. Šiandieninė astrologija, mėnesio prognozės pagal zodiako ženklus – visa tai yra iškreiptas mokslas. Tai šėtoniškas mokslas. Dievas per zodiaką skelbė ką kitą, kaip sakykim, Atpirkėjo gimimą iš mergelės ir jo, kaip liūto, pergalę. Tačiau žmogus atmetė Dievo tiesą ir, ją iškraipęs, sugalvojo astrologiją.

Kai žmonės statė Babelės bokštą, jie siekė, kad jis būtų labai aukštas. Žmogus siekė iš arčiau pažiūrėti į žvaigždes, deja, visai ne tam, kad mokytųsi iš Zodiako, no-

rėdami suprasti, ką Dievas nori parodyti.

Jer 10, 1-2: „VIEŠPATS kalba jums, o Izraelio namai: Taip sako VIEŠPATS: 'Nesimokykite pagonių papročių ir neišsigąskite dangaus ženklų; nes pagonys jų išsigąsta'".

Iz 47, 13: „Tu nuvargai dėl savo patarėjų daugybės. Tegul dabar atsistoja tavo astrologai, žvaigždžių stebėtojai ir kurie prognozuoja kas mėnesį, ir teišgelbsti tave nuo to, kas ateina ant tavęs".

Aiškiau ir negali būti, apie ką čia eina kalba. Šiame skyriuje kalbama apie stabmeldystę. Apie gyvenimą pagal astrologiją. Ar ne tokios pat astrologinės mėnesio prognozės publikuojamos laikraščiuose ir žurnaluose? Kas šiandien vyksta pasaulyje, nėra kokia tai naujiena, nes tas pats buvo ir prieš kelis tūkstančius metų. Visa tai Dievas vadina stabmeldyste.

Iz 47, 11-13. 15: „Todėl ištiks tave nelaimė; tu nežinosi, iš kur ji kyla; tave užpuls bėda; tu nepajėgsi jos atitraukti; staiga ateis ant tavęs suniokojimas tau nežinant. Na, stokis su savo kerais ir su daugybe savo burtų, su kuriais triūsei nuo savo jaunystės; gal galėsi pasinaudoti, gal tu nugalėsi. Tu nuvargai dėl savo patarėjų daugybės. Tegul dabar atsistoja tavo astrologai, žvaigždžių stebėtojai ir kurie prognozuoja kas mėnesį, ir teišgelbsti tave nuo to, kas ateina ant tavęs. Tokie tau bus tie, su kuriais triūsei – tavo pirkliai nuo tavo jaunystės; jie nuklys kiekvienas į savo pusę; niekas tavęs neišgelbės".

Dievas kreipiasi į Izraelio tautą, svetimaujančią su stabmeldžiais, kurie turėjo astrologus, pranašaujančius kas mėnesį. Dievas sako Izraeliui: „Tu pražūsi. Neišgelbės tavęs jokie kerai, jokie mėnesių prognozuotojai. Jokie astrologai tau nepadės, nes jie ir negali padėti". Nes tai stabmeldžių mokslas, tai gyvenimas pagal stabmeldystę. Kiekviena žemėje esanti religija yra stabmeldystė. Kiekviena religija interpretuoja Dievą pagal savąją išmintį, o ne pagal tai, ką Dievas sako Savo žodyje.

Rom 1, 24. 26. 28: „Todėl ir Dievas per jų pačių širdžių geidulius **paliko** juos nešvarumui... Dėl šios priežasties Dievas **paliko** juos begėdiškiems jausmams... Ir kaip jie savo pažinime nenorėjo išlaikyti Dievo, Dievas **perdavė** juos nedoram protui".

Tris kartus rašoma, kad Dievas paliko žmogų. Tai tolygu apleistiems žmogaus kūnui, sielai ir dvasiai. Žmogus pradėjo garbinti save, pradėjo garbinti kūrinį, o ne Kūrėją. Pasaulio filosofijoje vyrauja tokia mintis, tokia teorija, kad žmogus yra aukščiausia kūrinijos forma ir jis turi būti garbinamas. Tai žmogus ir daro.

• Rom 1, 26-27 •

„Dėl šios priežasties Dievas paliko juos begėdiškiems jausmams, nes netgi jų moterys iškeitė prigimtinę paskirtį į tą, kuri yra priešinga prigimčiai;

lygiai taip pat ir vyrai, palikę prigimtinę moters paskirtį, degė geiduliais vienas kitam: vyrai su vyrais darydami tai, kas nepridera, ir už savo nuklydimą gaudami savyje tą atlygį, kuris buvo tinkamas“.

Iš pradžių žmogus pradėjo save šlovinti: „Dėdamiesi išmintingi, jie tapo kvaili“. Tačiau palaipsniui per laiką vyksta degradacija, viskas eina žemyn. Tai matome iš 26-27 eilučių. Šitose eilutėse kalbama apie homoseksualizmą, seksualinį iškrypimą. Tai jau žmogaus kūno nešvarumas. Homoseksualizmas nėra liga ar gyvenimo stilius, kaip šiandien mėgstama teisintis pasaulyje ir sakyti: „Toks yra jo gyvenimo stilius, jis gimė homoseksualus“. Tai nuodėmė. Vienreikšmiškai.

Kai žmogaus nuodėmė pasiekia žemiausia tašką, ji degraduoja. Jei leisite nuodėmei klestėti, ji užvaldys jus ir nuves ten, kur norite, kad nuvestų. Dievas žiūri į homoseksualizmą ne kaip į ligą ar gyvenimo stilių. Jis žiūri į tai kitomis akimis. Dievas sako, kad tai yra nuodėmė.

Šiose eilutėse yra atskleisti trys dalykai, susiję su homoseksualizmu.

I. Tai nėra natūralu, tai yra priešinga prigimčiai. 26 eilutėje rašoma: „...netgi jų moterys iškeitė prigimtinę paskirtį“. Kai moterys užsiiminėja seksualiniais santykiais su moterimis, tai yra priešinga prigimčiai. Atkreipkime dėmesį į žodį „netgi“. Netgi moterys daro tuos dalykus.

Visuomenės moralės lygį galima pamatuoti pagal tai, kaip elgiasi moteris. Jei moteris yra žemo lygio, tai ir visuomenė yra žemame lygyje.

„Moterys iškeitė prigimtinę paskirtį į tą, kuri yra priešinga prigimčiai“. Matome, kaip viskas žemai krito. Dievas mus sukūrė, kad mes funkcionuotume pagal prigimtį, kurią mums davė Dievas, tačiau nuodėmė ją iškreipia. Žmogus pradeda elgtis priešingai savo prigimčiai. Moterys pradeda santykiauti su moterimis, vyrai – su vyrais. Tai yra iškreipta. Dievas nei vieno žmogaus nepadarė tokio. Nei vienas žmogus toks negimė. Žmogus tampa toks, kai jis pasiduoda nuodėmei, kai jis leidžia nuodėmei užvaldyti visą jo gyvenimą, visą jo esybę.

27 eilutėje skaitome: „Lygiai taip pat ir vyrai, palikę prigimtinę moters paskirtį, degė geiduliais vienas kitam: vyrai su vyrais darydami tai, kas nepridera“. Tai, ką daro homoseksualai, tai nepridera.

•• už savo nuklydimą gaudami savyje tą atlygį, kuris buvo tinkamas ••

Pastebėkite – gaudami atlygį „savyje" – savo viduje. Nėra nei vieno laimingo homoseksualisto. Jie savo viduje gauna atlygį, kuris jiems yra tinkamas. Viduje jie žino, kad tai yra netinkama, kad tai yra prieš prigimtį. Todėl jie negali būti laimingi. Jie gali vaidinti žmonių akyse laimingus, tačiau pasilikę vienumoje jie jaučiasi kaip patys tuščiausi ir apgailėtiniausi žmonės visoje planetoje. Jie gauna tą teismą savyje, savo viduje. Jie daro tai, kas netinkama.

Biblijoje tai vadinama sodomija. Paskaitę Pradžios 19 skyrių, pamatysite, kad tas pats vyko Sodomoje ir Gomoroje, kur žmonės gyveno kaip homoseksualistai.

2 Pt 2, 6 rašoma: „Ir paversdamas Sodomos bei Gomoros miestus pelenais, pasmerkė juos sunaikinimu, padarydamas **pavyzdžiu tiems, kurie po to gyvens bedieviškai**". Šiose eilutėse rašoma, kaip Dievas žiūri į homoseksualisto gyvenimą, į tai, kas vyko Sodomoje ir Gomoroje.

Norėdami sužinoti Dievo požiūrį į homoseksualistus, paskaitykite Pradžios knygos 19 skyrių.

Homoseksualizmas pagal Bibliją:

1. Tai yra nenatūralus, tai prieštarauja prigimčiai.

2. Tai nepridera. Dievas sunaikino Sodomą ir Gomorą už šią nuodėmę.

3. Homoseksualizmas yra išgydomas.

1 Kor 6, 9. 11: „Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neapsigaukite: nei paleistuviai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, **nei moteriškieji, nei susiteršiantys su savo lyties asmenimis**... Ir tokie buvote kai kurie iš jūsų [čia Paulius rašo korintiečių bažnyčiai, išgelbėtiesiems, šventiesiems, tikintiesiems]".

Korintiečių bažnyčioje buvo tokių, kurie prieš išgelbėjimą buvo homoseksualūs. Bet kas jiems atsitiko, kai jie įtikėjo Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju? 11 eilutėje sakoma, kad Dievas juos išgydė: „...bet jūs esate nuplauti, bet jūs esate pašvęsti, bet jūs esate išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia". Štai kur yra atsakymas į visas nuodėmes – Pauliaus skelbiamoje Evangelijoje. Kaip Dievas išgydė per Evangeliją? Rom 6, 6 Paulius rašo, kad: „...mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas, kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol mes nebetarnautume nuodėmei". Nuodėmė nebeturės jums galios, nes esate mirę nuodėmei. Jūs esate laisvi nuo nuodėmės. Taip Dievas išgydo. Dievas taip padarė, kai perkėlė tikintįjį, pakrikštijo jį Jėzaus Kristaus mirtyje, kai nukryžiavo jo nuodėmingąjį kūną, išlaisvino jį iš nuodėmės ir prikėlė jį gyventi. Gyventi teisumo gyvenimą.

Žmogus vaikšto savo nuodėmėse todėl, kad Dievas jį apleido, nes jis nenorėjo Dievo tiesos. Tai yra žmogaus pasirinkto gyvenimo pasekmė. Žmogus atstūmė Dievo Žodį, nenorėjo tiesos, nenorėjo gyventi šviesoje, kurią jiems davė Dievas, ir nuėjo savo nuodėmingais keliais, pradėjo gyventi savo gyvenimą, gyventi tamsybėje. Bet ateis diena, kai žmogus susilauks Dievo rūstybės už tai, kaip jis gyvena.

Rom 1, 28: „Ir kaip jie savo pažinime nenorėjo išlaikyti Dievo, Dievas perdavė juos nedoram protui, daryti tai, kas nėra tinkama“. Tai žmogaus problema – jis nenori pažinti Dievo, nors turi tam visas galimybes. Todėl Dievas duoda jiems tai, ko jie nori, ko jie nusipelnė – Jis leidžia jiems gyventi pagal savo išmanymą. O ką žmogus išmano? Koks jo protas? Žmogaus protas yra netikęs, tuščias, bevertis.

Tai taikytina ir mums. Prieš skaitant Bibliją turime apsispręsti, ko iš jos norime. Kokiu tikslu norime studijuoti Dievo Žodį. Jei norime pažinti Dievo tiesą, tai yra labai gerai. Dievas mums duos tiesą. Bet jei mes ieškome Biblijoje to, kas pateisintų mūsų kelius, Dievas mums tai ir duos – gausime tai, ko norime. Jei nenorite pažinimo iš Dievo Žodžio, jūs surasite tai, kas jus pateisina, ko geidžia jūsų širdis. Jūs rasite Biblijoje tokios informacijos, kuri jums padės statyti jūsų religiją, kuri pritars jūsų teorijoms. Tačiau tai nebus gyvenimas pagal Dievo Žodį, tai bus gyvenimas pagal jūsų religiją.

Dievo Žodis yra pavojinga knyga. Viskas priklauso nuo to, kokiu nusiteikimu jūs imate šią knygą į savo rankas. Ko jūs siekiate iš jos, ką norite iš jos pažinti. Ar sužinoti tiesą, ar pateisinti save ir savo teorijas.

2 Tes 2, 11-12: „Ir dėl šios priežasties Dievas pasiųs jiems stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu, kad būtų pasmerkti visi, kurie netikėjo tiesa, bet mėgo neteisumą“. Dievas tarsi sako: „Nenori tiesos iš Mano žodžio, tai duosiu tau tai, ko tu nori – paklydimą. Atversiu tau visas duris tikėti melu, ir tu priimsi tai kaip tiesą“.

Dievas neapleidžia žmogaus todėl, kad jis daro nuodėmes. Dievas apleidžia žmogų todėl, kad jis nenori Dievo tiesos. Kai Dievas apleidžia žmogų, šis pasineria į nuodėmę. Visuomenėje vyrauja „laisva sąžinė, laisva sąmonė“ – žmogus gali daryti, ką nori. Laisvė viskam. Gali gyventi, kaip nori, kaip tu jauti, kad tai teisinga tau, kad tai atitinka tavo nusistatymus. Tai parodo, kad Dievas yra apleidęs tokią visuomenę. Tokia visuomenė neturi Dievo požiūrio. Dievas leidžia žmogui gyventi taip, kaip jis nori – pagal savo netikusį protą.

Jer 6, 19: „Klausyk, o žeme; štai aš užleisiu nelaimę ant šitos tautos, būtent **jų minčių vaisių, nes jie neklausė mano žodžių** ir mano įstatymo, bet jį atmetė“. Kadangi Izraelio tauta atmetė Dievo duotą įstatymą, Dievo Žodį, tai Dievas jiems leido gyventi savo pačių protu. Jie nenorėjo būti mokomi gyventi Dievo įstatymo, tad Dievas jiems leido daryti tai, kas jiems patiems atrodė teisinga. Dievas jiems leido gyventi pagal jų netikusį mąstymą, netikusį protą.

Dievas iš anksto nenulėmė (kaip moko J. Kalvino sukurta teorija), kad vieni žmonės bus pasmerkti, o kiti – išgelbėti. Ne. Dievas jiems davė Savo Žodį, davė įstaty-

mą, kad jie turėtų šviesą, kad galėtų gyventi pagal Dievo tiesą ir būtų palaiminti. Bet ką Izraelis darė? Jis sakė: „Mums nereikia Dievo Žodžio“. Tada Dievas atidavė juos savo pačių mintims – gyvenkite taip, kaip norite gyventi.

Rom 1, 28: „Ir kaip jie savo pažinime nenorėjo išlaikyti Dievo, Dievas perdavė juos nedoram protui, daryti tai, kas nėra tinkama“.

Lygiai tas pats scenarijus jau paminėtose Jeremijo 6 skyriaus eilutėse.

Efeziečiams 4 skyriuje taip pat aprašoma apie tai, kai žmogus nenori gyventi pagal jam suteiktą tiesą.

Ef 4, 17: „Todėl aš tai sakau ir liudiju Viešpatyje, kad jūs nuo šiol nebevaikščiotumėte kaip kiti pagonys vaikšto, savo proto tuštybėje“.

Kas ta proto tuštybė? Čia taip pat rašoma, kaip Laiške romiečiams 1 skyriuje, 21 eilutėje: „Tapo niekingi savo sumanymuose“. Proto tuštybė, tai niekingi sumanymai, niekingas mąstymas.

Rom 1, 28: „Dievas perdavė juos nedoram protui“. Dievas atidavė juos gyventi pagal jų pačių išmanymą.

Ef 4, 18-19: „Turėdami aptemusį supratimą, būdami atitolę nuo Dievo gyvenimo per juose esantį nežinojimą, dėl jų širdies aklumo; kurie, būdami be jausmo, atidavė save gašlumui, kad su godumu darytų visokią nešvarybę“.

Kai Dievas apleidžia žmogų jo paties netikusiam protui, kur tada žmogus pasineria? Žmogus atiduoda save gašlumui, aistringiems geismams, kad darytų „su godumu visokią nešvarybę”. Žmogus tampa kaip kiaulė, kuri vis daugiau ir daugiau knisa, vis daugiau ir daugiau randa, vis daugiau ir daugiau nori. Panašiai, kaip žmonės, ieškantys laimės. Visokiausiais būdais siekia, kad tik pasiektų laimę savo gyvenime. Žmogus siekia išspausti iš gyvenimo viską, kas tik jame yra. Viską patirti, viską išbandyti, viską pajausti, kad patenkintų savo geismus, savo gašlumą. Ar žinote, kad jūs turite tokią pačią prigimtį, tokį patį kūną? Žiūrėdami į taip gyvenančius žmones, negalvokite, kad jūs tikrai esate ne toks kaip jie. Jūs esate lygiai toks pats, kaip ir kiti. Jūs turite lygiai tokią pačią nuodėmingą prigimtį. Niekada negalvokite apie save per daug gerai. Paulius rašo viename iš savo laiškų, kad negalvotumėte apie save daugiau, nei apie žmogų yra parašyta. Reiškia, neturėk apie žmogų geresnės nuomonės, negu apie jį parašyta Dievo Žodyje. O kas parašyta apie žmogų? Apie žmogų, apie jo nuodėmingą prigimtį labai daug parašyta Dievo Žodyje. Jūs gal tiek daug neskaitėte, kad sužinotumėte, koks jūs esate iš tikrųjų. Pagal Dievo Žodį nėra nei vieno, kuris darytų gera. Paulius rašo Efeziečiams laiške, kad žmogus daro nešvarybę su godu-

mu, pasidavęs savo gašlumui. Žmogus knisa vis daugiau ir daugiau, kad tik surastų laimės gabalėlį, kad tik patenkintų savo geismus. Mes visi be išimčių turime tokią nuodėmingą prigimtį,

• Rom 1, 28 •

„Dievas perdavė juos nedoram protui daryti tai, kas nėra tinkama“.

Toliau rašoma kas yra nedoras protas...

• Rom 1, 29-31 •

„Būdami pripildyti visokio neteisumo, paleistuvystės, piktybės, godulystės, piktaviškumo; kupini pavydo, žmogžudystės, ginčų, suktybės, pagiežingumo; liežuvautojai,

šmeižikai, nekenčiantys Dievo, žiaurūs, išdidūs, pagyrūnai, išradėjai to, kas pikta, neklusnūs tėvams,

be supratimo, sandorų laužytojai, be prigimtinių jausmų, nesutaikomi, negailestingi...“

Petras viename iš savo laiškų rašo, kad tokie žmonės turi akis, pilnas svetimavimų. Kontekste kalbama apie netikinčių žydų svetimavimą Dievui, tačiau tame yra dvasinės tiesos apie žmogaus prigimtį. Žmogaus akys tik ir ieško svetimavimų, kad galėtų į tai pasižiūrėti. Tai akių geismas. Jėzus Kristus sakė, kad tas, kuris žiūrėdamas į moterį širdyje jos geidžia, tas jau svetimauja su ja savo širdyje.

•• pripildyti visokio neteisumo *(29 eil.)* ***••***

Neteisumą galime pastebėti prekyboje. Firmos, parduotuvės, norėdamos parduoti prekę, apie ją gražiai kalba, nesakydami tikros tiesos, nes nori tą prekę parduoti. Tai yra klasta, neteisumas.

•• ***pripildyti... piktybės*** *(29 eil.)*••

Tai tokie, kurie turi piktą valią, kurie viską daro pikta valia. Medicinoje vartojamas išsireiškimas „piktybiški augliai“. Tai ir su žmonėmis – jie piktybiniai, naikinantys visą kūną.

•• ***išradėjai to, kas pikta*** *(30 eil.)* ••

Yra žmonių, naudojančių savo mąstymą, savo idėjas tam, kad tik darytų pikta. Jie nori gyventi nuodėmėje. Jie tik ir ieško būdų, kaip tai daryti.

• *Rom 1, 32* •

„Kurie, žinodami Dievo sprendimą, kad visa tai darantys yra verti mirties, ne tik tą patį daro, bet ir mėgaujasi tai darančiais“.

Čia yra pačios nuodėmių gelmės. Žmonės, gyvenantys nuodėmėje, jaučia pasitenkinimą matydami, kad yra tokių pačių, kaip ir jie. Tai atsitinka, kai nuodėmė nugramzdina žmogų į pačias žemiausias nuodėmės gelmes. Jie ne tik grūmoja kumščiu Dievui ir sako: „Aš noriu gyventi taip, kaip aš noriu gyventi“, bet ir džiaugiasi tais, kurie taip pat gyvena, kaip ir jie.

Pasižiūrėkime, kaip visa tai įvyksta.

Ez 32, 17-18: „Dvyliktaisiais metais, penkioliktąją to mėnesio dieną, man atėjo VIEŠPATIES žodis, sakydamas: ‘Žmogaus sūnau, apraudok Egipto daugybę ir nustumk juos žemyn, būtent jį ir garsių tautų dukras, į žemutines žemės dalis, su nužengiančiais į duobę’“. Toliau yra rašoma, kad Egiptas bus nušluotas nuo žemės paviršiaus, sunaikintas – Ez 32, 31: „Faraonas juos pamatys ir pasiguos visa savo daugybe, būtent faraonas ir visa jo kariuomenė, nužudyti kalaviju, – sako Viešpats DIEVAS“.

Panagrinėkime, kas parašyta tose Ezekielio knygos eilutėse. Faraonas atėjo kariauti prieš Izraelio tautą, bet Dievas kovojo už Izraelį ir iššudė visus faraono kareivius. Faraonas, žiūrėdamas į visą savo iššudytą kariuomenę, jaučiasi paguostas. Tai, kad iššudyti jo paties žmonės, suteikia jam paguodą. Ar galite tai įsivaizduoti?

Tas faraonas yra pragare, apie jį rašoma Ezekielio 31 skyriuje. Ez 31, 17-18. 16: „Jie irgi nužengė su juo į pragarą pas kalaviju nužudytuosius; ir tie, kurie buvo jo ranka, kurie gyveno jo šešėlyje tarp pagonių. Kam tu taip prilygsti šlove ir didybe tarp Edeno medžių? Tačiau tu būsi nustumtas žemyn su Edeno medžiais į žemutines žemės dalis. Nuo jo kritimo trenksmo priverčiau drebėti tautas, kai jį nustūmiau į

pragarą su nužengiančiais į duobę; ir visi Edeno medžiai, Libano rinktiniai ir geriausi, visi geriantys vandenį“.

Nuėjęs kartu į pragarą su visais nukautaisiais, faraonas guodėsi, matydamas, kad ir kiti yra pragare kartu su juo. Šis faraonas, kuris nužengė į pragarą, yra prilyginamas šėtonui. Apie jį rašoma Ez 31, 2-3. 8: „Žmogaus sūnau, sakyk Egipto karaliui **faraonui** ir jo daugybei: ‘**Kam tu prilygsti** savo didybe? Štai **asiras buvo kedras** Libane, gražiomis šakomis, skraiste, metančia šešėlį, ir aukšto ūgio; jo viršūnė buvo tarp tankių šakų. Kedrai **Dievo sode** negalėjo jo paslėpti; eglės neprilygo jo šakoms, ir kaštonai nebuvo tokie, kaip jo šakos; nei joks medis Dievo sode jam neprilygo savo grožiu“.

Pastebėkite, šiose Ezekielio knygos eilutėse paminėtas Dievo sodas. Toliau rašoma Ez 31, 9: „Padariau jį [Egipto karalių] gražų daugybe jo šakų; taip, kad jam pavydėjo visi Edeno medžiai, esantys Dievo sode“. Kas buvo Dievo sode? Ar Egipto karalius buvo Dievo sode, Edeno sode? Ne. Velnias, šėtonas buvo Dievo sode. Egipto karalius yra sulyginamas su šėtonu. Panašiai kaip Ezekielio 28 skyriuje Tyro karalius atstoja šėtoną. Egipto karaliui pavydėjo visi Edeno medžiai, nes jis buvo gražus.

Anksčiau, prieš savo nuopolį, šėtonas buvo pateptasis cherubas – Dievas jį buvo sukūręs labai gražų.Tai buvo nuostabus kūrinys. Grožio jam pavydėjo visi. Ez 31, 9 Egipto karalius atstoja šėtoną.

Ez 29, 3: „Kalbėk ir sakyk: ‘Taip sako Viešpats DIEVAS: Štai aš esu prieš tave, faraone, Egipto karaliau, didysis slibine, gulintis tarp savo upių’“. Šėtonas yra didysis slibinas, septyngalvis slibinas, senoji gyvatė, velnias, kaip rašoma Rašte. Faraonas, Egipto karalius, taip pat šiose eilutėse yra šėtonas, slibinas.

Ez 32, 2: „Žmogaus sūnau, imkis raudos dėl Egipto karaliaus faraono ir jam sakyk: ‘Tu esi kaip tautų jaunas liūtas ir esi, kaip banginis jūrose“. Kas yra liūtas? Petras rašo savo laiške, kad velnias yra kaip riaumojantis liūtas, kuris vaikšto aplinkui, ieškodamas ką praryti.

Kai Egipto karalius (faraonas), buvo numestas į pragarą, ir kartu buvo numesti nužudyti jo kariai, jis tai matydamas buvo paguostas. Tokia pati bus ir šėtono reakcija pragare. Faraonas Ezekielio knygoje atstoja šėtoną, velnią, parodo velnio charakteristikas ir kas jam nutiks. Šėtonas irgi bus įmestas į pragarą, į ugnies ežerą. Apie tai rašoma paskutiniuose Apreiškimo knygos skyriuose. Jis taip pat žiūrės į visus pragare esančius žmones, ir jam tai bus didžiulė paguoda. Jis sakys: „O, kaip nuostabu, žmonės pragare!“

Šėtonas guodžiasi tuo, kad žmonės yra pasmerkiami. Kitas svarbus dalykas yra tai, kad ir mumyse yra panašių bruožų. Mes tai paveldėjome iš Adomo.

Kaip matėme, Laiško romiečiams 1 skyriuje rašoma, kad tie, kurie atstūmė Dievo tiesą, gyveno savo sumanymuose, savo tuščiame mąstyme, savo geismuose ir pasinėrę į savo nuodėmes, taip pat jaučia pasitenkinimą, matydami kitus taip gyvenančius.

Rom 7, 18-20 rašoma: „Nes aš žinau, kad manyje [tai yra mano kūne] negyvena

nieko gero. Nes gero, kurio noriu, nedarau, o pikta, kurio nenoriu, tą darau“. Paulius rašo, kad mes turime nuodėmingą kūną. Žmogus, norintis taip gyventi, yra nusipelnęs Dievo rūstybės ir gaus tai, ko yra nusipelnęs.

Tačiau mes, kaip tikintieji, turime atgimdytą dvasią per Šv. Dvasią. Žiūrėdami į Dievo Žodį ir matydami savo nuodėmingą prigimtimį, mes galime ją kontroliuoti gyvendami pagal Dievo Žodį. Mes galime numarinti savo kūną, negyventi taip, kaip mūsų kūniška prigimtis skatina mus gyventi. Taip pat mūsų siela yra išlaisvinta iš nuodėmės valdžios.

Tuo tarpu neišgelbėtas žmogus negali kontroliuoti tų dalykų, jo siela yra nuodėmės valdžioje. Jis pasineria į nuodėmę ir jaučia dėl to malonumą. Iš kur kyla sadizmas, mazochizmas? Iš kur žmogus jaučia malonumą, darydamas sau skausmą? Iš kur žmogus jaučia malonumą, darydamas kitam skausmą? Tai – nuodėmės pasekmės. Žmogus degraduoja ir atsiduria tokiame lygyje. Nuodėmingumo bruožas yra tai, kad žmogus daro nuodėmę ir niekada nepasitenkina. Kaip rašoma Laiške efeziečiams: „... **su godumu** darydamas visokią nešvarybę“. Kuo daugiau žmogus pasineria į nuodėmę, kuo daugiau ją tyrinėja. Kuo daugiau ja nori pasitenkinti, tuo giliau į ją klimpsta. Nes nuodėminga prigimtis tuo niekada nepasitenkins. Norisi vis daugiau ir daugiau patirti. Ieškoma vis naujesnių patyrimų.

Taip yra ir su alkoholiu. Žmogus pradeda nuo mažų porcijų, darosi kokteilius, į kokį nors gėrimą įsipila truputį romo ar viskio, degtinės. Tai daro tam tikrą laiko tarpą, tačiau po kiek laiko jam jau nebeužtenka to. Jis įsipila daugiau, paskui – dar daugiau. Kiniečių patarlė sako: „Pradžioje žmogus ima gėrimą, po to gėrimas ima gėrimą ir galų gale gėrimas pasiima žmogų”. Nuodėmei pastoviai reikia didesnės dozės. Gerai kartą pasakė Dž. Rokfeleris. Jo paklausė: „Kiek jums reikia pinigų, kad jau būtų gana?“ Jis atsakė: „Dar šiek tiek...“ Nuodėmė neturi saiko. Negana to, kad žmogus yra besaikis, jis dar jaučia ir malonumą, matydamas, kad kiti yra tokie pat, kaip jis.

Pirmame Laiško romiečiams skyriuje skaitome, kaip žmogus, atstūmęs Dievo tiesą ir gyvendamas savo keliais, nusipelnė Dievo rūstybės. Paulius rašo apie šituos dalykus tam, kad perspėtų apie tai visus žmones, tuo iškeldamas Dievo malonę, nors jie to ir nenusipelnė. Toliau, kituose skyriuose, Paulius rašys, kaip žmogus gali būti išgelbėtas. Kaip susitaikyti su Dievu, kaip būti išteisintam.

2 SKYRIUS

Laiško romiečiams 2 skyriuje Paulius nebekalba apie stabmeldžius-pagonis, gyvenančius gašlų, piktą gyvenimą, pasinėrus į savo nuodėmes. Čia jo taikinyje atsiduria kita kategorija žmonių.

Mes jau žinome, kad praeityje, Pradžios knygos 12 skyriuje Dievas pašaukė Abraomą, o per jį ir Izraelio tautą, taip atskirdamas ją nuo visų pagonių tautų, paliktų gyventi pagal savo išmintį, pagal savo nuklydimą (Pradžios knygos 11 skyrius). Iš Abraomo palikuonių kilusią tautą Dievas siekė padaryti tokia tauta, kuri gyventų pagal Dievo Žodį ir neštų visam pasauliui Dievo Žodžio šviesą.

Tokiu būdu žmonija pasidalino į dvi grupės: viena grupė buvo Dievo apleisti pagonys, o kita grupė – iš Abraomo kilusi Izraelio tauta, atskirta Dievo tikslams žemėje.

Laiško romiečiams 1 skyriuje Paulius kalba apie Dievo apleistuosius žmones – pagonis. Tuo tarpu antrame šio laiško skyriuje Paulius kreipiasi į Izraelio tautos narius, kurie taip yra griuvę (Apaštalų darbų 7 skyriuje rašoma, kaip Izraelio tauta priešgyniavo Šv. Dvasiai ir kaip įvyko šios tautos griuvimas. Todėl Dievas pašaukė Saulių, pavadino jį apaštalu Pauliumi ir suteikė jam naują žinią – Malonės evangeliją. Malonės evangelija sako, kad Izraelio tauta griuvusi ir yra lygiai tokiame pačiame lygmenyje kaip ir pagonių tautos. Visi yra užskaityti netikėjime).

Jei pirmame skyriuje aprašomas neteisus žmogus, darantis blogą, besipriešinantis Dievui, Jo tiesai, atvirai gyvenantis nuodėmingą gyvenimą ir besidžiaugiantis kitais, gyvenančiais tokį patį nuodėmingą gyvenimą, tai antrame skyriuje rašoma apie save teisinantį žmogų, vertą Dievo palaiminimų, kuris galvoja, kad turi savyje kažką nuostabaus, kuris kitiems skaito moralus ir laiko save aukščiau kitų.

Antro skyriaus pirmose 16-oje eilučių Paulius kaip tik ir kreipiasi į tą save teisinantį moralistą, kuris, kaip vėliau (17 eilutėje) pamatysime, yra žydas. Kreipdamasis į Izraelio žmones, Paulius kreipiasi į juos kaip į tuos, kurie vis dar tebelaiko save Dievo tauta. Jie vis dar laiko save aukštesniais už pagonis.

Jūs gyvenime irgi susidursite su dviejų rūšių žmonėmis. Vieni jų laikys save aukštesniais už kitus, save teisinančiais ir religingais, įsivaizduojančiais, kad kažką turi iš Dievo (nors iš tikrųjų jie nieko neturi). Kiti gi, pamatysite, atvirai gyvena nešvarų, bedievišką gyvenimą nuodėmėje ir tuo gėrisi...

• *Rom 2, 1* •

„Todėl esi nepateisinamas, kas bebūtum, žmogau, kuris teisi, nes kuo teisi kitą, tuo pasmerki save; nes tu, kuris teisi, darai tą patį“.

Paulius rašo, kad tie, kurie teisia kitą ir, atrodytų, patys yra geresni, iš tikrųjų daro lygiai tą patį, ką daro bedieviai ir nedorėliai. Smerkdami kitus žmones, jie iš tiesų pasmerkia save. 1-2 skyriuose Paulius atskleidžia svarbias tiesas apie žmogaus nuodėmingąją prigimtį. Tie žmonės, apie kuriuos Paulius rašo Laiško romiečiams 1 skyriuje, pagimdo **žmogiškąjį blogį**. Na, o tie žmonės, apie kuriuos Paulius rašo 2 skyriuje, pagimdo **žmogiškąjį gėrį.** Prisiminkime, kokius vaisius turėjo medis Dievo sode, aprašytame Pradžios knygoje. Tai buvo medis pažinimo **gėrio ir blogio**.

Įsidėmėkite labai svarbų dalyką, kurio nesupranta daugelis krikščionių. **Žmogiškasis gėris** yra lygiai toks pat nepriimtinas ir Dievo atmestinas ir pasibjaurėtinas, kaip ir **žmogiškasis blogis**. Kaip tas nedorėlis bedievis yra Dievo atmestinas, lygiai taip pat ir tas save iškeliantis moralistas, laikantis save aukštesniu už kitus, yra atmestinas ir nepriimtinas Dievui.

Save teisinantys moralistai yra kaip tas fariziejus, aprašytas Evangelijoje pagal Luką.

Lk 18, 10-14: „Du žmonės nuėjo į šventyklą melstis; vienas – fariziejus [Rom 2 skyriuje aprašomas žmogus], o kitas – muitininkas [Rom 1 skyriuje aprašomas žmogus]. Fariziejus atsistojo ir taip savyje meldėsi: ‘Dieve, dėkoju tau, kad nesu toks, kaip kiti žmonės – plėšikai, neteisieji, svetimautojai arba va kaip šis muitininkas. Aš pasninkauju du kartus per savaitę, duodu dešimtinę iš visko, ką įsigyju’. O muitininkas, stovėdamas atokiau, netgi nenorėjo savo akių į dangų pakelti, bet mušėsi sau į krūtinę, sakydamas: ‘Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui’. Aš sakau jums: šitas nuėjo į savo namus išteisintas, o ne anas; nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas; o tas, kuris save žemina, bus išaukštintas“. Šitas žmogus išdidus, save iškeliantis, besipučiantis kaip burbulas. Tačiau Dievas atmeta tokį žmogų.

Tokių žmonių sutiksite ne tik pasaulyje, bet ir krikščionių tarpe. Tokie krikščionys sako: „Žiūrėk, kiek aš padariau dėl Jėzaus. Tą ir tą padariau. Aš... aš... aš...“. Sutiksite ir žmonių, gyvenančių padugnių lygyje: girtuoklių, nematančių blaivios dienos, narkomanų, prostitučių, vagių, plėšikų. Jie verti Dievo rūstybės. Šitie žmonės teisinasi, sakydami: „Mes Dievo akyse esame sąžiningi. Mes suprantame, kad esame nusidėjėliai“. Tai pripažindami jie nori išvengti Dievo teismo. Tarsi Dievas už jų sąžiningumą jiems turėtų atleisti. Deja. Paulius rašo, kad tokie žmonės gaus tai, ko jie nusipelnė – Dievo rūstybės. Taip gyvendami žmonės verti Dievo teismo.

Na, o moralistas sako: „Tokie žmonės tikrai yra nusipelnę Dievo rūstybės, tik ne aš. Aš taip negyvenu. Iš mano lūpų neišeina joks negražus žodis. Aš nepraleidžiu nei vieno sekmadienio nenuėjęs į bažnyčią. Aš aukoju bažnyčiai, užsiiminėju labdaringa veikla, keliu visuomenės lygį, keliu švietimą“ ir t.t. Tačiau Paulius sako tokiam žmo-

gui, kad jis yra lygiai taip pat nepateisinamas, kaip ir 1 skyriuje aprašomas žmogus: „Todėl esi nepateisinamas, kas bebūtum, žmogau, kuris teisi, nes kuo teisi kitą, tuo pasmerki save; nes tu, kuris teisi, darai tą patį“ (Rom 2, 1).

Ši eilutė praktiškai yra identiška Patarlių 27, 19 eilutei: „Kaip vandenyje veidas atspindi veidą, taip žmogaus širdis žmogų“. Kai žiūrite į vandenį – matote savo atvaizdą. Žiūrėdami į nuodėmingą gyvenimo būdą gyvenantį žmogų, iš tiesų jūs matote save. Nes jūs turite lygiai tokią pat nuodėmingą prigimtį, kaip ir žmonės, gyvenantys pačiame žemiausiame lygyje – girtuokliai, prostitutės, narkomanai, žudikai, plėšikai, alkoholikai ir t.t. Jūs esate drėbtas iš tokio paties molio. Mes visi esame iš Adomo. Jeigu jūs atsidurtumėte tokiose sąlygose, kokiose yra atsidūrę gyvenantys nuodėmingą gyvenimą, jūs darytumėte lygiai tą patį. Paprasčiausiai jums netenka gyventi tokiose sąlygose kaip jiems.

2 skyriuje aprašomas žmogus bando uždengti savo nuodėmingą gyvenimo būdą smerkdamas kitą. Jis savo veidą slepia nuo viešumos. 1 skyriuje aprašomas žmogus turi žmogišką blogį, o 2 skyriuje – žmogus, turintis žmogišką gėrį. Savo gėriu žmogus bando paslėpti savo blogį. Todėl Paulius ir sako, kad moralistas yra lygiai toks pats, kaip ir atvirai gyvenantis nuodėmingą gyvenimą. Jis yra vertas lygiai tokios pat rūstybės.

• *Rom 2, 2* •

„Bet mes esame tikri, kad Dievo teismas yra pagal tiesą prieš tuos, kurie tai daro“.

Žmogaus gėris susilaukia tokios pat rūstybės kaip ir blogis. Savo tarnystėje sutiksite tokių, kurie iškelia savo žmogiškąjį gėrį, krauna gerus darbus į savo gerų darbų maišelį. Tokių žmonių ko gero sutiksite daugiau nei tokių, kurie, neslėpdami savo nuodėmių, gyvena atvirą nuodėmingą gyvenimo būdą. Tačiau Dievas teis ne pagal žmogiškus standartus, bet pagal Savo tiesą. Nesvarbu, kad žmogus bando paslėpti savo nuodėmingą gyvenimo būdą, teisdamas kitus, Dievas vis tiek žino žmogaus širdies paslaptis. Jis žino visą tiesą apie žmogų. Dievas teis žmogų ne pagal tai, ką žmogus sako, ką kalba apie save, bet pagal jo vidų, kas yra jo širdyje. Dievas teis žmogų pagal tai, kodėl žmogus daro tai, ką jis daro. Jūs galite įtikinti kitą žmogų tuo, ką jūs darote, bet Dievo tuo neįtikinsite – Jis mato jūsų širdį.

2 skyriaus 1-16 eilutėse Paulius išdėsto, kaip Dievas teis žmogų, kuo Jis vadovausis teisdamas žmogų.

Pirmiausiai, ką Paulius atskleidžia, yra tai, kad Dievas teis žmogų pagal tiesą (2-3 eilutės).

Antra – Dievas teis žmogų pagal susikaupusią kaltę. Tai mums atskleidžia 4-5 eilutės: „...neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę“. Žmogus sau pačiam kaupia rūstybę Dievo teismo dienai.

Trečia – Dievas teis žmogų pagal jo darbus (6-10 eilutės).

Ketvirt – Dievas teis žmogų neatsižvelgimas į asmenis (11 eilutė).

Penkta – Dievas teis žmogų tai pagal tai, kiek jis yra gavęs iš Dievo šviesos (13-15 eilutės).

Šešta – Dievo teismas bus vykdomas pagal Pauliaus Evangeliją. Tai rašoma 16 eilutėje: „Tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų pagal mano evangeliją“.

Septintas – Dievo teismas pasiekia žmogaus širdį. Įsiskverbia į žmogaus širdį ir ištiria, kas yra žmogaus širdyje (16 eilutė).

• *Rom 2, 3-4* •

„Ir tu manai, žmogau, kad teisdamas tai darančius ir darydamas tą patį, tu išvengsi Dievo teismo.

Arba, ar tu niekinsi jo gerumo ir pakantumo bei ilgos kantrybės turtus, nežinodamas, kad Dievo gerumas veda tave į apsigalvojimą?“

Nors atmetęs tiesą ir dėl savo gyvenimo būdo žmogus yra vertas Dievo rūstybės, tačiau Dievas neišliejo savo rūstybės, o išliejo savo malonę. Dievas sulaikė rūstybę, Jis šiandien yra pakantus, ilgos kantrybės.

1 Tim 1, 16 Paulius rašo: „Tačiau dėl šios priežasties gavau pasigailėjimą, kad **manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų visą ilgą kantrybę kaip pavyzdį** tiems, kurie po to įtikės juo amžinajam gyvenimui“. Po Pauliaus visi žmonės, įtikėję Pauliaus skelbiama Evangelija, taip pat patirs malonę. Dievas šiandien sulaiko rūstybę visam pasauliui, kad žmonės, patikėję Pauliaus skelbiama Evangelija, būtų išgelbėti.

2 Kor 5, 18: „Ir visa yra iš Dievo, kuris sutaikė mus su savimi per Jėzų Kristų, ir mums yra davęs sutaikymo tarnystę; sužinoti, kad Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su savimi, nepriskaitydamas jiems jų nusižengimų; ir mums patikėjo sutaikymo žodį“.

Paulius yra pats pirmasis, kuriam Jėzus Kristus parodė savo ilgą kantrybę, kaip rašoma Pirmame laiške Timotiejui. Paulius pradėjo skelbti Malonės evangeliją, kurioje kalbama, kad Dievas sulaiko Savo rūstybę ir yra ilgai kantrus, Jis išliejo Savo malonę.

Todėl Paulius ir rašo Rom 2, 4: „Arba, ar tu niekinsi jo gerumo ir pakantumo bei

ilgos kantrybės turtus, nežinodamas, kad Dievo gerumas veda tave į apsigalvojimą?“ Kadangi Dievas šiandien neišlieja Savo rūstybės, bet yra geras, pakantus ir ilgos kantrybės, tai visa tai turėtų lydėti žmogų į apsigalvojimą. Dievas yra geras, malonus ir ilgai kantrus todėl, kad Jis nori išgelbėti žmogų.

Tačiau ką tuo tarpu daro žmogus? Jis aukština save. Jis sako: „Aš nesu toks, kaip tie nusidėjėliai. Aš esu geras“. Tokia yra žmogaus nuodėmingoji prigimtis. Mes visi tokie esame, mes turime polinkį save aukštinti. Todėl Paulius ir rašo Rom 2, 5: „Bet savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę rūstybės ir Dievo teisingo teismo apreiškimo dienai; kuris atmokės kiekvienam pagal jo darbus“.

Čia matome lygiai tą patį, apie ką rašoma ir Laiško romiečiams 1 skyriuje. 1 skyriuje rašoma, kad Dievas davė žmogui vidinį ir išorinį apreiškimą, idant šis suprastų, jog Dievas yra ir kad šlovintų Jį kaip Dievą, kaip Kūrėją. Tačiau žmogus atmetė Dievo apreiškimą, Dievo tiesą, Dievo šviesą ir nuėjo savais keliais. 2 skyriuje kalbama apie žmogų, kuris turi daugiau tiesos iš Dievo Žodžio. Tačiau ką tas žmogus daro? Jis atmeta Dievo tiesą ir aukština save. Jis laiko save teisiu prieš Dievą. Jis atmeta tai, kad Dievo gerumas, pakantumas ir ilga kantrybė veda žmogų į apsigalvojimą. Vietoj to, kad žmogus apsigalvotų ir pasakytų: „Taip, aš esu nusidėjėlis, nesu teisus, kaip ir tas, kuris atvirai gyvena nuodėmingąjį gyvenimą. Aš nesu teisus prieš Dievą“, jis save tik teisina. Jis savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupia sau rūstybę rūstybės dienai. Dievo ilga kantrybė veda žmogų į apsigalvojimą, kad jis apsigalvotų ir suprastų, jog yra nusidėjėlis, ir kad įtikėtų Pauliaus skelbiama Evangelija bei būtų išgelbėtas. Kai žmogus tiki Dievo Žodžiu, jis apsigalvoja, pakeičia savo mąstymą, nebegalvoja taip, kaip jis nori galvoti, bet galvoja taip, kaip Dievas sako – kad jis yra nusidėjęs žmogus.

Kadangi Dievas šiandien yra geras, Jis sulaiko Savo rūstybę, išlieja malonę. Argi tu, žmogau, neturėtum ateiti pas Dievą ir su Juo susitaikyti? Argi nemanai, kad tau reikia tikėti Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju? Tačiau pažiūrėkime, ką žmogus daro...

• *Rom 2, 5-6* •

„Bet savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę rūstybės ir Dievo teisingo teismo apreiškimo dienai; kuris atmokės kiekvienam pagal jo darbus...“

Matome, kad žmogus kaupia sau rūstybę. Ta rūstybės diena – tai paskutinis teismas. Dievas teis žmogų pagal visus jo darbus. Ir bus priimtas nuosprendis, kokią jis turės atlikti bausmę ugnies ežere.

Apr 20, 11: „Ir aš mačiau didįjį baltąjį sostą ir jame sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus; ir jiems nebuvo rasta vietos“.

Job 14, 12-14: „Taip atsigula žmogus ir nebeatsikelia: kol dangūs nepasibaigs, jie neatsibus nei nebus pažadinti iš savo miego. O kad paslėptum mane kape, kad laikytum mane slaptoje, kol praeis tavo rūstybė, kad paskirtum man nustatytą laiką ir mane atsimintum! Jei žmogus miršta, ar jis vėl begyvens? Visas savo paskirto laiko dienas aš lauksiu, kol man ateis permaina“.

Jobas kalba apie rūstybę, kuri ateis per Suspaudimo laikus. Jobas prašo, kad Dievas jį paslėptų kape, kol ta Dievo rūstybė praeis. Jobas kalba, kad jo prisikėlimas ateis, kai praeis Dievo rūstybė. Ir Jobas, ir Paulius rašo apie Dievo rūstybę. Tačiau nei vienas iš jų rašydamas apie tai dar nežinojo visų detalių. Nei vienas jų dar nežinojo apie ateities Tūkstantmečio karalystę, kurią įkurs Jėzus Kristus, atėjęs antrą kartą į žemę. Apie šią karalystę skaitome tik Apreiškimo knygos 20 skyriuje. Iki kol Jonas nebuvo parašęs Apreiškimo knygos, niekas nežinojo apie tūkstantį metų besitęsiančią karalystę.

Mes žinome, kad Dievo karalystė žemėje tęsis amžinybę, ne tik tūkstantį metų. Tačiau ta Tūkstantmečio karalystė bus tarsi visos amžinosios karalystės pradžia. Per tą tūkstantį metų bus tautų išvalymas, išgryninimas. Po Tūkstantmečio karalystės bus atmesti netikintieji, kurie sukils kariauti prieš Jėzų Kristų. Tada šėtonas kartu su Tūkstantmečio karalystės netikinčiaisiais bus įmestas į ugnies ežerą.

2 Pt 3, 10-12: „Bet Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį; kurioje dangūs praeis su dideliu triukšmu, ir elementai sutirps iš didelio karščio, ir žemė bei joje esantys darbai bus sudeginti. Tad kadangi visa tai suirs, tai kokie jūs turėtumėte būti visokiu šventu elgesiu ir dievotumu, laukdami ir skubindamiesi Dievo dienos atėjimui, kurioje dangūs degdami suirs, ir elementai ištirps iš didelio karščio?“

Petras rašo, kad visi šitie dalykai įvyks tada, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę. Na, o Apreiškimo knygoje Jonas rašo, kad naujas dangus ir nauja žemė bus sukurti po Tūkstantmečio karalystės. Petras nepaminėjo Tūkstantmečio karalystės, nes jis apie ją dar nežinojo. Dievas apreiškė pranašystę palaipsniui. Visi tie deginimai vyks palaipsniui, pradedant nuo to, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir įkurs Tūkstantmečio karalystę. Praėjus Tūkstantmečio karalystei, bus paskutinis teismas, kuriam pasibaigus bus sukurtas naujas dangus ir nauja žemė. Visas tas ilgą laiką truksiantis laikotarpis, pradedant nuo Jėzaus Kristaus antrojo atėjimo iki Didžiojo teismo, yra vadinamas **Viešpaties diena**. Tai bus Jo diena, kai Jis padarys tai, ką buvo suplanavęs.

Viešpaties diena – ilgas laiko tarpas. Pirmiausia bus Suspaudimo laikai – septyni metai, paskui Tūkstantmečio karalystė – tūkstantis metų, ir galiausiai kiti įvykiai, kurie tęsis iki Didžiojo baltojo sosto ir naujo dangaus bei žemės skūrimo. Kai Senajame testamente buvo pranašaujama apie karalystę, buvo rašoma, kad ji tęsis amžinybę. Niekur nebuvo rašoma apie Tūkstantmečio karalystę. Tik Apreiškime Jonui paminėta Tūkstantmečio karalystė ir surašytos jos detalės. Visa ta Viešpaties diena, besitęsianti nuo Suspaudimo pradžios iki Didžiojo balto sosto teismo, vadinama rūstybės diena. Tos rūstybės dienos kulminacija bus Didysis baltasis sostas. Laiške romiečiams,

rašydamas apie rūstybės dieną, Paulius rašo apie Didįjį baltąjį sostą, kai bus galutinis teismas. Rašydamas apie Dievo rūstybę, Paulius dar nežinojo apie Tūkstantmečio karalystę, kurioje bus taika ir ramybė, kai žemėje vyraus teisumas. Paulius tik žinojo apie galutinį teismą.

Apr 20, 11-12: „Ir aš mačiau didįjį baltąjį sostą ir jame sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus; ir jiems nebuvo rasta vietos. Ir mačiau mirusiuosius, mažus ir didelius, stovinčius prieš Dievą; ir buvo atvertos knygos; ir buvo atverta kita knyga, kuri yra gyvenimo knyga; ir mirusieji buvo teisiami iš to, kas surašyta knygose, pagal jų darbus“.

Pastebėkite, kad žmonės bus teisiami pagal jų darbus. Žmonėms bus priskiriami bausmės laipsniai. Kai žmonės bus įmesti į ugnies ežerą, jie kiekvienas kentės pagal savo darbus, pagal savo kaltės laipsnį. Kaip rašoma ir Rom 2, 5: „Bet savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę rūstybės ir Dievo teisingo teismo apreiškimo dienai“.

Kuo žmogus daugiau užkietėjęs, kuo daugiau neapsigalvoja dėl Dievo tiesos, tuo daugiau kaupia sau rūstybės. Kuo didesnė žmogaus kaltė prieš Dievą, tuo didesnė bus jam skirta rūstybė.

Mt 10, 14-15: „Ir jei kas jūsų nepriims nei neklausys jūsų žodžių, tai jūs, išeidami iš šitų namų ar miesto, nusipurtykite dulkes nuo kojų. Iš tiesų sakau jums: Sodomos ir Gomoros šaliai bus daug pakenčiamiau teismo dieną, negu tam miestui“. Ką Jėzus Kristus sako savo mokiniams? Jis sako, kad Sodomos ir Gomoros žmonės, kurie buvo nubausti už homoseksualų gyvenimą, mažiau kentės ugnies ežere už tuos, kurie atmetė mokinių skelbiamą Evangeliją. Dievo teismas bus pagal žmogaus kaltės laipsnį. Kuo žmogus daugiau gavo tiesos ir šviesos iš Dievo ir kuo labiau ją atmetė, tuo didesnis jam bus teismas. Dievas atmokės kiekvienam žmogui pagal jo darbus.

Kokie tai darbai? Skaitykime toliau...

• Rom 2, 7-12 •

„Tiems, kurie nuolatos kantriai darydami gera, ieško šlovės ir garbės, ir nemirtingumo, – amžinuoju gyvenimu,

bet tiems, kurie mėgsta ginčytis ir nepaklūsta tiesai, bet paklūsta neteisumui, – įtūžiu ir rūstybe;

vargas ir didelis skausmas kiekvienai sielai žmogaus, kuris daro pikta, pirma žydo, taip pat ir pagonies;

bet šlovė, garbė ir ramybė kiekvienam žmogui, kuris daro gera – pirma žydui, taip pat ir pagoniui,

nes Dievas neatsižvelgia į asmenis.

Kadangi visi, kurie nusidėjo be įstatymo, be įstatymo ir pražus; ir visi, kurie nusidėjo įstatyme, bus teisiami pagal įstatymą“.

Šitose eilutėse Paulius parodo Dievo teisumo principus, pagal kuriuos bus teisiamas žmogus. Dievo teismas yra teisingas. Jis duos kiekvienam žmogui pagal tai, kiek jis nusipelnė, pagal tai, ko žmogus siekė.

Biblija yra įdomi knyga. Jei jūs imate Bibliją ir ieškote tiesos, jūs iš Dievo gausite tiesą, bet jei jūs Biblijoje ieškosite sau pateisinimo, jūs ir rasite tokių citatų, kurios jus pateisins, bet taip darydami jūs nusilaušite sau sprandą.

Kai Dievas įmes žmogų į ugnies ežerą, ten nebus nei vieno, kuris bus gavęs bausmę nepelnytai. Ką žmogus darė, ko jis siekė žemėje, tai jis ir gaus iš Dievo.

•• ...nes Dievas neatsižvelgia į asmenis. (11 eil.) ••

Šią eilutę galima suprasti dvejopai. Citata „Dievas neatsižvelgia į asmenis“ išskirtinai taikytina Dievo teismui. Ji kalba apie žmogaus išgelbėjimą ir jo teismą. Nesvarbu, kokios jūs esate tautybės ar kokį statusą užimate, kokios rasės ar klasės esate, teisme visi bus vienodi prieš Dievą. Čia kalbama, kad joks žmogus neturi privalumų, stodamas prieš Dievo teismą. Dievas teis žmogų pagal Savo tiesą, pagal Savo teisumo standartus.

Tačiau Biblijoje yra temų, kur sakoma, kad Dievas daro skirtumą. Pvz., praeityje Dievas darė skirtumą tarp Izraelio ir pagonių, apipjaustytųjų ir neapipjaustytųjų. Ly-

giai taip Dievas atsižvelgia į tai, ar tu tikintysis, ar ne. Net ir Kristaus kūno bažnyčioje yra skirtumas tarp įvairių tikinčiųjų. Vieni gabūs mokyti, kiti – evangelizuoti. Dievo Žodyje parašyta, kad pastorius, skelbiantis Evangeliją, dvasiškai brandinantis tikinčiuosius, turi būti gerbiamas dvigubai. Tai reiškia, kad tikintieji turėtų juo rūpintis įvairiais būdais. Čia jau yra skirtumas, kurį pats Dievas padarė. Ir taip yra dėl to, kad pastoriui yra duota išskirtinai didelė atsakomybė. Tačiau teismo atžvilgiu Dievas neatsižvelgs į asmenis.

•• Kadangi visi, kurie nusidėjo be įstatymo,
be įstatymo ir pražus; ir visi, kurie nusidėjo įstatyme,
bus teisiami pagal įstatymą“. ••

Nesvarbu, kokį žmogus turi pažinimą, Dievas jį teis. Pastebėkite, kas rašoma toliau...

• Rom 2, 13-15 •

„... (kadangi ne įstatymo klausytojai yra teisūs Dievo akivaizdoje, bet įstatymo vykdytojai bus išteisinti.

Nes kai pagonys, neturintys įstatymo, iš prigimties daro tai, kas yra įstatyme, šitie, neturėdami įstatymo, yra patys sau įstatymas;

jie parodo įstatymo darbus, įrašytus jų širdyse, taip pat ir jų sąžinei paliudijant, o jų mintims tuo tarpu kaltinant arba pateisinant vienai kitą)“.

Pastebėkite, kad šios eilutės yra skliausteliuose. Jose yra išdėstoma mintis apie tai, kiek žmogus turi gavęs iš Dievo Žodžio šviesos. Dievo akyse pagrindinis dalykas yra ne tai, kiek tiesos žinai iš Dievo Žodžio, kiek šviesos turi, bet tai, ką tu darai su ta tiesa, kaip su ja elgiesi.

•• Nes kai pagonys, neturintys įstatymo, iš prigimties daro tai, kas yra įstatyme, šitie, neturėdami įstatymo, yra patys sau įstatymas; jie parodo įstatymo darbus, įrašytus jų širdyse, taip pat ir jų sąžinei paliudijant, o jų mintims tuo tarpu kaltinant arba pateisinant vienai kitą. (14-15 eil.) ••

Čia rašoma apie sąžinę, kurią Dievas davė žmogui. Pagonys neturi įstatymo, nes Dievas jiems jo nedavė. Tačiau pagonys savyje turi sąžinę. Sąžinėje yra Dievo įdiegti moralės standartai. Sakykime, įstatyme parašyta: „Nežudyk“. Bet ką daryti žmogui, kuris nežino įstatymo? Žmogus turi Dievo duotą sąžinę. Sąžinė sako, kad negerai žudyti, vogti, meluoti ir daryti kitus blogus darbus, kuriuos draudžia daryti Izraelio tautai duotas įstatymas. Mūsų sąžinė mums parodo, ko negalima daryti. Ar pastebėjote, kaip mažas vaikas, padaręs negerą darbą, supranta, kad tai negerai? Žmogaus sąžinė jau nuo mažens jį kaltina. Dievas pasirūpino ir įdėjo į mūsų sąžinę tuos moralės standartus.

Rom 1, 19-20 matėme, kad Dievas įdėjo liudijimą žmogaus viduje. Žmogus iš jį supančios aplinkos gali suprasti, kad yra Dievas. Taip pat žmogus iš prigimties turi sąžinę, ir ta sąžinė liudija apie tai, ko negalima daryti. Žmonės sako: „O kur eis pagonys-stabmeldžiai?“ Žmonės įsivaizduoja, kad stabmeldžiai – tai aborigenai, šokantys aplink stabus, pusnuogiai, lakstantys Australijoje arba Afrikoje. Tačiau taip nėra. Pagonių-stabmeldžių pilna civilizuotame mūsų pasaulyje. Stabmeldys yra tas, kuris atmeta Dievo Žodį. Dievas davė kiekvienam žmogui žinoti, kad yra Kūrėjas. Viduje įdėjo jam sąžinę ir tam tikrą tiesos pažinimą, kad žmogus, padaręs ką nors blogo, jaustų kaltę, jaustų, kad jis yra nusidėjėlis. Tai turėtų žmogų priversti įtikėti Evangelija, Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Tačiau pagal Rom 1, 21 žinome: „Nes jie, pažindami Dievą, nešlovino jo kaip Dievo nei buvo dėkingi, bet tapo beverčiai savo sumanymais, ir jų kvaila širdis aptemo“. Taip žmogus atmeta Dievo šviesą.

•• ...jie parodo įstatymo darbus, įrašytus jų širdyse... (15 eil.) ••

Kas yra įstatymo darbai? Rom 3 skyriuje rašoma, kad „per įstatymą yra nuodėmės pažinimas“. Įstatymas sako: „Tu, žmogau, esi nusidėjėlis“. Taip pat ir sąžinė parodo, kad tu esi nusidėjėlis. Sąžinė, žmogui padarius ką nors bloga, duoda signalą, kad jis padarė tai, ko negalima daryti. Yra sakoma: „Sąžinė graužia“. Ji parodo mums viską. Kitoje vietoje rašoma, kad „įstatymas gamina rūstybę“.

Įstatymas žmogaus viduje atlieka tam tikrą darbą, jis žmogų pasmerkia, parodo kad jis yra nusidėjėlis, kad jis nesilaiko moralės standartų, kuriuos liudija sąžinė. Kiekvienas žmogus, nesvarbu, kad jis neskaito Dievo Žodžio, turi savyje liudijimą, kurį Dievas jam yra įdėjęs į vidų, – tą sąžinę, kuri jam diktuoja, kas yra gera, o kas yra bloga. Ar tai būtų pusnuogis aborigenas, lakstantis su ietimi, ar universiteto profesorius, apsiklijavęs sienas diplomais, – visi turi vienodą sąžinę. Sąžinė sukelia kaltės jausmą. Tačiau yra ir dar vienas dalykas...

•• ...taip pat ir jų sąžinei paliudijant, o jų mintims tuo tarpu kaltinant arba pateisinant vienai kitą. (15 eil.) ••

Žmogus dažnai atstumia kaltę, teisina save, nors sąžinė jį ir kaltina. Žmogus kaltina kitą. Jis sako: „Ne aš kaltas, tai kitas privertė mane tai daryti, tai aplinkybės mane privertė tai daryti, tai ne mano kaltė“. Reikia atsiminti, kad pagonys žino apie tai, kas yra bloga ir gera, nes Dievas yra kiekvienam davęs liudijimą viduje. Nors sąžinė ir parodo Dievo įstatymo veikimą viduje, smerkdama ir parodydama, kad žmogus nusidėjėlis, tačiau žmogus susikuria visokias teorijas, visokias filosofijas, visokias sistemas, kaip apeiti tą sąžinės liudijimą, kaip atsikratyti kaltės jausmo. Dabartinė psichologija kaip tik tai ir daro, – stengiasi žmogui padėti atsikratytų kaltės jausmo: „Žmogau, tu nekaltas, tai ne tavo kaltė, kad taip nutiko su tavimi“. Depresija yra viso to paseka, nes žmogus turi kaltės jausmą, kurį liudija sąžinė. Žmogus negali atsikratyti kaltės jausmo, jokie psichologai to nepakeis. Ar žinote, kas padeda žmogui atsikratyti kaltės jausmo? Visiškas Dievo atleidimas. Kai žmogus pasitiki savo Gelbėtoju Jėzumi Kristumi, Dievas atleidžia žmogui visas nuodėmes. Kai atleistos nuodėmės, kaltės jausmas dingsta. Na, o kai nebėra kaltės jausmo, tai nebelieka ir depresijos.

Žmogus yra kaltas tik prieš Dievą, todėl tik iš Dievo ir gali gauti atleidimą.

Rom 5, 12-13 skaitome: „Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo (nes iki įstatymo nuodėmė buvo pasaulyje, bet nuodėmė nėra priskaitoma, kai nėra įstatymo. Vis dėlto mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozės net tiems, kurie nenusidėjo nusižengimu, panašiu į Adomo...)“

Laikotarpyje nuo Adomo iki Mozės žmogus nebuvo nusižengęs Dievo įstatymui, nes Dievas dar nebuvo jo davęs. Bet visgi žmogus mirė. Mirė nuodėmėje. Taip ir Laiško romiečiams 2 skyriuje rašoma, kad tie, kurie nusidėjo be įstatymo, be įstatymo ir pražus. Žmogus, kuris neturi įstatymo, vis tiek pražus. Atsiminkime vieną dalyką, kad nuodėmė užmuša, nužudo. Kaip rašoma Laiško romiečiams 6 skyriuje, kad „atpildas už nuodėmę – mirtis“. Ir nei vienas žmogus negalės pasakyti: „O, aš viso to nežinojau“. Rom 2, 13-14 eilutėse aiškiai parašyta, kad žmogus žino. Žmogus turi Dievo duotą sąžinę, kuri parodo žmogaus kaltę, kai žmogus daro bloga. Nesutiksite nei vieno žmogaus, kuris nežinotų, kad sąžinė jį smerkia, kad jis yra nusidėjėlis. Paprasčiausiai tiesa yra ta, kad žmogus tai neigia.

Nėra tikslo ar reikalo sunaikinti žmogaus savigynos sistemą, kurią jis susikūrė, kad apeitų Dievo tiesą. Svarbiausia žmogui parodyti tiesą iš Dievo Žodžio, paskelbti jam Evangeliją. Pagrindinė kiekvieno žmogaus problema yra kaltė ir nuodėmė, kurią jis nešiojasi su savimi. Todėl mūsų tikslas – duoti žmogui atsakymą, kaip atsikratyti nuodėmės ir kaltės už nuodėmę.

Pat 18, 1: „Geisdamas atsiskyręs žmogus siekia įsikišti į visokią išmintį“.

Atsiskyręs nuo tiesos, žmogus prisikuria įvairių teorijų ir sistemų, kad apeitų tiesą ir į ją kištųsi savo teorijomis.

Ne veltui Pat 18, 2 rašoma: „Kvailiui nepatinka supratimas, o tik kad jo širdis atskleistų save“.

Žmogus nesistengia gauti supratimo tiesai pažinti. Žmogus tik ieško priežasčių daryti tai, ką jis pats nori daryti. Jis nenori būti atsakingu už savo nuodėmes, už tai, ką jis daro. Pasaulyje įsigalėjusi švietimo sistema nukreipta į tai, kad būtų sukurta galybė teorijų, sistemų, teologijų, kurios žmogų nukreiptų nuo tiesos, idant šis nejaustų atsakomybės už savo nuodėmes. Tai neišgelbėto žmogaus tikslas – apeiti tiesą, kad, tik nereikėtų priipažinti Jėzaus Kristaus kaip savo Gelbėtojo.

Prieš susidurdami su žmonėmis, mes turime suprasti, ko moko Laiškas romiečiams. Jis moko, kad žmogus žino, jog yra kaltas prieš Dievą, kad jis yra nusidėjėlis ir turės atsakyti prieš Dievą. Jis yra atsakingas už savo nuodėmes prieš Dievą. Todėl mūsų tikslas – paskelbti žmogui Evangeliją, kurioje yra atsakymai apie nuodėmingumą ir bausmes už nuodėmes. Atsakymas yra Evangelijoje, Kristaus kryžiuje. Atsakymas yra tame, ką Kristus už žmogų atliko ant kryžiaus. Nesvarbu, ar žmogus turi įstatymą ar ne, nuodėmė vis tiek jį nužudys. Nesvarbu, kiek žmogus žino – daug ar mažai – nuodėmė jį vis tiek nužudys. Tu pražūsi. Visi žino, kad yra kalti prieš Dievą ir vieną dieną už savo nuodėmes stos prieš teismą.

• *Rom 2, 16* •

„Kadangi visi, kurie nusidėjo be įstatymo, be įstatymo ir pražus; ir visi, kurie nusidėjo įstatyme, bus teisiami pagal įstatymą (-12 eil.) (...) ***tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų pagal mano evangeliją“.***

Tą dieną Dievas teis žmones, ir Dievo teismas pasieks žmonių paslaptis – slapčiausias vietas, kurias žmogus laiko savyje užslėpęs, kurių nežino niekas, tik jis pats ir Dievas. Dievas visa tai iškels į paviršių. Tai rašoma ir Ekl 12, 13-14: „Pasiklausykime viso dalyko išvados: bijok Dievo ir laikykis jo įsakymų, nes tai visa žmogaus pareiga. Nes Dievas atves į teismą kiekvieną darbą su kiekvienu paslėptu dalyku, ar jis būtų geras, ar blogas“.

Biblijoje randame ne vieną teismą. Ant kryžiaus buvo nuteista tikinčiojo nuodėmė, nes Kristus už ją numirė. Kristus buvo nuteistas vietoje mūsų. Jis vietoje mūsų kentėjo antrąją mirtį ant kryžiaus.

Kitas teismas bus, kai mes būsime pagauti į orą. Tada mes stosime prieš Kristaus teismo krasę. Ten bus teisiami tik Jėzaus Kristaus kūno nariai.

Dar vienas teismas vyks per Suspaudimo laikus – per septynis suspaudimo metus, kurie dar vadinami Jokūbo vargais. Tuo laikotarpiu bus teisiama Izraelio tauta. Bet paskui Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir, kaip rašoma Evangelijoje pagal Matą, Jis teis tautas. Taip pat per Tūkstantmečio karalystę Jėzus Kristus teis tautas. Po Tūkstantmečio karalystės nebeliks seno dangaus ir senos žemės. Tada bus Didžiojo

baltojo sosto teismas. Tame paskutiniame teisme bus teisiami visi dvasiškai mirę, neišgelbėti, žmonės. Jie bus paimti iš pragaro – „Pragaras atiduos savo mirusiuosius", kaip rašoma Apreiškimo knygoje. Po teismo jie bus įmesti į ugnies ežerą. Pastebėkime, ką Paulius sako 16 eilutėje: „... tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų".

•• *...**per Jėzų Kristų** pagal mano evangeliją.* ••

Apd 17, 30: „Ir Dievas nekreipė dėmesio į šito nežinojimo laikus; bet dabar visur visiems žmonėms įsako apsigalvoti".

Laiško romiečiams 1 skyriuje aprašomi praeities laikai buvo nežinojimo laikai. Dievas buvo apleidęs pagonis, kad jie vaikščiotų pagal savo išmonę, nes jie atsisakė klausyti Dievo liudijimo. „Bet dabar visur visiems žmonėms įsako apsigalvoti". Išsireiškimas „bet dabar" rodo kitą laikotarpį. Apie tai ne kartą jau kalbėjome. Šis naujas laikotarpis prasidėjo tuomet, kai Dievas išgelbėjo Saulių ir paskelbė jį apaštalu Pauliumi, suteikdamas jam žinią, vadinama Paslaptimi. Šioje žinioje rašoma, kad dabar skelbiama malonė ir ramybė visam pasauliui, kad Dievas nori sutaikyti žmones su Savimi per Pauliaus skelbiamą Evangeliją. Dievas sulaikė Savo rūstybę ir nori, kad dabar visi žmonės apsigalvotų, kad ateitų ir įtikėtų Pauliaus skelbiama Evangelija, būtų išgelbėti įtikėję Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Kodėl dabar Dievas nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti? Kodėl Dievas sako visiems žmonėms apsigalvoti ir būti išgelbėtiems?

Apd 17, 31: „Nes jis nustatė dieną, kurią teis pasaulį teisumu per tą vyrą, kurį yra paskyręs; apie tą jis yra visiems garantavęs tuo, kad prikėlė jį iš numirusiųjų".

Dievas teis visą pasaulį teisumu per Jėzų Kristų, kurį Jis prikėlė iš numirusiųjų būti Teisėju. Dievas tai garantuoja tuo, kad prikėlė Jį iš numirusiųjų. Dievas davė Pauliui Evangeliją, naują žinią, Malonės evangeliją, ir tos Evangelijos dalis yra Dievo teismas, Dievo rūstybė, žinia, kad Dievas teis žmones. Savo laiškuose Paulius kalba apie teismą, apie tą rūstybę, kuri aprašoma visame 20-tame Apreiškimo knygos skyriuje, nuo pat pirmos iki paskutiniosios šio skyriaus eilutės. Dievas užtikrina šio teismo tikrumą tuo, kad Jis prikėlė Jėzų Kristų iš numirusiųjų. Kristus yra ir Gelbėtojas, ir Teisėjas.

Jn 5, 21-22: „Nes kaip Tėvas prikelia mirusiuosius ir juos atgaivina; taip ir **Sūnus atgaivina, ką jis nori**. Nes Tėvas neteisia nei vieno, bet visą teismą pavedė Sūnui".

Matome, kad Dievas Tėvas atidavė teismą į Sūnaus rankas, kad Dievo Sūnus teistų visus žmones. Kodėl Dievas Tėvas atidavė teismą Sūnui?

Jn 5, 27: „Ir taip pat davė jam valdžią vykdyti teismą, nes jis yra žmogaus Sūnus". Tas, kuris sėdės Didžiajame baltajame soste ir teis pasaulio žmones, yra tas pats, kuris mirė ant kryžiaus už viso pasaulio nuodėmes. Tas Gelbėtojas, kuris mirė už nusidėjėlius, taip pat bus ir Teisėjas, kuris juos teis.

•• ... Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų
pagal mano evangeliją. *••*

Dievas teis žmones pagal Pauliaus skelbiamą Evangeliją, nes ši Evangelija kalba apie užbaigtą mirtį ant kryžiaus, apie tai, ką Jėzus Kristus atliko ant kryžiaus už žmogaus nuodėmes.

Kaip bus teisiami pagal Pauliaus Evangeliją tie žmonės, kurie gyveno Senojo testamento laikais? Juk savaime suprantama, kad jie nežinojo Pauliaus Evangelijos – Pauliui ši žinia buvo apreikšta tik Naujojo testamento laikais. Kaip bus atleistos nuodėmės tų žmonių, kurie gyveno pagal Senąjį testamentą? Pažiūrėkime į Rom 3, 25: „Kurį [Jėzų Kristų] Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą jo krauju, kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą“.

Tos „praeities nuodėmes” – tai praeityje gyvenusių žmonių nuodėmės, kai žmonės gyveno pagal Senąjį testamentą. Jiems buvo atleistos nuodėmės, nes Dievas praeityje buvo pakantus su žmonėmis. Kokiu pagrindu Dievas atleido tas nuodėmes praeityje? 25 eilutėje rašoma, kad Dievas išstatė Jėzų Kristų būti permaldavimu per tikėjimą Jo krauju. „Per tikėjimą Jo krauju“ reiškia, kad Dievas tikėjo, jog tas kraujas, kurį Jėzus Kristus išliejo ant kryžiaus už žmogaus nuodėmes, būtent tas kraujas ir atpirks visų žmonių nuodėmes tiek praeityje, tiek dabar. Žmogui, gyvenusiam Senojo testamento laikotarpiu, nuodėmės buvo atleistos Kristaus kraujo pagrindu. Nors tuo metu Kristus dar nebuvo miręs ant kryžiaus, tačiau Dievo žinojo, kad ateityje Jis mirs ant kryžiaus ir tuo pagrindu žmonių nuodėmės buvo atleistos. Anuo metu žmonės neturėjo Pauliaus laiškuose užrašyto apreiškimo, kurį mes dabar turime iš Dievo. Jie nežinojo apie tą darbą, kurį Jėzus Kristus atliko ant kryžiaus. Bet Dievas žinojo, kaip Jis atleis žmonių nuodėmes. Dievas buvo jiems pakantus, nes žinojo, kad ateityje Jėzus Kristus mirs ant kryžiaus ir Savo krauju sumokės už jų nuodėmes. Apie Dievo pakantumo laikus detaliau kalbėsime nagrinėdami Laiško romiečiams 3 skyrių.

„Pagal mano evangeliją“ yra unikalus išsireiškimas, kurį randame Pauliaus laiškuose. Tai Evangelija, kurią skelbė tik Paulius, niekas kitas anksčiau jos neskelbė.

Prie tos eilutės „pagal mano evangeliją“, pasižymėkite šias eilutes: Rom 16, 25; 2Tim 2, 8; Gal 1, 11-12; 1Kor 15, 3; 2Kor 4, 3 ir 1Tes 1, 5. Visos šitos eilutės kalba apie „mano evangeliją“, „mūsų evangeliją“, arba tą, „kuri buvo man patikėta, man perduota“. Kai Paulius vartoja išsireiškimą „mano evangelija“, jis kalba apie tą Evangeliją, kuri buvo patikėta išskirtinai Pauliui. Jis atskiria tą Evangeliją, sakydamas, kad tai nėra ta Evangelija, kurią skelbė Dvylika apaštalų.

• Rom 2, 17-24 •

„Štai tu esi vadinamas žydu ir pasikliauji įstatymu, ir giriesi Dievu,

ir žinai jo valią, ir iš įstatymo pamokytas išmėgini tai, kas yra geriausia;

ir esi įsitikinęs, kad tu esi aklųjų vedlys, šviesa tų, kurie yra tamsoje,

kvailųjų vadovas, kūdikių mokytojas, įstatyme turįs pažinimo ir tiesos pavidalą.

Todėl tu, kuris mokai kitą, ar savęs nepamokai? Tu, kuris skelbi žmogui nevogti, ar tu vagi?

Tu, kuris sakai žmogui nesvetimauti, ar tu svetimauji? Tu, kuris bjauriesi stabais, ar tu šventvagiauji?

Tu, kuris giriesi įstatymu, ar darai Dievui negarbę laužydamas įstatymą?

Nes per jus piktžodžiaujama Dievo vardui tarp pagonių, kaip yra parašyta“.

Žydas turi tam tikrą poziciją, turi pažinimą iš Dievo. Šitos citatos mums yra sunkiai priimtinos. Šiose eilutėse Paulius parodo, kas yra religingo žydo viduje. Panašiai ir Jėzus sakė fariziejams, kad jie iš išorės atrodo gražūs, kaip pabaltinti antkapiai, tačiau viduje yra pilni negyvų žmonių kaulų. Tai – klasikinis pavyzdys, ką religija padaro su žmogumi. Religija žmogų „išdailina“ išoriškai. Išmoko jį laikytia tradicijų ir įvairių papročių. Tačiau viduje toks žmogus neturi Dievo jėgos, Dievo gyvenimo, kurį pagimdo Dievo Žodis. To nėra, nes religingas žmogus netiki Dievo Žodžiu.

•• Nes per jus piktžodžiaujama Dievo vardui tarp pagonių, kaip yra parašyta ••

Neišgelbėti žmonės, pagonys, mato, kad tie žydai moko daryti taip ir taip, bet patys to nedaro, jų gyvenimas neatspindi to, ką jie kalba – jie piktžodžiauja Dievo vardui. Tie žmonės, kurie atstovauja Dievo vardą, patys taip nesielgia. Izraelio tauta buvo Dievo tauta, ji atstovavo Dievą Jehovą. Jie skelbė tiesą iš Dievo Žodžio, Dievo įstatymo, tačiau jie patys nesilaikė to, ką jie skelbė. Todėl pagonys žiūrėdami į juos sakė, kad jei toks jų Dievas, tai jiems Jo nereikia.

Mes labai greiti teisti Izraelio tautą. Tačiau tuos dalykus mes pamatysime ir savyje. Mes savyje irgi galime pamatyti tą veidmainiškumą, kai mes skelbiame viena,

bet darome visai ką kitą. Šitas principas pritaikomas visais laikais, nes mes visi turime Adomo prigimtį.

2 Sam 12, 5-10: „Ir Dovydo pyktis smarkiai užsidegė ant to vyro; ir jis tarė Natanui: 'Kaip VIEŠPATS gyvas, vyras, kuris taip padarė, tikrai turi mirti; o už avytę jis turi keturgubai atlyginti, kadangi padarė tokį dalyką ir kadangi nepasigailėjo'. Ir Natanas tarė Dovydui: 'Tu esi tas vyras. Taip sako VIEŠPATS Izraelio Dievas: Aš tave patepiau Izraelio karaliumi ir išgelbėjau tave iš Sauliaus rankos; ir daviau tau tavo valdovo namus ir į tavo prieglobstį tavo valdovo žmonas, ir daviau tau Izraelio ir Judos namus; ir jei to buvo per maža, aš dar būčiau tau tiek ir tiek davęs. Kodėl paniekinai VIEŠPATIES įsakymą, darydamas pikta jo akyse? Tu nužudei kalaviju hetitą Ūriją ir jo žmoną paėmei sau į žmonas, ir jį nužudei Amono vaikų kalaviju. Todėl dabar kalavijas niekada neatsitrauks nuo tavo namų; kadangi mane paniekinai ir paėmei hetito Ūrijos žmoną, kad būtų tavo žmona.'"

Ar prisimenate šį įvykį? Dovydas pasivogė Ūrijo žmoną ir padarė taip, kad Ūrijas eitų į mūšį, atsidurtų pačiose pirmosiose gretose ir būtų priešo nužudytas, idant Dovydas galėtų pasiimti jo žmoną ir taip galėtų uždengti savo nuodėmę. Jis tai padarė ne savo rankomis, bet išsiuntė Ūriją, kad šis žūtų kare, kad paėmęs jo žmoną Dovydas nesijaustų kaltas. Vėliau Dovydas apsigalvojo ir atsivertė:

2 Sam 12, 13-14: „Ir Dovydas tarė Natanui: 'Nusidėjau prieš VIEŠPATĮ'. Ir Natanas tarė Dovydui: 'VIEŠPATS taip pat pašalino tavo nuodėmę; tu nemirsi. Tačiau, kadangi šituo poelgiu tu suteikei VIEŠPATIES priešams didelę progą piktžodžiauti, tau gimęs vaikas tikrai mirs'".

Dovydas suteikė savo priešams progą piktžodžiauti, nes jis gyveno bedievišką gyvenimą ir nedorai pasielgė su Ūrijo žmona ir pačiu Ūriju. Ar žinote, ką nuodėmė daro mūsų gyvenime? Ji parodo mūsų gėdą prieš Dievą. Žmonės šmeižia Dievą, piktžodžiauja Dievui, matydami mūsų nuodėmingą gyvenimo būdą. Dovydo nuodėmė buvo kūniška nuodėmė.

O štai Ezekielio 36 skyriuje skaitome apie religines nuodėmes. Ez 36, 20-21. 23: „Ir įėję pas pagonis, kur jie ėjo, jie išniekino mano šventąjį vardą, kai jiems sakė: 'Šitie yra VIEŠPATIES tauta, ir yra išėję iš jo šalies'. Bet aš gailėjausi dėl savo šventojo vardo, kurį Izraelio namai buvo išniekinę tarp pagonių, kur jie atėjo. Aš pašventinsiu savo didįjį, tarp pagonių išniekintą vardą, kurį išniekinote tarp jų; ir pagonys žinos, kad aš esu VIEŠPATS, – sako Viešpats DIEVAS, – kai jų akyse būsiu pašventintas jumyse".

Dievui rūpi, kad Jo vardas būtų gerbiamas, šlovinamas. Tarkime, mes pristatome Dievą ir Jo žinią, tačiau savo gyvenimo būdu neatspindime Dievo ir Jo žinios. Tai matydami, žmonės piktžodžiauja Dievui, ir taip mes sutepame Jo vardą.

Tai, kas rašoma Senajame testamente, ką Paulius rašo Laiško romiečiams 2 skyriuje apie Izraelio tautą, kaip pagonys piktžodžiavo matydami jų suterštą gyvenimą, kad jie sakė viena, o darė visai ką kita, visa tai gali atsitikti ir mums, mūsų gyvenimuose, jei mes negyvensime taip, kaip sako Dievo Žodis, jei negyvensime pagal tai, ką mes kitiems žmonėms skelbiame.

2 Tim 2, 19: „Tačiau Dievo pamatas stovi tvirtai, turintis šį antspaudą: ‘Viešpats pažįsta savuosius‘. Ir: ‘**Tegul kiekvienas, minintis Kristaus vardą, atsitraukia nuo neteisybės**‘“.

1 Tim 6, 1: „Visi tarnai, kurie yra po jungu, **telaiko savo šeimininkus vertais visokeriopos pagarbos, kad nebūtų piktžodžiaujama Dievo vardui ir jo mokslui**“.

Jei tarnas netarnauja savo šeimininkui taip, kaip Viešpačiui turi tarnauti, kaip rašoma Laiške kolosiečiams, tada bus piktžodžiaujama Dievo Žodžiui, Dievo mokslui, Dievo vardui.

Tit 2, 5. 7-8: „...būti apdairioms, skaisčioms, prižiūrinčioms namus, geroms, klusnioms savo pačių vyrams, kad nebūtų piktžodžiaujama Dievo žodžiui... (...) Visame kame pasirodydamas gerų darbų pavyzdžiu: moksle rodydamas neiškreiptumą, rimtumą, nuoširdumą, sveiką kalbą, kurios nebūtų galima pasmerkti; **kad tas, iš priešingos pusės, būtų sugėdintas, neturėdamas nieko pikto apie jus pasakyti“**.

Mums reikia taip gyventi, laikytis tokio gyvenimo būdo, kad priešininkas, netikintysis, neturėtų nieko mums prikišti.

• *Rom 2, 25-29* •

„Nes apipjaustymas iš tiesų naudingas, jei laikaisi įstatymo, bet jei esi įstatymo laužytojas, tavo apipjaustymas tampa neapipjaustymu.

Todėl jei neapipjaustymas laikosi įstatymo teisumo, argi jo neapipjaustymas nebus užskaitytas apipjaustymu.

Ir pagal prigimtį neapipjaustymas, jei jis vykdys įstatymą, argi neteis tavęs, laužančio įstatymą pagal raidę ir apipjaustymą?

Nes ne tas žydas, kuris toks yra išoriškai; nei apipjaustymas yra tas, kuris yra išoriškas kūne;

bet tas yra žydas, kuris toks yra viduje; ir apipjaustymas yra tas širdies, dvasioje, o ne raidėje; kurio gyrius nėra iš žmonių, bet iš Dievo.“

Apipjaustymas yra ženklas, kurį Dievas davė Abraomui, kai šis patikėjo Dievo Žodžiu. Dievas jam pasakė, kad „tavyje bus palaimintos visos tautos“. Abraomas patikėjo tuo, ką Dievas jam sakė, ir tai buvo priskaityta jam teisumu. Tada Dievas jį

apipjaustė, ir tas apipjaustymas Abraomui buvo kaip ženklas, kad jis tiki Dievu.

Rom 4, 11 skaitome: „Ir jis gavo apipjaustymo ženklą, antspaudą tikėjimo teisumo, kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas“.

Kai iš Abraomo gimė Izraelio tauta, jo palikuonys, jie irgi buvo apipjaustomi. Tokią Dievas buvo sudaręs sandorą su Abraomu. Ką apipjaustymas turėjo paženklinti Izraelio tautai? Tai buvo ženklas, kad Abraomas tikėjo Dievu, kad apipjaustymas simbolizuoja žmogaus tikėjimą Dievo Žodžiu.

Kaip matėme pirmuose dviejuose Laiško romiečiams skyriuose, Paulius išdėsto jam duotą Evangeliją, kurią jam Jėzus Kristus patikėjo iš dangaus šlovės. Ši Evangelija niekada nebuvo anksčiau skelbta ir niekam apart Pauliaus nebuvo duota. Todėl Paulius šią evangeliją vadina „Mano evangelija“. Tai – pagrindinė Evangelija, kurioje skelbiama Dievo malonė.

Rom 1, 18 - 3, 21 Paulius atskleidžia vieną svarbiausių dalykų – Dievo rūstybę. Kodėl tai svarbu? Todėl, kad žmonės turi suprasti, kad Dievo rūstybė – tai amžinoji bausmė už žmogaus nuodėmę. Žmonės turi tai suvokti, idant suprastų, jog Kristaus mirtis ant kryžiaus yra pagrindinis dalykas, galintis išgelbėti juos iš beviltiškos situacijos.

Nei vienas žmogus šioje žemėje neturi tokio teisumo, kokio reikalauja Dievo nustatyti standartai. Rom 1, 18-32 Paulius parodo, kad ant pagonių-stabmeldžių krenta Dievo rūstybė už tai, ką jie daro. Rom 2, 1-16 parodoma, kad ir ant „švaraus“ moralisto, kuris sako, kad „aš ne toks, kaip tas pagonis-stabmeldys”, taip pat krenta Dievo rūstybė. Jis taip pat vertas amžinos bausmės ugnies ežere. Pirmame Laiško romiečiams skyriuje Dievas atmeta žmogiškąjį blogį, o antrame skyriuje – žmogiškąjį gėrį. Tiek žmogiškasis blogis, tiek žmogiškasis gėris yra beverčiai Dievo akyse.

Tuo tarpu Rom 2, 17-29 Paulius kalba apie religingąjį žydą. Religiją žydams davė Dievas. Tačiau netgi religija negali padaryti žmogaus teisio prieš Dievą. Blogis glūdi ne religijoje, o žmoguje. Žmogus negali daryti to, ką liepia Dievas. Kodėl? Todėl, kad žmogus yra nusidėjėlis. Jis negali laikytis Dievo nustatytų standartų. Jis nepajėgus, nes turi nuodėmingąją prigimtį.

3 SKYRIUS

• *Rom 3, 1-2* •

***„Kokį tada pranašumą turi žydas?
Arba kokia nauda iš apipjaustymo?
Visokeriopa: svarbiausia tai, kad jiems
buvo patikėti Dievo ištarti žodžiai“.***

Trečias skyrius prasideda žydų ir pagonių sugretinimu. Kokį pranašumą turėjo žydai? Pranašumas buvo tas, kad žydai turėjo Dievo Žodį, tiesą, šviesą iš Dievo, kuo jie galėjo pasinaudoti. Jie turėjo perspėjimą apie Dievo ateinančią rūstybę per Įstatymą, kuris jiems buvo duotas. Jie tai žinojo iš Dievo Žodžio. Tai buvo pranašumas prieš pagonis, neturinčius Dievo Žodžio ir nežinančius, kas jų laukia ateityje.

Rom 2, 17-18: „Štai tu esi vadinamas žydu ir pasikliauji įstatymu, ir giriesi Dievu, ir žinai jo valią, ir iš įstatymo pamokytas išmėgini tai, kas yra geriausia“. Skaitydamas Įstatymą, visą Senąjį testamentą, žydas žinojo, kokia yra Dievo valia, nes Dievo Žodyje Jo valia buvo apreikšta. Tokiu būdu žydas turėjo pranašumą prieš tą žmogų, kuris neturėjo nieko.

Jėzus Kristus Jn 4, 22 sako: „...nes išgelbėjimas yra iš žydų“.

Ps 147, 19-20: „Jis pučia savo vėją – vandenys teka. Jis skelbia savo žodį **Jokūbui**, savo įstatus ir sprendimus **Izraeliui**. Taip jis nepadarė **jokiai kitai tautai**, ir jo sprendimų jos nepažino. Girkite VIEŠPATĮ“.

Kas turėjo Dievo Žodį? Izraelio tauta. Kas turėjo pranašumą? Izraelio tauta. Paulius nesako Laiško romiečiams 3 skyriuje, kad žydas **šiuo metu** turi pranašumą prieš pagonis. Čia kalbama, kad žydai turėjo Senąjį testamentą, o pagonys viską pradėjo nuo nulio. Pagonims pati pradžia buvo Pauliaus laiškai, kai jis pradėjo jiems rašyti laiškus. Žydai iš Senojo testamento daug ką žinojo apie Dievą, o pagonys tuo tarpu nieko nežinojo. Pauliaus laiškai pagonims buvo pirmieji žingsniai Dievo pažinimo link.

Nieku kitu daugiau žydas pranašumo neturėjo. Dabar gi apskrtiai – iš Pauliaus laiškų sužinome, kad dabartinėje jam duotoje Evangelijoje nėra **jokio** skirtumo tarp žydo ir pagonies.

Rom 3, 22-23: „Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą **visiems ir ant visų tų, kurie tiki, nes nėra jokio skirtumo**, kadangi visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės“.

Pagal Pauliaus skelbiamą Evangeliją visas pasaulis turi pranašumą ateiti pas Dievą ir būti išgelbėtais, tikėdami Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Nėra jokio

skirtumo, kas tu esi: žydas ar pagonis. Dievas yra visus užskaitęs netikėjime, visi nusidėjo, visi Jam vienodi.

Rom 10, 11-13: „Nes Raštas sako: 'Kas juo tiki, nebus sugėdintas'. Nes nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats visų Viešpats yra turtingas visiems, kurie jo šaukiasi. Nes kas šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas".

Rom 11, 7-12: „Ką tuomet? Izraelis nepasiekė to, ko ieškojo; bet išrinkimas tai pasiekė, o likusieji buvo apakinti (pagal tai, kaip yra parašyta: 'Dievas jiems davė snaudulio dvasią, akis, kad jie nematytų, ir ausis, kad jie negirdėtų') iki šios dienos. Ir Dovydas sako: 'Jų stalas tepavirsta jiems spąstais ir pinklėmis, ir kliūtimi, ir atpildu, jų akys tebūna aptemusios, kad jie negalėtų matyti, ir jų nugara visuomet sulenkta'. Tad aš sakau: ar jie suklupo, kad pargriūtų? Apsaugok Dieve, bet verčiau **per jų griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims**, kad sukeltų jiems pavydą. Na, o jei jų griuvimas yra pasaulio turtas ir jų mažėjimas – pagonių turtas; tai kaip daugiau jų pilnatvė?"

Matome, kad Izraelis šiuo metu yra griuvęs, o per tą jų griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims. Izraelis prieš pagonis neturi jokio pranašumo Dievo akyse. Atvirkščiai – Rom 11, 28: „Evangelijos atžvilgiu jie yra priešai jūsų dėlei".

Izraelis prarado išrinktosios tautos statusą, kurį turėjo Dievo akivaizdoje.

Praeityje Izraelio tauta turėjo privalumą prieš pagonis. Jie buvo atskirta Dievo tauta Dievo tikslui. Praeityje Dievas buvo padaręs skirtumą tarp Izraelio tautos ir pagonių tautų – tarp žydų ir pagonių Dievas buvo pastatęs atskyrimo sieną, kaip rašoma antrame Laiško efeziečiams skyriuje. Bet dabar, per Izraelio griuvimą tas skirtumas yra panaikintas. Nėra skirtumo tarp žydų ir pagonių. Izraelio tauta, Dievo išrinktoji tauta, prarado savo statusą prieš Dievą, ji griuvo. Ją Dievas atmetė. Tik ateityje Dievas išgelbės Izraelio tautą, prieš tai surinkęs pagonių pilnatvę, suformavęs Jėzaus Kristaus kūno bažnyčią ir ją paėmęs, kaip skaitome Rom 11, 25-27.

Rom 11, 25: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; jog **Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnatvė**".

Izraelis šiuo metu yra aklas, Izraelis griuvęs, Dievas jį atmetė ir **dabar** Jis formuoja Kristaus kūno bažnyčią „kol įeis pagonių pilnatvė".

Rom 11, 26-27: „Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: 'Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai aš nuimsiu jų nuodėmes'".

Tačiau **praeityje** Izraelio tauta turėjo privalumą prieš Dievą.

Rom 9, 3-5: „Nes aš norėčiau, kad aš būčiau prakeiktas nuo Kristaus dėl savo brolių, mano giminaičių pagal kūną, kurie yra izraelitai; kuriems priklauso įvaikystė ir šlovė, ir sandoros, ir įstatymo leidyba ir Dievo tarnystė, ir pažadai; kurių yra tėvai, ir iš kurių pagal kūną atėjo Kristus, kuris yra virš visų – palaimintas Dievas per amžius".

Pažiūrėkite, kokius dalykus Izraelio tauta turėjo iš Dievo. Įvaikystę – jie buvo

įvaikinti. Jie turėjo šlovę, sandoras, įstatymą, Dievo tarnystę, pažadus, tėvus, o ir Kristus gimė pagal jų kūną kaip žydas.

Ef 2, 11-12: „Todėl atsiminkite, kad jūs, praeityje būdami kūnu pagonys, kuriuos Neapipjaustymu vadino tie, kurie vadinosi Apipjaustymu, rankomis atliktu kūne; kad anuo laiku jūs buvote be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys jokios vilties ir be Dievo pasaulyje“.

Pagonys visiškai nieko neturėjo. Jie buvo be jokios vilties ir buvo be Dievo pasaulyje. Buvo be Kristaus. O Izraelio tauta tuo metu viską turėjo: Dievo pažadus, sandoras, viltį ir Kristų. Praeityje izraelitai turėjo didelį pranašumą.

Ef 2, 13: „**Bet dabar** Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, per Kristaus kraują tapote artimi. Nes jis yra mūsų taika, kuris **iš abejų padarė viena ir nugriovė mus skyrusią sieną**“.

Jėzuje Kristuje tas pranašumas yra panaikintas. Žydai nebeturi pranašumo. Ant kryžiaus Dievas sutaikė visą pasaulį su Savimi. Dabar visas pasaulis turi progą ateiti ir būti išgelbėtas. Taip rašoma penktame Antro laiško korintiečiams skyriuje.

• *Rom 3, 3* •

„O kas, jei kai kurie netikėjo? Ar jų netikėjimas panaikins Dievo tikėjimą?“

Pastebėkite, kad Dievas buvo jiems davęs Savo Žodį. Jie turėjo Senąjį testamentą ir žinojo Dievo valią, Dievo planą: ką Dievas daro, kokiu tikslu juos išsirinko, ką Dievas nori per juos daryti. Tačiau jų pranašumas pavirto jų nenauda, kadangi jie netikėjo Dievo Žodžiu.

Įsidėmėkite – dėl netikėjimo pranašumas prieš Dievą gali pavirsti nenauda.

Ar jų netikėjimas panaikins tai, ką Dievas daro? Ne, apsaugok Dieve. „Dievo tikėjimas“ – tai Dievo ištikimybė, kad Jis padarys tai, ką yra suplanavęs ir apreiškęs Rašte.

• *Rom 3, 4* •

„Apsaugok Dieve! Taip, Dievas tebūna teisingas, bet kiekvienas žmogus – melagis“.

Tai, kas parašyta Dievo Žodyje, yra tiesa, o tai, ką sako žmogaus išmintis, įvairios žmogiškos teorijos, yra melas. Tikintysis Biblija turi būti teigiamai nusiteikęs Dievo Žodžiui, bet neigiamai tam, ką sako žmogus.

Tuo tarpu pasaulio religijų, filosofijų ir teorijų požiūris yra toks, kad Dievo Žodyje tiesos nėra, o žmogus kalba tiesą.

Pats pavojingiausias dalykas yra skaityti Dievo Žodį su išankstiniu nusistatymu, su išankstine savo teorija, ieškant Dievo Žodyje vietų savai susikurtai teorijai patvirtinti. Bibliją turime skaityti nusiteikę, kad tai, ką sako Dievo Žodis, yra tiesa. Kaip yra parašyta: „Kad tu būtumei išteisintas savo pasakymais ir laimėtumei, kai esi teisiamas“. Tai citata iš 51 psalmės. Dovydas svetimavo su Ūrijo žmona Batšeba. Po šio įvykio pranašas Natanas atėjo pas jį ir pasakė, kad dėl to jis yra kaltas. Dovydas atsivertė ir pripažino, kad yra nusidėjęs Viešpačiui, tik Jam vienam yra nusikaltęs. Dievas jam atleido tą nuodėmę. O šioje psalmėje skaitome Dovydo nuodėmės išpažinimo maldą. 32 Psalmė yra nuostabi psalmė apie Dievo atleidimą, apie tai, kaip Dovydas patyrė džiaugsmą, kai Dievas jam atleido jo nuodėmę.

Žmonės, kurie gyveno pagal Senąjį testamentą, turėdavo nuolat išpažinti Dievui savo nuodėmes. Senojo testamento žmonės savo sąžinėje, savo sąmonėje neturėjo supratimo apie visišką nuodėmių atleidimą visiems laikams. Jie to nesuprato. Nes jie nebuvo to mokomi. Jie buvo mokomi, kad nuolatos reikia išpažinti savo nuodėmes. Tuo metu izraelitas tiksliai nežinodavo, kur jis eis po mirties – ar į Abraomo prieglobstį, ar į pragarą. Jis nebūdavo tikras tuo, kas jam atsitiks po mirties. Įstatyme nebuvo mokoma apie visų nuodėmių atleidimą visiems laikams, kaip mus dabar moko malonė. Jie to neturėjo. Jie gyveno nuolatinėje baimėje. Nes įstatymas neduoda nuodėmių atleidimo. Įstatymas smerkia. Per įstatymą ateina nuodėmių pažinimas – per įstatymą pažįsti, kad esi nuodėmingas žmogus. Taip Paulius rašo savo Laiške romiečiams. Tuo laiku žydai turėjo nuolat išpažinėti savo nuodėmes, kad turėtų bendrystę su Dievu. O štai mes, Kristaus kūno bažnyčia, šiandien neturime tos problemos, nes Dievas įstatymą pakeitė malone. Mūsų visos nuodėmės yra atleidžiamos tą pačią akimirką, kai mes pasitikime Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Atleistos visos iki vienos: praeities, dabarties ir ateities. Mes tvirtai stovime prieš Dievą Jo malonėje. Mes turime visiškai pilną nuodėmių atleidimą per Jėzaus Kristaus kraują, kai patikime Jo išlietu krauju už mūsų nuodėmes. Todėl mūsų sąmonėje yra tvirtas supratimas, kad mūsų visos nuodėmės jau atleistos. Paulius visuose savo laiškuose sako: „Būkite dėkingi“. Kodėl? Todėl, kad mes jau viską turime Kristuje. Mes turime nuodėmių atleidimą, visus dvasinius palaiminimus Kristuje, kaip rašoma Laiške efeziečiams. Todėl mes ir galime būti dėkingi Dievui. Tas dėkingumas Dievui motyvuoja mus tarnauti Jam. Pažiūrėkime apie Dovydo išpažintį, kaip jis išpažįsta savo nuodėmes.

Ps 51, 4: „Prieš tave, prieš tave vienintelį nusidėjau ir padariau tą pikta tavo akyse; kad būtum išteisintas kai kalbi, švarus kai teisi“.

Tačiau pažiūrėkime, kaip Paulius pakeičia tą eilutę, kurią cituoja iš psalmės.

•• *Kad tu būtumei išteisintas savo pasakymais ir laimėtumei, kai esi teisiamas* ••

Psalmėje rašoma (Dovydas taip sako), kad „Tu, Dieve, teisi“, o čia Paulius rašo, kad „tu laimėtumei, **kai esi teisiamas**“.

Šitoje eilutėje yra nuostabus apreiškimas apie Dievo teismą. Kai Jėzus Kristus sėdės Didžiajame baltajame soste, visi neišgelbėti žmonės stovės prieš Jį ir teis Dievą. Ką tai reiškia? Neišgelbėti žmonės teis Dievą, sakydami: „Viešpatie, jei Tu būtum padaręs tai ir tai, tada mes būtume įtikėję“. Rom 3, 5-7 kaip tik yra parodomi kai kurie žmonių klausimai, priekaištai, kuriais žmonės teis Dievą. Žmogus paskutinį kartą stengsis iškelti savo teisumą prieš Dievą galutiniame teisme. Žiūrėkime Rom 3, 5: „Bet jei mūsų neteisumas giria Dievo teisumą, ką mes sakysime? Ar Dievas neteisus, kuris kerštauja?“ – jie bandys užmesti tam tikrą miglą, užduodami įvairius klausimus su išvedžiojimais. Tačiau Didžiajame baltajame soste, Paskutiniame teisme, Dievas įrodys, koks Jis yra didis ir teisingas, kokio Jis yra tvirto charakterio. Jame nieko nėra peiktino. Jis šventas, teisus ir teisingas. Nesvarbu, kad visi neišgelbėti žmonės tame teisme bandys aiškintis, kodėl jie neturėtų eiti į ugnies ežerą. Jie pristatys šimtus priežasčių, kodėl yra neteisinga įmesti juos į ugnies ežerą. Jie tarsi teis Dievą. Ir bus tokių žmonių, kurie cituos Dievo Žodį, tie, kurie tikėjo tuo, kas ne jiems buvo parašyta, ne jiems skirtu išgelbėjimu. Kai kurie ateis ir sakys: „Iš kur aš galėjau žinoti, kuris Dievo Žodis yra neiškraipytas?“ Jie susigalvos įvairiausių argumentų ir bandys pateikti Dievui, bandydami išgelbėti savo kailį. Tačiau į visus jų klausimus Dievas atsakys parodydamas jiems tiesą, surašytą Biblijoje. Parodys, kas teisinga. Ir Dievas turbūt paklaus žmogaus: „Kodėl tu netikėjai tuo, ką sakė mano Žodis?“ Be jokių abejonių, žmogus neturės atsakymo į tą klausimą.

Ar žinote kas atsitinka, kai Dievas užduoda žmogui klausimą? Žmogus neturi ką atsakyti Dievui. Ar žinote kas atsitinka, kai žmogus paklausia Dievo? Dievas atsako žmogui. Ir atsakymas būna teisingas.

Štai vienas pavyzdys. Mt 22, 11-12. 15-24. 29-34: „Ir kai karalius įėjo pamatyti svečių, jis pamatė ten žmogų, kuris nebuvo apsirengęs vestuviniu drabužiu; ir jis jam sako: ‘Drauge, kaip tu čia įėjai neturėdamas vestuvinio drabužio?’ Ir jis tylėjo. [...] Tada fariziejai nuėjo ir tarėsi, kaip jie galėtų jį sugauti jo kalboje. [Pažiūrėkime kas įvyks, kai fariziejai prieis prie Jėzaus su tikslu, kad pagautų Jį kalboje ir Jį apkaltintų.] [...] Ir jie išsiuntė pas jį savo mokinius su erodininkais, sakydami: ‘Mokytojau, mes žinome, kad tu esi teisus bei Dievo kelio mokai tiesoje ir nepataikauji nei vienam; nes tu neatsižvelgi į žmonių asmenis. Todėl pasakyk mums: kaip tu galvoji? Ar teisėta duoti duoklę ciesoriui, ar ne?’ Bet Jėzus suprato jų piktybę ir tarė: ‘Kodėl jūs mane gundote, veidmainiai? Parodykite man duoklės pinigą!’ Ir jie atnešė jam pensą. Ir jis sako jiems: ‘Kieno čia atvaizdas ir įrašas?’ Jie sako jam: ‘Ciesoriaus’. Tada jis sako jiems: ‘Todėl atiduokite kas ciesoriaus ciesoriui; ir kas Dievo – Dievui’. Išgirdę šiuos žodžius jie stebėjosi ir paliko jį, ir nuėjo. [...] Tą pačią dieną atėjo pas jį sadukiejai, kurie sako, kad nėra prisikėlimo, ir klausė jo, sakydami: [sadukiejai pasakoja apie septynis brolius ir

jų žmoną]. Jėzus atsakydamas tarė jiems: ‘Jūs klystate nežinodami nei Raštų, nei Dievo galios. Nes prisikėlime jie nei veda, nei teka, bet yra kaip Dievo angelai danguje. Bet kas dėl mirusiųjų prisikėlimo, argi jūs neskaitėte to, kas jums buvo kalbėta Dievo, sakant [jūs turėjote Dievo Žodį. Negi jūs neskaitėte kas jums parašyta, ką Dievas jums davė skaityti kiekvieną dieną?]: „Aš esu Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas“? Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų’. Ir kai minia tai išgirdo, jie buvo nustebinti jo mokslo. Bet kai fariziejai išgirdo, kad jis nutildė sadukiejus, jie susirinko kartu“.

Kiek tik kartų jie susitikę užduodavo Jėzui klausimus, Jis jiems atsakydavo. Bet pažiūrėkime, kas atsitinka, kai Dievas paklausia žmogaus klausimų. Šiuo atveju Jėzus klausia.

Mt 22, 41-45: „Kol fariziejai tebebuvo susirinkę, Jėzus paklausė jų, sakydamas: ‘Ką jūs galvojate apie Kristų? Kieno jis yra sūnus?’ Jie sako jam: ‘Dovydo Sūnus’. Jis sako jiems: ‘Kaipgi tada Dovydas dvasioje vadina jį Viešpačiu , sakydamas: „Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje, kol padarysiu tavo priešus tavo pakoju“? Tad jeigu Dovydas vadina jį Viešpačiu, kaipgi jis yra jo sūnus?’“.

Geras klausimas. Ar jūs nenorėtumėte atsakyti į šį klausimą? Jėzus Kristus yra Dovydo sūnus, nes Jis gimė iš jo, jis yra jo palikuonis iš Dovydo sėklos. Bet tuo pačiu Jis yra ir Dovydo Viešpats, nes Jis yra Visagalis Dievas. Jėzus Kristus yra ir žmogus, ir Dievas viename asmenyje. Jėzus Kristus yra Dievas kūne.

Pažiūrėkime, kas atsitinka, kai Dievas užduoda žmogui klausimą?

Mt 22, 46: „Ir nei vienas nepajėgė jam nei žodžio atsakyti, nei nebedrįso niekas nuo tos dienos jo daugiau klausinėti“.

Lygiai taip pat bus ir per paskutinį teismą, kai Jėzus Kristus sėdės Baltajame didžiajame soste, kai bus teisiami neišgelbėti žmonės. Tą dieną kiekvienas neišgelbėtas žmogus turės progą užduoti Dievui klausimą, pateikti savo pasiteisinimą, bandydamas išgelbėti savo kailį nuo ugnies ežero. Tačiau Dievas atsakys jiems į jų klausimus.

Lygiai taip bus ir teismo metu. Dievas įrodys, kad Jis yra teisingas, teisus visuose dalykuose, kuriuos Jis kalba ir sako Savo Žodyje. Jis laimės visais atvejais, kai žmonės bandys jį užginčyti, pateikdami savo filosofijas ir savo pasiteisinimus, norėdami išsigelbėti iš ugnies ežero.

Pažiūrėkime, kaip žydas teisinasi.

• *Rom 3, 5* •

„Bet jei mūsų neteisumas giria Dievo teisumą, ką mes sakysime? Ar Dievas neteisus, kuris kerštauja? (Aš kalbu kaip žmogus)“.

Ką reiškia „mūsų neteisumas giria Dievo teisumą“? Reiškia, jei aš atrodau blogas ir neteisus, argi dėl to Dievas neatrodo geras ir teisus? Kuo aš esu blogesnis, tuo Dievas pasirodo geresnis. Kai palygini Dievą su žmogumi, tai žmogaus blogumas iškelia Dievo gerumą. Koks atsakymas į tai?

• *Rom 3, 6* •

„ Apsaugok Dieve! Nes kaip tada Dievas teis pasaulį?“

Panašiai rašoma Pr 18, 25: „Argi visos žemės Teisėjas neturėtų daryti, kas teisu?“ Darydamas bloga, žmogus nepaverčia Dievo geresniu. Žmogus sako: „Jei mūsų neteisumas tik iškelia Dievo teisumą, parodo, koks Dievas palyginus su mumis yra teisus, tai kodėl Dievas mus dar teisia – juk visa tai Dievui išeina tik į gera, tai tik išaukština Jį?“

Žmonės pateiks Dievui įvairiausių argumentų. Deja, žmogaus teisumas, palyginus su Dievo teisumu, kuo toliau, tuo labiau degraduoja. Dievo teisumas per visą amžinybę yra vienodas, nkintamas. Tuo tarpu žmogaus teisumas kuo toliau, tuo labiau tolsta nuo Dievo teisumo. Nei vienas žmogus neturi tobulo teisumo, kurio reikalauja Dievo teisumo standartai. Dievui nereikia mūsų pagalbos, kad atrodydami blogi mes iškeltume Dievo teisumą. Dievas be mūsų pagalbos yra teisesnis už mus, nesvarbu ar mes gerai elgiamės, ar blogai.

• *Rom 3, 7* •

„Nes jei Dievo tiesa per mano melą dar labiau pagausėjo jo šlovei; kodėl aš dar esu teisiamas kaip nusidėjėlis?“

Čia irgi panašus argumentas į prieš tai buvusįjį: „Dieve, jei aš nemeluočiau, tada Tavo tiesa nebūtų tokia teisinga. Bet kadangi aš meluoju, tai Tavo tiesa pagausėja Dievo šlovei. Per mano melą Tavo tiesa geriau atrodo. Kodėl Tu tada turi mane teisti kaip nusidėjėlį?“

Tai – dar vienas žmogaus pasiteisinimas, kai jis nori išgelbėti savo kailį nuo amžinosios bausmės už savo nuodėmę. Žmogus neatpažįsta absoliutaus Dievo teisumo standarto ir į viską žiūri pro savo filosofinę prizmę.

• *Rom 3, 8* •

„O ar neverčiau (kaip esame šmeižiami, ir kai kurie tvirtina mus sakant) darykime pikta, kad išeitų gera? Tokių pasmerkimas yra teisingas“.

Tuo laiku buvo žmonės, kurie sakė, kad Paulius skelbia, jog reikia daryti pikta, kad išeitų į gera. Kodėl? Paulius skelbė Malonės evangeliją sakydamas, kad žmogus nebus išgelbėtas savo gerais darbais. Tada žmogus klausė: „Tai ką, ar aš turiu daryti bloga?“ Jei savo gerais darbais nebūsiu išgelbėtas, vadinasi, galiu daryti bloga?

Jei skelbsite išgelbėjimą per Dievo malonę, tikėjimu, be jokių žmogaus gerų darbų, daug kas žiūrės į jus ir sakys, kad jūs skelbiate, kad galima gyventi taip, kaip nori. Neva mūsų darbai juk nerūpi Dievui. Tačiau kyla vienas klausimas: argi žmogus ne taip ir gyvena? Žmogus ir gyvena, darydamas tai, ką nori daryti. Žmogus daro nuodėmes ir dėl to jaučia pasitenkinimą.

Malonės evangelija skelbia apie žmogaus išteisinimą, kai žmogus išteisinamas neatsižvelgiant į žmogaus darbus. Žmogus išteisinamas tik tikėdamas Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Dievas žmogų išteisina per savo malonę, kai žmogus pasitiki Kristaus krauju. Žmogaus išteisinimas neturi nieko bendra su mūsų darbais. Dievas žmogų išteisina dovanai, tai ne žmogaus nuopelnas. Žmonės tada sako: „Gerai, jei žmogus neišteisinamas pagal savo darbus, tada darykime pikta, kad išeitų į gera“. Žiūrėkime, ką Paulius atsako: „Tokių pasmerkimas yra teisingas“. Žmogus, kuris sako „darykime pikta, kad išeitų į gerą”, yra vertas Dievo rūstybės, toks žmogus yra teisingai pasmerkiamas.

Visi save teisinantys žmonės visada užduoda tokius klausimus, kuriuos randame šiose, prieš tai perskaitytose eilutėse, norėdami save apginti. Jie visada ieško pasiteisinimo.

Pažiūrėkime ką Paulius rašo apie viso pasaulio žmones.

• *Rom 3, 9* •

„Ką tuomet? Ar mes geresni už juos? Ne, jokiu būdu; nes mes prieš tai įrodėme, kad tiek žydai, tiek pagonys – jie visi yra nuodėmės valdžioje...“

Šiose eilutėse Paulius apibendrina tai, kas buvo kalbėta ankstesniuose skyriuose ir padaro išvadą, kad visi – žydai ir pagonys yra nuodėmės valdžioje. Toks yra šiandieninio žmogaus statusas. Nei vienas iš savęs neturi ir niekados neturėjo tobulo teisumo, kokio reikalauja Dievas. Todėl visi žmonės verti Dievo rūstybės, amžinosios ugnies. Tačiau praeityje ne visi žmonės buvo kalti prieš Dievą, ne visi buvo neteisūs. Praeityje Izraelio tauta buvo Dievo tauta.

Nusidėjėliai pagal Senąjį testamentą

Praeityje, Senojo testamento laikotarpiu, kai žydai buvo Dievo tauta, žydai nusidėjėliais vadino tik pagonis, bet ne žydus.

Gal 2, 15: „Mes, iš prigimties žydai, o ne pagonių nusidėjėliai“.

Žydai buvo Dievo vaikai, išrinktoji tauta, jie turėjo pažadus, sandoras, Dievas buvo jų Dievas. Nusidėjėliais buvo vadinami pagonys, kurie buvo be vilties ir be Dievo pasaulyje. Jie buvo atmesti Dievo.

Taip pat nusidėjėliais buvo vadinami kai kurie žydai, kurie gyveno palaidą, nuodėmingą gyvenimą, nuklydę pas pagonis. Pavyzdį matome 9-tame Evangelijos pagal Joną skyriuje, kai Jėzus išgydo aklą žmogų. Kai tas aklasis praregėjo, fariziejai jį pasikvietė ir klausinėjo, kaip viskas įvyko, kaip jis buvo išgydytas, kaip atsivėrė jo akys.

Jn 9, 24: „Tada jie vėl pasišaukė žmogų, kuris buvo aklas, ir jam tarė: ‘Pagarbink Dievą; mes žinome, kad šitas žmogus yra nusidėjėlis’“.

Senajame testamente Izraelio lyderiai įvertindavo, kas bus vadinamas nusidėjėliu. Šiuo atveju jie paskelbė Jėzų Kristų nusidėjėliu – dėl to, kad Jis dažnai gydė žmones sabato dieną, taip nesilaikydamas Sabato dienos.

Lk 5, 30: „Bet jų raštininkai ir fariziejai murmėjo priešais jo mokinius, sakydami: ‘Kodėl jūs valgote ir geriate su muitininkais bei nusidėjėliais?’“

Lk 7, 34. 39: „Žmogaus Sūnus atėjo valgantis bei geriantis; ir jūs sakote: ‘Štai žmogus rijūnas bei vyno gėrėjas, muitininkų bei usidėjėlių draugas!’ [...] Na, o fariziejus, kuris buvo jį pasikvietęs, tai matydamas kalbėjo savyje, sakydamas: ‘Jei šis žmogus būtų pranašas, jis žinotų, kas ir kokia tai per moteris, kuri jį liečia, nes ji yra nusidėjėlė’“.

Praeityje žodžiai „nuodėmingas, nusidėjėlis“ turėjo visai kitą prasmę nei ta, kurią randame Pauliaus laiškuose. Praeityje žydai vadindavo nusidėjėliais pagonis arba tuos žydus, apie kuriuos jie nuspręsdavo, kad jie yra nusidėjėliai, atsižvelgdami į jų gyvenimo būdą. Tuo tarpu Paulius savo laiškuose rašo, kad dabar, šiame malonės amžiuje, visi yra nusidėjėliai, nesvarbu ar tai žydas, ar pagonis. Visi yra nuodėmės valdžioje. Paulius eina į pačių žydų Raštus, į Senąjį testamentą ir jiems įrodo, kad jie yra lygiai tokie patys nusidėjėliai, kaip ir pagonys.

Grįžkime prie Rom 3, 9-10: „Ką tuomet? Ar mes geresni už juos? Ne, jokiu būdu; nes mes prieš tai įrodėme, kad tiek žydai, tiek pagonys – jie visi yra nuodėmės valdžioje; kaip yra parašyta: „Nėra nei vieno teisaus, ne, nei vieno“.

Paulius parodo, ką žydai turėjo pasimokyti iš Dievo duoto ir užrašyto įstatymo – kad jie yra nusidėjėliai, nesilaikantys Dievo įstatymo, nesilaikantys Dievo nustatytų teisumo standartų. Paulius tarsi sako: „Jūs žydai, turėjote tai išmokti iš Įstatymo. Dievas jus mokė, kad jūs esate nusidėjėliai”.

Todėl Rom 3, 19-20 Paulius ir rašo: „Na, o mes žinome, kad ką besako įstatymas, jis sako tiems, kurie yra įstatymo valdžioje [būtent žydams]: kad būtų užčiaupta kiekviena burna, ir visas pasaulis taptų kaltas prieš Dievą. Todėl įstatymo darbais jo akyse nebus išteisintas joks kūnas, nes per įstatymą yra nuodėmės pažinimas“.

Skaitydamas įstatymą žydas turėjo išmokti ir suprasti, kad jis yra nuodėmės valdžioje, kad įstatymas jį smerkia, parodo, jog jis yra nusidėjėlis, kad jis nesilaiko Dievo įsakymų. Žydas turėjo suprasti, kad jis turi tokią pat nuodėmingą prigimtį, kaip ir visi žmonės. Dievas praeityje per Įstatymą, duotą Izraelio tautai, vykdė tam tikrą darbą. Per įstatymą Jis mokė, lavino Izraelio tautą, idant šie suprastų, jog yra nusidėjėliai. Dievas jiems nedavė įstatymo, kad jie būtų geresni. Įstatymas buvo duotas tam, kad jiems parodytų, jog jie yra nusidėjėliai neišgalintys laikytis Jo įstatymo.

• *Rom 3, 10-11* •

„Kaip yra parašyta: ‘Nėra nei vieno teisaus,
ne, nei vieno,
nėra nei vieno, kuris suprastų, nėra nei vieno,
kuris ieškotų Dievo.“

Šias eilutes Paulius cituoja iš Senojo testamento.

Kai praeityje žydai skaitydavo Senąjį testamentą, jie galvodavo, kad šitos eilutės yra parašytos apie pagonis. Tačiau Paulius rodo žydams per jiems duotą įstatymą, kad nėra teisaus nei vieno žydo. Ši eilutė yra taikytina ne tik įstatymo besilaikantiems žydams, bet ir religingiems žmonėms, save laikantiems teisesniais už kitus. Ši eilutė

puikiai parodo religingam žmogui, kad jis nėra teisus prieš Dievą, nors ir yra religingas, laikosi tradicijų, vandens krikšto ar kitų dalykų ir galvoja, kad jie padaro jį šventą. Paulius tokiems žmonėms sako, kad nėra teisaus, nėra nei vieno, ir cituoja Senojo testamento eilutes, taip parodydamas, ką Raštas liudija apie žmogaus teisumą.

Šiandien mes irgi galime naudotis Įstatymą, tik turime žinoti, kaip tai daryti tinkamai. Koks yra tinkamas įstatymo naudojimas? Kas parašyta apie įstatymą? „Per įstatymą yra nuodėmės pažinimas". Žmogui parodomas įstatymas ne tam, kad žmogus galėtų per jį gyventi (laikytis Dešimt Dievo įsakymų). Žmogui pateikiami Dešimt Dievo įsakymų tam, kad parodyti žmogui, kad jis nėra pajėgus jų laikytis. Štai toks šiandien yra tinkamas įstatymo naudojimas.

Žydai padarė didelę klaidą gidamiesi įstatymu ir galvodami, kad jo laikydamiesi jie bus teisūs prieš Dievą. Ką tuo tarpi įstatymas darė? Juos pasmerkė. Liūdna tai, kad jie nepasimokė iš įstatymo, nenorėjo suprasti, kad jie yra nusidėjėliai. Įstatymas – tai ne Dievo palaimos šaltinis. Įstatymas buvo duotas tam, kad pasmerktų žmogų.

1 Tim 1, 8-9: „Bet mes žinome, kad **įstatymas yra geras, jei kas teisėtai jį naudoja**; žinant tai, kad įstatymas nėra skirtas Teisiajam [išteisintam Jėzaus krauju, turinčiam Dievo teisumą], bet **nepaisantiems įstatymų** ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjėliams, nešventiems ir nedievotiems, tėvažudžiams ir motinžudžiams, žmogžudžiams, paleistuviams, susiteršiantiems su savo lyties asmenimis, žmogvagiams, melagiams, melagingai prisiekiantiems, ir jei dar yra kas kita, priešinga sveikam mokslui".

Įstatymas tik iškelia į paviršių nuodėmę, parodo, koks žmogus yra nusidėjėlis. 3-ame Laiško romiečiams skyriuje kaip tik matome, kad Paulius naudoja įstatymą teisingai – žydų pasmerkimui ir parodymui to, kad įstatymas juos smerkia sakydamas, kpg jie yra nusidėjėliai. Todėl Paulius ir rašo 3-ame skyriuje, kad nėra teisnaus, nėra nei vieno, nėra nei vieno, kuris suprastų, kuris ieškotų Dievo. Kai žmogus nusideda, ar jis eina ir ieško Dievo? Pažiūrėkime, ką daro pirmą kartą nusidedantis žmogus Pradžios knygos 3 skyriuje. Ar jis eina ir ieško Dievo? Ne. Jis pasislėpia po medžiais, kad Dievas jo nepamatytų. Žmonės neieško Dievo – jie bėga nuo Jo tiesos, nes tiesa parodo, kad žmogus yra nusidėjėlis.

• *Rom 3, 12* •

„Jie visi išėję iš kelio, jie kartu tapo nenaudingi; nėra nei vieno, kuris darytų gera, ne, nei vieno".

Žmogus yra beviltiškoje padėtyje prieš Dievą. Neteisus ir nedarantis gero. Tolimesnėse eilutėse rasime detalesnį šios eilutės paaiškinimą.

• Rom 3, 13-18 •

„Jų gerklė atviras kapas; savo liežuviais jie
vartojo apgaulę; gyvačių nuodai po jų lūpomis;
jų burna pilna keiksmo ir kartumo,
jų kojos greitos kraują išlieti,
sunaikinimas ir bėda yra jų keliuosè,
ir taikos kelio jie nėra pažinę,
prieš jų akis nėra Dievo baimės“.

Čia yra parodomas žmogaus elgesys. Taip elgiasi tiek žydas, tiek pagonis. Visi yra pasmerkti. Iš Rom 3, 10-12 matėme, kad Dievas žiūri į žmogaus vidų ir parodo, koks žmogus yra viduje – jo supratimas yra užtemęs, jis nėra teisus. Pradedant šio laiško 13 eilute gi parodoma, kokia yra žmogaus išorė.

Nuo 13 eilutės matome tam tikrą seką. Ji prasideda nuo gerklės, vėliau eina liežuviu, po to išeina į paviršių lūpomis, tada, 14 eilutėje – „jų burna", 15 eilutėje rašoma apie pėdas, o 17-oje – apie žmogaus kelius. Matome, kaip žmogaus sugedimas progresuoja. bet pradžia yra žmogaus viduje.

Mk 7, 20 skaitome: „Ir jis tarė: 'Kas išeina iš žmogaus, tai suteršia žmogų'".

Ar žinote, kur glūdi žmogaus problema? Ji glūdi ne jį supančiose aplinkybėse, ne ekonominėse sąlygose, ne valstybėje, ne vyriausybėje, ne valdžioje ar išsilavinimo laipsnyje; nesvarbu, kiek žmogus turi privilegijų ar jų visai neturi. Žmogaus problema slypi ne išoriniuose dalykuose, o jo viduje – jo širdyje.

Mk 7, 21-23: „Nes iš vidaus, iš žmonių širdies išeina piktos mintys, svetimavimai, paleistuvystės, žmogžudystės, vagystės, godumas, nedorybė, apgaulė, gašlumas, pikta akis, piktžodžiavimas, išdidumas, kvailumas; visos šitos blogybės eina iš vidaus ir suteršia žmogų".

Taigi ir jūsų tarnystėje, jei norite pakeisti save, jūs turite sutelkti visą savo dėmesį į **savo vidų**. Nes net jei viską pakeisite aplink save: darbą, valdžią, savo statusą, savo prestižą ar savo materialinę padėtį – vidus vis tiek liks toks pats.

• *Rom 3, 19* •

„Na, o mes žinome, kad ką besako įstatymas, jis sako tiems, kurie yra įstatymo valdžioje: kad būtų užčiaupta kiekviena burna, ir visas pasaulis taptų kaltas prieš Dievą“.

Kas yra įstatymo valdžioje? Žydai. Ką „sako įstatymas" žydams? Įstatymas sako žydams, esantiems įstatymo valdžioje, kad kiekviena burna būtų užčiaupta, kad visas pasaulis yra kaltas prieš Dievą. Jei Izraelis buvo pasmerktas per jiems duotą įstatymą, tai ką bekalbėti apie likusį pasaulį? Jie irgi pasmerkti – „kiekviena burna užčiaupta, ir visas pasaulis yra kaltas prieš Dievą“.

Paulius panašiai kreipiasi į pagonims Rom 1, 19-20: „Todėl kad tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, juose yra apreikšta, nes Dievas tai jiems atskleidė. Kadangi jo neregimi dalykai – jo amžinoji jėga ir Dievystė – yra aiškiai matomi nuo pasaulio sukūrimo, suprantami pagal tai, kas padaryta, todėl jie nepateisinami“.

Dievas jiems parodė tiesą, jie neturi pasiteisinimo sakydami, kad nėra Dievo. Dievas jiems tai įdėjo į vidų. Per juos supančią kūriniją Dievas davė liudijimą žmonėms. Tačiau pagonys atstūmė Dievo žodį. Tokiu būdu jie yra pasmerkti.

Rom 2, 14-15: „Nes kai pagonys, neturintys įstatymo, iš prigimties daro tai, kas yra įstatyme, šitie, neturėdami įstatymo, yra patys sau įstatymas; jie parodo įstatymo darbus, įrašytus jų širdyse [koks įstatymo darbas? Įstatymas pasmerkia ir parodo, kad žmogus yra nusidėjėlis] taip pat ir jų sąžinei paliudijant, o jų mintims tuo tarpu kaltinant arba pateisinant vienai kitą“.

Sąžinė, kurią Dievas jiems įdėjo, **smerkia** žmones, kad jie yra nusidėjėliai. Laiško romiečiams 3 skyriaus, 19 eilutėje randame dar kai ką daugiau nei pasmerkimas: „Na, o mes žinome, kad ką besako įstatymas, jis sako tiems, kurie yra įstatymo valdžioje: kad būtų užčiaupta kiekviena burna, ir visas pasaulis taptų kaltas prieš Dievą“. Čia žmogus ne tik pasmerktas, bet ir oficialiai **apkaltintas**. Teisme po žmogaus apkaltinimo seka teismo vykdymas.

Įstatymas 3-ioje eilutėje žmogų įtikina, kad jis yra nusidėjėlis ir kad žmogus yra įpareigotas susimokėti už savo nuodėmes. Tai įvyks per paskutinį teismą, kai visi neišgelbėti nusidėjėliai bus įmesti į ugnies ežerą. Todėl Paulius ir rašo 19-20 eilutėse: „Na, o mes žinome, kad ką besako įstatymas, jis sako tiems, kurie yra įstatymo valdžioje: kad būtų užčiaupta kiekviena burna, ir visas pasaulis taptų kaltas prieš Dievą. Todėl įstatymo darbais jo akyse nebus išteisintas joks kūnas nes per įstatymą yra nuodėmės pažinimas“.

Izraelio tautai duotas įstatymas smerkė Izraelio tautą, o šiandien smerkia kiekvieną žmogų, parodo, kad jis yra nuodėmingas. Pažvelkime į keletą eilučių, kuriose apie tai kalbama.

Rom 4, 15: „Nes įstatymas gamina rūstybę, nes kur nėra įstatymo, ten nėra nusižengimo“. Kol nėra įstatymo, tol žmogus neatsakingas už savo nuodėmę. Bet, kai yra įstatymas, jis parodo, kad žmogus yra atsakingas už savo nuodėmes ir turės už jas susimokėti. Įstatymas sako, kad ne vienas žmogus, ne keli žmonės, bet visi žmonės yra kalti prieš Dievą.

Rom 6, 23: „Nes nuodėmės atlygis – mirtis“. Tai yra antroji mirtis ugnies ežere.

Rom 7, 7-8: „Ką mes tuomet sakysime? Ar įstatymas yra nuodėmė? Apsaugok Dieve! Ne, aš nebūčiau pažinęs nuodėmės kaip tik per įstatymą, nes aš nebūčiau pažinęs geismo, jei įstatymas nebūtų sakęs: ‘Negeisk!’ Bet nuodėmė, pasinaudodama proga per įsakymą, veikė manyje visokeriopą geidulį. Nes be įstatymo nuodėmė buvo mirusi“. Be įstatymo žmogus darė nuodėmes, bet nežinojo, kad jis daro nuodėmes. Jis nebuvo atsakingas už savo nuodėmes.

Rom 7, 13: „Ar tuomet tai, kas yra gera, man tapo mirtimi? Apsaugok Dieve! Bet nuodėmė, kad ji pasirodytų nuodėme, per tai kas yra gera, darydama manyje mirtį; kad nuodėmė per įsakymą taptų be galo nuodėminga“. Kai įstatymas atliko savo darbą, parodė žmogaus nuodėmingumą, Dievas jį atidėjo, įstatymo nebereikia. Atidėjęs įstatymą, Dievas atskleidė kitą tikslą. Dabar, Paulius rašo, yra atskleistas Dievo teisumas **be įstatymo**.

Gal 3, 19: „Tai kam tarnauja įstatymas? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis sėkla [Jėzus Kristus], kuriai buvo duotas pažadas“. Įstatymas buvo pridėtas prie pažado, duotas Izraelio tautai tam, kad parodytų nuodėmę.

Gal 3, 22: „Bet Raštas viską užrakino nuodėmės valdžioje, kad pažadas per Jėzaus Kristaus tikėjimą būtų duotas tiems, kurie tiki“. Įstatymas, kurį Dievas davė, aptvėrė visus nuodėmė valdžioje, pripažino žmones nusidėjėliais. Jis buvo duotas iki kol ateis sėkla, kuriai buvo duotas pažadas. Įstatymas, atlikęs Dievo darbą, pasibaigė ir yra atidėtas.

Gal 3, 23: „Bet prieš ateinant tikėjimui mes buvome saugojami įstatymo valdžioje, uždaryti tikėjimui, kuris **po to** turėjo būti apreikštas“. Žmogus buvo uždarytas įstatymo valdžioje iki tol, kol ateis tikėjimas. Būtent tas tikėjimas, apie kurį Paulius rašo savo laiškuose. Taigi – įstatymas atliko savo darbą, viešai pasmerkė visus žmones, ir Dievas užbaigė senąją programą. Dabar Dievas pradeda naują programą. Dievas be įstatymo atskleidžia Savo teisumą, kaip Jis išteisins žmogų.

Rom 1, 18 - 3, 20 Paulius apreiškia žmogaus kaltę už nuodėmę ir Dievo rūstybę. Labai svarbu yra pripažįnti savo kaltę, sutikti su tuo, kad esi nusidėjėlis ir kad už savo kaltę turėsi sumokėti ugnies ežere, nes tai yra pats pirmasis žingsnis į išgelbėjimą. Jei žmogus nepripažįsta savo kaltės prieš Dievą, nepripažįsta, kad jis turės susimokėti už savo nuodėmes, jam nereikia ir išgelbėjimo. Jis laiko save teisiu. Jis nemato savo beviltiškos padėties prieš Dievą. Tik esantis beviltiškoje padėtyje supranta, kad jam reikia Gelbėtojo, nes kitaip eis į ugnies ežerą. Todėl pradėdamas plačiau dėstyti Evangeliją, Paulius ir pradeda nuo pačių pirmutinių dalykų – nuo Dievo rūstybės, kaltės už nuodėmę ir pasekmės už nuodėmę.

Nepraleiskite pro pirštus šio pagrindinio dalyko, kurį Paulius nagrinėja pirmuose skyriuose, pateikdamas mokslą apie Dievo rūstybę, nuodėmę ir jos pasekmes.

Bendraudami su žmonėmis ir susidurdami su kiekviena problema savo gyvenime, pirmiausia turite įvertinti tai, kad jūs esate atsakingas už tai prieš Dievą, kaip ir kiti žmonės, kurie yra kalti prieš Dievą. Nuo šitų dalykų viskas prasideda. Visos bėdos prasideda nuo žmogaus. Nuo jūsų, nuo manęs. Nežiūrėkite ir neieškokite aplinkui atsakingų už bėdas – pirmiausiai pirštu durkite į save.

Pasaulyje vyrauja tokia filosofija: atmesti kaltę nuo savęs ir kaltinti kitą. Paneikite savo kaltę, tegul kiti būna už tai atsakingi. Pats pagrindinis Dievo malonės evangelijos dalykas yra tas, kad aš esu atsakingas už save.

Puikus pavyzdys yra aprašytas Išėjimo knygoje, kai Mozė buvo nuėjęs ant Sinajaus kalno, kad gautų įsakymus iš Dievo ir paskui atėjęs paskelbtų juos Izraelio tautai. Kai jis buvo išėjęs, Izraelio tauta klausė, kur tas Mozė, kuris juos išvedė? Kas su juo atsitiko? Paskui Aaronui liepė padaryti jiems dievus, kurie eitų priekyje. Aaronas liepė atnešti visą auksą, kurį jie turėjo, paėmė ir jį išliejo. Paėmė įrankį, su kuriuo gamina juvelyrinius dirbinius, ir padarė juo auksinį veršį. Izraelio tauta garbino tą veršį. Kai Mozė su Jozue nusileido nuo kalno su Dešimt Dievo įsakymų, priėję prie Izraelio stovyklos pamatė tą auksinį veršį, išgraviruotą gražiausiomis formomis. Izraelio tauta nuoga šoko aplinkui tą veršį... Ar prisimenate iš kur išėjo Izraelio tauta? Iš Egipto. Nėra abejonių, kad jie šoko pagal egiptiečių muziką. Jie buvo išėję iš Egipto ir garbino savąjį dievą – auksinę karvę – stabą. Mozė paėmė plokštę su dešimt Dievo įsakymų, metė ją ant žemės ir paklausė: „Kas yra su Viešpačiu?“ Tada Aaraonas priėjo prie jo ir pasakė: „O, Moze, Moze, tu nesupranti, jie privertė mane padaryti šitą auksinį veršį. **Tai ne aš**, tai Izraelio tauta privertė mane tai padaryti“. Aaraonas pasakė pačius keisčiausius žodžius: „Aš įmečiau tą auksą į ugnį ir iš tos ugnies išėjo veršis“. Aaraonas gelbėdamas savo kailį aiškiai pamelavo. Jis valandų valandas praleido su tuo graviravimo įrankiu, kol padarė tą veršį. Pats veršis nesusiformavo iš ugnies. Lygiai taip pat atsitinka ir su mumis. Kai susiduriame su problemomis ir sunkumais, mes sakome: „Tai kažkaip netikėtai atsitiko“. Deja, dalykai neatsitinka savaime. Pasiėmę įrankius, mes graviruojame juos visas bėdas savo gyvenime, viską, kas dėl mūsų kaltės atsitiko. Ir niekas apart mūsų dėl to nekaltas. Vietoj to, kad kaip Aaraonas, kaltintume kitus, mes turime pažiūrėti į save ir pripažinti, kad mes patys esame kalti dėl to, ką mes padarome. Pats nuostabiausias dalykas Laiško romiečiams 3 skyriuje, pradedant nuo 22 eilutės, kur rašoma, kad Dievas pasirūpino mūsų problemomis. Pasirūpino mūsų kalte, bet mes turime pradėti nuo Laiško romiečiams 3 skyriaus, 20 eilutės, kur parašyta, kad įstatymo darbais Dievo akyse nebus išteisintas joks kūnas, nes per įstatymą yra nuodėmės pažinimas. Mes pirmiausia turime suvokti savo kaltę.

• *Rom 3, 20* •

„Todėl įstatymo darbais jo akyse nebus išteisintas joks kūnas, nes per įstatymą yra nuodėmės pažinimas“.

Šia eilute Paulius apibendrina visa, ką rašė prieš tai. Rom 1, 18 - 3, 20 eilutėse Paulius kalbėjo apie pasmerkimą – kad už savo nuodėmes žmogus turės susimokėti ugnies ežere. Nors žmogus nėra vertas perspėjimo, bet Dievas per savo malonę perspėja žmogų apie ateinančią rūstybę, kad už nuodėmes žmogus bus teisiamas, bus išliejama Dievo rūstybė. Pirmame Laiško romiečiams skyriuje buvo mokoma, kad pagonys, gyvenantys nuodėmėje, yra pasmerkti, o 2 skyriuje sakoma, kad moralistas taip pat yra pasmerktas, nes jis daro tą patį, tik slapčiomis. Taip pat religingas žydas yra kaltas prieš Dievą, įstatymas jį smerkia, parodo, kad jis yra nusidėjėlis. Taigi – įstatymo darbais nėra išeisinamas nei vienas. Kaip Rom 3, 9 ir skaitėme: „tiek žydai, tiek pagonys – jie visi yra nuodėmės valdžioje“. O tolimesnėse eilutėse, pradedant 10 eilute, Paulius cituoja Senąjį testamentą, tas eilutes, per kurias žydai turėjo suprasti, kad jie yra nusidėjėliai. Žydai negalėjo ir negali laikytis įstatymo, nes turi nuodėmingą prigimtį, ir už nuodėmę Dievas juos teis. Taigi per įstatymą Dievas norėjo parodyti, kad žmogus yra nuodėmingas.

• *Rom 3, 21* •

„Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas“.

Pradedant 21 eilute, žodžiais „**Bet dabar**“ Paulius tarsi pradeda naują jam patikėtos Evangelijos temą. Ką kalbėjo įstatymas, tai yra atidėta į šoną. Įstatymas apreiškė nuodėmę, bet dabar Dievas be įstatymo apreiškė savo teisumą.

Panagrinėkime šį labai svarbų išsireiškimą – „**bet dabar**“. Šis išsireiškimas parodo, kad įvyko didžiulis pasikeitimas Dievo plane. Dievas pakeitė paskirstymą, Jis paskirsto ne tai, ką anksčiau. Tai kas buvo daroma anksčiau, buvo sustabdyta.

Ef 2, 11-15: „Todėl atsiminkite, kad jūs, **praeityje** būdami kūnu pagonys, kuriuos Neapipjaustymu vadino tie, kurie vadinosi Apipjaustymu, rankomis atliktu kūne; kad **anuo laiku** jūs buvote be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys jokios vilties ir be Dievo pasaulyje. **Bet dabar** Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, per Kristaus kraują tapote artimi. Nes jis yra mūsų taika, kuris iš abejų padarė viena ir nugriovė mus skyrusią sieną; savo kūne panaikinęs priešiškumą – įsakymų įstatymą, turintį įsakus; kad padarytų savyje iš dviejų vieną naują žmogų, taip darydamas taiką“. Šiose eilutėse paminėtas laikotarpis, vadinamas **praeitimi**. 13 eilutėje matome, kad atsirado naujas laikotarpis: „**Bet dabar** Kristuje Jėzuje jūs...“

Šie du laikotarpių priešpastatymai („praeityje" ir „dabar") parodo, kad Biblijoje yra pasidalijimas, joje yra skirtingi laikotarpiai. Biblija yra natūraliai padalinta. Paulius savo laiškuose rašo, kad tai, kas vyko anksčiau, skiriasi nuo to, kas vyksta „dabar". Todėl būtina teisingai padalyti Tiesos Žodį ir pamatyti tuos skirtumus.

Prieš tai, Ef 2, 7 Paulius rašo: „kad **ateinančiais amžiais** savo gerumu jis mums per Jėzų Kristų parodytų beribius savo malonės turtus". Pridėję ir šį laikotarpį, matome, kad Biblijoje yra trys skirtingi laikotarpiai. Yra laikotarpis „**praeitis**", yra laikotarpis „**bet dabar**" ir yra laikotarpis „**ateinantys amžiai**". Labai svarbu suprasti, kad rašydamas Dievo duotus žodžius, Paulius ne šiaip sau vartoja šiuos išsireiškimus. Jie yra Biblijos supratimo pagrindas. Tuose trijuose skirtinguose laikotarpiuose Dievas daro skirtingus darbus. Tai, kas vyko praeityje, nebevyksta dabar, o tai, kas vyks ateityje, nebus tas pats, kas vyksta dabar.

Trumpai panagrinėkime šių laikotarpių skirtumus.

Rašydamas apie praeities laikotarpį, Paulius išvardina pagrindinius tam laikotarpiui būdingus dalykus. Jis rašo, kad praeityje, mes, pagonys, buvome vadinami neapipjaustytais. Mus taip vadino apipjaustytieji, t.y. žydai. Praeities laikotarpio pagrindinis bruožas yra tas, kad tuo metu buvo dvi skirtingos žmonių grupės – apipjaustytieji ir neapipjaustytieji. Praeityje Dievas atskyrė apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų, pagonis nuo Izraelio tautos. Mums reikia nepamiršti, kad mus, pagonis, apipjaustytieji žydai praeityje vadino neapipjaustymu. Tačiau tai buvo ne vien rasinis skirtumas. Ef 2, 12 rašoma ir apie dvasinį skirtumą. Praeityje pagonys buvo be Kristaus. Kodėl mes buvome be Kristaus? 12 eilutė: „Kad anuo laiku jūs buvote be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys jokios vilties ir be Dievo pasaulyje".

Kas anuo laiku turėjo Kristų? Izraelio tauta. Jie turėjo pažadus, viltį, Dievą pasaulyje. O mes, pagonys, buvome atitolinti nuo Izraelio sandraugos. Todėl mes ir neturėjome Kristaus. Mes neturėjome vilties. Viltį turėjo vienintelė tauta – Izraelio tauta.

Ef 2, 13: „Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, per Kristaus kraują tapote artimi".

Visa tai, kas buvo praeityje, dabar yra pasikeitę. Dabar mes esame artimi Dievui ir dabar yra lygybė tarp visų žmonių. Nebėra jokio skirtumo tarp apipjaustyto ir neapipjaustyto, tarp žydo ir pagonies. Kokiu būdu mes dabar tapome artimi? Per Kristaus kraują. Dabar Izraelio tauta yra nupuolusi ir atsidūrusi pagonių lygyje. Ne pagonys pakilo iki Izraelio lygio, bet Izraelis nukrito iki pagonių lygio. Todėl Dievas į visą pasaulį žiūri dabar kaip į pagonis, kaip į nusidėjėlius.

Rom 11, 25: „Nes aš nenoriu, broliai, **kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties**, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais". Paulius

užrašė tai, ką vadina paslaptimi. Praeityje pagonys netikėjo Dievu, todėl Jis juos atmetė. Praeityje Dievas atliko darbą su Izraelio tauta. Jis buvo Izraelio Dievas. Jis pasišaukė ją būti Jo tauta. Tačiau pažiūrėkime, kas toliau rašoma 30 eilutėje: „Nes kaip jūs **praeityje** netikėjote Dievu, tačiau **dabar** gavote pasigailėjimą per jų [Izraelio] netikėjimą...“ Dabar pagonys turi pasigailėjimą per Izraelio netikėjimą. Tai atitinka Laiško efeziečiams 2 skyrių, 11-13 eilutes.

Mato, Morkaus, Luko ir Jono Evangelijose aprašoma Jėzaus Kristaus tarnystė, skirta vien tik Izraelio tautai. Jėzus sakė, kad Jis atėjo pas pražuvusias Izraelio namų avis (Mt 15, 24). Rom 15, 8 rašoma, kad Jėzus Kristus buvo apipjaustytųjų tarnas dėl tėvams duotų pažadų. Dievas buvo atskyręs apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų. Apaštalų darbų pirmuosiuose skyriuose Izraelio tikintieji, per Sekminių dieną gavę Šv. Dvasią, skelbė žydams Karalystės evangeliją. Tuo laiku dar tebebuvo skirtumas tarp žydų ir pagonių. Tik Pauliaus laiškuose, nuo Laiško romiečiams iki Laiško Filemonui, nebėra skirtumo tarp žydo ir pagonies. Pauliaus laiškuose aprašomas naujas laikotarpis – „bet dabar“. Dabartiniame laikotarpyje formuojama Kristaus kūno bažnyčia.

Užsibaigus dabartiniam laikotarpiui, bus paimta Kristaus kūno bažnyčia. Tada prasidės ateities laikotarpis. Apie ateities laikotarpį aprašoma nuo Laiško hebrajams iki Apreiškimo Jonui.

Atskyrimo siena

Ef 2, 14: „Nes jis yra mūsų taika, kuris iš abejų [žydų ir pagonių] padarė viena ir nugriovė mus skyrusią sieną“. Praeityje tarp žydų ir pagonių stovėjo juos skirianti siena. Tai buvo ir fizinė ir dvaisnė siena. Fizinė, matoma siena, buvo šventykloje, Jeruzalėje. Ta siena simbolizavo, kad Dievas daro skirtumą tarp pagonių ir Izraelio tautos. Nei vienas pagonis tos sienos negalėjo peržengti, nes ant jos buvo užrašyta, kad pagonis, peržengęs tą sieną, bus nužudytas. Šventykla buvo skirta Izraelio tautai. Dievas ją paskyrė Izraelio tautai, kad joje šlovintų Dievą.

Taip pat Dievas pastatė ir nematomą sieną, skyrusią Izraelį nuo pagonių. Pagonys buvo blogoje tos sienos pusėje, jie buvo lauke, išorėje. O žydai buvo viduje. Pagonys neturėjo jokio priėjimo prie Dievo, nes jie buvo lauke, kaip šunys. Tarp kitko, Jėzus Kristus savo žemiškoje tarnystėje pagonis vadina šunimis, sakydamas, kad neverta imti vaikų, tai yra Izraelio, duonos ir mesti ją šunims – pagonims.

Pažiūrėkime į Pradžios knygą, kad suvoktumėme, kokia buvo ta siena, kurią Dievas pastatė tarp Izraelio ir pagonių.

Pr 6, 5-8. 11-13: „Ir DIEVAS matė, kad žmogaus nedorybė žemėje buvo

didelė, ir kad kiekvienas jo širdies minčių sumanymas nuolat buvo tik piktas. Ir gailėjosi VIEŠPATS, kad jis žemėje padarė žmogų, ir tai sukėlė sielvartą jo širdyje. Ir VIEŠPATS tarė: 'Aš išnaikinsiu žmogų, kurį sukūriau, nuo žemės paviršiaus; tiek žmogų, tiek gyvulį, tiek šliužą, tiek oro skrajūną; nes gailiuosi, kad juos padariau'. Tačiau Nojus rado malonę VIEŠPATIES akyse. Taip pat ir žemė Dievo akivaizdoje buvo sugedusi, ir žemė buvo prisikildžiusi smurto. Ir Dievas pažiūrėjo į žemę, ir štai ji buvo sugedusi; nes kiekvienas kūnas žemėje iškreipė savo kelius. Ir Dievas tarė Nojui: 'Kiekvieno kūno galas atėjo mano akivaizdon; nes per juos žemė yra prisipildžiusi smurto; ir štai aš sunaikinsiu juos su žeme'". Dievas pamatė, kad visi žmonės piktadariai, jog savo širdyse jie galvoja tik pikta. Todėl Dievas nutarė sunaikinti visus žmones, paskandinti juos kartu su žeme. Bet iš jų išgelbėjo Nojų ir jo šeimyną. Dievas liepė Nojui pasistatyti arką, kad jis ir jo šeima liptų į tą arką ir būtų apsaugoti nuo tvano. Atslūgus vandeniui, kaip žinome, jie išlipo iš arkos ir Dievas pradėjo viską iš naujo. Mes atsiradome iš Adomo, bet mes taip pat esame atsiradę ir iš Nojaus. Tai, ką Dievas sakė padaryti Adomui, tą patį Jis sakė padaryti ir Nojui. Kai Dievas palaimino Adomą ir liepė užvaldyti žemę ir daugintis, lygiai tą patį pasakė ir Nojui, išsaugojęs jį ir jo šeimyną. Tačiau, nors visi piktadariai buvo išnaikinti, kas po to vėl įvyko? Lygiai tas pats, kas ir įvyko nuo Adomo iki Nojaus. Žmogus pasuko savais piktais keliais.

Pr 11, 1-4: „Ir visoje žemėje buvo viena kalba ir viena šnekta. Ir įvyko, jiems bekeliaujant iš rytų jie rado lygumą Šinaro šalyje; ir ten apsigyveno. Ir jie sakė vienas kitam: 'Eikime, pasidarykime plytų ir jas gerai išdekime'. Ir plyta jiems atstojo akmenį, o dumblas jiems atstojo kalkių skiedinį. Ir jie tarė: 'Eikime, pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų; ir pasidarykime sau vardą, kad neišsisklaidytume plačiai po visos žemės paviršių'". Ką Dievas buvo įsakęs daryti žmogui, kai Nojus išėjo iš arkos? Dievas įsakė žmogui **išsisklaidyti** po visą žemę. Apgyvendinti visą žemę. Tačiau, ką žmonės padarė? Jie sakė: „Eikime, pasistatykime miestą, **kad nebūtume išsklaidyti** po visą žemės paviršių". Taigi, ką tuo jie parodė? Jie nepakluso Dievui. Jie sakė: „Mes neisime ir nedarysime to, ką Dievas mums sakė. Dievas mums sakė eiti ir išsisklaidyti, pripildyti žemę, bet mes pasiliksime vienoje vietoje, kad nebūtume išsklaidyti, ir pasistatysime miestą, kuris siektų dangų". Žmonės nusisuko nuo Dievo ir pasidarė savo paties dievą, kuris buvo jų pačių troškimai ir norai, jų fantazijos, jų ketinimai. Jie ruošėsi statytis **sau** bokštą, šventyklą, kurioje jie šlovintų savo sugalvotą dievą. Jie pasakė: „Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų". Siekti dangų reiškia pasiekti Dievą. Juk danguje gyvena Dievas. Jie norėjo pasiekti Dievą savais būdais, savais keliais. Jie neklausė Dievo, nepaisė Jo valios. Jie turėjo suteikti Dievui šlovę, išsisklaidydami po visą žemę, kaip Dievas buvo jiems įsakęs.

Jie neišsisklaidė. Jie pasistatė miestą, kad nebūtų išsklaidyti, ir norėjo pasistatyti bokštą, kuris siektų dangų. Kad per tą pastatą galėtų pasiekti Dievą. Jie pasistatė savąją religiją. Ar esate girdėję tokį išsireiškimą: „Šiandien, šį sekma-

dienį, susitikome Dievo namuose“? Žmonės įsivaizduoja, kad Dievas gyvena pastate. Lygiai tą patį darė ir žmonės Pradžios 11 skyriuje – „Pastatykime bokštą, kuris siektų dangų. Per tą pastatą, kurį pasistatysime, turėsime priėjimą prie Dievo“. Šiandienos religijos niekuo nesiskiria. Net krikščionybėje yra žmonių, kurie tiki, kad Dievas yra tame pastate, kuriame jie gieda, kalba. Jie mano, kad bažnyčioje, kurioje jie renkasi, tuo metu apsilanko Dievas. Tačiau tai tik mistika, prietarai, stabmeldystė.

Grįžkime prie Pradžios knygos ir pažiūrėkime, kas vyko toliau. Pr 11, 5-9: „Ir VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį žmonių vaikai statė. Ir VIEŠPATS tarė: ‘Štai yra viena tauta, ir jie visi turi vieną kalbą; ir tai jie pradėjo daryti; ir jiems jau nebus ribų niekam, ką jie besumanytų daryti. Eikime, nuženkime ir ten sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito šnektos’. Taip VIEŠPATS juos iš ten išsklaidė plačiai po visos žemės paviršių; ir jie liovėsi statę miestą. Todėl jo vardas pramintas Babele; nes ten VIEŠPATS sumaišė visos žemės kalbą; ir iš ten VIEŠPATS juos išsklaidė plačiai po visos žemės paviršių“.

Čia mes skaitome apie istorinį įvykį, kuomet Dievas apleido pagonis, netikėjusius Dievu. Tai jau nagrinėjome Laiško romiečiams 1 skyriuje. Dievas apleido pagonis, nes jie nenorėjo Dievo tiesos, jie nuėjo savais keliais ir pasistatė savąją religiją. Jie nenorėjo pažinti Dievo iš Jo suteikto pažinimo, jie tai atmetė, todėl ir Dievas juos apleido. Dievas atidavė juos jų pačių mąstymui, kad jie darytų tai, kas netinkama. Prasidėjo nežinojimo laikai. Kodėl jie prasidėjo? Nes Dievas juos apleido ir nebedavė jiems jokio apreiškimo. Apleidęs visas tautas, Dievas žengė labai svarbų žingsnį, apie kurį skaitome Pradžios knygos 12 skyriuje.

Jei nesuprasite to, ką Dievas padarė Pradžios knygos 12 skyriuje, jūs nesuprasite Biblijos.

Pr 12, 1: „Na, o VIEŠPATS tarė Abramui „Eik iš savo šalies ir iš savo giminių, ir iš savo tėvo namų į šalį, kurią tau parodysiu“.

Iš visų Pradžios knygos 11 skyriuje atmestų tautų Dievas pasišaukė Abramą. Abramas, kaip ir visi pagonys, buvo atmestas, buvo stabmeldys. Tačiau Dievas jį pasišaukė. Ir ką Abramas padarė? Jis paklausė Dievo. Kadangi Abramas paklausė Dievo, Jis jam davė pažadus.

Pr 12, 2-3: „Ir iš tavęs aš padarysiu didelę tautą ir laiminsiu tave, ir padarysiu didį tavo vardą; ir tu būsi palaiminimas; ir aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tą, kuris tave prakeikia; ir tavyje bus palaimintos vìsos žemės šeimos“. Abramui sulaukus 99 metų, jis vis dar neturėjo vaikų, nors Dievas buvo jam pažadėjęs sėklą – palikuonį. Ir štai tuo metu kaip tik, kai jau Abramas buvo beveik šimtametis, pas jį atėjo Dievas ir padarė du svarbius dalykus.

Pirma, Dievas pakeitė jo vardą. Apie tai skaitome Pr 17, 5-8. Iš Abramo jis virto Abraomu, kas reiškia „daugelio tautų tėvas“. Dievas pastatė nematomą sieną, kuri skyrė Abraomą ir kitas tautas.

Antra, Abraomas buvo apipjaustytas. Pr 17, 9-11: „Ir Dievas tarė Abraomui: „Todėl tu laikykis mano sandoros, tu ir tavo sėkla po tavęs per jų kartas. Ta yra mano sandora, kurios jūs turite laikytis, tarp manęs ir savęs bei tavo sėklos po tavęs; kiekvienas berniukas tarp jūsų bus apipjaustytas. Jūs apipjaustykite savo apyvarpės kūną; ir tai bus sandoros ženklas tarp manęs ir jūsų“. **Apipjaustymas** simbolizuoja ir yra kaip ženklas sandoros, kurią Dievas sudarė su Abraomu. Apipjaustymas reiškia kūno mirtį, kūniškumo nupjovimą, numarinimą. Jis turėjo savo tarnaitės vaiką, bet Dievas atmetė tą vaiką. Dievas sakė: „Tu turėsi kitą vaiką“. Dievas jam liepė atmesti tarnaitės vaiką Išmaelį, nes tai nebuvo tas pažado vaikas, kurį Dievas jam pažadėjo. Tai buvo Abraomo kūno pajėgumo palikuonis. Pakeitęs Abramo vardą ir jį apipjaustęs – numarinęs jo kūniškumą, Dievas parodė, kad Abraomas savo kūno galimybėmis negalės būti visų tautų tėvu. Tai turės padaryti Dievas. Tai bus Dievo vaikas, Dievo tauta, Dievo darbas. Izaokas gimė stebuklingai. Abraomas buvo nebepajėgus turėti vaikų. Saro įsčios irgi buvo mirusios (Rom 4, 19). Bet Dievas įgalino Abraomą, kad jis galėtų turėti vaikų, ir Sara galėtų pastoti. Dievas stebuklingai jiems davė vaiką. Tas vaikas, ta pažado sėkla, buvo Dievo darbas. Todėl ir tauta, kuri gimė iš Abraomo, Izraelio tauta, buvo Dievo tauta, kurią Dievas pats pagimdė per Abraomą. Apipjaustymas, kurį Dievas atliko sudarydamas su Abraomu sandorą, simbolizavo, kad iš Abraomo gimęs vaikas yra ne Abraomo kūno darbas, bet Dievo darbas – Dievas įgalino jį tai padaryti.

Pažiūrėkime, kaip tas **apipjaustymas simbolizuoja tą sieną**, kurią Dievas pastatė tarp apipjaustytųjų ir neapipjaustytųjų.

Pr 17, 11-14: „Jūs apipjaustykite savo apyvarpės kūną; ir tai bus sandoros ženklas tarp manęs ir jūsų. Ir kas tarp jūsų yra aštuonių dienų amžiaus, bus apipjaustytas – kiekvienas berniukas per jūsų kartas: kas gimęs namuose ar iš kurio svetimšalio už pinigus nupirktas, kuris nėra tavo sėkla. Būtinai turi būti apipjaustytas gimusysis tavo namuose ir už tavo pinigus nupirktasis; ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora. O neapipjaustytas berniukas, kurio apyvarpės kūnas nėra apipjaustytas, ta siela bus iškirsta iš savo tautos; jis yra sulaužęs mano sandorą“.

Nuo to momento, kai Dievas sudarė apipjaustymo sandorą su Abraomu, atsirado dvi žmonių grupės: apipjaustytieji ir neapipjaustytieji. Apipjaustytieji – Dievo žmonės, neapipjaustytieji – ne Dievo žmonės. Apipjaustymas turėjo religinę prasmę, dvasinę prasmę ir turėjo būti atliktas tam tikrą Dievo paskirtą dieną. Dievas pastatė nematomą atskyrimo sieną, skiriančią apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų. Vieni buvo vidinėje tos sienos pusėje, o kiti – išorinėje, be Dievo, be vilties pasaulyje.

Gal 3, 19: „Tai kam tarnauja įstatymas? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis sėkla, kuriai buvo duotas pažadas“. Prie ko buvo pridėtas įstatymas?

Jis buvo pridėtas prie pažadų, kurie buvo duoti Abraomui. Įstatymas buvo pridėtas apipjaustytiesiems, kuriems buvo duotas pažadas. Izraeliui duotas įstatymas dar labiau atskyrė Izraelio tautą nuo pagonių, apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų. Įstatymas padarė izraelitus skirtingus nuo kitų žmonių. Dievas davė jiems įsakus, nurodymus, kurių laikydamiesi jie turėjo skirtis iš kitų tautų tarpo. Tą patį matome ir Kun 20, 22-24: „Todėl jūs laikykitės visų mano įstatų bei visų mano nuosprendžių ir juos vykdykite; kad jūsų neišspjautų šalis, į kurią jus įvesiu, kad joje gyventumėte. Ir nevaikščiokite pagal papročius tautos, kurią aš išvarysiu jūsų akivaizdoje; nes jie visa tai darė, ir todėl aš jais pasibjaurėjau. Bet aš jums tariau: Jūs paveldėsite jų žemę, ir aš ją jums duosiu nuosavybėn, šalį, plūstančią pienu ir medumi: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris jus atskyriau nuo kitų tautų“.

Įst 4, 5-6: „Štai aš jus išmokiau įsakų ir nuosprendžių, kaip man įsakė VIEŠPATS, mano Dievas, kad jūs taip darytumėte šalyje, į kurią jūs įeisite jos užimti. Todėl laikykitės jų ir juos vykdykite; nes tai yra jūsų išmintis ir jūsų supratimas akyse tautų, kurios, išgirdusios visus šituos įsakus, sakys: ‘Tikrai šita didelė tauta yra išmintinga ir supratinga liaudis’. Nes argi yra tokia didelė tauta, kuri turi Dievą taip arti prie jos, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra visuose dalykuose, dėl kurių mes jo šaukiamės? Ir argi yra tokia didelė tauta, kuri turi tokių teisingų įsakų bei nuosprendžių, kaip visas šitas įstatymas, kurį aš šiandien pateikiu jūsų akivaizdon?“

Dievo duotas įstatymas turėjo padaryti Izraelio tautą išskirtinę, kad visos tautos žiūrėtų į ją ir sakytų: „Taip, ši tauta yra ypatinga, kitokia, nei kitos tautos, nėra kitos tokios didingos tautos. Ši tauta didelė tauta, protinga, išmintinga. Nėra kitos tokios tautos, kuriai Dievas būtų taip arti”.

Kai Izraelio tautai Dievas davė įstatymą, skirtumas tarp žydų ir pagonių dar padidėjo, dar labiau išryškėjo. Pagonys tuo tarpu neturėjo jokios vilties, buvo be Dievo pasaulyje. O matydamos, kaip Izraelio tauta gyvena pagal Dievo įstatymą, tautos turėjo progą patirti, kad Izraelio tauta yra išmintinga, žinanti, ką Dievas daro. Kad ji skiriasi nuo kitų tautų kaip diena nuo nakties.

Jėzaus Kristaus žemiškoje tarnystėje, Evangelijose pagal Matą, Morkų, Luką, Joną skirtumas tarp apipjaustytųjų ir neapipjaustytųjų tebeegzistavo. Tuo metu tebestovėjo ta pati vienus nuo kitų skirianti siena. Todėl ne veltui Jėzus pasakė: „Aš atėjau **tik** pas pražuvusias **Izraelio namų** avis.

Tik Pauliaus laiškuose randame, kad nebėra skirtumo tarp žydo ir pagonies. Kad siena, skyrusi apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų, yra sugriauta.

Ef 2, 13-15: „Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, per Kristaus kraują tapote artimi. Nes jis yra mūsų taika, kuris **iš abejų padarė vieną ir nugriovė mus skyrusią sieną**; savo kūne panaikinęs priešiškumą“. Praeityje egzistavo priešiškumas, pasidalijimas ir neapykanta tarp tų dviejų žmonių

grupių. Praeityje Dievas buvo davęs Izraelio tautai religiją. Ta religija atskyrė Izraelio tautą nuo kitų tautų.

Dievas apipjaustė Abraomą, parodydamas jam, kad jis savo kūno pajėgumu negali padaryti to, ko nori Dievas. Lygiai to paties apipjaustymas turėjo pamokyti ir Izraelio tautą, kad jie savo kūnu nieko negali padaryti. Panašiai ir įstatymas turėjo išmokyti žydą, kad jis yra nusidėjėlis, kad jis nepajėgus laikytis Dievo nustatytų standartų. O ką Izraelio tauta padarė su apipjaustymu ir įstatymu? Jie pradėjo didžiuotis apipjaustymu ir įstatymu. Jie pradėjo garbinti save, tarsi jie galėtų laikytis įstatymo. Jie tapo religingi, aukštino savąjį teisumą. Todėl nupuolė netikėjimu.

Laiško romiečiams 3 skyriuje, 18-20 eilutėse, Paulius rašo, kad Dievas atidėjo į šoną tai, kas buvo praeityje, tai, ką Dievas darė per įstatymą. Ir, pradedant 21 eilute Paulius rašo, kad dabar Dievas apreiškia savo teisumą **be įstatymo**: „Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas“. Dabar Dievo teisumas apreiškiamas ne per įstatymą, kai buvo skirtumas tarp apipjaustytųjų ir neapipjaustytųjų, kai stovėjo atskyrimo siena, kuri skyrė pagonis nuo Izraelio tautos. Dievas dabar apreiškia teisumą atskirai nuo įstatymo, atskirai nuo praeities laikotarpio.

Nėra jokio skirtumo, kas tu esi: pagonis ar žydas, apipjaustytas ar neapipjaustytas. Dievo akyse **dabar** visi vienodi, visi vienodai kalti. Ką Dievas darė anksčiau ir dabar yra du skirtingi dalykai. Dievas nebedaro šiandien to, ką darė anksčiau, praeityje. To nesupratus, negalėsite suprasti, ką šiandien Dievas daro.

Žmonės mėgsta sakyti, kad pagal Antrą laišką Timotiejui, visas Raštas yra duotas pamokymui, pabarimui, pataisymui. Taip, jie teisūs. Visas Dievo Raštas yra duotas mums. Bet jis mums yra duotas, kad mes išstudijuotume ir suvoktume, kas vyko praeityje, ką Dievas darė praeityje ir ko dabar nebedaro. Mes žvelgėme į Pradžios knygą, į Kunigų knygą, į Pakartoto įstatymo knygą, kad suvoktume, kas vyko praeityje. Tačiau viso to šiandien Dievas nedaro. Taigi visas Dievo Raštas yra duotas mums, bet jį reikia teisingai padalyti ir atskirti skirtingas Dievo veiklas su skirtingomis žmonių grupėmis. Kas praeityje buvo taikoma Izraelio tautai, tas šiandien nėra taikytina mums, Kristaus kūnui. Štai kur yra esmė.

• *Rom 3, 22* •

„Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems ir ant visų tų, kurie tiki, nes nėra jokio skirtumo“.

Įstatyme buvo apreikštas Dievo teisumas, bet jis smerkė nusidėjėlį. Bet dabar yra apreikštas Dievo teisumas be įstatymo. Šis naujai apreikštas Dievo teisumas išteisina nusidėjėlį per tikėjimą. Dievas dabar gali išteisinti nusidėjėlį dėl Kristaus atlikto darbo ant kryžiaus už mūsų nuodėmes.

Tolimesnėse eilutėse matysime atskleistą svarbiausią mokslą, paaiškinantį, kaip Dievas išteisina žmogų. Dabartinis Dievo teisumas neturi nieko bendra su buvusia programa, kai Dievas skelbė įstatymą Izraelio tautai, kai darė skirtumą tarp žydų ir pagonių, kai Izraelio tauta buvo Jo tauta. Pagonys tada buvo be vilties, be Dievo pasaulyje, bet dabar viskas pasikeitė. Dabar Dievo teisumas yra apreikštas visiems žmonėms, nes yra apreikštas be įstatymo: „Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems ir ant visų tų, kurie tiki, nes nėra jokio skirtumo, kadangi visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės“ (Rom 3, 22-23).

Dabar Dievas Savo teisumą yra apreiškęs per apaštalą Paulių.

Gal 3, 23: „Bet prieš ateinant tikėjimui mes buvome saugojami įstatymo valdžioje, uždaryti tikėjimui, kuris po to turėjo būti apreikštas“. Kai buvo įstatymas, žmogus buvo uždarytas tikėjimui, kuris po to turės būti apreikštas. Vadinasi, buvo įstatymas, bet po jo turi būti dar kai kas kita. Žmonės buvo laikomi įstatymo valdžioje, saugomi, uždaryti iki to laiko, kol bus apreikštas tikėjimas.

Gal 3, 24: „Todėl **įstatymas buvo mūsų auklėtojas**, kad atvestų mus pas Kristų, kad mes būtume išteisinti tikėjimu“. Įstatymas buvo auklėtojas. Ko įstatymas mokė izraelitą? Kad žmogus yra nusidėjėlis ir kad per įstatymą yra nuodėmės pažinimas. Izraelitas, kuris turėjo iš Dievo gautą įstatymą, skaitydamas ir jį studijuodamas turėjo suprasti, kad tas įstatymas smerkia jį, parodo, kad jis yra nusidėjėlis. Įstatymas buvo kaip mokytojas, rodantis, kad žmogus yra nusidėjėlis. Ir taip buvo iki to laiko, kol atėjo Kristus, kad Jam atėjus mes būtume išteisinti, tikėdami Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju.

Apie kurį Kristaus atėjimą čia kalbama? Ar apie tą, kai Jis buvo atėjęs pas Izraelio tautą? Ne. Žemiškoje tarnystėje Jis buvo gimęs pagal įstatymą. Jis gyveno pagal įstatymą. Jis nesunaikino įstatymo. Apaštalų darbų pirmuosiuose skyriuose Dvylika apaštalų ir kiti Izraelio tikintieji taip pat gyveno pagal įstatymą. Jie darė visus dalykus, kurių reikalavo įstatymas. Jie laikėsi sabato, tam tikrą valandą ėjo melstis į šventyklą, laikėsi žydų švenčių, tokių kaip Sekminės.

„Bet kai atėjo tikėjimas, mes nebesame auklėtojo valdžioje. Nes jūs visi esate Dievo vaikai per tikėjimą Kristumi Jėzumi“ (Rom 3, 25-26).

Paulius kalba apie tą evangeliją, kurią jis skelbė. Pauliaus evangelijoje skelbiamas Kristus.

"Kurį [Kristų] mes skelbiame..." (Kol 1, 28).

"Jėzaus Kristaus skelbimas pagal paslapties apreiškimą..." (Rom 16, 25).

Kai Paulius sako: „Todėl įstatymas buvo mūsų auklėtojas, kad atvestų mus pas **Kristų**, kad mes būtume išteisinti tikėjimu", jis sako, kad Kristus yra ta žinia, kuri Pauliui buvo patikėta Jėzaus Kristaus iš dangaus šlovės.

1 Tim 2, 3-7: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save išpirkimui už visus, kad būtų paliudytas **tinkamu laiku**. Tam aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu (kalbu tiesą Kristuje ir nemeluoju), pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje".

Kristus atidavė Save išpirkimui už visus, mirė už mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad būtų paliudytas tinkamu laiku. Paulius rašo, kad jis yra paskirtas skelbėju tos žinios, kuri turėjo būti paliudyta tinkamu laiku. Tai žiniai Paulius yra paskirtas skelbėju ir apaštalu, pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje. Viską, ką Dievas atliko ant kryžiaus, visą Savo darbą, visą Savo planą, kurį Jis įgyvendins per tą kryžių, visa tai Dievas tinkamu laiku apreiškė Pauliui, nes atėjo laikas ją skelbti.

Tit 1, 2-3: „Su viltimi amžinojo gyvenimo, kurį negalintis meluoti Dievas pažadėjo prieš pasaulio prasidėjimą; bet **tinkamais laikais** apreiškė savo žodį per skelbimą, kuris yra patikėtas man pagal Dievo, mūsų Gelbėtojo, įsakymą". Dievas šį teisumą atskirai nuo įstatymo apreiškė atėjus tinkamam laikui.

Dievas buvo visada teisus, žmonės žinojo tai visais laikais. Žmonės pagal įstatymą žinojo Dievo teisumą, kad Jis negali išteisinti nusidėjėlio. Anksčiau, kai žmonės gyveno pagal įstatymą, jie gyveno baimėje. Jie negalėjo turėti absoliutaus teisumo prieš Dievą. Jiems nebuvo tai prieinama, Dievas jiems nebuvo to apreiškęs. Įstatymas juos mokė, kad jie yra nusidėjėliai, ir žmogus žinojo, kad jis negali būti tobulas prieš Dievą. Bet dabar Dievo teisumas yra apreikštas be įstatymo, atskirai nuo tos programos. Žmogus gali būti išteisintas tikėjimu ir žinoti, kad jis yra teisus prieš Dievą.

Nuo 3 skyriaus 21 eilutės – „Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas, paliudytas įstatymo ir pranašų" – Paulius pradeda kalbėti, kaip Dievas išteisina nusidėjėlį visiems laikams.

•• *Tai – Dievo teisumas...* ••

Tai – Dievo teisumas, kurį Dievas duoda visiems tiems, kurie tiki. Argi ne to mums reikia, kad būtume teisūs? Mums reikia Dievo teisumo. Mums nereikia savojo teisumo. Mes jį ir taip turime. Mums reikia tobulo teisumo – Dievo teisumo. Dievas jį duoda kiekvienam, kuris tiki. Todėl toliau ir rašoma: „...nes nėra jokio skirtumo,

kadangi visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės“. To paties skyriaus 10 eilutėje rašoma: „Nėra nei vieno teisaus, ne, nei vieno“.

Rom 2, 6-7: „Kuris atmokės kiekvienam pagal jo darbus: **tiems, kurie nuolatos kantriai darydami gera**, ieško šlovės ir garbės, ir nemirtingumo, amžinuoju gyvenimu“. Jei jūs per visą savo gyvenimą turite tobulą teisumą, ištvermingai darote tik gera, nedarote jokio blogio, tada Dievas jums duos amžiną gyvenimą.

Tačiau iškyla klausimas: ar jūs turite tokį teisumą – tobulą teisumą? Ar niekada nesate padarę niekam blogo ir visada darote tik gera? Ar prisimenate savo vaikystę, kai melavote, neklausėte savo tėvų? Jei ne, tai pažiūrėkite į vaikus, kaip jie meluoja ir neklauso. Jei vaikai būtų geri, jie darytų tik gera. Tuomet nei vieni tėvai neturėtų problemų su vaikais. Nereikėtų nei drausti, nei imtis diržo. Tačiau tokių vaikų nėra. Mes visi turime nuodėmingą prigimtį, visi esame gimę iš Adomo. Todėl nei vienas iš mūsų negalime ištvermingai daryti gero, kad savo jėgomis užsidirbtume amžinąjį gyvenimą.

Teisumas ateina iš Dievo. Dievas duoda savo teisumą dovanai, dovanoja jį.

Rom 4, 3: „Nes ką gi sako Raštas? „Abraomas **tikėjo** Dievu, ir tai jam buvo **įskaityta teisumu**“. Matome, kad teisumas yra įskaitomas. Dievas duoda, priskiria teisumą tikinčiajam žmogui. Tas, kuris įtiki, tam yra įskaitomas teisumas. Kai mes patikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Dievas mums priskaitė, davė, Savo teisumą. Jei mes atsistotume prieš Dievo teismą, Dievas pasižiūrėtų į mus ir sakytų: „Tu esi teisus“. Tai daugiau, nei kad būtum nekaltas. Tu gali būti nekaltas, bet tuo pačiu neturėti teisumo.

Rom 4, 5. 7. 8: „O tam, kuris nedirba, bet **tiki** tuo, kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas yra **įskaitomas teisumu**... [...] Sakydamas: „Palaiminti tie, kurių neteisybės yra atleistos ir kurių nuodėmės yra uždengtos. [...] Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats nepriskaitys nuodėmės“.

Čia matome nuodėmės nepriskaitymą, nuodėmės atleidimą. Tačiau teisumas yra daugiau nei nuodėmės nepriskaitymas ar nuodėmės atleidimas. Teisumas – tai paskelbimas teisiu.

2 Kor 5, 21: „ Nes tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme dėl mūsų; **kad mes jame taptume Dievo teisumu**“.

Dievas Tėvas padarė Jėzų Kristų, kad Jis būtų nuodėmė už mus. Kai Jėzus Kristus kabėjo Kalvarijoje ant kryžiaus, Dievas tuo metu paėmė mūsų nuodėmes ir uždėjo jas ant Jėzaus Kristaus. Dievas Jėzų Kristų padarė nuodėme už mus. Dievas išliejo rūstybę ant nuodėmės, ant Savo Sūnaus, kuris turėjo žmonių nuodėmę. Taip Kristus mirė ne už savo nuodėmes, bet už mūsų. Jis turėjo mūsų nuodėmes ant Savęs. Ir Dievo teisingumas buvo patenkintas ta auka, kuria Jėzus Kristus atliko ant kryžiaus už

mūsų nuodėmes. Dievo teisingumas buvo patenkintas, nes už nuodėmę buvo išlieta rūstybė. Už nuodėmę buvo atliktas bausmė. Už mūsų nuodėmes buvo viskas sumokėta. Per Kristaus auką ant kryžiaus Dievas mane gali paskelbti teisiu, duoti Savo teisumą. „Nes tą (Kristų), kuris nepažino nuodėmės, jis (Dievas Tėvas) padarė nuodėme dėl mūsų; kad mes jame (Kristuje) taptume Dievo teisumu“.

Mes Kristuje tapome Dievo teisumu. Su nuodėme susidorota, todėl Dievas gali paskelbti mus teisiais.

Rom 4, 25: „Kuris buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui“. Ant kryžiaus Jėzus Kristus buvo atiduotas už mūsų nusikaltimus, kad sumokėtų už juos. Ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui.

•• *Tai – Dievo teisumas,*
kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą... ••

Pastebėkite išsireiškimą: „Per **Jėzaus Kristaus tikėjimą**“. Tai – tikėjimas, kurį turi Jėzus. Tai ne mūsų tikėjimas Jėzumi Kristumi. Tai tikėjimas, kurį turi Jėzus Kristus. Toje eilutėje minimas ir mūsų tikėjimas: „Kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems ir ant visų tų, **kurie tiki** [čia jau mūsų tikėjimas]“.

Rom 3, 3: „O kas, jei kai kurie netikėjo? Ar jų netikėjimas panaikins **Dievo tikėjimą**?“ Štai Dievo tikėjimas. Tai, kuo tiki Dievas. Kalbant apie Kristaus tikėjimą, kalbama apie Jo ištikimybę, kad Jis yra vertas, kad Juo būtų tikima. Nes Jėzus Kristus savo tikėjimu ir parūpino mums išteisinimą. Jis viską padarė (tuo pačiu ir mirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes) tikėjimu. Todėl mes gauname Dievo teisumą per Jėzaus Kristaus tikėjimą, nes Jėzus Kristus viską atliko tikėjimu. Kristus tikėjo tuo, ką sako Dievo Žodis, ir tam pakluso.

Fil 3, 9: „Ir būčiau rastas jame, **neturėdamas savo teisumo**, kuris yra iš įstatymo, bet tą, kuris yra **per Kristaus tikėjimą** – teisumą, kuris yra iš Dievo, tikėjimu“.

Mums nereikia savo teisumo, mums reikia teisumo, kuris eina iš Kristaus tikėjimo. Kristaus tikėjimas uždirba mums teisumą. Ką Kristus padarė gyvendamas tikėjimu, visa tai pelnė mums Dievo teisumą. Viskas remiasi į tai, ką Kristus padarė tikėjimu, o ne į tai, ką mes darome. Mes gi visa tai gauname tikėdami tuo, ką Kristus padarė už mus. Tikėdami tuo, ką Dievas sako apie tai. Kristaus tikėjimas yra labai svarbus, nes tik dėka to, ką Kristus padarė tikėjimu, mes gauname iš Dievo visus dalykus. Net ir kasdieniame mūsų gyvenime Dievo Žodis veikia mūsų gyvenime dėka to, ką Kristus padarė tikėjimu. Kristus tikėjimu padarė visa, ką Dievas buvo suplanavęs ir surašęs Rašte.

Gal 2, 16: „Žinodami, kad žmogus neišteisinamas įstatymo darbais, bet Jėzaus Kristaus tikėjimu, taip ir mes įtikėjome Jėzumi Kristumi, kad būtume **išteisinti Kristaus tikėjimu, o ne įstatymo darbais**; nes įstatymo darbais nebus išteisintas joks kū-

nas“. Kaip mes galime būti išteisinti? Per Kristaus tikėjimą. Per Kristaus tikėjimą mes esame išgelbėti. Ką Kristus padarė ant kryžiaus tikėjimu, visa tai ir šiandien vyksta, tebeturi poveikį. Jis ištikimai daro tai, ką yra pažadėjęs Savo Žodyje.

Gal 3, 22: „Bet Raštas viską užrakino nuodėmės valdžioje, kad pažadas **per Jėzaus Kristaus tikėjimą** būtų duotas tiems, **kurie tiki**“. Yra du tikėjimai: Jėzaus Kristaus tikėjimas ir mūsų tikėjimas Juo. Jėzus Kristus tikėjimu ėjo ant kryžiaus ir viską įgyvendino, kad mes galėtume gauti pažadą. Mūsų tikėjimas nieko neįgyvendino. Mūsų tikėjimas tik pasitiki tuo, ką Kristus padarė tikėjimu. Visą darbą atliko Kristus, o mums belieka Juo pasitikėti, kad gautume pažadą.

Todėl Rom 3, 22: „Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems ir ant visų tų, kurie tiki“ – viskas priklauso nuo Jo, nuo Kristaus. Viską, ką mes gauname, mes gauname Jėzaus Kristaus tikėjimo dėka, per tai, ką Jis tikėjimu atliko ant kryžiaus. Mes gauname Dievo teisumą dėka to, ką Kristus tikėjimu padarė ant kryžiaus.

Gal 2, 20: „Aš nukryžiuotas su Kristumi: vis dėlto aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje; ir gyvenimą, kurį dabar gyvenu kūne, gyvenu **Dievo Sūnaus tikėjimu**, kuris mane mylėjo ir atidavė save už mane“. Aš dabar gyvenu Dievo Sūnaus tikėjimu, aš dabar gyvenu Kristaus tikėjimu per tai, ką Kristus tikėdamas padarė ant kryžiaus. Tai, ką Kristus padarė ant kryžiaus, atvėrė man duris į mano išgelbėjimą ir į mano kasdienį krikščionišką gyvenimą.

Ef 3, 12: „Kuriame [Kristuje] **per jo tikėjimą** turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu“. Aš turiu drąsą ir priėjimą pas Dievą Tėvą. Su pasitikėjimu, drąsiai pas Jį einu. Tačiau kieno dėka aš galiu tai padaryti? Tokią galimybę aš turiu per Kristaus tikėjimą. Būtent per tai, ką Kristus tikėjimu padarė ant kryžiaus. Kristaus darbas ant kryžiaus man atvėrė duris pas Tėvą. Viskas, ką aš galiu daryti, viskas, ką aš turiu, visa tai man atiteko Kristaus atlikto darbo ant kryžiaus dėka. Aš turiu priėjimą prie Tėvo ne todėl, kad aš meldžiuosi, ne todėl, kad aš išpažįstu savo nuodėmes, ne todėl, kad aš kokiu kitu būdu siekiu Jo palankumo. Ne savo pastangomis aš užsidirbau priėjimą prie Tėvo. Aš turiu priėjimą prie Tėvo per Kristaus tikėjimą, per tai, ką Kristus atliko ant kryžiaus už mane.

Viskas krikščioniškame gyvenime remiasi Kristumi, tuo, ką Jis padarė dėl manęs ant kryžiaus. Viskas remiasi į tai, ką Kristus padarė, o ne į tai, ką aš darau. Todėl ir rašoma, kad mes Jį mylime todėl, kad **Jis mus pirmas pamilo**. Jis pirmas viską padarė, kad Jis būtų vertas ir būtų mylimas. Jėzus Kristus viską padarė, kad Jis būtų vertas Juo tikėti. Kad mūsų tikėjimas remtųsi tikru dalyku, tuo, kas yra tikra, užtikrinta. Kai skaitydami Rašte pamatysite išsireiškimą: „Kristaus tikėjimas“, turėkite omenyje, kad tai yra Kristaus atliktas darbas ant kryžiaus, kai Jis tikėjimu tai padarė. Mes viską gauname iš Dievo vien dėl to, ką Kristus tikėjimu padarė ant kryžiaus.

Dievo teisumas prieinamas ir gaunamas vien dėl Kristaus tikėjimo, dėl to, ką Jis padarė ant kryžiaus tikėjimu. Tačiau tuomet, kai žmogus gyvena pagal įstatymą, jis

gyvena pagal **savo** teisumą. Žinoma, žmogaus teisumas yra nieko vertas prieš Dievą. Todėl Dievas per įstatymą ir mokė, kad žmogus yra nusidėjėlis.

Rom 10, 5: „Nes Mozė aprašo teisumą, kuris yra iš įstatymo, kad 'Žmogus, kuris daro tuos dalykus, jais gyvens'". Žmogus, gyvendamas pagal įstatymą, darydamas viską, ką įstatymas rašo, gyvens tik tuo, ką rašo įstatymas. Viskas remsis jo teisumu, pagal tai, kaip jis vykdys įstatyme surašytus nurodymus. Bet mes žinome, kad žmogus negali to padaryti, nes jis nėra tobulas. Dabar gi yra apreikštas Dievo teisumas, kuris remiasi Kristaus tikėjimu, būtent tuo, ką Kristus atliko ant kryžiaus už mus. Mes turime tikrą, tobulą dalyką.

•• *Tai – Dievo teisumas...*
visiems ir ant visų tų, kurie tiki, nes nėra jokio skirtumo. ••

Šiandien Dievas duoda savo teisumą bet kokiam žmogui, nėra jokio skirtumo, ar jis žydas, ar pagonis. Deja, to nebuvo praeityje, Įstatymo laikais. Pagal Įstatymą tarp žydo ir pagonies buvo labai didelis skirtumas. Dievas buvo Izraelio Dievas. Tik ši tauta turėjo priėjimą prie Dievo, Jo sandoras, pažadus, Dievo Žodį. Tuo tarpu pagonys buvo atmesti dėl netikėjimo.

Bet dabar Dievo teisumas yra apreikštas ir duodamas per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems žmonėms, kurie tiki. Šiandien pasaulyje yra ne žydai ir pagonys, bet **išgelbėti** ir **neišgelbėti** žmonės. Dievo teisumas yra prieinamas visiems, nepaisant tautybės. Kiekvienas žmogus šiandien gali laisvi gauti iš Dievo teisumą. Visiems yra atviros durys.

Iz 53, 5-6 skaitome: „Bet jis buvo sužeistas už mūsų nusižengimus, sumuštas už mūsų neteisybes; bausmė dėl mūsų ramybės buvo ant jo; ir jo rėžiais mes esame išgydyti. Mes visi buvome paklydę kaip avys, kiekvienas sukome į savo kelią; o VIEŠPATS uždėjo ant jo mūsų visų neteisybę". Daugelis krikščionių cituoja šitas eilutes ir sako, kad čia kalbama apie mus. Nuostabu, čia už mus visus Jėzus Kristus buvo nukryžiuotas. Tačiau pažiūrėkime, už ką Kristus padarė visus tuos dalykus.

Iz 53, 8: „Jis buvo paimtas iš kalėjimo ir iš teismo; ir kas paskelbs jo kartą? Nes jis buvo iškirstas iš gyvųjų šalies; jis buvo ištiktas **už mano tautos** nusižengimą".

Kokia tauta Senajame testamente vadinama „mano tauta"? Izraelio tauta. Senajame Testamente Dievas turėjo vienintelę Savo tautą, Jis buvo Izraelio tautos Dievas. Todėl Izaijo 53 skyriuje, kur rašoma, kad Jis buvo sumuštas, **mes** esame išgydyti jo žaizdomis, **mes** buvo paklydę, Viešpats uždėjo ant Jo visus **mūsų** nusikaltimus, kalbama apie Izraelio tautą. Izaijo knygoje nerašoma apie pagonis. Izaijo 53 skyriaus aprašyme apie Jėzaus Kristaus mirtį už **tautą**, omenyje turima Izraelio tauta. Izraelis tuo metu buvo geroje perskyrimo sienos pusėje.

Pažiūrėkime, ar kas pasikeitė, kai Jėzus Kristus atėjo į savo žemiškąją tarnystę.

Mt 20, 28: „Lygiai kaip žmogaus Sūnus atėjo ne kad jam patarnautų, bet patarnauti ir atiduoti savo gyvybę **atpirkimui už daugelį**".

Ar parašyta „už visus"? Ne, – „už daugelį".

Mt 26, 28: „Nes tai yra naujojo testamento mano kraujas, kuris yra išliejamas **už daugelį** nuodėmių atleidimui.".

Kas gi tie daugelis? Tai nėra **visi** žmonės, tai daugelis. Tai Izraelio tauta. Jėzus Kristus žemiškoje tarnystėje įvykdė tai, ką Izaijas buvo pranašavęs 53 skyriuje. Jis buvo atiduotas už savo tautos nusikaltimus.

Paulius gi savo Pirmame laiške Timotiejui jau rašo, kad Jėzus Kristus mirė **už visus** žmones. Jei jūs nemokėsite teisingai padalyti Tiesos žodžio, jūs skelbsite ribotą išgelbėjimą. Jūs skelbsite, kad Jėzus Kristus mirė ne už visus, bet tik už tam tikrą grupę žmonių, t.y. už daugelį.

Skaitydami, kad Jėzus Kristus mirė už daugelį, nebūkime suklaidinti, kad Jis mirė tik už tam tikrus žmones. Tuo metu buvo skelbiama, kad Jis mirė už Izraelio tautą. Tuo metu Jėzus Kristus darė tai, kas buvo pažadėta Izraelio tautai. O štai vėliau, kai apaštalui Pauliui Jėzus Kristus iš dangaus šlovės suteikė naują, niekados neskelbtą žinią, jau išgirstame naują informaciją – kad Jėzus Kristus mirė **už visus, už visą pasaulį**. Paulius tai paskelbė **tam tikru laiku**, anksčiau tai nebuvo skelbiama.

Žmonės, nemokantys teisingai padalyti Dievo Žodžio, skelbia, kad Jėzus Kristus nemirė už visus, o mirė tik už tam tikrą grupę žmonių. Jei nemokėsite teisingai padalyti Tiesos Žodžio, jūs sakysite žmonėms tai, ko šiandien Dievas nedaro. Todėl labai svarbu žinoti, kas šiandien turi būti skelbiama.

Pažiūrėkime dar į keletą eilučių.

Jn 10, 11. 15. 26: „Aš esu gerasis ganytojas: gerasis ganytojas atiduoda už avis savo gyvybę. Kaip Tėvas mane pažįsta, taip ir aš pažįstu Tėvą; ir už avis guldau savo gyvybę. Bet jūs netikite, nes **nesate iš manųjų avių**, kaip jums sakiau".

Žmonės, kurie nemoka teisingai padalyti Dievo Žodžio, sako, kad Jėzus Kristus nemirė už visus. Nes parašyta: „nes jūs nesate iš mano avių". Jėzus Kristus atėjo mirti už savo avis. Neva tie, kurie nėra iš Jo avių, Jėzus Kristus ir nemirė už juos... Bet kas yra avys?

Ps 79, 13: „Taigi mes, **tavo tauta ir tavo ganyklos avys**, amžinai tau dėkosime; kartų kartoms skelbsime tavo gyrių".

Ps 80, 1: „O Izraelio Ganytojau, duok ausį, tu, kuris vedi **Juozapą kaip kaimenę**; tu, kuris gyveni tarp cherubų, suspindėk".

Ar matote, kas yra avys? Tai Izraelio tauta.

Ps 78, 51-53: „Ir išmušė visus pirmagimius Egipte; jų galios pradžią Chamo pa-

dangtėse; bet išvedė **savo tautą kaip avis** ir juos vedė dykuma **kaip kaimenę**. Jis saugiai juos vedė, jog jie nebijojo; bet jų priešus jūra apdengė".

Dievo Žodis mums parodo, kad avys yra Izraelio tauta. Todėl Jėzus ir sakė, kad Jis mirė už avis – už Izraelio tautą. Jis buvo atėjęs „pas pražuvusias Izraelio namų avis" (Mt 15, 24). Fariziejai nebuvo iš jo kaimenės todėl, kad jie nebuvo **tikintieji**.

Kalbėdamas apie Dievo teisumą, Paulius rašo, kad **dabar** be Įstatymo, visiškai ne taip, kaip buvo rašoma Įstatyme, yra apreikštas Dievo teisumas. Ir dabar nėra jokio skirtumo, kas tu esi: ar žydas, ar pagonis. Visi žmonės gali gauti Dievo teisumą, ko anksčiau, pagal Įstatymą nebuvo. Anksčiau Jėzus Kristus mirė tik už savo avis, už Izraelio tautą. Tik jie tuo metu galėjo gauti teisumą iš Dievo. Bet dabar Dievo teisumas yra duodamas visiems, nėra jokio skirtumo, kas tu esi.

Paulius sako, kad Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą yra visiems. Visi gali gauti Dievo teisumą. Dievas visus žmones myli, visus nori išgelbėti, nes Jėzus Kristus mirė už visus žmones. Todėl visi žmonės dabar gali gauti Dievo teisumą, jis visiems yra prieinamas, be jokių išimčių.

Tačiau... Yra viena sąlyga. Visi gali ateiti pas Dievą, tačiau teisumas duodamas **tik tiems žmonėms, kurie tiki**. Tik tiems, kurie pasitiki Kristaus darbu, atliktu ant kryžiaus.

1 Tim 4, 10: „Nes todėl mes ir triūsiame, ir kenčiame priekaištus, kadangi pasitikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių Gelbėtojas, o **ypač tų, kurie tiki**".

Visi žmonės gali būti išgelbėti – Dievas kaip Gelbėtojas prieinamas visiems žmonėms. Tačiau yra sąlyga: „ypač tų, kurie tiki". Tu turi tikėti, kad Jis būtų tavo Gelbėtojas. Nes Jėzus Kristus gali būti arba tavo Gelbėtojas, arba tavo Teisėjas. Tavo pasirinkimas. Jei tu tiki Juo kaip savo Gelbėtoju, kad Jis mirė už tavo nuodėmes ant kryžiaus, Jis yra tavo Gelbėtojas. O jei ne – Jis yra tavo Teisėjas.

1 Tim 2, 5-6: „Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save **išpirkimui už visus**, kad būtų paliudytas tinkamu laiku".

Šiais laikais, dabar, Jėzus Kristus yra skelbiamas kaip išpirkimas už visus. 6 eilutėje yra svarbūs žodžiai: „kad būtų paliudytas **tinkamu laiku**". Paulius yra tinkamo laiko liudytojas. Jam yra patikėta ta žinia, kad jis paliudytų, jog Jėzus Kristus mirė už visus žmones. Paulius skelbė tinkamo laiko evangeliją.

Ar žinote kokius žmones Dievas renkasi išgelbėti pagal Savo valią? Tik tuos, kurie tiki skelbiama Jo evangelija. Jis davė visiems galimybę ir priėjimą tą evangeliją išgirsti. Bet išgelbėja tik tuos, kurie tiki Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Kaip 1Kor 1, 21 rašoma: „Nes kadangi pasaulis išmintimi nepažino Dievo pagal Dievo išmintį, tai Dievui patiko skelbimo kvailumu **išgelbėti tuos, kurie tiki**".

Rom 11, 32 skaitome: „Nes Dievas uždarė juos visus netikėjime, kad jis **visų pasigailėtų**“. Pagal dabartinį Dievo paskirstymą nei viena tauta neturi ypatingo statuso prieš Dievą – visi yra vienodai lygūs nusidėjusiems pagonims. Paulius rašo: „nėra jokio skirtumo, nes visi nusidėjo“. Visi žmonės šioje žemėje yra nusidėjėliai, visi daro nuodėmes. Jūs esate nusidėjėlis ne todėl, kad darote nuodėmes, bet todėl, kad esate nusidėjėlis. Mes turime nuodėmingąją prigimtį. Mūsų šaknys yra blogos, todėl ir vaisius yra blogas. Mes pasirenkame daryti nuodėmes todėl, kad turime nuodėmingąją prigimtį.

Pagrindinis dalykas, kurį turime padaryti susidurdami su kitais žmonėmis, yra kritiškas požūris į save, nes mes patys esame nusidėjėliai. Mes darome nuodėmes neatsitiktinai. Mes tai darome sąmoningai, tai mums natūralu. Tai daro mūsų nuodėminga prigimtis. Niekas mūsų nepriverčia daryti nuodėmių. Mes patys jas pasirenkame daryti.

Paskaitykime apie Dovydą, kuris padarė nuodėmę: jis svetimavo su Batšeba, užmušė jos vyrą ir pasiėmė jo žmoną, nors gyveno pagal Dievo įstatymą, duotą Izraelio tautai. 51-oje psalmėje jis apibūdina, ką padarė.

Ps 51, 1-4: „Pasigailėk manęs, o Dieve, pagal savo mielaširdystę; pagal savo gailestingumų gausybę išdildyk mano nusižengimus. Visai nuplauk mane nuo mano neteisybės ir apvalyk mane nuo mano nuodėmės. Nes aš pripažįstu savo nusižengimus; ir mano nuodėmė yra nuolat mano priešakyje. Prieš tave, prieš tave vienintelį nusidėjau ir padariau tą pikta tavo akyse“.

Dovydas nuoširdžiai apsigalvojo, pakeitė savo mąstymą, suprato, kad padaręs nuodėmę jis nusidėjo Dievui. Iš pirmosios eilutės matome, kad Dovydas nusižengė Dievo įstatymui. Jokūbo laiške parašyta, kad nusižengimas įstatymui yra nuodėmė. Dovydas nusidėjo prieš Dievo valią, sulaužė įsakymus.

Antroji eilutė parodo žmogaus statusą – kad žmogus yra nedoras, iškrypęs. „Apvalyk mane nuo mano nuodėmės“. Čia kalbama apie nuodėmingą prigimtį, kuri neatitinka Dievo nustatytų standartų ir negali pasiekti to tobulumo, kurio reikalauja įstatymas.

Dovydas padarė tris dalykus:

• Jis sąmoningai nusižengė Dievo įstatymui, ėjo prieš Jo valią. Tai jo veiksmas.

• Jis pasakė: „Nuplauk mane nuo mano neteisybės“. Parodoma žmogaus būklė, kad jis yra nedoras.

• Jis pasakė: „Apvalyk mane nuo mano nuodėmės“. Parodoma nuodėminga prigimtis.

Nuodėmė turi įvairių pusių. Laiško romiečiams 3 skyriuje, 23 eilutėje Paulius rašo: „...nes visi nusidėjo“, kas parodo, koks žmogus yra, kas jis iš savęs ir ką jis daro. Mes negalime prilygti Dievui. Mes nepasieksime Dievo moralės lygio. Paulius rašo, kad „mes stokojame Dievo šlovės“. Bet kas yra **Dievo šlovė**? Tai yra kažkas tokio, kas

yra verta, kad Dievas būtų šlovinamas. Viskas, kas Dievas yra daro Jį vertu, kad Jis būtų šlovinamas ir giriamas.

• *Rom 3, 23* •
„...kadangi visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės“.

Iš 33, 1-18 skaitome: „Ir Mozė tarė VIEŠPAČIUI: ‘Štai tu man sakai: „Vesk aukštyn šitą tautą“; bet tu man nedavei žinoti, ką pasiųsi su manimi. Tačiau tu man pasakei: „Aš pažįstu tave vardu, ir be to, tu radai malonę mano akyse“. Taigi dabar, jeigu radau malonę tavo akyse, meldžiu tave, paskelbk man dabar savo kelią, kad aš tave pažinčiau, kad rasčiau malonę tavo akyse; ir atsižvelk, kad šita tauta yra tavo liaudis’. Ir jis tarė: ‘Mano akivaizda eis su tavimi, ir aš tau duosiu poilsį’. Ir jis jam tarė: ‘Jei tavo akivaizda neis su manimi, tai nevesk mūsų iš čia aukštyn. Iš ko gi bus galima žinoti, kad aš ir tavo tauta radome malonę tavo akyse? Argi ne iš to, kad tu eisi su mumis? Taip mes būsime išskirti, aš ir tavo tauta, iš visų tautų, esančių ant žemės paviršiaus‘. Ir VIEŠPATS tarė Mozei: ‘Taip pat ir šitą dalyką, kurį tu kalbėjai, aš padarysiu; nes tu radai malonę mano akyse, ir aš tave pažįstu vardu’. Ir jis tarė: ‘Meldžiu tave, **parodyk man savo šlovę**’“.

Mozė prašė Dievo parodyti Savo šlovę. Viešpats sakė, kad „Mano akivaizda eis su tavimi“. Mozė norėjo pamatyti Dievo akivaizdą, Jo artumą. Bet jis nesakė: „Dieve, parodyk man savo artumą“. Jis sakė: „Dieve, parodyk man savo šlovę“. Mozė sako: „Dieve, parodyk man Save“. Žiūrėkime, ką Dievas sako apie Savo šlovę.

Iš 33, 19: „Ir jis tarė: ‘Aš leisiu praeiti tavo akivaizdoje visam savo gerumui ir aš paskelbsiu VIEŠPATIES vardą tavo priešakyje; ir būsiu malonus, kam norėsiu būti malonus, ir parodysiu gailestingumą, kuriam norėsiu parodyti gailestingumą...’“

Kai Viešpats apibrėžia Savo šlovę, ką Jis apie ją sako? Jis sako, kad tai yra Jo gerumas, Jo maloningumas ir Jo gailestingumas. O tai yra Dievo charakterio savybės, Dievo esybė. Dievo šlovė yra visos Jo charakterio savybės, Jo esybė, viskas, kas Jis yra iš Savęs.

Iš 34, 5-8: „Ir VIEŠPATS nusileido debesyje, ten atsistojo prie jo ir paskelbė VIEŠPATIES vardą (Jis Mozei ir buvo pažadėjęs paskelbti Savo vardą). Ir VIEŠPATS praėjo jo priešakyje ir paskelbė: ‘VIEŠPATS, VIEŠPATS Dievas, gailestingas ir maloningas, ilgai kantrus, gausus gerumu ir tiesa, išlaikantis gailestingumą tūkstančiams, atleidžiantis neteisybę, nusižengimą ir nuodėmę, bet jokiu būdu neišteisinantis kalto; aplankantis už tėvų kaltę vaikus ir vaikų vaikus iki trečios ir ketvirtos kartos’. Ir Mozė skubiai nusilenkė galva į žemę ir pagarbino Viešpatį“.

Visos Dievo savybės, iš Jo spindinti šlovė – tai Jo artumo šlovė, kai Dievas yra arti ir šviečia visomis Savo charakterio savybėmis. Visu tuo Dievas mums ir apsireiškia. Kai

Paulius Laiško romiečiams 3 skyriuje sako, kad mes stokojame Dievo šlovės, tai reiškia, kad mes stokojame Dievo tobulumo standarto, mes jo nepasiekiame. Mes nesame tokie, koks Dievas yra Savo tobulybe. Dievas yra teisus ir teisingas visuose dalykuose. Nėra nei vieno dalyko, kuriame Jis būtų neteisus ir neteisingas. Kalbant apie Dievo meilę, Jo teisingumą, gailestingumą, Jo malonę, Jo kantrumą, Jis yra teisus visuose šituose dalykuose. Visos Dievo charakterio savybės atspindi Jo teisumą. Tuo tarpu mes stokojame viso to. Mums neįmanoma to turėti. Mes nesame malonūs, nesame gailestingi, nesame geraširdžiai, nesame kantrūs, mes nesame visa tai, kas Dievas yra.

Rom 3, 23 – tai tarsi intarpas tarp 22 ir 24 eilutės. Štai kaip skambėtų sakinys, jei iš jo išmestume 23 eilutę:

Rom 3, 22. 24: „Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems ir ant visų tų, kurie tiki, nes nėra jokio skirtumo [...], būdami išteisinti dovanai jo malone per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje“.

• *Rom 3, 24* •

„...būdami išteisinti dovanai jo malone per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje“.

•• *...**išteisinti** dovanai...* ••

Išteisinimas, Dievo teisumas yra duodamas tiems, kurie tiki. Išteisinimas įvyksta tuomet, kai Dievas duoda Savo teisumą tiems, kurie tiki. Išteisinimas – tai kai žmogus paskelbiamas teisiu. Dievo teisingumas paskelbia žmogų teisiu. Žmogus įgauna teisaus žmogaus statusą. Žmogus pats iš savęs nėra teisus, tačiau Dievo teisingumas paskelbia žmogų esant teisiu. Dievas sako: „Tu esi teisus“. Ar galite įsivaizduoti tokį dalyką? Juk mes visi esame nusidėjėliai, verti Dievo rūstybės dėl to, kad darome nuodėmes. Tačiau Dievas sako: „Tu teisus, aš paskelbiu tave teisiu“.

Teisumą turi vienintelis Dievas. Niekas kitas jo neturi. Neįmanoma niekam kitam turėti teisumo iš savęs. Tačiau Dievas padaro tokį nuostabų dalyką – nusidėjėlį, kuris negali būti teisus, paskelbia teisiu. Tai, ką Dievas mums, nusidėjėliams, davė, neapsakoma žodžiais.

Pagal 24 eilutę mes esame išteisinti dovanai. Dievas mums priskiria teisumą, paskelbia mus teisiais **dovanai**. Jis tai padarė per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje. Dievas gali man duoti Savąjį teisumą ir mane paskelbti teisiu dėl to, kad Jėzus Kristus parūpino už mane atpirkimą. Jeigu Jėzus Kristus nebūtų manęs atpirkęs, Dievas negalėtų manęs išteisinti, negalėtų man duoti Savo teisumo. Tai ne todėl, kad Dievas tarsi bejėgis kažką padaryti. Tai todėl, kad Dievas visatoje yra nustatęs tvarką ir principus, kuriais Jis vadovaujasi ir nieko nedaro spontaniškai.

Yra žmonių, sakančių, kad **išteisinimas** reiškia tai, kad niekada nebuvai nusidėjęs. Tačiau Biblija visai ne taip apibrėžia šį žodį. Išteisinimas – tai ne nuodėmių atleidimas. Teisumas – tai ne šventumas, tarsi neturėjimas nuodėmės. Adomas nebuvo nusidėjęs, bet jis neturėjo teisumo.

Rom 5, 1. 9: „Todėl, būdami **išteisinti** tikėjimu, mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Tai dar daugiau, dabar būdami išteisinti jo krauju, mes per jį būsime išgelbėti nuo rūstybės“.

Paulius kalba apie tai, kad mes gavome daugiau negu išteisinimą.

Rom 5, 10. 15: „Nes, jei dar būdami priešai buvome **sutaikyti** su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti mes būsime **išgelbėti** jo gyvenimu. Bet ne taip, kaip su nusikaltimu, yra ir su nemokama dovana“.

Iš ko atėjo nusikaltimas? Iš Adomo. Iš kur atėjo nemokama dovana? Iš Kristaus.

Sugrįžę prie Laiško romiečiams 3 skyriaus, 22 eilutės, kur skaitome, kad „būdami **išteisinti** dovanai jo malone per atpirkimą“, pamatome, kad tai mums yra duota dovanai per atpirkimą, mums tai nieko nekainavo. Pradžios knygos 3 skyriuje Ieva, kalbėdama su šėtonu praleido svarbų Dievo pasakytą žodį. Dievas pasakė, kad „jūs galite dovanai valgyti nuo visų sodo medžių, tik negalite valgyti nuo gero ir blogo pažinimo medžio“. Ieva kalbėdama su šėtonu, pasakė Dievo žodžius: „Jūs galite valgyti nuo visų medžių“, tačiau praleido žodį „dovanai“. Dievas davė valgyti nuo medžių dovanai. Paulius irgi sako: „mes esame išteisinti dovanai“. Mūsų išteisinimas – tai Dievo dovana. Dievas duoda mums tai dykai, nemokamai.

Rom 5, 15 skaitome: „Bet ne taip, kaip su nusikaltimu, yra ir su nemokama dovana. Nes jei per vieno nusikaltimą daugelis yra mirę, tai dar daugiau Dievo malonė ir dovana per malonę, esanti per vieną žmogų, Jėzų Kristų, pagausėjo daugeliui“.

Mes turime ne vien išteisinimą. Mes turime daugiau, nei kad Adomas pradžioje turėjo. Adomas turėjo nekaltumą, jis buvo be nuodėmės. Ant Adomo nebuvo Dievo rūstybės. Tačiau Adomas neturėjo Dievo teisumo. Jeigu Adomas būtų turėjęs Dievo teisumą, tai jam nusidėjus, Dievas nebūtų jo išvaręs iš Edeno sodo. Kai mes nusidedame, ar Dievas mus pasmerkia ir atima amžiną gyvenimą? Ne. Kodėl? Todėl, kad mes turime Dievo teisumą. Kad ir kiek mes benusidėtume, mes visada turėsime Dievo teisumą, nes tai mes gavome iš Dievo dovanai. Adomas buvo pasmerktas padaręs tik vieną nuodėmę. Jis neturėjo Dievo teisumo, kaip mes kad turime. Taigi gavę iš Dievo nemokamą dovaną, mes turime kur kas daugiau, nei kad Adomas turėjo.

Rom 5, 17: „Nes jei per vieno žmogaus nusikaltimą mirtis viešpatavo per vieną; tai dar daugiau tie, kurie gauna **malonės ir teisumo dovanos perteklių**, viešpataus gyvenime per vieną, Jėzų Kristų“.

Štai mūsų išteisinimas. Mes gavome malonės ir teisumo dovanos perteklių. Mes esame išteisinti per Dievo malonę. Dievas mums davė teisumo dovaną. Ar jūs galite

įsivaizduoti – Dievas padovanojo mums Savo teisumą? Mes, būdami nusidėjėliais, darydami nuodėmes, esame paskelbti teisiais. Dievas sako: „Tu esi teisus, Aš paskelbiu tave teisiu, duodu tau Savo teisumą dovanai“. Dievas į mane žiūri kaip į teisų žmogų. Tai kažkas nuostabaus ir protu nesuvokiama, kad Dievas nusidėjėliui duoda Savo teisumą.

Išteisinimas yra kur kas daugiau, nei nuodėmių atleidimas. Nuodėmę žmogui gali atleisti, bet nebūtinai paskelbti jį teisiu. Tačiau Dievas paskelbė mus teisiais. Teisumas – tai Dievo dovana per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje.

Dievas yra teisingas Dievas. Dievas, kaip teisingas Dievas, neatleidžia nuodėmių, Jo teisingumas reikalauja bausmės už nuodėmę. Senajame testamente tai aiškiai parašyta. Dievo teisingumas reikalauja, kad už m ūsų nuodėmes būtų įvykdyta bausmė. Žmogus turi būti nubaustas už savo nuodėmes. Mes visi nusipelnėme bausmės už nuodėmes. Galiausiai mes turėtume atlikti bausmę Ugnies ežere. Mes turėtume tame ugningame ežere atlikti amžiną bausmę. Tačiau Jėzus Kristus už mus prisiėmė mūsų nuodėmes ir bausmę už jas. Ant kryžiaus vietoj mūsų Dievas nubaudė už mūsų nuodėmes Kristų. Dievas pasitenkino, Jo teisingumas buvo patenkintas, nes už nuodėmes buvo sumokėta kaina. Kristus sumokėjo už visos žmonijos nuodėmes tą kainą, kurios reikalavo Dievo teisingumas. Kadangi Kristus patenkino Dievo teisingumą, sumokėdamas už mūsų nuodėmes, tai Dievas dabar gali mus išteisinti. Kadangi Dievo teisingumas pasitenkino, bausmė už nuodėmę atlikta, todėl 26 eilutėje parašyta, kad Dievas yra „teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi”.

•• *...per **atpirkimą**, kuris yra Kristuje Jėzuje...* ••

Žodžiui „**atpirkimas**“ Naujajame testamente vartojami trys skirtingi graikiški žodžiai. Šitoje eilutėje atpirkimas vartojamas žodžiu „apolotrosis“. Šis žodis reiškia sumokėti mokestį, išpirkti. Yra dar kitas žodis – „agorazo“. Tai reiškia nupirkti turguje. Šiuo atveju reiškia nueiti į vergų turgų ir nupirkti vergą. Trečias žodis – tai „eksagorazo“. „Eks“ tapatus lietuviškajam priešdėliui „iš“. Tai reikštų nueiti į vergų turgų, nupirkti vergą ir išlaisvini jį iš vergystės. Šis graikiškas žodis tiksliai atspindi mūsų atpirkimą. Jėzus Kristus atėjo į žemę – į nuodėmės vergų turgų ir sumokėjo pilną mokestį už mūsų nuodėmes. Sumokėjęs už mūsų nuodėmes, Kristus mus išlaisvino, paleido mus į laisvę. Toks ir yra mūsų atpirkimas. Atpirkimas yra susijęs su išlaisvinimu.

1 Kor 6, 19-20 skaitome: „Ką? Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla Šventosios Dvasios, esančios jumyse, kurią jūs turite iš Dievo, ir jūs nesate savo pačių? Nes jūs esate **nupirkti** už kainą“. Išsireiškimas „nupirkti už kainą“ yra išverstas iš graikiško žodžio „agorazo“. Realiame gyvenime tai būdavo, kai žmogus nuėjęs į vergų turgų, nusipirkdavo vergą, sumokėjęs už jį pilną kainą.

1 Kor 7, 23: „Jūs esate **nupirkti už kainą**; nebūkite žmonių tarnais“. Kristus mus nusipirko, sumokėjo už mus pilną kainą. Mes jau esame Jo nuosavybė, mes nebepriklausome ir niekada nebepriklausysime sau.

Gal 3, 13: „Kristus mus **atpirko** iš įstatymo prakeikimo, už mus tapdamas prakeikimu“. Kristus mus išvadavo, mus ištraukė iš įstatymo vergijos. Kaip jis tai padarė? Jis sumokėjo pilną kainą Savimi. Atpirkimas yra susijęs su išvadavimu, išlaisvinimu, kai esi išvaduotas, išlaisvintas nuo mokesčio, o mūsų atveju – nuo mokesčio už nuodėmes. Kristus sumokėjo už mus pilną mokestį, pilną kainą, išvaduodamas mus nuo mūsų pareigos susimokėti už nuodėmes ugnies ežere.

Lk 21, 28: „Ir kai tai [įvykiai prieš antrąjį Kristaus atėjimą] pradės pildytis, tada žiūrėkite aukštyn ir pakelkite savo galvas; nes artinasi jūsų **atpirkimas**“. 25-26 šio skyriaus eilutėse Jėzus perspėja izraelitus apie Suspaudimo laikotarpio įvykius ir su jais susijusius ženklus. Po šių įvykių ateis Atpirkėjas, Jėzus Kristus, ir tada įvyks Izraelio atpirkimas. Tačiau Izraelio atpirkimas nėra vien tik jų nuodėmių atpirkimas. Jie taip pat bus išvaduoti ir iš juos persekiojančių priešų. Izraelis bus atpirktas iš jų keblios padėties. Šiuo atveju atpirkimas – tai pilnos kainos sumokėjimas ir išpirkimas iš keblios padėties. Izraelio kebli padėtis buvo ne vien dėl jų nuodėmių prieš Dievą, bet taip pat dėl to, kad jie buvo persekiojami ir spaudžiami priešų. Visos pagonių tautos net ir šiandien tik ir siekia kaip sunaikinti Izraelio tautą, nušluoti ją nuo žemės paviršiaus. Viso to kulminacija įvyks per Suspaudimo laikus, per tuos septynerius metus.

Kokioje keblioje padėtyje tuo tarpu esame mes šiandien? Mes esame nusidėjėliai. Mums reikia, kad mus kas nors išvaduotų iš mūsų keblios padėties, iš mūsų nuodėmių. Kad mus kas nors atpirktų, sumokėdamas už tai kainą ir išvaduodamas iš tos keblios padėties, kurioje esame.

Laiško romiečiams 3 skyriuje, 24 eilutėje, Paulius vartoja Senojo testamento terminus „atpirkimas“ ir „permaldavimas“. Romiečiai, kuriems Paulius rašė laišką, dauguma buvo pagonys. Dauguma jų neturėjo Senojo testamento pažinimo. Todėl tie terminai jiems buvo nežinomi, nepažįstami. Visa tai jiems buvo visiškai nauja. Tačiau įdomu tai, kad Paulius neatsisako vartoti Senojo testamento terminų ir išsireiškimų. Jis siekė išmokyti tikinčiuosius suprasti tuos terminus. Todėl ir mūsų kasdienėje tarnystėje, kai bendraujame su neišgelbėtais ar išgelbėtais žmonėmis, mes taip pat turėtume vartoti tuos terminus, kuriuos vartoja Paulius. Jei žmonės jų nesupranta, tai nereiškia, kad mes neturime jų vartoti. Mes paprasčiausiai turime juos jiems paaiškinti.

Sąvoka „**atpirkimas**“ mus atveda į Senąjį Testamentą. Senajame Testamente randame detalų „**giminaičių atpirkimo**“ mokslą. Giminaičių atpirkėjas – tai toks žmogus, kuriam leista naudotis atpirkimo įstatymu, tuo metu duotu Izraelio tautai. Dievo teisingumas yra išleidęs įstatymą, pagal kurį žmogus gali išpirkti savo giminaitį iš keblios padėties. Dievo teisingumas ir atpirkimo įstatymas pateikia tam tikrus reikalavimus, pagal kuriuos giminaičių atpirkėjas gali atpirkti savo giminaitį. Pažiūrėkime, kokius reikalavimus davė Dievas, pagal kuriuos buvo galima išpirkti, atpirkti.

Iš 13, 13: „Ir kiekvieną asilo pirmagimį išpirk avinėliu; o jei jo neišpirksi, tuomet nulaužk jam sprandą; ir visus žmonių pirmagimius tarp tavo vaikų, išpirk“.

Kiekvienas pirmagimis – ar tai gyvulio, ar žmogaus – priklausė Dievui. Bet Dievas davė tokį įstatymą, kad būtų galima atpirkti tai, kas priklausė Viešpačiui. Dievas leido atpirkti daugelį įvairių dalykų. Galima buvo atpirkti gyvulį, žmogų, žemę, namą, bet kokią kitą nuosavybę. Kiekvienam išpirkimui buvo paskirta tam tikra Dievo įstatymu nustatyta tvarka.

Kn 25, 25-29 skaitome: „Jei tavo brolis nuskurdęs ir pardavęs dalį savo nuosavybės, ir jei kuris iš jo giminaičių ateitų tai atpirkti, tuomet jis teatperka tai, ką buvo pardavęs jo brolis. O jei kas neturėtų nei vieno atpirkimui to ir pats būtų pajėgus tai atpirkti; tuomet jis tepaskaičiuoja to pardavimo metus ir teatmoka už perteklių tam žmogui, kuriam jis buvo tai pardavęs; kad jis galėtų sugrįžti į savo nuosavybę. Bet jei jis būtų nepajėgus jam už tai atmokėti, tuomet tai, kas yra parduota, turės pasilikti rankoje to, kuris tai nupirko, iki jubiliejaus metų; o per jubiliejų tai atsitrauks, ir jis sugrįš į savo nuosavybę. O jei kas parduos gyvenamą namą mieste, apsuptame siena, tuomet jis galės jį atpirkti per ištisus metus po jo pardavimo; pilnus metus jis galės tai atpirkti“.

Tam, kad būtų atperkama ar tai nuosavybė, ar žmogus, buvo **trys reikalavimai**, kurių reikėjo laikantis, norint tai išpirkti.

1. Norint išpirkti žmogų ar jo nuosavybę, atpirkėjas turi būti to žmogaus giminaitis.

2. Atpirkėjas turi būti pajėgus išpirkti. Pagal Senąjį testamentą mirusiojo brolis turėdavo vesti jo žmoną, kad pratęstų mirusiojo giminę. Tačiau jei brolis buvo vedęs, jis negalėjo vesti savo mirusio brolio žmonos. Jis nebuvo pajėgus atpirkti savo giminaičio nuosavybės ar jo žmonos. Taip pat atpirkėjas turėjo būti įmokus atpirkti savo giminaičio. Jeigu jis išpirkdamas savo giminaitį pats bankrutuotų, tuomet jis negalėjo būti atpirkėju.

3. Atpirkėjas turi pats norėti tai daryti. Jis turi tai daryti neverčiamas, bet laisvu noru iš širdies.

Rūtos knygoje randame istoriją apie Naomę, turėjusią dvi marčias. Tačiau Naomės sūnūs mirė ir jos abi marčios liko našlės. Naomė pasakė savo marčioms, kad jos eitų į savo giminių kraštą. Orfa išėjo, tačiau Rūta pasiliko. Ji pasakė: „Aš pasiliksiu su tavimi, nes tavo tauta yra mano tauta“. Pagonė Rūta prisirišo prie žydės Naomės, savo anytos. Naomė kartu su Rūta iš svetimos šalies grįžo namo.

Antrame skyriuje aprašoma, kad Naomė turėjo giminaitį. Rūt 2, 1: „O Naomė turėjo giminaitį iš savo vyro pusės, galingą turtuolį iš Elimelecho šeimos; o jo vardas buvo Boazas“. Boazas buvo turtingas ir pajėgus sumokėti visą kainą. Taip pat jis buvo artimas giminaitis Naomei.

Rūt 2, 18 :„Ir juos pasikėlusi ji nuėjo į miestą; ir jos anyta pamatė, ką ji buvo surinkusi; ir ji ištraukusi jai davė tai, ką buvo palikusi po to, kai pasisotino“. Rūta rinko miežius iš pakraščių. Tie miežiai buvo palikti vargšams ir svetimšaliams, einantiems pakeliui. Dievas buvo įsakęs, kad tie, kurie pjauna derlių, turi palikti dalį vargšams pakraščiuose.

Rūt 2, 19-20: „Ir jos anyta jai tarė: ‘Kur šiandien rinkai? Kur dirbai? Tebūna palaimintas tas, kuris susidomėjo tavimi’. Ir ji papasakojo savo anytai, pas ką ji buvo dirbusi, ir sakė: ‘To vyro, pas kurį šiandien dirbau, vardas yra Boazas’. Ir Naomė tarė savo marčiai: ‘Tebūna jis palaimintas VIEŠPATIES, kuris nepaliovė duoti savo gerumo gyviesiems ir mirusiems’. Ir Naomė jai tarė: ‘Tas vyras yra mums artimas giminaitis, vienas iš mūsų artimiausių giminaičių’“.

Boazas buvo **artimas giminaitis** ir jis galėjo būti išpirkėjas.

Rūt 3, 11-12: „O dabar, mano dukra, nebijok; aš tau padarysiu viską, ko tu prašai; nes visas mano tautos miestas žino, kad tu esi dora moteris. O dabar, yra tiesa, kad aš esu tavo artimas giminaitis; tačiau yra giminaitis, **artimesnis** už mane“.

Boazas pasakė, kad yra kitas, artimesnis už jį giminaitis, kuris turi didesnę teisę išpirkti. Pagal Dievo išleistą išpirkėjo įstatymą, išpirkėjas turi būti pats artimiausias giminaitis.

Ketvirtame skyriuje randame, kad Boazas ėjo pas artimiausią giminaitį pasikalbėti. Rūt 4, 1-4: „Tada Boazas nuėjo aukštyn prie vartų ir ten atsisėdo; ir štai pro šalį ėjo tas giminaitis, apie kurį Boazas kalbėjo; kuriam jis tarė: ‘Ei, tas ir tas! Pasuk į šalį ir sėskis čia’. Ir jis pasukęs į šalį, atsisėdo. Ir paėmęs dešimt vyrų iš miesto vyresniųjų, jis tarė: ‘Sėskitės čia!’ Ir jie atsisėdo. Ir jis tarė giminaičiui: ‘Naomė, kuri grįžo iš Moabo šalies, parduoda žemės sklypą, buvusį mūsų brolio Elimelecho; ir aš pagalvojau tau paskelbti, sakydamas: Nupirk jį gyventojų ir mano tautos vyresniųjų akivaizdoje. Jei nori jį išpirkti, išpirk; bet jei nenori jo atpirkti, tai pasakyk man, kad žinočiau; nes be tavęs nėra nei vieno, kuris jį išpirktų; o aš esu po tavęs’. Ir jis tarė: ‘Aš jį atpirksiu’“.

Boazas pasakė giminaičiui, kad jis yra pats artimiausias Naomės giminaitis ir pirmesnis turi teisę išpirkti. Jis pasakė Boazui: „Aš išpirksiu“. Jis buvo pakankamai pajėgus atpirkti, jis atitiko visus atpirkėjui iškeltus reikalavimus: jis buvo artimiausias giminaitis, jis turėjo užtektinai pinigų ir jis savo laisva valia norėjo tai padaryti. Tačiau tuoj pamatysime, kad jis nebuvo iki galo pajėgus tai padaryti.

Rūt 4, 5: „Tada Boazas tarė: „Tą dieną, kai pirksi lauką iš Naomės rankų, tu turėsi jį pirkti ir iš moabietės Rūtos, mirusiojo žmonos, kad prikeltum mirusiojo vardą jo paveldui“. Jis turėjo ne tik išpirkti žemę, bet ir vesti Rūtą, kad užaugintų mirusiajam broliui vaikus.

Rūt 4, 6: „Ir giminaitis tarė: ‘Negaliu tai sau išpirkti, kitaip pakenkčiau savo paties paveldui; tu [jis sako Boazui] atpirk mano teisę sau; nes aš negaliu to išpirkti’“.

Štai pavyzdys, kaip pats artimiausias giminaitis neatitiko vieno reikalavimo – jis negalėjo vesti Rūtos. Greičiausiai jis jau buvo vedęs žmogus, todėl negalėjo imti Rūtos į žmonas. Jis atitiko visus atpirkėjo reikalavimus, tačiau vieno reikalavimo jis negalėjo

patenkinti. Todėl jis negalėjo būti atpirkėju.

Taigi, Dievo teisingumas nustato tam tikras taisykles, pagal kurias galima įvykdyti išpirkimą.

Rom 3, 24: „būdami išteisinti dovanai jo malone per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje“.

Mūsų atpirkimas, mūsų išpirkimas, yra Kristuje Jėzuje. Kristus atitinka visus atpirkėjo reikalavimus:

1. Jėzus Kristus buvo artimiausias mūsų giminaitis. Jis gimė žmogumi.

2. Jėzus Kristus buvo pajėgus mus išpirkti, Jis sumokėjo pilną kainą už mus, už mūsų nuodėmes: „...per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje, kurį Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą jo krauju“. Kristaus sumokėta kaina už mūsų nuodėmes, patenkino, permaldavo Dievo teisingumą. Prisikėlęs trečiąją dieną Kristus įrodė, kad kaina už mūsų nuodėmes yra pilnai sumokėta ir Kristus dėl to nebankrutavo, Jis nieko neprarado, mirtis neturėjo Jam galios, negalėjo Jo sulaikyti.

3. Jėzus Kristus mus atpirko Savo paties laisvu noru, niekieno neverčiamas.

Panagrinėkime šiuos tris reikalavimus išsamiau.

1. Artimiausias giminaitis.

Jėzus Kristus yra pati unikaliausia asmenybė visoje visatoje. Nėra tokio antro kaip Jėzus Kristus. Jėzus Kristus tapo žmogumi, jis tapo pačiu artimiausiu mūsų giminaičiu. Jėzuje Kristuje yra dvi prigimtys. Jėzus Kristus yra vienas asmuo, tačiau Jis turi dvi prigimtis. Jis yra šimtu procentų Dievas, Dievo Sūnus ir šimtu procentų žmogus. Jėzus Kristus yra žmogus, kaip Paulius rašo Pirmame laiške Timotiejui: „Vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus, tai žmogus, Kristus Jėzus“. Ir Jis taip pat visagalis Dievas. Laiške hebrajams rašoma, kur Dievas Tėvas kreipiasi į Dievą Sūnų, Jėzų Kristų, ir sako: „Tavo sostas, o Dieve, yra per amžius“. Kristus yra ir Dievas, ir žmogus viename asmenyje. Jėzus Kristus yra Dievas, prisiėmęs žmogaus prigimtį. Tapęs žmogumi, jis gavo žmogaus sielą, dvasią ir kūną. Todėl Jėzus Kristus yra Dievas ir žmogus viename unikaliame asmenyje. Ar jūs galite įsivaizduoti tokį dalyką? Jėzus Kristus yra Dievas Sūnus, amžinas Dievas, amžinojo Dievo Sūnus, tačiau Jis tapo ir žmogumi. Jis prisiėmė mūsų prigimtį. Tai mums nesuvokiama ir nepaaiškinama. Pats Kūrėjas, amžinasis Dievas, sukūręs visatą, tapo vienas iš mūsų, tapo mirtingu žmogumi. Kai Jėzus Kristus tapo žmogumi, Jis netapo automatiškai mūsų išpirkėju, giminaičių išpirkėju.

Hbr 2, 14-16: „Kadangi vaikai yra kūno ir kraujo dalininkai, tai taip pat

ir jis pats dalyvavo tame; kad per mirtį sunaikintų turėjusį mirties jėgą, tai yra velnią; ir išvaduotų tuos, kurie per mirties baimę visą savo gyvenimą buvo pavaldūs vergystei. Nes iš tiesų jis neprisiėmė angelų prigimties (Jėzus Kristus netapo angelu. Jei jis būtų tapęs juo, nebūtų galėjęs būti žmogaus atpirkėju. Jis prisiėmė žmogaus prigimtį); bet prisiėmė Abraomo sėklą".

Kiek iš jūsų yra gimusių iš Abraomo? Nei vienas. Tik Izraelio tauta buvo Abraomo palikuonys. Pagonys susiduria su problema. Kai Jėzus Kristus gimė žmogumi, Jis tapo Abraomo sėkla, izraelitas, žydas. Kaip jau ne kartą buvo minėta, praeityje visa žmonija buvo padalyta į dvi dalis. Buvo apipjaustytieji – Izraelio tauta ir neapipjaustytieji – pagonys. Dievas pastatė atskyrimo sieną, skiriančią Izraelio tautą nuo pagonių. Izraelio tauta buvo gerojoje pusėje, Dievo pusėje, o pagonys buvo blogojoje pusėje – išorėje. Pagonys buvo be Dievo, be vilties pasaulyje, be Kristaus. Pagonys tuo metu neturėjo jokios vilties. Kai Jėzus Kristus buvo atėjęs į žemę, kaip aprašoma Evangelijose pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną, Jis nebuvo atėjęs kaip viso pasaulio Atpirkėjas. Jis buvo atėjęs „pas pražuvusias Izraelio namų avis", kaip Izraelio Atpirkėjas. Jis prisiėmė sau Abraomo sėklą, Abraomo prigimtį.

Mt 20, 28: „Lygiai kaip žmogaus Sūnus atėjo ne kad jam patarnautų, bet patarnauti ir atiduoti savo gyvybę atpirkimui už daugelį".

Mt 26, 28: „Nes tai yra naujojo testamento mano kraujas, kuris yra išliejamas už daugelį nuodėmių atleidimui".

Šiose eilutėse parašyta už daugelį, o ne už visus. Kas yra tas daugelis? Jėzus Kristus sakė:

Mt 15, 24: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis".

Kai Kristus siuntė mokinius, Jis liepė jiems eiti ne pas pagonis, bet pas pražuvusias Izraelio namų avis. Jis buvo atėjęs išpirkti Izraelio tautą. Toks buvo Izraeliui duotas pažadas. Tik Izraelio tauta turėjo visas privilegijas prieš Dievą, bet ne pagonys.

Mt 1, 21: „Ir ji pagimdys sūnų, ir tu pavadinsi jį vardu JĖZUS, nes jis išgelbės savo tautą iš jos nuodėmių".

Praeityje Dievo tikslas buvo toks, kad per Abraomo sėklą, Izraelio tautą, kai Izraelio tauta bus palaiminta ir atleistos jų nuodėmės, tik tada palaiminimai iš Dievo galėtų eiti pagonims. Bet pirmiausia turėjo būti palaiminta ir išgelbėta Izraelio tauta, kad per ją palaiminimas siektų kitas tautas.

Lk 1, 67-75: „Ir jo tėvas Zacharijas buvo pripildytas Šventosios Dvasios bei pranašavo, sakydamas: „Tebūna palaimintas Izraelio Viešpats Dievas; nes jis aplankė ir atpirko savo tautą, ir iškėlė mums išgelbėjimo ragą savo tarno Dovydo namuose; kaip jis kalbėjo savo šventųjų pranašų burna, kurie buvo nuo pasaulio pradžios, kad mes būtume išgelbėti nuo savo priešų ir iš rankos visų tų, kurie mūsų nekenčia; kad įvykdytų gailestingumą, pažadėtą mūsų tėvams, ir prisi-

mintų savo šventąją sandorą; priesaiką, kurią jis prisiekė mūsų tėvui Abraomui, jog jis skirtų mums, kad mes, būdami išvaduoti iš mūsų priešų rankos, galėtume jam be baimės tarnauti šventume ir teisume jo akivaizdoje per visas mūsų gyvenimo dienas“.

Nesunku pamatyti, kad Izraelio kebli padėtis buvo visai kitokia, nei mūsų. Mūsų kebli padėtis yra ta, kad mes esame nuodėmės vergovėje. Tuo tarpu Izraelio tauta buvo ne tik nuodėmės vergovėje, bet taip pat savo priešų vergovėje. Kadangi Izraelis nesilaikė įstatymų, Dievas atidavė juos priešams, pagonių tautoms. Todėl jie buvo pagonių vergystėje. Tačiau ateityje, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę, Jis išpirks juos iš jų nuodėmių ir išvaduos juos iš jų priešų. Evangelijoje pagal Luką 1 skyriuje matome, kad Izraelio tauta laukė ne tik dvasinio atpirkimo, bet taip pat ir fizinio išvadavimo iš jų priešų.

Kai Izraelio tauta bus atpirkta ir išvaduota iš savo priešų, tada Dievas palaimins ir pagonis. Evangelijos pagal Joną 1 skyriuje rašoma: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes“. Kai bus palaiminta Izraelio tauta ir gaus nuodėmių atleidimą, to paties sulauks ir pagonys. Tokią sandorą Dievas sudarė ir su Abraomu Pradžios knygos 12 skyriuje: „Kas tave laimins tą ir aš palaiminsiu... tavyje bus palaimintos visos žemės tautos“.

Praeityje Kristus buvo atėjęs kaip Izraelio atpirkėjas, Jis buvo gimęs iš Abraomo sėklos. Tačiau po Izraelio griuvimo, Dievas sustabdė įstatymą, sustabdė karalystės programą ir įvedė visiškai naują amžių su nauja žinia. Šios naujos žinios nešėjas apaštalas Paulius rašo Laiške Timotiejui.

1 Tim 2, 3-6: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save išpirkimui už visus, kad būtų paliudytas tinkamu laiku“.

Jau rašoma, kad Kristus mirė ne už daugelį, ne už Izraelį, bet Jis atidavė Save išpirkimui už visus.

1 Tim 2, 6-7: „Kuris atidavė save išpirkimui už visus, kad būtų paliudytas tinkamu laiku. Tam aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu (kalbu tiesą Kristuje ir nemeluoju), pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje“.

Paulius yra Dievo paskirtas tinkamo laiko skelbėju, kad liudytu naują Dievo evangeliją, jam patikėtą tinkamu laiku. Atėjo tinkamas laikas, kai Dievas pradėjo skelbti, kad Kristus mirė už visus. Kaip Jėzus Kristus anksčiau buvo giminaičių išpirkėjas Izraelio tautai, taip dabar Jis yra giminaičių išpirkėjas visam pasauliui.

2. Kristus buvo pajėgus mus atpirkti.

Kad išpirktų mus, Jėzus Kristus turėjo būti pilnai pajėgus, nepažeidžiamas mūsų keblia padėtimi. Mūsų kebli padėtis yra tai, kad mes esame nusidėjėliai. Jei mūsų nuodėmė būtų Jį suteršusi, jei tai Jam būtų buvę per sunku padaryti, tai Jis nebūtų galėjęs būti išpirkėju. Jėzus Kristus negalėjo susiteršti mūsų nuodėme.

Rom 8, 3: „Nes ko įstatymas negalėjo padaryti, kadangi **buvo silpnas** per kūną, Dievas, atsiuntęs savo Sūnų nuodėmingo kūno panašumu ir už nuodėmę, pasmerkė nuodėmę kūne“.

Dievas atsiuntė Sūnų, kuris buvo nuodėmingo kūno panašumu. Jis turėjo panašų kūną kaip ir mūsų nuodėmingas kūnas, padarytą iš tokios pat medžiagos. Tačiau Jis buvo **be nuodėmės**. Kristus gimė be nuodėmės, kaip skaitome 1 Jn 3, 5: „Ir jūs žinote, kad jis buvo apreikštas, kad pašalintų mūsų nuodėmes; ir **jame nėra nuodėmės**“. Ar 2 Kor 5, 21: „Nes tą, **kuris nepažino nuodėmės**, jis padarė nuodėme dėl mūsų; kad mes jame taptume Dievo teisumu“.

Nors Jėzus Kristus buvo padarytas būti nuodėme už mus, nors ant Jo buvo užkrautos visos mūsų nuodėmės ir Dievas žiūrėdamas į Jį matė mūsų nuodėmes Jame, tačiau pats Kristus nepažino nuodėmės, Jis neturėjo nuodėmės Savyje. Jis tik prisiėmė mūsų nuodėmes ant kryžiaus. Jėzus Kristus nesusiteršė mūsų nuodėme. Jam tai nebuvo keblumas. Jis gimė be nuodėmės, Jis buvo neklystantis, nepriekaištingas, nepeiktinas, šventas. Ir kadangi Jis neturėjo nuodėmingos prigimties, Jis buvo pajėgus mus išpirkti. Jis buvo pajėgus būti atpirkėju, nes atitiko Dievo reikalavimus.

Hbr 4, 15: „Nes mes turime ne tokį aukščiausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų negalių; bet **kuris buvo visais atžvilgiais gundomas, kaip ir mes, tačiau be nuodėmės**“.

Jėzaus Kristaus gundymas, išbandymas, išmėginimas įrodė ir patvirtino, kad Jis yra be nuodėmės. Jėzus Kristus nebuvo mėginamas tam, kad išaiškėtų, ar iš tikrųjų Jis yra be nuodėmės. Išmėginimai patvirtino faktą, įrodė, kad Jis yra be nuodėmės. Ir tai buvo patvirtinimas kitiems, kad Jis yra be nuodėmės. Ar Jėzus Kristus galėjo nusidėti? Ne. Ar Jis buvo gundomas? Taip. Bet kodėl Jis negalėjo nusidėti? Todėl, kad Jis buvo be nuodėmės, Jis neturėjo nuodėmingos prigimties.

Jėzus Kristus buvo išmėgintas, išbandytas, gundytas trimis būdais. Kodėl būtent trimis? Todėl, kad **yra trys pagrindiniai gundymo būdai**, su kuriais susiduria visi žmonės.

1 Jn 2, 15-16 skaitome: „Nemylėkite pasaulio nei to, kas pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės. Nes visa, kas pasaulyje – **kūno geismas** ir **akių geismas**, ir **gyvenimo išdidumas** – nėra iš Tėvo, bet yra iš pasaulio“.

Kiekvienas žmogus yra bandomas, gundomas trimis dalykais: kūno geismu, akių geismu ir gyvenimo išdidumu.

Pradžios knygoje pateikiamas klasikinis pavyzdys, kaip pirmieji žmonės Adomas ir Ieva susidūrė su tomis trimis pagundomis. Jie nesugebėjo su jomis susidoroti ir nupuolė, nusidėjo.

Pr 3, 6: „Ir kai moteris pamatė, kad medis buvo **geras maistui** [kūno geismas], ir kad jis **malonus akims** [akių geismas], ir kad medis geistinas, **jog padarytų išmintingu** [gyvenimo išdidumas], ji ėmė jo vaisiaus ir valgė, ir taip pat davė savo vyrui, esančiam su ja; ir jis valgė“.

Ieva buvo gundoma trim būdais: kūno geismu, akių geismu ir gyvenimo išdidumu. Su tais pačiais dalykais susiduria kiekvienas žmogus – šie trys gundymo būdai egzistuoja pasaulyje. Jūs nesutiksite nei vieno žmogaus, kuris nebūtų gundomas šiais trimis dalykais. Kiekviena mūsų daroma nuodėmė gimsta dėl šių trijų pagundų.

Jėzus Kristus irgi buvo gundomas tais trimis būdais. Pasižiūrėkime.

Mt 4, 3. 5. 8-9: „Ir gundytojas, atėjęs pas jį, tarė: ‘Jei tu esi Dievo Sūnus, įsakyk, kad šie akmenys pavirstų **duona** [kūno geismas – imk ir valgyk)’“. „Tuomet velnias paima jį į šventąjį miestą ir pasodina jį ant šventyklos bokšto, ir sako jam: ‘Jei tu esi Dievo Sūnus, meskis žemyn, nes yra parašyta: Jis įpareigos savo angelus dėl tavęs, ir **savo rankose jie nešios tave**, kad niekada neužsigautum savo kojos į akmenį’“ [akių geismas – velnias gundo padaryti taip, kad Jėzus būtų visų matomas]. „Vėl velnias paima jį į be galo aukštą kalną ir parodo jam visas pasaulio **karalystes bei jų šlovę**; ir jam sako: ‘Visus tai duosiu tau, jei parpulsi ir mane pagarbinsi’“ [Gyvenimo išdidumas – Šėtonas siūlo Kristui karalystes].

Kai **mes** esame gundomi šiais trimis dalykais, mes nusidedame. Kai **Jėzus Kristus** buvo gundomas tais trimis dalykais, Jis nenusidėjo. Kristus padarė tai, ko mes patys negalime padaryti už save. Dievas tai padarė Jėzuje Kristuje, Jo asmenyje. Žodis „gundomas“, Mato 4 skyriuje, reiškia „bandomas“.

Pažiūrėkime kaip Biblija pati paaiškina žodžių reikšmes.

Pr 22, 1-2: „Ir įvyko po šitų dalykų, kad Dievas **gundė** Abraomą ir jam tarė: ‘Abraomai’; ir jis tarė: ‘Štai aš čia’. Ir jis tarė: ‘Na, imk savo sūnų, savo vienintelį, kurį tu myli, sūnų Izaoką, ir eik į Morijos šalį; ir ten jį aukok kaip deginamąją auką ant vieno iš kalnų, apie kurį aš tau pasakysiu’“.

Jokūbas savo laiške rašo, kad Dievas nei vieno negundo. Tačiau Pradžios knygoje parašyta, kad „Dievas gundė Abraomą“.

Laiške hebrajams pateikiama „gundymo“ reikšmė. Šiame laiške paminėtas tas pats įvykis, kai Dievas liepia Abraomui aukoti savo sūnų, tik čia vietoje žodžio „gundymas“ yra pavartotas kitas žodis.

Hbr 11, 17: „Per tikėjimą Abraomas aukojo Izaoką, kai buvo **mėginamas**; ir

jis, kuris buvo gavęs pažadus, aukojo savo viengimį sūnų“.

Žodis „gundomas“, reiškia „mėginamas“. Dievas mėgino Abraomą, norėjo jį išbandyti. Dievas norėjo išbandyti ir įsitikinti, ar Abraomas yra Jam ištikimas. Kai Jėzus Kristus buvo gundytojo gundomas dykumoje, kaip rašoma Evangelijos pagal Matą 4 skyriuje, tai reiškia, kad Jis buvo mėginamas, bandomas. Tačiau Jėzus Kristus nebuvo paveiktas mūsų nuodėmingos prigimtimies. Jis buvo be nuodėmės, todėl galėjo būti mūsų atpirkėju, išpirkėju. Jis neturėjo mūsų nuodėmingos prigimties ir negalėjo susiteršti nuodėme.

Biblijoje mokoma apie Jėzaus Kristaus nekaltą prasidėjimą. Jei Jėzus Kristus nebūtų prasidėjęs be kaltės, be nuodėmės, Jis nebūtų galėjęs būti mūsų atpirkėju.

Kristus padarė tris svarbius dalykus, be kurių mūsų atpirkimas būtų neįmanomas:

- Jo nekaltas prasidėjimas (Jis gimė be nuodėmės).
- Kryžius, ant kurio Jis mirė.
- Prisikėlimas.

Jėzus Kristus turėjo gimti be nuodėmės, kad nebūtų suterštas mūsų nuodėme. Taip pat Jis turėjo sumokėti pilną mokestį už nuodėmes ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų įrodyti, kad Jis tai atliko.

Rom 5, 12: „Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo“.

Jei mes esame Adomo palikuonys ir nešiojamės Adomo nuodėmingąją prigimtį, tai mes nešiojamės ir Adomo prakeikimą. Mes turime nuodėmingąją prigimtį. Ar žinote kodėl vaikai neklauso tėvų, neklauso suaugusiųjų? Todėl, kad jie yra savo tėvų giminaičiai, kilę iš savo tėvų. O tėvai yra kas? Nusidėjėliai, kilę iš Adomo. Jėzus Kristus gimė ne iš kūniško tėvo, kaip mes, todėl Jis neturėjo nuodėmingos prigimties, kurią mes turime paveldėję iš Adomo. Nuodėminga prigimtis yra genetiškai apsigyvenusi mūsų kūne. Ji yra mūsų genuose ir keliauja iš tėvų vaikui, pradedant nuo Adomo.

Pažiūrėkime į keletą eilučių, kalbančių apie nekaltą Jėzaus Kristaus prasidėjimą.

Mt 1, 18-19: „Na, o Jėzaus Kristaus gimimas buvo toks: kai jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu, prieš jiems sueinant kartu, ji **radosi nėščia iš Šventosios Dvasios**. Tuomet jos vyras Juozapas, būdamas teisus vyras ir nenorėdamas jos viešai apskelbti, buvo nusiteikęs tylomis ją atleisti“.

Marija buvo nėščia. Juozapas manė, kad ji svetimavo. Pagal Dievo įstatymą, užrašytą Kunigų knygoje, ji turėjo būti užmėtyta akmenimis. Bet Juozapas buvo labai geros širdies ir nenorėjo to daryti, todėl ją tylomis atleido.

Mt 1, 20: „Bet, jam begalvojant apie tai, štai Viešpaties angelas pasirodė jam

sapne, sakydamas: 'Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok pasiimti sau savo žmonos Marijos, nes **tai, kas joje yra pradėta, yra iš Šventosios Dvasios**'".

Ar jūs niekada nepagalvojote, ką Juozapas pergyveno, sužinojęs, kad Marija nėščia jiems dar neapsivedus ir nei karto nesugulus? Įsivaizduokite: jie susižiedavę, greitai bus vestuvės, o ji prieina prie Juozapo ir sako: „Aš nėščia". Juozapas, aišku, pagalvojo, o gal ir pasakė, kad tai ne jo vaikas – juk jie dar nebuvo sugulę. O Marija galbūt pasakė: „Tu net nepatikėsi, ką aš tau dabar pasakysiu, kaip viskas nutiko". Šiandien greičiausiai tai skambėtų kaip anekdotas, jei sužadėtinė savo vyrui pasakytų, kad ji nėščia nuo Šv. Dvasios. Gera versija, bet neįtikėtina. Tačiau taip buvo su Marija, ji buvo nėščia nuo Dievo Šv. Dvasios. Aišku, Juozapas negalėjo tuo patikėti. Galima tik įsivaizduoti, kas dėjosi jo galvoje, jo mintyse, kai jis galvojo, kaip Marija galėjo su juo taip pasielgti. Greičiausiai, jis naktį negalėjo miegoti, ir jam pasirodė angelas Gabrielius, kuris viską paaiškino, įtikindamas, jog Marija iš tikrųjų yra nėščia iš Šv. Dvasios. Juozapas tikėjo siųstu Dievo žodžiu, jis buvo tikintis žmogus. Jėzus Kristus gimė žmogumi tikinčios šeimos rankose. Tiek Marija, tiek Juozapas buvo giliai tikintys žmonės.

Mt 1, 21-23: „Ir ji pagimdys sūnų, ir tu pavadinsi jį vardu JĖZUS, nes jis išgelbės savo tautą iš jos nuodėmių. Na, o visa tai buvo padaryta, kad išsipildytų tai, kas buvo Viešpaties kalbėta per pranašą, sakant: 'Štai mergelė [neturėjusi santykių su vyru] bus nėščia ir pagimdys sūnų, ir jie vadins jį vardu Emanuelis', kuris išvertus reiškia 'Dievas su mumis'".

Jėzus buvo nekaltai pradėtas, iš nekalto prasidėjimo, gimė iš mergelės, kuri neturėjo lytinių santykių su vyru. Todėl Jėzus Kristus gimė be nuodėmingos prigimties. Jei Jėzus Kristus būtų turėjęs nuodėmingąją prigimtį, tai mirdamas ant kryžiaus Jis būtų miręs ne už mūsų, bet už Savo paties nuodėmes. Jis nebūtų galėjęs mums niekuo padėti. Kadangi Jėzus Kristus gimė be nuodėmės, Jis galėjo būti mūsų atpirkėjas.

Kalbant apie **Kristaus kraujo išliejimą ir mirtį ant kryžiaus**, kuri buvo reikalinga mūsų atpirkimui, vertėtų pažvelgti į šias eilutes:

Ps 49, 7-8: „Nei vienas iš jų jokiu būdu negali atpirkti savo brolio nei duoti Dievui išpirkos už jį [nes brangus jų sielos išpirkimas, ir to neliks per amžius]".

Dievui turi būti duodamas išpirkimas, atpirkimas, už savo brolį. Dievo teisingumas reikalauja išpirkimo už nuodėmes. Kristaus auka ant kryžiaus patenkino Dievo teisingumą, buvo sumokėta pilna kaina už mūsų nuodėmes. O jei mums patiems būtų reikėję susimokėti už savo nuodėmes, kad patenkintume Dievo teisingumą, tai mums būtų tekę už jas mokėti visą amžinybę praleidžiant ugnies ežere. Dievo teisingumas yra amžinas ir reikalauja amžinos bausmės už nuodėmę. Jėzus Kristus, būdamas amžinasis Dievo Sūnus, ant kryžiaus sumo-

kėjo amžiną kraujo auką už mūsų nuodėmes. Jėzus Kristus buvo pajėgus sumokėti visą mokestį už mūsų nuodėmės skolą.

Kun 17, 11: „Nes **kūno gyvybė yra kraujyje**; ir aš jums daviau jį ant aukuro, kad atliktumėte sutaikinimą už jūsų sielas; nes **tai kraujas, kuris atlieka sutaikinimą už sielą**".

Kitoje vietoje dar rašoma, kad be kraujo praliejimo nėra nuodėmių atleidimo. Sielai atpirkti būtina kraujo auka už nuodėmes. Todėl Kristaus kraujas, išlietas ant kryžiaus, ir yra kraujo auka už mūsų nuodėmes. Jėzus Kristus ne šiaip sau mirė. Jis mirė kaip kraujo auka už mūsų nuodėmes. Dievas reikalavo kraujo aukos už nuodėmes. Jėzus Kristus sumokėjo pilną kainą už mūsų nuodėmes ir iškentėjo, ištvėrė bausmę už mūsų nuodėmes. Jis tai darė Savo noru.

Fil 2, 5-8: „Tebūna šis nusiteikimas jumyse, kuris buvo ir Kristuje Jėzuje, kuris, būdamas Dievo pavidalu, nelaikė apiplėšimu būti lygiu Dievui, bet pats save sumenkino ir prisiėmė tarno pavidalą, ir tapo panašus į žmones, ir, pagal pavidalą rastas kaip žmogus, jis nusižemino ir tapo paklusnus iki mirties – iki kryžiaus mirties".

Jėzus Kristus yra amžinasis Dievo sūnus ir amžinasis Dievas Sūnus. Ir būdamas toks, Jis kentėjo už mūsų amžiną pasmerkimą, už tą pasmerkimą, kurį mes turėjome kentėti ugnies ežere. Jis iškentėjo ant kryžiaus mūsų antrąją mirtį ugnies ežere. Kaip jau buvo minėta, Kristus dėka mūsų atliko patį svarbiausią dalyką – Jis ant kryžiaus išliejo kraują, Dievo reikalaujamą auką už mūsų nuodėmes. Mes esame nuplauti nuo nuodėmių Kristaus krauju. Tačiau mes esame nuplauti ne fiziniu krauju – juk mūsų neaptaškė Kristaus krauju. Esmė yra tame, ką Kristaus kraujas atstoja. Jis atstoja auką. Jėzus Kristus iškentėjo amžiną bausmę už mūsų nuodėmes. Tai daugiau nei fizinė mirtis. Tai antrosios mirties kentėjimas.

2 Kor 5, 21: „Nes tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme dėl mūsų; kad mes jame taptume Dievo teisumu".

Dievas Tėvas padarė Jėzų Kristų nuodėme už mus. Ant kryžiaus Jėzus Kristus buvo viso pasaulio nuodėmės įsikūnijimas. Dievas ant Jėzaus Kristaus išliejo visą Savo rūstybę. Ant nuodėmės Dievas išliejo visą Savo rūstybę, visą Savo neapykantą. Tokią Dievo rūstybę žmonės patirs ugnies ežere už savo nuodėmes.

Gal 3, 13: „Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, už mus tapdamas prakeikimu". Kristus už mus tapo prakeikimu. Dievas Jį padarė prakeikimu.

1 Kor 12, 3: „Todėl aš duodu jums suprasti, kad nei vienas, kalbėdamas Dievo Dvasia, nevadina Jėzaus prakeiktu".

Nei vienas, kalbėdamas Dievo Dvasia, nevadina Jėzaus prakeiktu. Tačiau

Laiške galatams 3 skyriuje, 13 eilutėje rašoma, kad Jėzus už mus tapo **prakeikimu**. Kristus, kabėdamas ant kryžiaus, iškentėjo daugiau nei nuodėmės naštą, kurią Jam buvo uždėjęs Dievas. Jis kentėjo prakeikimą už nuodėmę, Jis buvo nuodėmės įsikūnijimas. Visos baisiausios, bjauriausios, siaubingiausios pasaulio nuodėmės – tai buvo Jėzus Kristus, kabantis ant kryžiaus.

Vienas dalykas yra kentėti už nuodėmę, būti už ją nubaustu, bet kitas dalykas būti pačia nuodėme, nuodėmės įsikūnijimu ir prakeikimu. Jėzus Kristus toks buvo už mus.

Jn 3, 14: „Ir kaip Mozė dykumoje iškėlė gyvatę [Gyvatė – tai šėtonas, visų nuodėmių tėvas], taip ir žmogaus Sūnus turi būti iškeltas".

Kaip Mozė iškėlė dykumoje gyvatę, taip Jėzus Kristus ant medžio buvo iškelta gyvatė. Kai Jėzus Kristus kabėjo ant kryžiaus, Jis buvo padarytas nuodėme, nuodėmės įsikūnijimu, Jis buvo prakeikimas. Jis ant kryžiaus buvo viso pasaulio piktybės asmenybė. Jame buvo įsikūnijusios visos pasaulio piktybės ir blogybės. Jis buvo kaip pats šėtonas. Tam, kad mus išgelbėtų nuo bausmės už nuodėmę, Jėzus Kristus ėjo ten, kur mes turėjome eiti. Jis prisiėmė mūsų prakeikimą ir mūsų antrąją mirtį.

Bandydami įsivaizduoji, ką Kristus patyrė kabėdamas ant kryžiaus, pastudijuokime, ką Biblija kalba apie visa tai...

Ps 22, 1: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai? Kodėl esi taip toli nuo pagalbos man ir nuo mano kauksmo žodžių?" Tai – Jėzaus Kristaus žodžiai ant kryžiaus, užrašyti Evangelijoje pagal Matą. 22 psalmė tai pranašystė apie tai, kas dėjosi Jėzaus širdyje, mintyse, sieloje, kai Jis kabėjo ant kryžiaus.

Job 25, 5-6: „Štai net mėnulis nešviečia; ir žvaigždės nėra skaisčios jo akyse. Tai kiek mažiau žmogus, kuris yra kirminas, žmogaus sūnus, kuris yra kirmėlė?" Žmogus yra kirmėlė, tačiau tai daugiau nei šliužas. 22 psalmėje ir Izaijo knygoje yra paaiškinama, ką reiškia būti kirmėle.

Ps 22, 4-6: „Tavimi pasitikėjo mūsų tėvai; jie pasitikėjo, ir tu juos išgelbėjai. Jie šaukėsi tavęs ir buvo išgelbėti; jie tavimi pasitikėjo ir nebuvo sugluminti. Bet aš esu kirmėlė, o ne žmogus; žmonių priekaištas, tautos paniekintas". Jėzus Kristus, kabėdamas ant kryžiaus pasakė Dievui: „Aš ne žmogus, aš kirmėlė". Kad suprastume viso to prasmę, paskaitykime Iz 66, 22-23: „Nes kaip nauji dangūs ir nauja žemė, kuriuos aš padarysiu, pasiliks mano akivaizdoje, – sako VIEŠPATS, – taip pasiliks jūsų sėkla ir jūsų vardas. Ir įvyks, kad nuo vieno jauno mėnulio iki kito ir nuo vieno sabato iki kito visi kūnai ateis garbinti mano akivaizdoje, – sako VIEŠPATS. Ir jie išeis ir žiūrės į lavonus žmonių, kurie nusižengė prieš mane; nes **jų kirminas nemirs ir jų ugnis neužges; ir jie bus pasibjaurėjimu visiems kūnams**". Skaitome apie neužgestamą ugnį ir nemirštantį kirminą. Tai – žmonės pragaro ugnyje. Ką visa tai reiškia? Prieš tai būtų pravartu trumpam pažvelgti į užrašytas Rašto pranašystes ir kai ką prisiminti.

Kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir atsisės Savo šlovės soste, Jis įkurs Tūkstantmečio karalystę, kaip rašoma Apreiškimo knygoje. Prieš ateidamas, Jis išdegins dalį žemės, kaip rašoma Senojo Testamento pranašuose. Bus išdegintas tunelis, besileidžiantis žemyn į žemės širdį – žemės branduolį. Tunelio pradžia yra Palestinos žemėje, ties Bocra ir Idumija, kur anksčiau buvo Sodoma ir Gomora, į pietus nuo Mirties jūros. Nuo tos vietos tunelis eina žemyn į žemės branduolį, širdį. Tas tunelis – tai įėjimas į pragarą, esantį žemės širdyje. Pragaras turi duris – taip žmonės yra įvedami ir išvedami iš pragaro. Yra, kurie saugo tas duris, yra durų raktai. Apreiškimo knygoje Jėzus sakė, kad Jis turi pragaro raktus, Jis gali užrakinti arba atrakinti duris. Siela gali kiaurai eiti per žemę, per tą praėjimo tunelį. Bet fizine akimi mes nepamatysime pragaro todėl, kad visas tai yra paslėpta žemėje ir nematoma akimi. Ateidamas antrą kartą į žemę Jėzus Kristus tą tunelį išdegins iki pat žemės branduolio, kur yra pragaras, kad tai būtų matoma fizine akimi. Kaip žinome, gilesniuose sluoksniuose žemė darosi vis karštesnė, mes žinome, kad lava veržiasi iš gelmės. Tūkstantmečio karalystėje pragaras bus matomas nuo žemės. Žmonės galės prieiti, žiūrėti į apačią, į tą tunelį, ir matyti pragarą. Izaijo pranašystėje, 66 skyriuje, rašoma apie Tūkstantmečio karalystę ir apie atvirą, fizine akimi matomą, pragarą.

Iz 66, 23-24: „Ir įvyks, kad nuo vieno jauno mėnulio iki kito ir nuo vieno sabato iki kito visi kūnai ateis garbinti mano akivaizdoje, – sako VIEŠPATS. Ir jie išeis ir žiūrės į lavonus žmonių, kurie nusižengė prieš mane; nes jų kirminas nemirs ir jų ugnis neužges; ir jie bus pasibjaurėjimu visiems kūnams“.

Pragare bus žmonės, maištavusieji prieš Jėzų Kristų.

Evangelijoje pagal Morkų, 9 skyriuje, Jėzus sakė, jei kieno akis, ranka ar koja verčia jį nusidėti, tai jam geriau būti be tų kūno narių, negu būti gyvam įmestam į pragaro ugnį, kur jų kirminas nemirs ir ugnis neužges. Apie tą patį kirminą ir ugnį rašoma ir Izaijo 66 skyriuje. Per Tūkstantmečio karalystę, jei žmogus maištaus prieš Viešpatį Jėzų Kristų, prieš Jo Tūkstantmečio karalystės teisumo karaliavimą, prieš Jo tvarką, tai tas žmogus bus gyvas įmestas į akimis matomą pragarą. Per tunelį nusižengėlis bus įmestas tiesiai į pragarą. Žmonės priėję prie tunelio, pro jį žiūrės į pragarą ir matys maištautojų sielas, degančias pragare.

Iz 66, 24: „Jų kirminas nemirs ir jų ugnis neužges; ir jie bus pasibjaurėjimu visiems kūnams“. Pastebėkite: „Jų kirminas nemirs“. Kai žmonės prieis pasižiūrėti į pragarą, kur degs žmonių sielos, jie nematys žmonių sielų, jie matys kirminus. Ar galite įsivaizduoti? Jie matys ne žmogų, bet kirminą. Kodėl žmogus pavirsta kirminu? Kas yra kirminas? Bevertė būtybė. Ar mes, žiūrėdami į kirminą, juo gėrimės? Ne. Mes juo pasišlykštėjame.

22 psalmėje Jėzus sako: „Bet aš nesu žmogus, aš esu kirminas“. Kai Jis kabėjo ant kryžiaus, Jo siela buvo pasikeitusi, panaši į kirminą. Jis tapo nuodėme už mus. Jis buvo prakeikimas, nuodėmės įsikūnijimas. Jis buvo kaip tas kirminas, nuodėmės paveikta degeneruojanti siela. Jėzus Kristus kentėjo ant kryžiaus

ne tik Dievo rūstybę, Dievo kerštą už nuodėmę, bet Jis kentėjo pilną bausmę už mūsų nuodėmes. Jis ne tik kentėjo, bet taip pat patyrė sielos degeneravimą, kai žmogaus siela pragare tampa kirminu. Jis buvo pasibjaurėjimas, pasibaisėjimas. Jis buvo padarytas tokiu už mūsų nuodėmės.

Kaip žmogus virsta kirminu?

Mk 8, 36 skaitome: „Nes kokia gi nauda žmogui, jeigu jis laimės visą pasaulį, o praras savo sielą?“

Kaip žmogus gali prarasti savo sielą? Jūsų siela yra jūsų fiziniame kūne. Ji turi tokią pat formą, kaip ir jūsų fizinis kūnas. Jūsų siela – tai jūs. Jūsų fizinės akys kiekvieną dieną žiūri į savo atvaizdą veidrodyje, bet tai jūsų siela žiūri per tas fizines akis ir mato fizinį kūną. Tam, kad siela pamatytų, jai reikia fizinių akių. Miręs žmogus, nors ir turi fizines akis, nebegali nieko matyti. Mirusiojo kūne jau nebėra sielos, bėra tik mėsos gabalas. Siela yra jūsų asmeninis identiškumas, jūsų asmenybė. Pragare žmogus praranda savo asmenybę, savo asmeniškumą. Tada žmogaus siela eina per degeneracijos procesą ir pavirsta kirminu. Štai tokį poveikį nuodėmė daro mūsų sielai.

Puikus pavyzdys – šėtonas. Kai Dievas jį sukūrė, jis buvo pateptasis cherubas. „Pateptasis“ – hebrajiškai yra „mesijas“, o graikiškai – „Kristus“. Jis buvo pats nuostabiausias kūrinys, kurį Dievas buvo sukūręs prieš sukuriant žmogų. Nusidėjęs, nupuolęs, jis yra pastoviame degeneracijos procese, smunkantis į pačias žemiausias formas. Jis pavirtęs į pasibjaurėjimą, į baisų padarą. Jis vadinamas Slibinu, Gyvate, Leviatanu. Taip ir mes ugnies ežere būtume ėję per tą pastovų degeneracijos procesą ir tapę kirminais. Jėzus Kristus ant kryžiaus tai patyrė Savo kailiu, 22 psalmėje Jis sako: „Aš nesu žmogus, aš esu kirminas“.

Dabar galime įsivaizduoti, ką Kristus realybėje patyrė už mus ant kryžiaus, ką mes turėjome patirti ugnies ežere. Jėzus Kristus ant kryžiaus viską prisiėmė Sau, kad mums viso to nereikėtų iškentėti ugnies ežere. Tai parodo nepaprastai didelę Dievo meilę. Laiške romiečiams rašoma, kad kai mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus. Tuo Dievas išreiškė mums savo meilę. Jis tai padarė ant kryžiaus. Kristus Savo noru kentėjo ir apsiėmė tai už mus. Tai mums reikėjo kentėti ir visa tai patirti, bet Kristus tai padarė ir prisiėmė ant Savęs iš didelės meilės mums.

3. **Kristus atpirko mus savanoriškai.**

Hbr 10, 4-7: „Nes yra neįmanoma, kad jaučių bei ožių kraujas pašalintų nuodėmes. Todėl ateidamas į pasaulį jis sako: ‘Tu nenorėjai aukos ir aukojimo, bet man paruošei kūną; tau nepatiko deginamosios aukos ir aukos už nuodėmę’. Tada aš tariau: ‘Štai ateinu (apie mane yra parašyta knygos ritinyje) vykdyti, o Dieve, tavo valios’“.

Kai Jėzus Kristus atėjo ir mirė ant kryžiaus, Jis paaukojo Save kaip auką už

mūsų nuodėmes, Jis atėjo, darydamas Dievo Tėvo valią. Jis **savanoriškai pasirinko būti Jam paklusnus**. Jis tai padarė Savo laisvu noru. Jėzus Kristus atitiko visus Dievo reikalavimus, kurių reikalavo Dievo teisingumas, kad Jis galėtų būti mūsų atpirkėjas, išpirkėjas.

• *Rom 3, 25* •

„Kurį Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą jo krauju, kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą“.

Šioje ir gretimose eilutėse Paulius vartoja skirtingus terminus, susijusius su tuo, ką Dievas padarė dėl mūsų. Iš pirmo žvilgsnio jie gali pasirodyti labai sinonimiški, tačiau taip nėra. Teisumas – tai ne atpirkimas. Atpirkimas – tai ne permaldavimas. Atleidimas, sutaikinimas, atpirkimas, permaldavimas, išteisinimas – visi šitie terminai nėra sinonimai. Jie neapibūdina, neapibrėžia vieno ir to paties dalyko. Kai žmonės painioja tuos terminus ir supranta bei skelbia apie juos kaip apie vieną ir tą patį dalyką, tuomet neišvengiamai susiduriame su teologiniu chaosu.

Paulius gi vartoja šiuos terminus duodamas mums suprasti, ką Kristus atliko ant kryžiaus.

Ant kryžiaus Jėzus Kristus buvo atiduotas už mūsų nusikaltimus, kad sumokėtų už juos. Ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui.

Atpirkimas ir išteisinimas nėra tie patys dalykai. Jie nekalba apie vieną ir tą patį. Kristaus mirtis ant kryžiaus tėra vienas įvykis. Tačiau tai, kas buvo atlikta ant kryžiaus, išpildė daug dalykų, kurie yra apibūdinami skirtingais terminais. Jei imtume žodžius: atleidimas, išteisinimas, atpirkimas, permaldavimas ir visus juos suplaktume į vieną, mes prarastume jų prasmę.

Laiško romiečiams 4 skyriaus, 25 eilutėje labai aiškiai parodyta, kad atpirkimas ir išteisinimas yra skirtingi dalykai: „kuris buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui“.

Mirdamas ant kryžiaus už mūsų nusikaltimus, Kristus įvykdė mūsų **atpirkimą** – Jis atpirko mus iš mūsų nuodėmių. Na, o po trijų dienų Jis buvo prikeltas, tuo įvykdydamas mūsų **išteisinimą**. Taigi Kristus pirmiausia mus atpirko, o tik paskui – išteisino. Jis mus atpirko tam, kad vėliau Savo prisikėlimu galėtų mus išteisinti. Jei Kristus nebūtų prisikėlęs, mes nebūtume **paskelbti teisūs**. Taigi tam, kad Dievas mus paskelbtų teisiais, kad galėtų mus išteisinti, buvo būtina sąlyga, kad Jėzus Kristus prisikeltų. Be Kristaus prisikėlimo, mes šiandien nebūtume turėję išteisinimo, nebūtume turėję Dievo teisumo. Taip pat ir be Kristaus atpirkimo, jei Jis nebūtų miręs už mūsų nuodėmes, jei Dievas nebūtų išliejęs rūstybės ant Kristaus už mūsų nuodėmes, mes

nebūtume išteisinti. Taigi, atpirkimas ir išteisinimas yra skirtingi dalykai. Kristaus mirtis ant kryžiaus ir prisikėlimas turi daug aspektų.

•• *...išstatė būti* ***permaldavimu****...* ••

Permaldavimas – tai Dievo teisingumo patenkinimas. Dievo teisingumas buvo patenkintas tuo, ką Kristus padarė už mūsų nuodėmes. Dievas išstatė Jėzų Kristų būti Jo teisingumo patenkinimu už mus, kad Jėzus Kristus patenkintų Dievo teisingumą už mus mirdamas ant kryžiaus.

Dievo teisingumas arba **teisumas** – tai Jo nekaltumas, Jo šventumas, tai Dievo principingumas. Kad suprastume Dievo teisingumo ypatumus, pažiūrėkime į tai, koks yra Dievas. Dievas yra visagalis, Jis yra meilė, Dievas yra amžinasis gyvenimas, Dievas yra teisus, teisingas. Jis pastovus, niekada nesikeičiantis. Dievas yra tiesiakalbis. Viską, ką Jis sako, yra absoliuti tiesa. Dievas nėra ribotas nei laiku, nei erdve, nei jėga, nei kokiais kitais dalykais. Dievas save išreiškia per tris asmenis. Tai Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šv. Dvasia. Jie visi trys yra viena savo esybe. Kaip Dievas jie yra viena. Bet savo asmenybe jie yra atskiri asmenys. Kontaktas tarp Dievo ir žmogaus yra Dievo teisingumas. Dievo teisingumas stovi už visų Jo charakterio savybių ir jas visas saugo. Mūsų kontaktas su Dievu nėra kaip su visagaliu Dievu. Jei mes bendrautume su Dievu kaip su visagaliu Dievu, mes būtume kaip robotai. Mes neturėtume savo laisvos valios, kurią Dievas mums davė, bet viską darytume valdomi Dievo. Mūsų ryšys su Dievu, yra Jo teisingumas. Mūsų ryšys su Dievu remiasi Jo teisingumu. Dievas reikalauja, kad ne bet kas būtų padaryta, bet kad būtų padaryta tai, kas teisinga. Taip pat mūsų ryšys su Dievu nesiremia Jo meile. Jei Dievas mylėtų ir daugiau nieko nedarytų, tai būtų tik vienapusis ryšys. Jis tik mylėtų ir neteistų. Nesvarbu kaip elgtumėmės, teisingai ar neteisingai, Dievas mus tik mylėtų dėl mūsų nusikaltimų.

Dievo teisingumas yra įdomi savybė, jis gali palaiminti ir taip pat Dievo teisingumas daro žmogų atsakingu už savo veiksmus. Mes pažeidėme Dievo teisumą, todėl teisingumas reikalavo bausmės už nuodėmę. Kai Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus ir atliko atpirkimą už mūsų nuodėmes, visa tai patenkino Dievo teisingumą. Įvyko permaldavimas.

Žodis „permaldavimas“ kitose Biblijos vietose yra išverstas kitu žodžiu. Tai tas pats graikiškas žodis, bet kitaip išverstas. Tačiau tai nereiškia, kad jis išverstas neteisingai. Pažiūrėkime.

Hbr 9, 5: „Ir virš jos – šlovės cherubai, dengiantys šešėliu **gailestingumo krasę**; apie ką mes dabar negalime kalbėti detaliai“.

„Gailestingumo krasė“ – tai tas pats graikiškas žodis, kuris Laiško romiečiams 3 skyriuje išverstas kaip „permaldavimas“.

Kas buvo gailestingumo krasė? Ji buvo virš sandoros skrynios šventų švenčiausioje. Ant gailestingumo krasės būdavo šlakstomas gyvulių kraujas. Tai buvo atliekama vieną kartą per metus. Vieną kartą metuose būdavo atliekamas Izraelio sutaikinimas už jų nuodėmes. Tą dieną aukščiausiasis kunigas įeidavo su gyvūnų krauju ir apšlakstydavo gailestingumo krasę už visas tų metų izraelitų nuodėmes. Dievas buvo taip įsakęs Izraelio tautai.

Virš sandoros skrynios, ant kurios buvo gailestingumo krasė, buvo du cherubai išskleistais sparnais, žiūrintys į gailestingumo krasę. Senojo Testamento laikais vienintelė vieta, kur žemėje buvo Dievo artumas, buvo vieta tarp tų dviejų cherubų, virš gailestingumo krasės. Kitas svarbus dalykas buvo tai, kad sandoros skrynioje buvo laikomas įstatymas. O ką Izraelis darė su įstatymu? Jie laužė įstatymą. Todėl tie cherubai žiūrėjo į tą skrynią ir matė, kad Izraelis laužo įstatymą. Todėl aukščiausiasis kunigas apšlakstydavo krauju gailestingumo krasę, uždengdavo krauju Izraelio nuodėmes, uždengdavo sulaužytą įstatymą. Ir kai cherubai žiūrėjo į apačią, į įstatymą, jie nematydavo, kad įstatymas sulaužytas, – kraujas tai uždengdavo. Tokiu būdu Dievo teisingumas būdavo patenkintas, permaldautas. Bet kodėl būtent cherubai (tai buvo cherubų skulptūros) buvo pastatyti virš sandoros skrynios? Todėl, kad cherubai gina Dievo šventumą, Dievo principingumą. Dievas tokius juos sukūrė. Jų pareiga būdavo žiūrėti į įstatymą, kad jis nebūtų pažeistas, sulaužytas.

Taip pat ir mums Paulius rašo Laiško romiečiams 3 skyriuje, kad Kristus buvo išstatytas permaldavimu, Jis buvo ta gailestingumo krasė. Dievo teisingumas buvo patenkintas, permaldautas Kristaus išlietu krauju ant kryžiaus. Jo kraujas patenkino Dievo teisingumą, uždengė mūsų nuodėmes.

Lk 18, 13: „O muitininkas, stovėdamas atokiau, netgi nenorėjo savo akių į dangų pakelti, bet mušėsi sau į krūtinę, sakydamas: ‘Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui’“.

Šioje situacijoje matome, kaip muitininkas meldėsi šventykloje, kurioje buvo gailestingumo krasė, skirta Izraelio tautos nuodėmių uždengimui. Muitininkas tarsi sakė: „Dieve, būk man gailestingas, prisimink tą apšlakstytą kraują ant gailestingumo krasės“. Taip izraelitas gaudavo atleidimą. Muitininkas darė tai tikėjimu. Jis tikėjo, kad, kunigui apšlaksčius gailestingumo krasę, bus atleistos, uždengtos, nuodėmės. Muitininkas tikėjo, kad jo nuodėmės atleidžiamos ne dėl jo padarytų darbų, bet dėl to apšlakstyto kraujo ant gailestingumo krasės.

Šiandien mes pražuvusiems nusidėjėliams nesakome, kad jie tikėtų ta gailestingumo krase, nes tai skirta ne šiam amžiui. Tai buvo skirta Izraelio tautai Senojo Testamento laikais. Šiandien mes tikime tuo tikruoju krauju, Jėzaus Kristaus išlietu krauju, kuriuo jis permaldavo, patenkino Dievo teisingumą.

Jei **atpirkimas** mus išlaisvino iš nuodėmės ir nuo bausmės už nuodėmę ir buvo reikalingas žmogui, tai **permaldavimas** yra reikalingas Dievui, nes Jis yra pasipiktinęs

dėl žmogaus nuodėmės. Dievo teisingumas yra užsirūstinęs dėl nuodėmės. Reikia, kad kas permaldautų Dievą ir Jo teisingumą. Todėl Kristaus darbas ant kryžiaus patenkino Dievo teisingumą.

•• ...dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą. ••

Ką Paulius turi mintyje, rašydamas: „kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą“?

Čia jis kalba apie tą laiką, kuris buvo praeityje Senojo testamento laikais, apie to praeities laikotarpio padarytų nuodėmių atleidimą. Tai laikotarpis, kai Dievas buvo Izraelio Dievas ir atskyrė žydus nuo pagonių, apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų. O 26 eilutėje jau minimas kitas laikotarpis, kad „pareikštų, savo teisumą šiuo laiku“. Čia jau rašoma apie dabarties laiką. Šiuo laiku Dievas išteisina tą žmogų, kuris tiki Jėzumi. Bet praeityje Dievas atleisdavo nuodėmes per Dievo pakantumą.

Kaip Dievas praeityje galėjo žiūrėti į žmogaus daromas nuodėmes, kai Izraelio tauta gyveno pagal įstatymą, kaip Jis galėjo priimti tą gyvulių kraują ir atleisti jiems už nuodėmes?

Laiške hebrajams rašoma, kad tų gyvulių kraujas negalėjo atlikti aukos už nuodėmes. Per tą kraują Dievas negalėjo atleisti. Tai kodėl Dievas priėmė tas aukas už nuodėmes? Kaip jis galėjo jas priimti, jei jos nenuėmė nuodėmių, neatliko jokio darbo, kad panaikintų nuodėmes? Kodėl Jis jiems atleido, jei tos aukos nebuvo veiksmingos atleidžiant nuodėmes? Dievas tai darė per pakantumą. Dievas buvo pakantus tiems žmonėms, nes Jis žinojo, kad ateityje Kristus mirs ir išlies tikrąjį kraują už jų nuodėmes, todėl Jis jiems leido aukoti tuos gyvulius, jų kraują ir priėmė tai, kaip aukas už nuodėmes.

Hbr 9, 15: „Ir dėl šios priežasties jis yra naujojo testamento tarpininkas, kad per mirtį, pirmajame testamente buvusiems nusižengimams atpirkti pašauktieji gautų amžinojo paveldo pažadą“. Tai – nusižengimai, kuriuos Senojo Testamento laikais darė Izraelio tauta. Jėzus Kristus, kaip Naujojo Testamento tarpininkas, mirė ant kryžiaus ir sumokėjo už nuodėmes tų žmonių, kurie padarė nusižengimus pirmojo, t. y. Senojo, Testamento laikais. Kai Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus ir sumokėjo mokestį už mūsų nuodėmes, Jis taip pat sumokėjo mokestį ir už Senojo Testamento laikais gyvenusių žmonių nuodėmes. Tačiau kaip Jėzus Kristus atpirko nuodėmes tų, kurie buvo prieš Mozę, prieš Izraelio tautą, kai dar nebuvo Senojo Testamento? Apie tai rašo Laiško romiečiams 3 skyrius, 25 eilutė: „...kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo **per Dievo pakantumą**“.

Visa praeitis, praeities nuodėmės, yra nuo Adomo laikų. Laiško romiečiams 3 skyriuje, 25 eilutėje, rašoma, kaip Dievas atleido žmonėms, pradedant nuo Adomo

laikų. Dievas buvo pakantus. Laiške romiečiams rašoma, kaip atleidžiamos ne tik Izraelio, bet visų praeityje gyvenusių žmonių nuodėmės, pradedant nuo Adomo.

Praeityje nuodėmės buvo atleidžiamos per Dievo pakantumą. Dievas buvo pakantus tiems žmonėms, kurie Jo klausė ir vykdė Jo Žodį.

Dievas papjovė gyvulį ir apdengė jo kailiu Adomą ir Ievą. Taip žmogus buvo išmokytas, kad už jų nuodėmes reikalinga auka. Adomas perdavė Dievo pamokymus Abeliui. Atėjus skirtam laikui Abelis papjovė aviną ir aukojo jo kraują. Dievas priėmė Abelio auką, nes jis aukojo tinkamą auką. Tą patį darė ir Nojus. Pasibaigus tvanui, jis išlipo į krantą ir aukojo Viešpačiui gyvulius kaip padėkos auką. Abraomas irgi tą patį darė ir aukojo tinkamą auką Viešpačiui. Taip pat ir Senojo Testamento laikais žmonės aukojo gyvūnus už savo nuodėmes, kaip Dievas per įstatymą jiems buvo nurodęs daryti. Visi išvardinti žmonės tai darė tikėjimu. Tikėdami Dievo Žodžiu, ką Dievas jiems sakė daryti, kokios jiems aukos reikia už jų nuodėmes. Dievas su jais buvo pakantus, Jis priėmė jų aukas už nuodėmes, nes jie jas aukojo Dievo nustatytu būdu, tikėdami Dievo nurodymais. Nors tos aukos negalėjo pilnai nuimti nuodėmės, nes tai buvo gyvūnų kraujas, Dievas jiems atleisdavo, kadangi jie tai darydavo tikėdami Dievu.

Laiške hebrajams rašoma, kad gyvulių kraujas negali pašalinti nuodėmių. Tik Jėzaus Kristaus kraujas gali jas pašalinti. Laiške romiečiams 3 skyriuje, 25 eilutėje, rašoma, kad per Jėzaus kraują atleidžiamos visos praeities nuodėmės. Atleidžiamos visos praeities, nuo pat Adomo gyvenusių žmonių, nuodėmės. Laiške hebrajams taip pat rašoma, kad Kristus atpirko tuos, kurie gyveno Senojo testamento laikais. Taigi, Kristaus kraujas atpirko nuodėmes visų žmonių, gyvenusių nuo pat Adomo. Žinoma, Kristus tuo metu dar nebuvo miręs ant kryžiaus, nebuvo išliejęs Savo kraujo. Kol dar nebuvo išlieto Kristaus kraujo, Dievas buvo davęs žmonėms nurodymus, ką jie turi aukoti už savo nuodėmes. Kai jie paaukodavo Dievo nurodytas aukas, Viešpats pasitenkindavo jų atlikta auka. Kodėl Dievas buvo tuo patenkintas? Tų gyvūnų kraujas, kuriuos jie aukojo už nuodėmes, neturėjo galios, jis negalėjo panaikinti jų nuodėmės. Tačiau Dievas priėmė tų žmonių aukas, nes jie jas aukodavo tikėjimu, tikėdami tuo, ką Dievas jiems liepdavo aukoti. Kadangi jie aukodavo tikėjimu, nors gyvulių kraujas ir nieko nereikšdavo, Dievas Juos išteisindavo (teisusis gyvens tikėjimu). Taigi Dievas buvo pakantus tiems žmonėms, kurie tikėjimu aukojo tas aukas, kurias Dievas buvo jiems nurodęs aukoti. Praeityje žmonės, siekdami išgelbėjimo, turėjo ne tik tikėti, bet ir daryti darbus. Jie turėjo tikėti Dievo Žodžiu ir aukoti tas aukas. Žmonės tikėjo ir darė tai, ką Dievas liepė jiems daryti. Jie savo darbais turėjo įrodyti, kad jie tiki Dievo žodžiu. Anuo laiku tikėjimas ir darbai ėjo kartu, nebuvo įmanoma atskirti tikėjimo nuo darbų. To reikalavo Dievo žodis. Būtent todėl Jokūbas savo laiške ir rašo dvylikai Izraelio genčių, kad tikėjimas be darbų yra miręs.

Hebrajų laiškas paaiškina kokį poveikį Kristaus kryžius turi Izraelio tautai.

Hbr 10, 1-2: „Nes įstatymas, turintis ateinančių gerų dalykų šešėlį, o ne patį da-

lykų atvaizdą, niekada negali tomis aukomis, kurias jie kasmet be paliovos aukodavo, padaryti tobulais tų, kurie ten ateina. Nes kitaip ar nebūtų liautasi jas aukoti todėl, kad garbintojai vieną kartą apvalyti, daugiau nebeturėtų sąžinėje nuodėmių?“

Hebrajams rašoma, kad jei ta, vieną kartą paaukota gyvūnų auka už nuodėmes būtų nuėmusi nuodėmę, tai nebūtų reikėję aukoti jos dar ir dar kartą. Žydai kasmet aukodavo už savo nuodėmes, vis nešdavo ir nešdavo gyvulius ir išliedavo jų kraują. Tuo parodoma, kad gyvūnų kraujas negalėjo visiškai pašalinti nuodėmės. Todėl jie aukojo tas aukas kiekvienais metais – Hbr 10, 3: „Bet tomis aukomis kiekvienais metais yra sukeliamas prisiminimas apie nuodėmes“. Dievas liepė Izraelio žmonėms aukoti aukas už nuodėmes, idant jie pamatytų, kad nuodėmė yra problema.

Hbr 10, 4-9: „Nes yra neįmanoma, kad jaučių bei ožių kraujas pašalintų nuodėmes. Todėl ateidamas į pasaulį jis sako: ‘Tu nenorėjai aukos ir aukojimo, bet man paruošei kūną; tau nepatiko deginamosios aukos ir aukos už nuodėmę’. Tada aš tariau: ‘Štai ateinu (apie mane yra parašyta knygos ritinyje) vykdyti, o Dieve, tavo valios’. Kaip jis aukščiau sakė: ‘Tu nenorėjai aukos ir aukojimo bei deginamųjų aukų ir aukos už nuodėmę, nei tau jos patiko; kurios yra pagal įstatymą aukojamos’; tada jis tarė: ‘Štai aš ateinu vykdyti, o Dieve, tavo valios’. Jis pašalina pirma [Senąjį testamentą], kad jis įkurtų antra [Naująjį testamentą]“.

Laiško hebrajams pagrindinė tema yra Senojo Testamento panaikinimas ir Naujojo testamento įkurimas. Dievas ateityje su Izraelio tauta sudarys Naująjį Testamentą. Kristus, mirdamas ant kryžiaus, atpirko nuodėmes tų žmonių, kurie gyveno pagal Senąjį Testamentą, ir tų, kurie gyvens pagal Naująjį Testamentą. Per tai, ką Kristus atliko ant kryžiaus, Dievas galės įgyvendinti visus Izraelio tautai duotus pažadus. Jis sunaikins Senąjį Testamentą ir įkurs Naująjį Testamentą. Naujajame testamente Dievas atleis Izraelio nuodėmes.

Hbr 10, 11-13: „Ir kiekvienas kunigas kasdien stovi patarnaudamas ir daug kartų aukodamas tas pačias aukas, kurios niekada negali pašalinti nuodėmių; bet šis, paaukojęs vieną auką už nuodėmes amžiams, atsisėdo Dievo dešinėje; nuo šiol laukdamas, kol jo priešai bus padaryti jo pakoju. Nes viena auka jis amžiams ištobulino pašvęstuosius“. Taigi vienas Jėzaus Kristaus mokestis ant kryžiaus atliko viską: pasirūpino Izraelio ateitimi, kad jie gautų Naują sandorą, kad būtų atleistos jų nuodėmės.

Hbr 10, 16-17: „Šita yra sandora, kurią su jais sudarysiu po anų dienų, – sako Viešpats, – aš įdėsiu savo įstatymus į jų širdis ir įrašysiu juos į jų protus; ir jų nuodėmių bei neteisybių nebeprisiminsiu“.

Dėka Kristaus auka įgyvendintos Naujos sandoros Dievas įrašys įstatymą į jų širdis ir Izraelio tauta laikysis įstatymo. Izraelio tauta ateityje gyvens pagal įstatymą, Dievas įgalins juos taip gyventi. Jų nuodėmės bus atleistos. Dievas viską įgyvendins Izraelio tautai vien per Kristaus atliktą auką ant kryžiaus. Kristus, visa tai atlikęs ant

kryžiaus, atsisėdo Tėvo dešinėje. Jo darbas yra atliktas. Kunigas Senajame Testamente niekada negalėdavo atsisėsti, neturėdavo progos to padaryti. Šventykloje nebuvo kėdžių. Kunigas prakaituodamas dirbdavo: pjaudavo gyvulius, aukodavo juos už nuodėmes. Vienintelis Kristus atliko auką vieną kartą visiems laikams ir atsisėdo Tėvo dešinėje, nes visas darbas buvo atliktas.

Laiškas hebrajams paaiškina, kokį poveikį Kristaus darbas, atliktas ant kryžiaus, daro Izraelio tautai. O **Laiškas romiečiams** paaiškina, kokį poveikį Kristaus kraujas daro mums, Kristaus kūno bažnyčiai, kurioje nėra nei žydo, nei pagonies. Kristaus darbas, atliktas ant kryžiaus, pasirūpino ir Izraelio tauta, ir mumis, Kristaus kūno bažnyčia.

Hbr 8, 6: „Bet dabar jis gavo tiek prakilnesnę tarnystę, kiek jis yra ir tarpininkas geresnės sandoros, kuri buvo įtvirtinta remiantis geresniais pažadais“.

Įstatymo laikais, vieną kartą per metus, aukščiausiasis kunigas įeidavo į šventyklą, į šventų švenčiausiąją ir krauju apšlakstydavo gailestingumo krasę, esančią tarp dviejų cherubų, virš sandoros skrynios. Toji gailestingumo krasė buvo permaldavimo krasė Izraelio tautai. Tai buvo vieta, kurioje per gyvūnų kraują būdavo patenkinamas Dievo teisingumas. Izraelio tauta gaudavo nuodėmių atleidimą už vienus metus. Bet kas negalėdavo ateiti į šventų švenčiausiąją – tik aukščiausiasis kunigas.

Lygiai taip pat ir Jėzus Kristus atėjo kaip Izraelio aukščiausiasis kunigas, nešinas ne jaučių, bet Savo paties krauju. Jis kartą visiems laikams patenkino Dievo teisingumą už Izraelio tautą. Jėzaus Kristaus aukščiausiojo kunigo tarnystė tęsiasi visą amžinybę. Jis yra tarpininkas geresnės sandoros, kuri bus įkurta remiantis geresniais pažadais. Kokie gi tie geresni pažadai? Pradedant nuo 8 eilutės rašoma apie naują sandorą, kurią sudarys Dievas su Izraelio tauta. 11-12 eilutėse rašoma: „...ir jie nei vienas nemokys savo artimo ir nei vienas savo brolio, sakydami: ‘Pažink Viešpatį’, nes visi pažins mane, nuo mažiausio iki didžiausio. Nes aš būsiu gailestingas jų neteisumui, ir jų nuodėmių bei jų neteisybių nebeprisiminsiu“.

Jėzus Kristus gali įgyvendinti naujosios sandoros pažadus todėl, kad Jis, kaip Izraelio aukščiausiasis kunigas, vieną kartą visiems laikams paaukojo kraujo auką už nuodėmes. Toji auka pilnai ir galutinai patenkino Dievo teisingumą, atliko permaldavimą už Izraelio nuodėmes. Kristaus darbas ant kryžiaus leidžia įgyvendinti visus Dievo pažadus, duotus Izraelio tautai Senajame Testamente. Pats pirmas apie tai pradėjo rašyti apaštalas Paulius savo Evangelijoje. Jis rašo Laiške romiečiams, kad per Kristaus kraują yra atleidžiamos visos nuodėmės praeityje gyvenusiems žmonėms. Be Pauliui apreikštos paslapties žinios, nebūtų išsipildžiusios Senojo Testamento pranašystės. Tik Pauliui buvo apreikšta, kaip bus išteisintas žmogus, gyvenęs praeityje, pradedant Adomo laikais. Vieninteliam Pauliui buvo apreikšta visa tiesa apie kryžiaus nuopelnus visiems žmonėms, gyvenantiems visais laikais. Na, o Laiškas hebrajams, Izraelio tautai, buvo parašytas atsižvelgiant į Pauliaus rašomą tiesą apie kryžių.

Taip, kaip mums Kristaus kryžius yra užbaigtas darbas visiems laikams ir padaro mus tobulus, lygiai taip pat ir Izraelio tautai per kryžių bus įgyvendinti visi jiems duoti pažadai.

Tai, kas vienija Izraelio tautą ir Kristaus kūno bažnyčią, yra Kristaus kryžius. Juk vieną dieną Kristus atkurs Savo karalystę žemėje per Izraelio tautą, atpirktą Savo krauju. Taip pat Dievas atkurs Savo karalystę danguje per mus, Kristaus kūno bažnyčią, atpirktus Kristaus krauju. Ir mes visi turėsime vieną karalių – Jėzų Kristų. Visos visatos Karalių, kuris bus Karalių Karalius, Viešpačių Viešpats. Mes, Kristaus kūno bažnyčia, gyvensime danguje, o Izraelio tauta bus žemėje, karaliaus žemėje kaip karališkoji kunigija. Nors tai ir dvi skirtingos žmonių grupės, gyvensiančios skirtingose geografinėse padėtyse ir atliksiančios skirtingus darbus, tačiau jas vienija vienas svarbus dalykas – kryžius.

Kaip jau buvo minėta, praeityje Dievas atleisdavo žmonėms per Savąjį pakantumą. Jis nurodė žmonėms, kokias aukas jie turi aukoti už savo nuodėmes. Žmonės tikėjo ir darė tai, ką sakė Dievo Žodis. Praeityje žmonėms būdavo laikinai atleistos nuodėmės, ne visiems laikams, bet tik tam kartui. Jie nuolat turėdavo aukoti.

Iš 34, 5-7: „Ir VIEŠPATS nusileido debesyje, ten atsistojo prie jo ir paskelbė VIEŠPATIES vardą. Ir VIEŠPATS praėjo jo priešakyje ir paskelbė: ‘VIEŠPATS, VIEŠPATS Dievas, gailestingas ir maloningas, ilgai kantrus, gausus gerumu ir tiesa, išlaikantis gailestingumą tūkstančiams, atleidžiantis neteisybę, nusižengimą ir nuodėmę, bet jokiu būdu neišteisinantis kalto; aplankantis už tėvų kaltę vaikus ir vaikų vaikus iki trečios ir ketvirtos kartos’“.

Praeityje Izraelio tautai Dievas buvo davęs Dievo Žodį – įstatymą, kuriame buvo duoti nurodymai. Žmogus, kuris tikėdavo įstatymu, darydavo gerus darbus. Ir taip savo darbais įrodydavo, kad jis tiki. Tikėjimas ir darbai Senajame testamente ėjo išvien. Kai tikintis žmogus mirdavo, Dievas jam atleisdavo. Jis būdavo išgelbėtas, nes tikėjo Dievo Žodžiu. Dievas atleisdavo tokiam žmogui per Savo pakantumą. Tačiau to žmogaus nuodėmės nebuvo visiškai pašalintos. Kai tikintieji mirdavo, jie neidavo į dangų pas Viešpatį, bet jie eidavo į žemės širdį, kur buvo pragaras. Praeityje ir pragaras, ir rojus buvo žemės širdyje. Vienoje žemės širdies pusėje buvo rojus, arba kitaip, Abraomo prieglobstis, o kitoje – pragaras. Tarp pragaro ir rojaus buvo praraja. Apie tai rašoma Evangelijoje pagal Luką, kai mirė turtuolis ir Lozorius. Turtuolis pragare pakėlė akis ir kitoje prarajos pusėje pamatė Abraomą ir Lozorių. Jis prašė Abraomo, kad Lozorius pamirkytų savo pirštą ir atvėsintų jo liežuvį. Bet Abraomas pasakė, kad nei jis gali ateiti pas turtuolį, nei turtuolis gali ateiti į jų pusę, nes tarp jų yra didžiulė praraja, skirianti rojų ir pragarą. Praeityje, kaip ir dabar, neišgelbėtas žmogus eina į pragarą, esantį žemės širdyje. Iš pragaro žmonės bus paimti tą dieną, kai vyks Didžiojo baltojo sosto teismas. Praeityje rojus buvo žemės širdyje, ten pat, kur yra ir pragaras.

Kodėl rojus ir pragaras buvo ten pat? Greičiausiai todėl, kad praeityje žmonių nuodėmės nebūdavo pilnai atleistos, nes gyvulių kraujas negalėjo pilnai panaikinti jų nuodėmių. Dievas jiems atleido laikinai, per Savąjį pakantumą. Išgelbėtų žmonių

sielos pasiliko žemės širdyje iki to laiko, kol Jėzus Kristus atėjo ir mirė ant kryžiaus, ir pilnai sumokėjo mokestį už jų nuodėmes. Kai Jėzus Kristus mirė, Jis visiškai pašalino jų nuodėmes. Greičiausiai nuo tada rojus yra perkeltas į trečiąjį dangų.

Hbr 9, 24-26: „Nes Kristus įėjo ne į rankomis padarytas šventas vietas, kurios yra tikrųjų atvaizdai; bet į patį dangų, dabar jau pasirodyti Dievo akivaizdoje už mus; ir ne tam, kad jis **dažnai** save aukotų, kaip aukščiausiasis kunigas kasmet įeina į šventąją vietą su kitų krauju; nes tuomet jam būtų reikėję daug kartų kentėti nuo pasaulio įkūrimo; bet dabar **vieną kartą** pasaulio pabaigoje jis pasirodė, kad savo auka pašalintų nuodėmę“. Kristus mirė ant kryžiaus ir pilnai pašalino nuodėmę vieną kartą ir visiems laikams. Kadangi Jėzus Kristus tai padarė, praeities šventųjų nuodėmės buvo atleistos.

Praeityje, prieš pat pasaulio sukūrimą, Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šv. Dvasia nutarė, kad Jėzus Kristus eis ir mirs už visų žmonių nuodėmes. Jėzus Kristus Savo noru atėjo į žemę ir tai padarė tikėjimu. Jėzus Kristus tikėjimu ėjo ir mirė už mūsų nuodėmes ant kryžiaus. Ir Dievas praeityje laikinai atleisdavo žmonių nuodėmes, nes žinojo, kad ateityje Kristus pilnai pašalins visas jų nuodėmes kartą ir visiems laikams. Todėl dabar visi šventieji, nuo pat Adomo, yra trečiajame danguje, nes rojus yra nebe žemės širdyje, bet trečiajame danguje. Paulius rašo 12-ame Antrojo laiško korintiečiams skyriuje, kad jis buvo pagautas į trečiąjį dangų, į rojų. Vadinasi, rojus dabar yra trečiajame danguje. Jėzus Kristus pilnai pašalino praeityje gyvenusių žmonių nuodėmes, todėl rojus buvo perkeltas į trečiąjį dangų. Tai turbūt pats geriausias paaiškinimas, kodėl rojus buvo perkeltas iš žemės širdies į dangų.

Pažiūrėkime į tai, kaip **rojus**, kuris anksčiau buvo žemės širdyje, **buvo perkeltas į trečiąjį dangų**.

Lk 23, 42-43: „Ir jis tarė Jėzui: ‘Viešpatie, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę’. Ir Jėzus jam tarė: ‘Iš tiesų sakau tau: šiandien tu būsi su manimi **rojuje**’“. Kabėdamas ant kryžiaus, Jėzus Kristus kalba vienam iš šalia nukryžiuotų vagių, kad šiandien jis bus su Kristumi rojuje. Jėzus Kristus po mirties nuėjo į rojų.

Mt 12, 39-40: „Bet jis atsakydamas tarė jiems: ‘Pikta ir svetimaujanti karta ieško ženklo; ir nebus jai duota ženklo, bet tik pranašo Jonos ženklas; nes kaip Jona buvo tris dienas ir tris naktis banginio pilve, taip ir žmogaus Sūnus bus tris dienas ir tris naktis **žemės širdyje**‘“.

Jėzus Kristus sako, kad po nukryžiavimo Jis tris dienas ir tris naktis bus žemės širdyje. Tuo tarpu Evangelijoje pagal Luką Jis sako, kad po mirties Jis bus rojuje. Vadinasi **rojus buvo žemės širdyje**.

Dabar pažiūrėkime, ką rašo Paulius:

2 Kor 12, 2-4: „Pažinojau žmogų Kristuje prieš keturiolika metų (ar tai kūne, negaliu pasakyti; ar tai už kūno, negaliu pasakyti – Dievas žino); šitoks buvo **pagautas į trečiąjį dangų**. [Paulius kalba apie save, kad jis buvo pagautas į trečiąjį dangų]. Ir pažinojau tokį žmogų (ar tai kūne, ar tai už kūno, negaliu pasakyti – Dievas žino); kaip jis buvo **pagautas į rojų** ir girdėjo neapsakomus žodžius“.

Paulius sako, kad jis buvo pagautas į trečiąjį dangų, arba kitaip, į rojų. Iš to galima suprasti, kad **rojus dabar yra trečiajame danguje**. Kažkurį tai laikotarpį po Jėzaus Kristaus prisikėlimo ir užžengimo pas Tėvą, rojus buvo perkeltas iš žemės širdies į trečiąjį dangų. **Dabar žemės širdyje yra pasilikęs vien tik pragaras**, kur eina neišgelbėti žmonės.

Toliau kalbant apie nuodėmių atleidimą, Hbr 12, 22 skaitome: „Bet jūs atėjote prie Siono kalno [Siono kalnas, esantis danguje] ir prie gyvojo Dievo miesto, **dangiškosios** Jeruzalės ir nesuskaičiuojamos angelų minios“. Laiško hebrajams skaitytojai nebesusieti su Senuoju Testamentu, jie sietini su Naujuoju Testamentu. Jų bendrumas ne su žemiškuoju Sionu, bet su Sionu, esančiu danguje, su dangiškąja Jeruzale, kuri yra tikrasis Dievo miestas, ne tas, kuris šiandien yra žemėje.

Hbr 12, 23: „Prie visuotinio susirinkimo ir bažnyčios pirmagimių, kurie yra įrašyti **danguje**, ir prie visų Teisėjo Dievo, ir prie ištobulintų teisiųjų žmonių dvasių“. Teisių žmonių dvasios yra **danguje**, dangiškoje Jeruzalėje. **Ten yra visi šventieji, visi tikintieji, išteisinti nuo Adomo laikų.** Visi Senojo Testamento šventieji, kurie mirdavo ir eidavo žemyn į žemės širdį, po Jėzaus Kristaus prisikėlimo buvo perkelti į trečiąjį dangų, ten, kur yra dangiškoji Jeruzalė, Dievo miestas.

Evangelijose pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną, tikintieji negalvojo, kad Jėzus Kristus eis ant kryžiaus ir mirs už jų nuodėmes. Kai Jėzus Kristus pasakė, kad Jis bus nukryžiuotas, nužudytas ir trečiąją dieną prisikels, jie nesuprato apie ką Jis kalba. Apie tai rašoma Evangelijoje pagal Luką, 18 skyriuje. Ir net kai Jėzus prisikėlė, apaštalai netikėjo, kad Jis prisikėlęs. Tuo metu dar nebuvo skelbiamas kryžius. Tik Pauliaus laiškuose skelbiama tai, ką Kristaus atliktas darbas ant kryžiaus įgyvendino visiems žmonėms, pradedant nuo Adomo. Paulius tą žinią paskelbė ir dvylikai apaštalų.

Gal 2, 2: „Ir aš nuėjau aukštyn per apreiškimą ir jiems išdėsčiau tą evangeliją, kurią skelbiu tarp pagonių, bet asmeniškai tiems, kurie buvo gerbiami, kad kartais kokiu būdu nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui“.

Gal 2, 7. 9: „Bet priešingai, kai jie pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija, kaip Petrui apipjaustymo, ir kai Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, pastebėjo man duotą malonę, jie padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą“.

Jokūbas, Kefas ir Jonas pastebėjo Malonės evangeliją, kurią Paulius skelbė pagonims. Jėzus Kristus buvo apsireiškęs Pauliui ir pasakęs, kad jis nueitų ir papasakotų jiems tai, ką jis skelbė. Petras, Jokūbas ir Jonas pamatė, kad Paulius turėjo visiškai

skirtingą apaštalystę ir skirtingą Evangeliją. Jis skelbė Neapipjaustymo evangeliją, o Petras, Jokūbas ir Jonas – Apipjaustymo evangeliją. Ir kai jie tai pamatė, jie padavė Pauliui ir Barnabui dešines draugystės rankas, kad jie eitų pas pagonis, o Petras, Jokūbas ir Jonas eitų pas apipjaustytus. Tame pasitarime Jeruzalėje, tie trys apaštalai Petras, Jonas ir Jokūbas nepranešė Pauliui nieko naujo, ko jis nebūtų anksčiau žinojęs. 6 eilutėje rašoma: „...nes tie, kurie atrodė esą kažin kas, pasitarime man **nieko nepridėjo**“. Petras, Jonas ir Jokūbas Pauliui nieko naujo nepasakė. 7 eilutė: „**Bet priešingai**, kai jie pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija“. Priešingai – jie pamatė, kad Pauliui buvo duota kažkas, ko niekas anksčiau nežinojo. Ir jie viešai sukirto rankas, pripažino Pauliaus išskirtinę apaštalystę, išskirtinę žinią, kurią jam Jėzus apreiškė iš dangaus šlovės, kad tai visai ne ta Evangelija, kurią skelbė Jokūbas, Jonas ir Petras. Jie sužinojo ir apie tai, kad Jėzaus Kristaus krauju atleidžiamos nuodėmės visų žmonių, gyvenusių nuo Adomo iki ateities laikų.

Prisiminkime, kad tai, ką skelbė Petras, Jonas ir Jokūbas buvo pranašystės programa. Tas, kas buvo skirta Izraelio tautai, kas buvo pranašauta nuo pasaulio pradžios. O Paulius skelbė tai, kas buvo laikoma paslaptyje, kas nebuvo pranašauta nuo pasaulio pradžios. Pauliaus skelbė užbaigtą Dievo apreiškimą apie visus dalykus. Apie tai, kaip per kryžių Dievas įvykdys Savo planus dangui ir Savo planus žemei.

Pauliui duotas Dievo apreiškimas suteikė Petrui, Jonui ir Jokūbui papildomas žinias, kurias jie įtraukė į savo laiškus. Taip pat ir Laiškas hebrajams atspindi kryžiaus žinią.

Apd 3, 18-20: „Bet tai, ką Dievas anksčiau buvo skelbęs visų savo pranašų burna, kad Kristus turėsiąs kentėti, jis šitaip įvykdė. Todėl apsigalvokite ir atsiverskite, kad būtų **išdildytos jūsų nuodėmės, kai** nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai. Ir jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas“.

Petras kreipiasi į Izraelio tautą ir sako, kad jiems bus atleistos nuodėmės ateityje. Izraeliui bus atleistos visos nuodėmės, kai Dievas atsiųs Jėzų Kristų, kai su Izraelio tauta Dievas sudarys naują sandorą. Apie tai jiems jau buvo kalbėta Senajame Testamente. Dievas sudarys su jais naują sandorą, įrašys įstatymą į jų širdis, duos jiems Savo dvasią ir padarys, kad jie vaikščiotų pagal įstatymą. Kadangi žmogus savo pajėgumu negali gyventi pagal įstatymą, tai Dievas duos jiems savo dvasią, kad žmogus pajėgtų gyventi pagal įstatymą.

Tą patį rašo ir Paulius.

Rom 11, 25-27: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnatvė. Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: ‘Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, **kai aš nuimsiu jų nuodėmes**’“.

Rom 5, 11: „Ir ne vien tik tai, bet mes taip pat džiaugiamės Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį **mes dabar** gavome sutaikymą“.

Izraelis bus sutaikytas su Dievu ateityje. Tuo tarpu mes, **Kristaus kūnas**, jau

dabar esame sutaikyti su Dievu.

Pirmame Jono laiške, 1 skyriuje, Jonas rašo Izraelio tautai, kad jie turi išpažinti savo nuodėmes. Kodėl? Jie buvo Dievo tauta ir sulaužė sandorą, todėl jiems reikia tai išpažinti, kad jų nuodėmės būtų apvalytos. Šiame skyriuje Jonas rašo apie žydą, praradusį bendrystę su Dievu. Tam, kad jis vėl atgautų bendrystę su Dievu, jis turėjo išpažinti savo nuodėmes, nes jis nesilaikė Dievo įstatymo, sulaužė Jo sandorą. Žydui tai išpažinus, jo nuodėmės yra atleistos ir jis vėl turi bendrystę su Dievu.

Paulius gi savo laiškuose mums nerašo, kad mums reikia išpažinti savo nuodėmes, nes mes esame pagonys, mes niekada neturėjome bendrystės su Dievu, mes niekada neturėjome Dievo įstatymo, Jo sandorų, mes nebuvome Dievo žmonės, kaip Izraelio tauta (Ef 2, 11-12).

Jonas visa tai rašo išskirtinai Izraelio tautai, kuri buvo atsakinga prieš Dievą.

1 Jn 1, 5-7: „Tad ši yra žinia, kurią iš jo išgirdome ir jums skelbiame, kad Dievas yra šviesa, ir jame visiškai nėra tamsos [Dievas yra šviesa]. Jei sakome, kad turime bendrystę su juo, o vaikštome tamsoje, meluojame ir nevykdome tiesos; bet jei vaikštome šviesoje, kaip jis yra šviesoje, turime bendrystę vienas su kitu, ir jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visos nuodėmės“. Jei žmogaus visos nuodėmės yra apvalytos, tas žmogus yra šviesoje. Tas, kuris vaikšto šviesoje, tas yra išgelbėtas žmogus. Kas vaikšto tamsoje – tas yra neišgelbėtas.

1 Jn 2, 11: „Bet kas nekenčia savo brolio, yra tamsoje ir vaikšto tamsoje, ir nežino, kur jis eina, nes ta tamsa apakino jo akis“. Tai yra pražuvęs žmogus, neišgelbėtas.

1 Jn 3, 15: „Kiekvienas, nekenčiantis savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi jame pasiliekančio amžinojo gyvenimo“. Čia vėlgi kalbama apie pražuvusį žmogų.

Jonas kalba apie tuos, kurie yra tikrai bendrystėje su Dievu ir kurie yra melagingai bendrystėje su Dievu. Vieni yra išgelbėti, o kiti – neišgelbėti. Tie, kurie neišgelbėti, sako, kad jie turi bendrystę su Dievu, bet jie vaikšto tamsybėje, jie meluoja ir nevykdo tiesos. Jie tik dedasi esą išgelbėti ir turį bendrystę su Dievu.

1 Jn 1, 8-9: „Jei sakome, kad neturime nuodėmės, apgaudinėjame save, ir nėra mumyse tiesos. Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad mums atleistų nuodėmes ir apvalytų mus nuo viso neteisumo“.

Kai izraelitas išpažįsta nuodėmes, Dievas jam atleidžia nuodėmes ir apvalo jį nuo viso neteisumo. Kiek kartų Dievas gali apvalyti žmogų nuo viso neteisumo ir atleisti nuodėmes? Vieną kartą. Kai apvalai, jau nėra neteisumo, jau visas neteisumas apvalytas. Apvalytas izraelitas jau yra išgelbėtas ir atpirktas Jėzaus Kristaus krauju.

Pažiūrėkime į žmogų, kuriam atleistos visos nuodėmės ir jis apvalytas nuo viso neteisumo.

1 Jn 2, 12: „Aš rašau jums, **vaikeliai**, nes jūsų nuodėmės jums atleistos dėl jo

vardo“. Kas yra Dievo vaikas? Tas, kuriam yra atleistos visos nuodėmės. Vieną kartą visiems laikams.

1 Jn 2, 1: „Mano **vaikeliai**, aš jums rašau tai“. Šitame skyriuje rašoma apie tikinčiuosius, kuriems yra atleistos visos nuodėmės. Jie pavadinti vaikeliais. Na, o 1 skyriuje rašoma, kaip atpažinti tuos, kurie tikrai turi bendrystę su Dievu, nuo tų, kurie jos neturi. Kaip atpažinti tuos, kuriems nuodėmės yra atleistos, nuo tų, kuriems jos neatleistos.

1 Jn 1, 9: „Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad mums atleistų nuodėmes ir apvalytų mus nuo viso neteisumo“.

Išpažįstantis savo nuodėmes žydas yra lygiai toks pat, apie kurį buvo rašoma Evangelijoje pagal Morkų, kai visi atėjo pas Joną Krikštytoją išpažindami savo nuodėmes ir buvo pakrikštyti vandeniu. Žydas turėjo išpažinti, kad sulaužė Dievo sandorą, nesilaikė įstatymo. Kai izraelitas išpažino savo nuodėmes, Dievas jam atleido ir apvalė jį nuo viso neteisumo Kristaus krauju.

Senojo Testamento žydas gyveno baimės vergystėje, nes jis niekad neturėjo galutinio nuodėmių atleidimo. Jis nuolat turėjo išpažinti savo nuodėmes ir už jas atnešti auką. Jis bijojo mirti su neatleistomis nuodėmėmis. Todėl nuolat jas išpažindavo ir atnešdavo aukas už jas. Bet dabar, per tai, ką Jėzus Kristus atliko ant kryžiaus, žmogui gali būti atleistos visos nuodėmės.

Hbr 10, 1-5. 10-12: „Nes įstatymas, turintis ateinančių gerų dalykų šešėlį, o ne patį dalykų atvaizdą, niekada negali tomis aukomis, kurias jie kasmet be paliovos aukodavo, padaryti tobulais tų, kurie ten ateina. Nes kitaip ar nebūtų liautasi jas aukoti todėl, kad garbintojai vieną kartą apvalyti, daugiau nebeturėtų sąžinėje nuodėmių? Bet tomis aukomis kiekvienais metais yra sukeliamas prisiminimas apie nuodėmes. Nes yra neįmanoma, kad jaučių bei ožių kraujas pašalintų nuodėmes. Todėl ateidamas į pasaulį jis sako: ‘Tu nenorėjai aukos ir aukojimo, bet man paruošei kūną...‘ [...] Ta valia mes esame pašventinti per Jėzaus Kristaus kūno auką kartą visiems laikams. Ir kiekvienas kunigas kasdien stovi patarnaudamas ir daug kartų aukodamas tas pačias aukas, kurios niekada negali pašalinti nuodėmių; bet šis, paaukojęs vieną auką už nuodėmes amžiams, atsisėdo Dievo dešinėje“.

Jėzus Kristus kartą visiems laikams paaukojo Save kaip auką už nuodėmes. Ir tuo pagrindu visiems žmonėms nuo Adomo yra atleidžiamos visos nuodėmės.

• *Rom 3, 26* •

„Kad pareikštų savo teisumą šiuo laiku, kad jis būtų teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi“.

Tai yra šiandienos apreiškimas, kad Dievas išteisina tą žmogų, kuris tiki Jėzumi. Pastebėkime kas rašoma: „Kad jis būtų teisus ir išteisintojas“. Dievas yra teisus. Jis nežiūri į nuodėmę pro pirštus. Dievo teisingumas reikalauja bausmės už nuodėmę. Jis negali atleisti nuodėmių. Dievas, būdamas teisus, negali išteisinti žmogaus. Tad kaipgi Jis gali būti teisus ir tuo pačiu išteisintojas?

Jėzus Kristus sumokėjo pilną mokestį už mūsų nuodėmes ir permaldavo Dievo teisingumą. Kadangi Jėzus Kristus pašalino mūsų nuodėmes, Dievo teisumas patenkintas, tai Dievas gali būti ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi. Tai išteisinimas vien per tikėjimą, be jokių darbų. Pauliaus skelbiamoje Evangelijoje yra išteisinimas vien tik per tikėjimą Jėzumi Kristumi, be jokių darbų. Tik Jokūbas rašo Izraelio tautai, kad žmogus yra išteisinamas ne vien tikėjimu, bet ir įstatymo darbais. Izraelio tautai visada tikėjimas eina greta su darbais. Šiandien skelbiama tokia Evangelija, kurioje nėra jokių darbų. Išgelbėjamas nepasiekiamas darbais. Visą darbą atliko Jėzus Kristus, mums tereikia tuo tikėti. Tokią žinią šiandien skelbia Paulius. Žinoma nereiškia, kad tikintysis nedaro jokių darbų ir netarnauja Viešpačiui. Paulius rašo savo laiškuose, kad mes esame naujas kūrinys, sukurtas Kristuje Jėzuje geriems darbams, kad mes juose vaikščiotume. Bet mes nedarome darbų, kad įrodytume, jog esame išgelbėti. Mes darome darbus **iš malonės**, per Dievo malonę, kuri veikia mumyse. Mes darome darbus **iš dėkingumo**, matydami tai, ką mes turime Jėzuje Kristuje. Mes studijuojame Pauliaus laiškus ir pritaikome juos tikėjimu. Kai mes tikime užrašytu Žodžiu tas Žodis tampa galingas mumyse, Kristus gyvena mumyse. Kristus, gyvendamas mumyse per tą Žodį, kurį užrašė Paulius, duoda teisumo vaisius.

Rom 4, 4-5: „Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos [jei žmogus dirba, bando užsidirbti, tai jis tai daro iš skolos. Jis turi tai daryti]. O tam, **kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu**“.

Senajame Testamente Dievas reikalavo iš Izraelio tautos tikėjimo, kuris pasižymi darbais. Bet dabar Dievas reikalauja tikėjimo, kuris nepasižymi jokiais darbais. Dievas iš žmogaus nepriima jokių darbų, viską už mus atliko Kristus. Iš 5 eilutės matome, kad tikėjimas – tai ne darbas: „kuris nedirba, bet tiki“. Darbas ir tikėjimas yra priešingi dalykai. Tikėjimas – tai žmogaus širdies pozicija, kuomet jis tiki Dievo pasakytu žodžiu.

Rom 5, 6. 8. 10: „Nes kai mes dar buvome bejėgiai, Kristus tinkamu laiku mirė už bedievius. [...] Bet Dievas mums išreiškia savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus. [...] Nes, jei dar būdami priešai buvome sutaikyti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti mes būsime išgelbėti jo gyvenimu“.

Mes ne tik buvome bejėgiai, negalėjome sau padėti, mes ne tik buvome nusidėjėliai, bet dar buvome ir Dievo priešai. Tačiau Dievas mums nesakė: „Susitvarkykite savo gyvenimą, darykite gerus darbus ir tada aš jus išgelbėsiu“. Nieko panašaus. Dievas atsiuntė Savo Sūnų, kuris mirė už mūsų nuodėmes. Todėl tuomet, kai mes tikime Jo Sūnumi, ką Jis už mus padarė, tada Dievas mus išgelbėja. Dievas parodė Savo meilę, Jis nieko iš mūsų nereikalavo.

Šiandien yra nepaprastai svarbu teisingai padalyti Tiesos Žodį, kad žinotume kur mums yra skelbiama Evangelija ir ką mes turime skelbti pasauliui. Kad būtume tikri, kad mes skelbiame tai, ką mums reikia skelbti. Šiandien neskelbiama: „Pakvieskite Jėzų į savo širdį... Paskelbkite Jėzų savo Viešpačiu... Atiduokite savo gyvenimą Jėzui... Atgailaukite, išpažinkite nuodėmes... Nusigręžkite nuo savo nuodėmių...“. Tai – tik žmogaus sugalvoti išgelbėjimo būdai, bet ne tai, ką sako Pauliaus užrašyta Malonės evangelija. Mums skirta Evangelija yra tokia: „**Tikėk Jėzumi Kristumi, kuris mirė ant kryžiaus ir sumokėjo pilną mokestį už tavo nuodėmes. Tikėk išskirtinai Juo, ir Dievas tave išgelbės per Savo malonę**“.

• *Rom 3, 27* •

„Kur gi tada gyrimasis? Jis yra pašalintas. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne, tikėjimo įstatymu“.

Nėra jokio gyrimosi. Kristus viską padarė, ne mes, kaip rašoma Laiške efeziečiams 2 skyriuje, 8-9 eilutėse: „Nes jūs esate išgelbėti **malone per tikėjimą; ir tai ne iš jūsų: tai Dievo dovana; ne darbais, kad kuris nesigirtų**“.

Gyrimasis pašalintas. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne! Tikėjimo. Ar žinote ką tikėjimas daro? Tikėjimas neleidžia žmogui girtis savo darbais. Nes tu nieko nedarai, nepakrutini nė piršto, o vien tik tiki, ką Dievo Žodis sako. Todėl nėra jokio gyrimosi iš mūsų pusės. Vienintelis dalykas, kuriuo mes giriamės, tai tuo, ką Kristus dėl mūsų atliko ant kryžiaus. Mes giriamės Viešpačiu Jėzumi Kristumi, ką Jis padarė už mus.

Savo prigimti mes esame linkę girtis. Ką nors padarome gero ir norime pasigirti, norime pasirodyti kitiems, ką mes padarėme, kokie mes geri. Tokia mūsų nuodėmingoji prigimtis. Mes norime save iškelti. Apie šią mūsų prigimtį mes randame užrašyta Pauliaus laiškuose.

1 Kor 1, 26-28: „Nes jūs matote savo pašaukimą, broliai, **kad nedaug išmintingųjų pagal kūną, nedaug galingų, nedaug kilmingų** yra pašauktų, bet Dievas išsirinko, kas **pasaulyje kvaila**, kad sugėdintų išmintingus; ir Dievas išsirinko, kas **pasaulyje silpna**, kad sugėdintų, kas galinga; ir kas **pasaulyje prasta**, ir kas **paniekinta**, išsirinko Dievas, ir tai, ko nėra, kad paverstų niekais tai, kas yra“.

Ar kada pasižvalgėte savo bažnyčioje, kurioje susirenkate? Ar niekada nepagal-

vojote kokie jūs esate, kaip išrinktieji? Ar daug pas jus yra išmintingų, ar daug kilmingų, kurie būtų pašaukti? Kur turtuoliai? Kur galingi? Vienas kitas kartais ateina. Ar žinote, kaip pasaulis žiūri į mus? Kaip į nieką. Kaip į žmones, kurie neturi jokios padėties visuomenėje. Jūs nerasite bažnyčioje, kurioje skelbiama Malonės evangelija, kad joje būtų susirinkę turtuoliai, kilmingi, žvaigždės, visi gražios išvaizdos, nuostabiai atrodantys žmonės, profesoriai, akademikai, garsūs mokslininkai, garsūs menininkai ir panašiai. Vos vienas kitas atsiranda toks. Bet dauguma iš mūsų neturime statuso ir padėties visuomenėje, esame nepastebimi visuomenėje.

Dievas buvo pažadėjęs išsaugoti Savo žodį per tikinčiuosius. Per kokius žmones Dievas išsaugoja Savo Žodį, jį platina? Per paprastus žmones, kurie tiki Jo Žodžiu. Ar žinote, kodėl Dievas nepatikėjo Savo Žodžio pasauliui, kad pasaulis jį išsaugotų? Todėl, kad pasaulis pasitiki savo kūnu, savo žmogiška filosofija, bet ne Dievo Žodžiu. Ar žinote, kodėl Dievas visus darbus daro per paprastus žmones? Todėl, kad nei vienas iš mūsų nesigirtumėme: „Štai, kokius nuostabius dalykus aš padariau dėl Dievo savo galia, savo išmintimi, savo įtaka visuomenėje“. Bažnyčios, kuriose skelbiama Pauliaus Malonės evangelija, išgelbėjimas per tikėjimą, yra nedidelės bažnyčios. Į jas kiti žmonės pasižiūri ir sako: „O, kiek mažai tikinčiųjų pas jus tesusirenka. Jūs esate niekas. Pažiūrėkite į mūsų bažnyčią – pas mus šimtai, tūkstančiai susirenka. Štai kokius mes nuostabius darbus darome Viešpačiui, Dievas mus laimina“. Tačiau nors pas juos ir susirenka minios žmonių, tačiau jie turi vien religiją. Atsiverčia Bibliją, bet ją skelbia ir interpretuoja pagal savo filosofiją. Jie skelbia tai, kas tinka jiems, ką jie nori girdėti ir sakyti. Tad kodėl Dievas išsirinko tokius paprastus žmones, tokius kaip mes?

Atsakymas vienas – 1 Kor 1, 29: „Kad **joks kūnas nesigirtų jo akivaizdoje**“.

Ar jūs įsivaizduojate, kad žmogaus kūno darbai, viską, ką žmogus gali padaryti savo išmintimi, savo pajėgumu, savo įtaka visuomenėje, viskas, ką jis pats gali, tie darbai Dievui yra pasibjaurėjimas. Kadangi už visus savo darbus žmonės yra giriami ir užsitarnauja gerą padėtį ir prestižą visuomenėje. Tačiau Dievui tai yra pasibjaurėjimas.

Korinto tikintieji turėjo tokių pačių problemų. Jie labai vertino žmogišką filosofiją, žmogaus išmintį. Todėl Paulius ir rašo pirmame šio laiško skyriuje, kalbėdamas apie tuos dalykus, kad niekas nesigirtų prieš Dievą savo išmintimi ir savo darbais. Korintiečiai turėjo gerų idėjų, nuostabių programų, savų taisyklių, norėdami pagelbėti Dievui savo kūno pastangomis. Tačiau tikroji mūsų tarnystė ne tokia. Mes turime nesivaikyti įvairių žmogiškų programų ar idėjų, o skelbti Dievo Žodį žmonėms – aiškiai, tyrai, be jokių priemaišų, taip, kaip rašoma Pauliaus laiškuose. Štai tokia yra mūsų tarnystė.

Turime suprasti ir tai, kad, jei ištikimai skelbsime Pauliaus užrašytą Malonės evangeliją, mes nesusilauksime daugybės žmonių, besiklausančių mūsų. Tačiau nesvarbu, kad neturėsime pasisekimo, nesvarbu, kad atrodysime silpni prieš kitus, ne-

svarbu, kad nedaug žmonių susirinks mūsų paklausyti. Mūsų tarnystė neturi nieko bendra su sėkme. Jėzus Kristus sakė Pauliui: „Per **tavo silpnumą** mano **galybė tampa tobula**“. Apie tai rašoma Antramo laiško korintiečiams 12 skyriuje. Kai mes atrodome niekas, tuomet mes nepasikliaujame savo kūniškais sugebėjimais, o tik tuo, ką Dievo Žodis sako. Kristus tada gyvena mumyse. Tai Jis savo galingumu gyvena mumyse, o ne mes, ne mūsų išmintis, ne mūsų sugebėjimai, ne mūsų pastangos.

Knygynuose galime rasti daug krikščioniškų knygų, kuriose rašoma, kaip statyti bažnyčią, kaip ją plėsti, kaip kurti visokias programas, tačiau nieko nerašo apie tai, kaip reikia skelbti Evangeliją.

Kodėl? Todėl kad skelbiant malonę, nėra jokio gyrimosi kūnu, ką taip mėgsta pasaulis. Mes skelbiame ne tai, ką galime padaryti, bet tai, ką Viešpats gali padaryti. Toks pat bus ir mūsų krikščioniškas gyvenimas: ne tai, ką mes savo pajėgumu galime padaryti, bet ką Viešpats daro, gyvendamas mumyse per Savo Žodį. Toks turi būti krikščioniško gyvenimo pagrindas: „Ne aš, bet Kristus, gyvenantis mumyse“.

1 Kor 1, 30-31: „Bet iš jo jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris iš Dievo mums tapo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu, kad pagal tai, kas yra parašyta: ‘Tas, kuris giriasi, tesigiria Viešpačiu’“.

Štai, kur mes viską turime, štai, kuo mes galime girtis! Kristuje mes viską turime ir visas mūsų gyrius yra Jame. Ar mums reikia išminties? Ji yra Jėzuje Kristuje. Ar mums reikia teisumo? Jis yra Jėzuje Kristuje. Ar mums reikia pašventinimo? Jis yra Jėzuje Kristuje. Ar mums reikalingas atpirkimas? Jis yra Jėzuje Kristuje. Mes nieko neturime savyje, kuo mums reikėtų girtis. Mums reikia girtis ne savimi, o tuo, ką turime Viešpatyje – „Tas, kuris giriasi, tesigiria Viešpačiu“.

1 Kor 3, 18-21 skaitome: „Tegul nei vienas savęs neapgaudinėja. Jei kuris tarp jūsų atrodo esąs išmintingas šiame pasaulyje, tepasidaro kvailu, kad būtų išmintingas“ [kai pasidarai kvailas pasauliui, nepriimi to, ką sako pasaulis, tada Dievas tave padaro išmintingu]. Nes **šio pasaulio išmintis yra kvailystė pas Dievą**. Nes yra parašyta: ‘Jis sugauna išmintinguosius jų pačių gudrybėje’. Ir vėl: ‘Viešpats žino išmintingųjų mintis, kad jos yra tuščios’. Todėl niekas tenesigiria žmonėmis“.

Korintiečiai turėjo nuostabių idėjų, minčių, kaip jiems reikėtų įgyvendinti savo planus.

1 Kor 4, 7-8: „Nes kuo gi tu skiriesi nuo kito? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? Na, o jei tai gavai, kodėl giriesi tarsi to nebūtum gavęs? Jūs jau esate sotūs, jau esate turtingi, jūs viešpatavote be mūsų kaip karaliai, ir duok Dieve, kad viešpatautumėte, kad ir mes su jumis viešpatautume“.

Čia Paulius sarkastiškai rašo, kad korintiečiai sotūs, turtingi ir viešpatauja kaip karaliai. Korintiečiai turėjo tai, ką buvo gavę iš Dievo, tačiau tuo didžiavosi, tarsi tai

turėjo patys iš savęs. Mes negalime girtis savimi. Mūsų tarnystė nėra tai, ką mes galime padaryti. Tai – Žodžio skelbimas ir jo poveikis mums ir kitiems. Be to, tarnystė nėra pasipelnymo šaltinis. Paulius siuvo palapines, kad galėtų išlaikyti save ir eiti bei skelbti Evangeliją. Tas pats taikytina ir mums – mes niekuo nesiskiriame nuo Pauliaus, mes niekuo už jį negeresni. Mūsų tarnystė, kaip rašoma Antrame laiške Timotiejui, 2 eilutėje, yra: „Ir ką iš manęs girdėjai tarp daugelio liudytojų, tai patikėk ištikimiems žmonėms, kurie bus pajėgūs ir kitus mokyti“. Mūsų tarnystė yra mokyti kitus, kad jie galėtų eiti ir mokyti kitus.

Gal 6, 12: „Visi, kurie trokšta gerai pasirodyti kūnu, verčia jus apsipjaustyti tik tam, kad jiems nereikėtų kentėti persekiojimo dėl Kristaus kryžiaus“. Žmonės nori pasirodyti išore: „Štai kokie mes esame, kokius dalykus darome Viešpačiui“. Kas verčia būti apipjaustytais, tie nekenčia persekiojimo dėl kryžiaus. Šiandien, žinoma, niekas neapipjaustinėja, bet daug kas vis dar krikštija vandeniu. Pastoriai susirenka ir kalbasi: „Kiek žmonių pakrikštijai savo bažnyčioje?“ Jie tuo giriasi, veda sąrašus. Jie tai daro, kad jiems nereikėtų kentėti persekiojimų dėl Kristaus kryžiaus. Jie turi savo išorinį darbą, išorinį pasirodymą. Jei kas liaujasi krikštyti vandeniu, prasideda kryžiaus persekiojimas dėl Kristaus kryžiaus. Kas liaujasi krikštyti vandeniu, tų nebeįleidžia į susirinkimus tų, kurie krikštija vandeniu. Tačiau vandens krikštas šiandien nieko nereiškia – tai tik žmogaus pasigyrimas. Tokioje pat būklėje buvo galatai, kurie savais gerais darbais norėjo viską parodyti.

Gal 6, 13: „Nes nei jie patys, kurie yra apipjaustyti, nesilaiko įstatymo; bet trokšta, kad jūs būtumėte apipjaustyti, **kad jie galėtų pasigirti jūsų kūnu**“.

Kas yra **religija**? Tai – darbų sistema, kurioje tu gyveni ir jautiesi gerai darydamas tai, kas toje religijoje yra skelbiama. Religiniai lyderiai duoda ką nors daryti, kad tai darydamas jaustumeis patenkintas, gerai, tarsi darytum kažką nuostabaus Dievo akyse. Jie tai nedaro todėl, kad laikytųsi Dievo įstatymų. Jei tai daro tik todėl, kad galėtų pasigirti.

Gal 6, 14-15: „Bet **apsaugok Dieve, kad aš kuo girčiausi**, išskyrus kryžiumi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, per kurį pasaulis man yra nukryžiuotas, ir aš pasauliui. Nes Kristuje Jėzuje nenaudingas nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet tik naujas sutvėrimas“.

Įvairių apeigų laikymasis, kaip anksčiau buvo apipjaustyme, neduoda jokios naudos. Vienintelis naudingas dalykas yra tai, ką Kristus atliko ant kryžiaus, ir kokią tai daro įtaką mūsų krikščioniškame gyvenime.

Rom 11, 6: „Ir jei malone, tai nebe darbais: **kitaip malonė nebėra malonė**. Bet jei tai darbais, tuomet tai nebėra malonė: **kitaip darbas nebėra darbas**“.

Labai aišku, kad malonė ir žmogaus darbai – tai du nesuderinami dalykai. Jie skiriasi vienas nuo kito kaip diena nuo nakties. Jei malonė, tada nėra darbų, jei darbai – tada nėra malonės.

Rom 3, 28 skaitome: **„Todėl mes darome išvadą, kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų“.**

• *Rom 3, 29* •

„Ar jis vien tik žydų Dievas? Argi jis nėra ir pagonių? Taip ir pagonių...“

Rom 2, 17 skaitome: „Štai tu esi vadinamas žydu ir pasikliauji įstatymu, ir giriesi Dievu“. Žydai gyrėsi Dievu Senojo Testamento laikais. Tuo tarpu dabar jau visi yra vienodi. Dievas jau nebėra vien tik žydų Dievas, Jis yra ir pagonių Dievas.

Rom 2, 23: „Tu, kuris giriesi įstatymu, ar darai Dievui negarbę?“ Žydas praeityje gyrėsi įstatymu. Dabar gi, kaip skaitėme Rom 3, 27 eilutėje, nebėra gyrimosi įstatymu: „Kur gi tada gyrimasis? **Jis yra pašalintas**. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne, **tikėjimo įstatymu**“.

Taigi, dabar nebėra skirtumo tarp žydo ir pagonies, visi žmonės vienodame lygmenyje. Dabar Dievas yra ir žydų, ir pagonių Dievas.

Anksčiau, kaip jau žinome, šito negalima buvo pasakyti. Jei nebūtų įvykęs Izraelio griuvimas, jei išgelbėjimas nebūtų atėjęs pagonims, jei nebūtų buvus atskleista paslapties žinia, Malonės evangelija, Paulius nebūtų galėjęs pasakyti, kad Dievas yra žydų ir pagonių Dievas, nes anksčiau šito nebuvo.

• *Rom 3, 30-31* •

„Kadangi yra vienas Dievas, kuris tikėjimu išteisins apipjaustymą ir per tikėjimą – neapipjaustymą. Ar tuomet mes per tikėjimą įstatymą darome negaliojančiu? Apsaugok Dieve! Taip, mes įtvirtiname įstatymą“.

Rom 3, 22 jau skaitėme: „Tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą **visiems** ir **ant visų tų, kurie tiki**, nes nėra jokio skirtumo“.

Rom 3, 9b: „Mes prieš tai įrodėme, kad tiek žydai, tiek pagonys – jie **visi yra nuodėmės valdžioje**“.

Dabar jau nėra jokio skirtumo ar tu žydas, ar pagonis. Dievas išteisina bet kurį žmogų vien tik tikėjimu, be jokių įstatymo darbų.

Rom 3, 31: „Ar tuomet mes per tikėjimą įstatymą darome negaliojančiu? Apsaugok Dieve! Taip, mes įtvirtiname įstatymą“.

Įstatymas atliko tam tikrą darbą. Jis parodė, kad žmogus yra nusidėjėlis. Per įstatymą yra nuodėmės pažinimas, kaip rašoma 20 eilutėje. Įstatymas yra geras, šventas ir teisingas ir parodo, kad mes nesame geri, nesame šventi ir teisingi. Nėra iš mūsų, kas darytų gera. Jis parodo, kad mes galime būti išteisinti tik per tikėjimą. Įstatymas privedė mus prie tikėjimo, kad mes nepasitikėtume savimi, nepasitikėtume tuo, ką mes darome, bet tikėtume tuo, ką Dievas daro.

Gal 3, 19-24: „Tai **kam tarnauja įstatymas**? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, **kol ateis sėkla**, kuriai buvo duotas pažadas; ir buvo sudarytas angelų, tarpininko rankoje. Na, o tarpininkas yra ne vieno tarpininkas, bet Dievas yra vienas. Ar tad įstatymas yra priešingas Dievo pažadams? Apsaugok Dieve; nes jei būtų duotas įstatymas, galintis suteikti gyvenimą, tai iš tikrųjų teisumas būtų buvęs per įstatymą. Bet Raštas viską užrakino nuodėmės valdžioje, kad pažadas per Jėzaus Kristaus tikėjimą būtų duotas tiems, kurie tiki. Bet prieš ateinant tikėjimui mes buvome saugojami įstatymo valdžioje, uždaryti tikėjimui, kuris po to turėjo būti apreikštas. Todėl **įstatymas buvo mūsų auklėtojas**, kad atvestų mus pas Kristų, kad mes būtume išteisinti tikėjimu“.

Dievo reikalavimas yra absoliutus, tobulas teisumas. To reikalauja Dievo įstatymas, to reikalauja Dievas iš žmogaus. Tokie yra Dievo įstatymo standartai. Bet žmogus to negali padaryti. Jei žmogus savo pajėgumu būtų galėjęs tai padaryti, nebūtų reikėję Kristui mirti ant kryžiaus. Mes būtume patys užsidirbę amžiną gyvenimą, teisumą iš Dievo. Deja, mūsų problema yra ta, kad mes neturime tokio teisumo.

Gal 3, 24-26: „Todėl įstatymas buvo mūsų auklėtojas, kad atvestų mus pas Kristų, kad mes būtume išteisinti tikėjimu. Bet kai **atėjo tikėjimas, mes nebesame auklėtojo valdžioje**. Nes jūs visi esate Dievo vaikai per tikėjimą Kristumi Jėzumi“.

Dabar mes suprantame, kad **tikėjimas įtvirtina įstatymą**, nes įstatymas atvedė žmogų į tikėjimą. Žmogus suprato, kad jis yra nusidėjėlis, kad jis nieko negali padaryti. Įstatymas jį taip išmokė, atskleidė žmogaus nuodėmę. Todėl žmogus suprato, kad jam tereikia tikėti, ką sako Dievo Žodis, ir Dievas jį išteisina. **Įstatymas atvedė žmogų į tikėjimą, kad šis tikėtų tuo, ką sako Dievo Žodis, o ne siektų kažką daryti savo pajėgumu**. Pačiam neįmanoma nieko padaryti, kad įtiktum Dievui.

Pastebėkime vieną svarbų dalyką.

Rom 3, 30: „Kadangi yra vienas Dievas, kuris **tikėjimu** išteisins apipjaustymą ir **per tikėjimą** – neapipjaustymą“.

Matome dvejopą žodžio „tikėjimas“ pavartojimą: „tikėjimu“ ir „per tikėjimą“. Praeityje Dievas išteisindavo apipjaustytą žydą tikėjimu. Žydas tikėjimu darė tai, ką Dievas jam sakė daryti. Dievas jam sakė aukoti aukas už savo nuodėme, ir jis tai darė tikėjimu. Kiekvieną kartą, išpažindamas savo nuodėmes, jis atnešdavo ir aukodavo

aukas. Jis tai darė tikėjimu, ir Dievas jį taip išteisindavo.

Izaijo knygos 1 skyriuje Dievas sako Izraeliui, kad Jam nereikia jų aukų, jų šventų dienų, Jam reikia jų širdies, kad jie iš širdies tai darytų. Iš širdies, tai yra, – tikėjimu.

O ką dauguma žydų darė? Jie laikėsi tradicijų. Jie tai darė ne iš tikėjimo. Jie galvojo, kad darydami visokias religines apeigas bus teisūs prieš Dievą. Izaijo knygos 58 skyriuje Dievas sako tikintiesiems: „Jūs turite džiaugsmą ateidami pas mane“. Tikintieji, kurie gyveno pagal Senąjį Testamentą, su džiaugsmu darė tai, ką Dievo Žodis jiems sakė. O netikintieji žydai atlikinėjo tai kaip ritualus, kaip tradicijas, kaip religines apeigas, galvodami, kad taip darydami jie yra teisūs prieš Dievą. Tikintys žydai gi darė tuos darbus tikėjimu. Visi žydai darė tą patį, tačiau **skirtingais motyvais** – vieni tikėjimu, kiti dirbtinai, ne iš širdies.

Senajame Testamente žydas, kuris norėjo būti priimtinas prieš Dievą, žinojo, kad turi daryti tam tikrus darbus, kuriuos Dievas Savo Žodyje yra nurodęs daryti. Senajame testamente Dievo Žodis sakė, kad žydas turi aukoti aukas už savo nuodėmes. Jonas Krikštytojas pasirodęs liepė Izraelio tautai apsigalvoti ir pasikrikštyti. Tai tam tikri darbai: turi apsigalvoti ir pasikrikštyti vandeniu. Ir kiekvienas, kuris tikėjo ir tai darė, buvo Dievo išteisinti, nes jie tai darė tikėjimu. Taip žydas Senajame Testamente darbais išreiškė savo tikėjimą.

Tačiau mes, pagonys, esame išteisinti **per** tikėjimą, be jokių darbų. Tikėjimas yra tarsi koridorius, kuriuo mes einame. Mums tikėjimu nereikia daryti jokių darbų. Dievas išteisina per tikėjimą ir tik per jį.

Kaip matėme Rom 3, 28, Paulius rašo: „Todėl **mes darome išvadą**, kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų“. Turėdamas iš Dievo pilną informaciją, jis padaro išvadą. Paulius rašo, kad visais laikais žmogus yra išteisinamas tikėjimu, be įstatymo darbų.

Šiandien Dievas išteisina tą žmogų, kuris tiki Jėzumi. Dievas teisus ir neatleidžia nusidėjėliui. Jo teisingumas reikalauja bausmės už nuodėmę. Mūsų Gelbėtojas Kristus prisiėmė mūsų nuodėmes ir mūsų bausmę už jas. Taigi bausmė pilnai atlikta, su nuodėme susidorota, Dievo teisingumas patenkintas. Kristaus atlikto darbo dėka Dievas gali išteisinti žmogų. Dievas dabar gali būti išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi. Dievas dabar gali laisvai išteisinti žmogų, nes Jėzus Kristus patenkino Dievo teisumą, Dievo teisingumą. Šiandien žmogui reikia tik tikėti Jėzumi Kristumi, kuris mirė už jo nuodėmes ant kryžiaus, sumokėdamas pilną mokestį. Šiandien Dievas išteisina žmogų per Savo malonę, tikėjimu, nereikia jokių darbų. Ar tai ne nuostabi naujiena? Nieko nereikia daryti, tik tikėti.

Pasauliui gi ši žinia yra kvaila. Jie sako: „Kaip gi čia yra – negali būti, kad nieko nereikia daryti... Vadinasi, gali ką nori daryti, Dievas vistiek tave išteisins? Nereikia užsidirbti nuodėmių atleidimą, nereikia daryti gerų darbų, kad būtum išteisintas?“ Iš tiesų taip yra – nieko nereikia daryti, tik tikėti. Tik Dievas tegali išteisinti žmogų, o ne pats žmogus. Žmogus negali savęs išteisinti. Tokia yra Dievo malonė. Ačiū, Dievui!

Kodėl mes galime teigti, kad praeityje, įstatymo laikais, žmogus buvo išteisinamas ne pagal įstatymo darbus, bet pagal tikėjimą?

Kaip jau buvo anksčiau minėta, įstatymas parodė žmogui, kad šis yra nusidėjėlis, idant žmogus pasitikėtų ne savimi, ne savo teisumo darbais, o Dievu, kuris išteisina žmogų. Todėl tikėjimas ir įtvirtina įstatymą, nes jis privedė žmogų prie tikėjimo. Be to, įstatymas parodė ne tik tai, kad žmogus yra nuodėmingas, bet taip pat, kad Dievas parūpino išeitį iš nuodėmės.

Dievas visada ieškojo žmogaus tikėjimo. Tai – vienintelis dalykas iš žmogaus, priimtinas Dievui. Senajame Testamente rašoma, kad teisusis gyvens tikėjimu. Koks tai buvo tikėjimas? Praeityje Izraelio tautai buvo duotas įstatymas, Dievo Žodis, skirtas Izraelio tautai. Žydai skaitė Dievo Žodį ir ėjo prie Dievo tokiu būdu, kokį pateikė įstatymas. Žydai ėjo prie Dievo tikėjimu, tikėdami Jo Žodžiu. Dievas visais laikais išteisina žmogų per tikėjimą. Todėl Paulius ir rašo Rom 2, 16: „Tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų pagal mano evangeliją“.

Galite paklausti, kaip gi praeityje gyvenęs žmogus ir nežinojęs Pauliaus evangelijos, kurią mes dabar žinome, bus teisiamas pagal Pauliaus evangeliją? Labai paprastai – juk Pauliaus evangelija sako, kad Dievas visada išteisina žmogų tikėjimu. Nesvarbu, kada žmogus gyveno: ar Adomo laikais, ar įstatymo laikais, ar dabar, ar ateityje. Dievas visada išteisina žmogų pagal tai, kaip žmogus tiki **tuo metu duotu** Dievo Žodžiu.

•• *...tikėjimu išteisins...* ••

Rom 3:25 skaitėme: „...kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą“. Praeityje Dievas išteisindavo žmogų per Savo pakantumą. Praeityje žmogus nusidėdavo, bet Dievas buvo pakantus ir parūpindavo jam išeitį. Dievas žmonėms nurodė, kokias reikia atnešti aukas už nuodėmes, kad Dievas jiems atleistų. Nuodėmės būdavo atleidžiamos laikinai, nes žmogui pastoviai reikėdavo jas išpažinti ir aukoti už jas aukas. Nuolatinis aukų aukojimas mokė žmones to, kad jie yra nusidėjėliai, kad jie pastoviai turi aukoti aukas už savo nuodėmes ir turi prieiti prie Dievo tik Jo nustatytu būdu. Įstatyme, Kunigų knygoje parašyta, kad be kraujo praliejimo nėra nuodėmių atleidimo. Žmogus, per įstatymą supratęs, kad yra nusidėjėlis, aukodavo aukas už savo nuodėmes. Jei žmogus tikėjimu aukodavo aukas, Dievas jį išteisindavo. Nors pagal įstatymą žmogui ir reikėdavo aukoti aukas, daryti tam tikrus darbus, tačiau jis nebūdavo išteisintas savo darbais ir aukomis. Žmogus būdavo išteisintas tik tuo atveju, jeigu jis aukodavo aukas ir atlikdavo įstatymo darbus, darydamas tai **tikėjimu**, tikėdamas tuo, ką Dievo Žodis sako jam daryti. Taip žmogus būdavo išteisinamas tikėjimu.

Jonas Krikštytojas skelbė, kad izraelitai apsigalvotų, išpažintų savo nuodėmę ir pasikrikštytų vandeniu. Jiems reikėjo atlikti tam tikrus darbus, kurių reikalavo Dievo Žodis. Jie tikėjimu tai darė: apsigalvojo, išpažino savo nuodėmes ir pasikrikštijo van-

deniu. Todėl Dievas įvertino jų tikėjimą ir juos išteisino. Jie tikėjo ir darė tai, ką sakė Dievo Žodis daryti. Na, o Pauliaus skelbiamoje Evangelijoje šiandien nieko nereikia daryti. Nereikia aukoti jokių aukų, nereikia krikštytis vandeniu, reikia tik tikėti.

Reikėtų paminėti vieną svarbų dalyką. Praeityje gyvenusio tikinčiojo ir dabartyje gyvenančio tikinčiojo mąstymas skiriasi. Senojo testamento laikais gyvenęs žmogus neturėjo užtikrintumo savo ateitimi, nebuvo tikras, ar jis visiškai išteisintas Dievo. Mes šiandien turime galutinę ir tobulą auką už mūsų nuodėmes – Jėzų Kristų. Mes žinome, kad įtikėję Kristumi turime visišką teisumą prieš Dievą ir mūs visos nuodėmės jau atleistos visiems laikams. Mes užsitikrinę, kad mūsų nuodėmės atleistos ir esame teisūs prieš Dievą, nes turime Jo teisumą. Tačiau praeityje žmogus turėdavo pastoviai nešti aukas už savo nuodėmes. Žmogus gyveno nuolatinėje baimėje. Jis nežinojo, ar miręs eis į pragarą, ar į rojų. Praeityje žmogus nežinojo ir neturėjo to, ką mes šiandien žinome ir turime.

Kun 17, 8-9: „Ir jiems sakyk: 'Kas bebūtų iš Izraelio namų ar iš ateivių, laikinai apsigyvenusių tarp jūsų, kuris aukos deginamąją auką ar auką ir jos neatgabens prie susirinkimo padangtės durų, kad ją aukotų VIEŠPAČIUI; tas žmogus bus iškirstas iš savo tautos tarpo".

Praeityje Dievas buvo nurodęs, kokią auką atnešti, kada ją atnešti, kur ją atnešti ir kokiu būdu ją aukoti. Žmogus negalėjo šiaip sau nueiti į mišką ar ant kalno, papjauti aviną ir aukoti Dievui. Ne. Dievas konkrečiai buvo nurodęs, kaip tai padaryti.

Kun 17, 10: „ Ir kas bebūtų iš Izraelio namų ar iš ateivių, laikinai apsigyvenusių tarp jūsų, kuris valgys bet kokio kraujo; aš nukreipsiu savo veidą prieš tą sielą, kuri valgo kraują, ir ją iškirsiu iš jos tautos tarpo. Nes kūno gyvybė yra kraujyje; ir aš jums daviau jį ant aukuro, kad atliktumėte sutaikinimą už jūsų sielas; nes tai kraujas, kuris atlieka sutaikinimą už sielą".

Senojo Testamento laikais žmogaus siela galėjo būti sutaikyta su Dievu, turėti iš Dievo atleidimą, tik per kraują. Žmonės būtinai turėjo aukoti kraują, kad būtų sutaikyti su Dievu. Be kraujo praliejimo nėra nuodėmių atleidimo. Dievas per savo pakantumą suteikė žmonėms gyvulių aukojimą, kad jiems būtų laikinai atleistos nuodėmės.

Gyvulių aukojimas prasidėjo nuo Adomo. Dievas Adomui ir Ievai davė pavyzdį, kaip gali būti uždengta jų gėda prieš Dievą. Dievas juos uždengė gyvūnų kailiu. Kailis neatsirado iš nieko, reikėjo užmušti nekaltą gyvūną, kad uždengtum jų nuodėmes. Adomas to paties išmokė ir savo sūnų Abelį, kuris taipogi aukojo auką Dievui už savo nuodėmes. Abelis žinojo, kokią auką aukoti ir aukojo ją tikėjimu, kaip išmokė Dievas. Todėl Dievas priėmė Abelio auką.

Kun 4, 13-20: „O jei visas Izraelio susirinkimas nusidės dėl nežinojimo, ir tas dalykas liks paslėptas nuo susirinkimo akių, ir jei jie padarys kažką prieš bet kurį iš VIEŠPATIES įsakymų dėl dalykų, kurių neturėtų daryti, ir bus kalti; kai nuodėmė, kuria jie nusidėjo prieš jį, yra žinoma, tuomet susirinkimas turės aukoti už nuodėmę jauniklį jautuką ir turės jį atvesti prieš susirinkimo padangtę. Ir susirinkimo vyresnieji

uždės savo rankas ant jautuko galvos VIEŠPATIES akivaizdoje; ir jautukas turės būti papjautas VIEŠPATIES akivaizdoje. O pateptasis kunigas turės atnešti jautuko kraujo į susirinkimo padangtę; ir kunigas pamirkys savo pirštą dalyje kraujo ir šlakstys tai septynis kartus VIEŠPATIES akivaizdoje, prieš uždangą. Ir jis uždės dalį kraujo ant ragų aukuro, esančio VIEŠPATIES akivaizdoje, susirinkimo padangtėje, o visą kraują išlies apačioje deginamosios aukos aukuro, esančio prie susirinkimo padangtės durų. Ir visus jo taukus jis turės išimti iš jo ir sudeginti ant aukuro. Ir jis turės padaryti su jautuku, kaip jis padarė su jautuku aukai už nuodėmę; taip jis turės padaryti su šituo; o kunigas turės atlikti sutaikinimą už juos, ir jiems bus atleista“.

Šitaip Dievas atleisdavo nuodėmes visai Izraelio tautai, visam Izraelio susirinkimui. O kaip dėl asmeninių nuodėmių, ką reikėdavo daryti žmogui?

Kun 4, 22. 27. 30. 35 skaitome: „Kai valdovas nusidės, dėl nežinojimo padarydamas kažką prieš bet kurį iš VIEŠPATIES, jo Dievo, įsakymų dėl dalykų, kurių neturėtų daryti, ir bus kaltas... [...] O jei kuris iš paprastų žmonių nusidės dėl nežinojimo, darydamas kažką prieš bet kurį iš VIEŠPATIES įsakymų dėl dalykų, kurių neturėtų daryti, ir bus kaltas... [...] O kunigas turės paimti savo pirštu jos kraujo ir jo uždėti ant deginamosios aukos aukuro ragų, o visą jos kraują išlieti aukuro apačioje. [...] ...ir jis turės išimti visus jos taukus, kaip yra išimami avinėlio taukai iš taikos aukų aukos; ir kunigas sudegins juos ant aukuro, pagal ugnies auką VIEŠPAČIUI; ir kunigas atliks sutaikinimą už jo padarytą nuodėmę, ir jam bus atleista“.

Kiekvienam žmogui buvo nurodyta, kaip ir kokias aukas aukoti už savo nuodėmes. Jie visi gaudavo atleidimą pagal tai, kaip būdavo uždengtos jų nuodėmės gyvūnų krauju. Dievas jiems liepė aukoti gyvūnų kraują. Tačiau Laiške hebrajams aiškiai rašoma, kad ožkų, veršių, bet kokių gyvūnų kraujas negali panaikinti nuodėmių. Tad kodėl pagal įstatymą Dievas davė aukoti gyvulius, kurių kraujas uždengdavo žmonių nuodėmes, jei Laiške hebrajams rašoma, kad gyvulių kraujas negali uždengti nuodėmių? Dievas buvo pakantus ir laikinai jiems atleisdavo nuodėmes. Jis žinojo, kad ateityje ateis tikroji auka – Jėzus Kristus, kuris panaikins visas jų nuodėmes, sumokėdamas pilną mokestį ant kryžiaus. Praeityje Dievas priėmė žmonių aukas ir laukė, kol ateis Jėzus Kristus ir sumokės galutinį ir užbaigtą mokestį už jų nuodėmes.

Kol Dievas laukė Kristaus aukos, jis išteisindavo žmones ne per jų aukotą gyvulių kraują, bet per žmonių tikėjimą. Aukoje pats pagrindinis dalykas yra tikėjimas. Žmonės aukojo tikėjimu, tikėdami tuo, ką Dievo Žodis sakė jiems daryti. Tad kodėl Dievas negalėjo jų išteisinti be jokių aukų? Žmogui tebūtų reikėję tikėti ir jis būtų išteisintas. Kam gi reikėjo tų gyvulių aukų? Aukos būtinybė parodė, kad žmogus yra nusidėjėlis, jam reikia išlieti kraują už jo nuodėmes, kad jis būtų sutaikytas su Dievu. Kai žmogus aukodavo tikėjimu, Dievas jo tikėjimą palaikydavo teisumu, išteisindavo žmogų per tikėjimą.

Ar visi aukodavo tikėjimu? Rašte matome nemažai atvejų, kad kai kurie aukodavo ne tikėjimu, bet siekdami parodyti savo darbus, siekdami iškelti savo teisumą, kaip tai darė Abelio brolis Kainas. Taip pat ir daugelis žydų siekė parodyti Dievui savo teisumą.

Jer 7, 22-23: „Nes aš nekalbėjau jūsų tėvams ir jiems neįsakiau apie deginamąsias aukas ir aukas tą dieną, kai juos išvedžiau iš Egipto šalies; bet štai šitą dalyką jiems įsakiau, sakydamas: 'Pakluskite mano balsui, ir aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta; ir vaikščiokite visais keliais, kuriuos jums įsakau, kad jums gerai sektųsi'".

Jeremijo knygoje Dievas sako, kad Jis neįsakė nei vienam izraelitui aukoti aukų už savo nuodėmes. Tačiau Kunigų knygoje Dievas konkrečiai ir detaliai išvardina, kokias aukas reikia aukoti ir kaip tai atlikti. Ar Dievas pats Sau prieštarauja? Į tai mums atsako Kun 1, 1-3: „Ir VIEŠPATS pasišaukė Mozę ir jam kalbėjo iš susirinkimo padangtės, sakydamas: 'Kalbėk Izraelio vaikams ir jiems sakyk: Jei kas iš jūsų neš auką VIEŠPAČIUI, atneškite savo auką iš galvijų, būtent iš bandos ir iš kaimenės. Jei jo auka bus deginamoji auka iš bandos, jis teaukoja patiną be trūkumų; jis teaukoja jį savo paties laisva valia prie susirinkimo padangtės durų VIEŠPATIES akivaizdoje'".

Skaitome, kad Dievas **neįsakė** izraelitui daryti jokių aukų, tai reikėjo daryti savo **laisva valia**, iš širdies, tikėjimu. Dievas tarsi sako: „Aš tau parūpinau kokias aukas aukoti, kada jas aukoti, kur jas aukoti, kaip tai daryti, bet Aš tau neįsakau to daryti, Aš tau duodu tai pasirinkti laisva valia, aukok, jei tu panorėsi. Kas yra laisva valia, laisvas noras? Tai tikėjimas. Žmogus tai turi daryti iš širdies, tikėjimu. Taigi, Dievui pagrindinis dalykas buvo ne pati auka, bet žmogaus motyvas, kokiu tikslu žmogus aukodavo auką. Ar jis atnešdavo auką norėdamas parodyti savo teisumą, ar jis tai darė tarsi verčiamas, murmėdamas prieš Dievą, ar jis tai darė su padėka Dievui ir džiaugsminga širdimi, tikėdamas Dievo Žodžiu. Dievui svarbiausia buvo ne auka, bet žmogaus noras ją aukoti tikėjimu, pasitikint Dievo duotu Žodžiu. Dievas priimdavo auką, išteisindavo žmogų, jei jis tai darydavo laisva valia, savo noru.

Visais laikais Dievas išteisina žmogų tikėjimu, kai žmogus savo noru daro tai, ką sako Dievo Žodis. Todėl Paulius ir rašo Rom 3, 30: „kadangi yra vienas Dievas, kuris tikėjimu išteisins apipjaustymą ir per tikėjimą – neapipjaustymą".

Pažiūrėkime į netikinčius izraelitus. Izaijo knygoje Dievas kreipiasi į Jeruzalės miestą. Dvasiškai ji yra Sodoma ir Gomora, kaip rašoma ir Apreiškimo knygoje.

Iz 1, 10-12: „Klausykitės VIEŠPATIES žodžio, jūs, Sodomos valdovai; atverkite ausį mūsų Dievo įstatymui, jūs, Gomoros tauta. „Kam man jūsų aukų daugybė? – sako VIEŠPATS, – aš sotus avinų deginamosiomis aukomis ir nupenėtų gyvulių taukais; aš nemėgstu jaučių ar avinėlių, ar ožių kraujo. Kai ateinate pasirodyti mano akivaizdoje, kas reikalavo iš jūsų rankos, kad tryptumėte mano kiemus?"

Kodėl Dievas nebuvo patenkintas jų aukomis? Nes jie tai darė išoriškai, kaip atlikdami tam tikras apeigas. Jie visa tai darė ne iš širdies, ne tikėjimu. Išoriškai jie darė viską, kaip buvo rašoma Kunigų knygoje, bet jie nedarė to tikėjimu, laisva valia, su džiaugsminga širdimi Viešpačiui. Kai Dievui yra aukojama auka ne iš širdies, Jam tokia auka yra nepriimtina. Dievas žiūri ne į žmogaus išorę, bet į širdį. Dievui nėra svarbus žmogaus išoriškumas – kaip jis viską moka tiksliai padaryti, koks jis išmintin-

gas, protingas ir panašiai. Todėl labai svarbu turėti tyrą širdį prieš Dievą.

Kun 1, 13-14 vėlgi skaitome: „Nebeneškite tuščių aukų; smilkalai man pasibjaurėjimas; aš negaliu pakęsti jauno mėnulio ir sabatų, susirinkimo sušaukimo; netgi iškilmingas susirinkimas yra neteisybė. Jūsų jauno mėnulio ir paskirtų švenčių mano siela nekenčia; jie man yra sunkumas: pavargau juos nešti“.

Nors žydai ir laikėsi visų įstatymo reikalavimų, tačiau jų motyvai buvo blogi. Iš išorės atrodė, kad jie laikosi įstatymo, tačiau viduje jie buvo netikintys.

Kitas pavyzdys – Iz 58, 1-4: „Šauk garsiai, nesivaržyk, pakelk savo balsą kaip trimitą ir paskelbk mano tautai jų nusižengimą ir Jokūbo namams jų nuodėmes. Jie ieško manęs kas dieną ir su malonumu nori pažinti mano kelius kaip tauta, kuri vykdė teisumą ir nepaliko savo Dievo įsako; jie mane klausinėja teisingumo įsakų; jie su malonumu artinasi prie Dievo. Jie sako: ‘Kodėl mes pasninkavome, o tu nematai? Kodėl mes varginome savo sielas, o tu nenori žinoti?’ Štai jūsų pasninko dieną jūs suieškote malonumų ir reikalaujate iš visų savo darbininkų. Štai jūs pasninkaujate dėl vaidų ir ginčų, ir kad smogtumėte nedorybės kumščiu; jūs nepasninkaukite, kaip šią dieną, kad jūsų balsas būtų išgirstas aukštybėje“.

Pažiūrėkime, kaip Dovydas išpažįsta savo nuodėmes. Jis svetimavo ir taip pat nužudė Ūrijų. Senojo Testamento laikais Dievas nebuvo parūpinęs aukų už žmogžudystes ir svetimavimus.

Ps 51, 15-19: „Viešpatie, praverk mano lūpas; ir mano burna skelbs tavo gyrių. Nes **tu nenori aukos**; priešingu atveju tau ją duočiau; tavęs nedžiugina deginamoji auka. Dievo aukos yra sudužusi dvasia; **sudužusios ir palaužtos širdies tu, Dieve, nepaniekinsi**. Savo gera valia daryk gera Sionui: pastatyk Jeruzalės sienas. Tada tu būsi patenkintas teisumo aukomis, deginamąja auka ir visai sudeginama auka; tada jie aukos jaučius ant tavo aukuro“.

Kada Dievas priima auką iš žmogaus? Kai ta auka Dievui yra sudužusi dvasia, nusižeminusi širdis. Tai yra tikėjimas. Dievui pati pagrindinė auka iš žmogaus yra tikėjimas. Dievas nori, kad žmogus tai darytų iš širdies, nusižeminusia širdimi prieš Dievą.

Am 5, 21-26: „Aš nekenčiu, niekinu jūsų šventes ir neuostysiu jūsų iškilminguose susirinkimuose. Nors jūs aukojate deginamąsias aukas ir savo maisto aukas, aš jų nepriimsiu; ir nepaisysiu jūsų riebių gyvulių taikos aukų. Pašalink nuo manęs savo giesmių triukšmą; nes aš nesiklausysiu tavo violų melodijos. Bet tegul teismas teka žemyn kaip vandenys ir teisumas – kaip galinga srovė. Ar man aukojote aukas ir aukojimus dykumoje per keturiasdešimt metų, o Izraelio namai? Bet jūs nešiojote savo Moloko padangtę ir Kijūną – savo atvaizdus, savo dievo žvaigždę, kuriuos pasidarėte“.

Dievas sako, kad jie eitų šalin su savo religija, Jis bjaurisi Izraelio žmonėmis. Kodėl? Todėl, kad jų širdis yra išdidi, nėra nusižeminusi prieš Dievą, jie nedarė tai tikėjimu. Jie tai darė norėdami pasirodyti, kokie jie nuostabūs ir teisūs. Šalia Dievo jie turėjo ir kitus dievus – pagonių dievus. Dievas jiems įsakė neturėti kitų dievų.

Mal 1, 7. 10. 12: „Jūs aukojate ant mano aukuro suterštą duoną; ir jūs sakote: ‘Kuo mes suteršėme tave?’ Tuo, kad jūs sakote: ‘VIEŠPATIES stalas yra niekingas’. [...] Kas yra tarp jūsų, kuris uždarytų duris veltui? Ir jūs nekurkite ugnies ant mano aukuro veltui. Aš nemėgstu jūsų, – sako kariuomenių VIEŠPATS, – ir nepriimsiu aukos iš jūsų rankų. [...] Bet jūs išniekinote jį, sakydami: ‘VIEŠPATIES stalas yra suterštas; ir jo vaisius, jo maistas yra niekingas‘“.

Praeityje auka už nuodėmes neturėjo jokios vertės Dievo akyse, jei ji nebuvo aukojama tikėjimu, nusižeminusia širdimi prieš Viešpatį. Dievo akyse pagrindinis dalykas – tikėjimas. Izraelitui buvo duotas įstatymas ir Dievas jį išteisindavo, jei jis juo tikėdavo. Šiandien mums yra duota Dievo malonės evangelija per apaštalą Paulių, ir Dievas mus išteisina, kai mes tikime ta Evangelija, tuo Dievo Žodžiu. Visais laikais Dievas išteisina žmogų tikėjimu.

Izraelitams praeityje reikėjo aukoti aukas, o **mes** esame išteisinami vien per tikėjimą, nes jau paaukota pagrindinė auka. Jėzus Kristus sumokėjo pilną ir užbaigtą mokestį už mūsų nuodėmes Savo krauju. Šiandien mums nieko nereikia daryti, tik pasitikėti tuo, ką Kristus padarė už mus ant kryžiaus.

Rom 3, 31: „Ar tuomet mes per tikėjimą įstatymą darome negaliojančiu? Apsaugok Dieve! Taip, mes įtvirtiname įstatymą“.

Tikėjimas tik patvirtina, kad įstatymas buvo duotas geru tikslu. Įstatymas parodė nuodėmę, kad žmogus yra nusidėjėlis ir negali padaryti to, ko reikalauja įstatymas. Toliau įstatymas privedė žmogų prie tikėjimo, kad žmogus nepasitikėtų savimi, o pasitikėtų Dievu, kuris juo gali pasirūpinti.

Įstatymas įtvirtina tikėjimą žmonėse ir parodo, kad žmogaus darbai yra nieko verti, bet tik tikėjimas Dievo Žodžiu.

4 SKYRIUS

• *Rom 4, 1* •
„Ką gi, tuomet pasakysime, Abraomas, mūsų tėvas, siejant su kūnu, atrado?“

Jei pastebite, pirmoji šio skyriaus eilutė yra susijusi su 3 skyriaus pabaiga.

Rom 3, 28-31; 4, 1: „Todėl mes darome išvadą, kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų. Ar jis vien tik žydų Dievas? Argi jis nėra ir pagonių? Taip, ir pagonių, kadangi yra vienas Dievas, kuris tikėjimu išteisins apipjaustymą ir per tikėjimą – neapipjaustymą. Ar tuomet mes per tikėjimą įstatymą darome negaliojančiu? Apsaugok Dieve! Taip, mes įtvirtiname įstatymą. Ką gi, tuomet pasakysime, Abraomas, mūsų tėvas, siejant su kūnu, atrado?“

29 eilutėje buvo parodyta, kad yra pasikeitęs Dievo paskirstymas: „Ar jis vien tik žydų Dievas? Argi jis nėra ir pagonių? Taip, ir pagonių“. Dabar Dievas yra ir žydų, ir pagonių Dievas, ko nebuvo galima pasakyti praeityje, pagal įstatymą, kai Dievas buvo tik Izraelio Dievas. Senojo Testamento laikais ir tame laikotarpyje, kai Jėzus Kristus vaikščiojo Izraelyje, Dievas buvo Izraelio Dievas. Pagonys buvo atskirti nuo Izraelio, be Dievo ir be vilties. Taigi Dievo plane įvyko pasikeitimas. Dievas pradeda daryti kažką kita, ne tai, kas buvo anksčiau. Atsiranda naujas paskirstymas, Dievas paskirsto naują žinią. Pristatomas Dievo malonės paskirstymas, kad Dievas yra ir pagonių Dievas.

30 eilutė paaiškina, kad visais laikais Dievas išteisina žmogų tikėjimu, ar tai žydą, gyvenusį pagal įstatymą, ar pagonį, gyvenantį Dievo malonės paskirstyme.

31 eilutė paaiškina, kad įstatymas praeityje vedė žmogų prie tikėjimo, kad žmogus nepasitikėtų savimi, bet pasitikėtų tuo, ką sako Dievas Savo Žodyje. Paulius atskleidžia visą Dievo apreiškimą, kurį jam davė Dievas ir kuris tobulai išaiškina visus dalykus: ką Jėzus Kristus padarė ant kryžiaus ir kaip praeityje žmonės buvo išteisinami. Be naujo apreiškimo, kurį Jėzus Kristus davė Pauliui, niekas negalėtų pilnai suprasti, kaip yra išteisinamas žmogus. Pagal įstatymą, pagal savo kūno sugebėjimus, nebus išteisintas nei vienas žmogus.

Ir štai Rom 4, 1: „Ką gi, tuomet pasakysime, Abraomas, mūsų tėvas, siejant su kūnu, atrado?“

Šią eilutę galima skaityti dvejopai: ką Abraomas atrado siejant su kūnu, pagal kūną izraelitas, arba, ką jis atrado, siedamas save su savo kūnu, savo kūno sugebėjimais. Bet kokiu būdu gaunasi gaunasi vienas klausimas – ką Abraomas atrado pagal kūną? Paaiškinimą randame antroje eilutėje...

• *Rom 4, 2* •

„Nes jei Abraomas buvo išteisintas darbais, jis turi kuo pasigirti; bet ne prieš Dievą“.

Prieš Dievą nepasigirsi tuo, ką gali padaryti savo kūniškumu. Tuo, ką jūs galite padaryti savo pajėgumu, savo sugebėjimais, savo kūniškumu, jūs galite girtis tik prieš save. Prieš Dievą jūs tuo nepasigirsite. Dievas niekada nepriima žmogaus kūniškų darbų. Abraomas suprato, kad tai, ką jis gali padaryti savo kūniškumu, savo kūno sugebėjimais, tai niekada nepatiks Dievui. Tai labai svarbu ir mums suprasti.

Trečia eilutė sako, kad Dievas iš žmogaus priima tik vienintelį dalyką – tikėjimą.

• *Rom 4, 3* •

„Nes ką gi sako Raštas? ‘Abraomas tikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu’“.

Abraomas suprato, kad jį Dievas išteisina tikėjimu. Pažiūrėkime, ko Abraomas pasimokė apie savo **kūno sugebėjimus.**

Pr 12, 1-4: „‘Eik iš savo šalies ir iš savo giminių, ir iš savo tėvo namų į šalį, kurią tau parodysiu; ir iš tavęs aš padarysiu didelę tautą ir laiminsiu tave, ir padarysiu didį tavo vardą; ir tu būsi palaiminimas; ir aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tą, kuris tave prakeikia; ir tavyje bus palaimintos vìsos žemės šeimos’. Taigi Abramas išvyko, kaip VIEŠPATS jam buvo pasakęs; ir su juo ėjo Lotas; ir Abramas buvo septyniasdešimt penkerių metų, kai išvyko iš Charano“.

Dievas pašaukė Abramą ir jis išėjo iš savo šalies, iš savo giminių, nes Dievas jam davė pažadą. Laiško hebrajams 11 skyriuje kalbama, kad Abraomas paliko Chaldėjų žemę ir tai **padarė tikėjimu**. Abraomas priėmė Dievo pažadą tikėjimu. Pradžios knygos 13 skyriuje šis Dievo pažadas dar labiau atskleidžiamas ir išaiškinamas.

Pr 13, 14-15: „Ir VIEŠPATS tarė Abramui, kai Lotas buvo nuo jo atsiskyręs: ‘Na, pakelk savo akis ir pažvelk iš vietos, kurioje esi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus; nes visą šalį, kurią matai, aš duosiu tau ir tavo sėklai visam laikui’“.

Dievas pažadėjo Abramui sėklą, kad jam gims palikuonys ir jie paveldės šalį, kurią Dievas duos per amžius.

Pr 13, 16-17: „Ir padarysiu tavo sėklą kaip žemės dulkes; tad jei kas galėtų suskaičiuoti žemės dulkes, tai ir tavo sėkla galėtų būti suskaičiuota. Kelkis, pereik šalį

išilgai ir skersai; nes tau ją duosiu“.

Pr 13, 18: „Tada Abramas susirinko savo palapinę ir atėjo bei apsigyveno Mamrės lygumoje, kuri yra Hebrone, ir ten pastatė aukurą VIEŠPAČIUI“.

Dievas pažadėjo Abramui sėklą, palikuonis. 12 skyriuje, kai Dievas pašaukė Abramą, kad jis išeitų iš savo giminės, ir davė jam visus pažadus, Abramui buvo 75 metai. Geriau pagalvojus, 75 metai yra jau per didelis amžius turėti vaikų.

Pr 16, 16: „Ir Abramas buvo aštuoniasdešimt šešerių metų, kai Hagara pagimdė Abramui Išmaelį“.

Abramui jau 86 metai. Tarp 12 ir 16 skyriaus yra 11 metų skirtumas. Nuo Dievo duoto pažado jau yra praėję 11 metų. Jie abu su Sara buvo jau seni žmonės ir neturėjo vaikų, bet Dievas pažadėjo, kad jis turės palikuonį. Abramas pradėjo abejoti Dievo pažadu. Jis negalėjo suprasti, kaip čia bus, kad jis turės vaiką. Juo labiau, kad buvo pažadėta, jog iš jo gims didžiulė tauta.

Pr 15, 1: „Po šių dalykų VIEŠPATIES žodis atėjo Abramui regėjime, sakydamas: ‘Nebijok, Abramai; aš esu tavo skydas ir tavo be galo didelis atlygis’“.

Dievas drąsina Abramą, kad jis nieko nebijotų, kad Jis viskuo pasirūpins, kad Abramui reikia tik Dievo.

Pr 15, 2- 5: „Ir Abramas tarė: ‘Viešpatie DIEVE, ką tu man duosi, kadangi aš einu bevaikis ir mano namų prievaizdas yra šis Eliezeras iš Damasko?’ Ir Abramas tarė: ‘Štai tu man nedavei sėklos; o štai gimęs mano namuose yra mano įpėdinis’. Iš štai jam atėjo VIEŠPATIES žodis, sakydamas: ‘Šis nebus tavo įpėdinis; bet tas, kuris išeis iš tavo paties vidurių, bus tavo įpėdinis’. Ir išvedęs jį laukan tarė: ‘Na, pažvelk į dangų ir skaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti’; ir jis jam tarė: ‘Tokia bus ir tavo sėkla’“.

Dievas jam sako, kad tas vaikas, kurį turi jo tarnas damaskietis Eliezeras, nebus įpėdiniu, bet Dievas Abramui duos paveldėtoją. Ir išvedęs jį laukan liepė pasižiūrėti į dangų ir suskaičiuoti žvaigždes, jei tik jis gali tai padaryti. Abramui buvo pažadėta, kad jis turės tiek vaikų, kad negalės suskaičiuoti.

Pr 15, 6: „Ir jis **patikėjo** VIEŠPAČIU; ir jis jam tai **užskaitė** teisumu“.

Abramas jau buvo senas žmogus, jis negalėjo turėti vaikų, o čia Dievas štai jam pažada, kad jis turės tiek vaikų, jog net negalės suskaičiuoti. Abramas patikėjo Dievo pažadu. Abramas turbūt buvo labai patenkintas, kad jis turės vaiką. Kas toliau atsitinka? Ar jo žmona Sara pagimdo vaiką? Ne.

Pr 16, 1-12. 16; 17, 1-9: „Na, o Saraja, Abramo žmona, nebuvo jam pagimdžiusi vaikų; ir ji turėjo tarnaitę egiptietę, vardu Hagara. Ir Saraja tarė Abramui: ‘Štai VIEŠPATS sulaikė mane nuo gimdymo; aš meldžiu tave, įeik pas mano tarnaitę; galbūt per ją galėčiau įsigyti vaikų’. Ir Abramas paklausė Sarajos balso. Ir Abramui išgyvenus dešimtį metų Kanaano šalyje, Abramo žmona Saraja paėmė egiptietę Hagarą, savo tarnaitę, ir ją davė savo vyrui Abramui būti jo žmona. Ir jis įėjo pas Hagarą, ir ji pastojo; ir pamačiusi, kad pastojo, ji su panieka ėmė žiūrėti į savo šeimininkę. Ir Saraja tarė Abramui: ‘Mano nuoskauda tebūna ant tavęs; aš daviau savo tarnaitę į tavo glėbį;

o kai ji pamatė, kad pastojo, su panieka ėmė žiūrėti į mane; VIEŠPATS teteisia tarp manęs ir tavęs'. Bet Abramas tarė Sarajai: 'Štai tavo tarnaitė yra tavo rankoje; daryk jai, kaip tau patinka'. Ir kai Saraja pradėjo su ja šiurkščiai elgtis, ta pabėgo nuo jos veido. Ir VIEŠPATIES angelas ją rado prie vandens šaltinio dykumoje, prie šaltinio kelyje į Šūrą. Ir jis tarė: 'Hagara, Sarajos tarnaite, iš kur atėjai ir kur eini?' Ir ji tarė: 'Aš bėgu nuo savo šeimininkės Sarajos veido'. Ir VIEŠPATIES angelas jai tarė: 'Sugrįžk pas savo šeimininkę ir paklusk jos rankų valdžiai'. Ir VIEŠPATIES angelas jai tarė: 'Aš nepaprastai padauginsiu tavo sėklą, kad dėl daugybės nebus galima jos suskaičiuoti'. Ir VIEŠPATIES angelas jai tarė: 'Štai tu nėščia ir pagimdysi sūnų, ir praminsi jį vardu Išmaelis; nes VIEŠPATS išgirdo tavo skausmą. Ir jis bus laukinis žmogus; jo ranka bus prieš visus, o visų ranka prieš jį; ir jis gyvens visų savo brolių akivaizdoje'. [...] Ir Abramas buvo aštuoniasdešimt šešerių metų kai Hagara pagimdė Abramui Išmaelį. [...] Ir kai Abramas buvo devyniasdešimt devynerių metų [praėjo 13 metų, kai Abraomas ir Dievas nebendravo] VIEŠPATS pasirodė Abramui ir jam tarė: 'Aš esu Visagalis Dievas; vaikščiok mano akivaizdoje ir būk tobulas. Ir aš sudarysiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs ir nepaprastai tave padauginsiu'. Ir Abramas parpuolė veidu žemyn; ir Dievas kalbėjo su juo, tardamas: 'Kas dėl manęs, štai mano sandora yra su tavimi; ir tu būsi daugelio tautų tėvu. Nei nesivadinsi tu vardu Abramas, bet tavo vardas bus Abraomas; nes aš tave padariau daugelio tautų tėvu. Ir aš tave padarysiu nepaprastai vaisingą ir iš tavęs padarysiu tautas, ir karaliai kils iš tavęs. Ir aš sutvirtinsiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo sėklos po tavęs per jų kartas kaip amžiną sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo sėklai po tavęs. Ir aš duosiu tau ir tavo sėklai po tavęs šalį, kurioje tu esi ateivis, visą Kanaano šalį, amžinai nuosavybei; ir aš būsiu jų Dievas'. Ir Dievas tarė Abraomui: 'Todėl tu laikykis mano sandoros, tu ir tavo sėkla po tavęs per jų kartas'".

Dievas pažada Abraomui amžinąjį gyvenimą, tai yra žemę Abraomo sėklai, kuri gyvens per amžius toje žemėje. Tai yra amžinasis gyvenimas.

Pr 17, 15-17: „Ir Dievas tarė Abraomui: 'O dėl tavo žmonos Sarajos, nebevadink jos vardu Saraja, bet jos vardas bus Sara. Ir aš ją laiminsiu ir taip pat tau duosiu iš jos sūnų; taip, aš ją palaiminsiu ir ji bus tautų motina; tautų karaliai bus iš jos'. Tada Abraomas parpuolė veidu žemėn ir juokėsi bei savo širdyje tarė: 'Ar šimtamečiui gims vaikas, ir ar Sara, kuri yra devyniasdešimties metų, gimdys?'"

Abraomas, ko gero, galvojo: „Ar aš begaliu turėti vaikų būdamas senis? Ir mano žmona? Jos įsčios jau yra mirusios, ji negali gimdyti? Kaip tai gali įvykti?" Todėl Abraomas 18 eilutėje sako Dievui: „O kad Išmaelis gyventų tavo akivaizdoje!" Abraomas tarsi sako Dievui: „Aš turiu vaiką, Išmaelį, jam 13 metų, teul jis būna mano sėkla, Tavo pažadėtas palikuonis".

Tačiau Pr 17, 19-22 skaitome: „Ir Dievas tarė: 'Tavo žmona Sara iš tikrųjų pagimdys tau sūnų; ir tu jį praminsi vardu Izaokas; ir aš sutvirtinsiu savo sandorą su juo kaip amžiną sandorą, ir su jo sėkla po jo. O dėl Išmaelio, aš tave išklausiau; štai aš jį palaiminau ir padarysiu jį vaisingą ir nepaprastai jį padauginsiu; jis pagimdys dvylika kunigaikščių, ir aš jį padarysiu didele tauta. Tačiau savo sandorą aš sutvirtinsiu su Izaoku, kurį tau Sara pagimdys šiuo nustatytu laiku kitais metais'. Ir baigęs kalbėti su

juo Dievas pakilo nuo Abraomo“.

Tai, kas čia vyksta, yra labai svarbu. Dievas Abraomui sako, kad Išmaelis yra Abraomo kūno vaisius. Abraomas šį sūnų įgijo savo kūno pajėgumu, kai jis dar tebebuvo pajėgis turėti palikuonių. Tačiau tai nebuvo Dievo vaikas. Dievas jam sako: „Ne, šitas nėra sėkla“. Na, o po 13 metų, kai Išmaeliui buvo 13, o Abraomui – 99 metai, ir jis nebegalėjo turėti vaikų, o ir Sara buvo bevaisė, Dievas tai žinodamas jam tarsi sako: „Kai tu pats nebegali turėti vaiko, štai atėjo laikas tau jį duoti“.

Jeigu Abraomas savo pajėgumu jau nebegali turėti vaikų, vadinasi Dievas turi jį įgalinti, kad jis galėtų turėti vaiką. Tik Dievas gali tai padaryti. Be jokių abejonių, Dievas tyčia laukė, kol Abraomas nebegalės turėti vaikų, kad nekiltų jokių abejonių, iš kur gims Abraomui vaikas. Kol Abraomas fiziškai buvo pajėgus turėti vaikų, jis galėjo **didžiuotis**: „Žiūrėkite kokį sūnų aš pagimdžiau, tai mano vaikas, visas į mane, aš savo pajėgumu tai padariau“. Tačiau tuomet, kai jis jau yra nebepajėgus fiziškai, kai nebegali pagimdyti vaikų, jis nebeturi kuo didžiuotis. Nes tas vaikas, kurį jis pagimdys, tai bus Dievo suteiktas vaikas. Dievas turėjo ir Abraomui suteikti pajėgumą, ir atgaivinti Saros įsčias, kurios seniai buvo mirusios.

Tikroji apipjaustymo reikšmė

Pr 17, 9-11: „Ir Dievas tarė Abraomui: ‘Todėl tu laikykis mano sandoros, tu ir tavo sėkla po tavęs per jų kartas. Ta yra mano sandora, kurios jūs turite laikytis, tarp manęs ir savęs bei tavo sėklos po tavęs; kiekvienas berniukas tarp jūsų bus apipjaustytas. Jūs apipjaustykite savo apyvarpės kūną; ir tai bus sandoros ženklas tarp manęs ir jūsų’“.

Dievas sudarė sandorą su Abraomu ir sakė, kad jie turės apsipjaustyti. Kas yra apipjaustymas? Tai mirtis kūnui. Apipjaustomas vyro reprodukcijos organas, numarinamas vyro pajėgumas pagaminti savo kūno vaisių. Apipjaustymas parodo, kad Dievas visiškai nepriima to, ką žmogus gali padaryti savo kūno pajėgumu.

Pr 17, 12-14: „Ir kas tarp jūsų yra aštuonių dienų amžiaus, bus apipjaustytas – kiekvienas berniukas per jūsų kartas: kas gimęs namuose ar iš kurio svetimšalio už pinigus nupirktas, kuris nėra tavo sėkla. Būtinai turi būti apipjaustytas gimusysis tavo namuose ir už tavo pinigus nupirktasis; ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora. O neapipjaustytas berniukas, kurio apyvarpės kūnas nėra apipjaustytas, ta siela bus iškirsta iš savo tautos; jis yra sulaužęs mano sandorą“.

Dievas pažadėjo Abraomui, kad iš jo gims palikuonys ir turės būti apipjaustyti, nes jie bus ypatingi žmonės, ne tokie, kaip kitų tautų žmonės. Dievas pradėjo statyti sieną, atskiriančią pagonis nuo Izraelio tautos, nuo tos sėklos, kuri gims iš Abraomo. Tai bus žmonės, kurie bus apipjaustyti, ir jie negyvens pagal savo kūniškumą. Jie negyvens pagal savo pajėgumą. Jie bus ypatingi žmo-

nės, ne tokie, kaip kiti. Dievas sako: „Tai bus žmonės, kuriuos Aš pagimdysiu“.

Prisiminkime, ką Dievas sakė Nikodemui: „Nikodemai, jūs [Izraelio tauta] turite gimti iš naujo“. Izraelis turėjo gimti antrą kartą. Kada Dievas pagimdė Izraelį pirmą kartą? Per Abraomą.

Kai Dievas norėjo išvesti Izraelio tautą, Jis siuntė Mozę, kad jis sakytų faraonui, jog Izraelis yra Jo pirmagimis sūnus. Dievas liepė Mozei taip kalbėti faraonui: „Izraelis yra mano pirmagimis sūnus. Aš tau sakau, išleisk mano sūnų, kad jis man tarnautų, jei neišleisi jo, nužudysiu tavo pirmagimį sūnų“. Izraelio tauta buvo Dievo pirmagimis sūnus, kurią jis pagimdė per Abraomą. Abraomui gimė Izaokas, kai jis nebegalėjo turėti vaikų. Dievas pagimdė Izaoką. Iš Izaoko vėliau gimė Jokūbas, o iš Jokūbo (Izraelio) gimė dvylika sūnų – dvylika Izraelio giminių.

Dievas fiziškai pagimdė Izraelio tautą per Abraomą. Tačiau Izraeliui reikėjo gimti ne vien fiziškai, ne vien būti Abraomo vaikais, bet gimti ir dvasiškai. Todėl Jėzus ir sakė Nikodemui, kad Izraelio tautai reikia gimti iš naujo, iš Dvasios.

Dievas Abraomui liepė atlikti apipjaustymą, norėdamas tuo parodyti, kad Abraomo kūno pajėgumas turi būti apipjaustytas, nes savo kūniškumu jis nieko negali padaryti, kas galėtų patikti Dievui. Abraomas pats negali pagimdyti pažadėtos Dievo sėklos. Dievas įgalins jį tai padaryti. Todėl **apipjaustymas simbolizuoja žmogaus kūniškų sugebėjimų atmetimą, apipjaustymą.**

Gal 4, 22-23: „Nes yra parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, kitą iš laisvosios. Bet tas iš vergės buvo gimęs pagal kūną; o tas iš laisvosios – per pažadą“.

Pagrindinė vertė – būti **ne kūno** vaiku, iš kūno, **o pažado** vaiku – iš Dievo. Abraomas to išmoko. Jis suprato, kad tai, ką jis gali padaryti savo kūnu, neturi jokios vertės prieš Dievą. Vertinga yra tik tai, ką Dievas žadėjo. Ir Abraomas Juo tikėjo, tikėjo tuo, ką Jis pažadėjo. Abraomas pažadą gavo tikėjimu, o ne dėl savo darbų.

Gal 4, 28 skaitome: „Na, o mes, broliai, kaip Izaokas buvo, esame pažado vaikai“. Mes šiandien iš Dievo viską gauname tikėjimu, o ne savo kūno darbais.

Gal 4, 29-31: „Bet kaip tuomet gimusysis pagal kūną persekiojo gimusįjį pagal Dvasią, taip ir dabar. Tačiau ką sako Raštas? ‘Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus nebus paveldėtojas kartu su laisvosios sūnumi’. Taigi, broliai, mes esame ne vergės vaikai, bet laisvosios“.

Mes nesame savo kūno darbų vaikai, mes esame tikėjimo vaikai. Abraomas suprato, išmoko, ką gali padaryti kūniškumas. Abraomas suprato, kad tai

nepatinka Dievui. Jis pamatė, kad jo kūno vaisius Išmaelis nepatiko Dievui. Jis nebuvo pažado vaikas. Abraomas suprato, kad tik pažado vaikas yra svarbiausias dalykas prieš Dievą. Nes tai yra vaikas, kuris yra duodamas Dievo pažadu. Todėl Senajame Testamente Dievas ir vadinasi Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas. Izaoko, bet ne Išmaelio Dievas, Jokūbo, bet ne Ezavo Dievas. Tai – pažado vaikai, o ne to, ką žmogus gali savo kūniškumu padaryti.

Taigi, grįžtant prie Rom 4 skyriaus 1-3 eilučių, Abraomas galėjo pasigirti, kad iš jo gimė Išmaelis – savo kūniškumu jis tai padarė. Tačiau prieš Dievą jis tuo negalėjo pasigirti. Dievas atmetė Išmaelį, Abaomo kūno vaisių. Abraomas suprato, kad jis išteisinimą iš Dievo gali gauti tik tikėjimu, o ne savo kūno darbais.

Toliau pateikdamas kitus pavyzdžius, šiame Romiečių laiško skyriuje Paulius parodys, kad visi žmonės, nesvarbu kokiu laiku jie gyvena, yra išteisinami lygiai taip pat, kaip Abraomas buvo išteisintas – tikėjimu. Ne savo kūniškais darbais, ne savo teisumo darbais, o tik tikėjimu. Abraomas patikėjo Dievo Žodžiu, ką Jis sakė, ir taip buvo išteisintas.

Ką mes galime padaryti savo kūnu, savo idėjomis, savo išmintimi, savo įvairiais sugebėjimais, savo pajėgumu, to Dievas nepriima. Jums gali atrodyti, kad jūs darote ypatingus dalykus, esate verti gyriaus, galite pasididžiuoti savimi, tačiau Dievas to nepriima. Kas yra priimtina prieš Dievą? Tikėjimas. Tikėjimas tuo, ką Dievas sako jums daryti. Jums reikia daryti tai, ką Dievo Žodis jums sako daryti, o ne tai, ką jūs galite padaryti savo pajėgumu.

Iš to, kas buvo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, mes matome, kad jie gavo visus pažadus. Izaokas ir Jokūbas gimė ne iš to, ką žmogus gali padaryti, bet iš to, ką Dievas gali padaryti. Tai atsirado ne per žmogaus darbus, bet per tikėjimą Dievo pažadu, Dievo Žodžiu. Dievas, padaręs apipjaustymą, siena atskiria pagonis nuo Izraelio tautos. Pagonių tautos gyveno pagal savo kūniškumą, o štai Izraelio tauta, gimsianti iš Izaoko, turės gyventi pagal tikėjimą Dievo Žodžiu. Jie bus apipjaustyti, turės nupjauti savo kūniškumą ir gyventi tikėjimu, tuo, ką Dievo Žodis sako. Jie turės būti ypatinga tauta, nes Dievas juos atskyrė, kad jie gyventų pagal Dievo Žodį.

Apipjaustymas, duotas Izraelio tautai, simbolizavo tikėjimą. Abraomui apipjaustymas buvo duotas kaip ženklas, kad jis tikėjo Dievo Žodžiu. Apipjaustymas simbolizuoja ne fizinę giminystę su Abraomu, bet pasitikėjimą Dievo Žodžiu. Todėl būti fiziniu Abraomo vaiku, gimti iš Abraomo fiziškai, neturi jokios vertės. Reikėjo būti Abraomo vaiku pagal tikėjimą, tikėti taip, kaip Abraomas tikėjo Dievo Žodžiu. Tai yra tikrasis apipjaustymas. Kai žmogus ne tik fiziškai apipjaustytas, bet ir tiki tuo, ką sako Dievo Žodis.

Abraomas suprato, kad būti palikuonimi pagal kūną nieko nereiškia. Juk Abraomas turėjo Išmaelį, tačiau Dievas jį atmetė. Svarbiau yra būti palikuonimi pagal pažadą. Pažadas susijęs su tikėjimu, nes žmogus per tikėjimą gauna tai, kas Dievo pa-

žadėta. Todėl Dievui yra svarbiausia žmogaus tikėjimas, kad žmogus tikėtų Dievo Žodžiu. Tai, kas atsitiko su Abraomu, tinka ir mums dvasiniu požiūriu.

Kol 2, 10-11 skaitome: „O jūs esate pripildyti jame, kuris yra visos kunigaikštystės ir valdžios galva, kuriame jūs esate ir apipjaustyti **ne rankomis atliktu apipjaustymu**, **atmetant kūniškų nuodėmių kūną** Kristaus apipjaustymu“.

Mes irgi esame apipjaustyti, tik ne rankomis, kaip Izraeliui buvo liepta apsipjaustyti, bet dvasiniu apipjaustymu. Mes esame apipjaustyti Kristaus apipjaustymu. Dievas tai padarė, tai dvasinis apipjaustymas. Išsiaiškinkime, su kuo šis apipjaustymas yra susijęs.

Skaitome, kad mūsų apaipjaustymas yra atliktas „atmetant kūniškų nuodėmių kūną“. Ką tai reiškia? Mes turime sielą, dvasią ir kūną. Mūsų siela ir mūsų dvasia gyvena mūsų kūne. Mūsų kūnas vadinasi nuodėmės kūnu. Neišgelbėto žmogaus dvasia yra mirusi nuodėmėse, atskirta nuo Dievo. Neišgelbėtas žmogus negali bendrauti su Dievu, nes jis yra miręs dvasiškai. Neišgelbėto žmogaus siela yra tamsybėje ir sujungta nuodėmės kūnu. Siela yra nuodėmingo kūno vergystėje. Nuodėmingas kūnas valdo visą žmogaus sielą, visą gyvenimą. Žmogaus siela vergauja savo kūniškumui, savo geismams, elgiasi pagal savo norus. Taip funkcionuoja neišgelbėto žmogaus siela. Laiško romiečiams 6 skyriuje rašoma, kad neišgelbėtas žmogus yra laisvas nuo teisumo. Jis negali vykdyti teisumo. Jis yra kūniškumo vergystėje, nuodėmės vergystėje. Kai neišgelbėtas žmogus įtiki Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, tuomet jis yra pakrikštijamas Kristaus mirtyje, jis yra kartu nukryžiuotas su Kristumi ant kryžiaus. Kai tai įvyksta, tada nuodėmės kūnas yra sunaikinamas, kūniškumas nukryžiuojamas kartu su Kristumi. Kai žmogus įtiki Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Dievas jame atlieka dvasinį apipjaustymą. Nei vienas iš mūsų nepajautėme, kai Dievas mus apipjaustė, ar ne taip? To neįmanoma pajausti. Tačiau tai įvyko, taip rašoma Rašte. Dievas tai padarė.

Kaip įvyko mūsų apipjaustymas? Nuodėmės kūnas yra nukryžiuojamas. Jis yra atkertamas, atpjaunamas nuo žmogaus sielos. Žmogaus siela yra išlaisvinama nuo nuodėmės kūno. Išgelbėto žmogaus siela jau nebėra kūniškumo vergystėje, mes jau esame teisumo tarnai. Senasis žmogus yra miręs su Kristumi ant kryžiaus. Nuodėminga prigimtis yra mirusi. Taip pat mūsų dvasia yra atgaivinama. Mes gauname atgimimą. Anksčiau mūsų dvasia buvo mirusi, o dabar – atgaivinta. Mūsų mirusiai dvasiai yra duotas Dievo gyvenimas. Dievo Dvasia gyvena mumyse ir suteikia mums gyvenimą. Atgimimas neturi nieko bendro su nuodėmių atleidimu, su permaldavimu, su išpirkimu ar su išteisinimu. Atgimimas yra atgimimas. Dabar mūsų dvasia yra pajėgi suprasti visus Dievo dalykus, kas rašoma Dievo Žodyje, turi pajėgumą bendrauti su Dievu taip, kaip Dievas nori.

Apipjaustyti ir išlaisvinti nuo mūsų nuodėmės kūno mes jau esame laisvi tarnauti Dievui ir nebevergauti nuodėmei. Mes dabar galime padaryti tai, ko anksčiau negalėdavome padaryti. Anksčiau mes buvome nuodėmės vergai, tarnavome tik nuodėmei. Dabar mes esame iš to išlaisvinti. Dievas sako, kad dabar mes, mūsų siela

turi gyventi pagal Dvasią ir nevykdyti kūno geismų. Todėl dabar mes, mūsų siela, turime sekti pagal Dvasią, pagal tai, ką Dievo Žodis sako, ką Šv. Dvasia moko iš Dievo Žodžio. Taip darydami mes nevykdysime kūno geidulių. Kuo daugiau savo sieloje kaupsime Dievo Žodžio, tai, ko moko Šv. Dvasia, tuo didesnį turėsime supratimą ir galėsime gyventi pagal Dievo Dvasią. Taigi, mes esame dvasiškai apipjaustyti ir tai yra mirtis kūniškumui.

Ne veltui Fil 3, 3 rašoma: „Nes mes esame apipjaustymas, kurie šloviname Dievą dvasioje ir džiaugiamės Kristuje Jėzuje, ir neturime pasitikėjimo kūnu“.

Mes jau nebepasitikime kūnu. Kai įtikėjome Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, mes pasikeitėme. Mums atsitiko šie penki dalykai:

- **Dievas mus dvasiškai apipjaustė.**
- **Mūsų dvasia yra atgimdyta.**
- **Mumyse apsigyveno Šv. Dvasia.**
- **Šv. Dvasia pakrikštijo mus į Kristaus kūną.**
- **Mes esame užantspauduoti Šv. Dvasia iki mūsų prisikėlimo.**

Visi šie dalykai su mumis atsitiko tą pačią akimirką, kai įtikėjome Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju.

Apipjaustymas parodo mirtį kūniškumui. Taip ir mes, kaip rašoma Fil 3, 3: „šloviname Dievą dvasioje ir džiaugiamės Kristuje Jėzuje, ir neturime pasitikėjimo kūnu“. Mes nebepasitikime kūnu, tuo, ką mūsų kūnas gali padaryti, bet pasitikime tuo, ką sako Dievo Žodis. Kaip Abraomas suprato savo kūniškumą, taip ir mes suvokiame, kad tai, ką galime padaryti kūnu, neturi jokios vertės Dievo akyse. Kaip Abraomas suprato, taip ir mes suprantame, kad Dievas padaro tai, ko žmogus savo pajėgumu negali padaryti. Abraomas išmoko nepasitikėti tuo, ką jo kūnas gali padaryti, bet pasitikėti tuo, ką Dievas pažadėjo Savo Žodyje.

Ketvirtame Laiško romiečiams skyriuje Paulius pateikia dviejų žmonių pavyzdžius: Abraomo ir Dovydo. Todėl daugelis tikinčiųjų priima Abraomo ir Dovydo gyvenimus, tarsi jie būtų mūsų tikėjimo pavyzdys. Be jokių abejonių, jie yra puikūs pavyzdžiai, kaip Dievas juos išteisino. Tačiau šitame skyriuje parašyta kur kas daugiau (juk ne vien Abraomas ir Dovydas praeityje buvo išteisinti tikėjimu).

Abraomo išteisinimo pavyzdys kiek kitaip pateikiamas Jokūbo laiške. Jok 2, 21-24: „Argi ne darbais buvo išteisintas mūsų tėvas Abraomas, kai aukojo savo sūnų Izaoką ant aukuro? Ar matai, kaip tikėjimas veikė su jo darbais, ir darbais tikėjimas ištobulėjo? Ir išsipildė Raštas, kuris sako: ‘Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo priskaityta teisumu’, ir jis buvo vadinamas Dievo Draugu. Tad ar matote, kad žmogus išteisinamas darbais, o ne vien tikėjimu?“ Kaip matome, čia rašoma, kad Abraomas

buvo išteisintas ne vien tikėjimu, bet ir darbais. Kai žmonės pateikia Abraomą kaip klasikinį visų laikų žmogaus išteisinimo pavyzdį, kaip mat susiduriama su problema. Juk yra ne vienas, o du skirtingi Abraomo išteisinimo atvejai. Laiško romiečiams 4 skyriuje rašoma, kad Abraomas išteisintas vien tikėjimu, be jokių darbų, o štai Jokūbo laiške – kad jis buvo išteisintas ne vien tikėjimu, bet ir darbais. Jei Abraomas yra pavyzdys, kaip Dievas visais laikais išteisina žmogų, tuomet tai netikęs pavyzdys. Nes du skirtingi rašytojai – Paulius ir Jokūbas – rašo apie du skirtingus žmogaus išteisinimus. Laiško romiečiams 4 skyriuje Abraomo išteisinimas yra susijęs su mūsų – pagonių išteisinimu. Dievas išteisino Abraomą ypatingu būdu, žinodamas, kad Jis ateityje išteisins ir pagonis.

Gal 3, 8: „Ir Raštas, numatydamas iš anksto, kad Dievas išteisins pagonis per tikėjimą, prieš tai paskelbė Abraomui evangeliją sakydamas: ‘Tavyje bus palaimintos **visos tautos**’“.

Abraomo ir pagonių išteisinimo ryšys

Žinodamas, kad ateityje išteisins mus, pagonis, per tikėjimą, Dievas paskelbė Abraomui Evangeliją, sakydamas: „Tavyje bus palaimintos visos tautos“. Žinodamas, kad ateityje paskirstys Malonės evangeliją, tuo laiku Dievas padarė su Abraomu ypatingą dalyką – išteisino jį ypatingu būdu. Dievas susiejo Abraomo išteisinimą su ateities pagonių išteisinimu. Šią sąsają Paulius ir nagrinėja Laiško romiečiams 4 skyriuje. Žiūrėdami į tuos laikus, mes pamatysime, kad Dievas visada turėjo mus Savo mintyse.

Gal 3, 6 skaitome: „Kaip Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“.

Tą patį sako tiek Pr 15, 6, tiek Rom 4, 3.

Gal 4, 7. 9: „Todėl žinokite, kad tie, kurie iš tikėjimo, tie yra Abraomo vaikai. Taigi tie, kurie yra iš tikėjimo, yra palaiminti su ištikimuoju Abraomu“.

Paulius rašo, kad Abraomas buvo išteisintas tikėjimu, be jokių darbų. Jokūbas rašo, kad Abraomas buvo išteisintas ne vien tikėjimu, bet ir darbais. Žmonės raunasi nuo galvos plaukus negalėdami sutaikyti tų dviejų skirtingų išteisinimų.

Taip yra todėl, kad jie nemato išskirtinės Pauliaus tarnystės, išskirtinės jo apaštalystės ir išskirtinės jam suteiktos žinios – Dievo evangelijos, kuri skiriasi nuo kitų, tame tarpe ir nuo Jokūbo skelbiamos. Žmonės teisingai nepadalina Dievo Žodžio, todėl neatskiria dviejų skirtingų išteisinimų: vienas išteisinimas aprašomas Laiško romiečiams 4 skyriuje, o kitas – Jokūbo laiške.

Tai skirtingi išteisinimai. Abraomas buvo išteisintas dviem skirtingais būdais. Kokiu tikslu? Toliau nagrinėdami pamatysime, kad Dievas tai padarė tam, kad Abra-

omas būtų abiejų – tiek Izraelio tautos, tiek ir pagonių – tėvas.

Pažiūrėkite į keletą apie tai kalbančių eilučių:

Rom 4, 9: „Ar tuomet šitas palaiminimas ateina tik ant **apipjaustymo**, ar taip pat ir ant **neapipjaustymo**? Nes mes sakome, kad Abraomui tikėjimas buvo priskaitytas teisumu“.

Rom 3, 29-30: „Ar jis vien tik **žydų** Dievas? Argi jis nėra ir **pagonių**? Taip, ir pagonių, kadangi yra vienas Dievas, kuris tikėjimu išteisins **apipjaustymą** ir per tikėjimą – **neapipjaustymą**“.

Rom 4, 10: „Tad kaipgi jis buvo priskaitytas? Kai jis buvo apipjaustyme ar neapipjaustyme? Ne apipjaustyme, bet neapipjaustyme“.

Dievas išteisino Abraomą tikėjimu tada, kai šis dar buvo pagonis, kaip ir mes. Abraomas patikėjo Dievu ir Dievas jį išteisino. Tik po to, praėjus tam tikram laiko tarpui, Dievas liepė Abraomui apsipjaustyti. Tik po apsipjaustymo Abraomas tapo apipjaustytuoju – žydu.

Rom 4, 11-12: „Ir jis gavo apipjaustymo ženklą, antspaudą tikėjimo teisumo, kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas [Apipjaustymą Dievas Abraomui uždėjo kaip antspaudą. Jis įtikėjo Dievą dar būdamas neapipjaustytas], kad jis būtų tėvas visų tų, kurie tiki, nors jie ir nebūtų apipjaustyti; kad ir jiems būtų priskaitytas teisumas. Ir tėvas apipjaustymo tiems, kurie ne tik iš apipjaustymo, bet ir vaikšto mūsų tėvo Abraomo pėdomis to tikėjimo, kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas“.

Abraomas turėjo dvejopą tėvystę: jis buvo neapipjaustymo tėvas ir lygiai taip pat buvo apipjaustymo tėvas. Jis buvo išteisintas tikėjimu kai dar buvo neapipjaustytas pagonis, o paskui buvo išteisintas darbais, kaip apipjaustytas žydas. Tokiu būdu jis turėjo dvejopą išteisinimą. Toks unikalus Abraomo išteisinimas leidžia Dievui ir mus įtraukti į išteisinimą. Todėl Paulius Laiško romiečiams 4 skyriuje ir pateikia Abraomą kaip pavyzdį. Ne vien dėl to, kad mes esame išteisinti taip, kaip ir Abraomas buvo išteisintas tikėjimu, bet ir dėl to, kad Dievas, išteisindamas Abraomą, turėjo mintyse mus – perspektyvoje Jis žinojo, kad mes, pagonys, turėsime pasirodyti Jo plane.

Rom 4, 1-3. 19-22: „Ką gi, tuomet pasakysime, Abraomas, mūsų tėvas, siejant su kūnu, atrado? Nes jei Abraomas buvo išteisintas darbais, jis turi kuo pasigirti; bet ne prieš Dievą. Nes ką gi sako Raštas? „Abraomas tikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“. [...] Kuris prieš viltį tikėjo viltimi [Abraomas tikėjo, jog tai, kas neįmanoma, gali būti įmanoma], kad jis taptų daugelio tautų tėvu pagal tai, kas buvo pasakyta: ‘Tokia bus tavo sėkla’. Ir, nebūdamas silpnas tikėjimu, jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną, kai jis buvo apie šimto metų amžiaus, nei į Saros įsčių negyvumą; jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus tikėjimu, duodamas Dievui šlovę; ir būdamas pilnai įsitikinęs, kad ką jis yra pažadėjęs, jis yra pajėgus ir įvykdyti. Ir todėl tai jam buvo priskaityta teisumu“.

Ką reiškia tikėti Dievu?

Rom 4, 21: „Ir būdamas pilnai įsitikinęs, kad ką jis [Dievas] yra pažadėjęs, jis yra pajėgus ir įvykdyti“. Tai – pats puikiausias tikėjimo apibrėžimas, nusakantis, kad tai yra tikėjimas. Tai yra tikėti tuo, ką Dievas pažadėjo – kad Jis padarys tai, ką yra pažadėjęs Savo Žodyje.

• *Rom 4, 4-5* •

„Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos. O tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu“.

Iš šitų eilučių matome, kad tikėjimas ir darbas yra du skirtingi, priešingi vienas kitam, dalykai.

Rom 4, 16 skaitome: „Todėl jis yra **iš tikėjimo**, kad jis būtų **per malonę**“.

Tikėjimas ir malonė eina kartu. Dievas iš Savo malonės kažką duoda žmogui, kuris turi tikėti, daugiau nieko nedarydamas. Malonė ir tikėjimas yra priešingi darbui.

Laiško romiečiams 4 skyriaus 4 ir 5 eilutės yra susijusios su Abraomo išteisinimu. Kodėl Paulius šiose eilutėse iškelia šią temą?

Abraomo išteisinimas tikėjimu

Rom 4, 3-5: „Nes ką gi sako Raštas? ‘Abraomas tikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu’. Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos. O tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu“.

Ar Abraomas dirbo? Ne. Tuomet kokiu būdu Abraomas buvo išteisintas: pagal savo darbus ar Dievo malone? Dievo malone. Abraomas buvo išteisintas pagal tokią žinią, kurioje nebuvo reikalaujama daryti jokio darbo, vien tik tikėti tuo, ką Dievas jam pažadėjo. Tai – malonės žinia. Lygiai tokia pati, kokią yra skelbiama ir mums. Abraomas patikėjo ta Dievo malonės žinia ir tai jam buvo įskaityta teisumu. Abraomo išteisinimas yra labai panašus į mūsų išteisinimą. Jis buvo Dievo išteisintas tikėjimu, be jokių darbų. Jis tikėjo tuo, ką Dievas sakė, ir Dievas jį išteisino. Lygiai taip pat ir mes patikėjome Dievo skelbiama malonės evangelija, ir Dievas mus išteisino.

Yra dar vienas unikalus dalykas, siejantis mūsų ir Abraomo išteisinimą.

Rom 4, 3: „Abraomas tikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“.

Tai – citata, paimta iš Pradžios knygos 15 skyriaus. Abraomas buvo pašauktas iš chaldėjų žemės – apie tai skaitome Pradžios knygos 12 skyriuje. Dievas su juo sudarė sandorą. Pradžios knygos 13 skyriuje rašoma, kad sandora buvo sudaryta pakartotinai. Kai Abraomas paliko chaldėjų žemę, jis tai padarė tikėjimu – **tikėdamas** Dievo Žodžiu jis išėjo iš tos žemės.

Hbr 11, 8: „Per tikėjimą Abraomas pakluso, kai buvo pašauktas eiti į vietą, kurią po to gausiąs paveldui; ir išėjo, nežinodamas kur einąs“.

Ar Abraomas tikėjimu išėjo iš tos žemės, iš kurios Dievas jam liepė išeiti? Taip, jis tai padarė tikėjimu. Tai rašoma Pradžios 12 skyriuje. Tačiau tik po trijų skyrių, Pr 15, 6 rašoma, kad Abraomas tikėjo Dievu, ir tai jam buvo priskaityta teisumu. Pr 12 rašoma, kad Abraomas buvo pašauktas, Pr 13 – kad Dievas sudarė su juo sandoras, ir tik 15 skyriuje randame parašyta, kad Abraomas patikėjo Dievu ir tai jam buvo įskaityta teisumu. Negi 12, 13 ir 14 skyriuose Abraomas vis dar nebuvo išteisintas? Be jokių abejonių, Abraomas buvo išteisintas jau 12 skyriuje. Tik tai nebuvo apreikšta iki Pradžios knygos 15 skyriaus 6 eilutės. Kodėl?

Pastudijuokime, kaip viskas vyko. Pirmiausia, Pradžios knygos 12 skyriuje, Dievas pašaukė Abraomą, kad šis išeitų iš savo šalies, iš savo giminių, ir eitų į tą kraštą, kurį jam Dievas dovanos ir kurį jis paveldės. Ką Abraomas padarė? Jis tikėjimu pakluso Dievo Žodžiui. Abraomas atsikėlė, išėjo iš chaldėjų žemės ir ėjo ten, kur Dievas jam sakė eiti. Ką reiškia atsikėlimas, išėjimas iš vienos vietos ir ėjimas į kitą? Tai – veiksmas, darbas. Tam reikia laiko ir pastangų. Reikia kažką daryti. Tai – ne išteisinimas tikėjimu be darbų. Tai išteisinimas, apie kurį rašo Jokūbas – kad Abraomas buvo išteisintas ne vien tik tikėjimu, bet ir darbais. Jis tikėjo tuo, ką Dievo Žodis sakė, ir darė tuos darbus, kurių Dievas reikalavo. Dievas Abraomui davė žinią, kuri reikalavo darbų, reikėjo kažką daryti, reikėjo išeiti iš vienos ir keliauti į kitą. Tikėdamas Dievo žodžiu, Abraomas darė tam tikrą darbą.

Tačiau Pradžios knygos 15 skyriuje Abraomui paskelbiama kitokia žinia, nereikalaujanti jokių darbų. Abraomui nereikėjo nieko daryti, vien tikėti. Pažiūrėkime, kaip tai nutiko.

Dievas pasakė Abraomui, kad jam gims gausybė palikuonių. Abraomas ir Sara negalėjo turėti vaikų, tai buvo fiziškai neįmanoma, o juo labiau gausybės palikuonių. Tik Dievas galėjo padaryti įmanomu tai, kas žmogui neįmanoma. Taigi Abraomas patikėjo Dievo pažadu, kad Jis padarys tai, ką yra pažadėjęs, tai yra, kad pats Dievas suteiks Abraomui palikuonis. Šiuo atveju Abraomui jau nieko nereikėjo daryti, jam tereikėjo pasitikėti Dievu. Abraomas patikėjo Dievo Žodžiu, ir tai jam buvo priskaityta teisumu. Taigi, Pradžios knygos 15 skyriuje, Abraomas, kaip ir mes, išgirdo malonės žinią, kuri nereikalauja iš žmogaus jokio darbo, vien tik tikėjimo. Abraomas išgirdo Dievo Žodį, tikėjo Jo Žodžiu, ir Dievas jo tikėjimą užskaitė teisumu. Šiuo atveju Abraomo išteisinimas identiškas mūsų išteisinimui. Mes šiandien turime žinią iš Dievo, kuri nereikalauja nieko daryti, tik tikėti Dievo Žodžiu, ir taip Dievas mus išteisina.

Rom 4, 16: „Todėl jis yra iš tikėjimo, kad jis būtų per malonę; su tikslu, kad pažadas būtų tikras visai sėklai; ne tik tai, kuri yra iš įstatymo, bet ir tai, kuri yra iš tikėjimo Abraomo; kuris yra visų mūsų tėvas“.

Abraomas yra mūsų tėvas. Kas nėra Abraome, tas neturi išteisinimo.

Rom 4, 17-19. 21-24: „...(kaip yra parašyta: ‘Aš padariau tave daugelio tautų tėvu’), akivaizdoje to, kuriuo jis tikėjo – Dievo, kuris atgaivina mirusiuosius ir pašaukia tai, ko nėra, tarsi tai būtų. Kuris prieš viltį tikėjo viltimi, kad jis taptų daugelio tautų tėvu pagal tai, kas buvo pasakyta: ‘Tokia bus tavo sėkla’. Ir nebūdamas silpnas tikėjimu, jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną, kai jis buvo apie šimto metų amžiaus, nei į Saros įsčių negyvumą; [...] ...ir būdamas **pilnai įsitikinęs**, kad ką jis yra pažadėjęs, jis yra pajėgus ir įvykdyti. Ir todėl tai jam buvo priskaityta teisumu. Na, o tai buvo parašyta ne jo vieno dėlei, kad tai jam buvo priskaityta; **bet ir mums, kuriems tai bus priskaityta, jei mes tikėsime tuo, kuris prikėlė iš numirusiųjų Jėzų, mūsų Viešpatį**“.

Abraomas yra tėvas ne tik pagal įstatymą, apipjaustytųjų, bet ir pagonių – neapipjaustytųjų. Dėl šios priežasties Abraomas turi dvejopą tėvystę. Abraomas yra visų mūsų tėvas, be jo niekam nėra išteisinimo. Abraomui ir jo sėklai buvo duotas pažadas. Mes įeiname į tą pažadą, mes jį paveldėjome, nes Abraomas yra ir mūsų tėvas.

Skaitome taip pat ir čia – Rom 4, 12-16: „Ir tėvas apipjaustymo tiems, kurie **ne tik iš apipjaustymo**, bet ir vaikšto mūsų tėvo Abraomo pėdomis to tikėjimo, kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas. Nes pažadas, kad jis bus pasaulio paveldėtojas, nebuvo Abraomui arba jo sėklai per įstatymą, bet **per tikėjimo teisumą**. Nes jei paveldėtojai tie, kurie yra iš įstatymo, tai tikėjimas taptų tuščias, ir pažadas taptų neveiksmingas, nes įstatymas gamina rūstybę, nes kur nėra įstatymo, ten nėra nusižengimo. Todėl jis yra iš tikėjimo, kad jis būtų per malonę; su tikslu, kad pažadas būtų tikras visai sėklai; ne tik tai, kuri yra iš įstatymo, bet ir tai, kuri yra iš tikėjimo Abraomo; kuris yra visų mūsų tėvas“.

Abraomui buvo duotas pažadas, kad jis bus pasaulio paveldėtojas. Vienintelis būdas, kaip Abraomas ir jo sėkla gali paveldėti pasaulį, – per tikėjimą. Pažiūrėkime, kaip tai gali būti. Kur yra Abraomas? Jis yra miręs. Kur yra dauguma Abraomo sėklos? Mirę. Tad kaip Abraomas ir jo sėkla paveldės pažadą, jeigu jie yra mirę? Jis ir jo sėkla turi būti prikelti. Paveldas, kurį paveldės Abraomas ir jo sėkla, ateina per amžinąjį gyvenimą. Nepaveldėdami amžinojo gyvenimo, jie negalėtų paveldėti pažado. Tam, kad Abraomas paveldėtų viską, kas jam buvo pažadėta, jis turės būti prikeltas, nes Dievas jam pažadėjo tą žemę amžiams. Kad pagonis paveldėtų amžinąjį gyvenimą, jis turi būti iš Abraomo sėklos, nes amžinojo gyvenimo pažadas duotas tik Abraomui ir jo sėklai.

Na, o kur gi dabar yra Izraelis – ta fizinė Abraomo sėkla? Jie yra atidėti į šoną. Per Izraelio griuvimą Dievas atidėjo juos į šoną. Griuvus Izraeliui – rašoma – išgelbėjimas atėjo pagonims. Abraomą Dievas išteisino labai unikaliu būdu, kai jis dar buvo neapipjaustytas pagonis, idant Dievas į amžino gyvenimo pažadą įtrauktų ir pagonis. Kaip rašoma Laiške Titui 1 skyriuje, 2-3 eilutėse: „Su viltimi amžinojo gyvenimo, kurį

negalintis meluoti Dievas pažadėjo prieš pasaulio prasidėjimą; bet tinkamais laikais apreiškė savo žodį per skelbimą, kuris yra patikėtas man“.

Dievas pažadėjo amžinąjį gyvenimą Kristaus kūno bažnyčiai, kurios nariais mes esame. Jis tai padarė prieš pasaulio įkūrimą. Dievas, turėdamas mus mintyse, vėliau išteisino Abraomą unikaliu būdu, kad mes būtume įtraukti į tą Dievo planą. Mes esame išteisinti, kaip ir Abraomas buvo išteisintas – tikėjimu, be jokių darbų. Išgirdome iš Dievo žinią ir ja patikėjome, ir taip Dievas mus išteisino. Tuo tarpu Izraelio tauta bus išteisinta per tikėjimą ir darbus. Dievas liepė Abraomui daryti tam tikrus darbus. Abraomas ir Izraelio tauta išteisinti tikėjimu ir darbais. Abraomas buvo išteisintas dvejopai: tikėjimu ir tikėjimu su darbais. Tikėjimu kaip pagonis, o tikėjimu su darbais kaip žydas. Todėl Abraomas yra dvejopas tėvas: pagonių ir žydų.

Gal 3, 16. 18. 21: „Na, o Abraomui ir jo sėklai buvo duoti pažadai. Jis nesako: ‘Ir sėkloms’, kaip daugeliui; bet kaip vienai: ‘Ir tavo sėklai’, kuri yra Kristus. Nes jeigu paveldas būtų iš įstatymo, tai jau ne iš pažado, bet Dievas davė jį Abraomui pažadu. Ar tad įstatymas yra priešingas Dievo pažadams? Apsaugok Dieve; nes jei būtų duotas įstatymas, galintis suteikti gyvenimą, tai iš tikrųjų teisumas būtų buvęs per įstatymą“.

Amžinas gyvenimas yra pats pagrindinis pažadas, kurį Dievas davė Abraomui ir jo sėklai.

Gal 3, 9: „Taigi tie, kurie yra iš tikėjimo, yra palaiminti su ištikimuoju Abraomu“.

Visi, kurie yra iš tikėjimo, yra palaiminti su Abraomu, ir tas palaiminimas yra susijęs su amžinuoju gyvenimu, kurį Dievas pažadėjo Abraomui ir jo sėklai.

Pažadas, susijęs su amžinuoju gyvenimu, aprašomas ir Pradžios knygos 15 skyriuje – Pr 15, 1-2: „Po šių dalykų VIEŠPATIES žodis atėjo Abramui regėjime, sakydamas: ‘Nebijok, Abramai; aš esu tavo skydas ir tavo be galo didelis atlygis’. Ir Abramas tarė: ‘Viešpatie DIEVE, ką tu man duosi, kadangi **aš einu bevaikis** ir mano namų prievaizdas yra šis Eliezeras iš Damasko?’“ – Abraomas suprato esąs bevaikis.

Pr 15, 3-6: „Ir Abramas tarė: ‘Štai tu man nedavei sėklos; o štai gimęs mano namuose yra mano įpėdinis’. Iš štai jam atėjo VIEŠPATIES žodis, sakydamas: ‘Šis nebus tavo įpėdinis; bet tas, kuris išeis iš tavo paties vidurių, bus tavo įpėdinis’. Ir išvedęs jį laukan tarė: ‘Na, pažvelk į dangų ir skaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti’; ir jis jam tarė: ‘Tokia bus ir tavo sėkla’. Ir jis patikėjo VIEŠPAČIU; ir jis jam tai užskaitė teisumu“.

Dievas jam davė žinią apie jo sėklą, jo palikuonis. Abraomas tikėjo Dievo Žodžiu, ką Jo Žodis jam sakė.

Pr 15, 7-8: „Ir jis jam tarė: ‘Aš – VIEŠPATS, kuris tave išvedžiau iš chaldėjų Ūro, kad tau duočiau paveldėti šitą šalį‘. Ir jis tarė: ‘Viešpatie DIEVE, kaip man žinoti, kad ją paveldėsiu?’“

Abraomas prašo iš Dievo įrodymų, kad jis paveldės visa tai, ką Dievas jam pažadėjo.

Amžino gyvenimo pažadas

Pr 15, 9-16: „Ir jis jam tarė: ‘Paimk man trejų metų karvę, trejų metų ožką, trejų metų aviną, purplelį ir jauną karvelį’. Ir pasiėmęs visus tuos jis padalijo juos pusiau ir sudėjo vieną dalį priešais kitą; tačiau paukščių jis nepadalijo. Ir kai skrajūnai leidosi ant lavonų, Abramas juos nuvaikė. Ir saulei leidžiantis gilus miegas nupuolė ant Abramo; ir štai didžios tamsos siaubas nupuolė ant jo. Ir jis tarė Abramui: ‘Tikrai žinok, kad tavo sėkla bus ateivis ne savo krašte ir jiems tarnaus; o jie juos kamuos keturis šimtus metų; bet ir tą tautą, kuriai jie tarnaus, aš teisiu; o po to jie išvyks su dideliu turtu. O tu nueisi pas savo tėvus ramybėje; tu būsi palaidotas žiloje senatvėje. Bet ketvirtoje kartoje jie čia sugrįš; nes amoritų neteisybė dar nepilna’. Ir įvyko, kad, kai nusileido saulė ir buvo tamsu, štai rūkstanti krosnis ir degantis žibintas praėjo tarp tų dalių. Tą pačią dieną VIEŠPATS sudarė su Abramu sandorą, sakydamas: ‘Tavo sėklai aš daviau šitą šalį nuo Egipto upės iki didžiosios upės, Eufrato upės: kenitus, kenazus, kadmonitus, hetitus, perizus, refajus, amoritus, kanaaniečius, girgašus ir jebusiečius’“.

Dievas sudaro su Abraomu sandorą ir patvirtina, kad jis paveldės žemę.

Pastebėkime du dalykus:

• Abraomas negalės pamatyti šitos žemės mažiausiai 400 metų, kaip rašoma 13 eilutėje.

• Abraomas jau bus miręs, kai rašoma 15 eilutėje.

Tai pasako, kad Abraomas ir jo sėkla turės būti prikelti, kad paveldėtų pažadą. Nors ir visi jie išmirs, bet šią šalį paveldės per amžius. Dievas mokė Abraomą apie amžiną gyvenimą pažadėtoje šalyje.

Pr 17, 7-8: „Ir aš sutvirtinsiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo sėklos po tavęs per jų kartas **kaip amžiną sandorą**, kad būčiau Dievas tau ir tavo sėklai po tavęs. Ir aš duosiu tau ir tavo sėklai po tavęs šalį, kurioje tu esi ateivis, visą Kanaano šalį, amžinai nuosavybei; ir aš būsiu jų Dievas“.

Abraomas ir jo sėkla bus prikelti, kad paveldėtų Dievo pažadėtą žemę per amžius. Amžinasis gyvenimas yra pats pagrindinis pažadas, duotas Abraomui. Be amžinojo gyvenimo Abraomas nieko negalėtų paveldėti iš Dievo, nes visi tie paveldai bus duoti daug vėliau. Ir Abraomas tai suprato.

Pr 22, 1-5: „Ir įvyko po šitų dalykų, kad Dievas gundė Abraomą ir jam tarė: ‘Abraomai’; ir jis tarė: ‘Štai aš čia’. Ir jis tarė: ‘Na, imk savo sūnų, savo vienintelį, kurį tu myli, sūnų Izaoką, ir eik į Morijos šalį; ir ten jį aukok kaip deginamąją auką ant vieno iš kalnų, apie kurį aš tau pasakysiu’. Ir Abraomas atsikėlė anksti rytą ir pabalnojo savo asilą bei paėmė su savimi du iš savo jaunuolių ir savo sūnų Izaoką ir prisiskaldė

malkų deginamajai aukai, ir pakilo bei ėjo į vietą, apie kurią jam Dievas buvo sakęs. Tada, trečiąją dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą. Ir Abraomas tarė savo jaunuoliams: 'Pasilikite čia su asilu; o aš ir berniukas eisime ten bei pagarbinsime ir sugrįžime pas jus'".

Dievas jam liepė paaukoti savo sūnų Izaoką. Abraomas sako: „Mes eisime į tą kalną, pagarbinsime Dievą, aš paaukosiu savo sūnų Izaoką, ir pagarbinę Viešpatį mes kartu sugrįšime pas jus". Abraomas tikriausiai išprotėjęs, jei sakė, kad nužudys sūnų, o vėliau jie kartu sugrįš. Tačiau Abraomas nebuvo išprotėjęs. Jis žinojo, kad paaukojus savo sūnų Izaoką, Dievas jį prikels, todėl jie pagarbins Viešpatį ir abu sveiki sugrįš. Abraomas tikėjo prisikėlimu, apie ką Dievas jam anksčiau ir kalbėjo. Juk Izaokas buvo pažado sėkla, kuri paveldės šalį per amžius. O tam, kad paveldėtum žemę per amžius, turi būti prikeltas, ar ne taip?

Hbr 11, 17-19: „Per tikėjimą Abraomas aukojo Izaoką, kai buvo mėginamas; ir jis, **kuris buvo gavęs pažadus**, aukojo savo viengimį sūnų, apie kurį buvo pasakyta: 'Kad Izaoke bus pašaukta tavo sėkla', laikydamas, kad Dievas pajėgus jį prikelti, net iš numirusiųjų, iš kur ir atgavo jį kaip atvaizdą".

Abraomas suprato, kad prisikėlimas ir amžinais gyvenimas – tai pats pagrindinis Dievo pažadas. Be prisikėlimo ir amžino gyvenimo Abraomas jokiais būdais nebūtų paveldėjęs amžino Dievo paveldo. Izaokas buvo Dievo pažado sėkla, todėl jis turėjo būti prikeltas amžinajam gyvenimui.

Pagonys irgi galėjo gauti pažadą, būdami Abraomo sėkla, nes pažadas duotas Abraomui ir jo sėklai.

Pagal pranašystės programą pagonys galėjo gauti pažadą tapę prozelitais.

Apibendrinant galima būtų pasakyti, kad Laiško romiečiams 4 skyrius atskleidžia du svarbius Pradžios knygos 15 skyriaus dalykus:

1. Abraomas patikėjo Dievo Žodžiu. Nieko jam nereikėjo daryti, tik patikėti Dievo žinia. Tai jam buvo priskaityta teisumu, taip Dievas jį išteisino. Abraomo išteisinimas yra toks pats išteisinimas, kaip ir mūsų. Mes irgi patikėjome Dievo mums duota žinia, Dievo malonės evangelija, ir Dievas mus išteisino be jokių darbų.

2. Abraomas patikėjo Dievu, kuris gali duoti amžinąjį gyvenimą. Mes irgi paveldėjome amžinojo gyvenimo pažadą, tapdami Abraomo sėkla, nes Abraomas buvo išteisintas būdamas dar neapipjaustytu, kaip ir mes.

• *Rom 4, 6* •
„Lygiai kaip ir Dovydas apibūdina palaiminimą žmogaus, kuriam Dievas priskaito teisumą be darbų... “

Paulius cituoja Dovydo žodžius. Kodėl jis tai daro? Juk Dovydas tikrai nėra mums pavyzdys, kaip žmogus yra išteisinamas tikėjimu be jokių darbų. Dovydas gyveno pagal įstatymą, o pagal įstatymą iš žmogaus buvo reikalaujama darbų. Dovydas turėjo atlikti tam tikrus darbus, kurių reikalavo Dievo įstatymas, kad jis būtų priimtinas prieš Dievą. Tuomet kaip gi Dovydas, kuris gyveno pagal įstatymą, gali būti pavyzdžiu mums, kurie esame išteisinami tikėjimu be įstatymo darbų? Kodėl Paulius pateikia mums Dovydo pavyzdį?

Su kiekvienu skyriumi, su kiekviena eilute, Paulius vis deda po naują Malonės evangelijos pastato plytą, vis daugiau ir daugiau mums atskleidžia dalykų, padedančių suprasti ir įžvelgti visa, kas vyko praeityje, pagal įstatymą, ir kas vyksta dabar, kai gyvename malonės paskirstyme. Paulius atskleidžia Malonės evangelijos, kurią jam apreiškė Jėzus Kristus, plonybes. Prisimename iš 3 skyriaus, kaip Dievas praeityje atleido žmonėms jų nuodėmes. Dievas atleido jiems dėl Savo pakantumo. Jis jiems laikinai atleisdavo, kol atėjo Jėzus Kristus ir mirė už juos, kaip galutinė auka už jų nuodėmes. Žmogus tada būdavo išteisinamas tikėjimu, nes jis tikėjo tuo, kad Dievas parūpino jam aukoti aukas už savo nuodėmes. Įstatymas pagimdė žmoguje tikėjimą. Jis parodė, kaip žmogui reikia aukoti aukas už savo nuodėmes. Žmogus visus tuos dalykus darė tikėjimu. Dievas išteisindavo žmogų, kadangi šis tikėjo Dievo Žodžiu.

Ir nors Paulius 4 skyriuje cituoja Dovydo žodžius, tačiau jis nepateikia Dovydo kaip žmogaus išteisinimo tikėjimu pavyzdžio. Tuoj patys iš pačių Dovydo pacituotų eilučių pamtysime, kad čia kalba neina apie Dovydą, o apie kai ką kitą.

Dovydas čia apibūdina palaiminimą, kai žmogus yra išteisinamas be darbų. Dovydas šito nesupranta, nežino, bet tik pabrėžia, kad esi palaimintas, kai žinai, kad esi išteisintas be darbų. Dovydas nesigilina į tai, kaip Dievas išteisina, o tik dalinasi savo patirtimi, kad Dievas jam priskaitė teisumą be jokių darbų. Dovydas patyrė nuodėmių atleidimo džiaugsmą, ypač kai jos yra atleidžiamos be jokių darbų.

Dovydas vartoja žodį „palaimintas“, kas reikštų „laimingas“. Palaimintas ir laimingas yra sinonimiški žodžiai. Štai vienas puikus pavyzdys:

Pr 30, 13: „Ir Lėja tarė: ‘Aš esu **laiminga**, nes dukterys vadins mane **palaiminta**’; ir ji praminė jį vardu Ašeras [„Ašeras“ reiškia „palaimintas“]“.

Lėja galėjo pasakyti: „Aš esu laiminga, dukterys mane vadins laiminga“. Bet ji pasakė: „Aš esu laiminga, dukterys mane vadins palaiminta“. Biblija turi savąjį žodyną su žodžių reikšmėmis.

Štai kitas pavyzdys. Šį kartą pažiūrėkime, kaip Biblija pateikia žodžio

„evangelija" reikšmę.

Lk 4, 18: „Viešpaties Dvasia yra ant manęs, nes jis patepė mane skelbti **evangeliją** vargšams".

Iz 61, 1: „Viešpaties DIEVO Dvasia ant manęs; nes VIEŠPATS mane patepė skelbti **gerą žinią** romiesiems".

Evangelija – tai gera žinia.

• *Rom 4, 7* •
„Palaiminti tie, kurių neteisybės yra atleistos ir kurių nuodėmės yra uždengtos".

Ps 32, 1 skaitome: „Palaimintas tas, kuriam atleistas nusižengimas, kurio nuodėmė uždengta. Palaimintas žmogus, kuriam VIEŠPATS nepriskaito neteisybės ir kurio dvasioje nėra apgaulės".

Iš kur Dovydas žinojo, kad jo nuodėmės yra atleistos? Tai įvyko, kai Dovydas svetimavo su Batšeba. Už tokias nuodėmes Dievas nebuvo davęs aukoti jokių aukų. Dievas siuntė pas Dovydą panašą Nataną, kad kalbėtų Dovydui dėl jo padarytos nuodėmės. Natanas pasakė, ką jis padarė, ir Dovydas išpažino pranašui Natanui, kad nusidėjo Dievui. Jis apsigalvojo, suprato, kad nusidėjo pačiam Dievui. Dievas jam atleido. Natanas taip Dovydui pasakė: „Tavo nuodėmės atleistos. Jis tau atleidžia". Tačiau kol Dovydo nuodėmės dar nebuvo atleistos, jis kalbėjo štai šiuos žodžius:

„Kol tylėjau, senėjo mano kaulai, man kaukiant per visą dieną. Nes dieną ir naktį sunki buvo ant manęs tavo ranka; mano drėgnumas tapo vasaros sausra. Pripažinau tau savo nuodėmę ir nenuslėpiau savo neteisingumo. Tariau: 'Aš išpažinsiu savo nusižengimus VIEŠPAČIUI'; ir tu atleidai mano nuodėmės neteisingumą". (Ps 32, 3-5)

Dovydas gyveno pagal įstatymą. Pagal įstatymą gyvenantis žmogus turėjo nuolat atsiskaitinėti Dievui už savo nuodėmes. Žmonės, gyvenę pagal įstatymą, savo sąžinėje neturėjo supratimo apie visišką nuodėmių atleidimą. Dievas per įstatymą skelbė, kad žmogus **nuolat** turi išpažinėti savo nuodėmes ir pastoviai nešti aukas už savo nuodėmes. Ir tai jiems liudijo, kad jų nuodėmės nėra visiškai atleistos.

Rom 4, 7 eilutėj tuo tarpu parodomas visiškas, pilnas nuodėmių atleidimas. Dovydui buvo atleista jo nuodėmė – svetimavimas. Tačiau Paulius šitas Psalmių eilutes cituoja ne tam, kad parodytų, jog Dovydui yra atleistos nuodėmės, bet kad pateiktų Dovydo patirtą palaiminimą, laimę, kai Dievas žmogui atleidžia nuodėmes be jokių darbų ir priskaito teisumą. Dievas visa tai duoda dovanai. Žodis „priskaitymas" tolygus „užrašymui". Kai priskaitomas teisumas, tada nebeužrašomos nuodėmes. Kitaip tariant, nuodėmės nebesirašo žmogaus sąskaiton.

Šiandien mes gyvename pagal malonės paskirstymą, kai Dievas mums priskiria teisumą, Jis jau nebepriskiria mums nuodėmių. Jis neužrašinėja mūsų nuodėmių. Mūsų visos nuodėmės yra atleistos. Kai mes gavome Dievo teisumą, mes jau esame teisūs Dievo akyse. Nors mes kiekvieną dieną darome nuodėmes net nepagalvodami apie tai, tačiau mums tos nuodėmės jau nebepriskaitomos, už jas jau yra atleista. Mes turime Dievo teisumą, todėl mūsų praeities, dabarties ir ateities nuodėmių nebėra. Dievas jas visas nubraukė. Jėzus Kristus jas visas buvo pasiėmęs ant kryžiaus ir nuo mūsų pašalino. Mes turime visišką, pilną, užbaigtą mūsų nuodėmių atleidimą. Mes turime Dievo teisumą.

Mums labai svarbu suprasti, kad šitas pilnas ir užbaigtas nuodėmių atleidimas yra pagrindinė tiesa Malonės evangelijoje. Pats Dievo malonės pagrindas yra pilnas nuodėmių atleidimas. Mes niekada nebūsime tinkamai orientuoti Dievo Malonės evangelijai, jei nesuprasime pilno nuodėmių atleidimo, kad mūsų nuodėmės yra visiškai atleistos. Šiandien mes negyvename pagal įstatymą, negyvename kiekvieną dieną atsiskaitinėdami už savo nuodėmes Dievui, nes gyvename pagal malonę. Argi tai ne nuostabu?! Mes turime teisingai suprasti Dievo malonę, kad žinotume, koks yra tas malonės gyvenimas, kad galėtume tinkamai funkcionuoti kaip tikintieji.

Kas yra Dievo malonė? Malonė yra Dievo dovanojimo aktas, kuomet Jis viską duoda dovanai dėl to, kad Jėzus Kristus atliko ant kryžiaus auką už mūsų nuodėmes. Dievo malonė yra tai, ką Dievas duoda dovanai Jėzaus Kristaus sąskaita. Kristus už mus viską sumokėjo, Jam tai labai brangiai kainavo, o mums Dievas tai davė nemokamai, už dyką, dovanai. Dievas priskaitė mums teisumą, Jis nepriskaito nuodėmių. Jūs jau esate teisus. Teisus negali būti tuo pačiu ir neteisus.

Malonė ir Įstatymas

Panagrinėkime, kokiu principu veikia malonė ir kokiu principu veikia įstatymas. Rom 6, 14 skaitome: „Nes nuodėmė jums neviešpataus, nes jūs esate **ne įstatymo, bet malonės valdžioje**“.

Kodėl nuodėmė mums neviešpataus? Nes mes esame ne įstatymo, bet malonės valdžioje. Mes niekada nepatirsime prieš nuodėmę pergalės, jei nepažinsime malonės, jei tinkamai nepritaikysime malonės principų savo krikščioniškame gyvenime ir nežinosime, kaip jie veikia.

Kokiu principu veikia įstatymas?

Įstatymas sako „Jei tu manęs klausysi, jei darysi, ko Aš reikalauju, tuomet gausi palaiminimus. Gausi iš manęs tai, ko nusipelnei. Bet, jei manęs neklausysi, nedarysi to, ko aš reikalauju, tada tu susilauksi pasmerkimo, prakeikimo. Tu užsidirbsi tai, ko tu nusipelnei“. Įstatymas – tai nuopelnų sistema. Žmogus gauna tai, ko nusipelnė ir ką užsitarnavo.

Malonė gi veikia priešingai. Ji sako: „Štai imk, aš tau viską duodu dova-

nai. Tau nieko nereikia daryti. Jėzus Kristus už visa tai sumokėjo. Jėzaus Kristaus dėka aš tau viską duodu dovanai. Štai tau duodu visus palaiminimus, tau nereikia jų užsidirbti, imk juos dovanai“. Taip veikia malonės principas – kai viską gauni už dyką, dovanai.

Gal 5, 16. 18 Paulius rašo galatams: „Tad aš sakau tai: vaikščiokite Dvasioje, ir nevykdysite kūno geidulių. [...] Bet jei esate Dvasios vedami, **jūs nesate įstatymo valdžioje**“.

Mūsų senoji, nuodėmingoji, prigimtis gyvena ir veikia pagal įstatymą, siekdama kažką daryti, kažką užsidirbti. Būtent taip mūsų nuodėmingoji prigimtis skatina mus gyventi. Mes iš prigimties norime kažką daryti, kad užsitarnautume Dievo palaiminimus. Mūsų nuodėmingoji prigimtis yra priešinga Dievo malonei ir nenori priimti to, ką Dievo malonė davė mums dovanai per tai, ką Jėzus Kristus padarė Kalvarijoje ant kryžiaus. Mūsų senoji nuodėmingoji prigimtis nenori pripažinti, kad esame nusidėjėliai.

Iš prigimties mes patys siekiame susitvarkiti su savo nuodėme, su savo klaidomis, siekiame uždengti savo blogus darbus gerais darbais, siekiame atpirkti savo nuodėmes geru elgesiu ir panašiai. Jei jūs gyvenate pagal savo kūniškumą, tai jūs gyvenate pagal įstatymo principus. O jei jūs vaikštote pagal Dievo Dvasią, jūs gyvenate pagal malonę, malonės principais.

Ką reiškia **vaikščioti pagal Dvasią**?

Vaikščiojimas pagal Dvasią yra tuomet, kai jūs gyvenate pagal tai, ką Dievo Žodis sako, kaip jūs turite gyventi. Šv. Dvasia yra Dievo Žodžio autorius. Dievo Dvasia gyvena mumyse ir moko mus per Bibliją. Pats Biblijos autorius gyvena mumyse ir mus veda pagal Bibliją. Vaikščiojimas pagal Dvasią yra vaikščiojimas pagal tai, kas surašyta Dievo Žodyje. Vaikščiojimas pagal Dvasią nėra kokia nors mistika, kaip šiandien daugelis krikščionių įsivaizduoja. Krikščionys mano, kad Dvasia duoda kažkokius žodžius pasakyti, kalba per ženklus arba kad žmogaus viduje vyksta paslaptingi dalykai, pasireiškiantys jausmais.

Tačiau Rašte mokoma, kad Dvasia veikia kitaip, nei daugelis krikščionių įsivaizduoja. Dievo Dvasia veikia per Dievo Žodį. Jei jūs gyvenate pagal malonės principus, pagal tai, ką skelbia Pauliaus užrašyta Dievo malonės evangelija, tai jūs vaikštote pagal Dievo Dvasią. Šiandien Dievo Dvasia moko gyventi pagal malonę, pagal tai, kas užrašyta Pauliaus laiškuose.

Jeigu jūs gyvenate pagal įstatymo principus, vadinasi jūs gyvenate savo jėgomis, kūniškai. Pagal įstatymą žmogus gyvena nuolatinėje baimėje ir įtampoje. Jis vis galvoja: „Turiu kažką daryti, kad gaučiau palaiminimą, turiu išpažinti nuodėmes, kad gaučiau atleidimą. Aš bijau blogai pasielgti, bijau kažką blogo padaryti, bijau nusikalsti, kad nepatirčiau atmetimo reakcijos, kad nesusilaukčiau pasmerkimo. Turiu daryti kažką gero, kad susilaukčiau palaiminimo“. Baimė nuolat motyvuoja žmogų daryti kažkokius darbus. Jei žmogus kažko nepadaro, jis jaučiasi kaltas, kad nepadarė to, kas buvo iš jo reikalaujama. Toks yra gyvenimas pagal įstatymą.

Iš 19, 5 skaitome: „Taigi dabar, jei tikrai paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, tuomet jūs man būsite ypatinga brangenybė viršum visų tautų“.

Pastebėkite pagrindinį įstatymo principą: „**Jei** paklusite, **tuomet** būsite mano brangenybė“. Yra nustatyta sąlyga: jeigu padarysi kažką, tuomet gausi tai, ko užsitaranavai.

Iš 20, 19-20: „Ir jie tarė Mozei: ‘Tu kalbėk su mumis, o mes klausysime; bet tenekalba su mumis Dievas, kad nemirtume’. Ir Mozė tarė tautai: ‘Nebijokite; nes Dievas atėjo jus išmėginti, ir kad jo baimė būtų jūsų akyse, kad nenusidėtumėte’“. Kodėl Dievas norėjo, kad Izraelio tauta Jo bijotų? Todėl, kad jie nenusidėtų. Kad žmogus nenusidėtų ir nedarytų blogo, prieš jo akis buvo pastatyta Dievo baimė. Dievo baimė sulaiko žmogų nuo blogio, kad jis nenusidėtų. Žmonės bijojo Dievo bausmės, todėl baimė juos motyvavo daryti gera. Baimė jį sulaikydavo, kad jis nedarytų nuodėmių, bet darytų tai, kas gera, ką liepia Dievo Žodis daryti.

Įst 4, 10 skaitome: „Ypatingai tą dieną, kurią stovėjai VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje Horebe, kai VIEŠPATS man sakė: ‘Surink man tautą, ir aš jiems duosiu išgirsti savo žodžius, **kad jie išmoktų bijoti manęs** visas dienas, kurias jie gyvens žemėje, ir kad jie mokytų savo vaikus’.“

Tai pat Įst 6, 24: „Ir VIEŠPATS mums įsakė vykdyti visus šiuos įsakus, **bijoti VIEŠPATIES**, mūsų Dievo, **kad visada mums gerai sektųsi**, kad jis išsaugotų mus gyvus, kaip yra šią dieną“.

Žmogus turėjo bijoti Viešpaties, nes to mokė įstatymas.

Įst 10, 12-13: „O dabar, Izraeli, ko VIEŠPATS, tavo Dievas, reikalauja iš tavęs, t**ai tik bijoti VIEŠPATIES**, savo Dievo, vaikščioti visais jo keliais, jį mylėti ir tarnauti VIEŠPAČIUI, savo Dievui, visa savo širdimi ir visa savo siela, laikytis VIEŠPATIES įsakymų ir jo įsakų, kuriuos aš šią dieną tau įsakau tavo labui“.

Bausmės baimė buvo pagal įstatymą gyvenančio žydo motyvas daryti gerus darbus. Kai žmogus nusižengia, jis žino, kad bus nubaustas. Tada jis pradeda bijoti, pradeda jausti gėdą, kad yra smerkiamas, ir jaučiasi bevertis. Jis žino, kad Dievas dabar jį nubaus.

Šiandien daug krikščionių vis dar gyvena pagal įstatymo principą. Žmonės bijo, kad Dievas neatsakys į jų maldas, jie galvoja: „Kodėl mane Dievas baudžia šita liga, kodėl man nesiseka finansiškai?.. Turbūt Dievas mane baudžia... Kodėl aš jaučiuosi tarsi atmestas?.. Dievas nekalba su manimi...“ ir panašiai. Gyvenimas pagal įstatymą brandina žmoguje psichologinę kaltę. Psichologinė kaltė eina koja kojon su **baime**, **gėda** ir **atmetimu**. Tie trys pagrindiniai jausmai kyla iš mūsų nuodėmingos prigimties. Jie neskatina žmogaus apsigalvoti, atsiversti. Kai žmogus pradeda gyventi pagal įstatymo principą ir kažko neįvykdo, nusižengia, tada atsiranda netikra kaltė. Žmoguje atsiranda kaltės kompleksas. Atsiranda bevertiškumo kompleksas.

Pagal Mozės įstatymą buvo atsiskaitymo sistema prieš Dievą, kai žmogus nuolat turėdavo atsiskaityti už savo nuodėmes ir aukoti aukas, kad Dievas pašalintų kaltę, gėdą ir atmetimą. Kai Dievas jiems atleisdavo, kaltė būdavo nuimama, ir žmogus sąžinėje nebelikdavo to kaltės jausmo.

Ps 51, 5-8: „Štai buvau padarytas neteisingume; ir nuodėmėje mane pradėjo mano motina. Štai tu trokšti tiesos viduje; slaptoje duosi man pažinti išmintį. **Apvalyk mane** yzopu, ir aš būsiu švarus; nuplauk mane, ir aš būsiu baltesnis už sniegą. **Duok man išgirsti džiaugsmą ir linksmybę**; **kad džiūgautų kaulai, kuriuos sulaužei**“. Dovydas aprašo savo būseną, kuomet ta kaltė ir gėda, kurioje jis gyveno, buvo tarsi sulaužyti kaulai. Tos kaltės slėgis buvo toks didžiulis, kad jis jautėsi, lyg jo kaulai būtų sulaužyti. Jo širdyje nebuvo jokio džiaugsmo.

Ps 51, 9. 14: „Paslėpk savo veidą nuo mano nuodėmių ir išdildyk visas mano neteisybes. **Išlaisvink mane nuo kraujo kaltės**, o Dieve, mano išgelbėjimo Dieve; ir mano liežuvis garsiai giedos dėl tavo teisumo“. Dovydas gyveno jausdamas didžiulę kaltę, gėdą, jautėsi atstumtas. Šituos dalykus pagimdo gyvenimas pagal įstatymo principą. Todėl pagal Senąjį testamentą gyvenantiems žmonėms buvo duota gyvulių aukojimo sistema, kuria žmonės galėdavo pasinaudoti, kad atsikratytų tų slegiančių jausmų, kaltės ir gėdos, kad jie nesijaustų atmesti Dievo. Dievas jiems buvo davęs būdą, kaip pašalinti psichologinę kaltę. Jie paaukodavo gyvūną už savo nuodėmes, išpažindavo savo nuodėmes, Dievas nuimdavo nuo jų nuodėmes, atleisdavo jiems, ir žmogus patirdavo palengvėjimą, džiaugdavosi, kad jam atleistos nuodėmės. Jie atsikratydavo juos slėgusios psichologinės kaltės. Tačiau tas procesas kartodavosi pastoviai, nes padarę naujas nuodėmes, vėl jausdavosi kalti, vėl turėdavo jas išpažinti, vėl turėdavo aukoti aukas, kad gautų Dievo atleidimą. Toks yra gyvenimas pagal įstatymą.

Tačiau tai – ne šiandieninis gyvenimas. Gyvendami pagal malonę, šiandien mes nesilaikome tokių principų. O svarbiausia yra tai, kad **Dievas** šiandien nesilaiko tokių principų! Dievas su mumis gyvena pagal malonę ir nori, kad mes tai suprastume ir gyventume su Dievu ir su žmonėmis pagal malonę.

Pagal malonės principą mes neturime to nuolatinio, kasdienio atsiskaitinėjimo su Dievu. Mums tai nėra duota. Dievas šiandien pagal malonę padarė visai ką kitą. Mes esame išteisinti dovanai Jo malone. Dievas mus išteisino, Dievo malonė dovanai mums davė teisumą. Laiško romiečiams 5 skyriuje rašoma, kad mes turime malonės dovaną, teisumo dovaną.

Nuodėmių nebėra, jos atleistos, todėl Dievas priskaito teisumą. Pagal malonę mes gyvename malonės principu. Dievo meilė mus motyvuoja gyventi pagal malonę. Mus motyvuoja **ne bausmės baimė, bet Dievo meilė mums**.

Todėl, grįžtant prie Laiško romiečiams, kur Paulius kalba apie palaiminimą

žmogaus, kurio nuodėmės atleistos, pasižiūrėkime į keletą paralelinių vietų, taip pat kalbančių apie tai.

Ef 1, 3: „Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, **kuris palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais** dangaus vietose Kristuje“. Kur mūsų palaiminimai? Kristuje. Kiek palaiminimų mes gavome Kristuje? Visus palaiminimus. Mes pilnai užbaigti, pripildyti, palaiminti stovime Kristuje. Viską gavome dovanai. Nereikia siekti jokio palaiminimo, nes mes juos jau turime. Mes turime visus Dievo palaiminimus!

Kol 2, 10: „O jūs esate **pripildyti jame**“. Jei esame Kristuje, tai turime visus dvasinius palaiminimus, esame pripildyti jame, mes turime Dievo teisumą, mūsų visos nuodėmės yra pašalintos. Visa tai Dievas mums davė dovanai. Mums nereikėjo nė pirštо pakrutinti.

Rom 5, 1-2: „Todėl, būdami išteisinti tikėjimu, **mes turime taiką** su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį mes tikėjimu turime ir priėjimą į šią malonę, kurioje stovime ir **džiaugiamės** Dievo šlovės viltimi“. Kaip mes turime priėjimą prie Dievo malonės? Tikėjimu. Mūsų kasdienis gyvenimas – 7 dienos per savaitę, 24 valandos per parą – turi remtis tuo, ką Kristus atliko ant kryžiaus ir ką mes paveldėjome Jame dovanai.

Tai – malonės gyvenimas. Mes sau pritakome tikėjimu visas tiesas, liudijančias apie Kristų, apie tai, ką mes turime dovanai iš Dievo. Mes turime pamatyti visus tuos nuostabius dalykus, kuriuos Dievas mums davė, kuriuos Kristus įgyvendino ant kryžiaus dėl mūsų. Viskas priklauso mums. Dievas visa tai davė mums dovanai. Tas tiesas mes tikėjimu turime pritaikyti sau. Tai yra mano, aš tai priimu tikėjimu. Paulius rašo savo laiškuose: „Būkite stiprūs Viešpatyje“. Paulius nesako: „Tegul Viešpats jus sustiprina“. Mes esame stiprūs Viešpatyje, Dievui nebereikia mūsų sustiprinti. Mes esame stiprūs toje pozicijoje, kurią turime Kristuje. Būkite stiprūs tame, kas esate Kristuje. Jūs esate palaiminti visais dvasiniais palaiminimais, pripildyti Kristuje, turite taiką su Dievu, turite priėjimą į malonę, kurioje stovite tikėjimu. Stovėkite ten, kur Dievas jus pastatė Kristuje. Jums reikia teisumo? Jūs turite tai Kristuje. Jums reikia visų palaiminimų? Jūs turite tai Kristuje. Jums reikia taikos su Dievu? Jūs turite tai Kristuje. Jums reikia nuodėmių atleidimo? Jums jau visos nuodėmės yra atleistos Kristuje. Štai kokia mūsų palaiminta pozicija Kristuje!

Ef 1, 6: „Kuria [malone] jis padarė mus **priimtinus** Mylimajame“. Mes esame priimtini Kristuje. Dievas mus laiko priimtinais. Mes turime stovėti toje pozicijoje, į kurią Dievas mus pastatė Kristuje. Kaip mes galime stovėti tokioje pozicijoje? Tikėjimu. Dievas mums viską davė dovanai, mums nieko nebetrūksta, bet mes tai turime pasisavinti tikėjimu.

Tit 3, 6-8: „Kurios jis **gausiai išliejo ant mūsų** per Jėzų Kristų, mūsų Gelbėtoją, kad būdami išteisinti jo malone taptume paveldėtojais pagal amžinojo gyvenimo viltį. Tai ištikimas pasakymas, ir noriu, kad tu pastoviai tvirtintum šiuos dalykus“.

Paulius tarsi sako Titui: „Titai, mokyk tikinčiuosius visų šių dalykų, mokyk juos

apie Dievo malonę, apie išteisinimą per Dievo malonę“. Kodėl reikia nuolat tvirtinti šituos dalykus? „Kad tie, kurie įtikėję Dievu, būti rūpestingi išlaikyti gerus darbus“. Tai yra malonės motyvas. **Malonė motyvuoja žmones daryti gerus darbus**. Kai žmonės tinkamai ir teisingai supranta Dievo malonę, kokią poziciją jie turi Dievo malonėje ir kokį jie turi tvirtą stovėjimą Jėzuje Kristuje, tai motyvuoja juos daryti gerus darbus. Žmonės kupini padėkos Dievui už viską, ką jie turi Kristuje, daro gerus darbus.

2 Kor 5, 14: „Nes **Kristaus meilė** mus verčia...“ Kristaus meilė mus motyvuoja daryti tam tikrus darbus. Kai aš matau tą nuostabią Dievo meilę, kurią Jis išreiškė ant kryžiaus, ir tuos malonės turtus, kuriuos Dievas man davė, visa tai mane verčia daryti gerus darbus. Kristaus meilė mane motyvuoja tai daryti.

Žmonės klausia: „Ką daryti, kai nusidedame?“ Geras klausimas. Jei mes teisingai suprantame malonę, tuomet mums nusidėjus, mumyse gimsta ne psichologinė kaltė, bet tikroji kaltė.

Gal 5, 13: „Nes jūs, broliai, buvote pašaukti laisvei; tiktai nenaudokite laisvės kaip progos kūnui, bet **meile** tarnaukite vienas kitam“.

Meilė yra malonės motyvacija. Kai mes gyvename nuodėmėje, tai veikia mūsų gyvenimą. Mes tampame nelaimingi, tai iškreipia mūsų charakterį. Mes prarandame džiaugsmą ir tai labai pažeidžia mus supančių žmonių gyvenimus. Mes tampame neveiksmingi savo tarnystėje. Kai gyvename nuodėmėje, Šv. Dvasia siekia mus papeikti ir įtikinti, kad mes įvertintume situaciją. Dvasia per Raštą mums parodo, kas mes esame Kristuje, kokią mes poziciją turime Kristuje, kad mes pamatytume, jog nesame Adome, kuriame anksčiau gyvenome, bet kad jau esame mirę nuodėmei, kad ji nebeviešpatauja mūsų kūne, mūsų senasis žmogus jau yra miręs, nukryžiuotas su Kristumi, mes esame prikelti gyventi teisumui. Mes esame mirę nuodėmei, bet gyvi Dievui. Mes anksčiau negalėjome daryti teisumo darbų, bet dabar mes juos galime daryti, nes esame išlaisvinti iš nuodėmės. Kai mes nuodėmiaujame, Šv. Dvasia mums primena Dievo Žodžiu, kas mes iš tikrųjų esame Kristuje, kad mes negalime gyventi taip, kaip anksčiau gyvenome. Šv. Dvasia mus sugrąžina į teisingą mąstymą, kad prisimintume, kas mes iš tikrųjų esame. Todėl mums būtina skaityti Raštą, kaupti į savo vidų Malonės evangelijos tiesas, idant Šv. Dvasia galėtų atnaujinti mūsų protą ir mus sugrąžinti į Dievo malonės gyvenimą.

Šv. Dvasia daro tris dalykus:

1. Šv. Dvasia ima mūsų sielose sukauptą Dievo Žodį ir juo parodo, kad mes blogai elgiamės, ne taip, kaip Dievo Žodis sako. Kai mes nusižengiame tam, ką Dievo Žodis sako, Šv. Dvasia mus įtikina, kad mes negerai elgiamės. Dievo Žodis tampa veiksmingas mumyse, atlieka mumyse darbą. Tai skaitome 1 Tes 2, 13: „Kuris [Dievo Žodis] veiksmingai ir veikia jumyse, kurie tikite“.

Dievo Žodis tampa veiksmingas mumyse, kai mes juo tikime. Šv. Dvasia, gyvendama mumyse, parodo Dievo Žodį, kuris mus moko, įtikina mus, kad mes blogai

gyvename, negerai elgiamės. Jei mes tikime Dievo Žodžiu, jei paklūstame Žodžiui, tuomet jis tampa veiksmingas mumyse: pakeičia mūsų elgesį, mūsų mąstymą, priverčia mus gyventi kitaip, motyvuoja mus gyventi pagal Dievo Žodį. Dievo Žodis skatina mus pasitaisyti, pasikeisti, gyventi ne taip, kaip mes norime, bet taip, kaip Dievo Žodis sako. Kai mes nusižengiame, tada Šv. Dvasia mums meta iššūkį, iškelia Dievo Žodžio tiesą, kuri mus įtikina tuo, kad mes negerai elgiamės ar negerai mąstome. Todėl mums būtina skaityti, studijuoti Dievo Žodį, kad jis apsigyventų mūsų sielose.

2. Šv. Dvasia naudoja kitą Kristaus kūno narį, kuris mus irgi gali pataisyti, papeikti Dievo Žodžiu. Tikintysis Dievo Žodžiu gali sugrąžinti mus į teisingą gyvenimą, į gyvenimą pagal Dievo malonę. Kol 1, 28 skaitome: „Kurį [Kristų] mes skelbiame, perspėdami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų visokeriopa išmintimi; kad mes pristatytume kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje“. Paulius sako, kad mes skelbiame, perspėjame, mokome kiekvieną žmogų Kristaus mokslo. Kai žmogus blogai elgėsi, blogai mąstė, tai Paulius ir kiti Kristaus kūno nariai Dievo Žodžiu mokė ir perspėjinėjo tą žmogų, jį pataisė, papeikė, pabarė, kad sugrąžintų į teisingą krikščionišką gyvenimą.

3. Gal 6, 7-8: „Neapsigaukite; iš Dievo nepasišaipysi; nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Nes kas sėja savo kūnui, iš kūno pjaus sugedimą; bet kas sėja Dvasiai, iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą“. Jei mes atsisakome Šv. Dvasios mokymo, pabarimo, pataisymo, jei mes atsisakome to, kad kiti mus Dievo Žodžiu pataisytų, tuomet mes pjauname tai, ką pasėjome. Mums tenka pasimokyti iš skaudžių savo pačių klaidų.

Visi tie trys dalykai mus disciplinuoja, sugrąžina į teisingą krikščionišką gyvenimą, kaip moko Dievo Žodis gyventi. Toks yra gyvenimas pagal malonę.

Jei malonės principas – meilė, jums gali kilti klausimas, kaip tuomet yra su Ef 5, 21 kur skaitome: „Paklusdami vieni kitiems **Dievo baimėje**“. Nepainiokime šios Dievo abimės su įstatymo laiku egzistavusia Dievo baime. Laiške efeziečiams kalbama apie dievotą baimę. Tai nėra baimė, kad būsime nubausti; tai pagarbi baimė Dievui. Žinodamas, ką Kristus padarė už mane ant kryžiaus, aš tiesiog bijau daryti priešingai, nei reikalauja Dievo Žodis. Iš padėkos tam, ką Kristus padarė už mane, aš nenoriu daryti to, ką skatina mano kūniškumas.

Pagal įstatymą žmonės bijodavo būti atmestini. Tačiau Paulius rašo, kad mes turime drąsų priėjimą prie Dievo per Kristų. Mes nesame atmestini. Mes turime priėjimą prie Dievo dėl Kristaus aukos.

Pagal įstatymą žmogus turi gėdą ir nepilnavertiškumo kompleksą. Na, o malonė mumyse pagimdo dievotą liūdesį. Dievo Žodžio pagalba aš galiu pripažinti, kad

aš negerai darau, negerai elgiuosi, blogai mąstau. Žiūrėdamas į Dievo Žodį ir matydamas savo poziciją Kristuje, aš galiu atstatyti save, nebūti toks, koks esu iš prigimties. Pagal įstatymą kaltė, gėda tik slegia. O pagal malonę, kai mes suprantame tikrą kaltę, kad mes negerai elgiamės, mes turime laisvę, mes Dievo Žodžio pagalba galime sugrąžinti save į gyvenimą pagal malonę, sugrąžinti save į teisingą kelią. Dievas mums davė teisę, davė laisvę tai padaryti. Mes turime gyventi ne pagal įstatymą, ne kūno pajėgumu, tarsi siekdami kažką padaryti, bet turime gyventi vidiniu žmogumi, pagal malonę. Mes turime gyventi nauju žmogumi, kurį turime Kristuje.

Nėra sunku pasitikrinti, ar jūs pats vaikštote pagal Dvasią ar ne, pagal įstatymą ar pagal malonę. Kaip tai padaryti? Sugretinkite Pauliaus užrašytus laiškus su jūsų kasdieniu gyvenimu ir pamatysite, kaip gyvenate iš tikrųjų. Pasitikrinkite, ar jūs gyvenate pagal malonę. Jei jūs gyvenate pagal įstatymo principus: „Aš darysiu tai ir tai, kad pasiekčiau tai ir tai, kad susilaukčiau Dievo palaiminimų... Aš turiu tai daryti, kad susilaukčiau iš Dievo atsakymo į mano maldas...“ ir panašiai, tai tuomet jūs gyvenate pagal įstatymo principus, siekdamas užsitarnauti Dievo palankumą. Tuomet jūs gyvenate kūniškai, savo kūno pajėgumu, bet ne taip, kaip moko Dvasia jus gyventi.

Dvasia moko gyventi pagal malonę, vadovaujantis malonės principais, o ne pagal įstatymą. Todėl būtina sužinoti, kaip Dievo malonė veikia mūsų gyvenimuose. To Paulius ir moko Laiške romiečiams.

• *Rom 4, 8* •
„Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats nepriskaitys nuodėmės“.

Jau žinome, kad Paulius cituoja Dovydą kaip pavyzdį, koks džiaugsmas užvaldo žmogų, kai šis žino, kad Dievas atleido jam nuodėmes be jokių darbų. Paulius pateikia Dovydą, kaip gyvą pavyzdį, kad parodytų, kaip praeityje Dievas išteisino žmogų, kai šis tikėjo Dievo Žodžiu. Anuo metu žmonės nesuprasdavo, kaip gi Dievas gali išteisinti žmogų vien tikėjimu, nes jiems toks pažinimas nebuvo apreikštas. Tačiau šiame malonės amžiuje Paulius mums atskleidžia jam duotą naują žinią, kad Dievas visais laikais žmogų išteisindavo tikėjimu. Praeities žmogus tikėjimu darydavo tam tikrus darbus, kuriuos jam liepdavo Dievo Žodis daryti, ir Dievas jį išteisindavo tikėjimu. Žinome, kad Dievas tai darė per Savo pakantumą, nes jis anuo metu buvo pakantus. Šiandien Dievas išteisina tikėjimu tą žmogų, kuris tiki Jėzumi.

Dovydas rašo psalmėse ir džiaugiasi, kad Dievas jam nepriskaitys nuodėmės, kad Jis priskirs jam teisumą be jokių darbų. Tai – malonės principas – kuomet Dievas viską duoda už dyką, dovanai, nieko nereikalaudamas užsidirbti. Tai visiškas užbaigtas nuodėmių atleidimas.

Laiško romiečiams 4 skyriaus, 6-8 eilutėse atskleisti du pagrindiniai dalykai:

1. Visiškas nuodėmių atleidimas. Kitaip tariant – tikinčiojo saugumas. Kalbama apie saugumą tikinčiojo, gyvenusio praeityje pagal įstatymą. Šis praeityje gyvenusio žmogaus saugumas yra išaiškinamas Pauliaus laiškuose. Paulius atskleidžia Laiške romiečiams, kaip praeityje žmonės gyveno pagal Dievo Žodį, tikėjo Dievo Žodžiu, todėl Dievas buvo pakantus tiems žmonėms ir atleisdavo jiems nuodėmes. Žmogui praeityje būdavo atleidžiamos nuodėmės ir jis būdavo išteisinamas Jėzaus Kristaus aukos pagrindu, nes Dievas žinojo, kad ateityje ateis Kristus ir mirs už juos. Praeityje žmonės būdavo išteisinami lygiai taip pat, kaip ir mes – Jėzaus Kristaus krauju. Tik praeityje tai dar nebuvo jiems atskleista, jie to dar nežinojo, tai dar tebebuvo paslaptis. Ar žmonės praeityje, kuriem būdavo atleidžiamos nuodėmės ir įskaitytas teisumas, turėjo amžiną saugumą? Taip. Saugumas tuo ir remiasi, kad žmogui atleidžiamos nuodėmės ir įskaitomas teisumas. Tik jie to dar nežinojo. Senajame Testamente mokoma, kad žmogus gali prarasti savo išgelbėjimą, savo amžiną saugumą. Tačiau dabar iš Pauliaus malonės evangelijos žinome, kaip Dievas praeityje atleisdavo žmogui nuodėmes ir priskirdavo teisumą. Lygiai taip pat kaip ir mums. Jie yra lygiai tokie pat saugūs, kaip ir mes. Kristaus kraujas jiems duoda visišką, amžiną saugumą, kaip ir mums. Tik skirtumas tas, kad žmogus praeityje nežinojo, kad jis turi amžiną saugumą.

2. Gyvenimas įstatymo vergystėje. Ps 51, 11 skaitome: „Neatmesk manęs iš savo akivaizdos; ir savo **šventos dvasios neatimk** nuo manęs“. Ar tai panašu į tai, kad žmogus yra amžinai saugus? Nepanašu, tiesa? Atrodo, kad žmogus gali prarasti savo išgelbėjimą, savo saugumą. Pažiūrėkime į tai įdėmiau.

Hbr 2, 14-15: „Kadangi vaikai yra kūno ir kraujo dalininkai, tai taip pat ir jis pats dalyvavo tame; kad per mirtį sunaikintų turėjusį mirties jėgą, tai yra velnią; ir išvaduotų tuos, kurie **per mirties baimę** visą savo gyvenimą buvo pavaldūs vergystei“.

Skaitydami matome, kad Senojo Testamento šventasis buvo pavaldus įstatymo vergystei. Kodėl? Todėl, kad jis turėjo mirties baimę. Įstatymas praeityje mokė žmogų daryti tam tikrus darbus, idant šis užsitarnautų Dievo palankumą. Žmogus bijodavo mirti, jis nebūdavo tikras, ar jis viską padarė, ar jis tikrai turi Dievo palankumą. Jis bijojo – „o gal po mirties aš eisiu į pragarą?“ Todėl jis visą laiką darė gerus darbus, nes nebuvo garantuotas savo ateitimi, bijojo mirti. Žinia, kad žmogus turi visą laiką daryti darbus, niekada neduoda žmogui amžino saugumo. Kodėl? Todėl, kad jis nežino, ar jis gerai tuos darbus daro. O gal jis nedaro taip gerai, kaip Dievo Žodis reikalauja...

Žmogus niekada nebuvo tikras, kad per savo gyvenimą yra viską teisingai padaręs. Ir ta mirties baimė laikė žmones įstatymo vergystėje, skatino žmogų pastoviai daryti darbus, kurių reikalauja Dievo įstatymas.

Tuo tarpu Rom 8, 15 skaitome: „Nes jūs negavote vergystės dvasios, **kad vėl bijotumėte**; bet gavote vaikystės Dvasią, kuria šaukiame: ‘Aba, Tėve!’“

Mes negavome vergystės dvasios, kokią turėjo praeityje, pagal Senąjį Testamentą gyvenę žydai. Įstatymas nurodė, ką reikia daryti, ir žmogus iš baimės, bijodamas, kad neprarastų palaiminimo, darė nurodytus darbus. Baimė buvo jų gyvenimo variklis. Praeityje žmogus neturėjo laisvės, kurią suteikia malonė. Jie neturėjo tokios laisvės, kokią mes turime. Nors jie turėjo tokį pat išteisinimą ir nuodėmių atleidimą kaip ir mes, tačiau jie to nežinojo, jiems nebuvo tai apreikšta. Jie nebūdavo tikri, ar viską padarė taip, kaip iš jų reikalavo įstatymas. Todėl visą gyvenimą jie buvo įstatymo vergystės valdžioje.

Štai, žiūrėkite, Mt 24, 13 skaitome: „Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas“. Labai aiškiai parašyta, ką žmogus turi daryti, kad būtų išgelbėtas. Ištverti iki galo. Galas tai yra Suspaudimo galas. Ką reiškia „bus išgelbėtas“?

Jer 30, 4-7: „Ir šitie yra žodžiai, kuriuos VIEŠPATS kalbėjo apie Izraelį ir Judą. Nes taip sako VIEŠPATS: ‘Mes girdėjome drebėjimo, baimės balsą, o ne taikos. Klauskite tad ir pažiūrėkite, ar vyras gali gimdyti? Kodėl matau kiekvieną vyrą su rankomis ant strėnų kaip gimdančiąją, ir kiekvienas veidas išblyškęs? O varge! Nes didi ta diena, nėra jai lygios; tai Jokūbo vargo laikas [tai – 7 Didžiojo suspaudimo metai]; tačiau jis bus išgelbėtas iš jo’“. Apie kokį išgelbėjimą kalbama 7 eilutėje?

Jer 30, 8-9: „Nes tą dieną atsitiks, – sako kariuomenių VIEŠPATS, – kad aš sulaužysiu jo jungą nuo jo kaklo ir sutraukysiu jo pančius, ir jis nebetarnaus svetimšaliams; bet jie tarnaus VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir Dovydui, savo karaliui, kurį jiems prikelsiu“. Čia kalbama apie išvadavimą iš priešų ir karalystės paveldėjimą.

Taigi, grįžtant prie Mt 24, 13: „Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas“, matome, kad kalbama ta pačia tema – jog ateityje žydai bus išvaduoti iš priešų rankos, jiems nebetarnaus, bet tarnaus Savo Dievui amžinoje karalystėje.

Mt 24, 14: „Ir ši karalystės evangelija bus paskelbta visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms; ir tada ateis galas“.

Lk 1, 67-75: „Ir jo tėvas Zacharijas buvo pripildytas Šventosios Dvasios bei pranašavo, sakydamas: ‘Tebūna palaimintas Izraelio Viešpats Dievas; nes jis aplankė ir atpirko savo tautą, ir iškėlė mums išgelbėjimo ragą savo tarno Dovydo namuose; kaip jis kalbėjo savo šventųjų pranašų burna, kurie buvo nuo pasaulio pradžios, kad mes būtume išgelbėti nuo savo priešų ir iš rankos visų tų, kurie mūsų nekenčia; kad įvykdytų gailestingumą, pažadėtą mūsų tėvams, ir prisimintų savo šventąją sandorą; priesaiką, kurią jis prisiekė mūsų tėvui Abraomui, jog jis skirtų mums, kad mes, būdami išvaduoti iš mūsų priešų rankos, galėtume jam be baimės tarnauti šventume ir teisume jo akivaizdoje per visas mūsų gyvenimo dienas’“.

Vėlgi matome, kad Izraelis bus išgelbėtas iš savo priešų ir per amžius tarnaus Savo Dievui. Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir sunaikins jų priešus, tada Izraelio tauta įeis į karalystę, kurią paveldės per amžius.

Jn 10, 28-29: „Ir aš joms duodu amžinąjį gyvenimą; ir jos niekada nepražus, ir niekas jų neišplėš iš mano rankos. Mano Tėvas, kuris man jas davė, yra didesnis už visus; ir niekas negali jų išplėšti iš mano Tėvo rankos. Aš ir mano Tėvas esame viena“.

Kam bus duotas amžinasis gyvenimas?

Ankstesnėje eilutėje rašoma: „Mano avys klauso mano balso, ir aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane“ (Mt 10, 27). Avys klauso Jėzaus balso ir seka paskui jį. Toms avims duodamas amžinasis gyvenimas. Kiek ilgai jos seka paskui Jį? Pastebėkime, kad 27 eilutė parašyta esamuoju laiku. Jos pastoviai klauso Jėzaus ir seka paskui Jį.

Jn 8, 31: „Tada Jėzus tarė tiems žydams, kurie įtikėjo jį: ‘Jeigu jūs pasiliekate mano žodyje, tikrai esate mano mokiniai’“. Ką reikia daryti, kad būtum Jėzaus mokiniu? Pasilikti Jėzaus Žodyje. Nuolat turi klausyti Jėzaus Žodžio ir nuolat juo sekti. Tai yra pasilikimas Dievo Žodyje. Jie tai turi daryti nuolat. Čia aiškiai iškeliama sąlyga: **jei** kažką darysi, **tuomet** kažką ir gausi.

Jn 5, 24: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas klauso mano žodžio ir tiki mane siuntusiuoju, turi amžinąjį gyvenimą ir neateis į pasmerkimą; bet yra perėjęs iš mirties į gyvenimą“. Ar tokia šiandieninio išgelbėjimo žinia? Ne.

Mes šiandien sakome: „Tikėk tuo, kad Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus už tavo nuodėmes, sumokėjo pilną mokestį ir trečią dieną prisikėlė”. Mes žmonėms nesakome: „Klausyk ką Jėzus sako ir tikėk Dievu Tėvu“. Tai ne mums skirta žinia. Tai žinia pagal įstatymą gyvenusiam žydui. Praeityje žmogus nuolat klausėsi, ką sakė Jėzus, tikėjo Dievu Tėvu ir sekė paskui Jėzų. Ir jis turėjo amžinąjį gyvenimą. Bet koks yra tas amžinasis gyvenimas?

Jn 8, 51: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ‘Jei kuris laikosi mano pasakymo, jis niekada nematys mirties’“. Amžinas gyvenimas – tai niekada nematyti mirties.

Lk 18, 28-30: „Tada Petras tarė: ‘Štai mes viską palikome ir sekėme paskui tave’. Ir jis tarė jiems: ‘Iš tiesų sakau jums: nėra nei vieno, kuris paliko namus ar tėvus, ar brolius, ar žmoną, ar vaikus dėl Dievo karalystės ir kuris negautų daugeriopai šiuo metu bei amžinojo gyvenimo ateinančiame pasaulyje’“.

Jn 11, 25-26: „Jėzus jai tarė: ‘Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas: kas manimi tiki, nors ir bus miręs, tačiau gyvens; ir kas tik gyvena bei tiki manimi, niekada nemirs’“. Tuo laiku žmonės turėjo galimybę gyvi įeiti į jiems pažadėtą karalystę. Žydams amžinasis gyvenimas – tai būti išgelbėtiems nuo jų priešų ir įeiti į amžiną karalystę.

Jn 15, 1-5: „Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas – žemdirbys. Kiekvieną manyje esančią šaką, neduodančią vaisiaus, jis pašalina; ir kiekvieną šaką, duodančią vaisių, apvalo, kad ji neštų daugiau vaisiaus. Dabar jūs esate švarūs per žodį, kurį jums esu kalbėjęs. Pasilikite manyje, ir aš jumyse. Kaip šaka negali duoti vaisiaus iš savęs, jei ji nepasilieka vynmedyje; taip ir jūs negalite, jei nepasiliekate manyje. Aš esu vynmedis, jūs esate šakos: kas pasilieka manyje, ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manęs nieko negalite padaryti“. Jėzus kreipiasi į tikinčiuosius, į mažąją kaimenę, kurie gyvens amžinoje karalystėje. Todėl Jis sako: „**Jei** pasiliksite manyje, **galėsite** daryti visus darbus. **Jei** nepasiliksite manyje, nieko **negalėsite** padaryti“.

Jn 15, 6: „Jei kuris nepasilieka manyje, yra išmetamas kaip šaka, ir sudžiūna; ir žmonės jas surenka bei įmeta į ugnį, ir jos yra sudeginamos“. Per didįjį Suspaudimą ugnis išvalys Izraelio tautą, atrinks tikruosius tikinčiuosius, o netikrieji bus sudeginti.

Žydai turėjo galimybę būti dalimi tos mažosios kaimenės ir pasilikti Jėzuje tam, kad nebūtų sudeginti kartu su netikinčiais žydais. O kaip žydas galėjo patekti į tą mažąją kaimenę? Jis turėjo apsigalvoti, išpažinti savo nuodėmę ir pasikrikštyti vandeniu. Išgelbėjimas – tai ne vien atskiro žydo, bet ir visos Izraelio tautos išgelbėjimas, kad jie būtų tikroji tikinti tauta, nes netikinčioji Izraelio dalis bus sudeginta.

2 Pt 1, 10-11: „Todėl, broliai, juo labiau stenkitės sutvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą; nes jei tai darote, jūs niekada nepargriūsite; nes taip gausiai jums bus parūpintas įėjimas į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę“. O kas, jei kuris iš jų atkris? Kas su juo atsitiks?

1 Jn 2, 19: „Jie išėjo iš mūsų, bet jie nebuvo iš mūsų; nes jeigu jie būtų buvę iš mūsų, jie be abejo būtų pasilikę su mumis; bet jie išėjo, kad išaiškėtų, jog ne visi buvo iš mūsų“. Vėl gi, kalba eina ne apie atskirą individą, bet apie Izraelio tautos išgelbėjimą, apie atpažinimą tų, kurie yra tikri Izraelio tikintieji, ir tų, kurie yra netikri Izraelio tikintieji. Tie, kurie atpuola, atkrenta, išaiškėja, kad jie nebuvo tikri tikintieji. Tik apsimetėliai. Per 7 Didžiojo suspaudimo metus ugnis išbandys Izraelio tautą, atskirs tikinčiuosius nuo netikinčiųjų. Tikrieji tikintieji bus atrinkti. Netikrieji tikintieji, kurie atkris, kurie išaiškės, kad nebuvo iš Izraelio tikinčiųjų, bus sudeginti. Jie tik buvo apsimetėliai. Jie tik kalbėjo, kad yra Abraomo vaikai. Tačiau jie yra Abraomo vaikai tik pagal kūną, bet ne tikėjimu. Jie netikėjo Dievo Žodžiu, buvo tik apsimetėliai, turėdami išorinį apipjaustymą. Jų tėvas – šėtonas, kaip Jėzus Kristus kalbėjo fariziejams ir kitiems netikintiesiems. Kai Dievas atrinks tikrus tikinčiuosius ir sudegins apsimetėlius, tuomet tikri, išbandyti tikintieji bus išgelbėti iš savo priešų ir įeis į karalystę, jiems pažadėtą žemėje. Tikintieji izraelitai turės ištverti iki galo, praeiti išbandymą, kad įrodytų, jog yra tikri tikintieji.

Tačiau šiandien mes, tikintieji, gyvendami pagal Dievo malonę kaip Kristaus kūno bažnyčia, viską gavome iš anksto, mums nereikia ištverti iki galo. Mes viską jau gavome dovanai: visus dvasinius palaiminimus, nuodėmių atleidimą, išteisinimą, amžiną gyvenimą ir kitus dalykus. Mes gyvename pagal visiškai skirtingą programą – pagal malonės programą.

• *Rom 4, 9* •

„Ar tuomet šitas palaiminimas ateina tik ant apipjaustymo, ar taip pat ir ant neapipjaustymo? Nes mes sakome, kad Abraomui tikėjimas buvo priskaitytas teisumu“.

Ar palaiminimas ateina tik apipjaustytiems žydams? Laiško romiečiams 3 skyriuje, 29-30 eilutėse Paulius aiškiai pasakė: „Ar jis vien tik žydų Dievas? Argi jis nėra ir pagonių? Taip, ir pagonių, kadangi yra vienas Dievas, kuris tikėjimu išteisins apipjaustymą ir per tikėjimą — neapipjaustymą“.

Kadangi Abraomas buvo apipjaustytas, ir tikėjimas jam buvo priskaitytas teisumu, ar iš to seka, kad tik apipjaustytieji gaus tą išteisinimą, tą palaiminimą, kurį gavo Abraomas? Tai paaiškina tolimesnės eilutės.

• *Rom 4, 10-11* •

„Tad kaipgi jis buvo priskaitytas?
Kai jis buvo apipjaustyme ar neapipjaustyme?
Ne apipjaustyme, bet neapipjaustyme.

Ir jis gavo apipjaustymo ženklą,
antspaudą tikėjimo teisumo,
kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas,
kad jis būtų tėvas visų tų, kurie tiki,
nors jie ir nebūtų apipjaustyti;
kad ir jiems būtų priskaitytas teisumas...“

Abraomui teisumas buvo priskaitytas tuomet, kai jis dar buvo pagonis, kai jis dar buvo neapipjaustytas.

Abraomas dar būdamas pagonis patikėjo Dievu, ir Dievas jam davė apipjaustymą kaip ženklą, kad parodytų, jog Abraomas turi tikėjimo teisumą. Kodėl Dievas išteisino Abraomą, kai šis buvo dar neapipjaustytas pagonis? Kaip ir skaitome šiose eilutėse: „Kad jis būtų tėvas visų tų, kurie tiki, nors jie ir nebūtų apipjaustyti; kad ir jiems būtų priskaitytas teisumas“.

Dievas tai padarė tam, kad jis būtų tėvas visų tų, kurie tiki, nors jie ir nebūtų apipjaustyti, kad ir jiems būtų priskaitytas teisumas.

Gal 3, 6-8 skaitome: „Kaip Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu. Todėl žinokite, kad tie, kurie iš tikėjimo, tie yra Abraomo vaikai. Ir Raštas, numatydamas iš anksto, kad Dievas išteisins pagonis per tikėjimą, prieš tai paskelbė Abraomui evangeliją sakydamas: ‘Tavyje bus palaimintos visos tautos’“. Dievas pažadėjo amžinąjį gyvenimą Abraomui ir jo sėklai, tai yra Izraelio tautai. Tačiau mes esame neapipjaustyti pagonys. Tam, kad ir mes gautume amžino gyvenimo pažadą, Dievas iš anksto apsidraudė. Jis iš anksto ėmėsi tam tikrų veiksmų. Žinodamas, kad ateityje turės išteisinti neapipjaustytus pagonis, Dievas ir Abraomą išteisino kai šis dar buvo neapipjaustytas pagonis, kaip ir mes. Tokiu būdu Abraomas tapo neapipjaustytųjų pagonių tėvas. Paskui Dievas sudarė su Abraomu sandorą ir jį apipjaustė, kad taip pat ir apipjaustytieji, kurie gims iš Abraomo, gautų amžinąjį gyvenimą.

Abraomas yra tiek neapipjaustytųjų, tiek ir apipjaustytųjų, tai yra pagonių ir Izraelio tautos. Todėl ir mes gavome iš Dievo amžinąjį gyvenimą, nes Dievas išteisino

Abraomą ir pažadėjo jam amžiną gyvenimą tada, kai šis dar buvo neapipjaustytas pagonis. Nors mes ir esame neapipjaustyti, tačiau Abraomas yra mūsų tėvas, mes esame jo sėkla. Kadangi esame jo sėkla, mes paveldime amžinąjį gyvenimą.

Dievas Abraomui davė apipjaustymą. Kaip jau anksčiau buvo minėta, apipjaustymas simbolizuoja, kad žmogus savo kūno pajėgumu nieko negali padaryti, kas patiktų Dievui. Jis turi atsikratyti savo kūniškumo, nes tai Dievui visiškai nepatinka. Žmogui reikia pasitikėti ne tuo, ką jis pajėgia padaryti, bet tuo, ką Dievas sako, ką Jis padarys. Žmogus savo darbais negali nieko padaryti, todėl Dievas padarė už Abraomą tai, ko jis pats negalėjo padaryti. Abraomui gimė Izaokas tada, kai jis savo jėgomis jau negalėjo turėti vaikų. Dievas jį įgalino tai padaryti. Būti Abraomo vaiku – nereiškia turėti vien fizinį apipjaustymą, to neužtenka. Būti Abraomo vaiku reiškia tikėti, kaip Abraomas pasitikėjo Dievo Žodžiu. Kadangi Abraomas tikėjo Dievu, jam buvo suteiktas apipjaustymas, simbolizuojuantis jo tikėjimą Dievo Žodžiu. Apipjaustymas buvo kaip ženklas, kad žmogus tiki Dievu. Pats apipjaustymas yra bevertis. Vertę turi tai, apie ką kalba apipjaustymas, tai yra, kad žmogus turi atsisakyti to, ką jis pats gali padaryti, ir visiškai pasitikėti tuo, ką padaryti gali Dievas.

Fizinis apipjaustymas

Istorija parodo, kad žydai klaidingai suprato apipjaustymą, jie tuo tik didžiavosi. Žydai buvo tik religingi, bet jie neturėjo tikėjimo.

Rom 2, 28-29 skaitėme: „Nes ne tas žydas, kuris toks yra išoriškai; nei apipjaustymas yra tas, kuris yra išoriškas kūne; bet tas yra žydas, kuris toks yra viduje; ir apipjaustymas yra tas širdies, dvasioje, o ne raidėje; kurio gyrius nėra iš žmonių, bet iš Dievo“. Fizinis apipjaustymas nedarė žydo tikru žydu. Pats svarbiausias dalykas prieš Dievą – tai širdies apipjaustymas. Žydai buvo įsitikinę, kad jiems pakanka vien fizinio apipjaustymo. Tačiau Paulius Laiško romiečiams 2 ir 3 skyriuose paaiškina, kad įstatymas tik pasmerkia žmogų. Tas, kuris tik fiziškai apsipjaustęs, bet širdyje neturi tikėjimo, ant to krenta Dievo rūstybė. Dievo teisumas smerkia tokį žmogų, kuris tokiais savo išoriniais dalykais, kaip apipjaustymas, bando kelti savo teisumą.

Žiūrėkite, ką Kristus apie tai sakė. Mt 3, 5-9: „Tuomet išėjo pas jį Jeruzalė ir visa Judėja, ir visa sritis aplink Jordaną, ir buvo jo krikštijami Jordane, išpažindami savo nuodėmes. Bet, pamatęs daugelį iš fariziejų ir sadukiejų ateinančių prie jo krikšto, jis jiems tarė: ‘O angių išperos, kas jus perspėjo bėgti nuo ateinančios rūstybės? Todėl duokite deramų apsigalvojimo vaisių; ir nemanykite sakyti savyje: „Mes turime Abraomą savo tėvu“, nes aš jums sakau, kad Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui’“. Netikintys žydai galvojo, kad su jais viskas tvarkoje, kad jie neturi jokių problemų, jie teisūs Dievo akyse. Jie yra Abraomo vaikai, Abraomo sėkla, fiziškai apipjaustyti. Tačiau Jonas Krikštytojas jiems pasakė, kad reikia kur kas daugiau, nei būti tik fiziniu Abraomo palikuoniu. Reikia turėti ne tik fizinį apipjaustymą, bet ir širdies

apipjaustymą. Reikia tikėti Dievo Žodžiu. Reikia būti Abraomo vaiku per tikėjimą.

Jn 8, 33: „Jie atsakė jam: 'Mes esame Abraomo sėkla ir niekada niekam nevergavome; kaipgi tu sakai: Jūs būsite išlaisvinti'?" Žydai didžiuodamiesi sakė esą laisvi. Tačiau jų dvasinis nuosmukis apakino jų akis, jie nenorėjo pripažinti, kad jie nebuvo laisvi. Jie buvo vergystėje. Tuo metu visą pasaulį, tame tarpe ir žydus, valdė Roma.

Jn 8, 37-41: „'Žinau, kad esate Abraomo sėkla; bet siekiate mane užmušti, kadangi mano žodis neturi jumyse vietos. Aš kalbu tai, ką esu matęs pas savo Tėvą, o jūs darote tai, ką esate matę pas savo tėvą'. Jie atsakė ir jam tarė: 'Abraomas yra mūsų tėvas'. Jėzus jiems sako: 'Jeigu jūs būtumėte Abraomo vaikai, jūs darytumėte Abraomo darbus. Bet dabar jūs siekiate nužudyti mane, žmogų, kuris jums kalbėjo tiesą, kurią aš girdėjau iš Dievo; šito nedarė Abraomas. Jūs darote savo tėvo darbus'. Tada jie tarė jam: 'Mes nesame gimę iš paleistuvystės; mes turime vieną Tėvą – Dievą'". Žydai priešgyniavo, sakydami, kad jie nėra gimę iš paleistuvystės. Kodėl jie taip pasakė? Jie sugretino save su Jėzumi ir kaltino Jį, neva Jėzus yra gimęs iš paleistuvystės. Kodėl jie Jėzų taip kaltino? Todėl, kad jie netikėjo nekaltu Jėzaus prasidėjimu. Jie netikėjo, kad Jėzus Marijai gimė be vyro pagalbos, kad Jėzaus tėvas buvo Šv. Dvasia. Jie tuo netikėjo ir apkaltino, kad jo mama, Marija, paleistuvavo.

Jn 8, 43-44. 47: „Kodėl jūs nesuprantate mano kalbos? Todėl, kad jūs negalite klausytis mano žodžio. Jūs esate iš savo tėvo – velnio, ir norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pradžios buvo žmogžudys ir nepasiliko tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kai jis kalba melą, kalba iš savęs; nes yra melagis ir to tėvas. Kas yra iš Dievo, tas klausosi Dievo žodžių; jūs todėl neklausote jų, kadangi nesate iš Dievo".

Jn 8, 42: „Jėzus jiems tarė: 'Jeigu Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte mane, nes aš išėjau ir atėjau iš Dievo'". Jėzus jiems sako, kad būti fiziniu Abraomo palikuonimi neturi jokios reikšmės. Svarbiausia žmogaus tikėjimas Dievu.

Būti vien tik fiziniu Abraomo palikuonimi neturėjo jokios svarbos. Reikėjo tikėti ir gyventi Dievo Žodžiu, tuo, ką Dievas sako.

Ką apipjaustymas turėjo kalbėti izraelitui? Tai, kad jie yra Izraelio sėkla ir niekas nepriklauso nuo jų, o viskas priklauso tik nuo Dievo. Viskas eina per tikėjimą Dievo Žodžiu. Be tikėjimo nebūtų gimęs Izaokas, nebūtume gimę ir mes. Žydai turėjo suprasti, kad jie yra tikėjimo vaikai, kad juos Dievas pagimdė per tikėjimą.

•• ...Jis gavo apipjaustymo ženklą,
antspaudą tikėjimo teisumo... ••

Pastebėkime, kaip Dievas išteisino Abraomą: Abraomas buvo išteisintas tikėjimu kai dar buvo neapipjaustytas. Dievas Abraomą išteisino tikėjimu, davė jam apipjaustymo ženklą, tikėjimo teisumo antspaudą, kad jis būtų tėvas visų tų, kurie tiki, nors jie ir nebūtų apipjaustyti, kad ir jiems būtų priskaitytas teisumas. Abraomas buvo

išteisintas tikėjimu, kad jis būtų neapipjaustytųjų tėvas, kad ir jiems būtų priskaitytas teisumas. Ir taip pat, kad jis būtų apipjaustymo tėvas.

• *Rom 4, 12* •

„Ir tėvas apipjaustymo tiems,
kurie ne tik iš apipjaustymo, bet ir vaikšto
mūsų tėvo Abraomo pėdomis to tikėjimo,
kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas“.

Apipjaustytieji turi būti tokie pat, kaip ir neapipjaustytieji, jie turi vaikščioti tikėjimu. Žydai turi būti kaip buvo neapipjaustytas Abraomas. Jie turi tikėti tuo, ką sako Dievas, kaip ir Abraomas tikėjo Dievu, kai jis buvo dar neapipjaustytas. Žydai turi turėti tikėjimo teisumą. Paulius skelbia Neapipjaustymo evangeliją. Žydai dabar turi būti tokie pat, kaip ir neapipjaustyti. Šiandien kiekvienas, kuris elgiasi kaip neapipjaustytas Abraomas, gali būti išteisintas tikėjimu. Abraomas, būdamas neapipjaustytas pagonis, tikėjo tuo, ką Dievo Žodis jam sako. Dievas jo tikėjimą užskaitė teisumu. Lygiai taip pat ir dabar: ar tu žydas, ar ne žydas, turi elgtis kaip neapipjaustytas, tai yra, tikėti tuo, ką sako Dievo Žodis.

Rom 9, 30-32: „Ką mes tuomet pasakysime? Kad pagonys, kurie nesekė teisumu, yra pasiekę teisumą – teisumą, kuris yra iš tikėjimo. Bet Izraelis, kuris sekė teisumo įstatymu, nepasiekė teisumo įstatymo. Kodėl? Nes jie ieškojo to ne tikėjimu, bet tarytum įstatymo darbais. Nes jie užkliuvo už to suklupimo akmens“. Paulius sako, kad pagonys, neapipjaustytieji, nebandė kelti savo teisumo. Jie priėmė tikėjimu tai, ką Dievas sako, suprasdami, kad jie yra nusidėjėliai prieš Dievą. Jie priėmė tą teisumą, kurį Dievas duoda per tikėjimą. Na, o žydai, kaip rašoma Rom 10, 3-4, „...nežinodami Dievo teisumo ir imdamiesi įtvirtinti savąjį teisumą, patys nepakluso Dievo teisumui. Nes Kristus yra įstatymo galas teisumui kiekvieno, kuris tiki“. Žydai bandė savo darbais iškelti savo teisumą Dievo akyse. Tačiau jie negavo Dievo teisumo, nes netikėjo Dievu.

Rom 11, 13 skaitome: „Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą“.

Kodėl Paulius aukštino savo tarnystę?

Rom 11, 14. 11: „Jei kokiu nors būdu sukelčiau pavydą tiems, kurie yra mano kūnas, ir kai kuriuos jų išgelbėčiau. [...] Tad aš sakau: ar jie suklupo, kad pargriūtų? Apsaugok Dieve, bet verčiau per jų griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims, kad sukeltų jiems pavydą“.

Griuvus Izraeliui, išgelbėjimas atėjo pagonims, **kad sukeltų Izraeliui pavydą**. Kad žydai taip pat elgtųsi, kaip ir pagonys, tai yra, kad priimtų Dievo Žodį tikėjimu. Pagonys elgėsi lygiai taip pat, kaip neapipjaustytas Abraomas – pasitikėjo Dievu. Jie

yra Abraomo vaikai, vaikšto tokiomis pačiomis pėdomis, kaip ir Abraomas vaikščiojo. Taip turi elgtis tie, kurie vaikšto tikėjimu.

Rom 4, 13. 16: „Nes pažadas, kad jis bus pasaulio paveldėtojas, nebuvo Abraomui arba jo sėklai per įstatymą, bet per tikėjimo teisumą. Todėl jis [pažadas] yra iš tikėjimo, kad jis būtų per malonę; su tikslu, kad pažadas būtų tikras visai sėklai; ne tik tai, kuri yra iš įstatymo, bet ir tai, kuri yra iš tikėjimo Abraomo; kuris yra visų mūsų tėvas“.

Kad pagonys gautų amžinąjį gyvenimą, gautų Dievo pažadą, jie turi tapti Abraomo sėkla. Tą pažadą žmogus paveldėja ne per įstatymo darbus, bet per tikėjimą.

Galatai bandė gyventi pagal įstatymą – jie kaip ir žydai ieškojo teisumo iš įstatymo. Todėl Paulius jiems parašė laišką, siekdamas juos pataisyti, kad jie taip klaidingai nemąstytų, apie ką skaitome Gal 3, 1-3: „O kvaili Galatai, kas jus apkerėjo, kad neklausytumėte tiesos, prieš kurių akis Jėzus Kristus buvo aiškiai pavaizduotas, nukryžiuotas tarp jūsų? Vien tai norėčiau iš jūsų sužinoti: **ar jūs gavote Dvasią įstatymo darbais, ar tikėjimo klausymu**? Ar jūs tokie kvaili? Pradėję Dvasioje ar dabar tapote tobuli kūnu?“ Paulius tarsi jiems sako: „Jei jūs tapote išgelbėti tikėjimu, gavote teisumą tikėjimu, tai ką gali duoti jūsų pačių pastangos? Argi jūs taip gavote teisumą?” Paulius jiems sako: „Pradėję Dvasioje ar dabar tapote tobuli kūnu?“ Galatai galvojo, kad palaiminimai jiems ateis ne per tikėjimo klausymą, bet per įstatymo darbus, kai jie kažką darys ir užsitarnaus. Tačiau yra atvirkščiai – palaiminimai ateina klausantis tikėjimo.

Gal 3, 6-7: „Kaip Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu. Todėl žinokite, kad tie, kurie iš tikėjimo, tie yra Abraomo vaikai“. Mes esame Abraomo vaikai ne fiziškai, bet tikėjimu. Mes vaikščiojame tokiais pat žingsniais, kokiais vaikščiojo Abraomas – tikėjimu. Todėl jis ir tapo mūsų tėvu. Mes tikėjimu įžengėme į Abraomo įsūnystę.

Gal 3, 8-9: „Ir Raštas, numatydamas iš anksto, kad Dievas išteisins pagonis per tikėjimą, prieš tai paskelbė Abraomui evangeliją sakydamas: ‘Tavyje bus palaimintos visos tautos’. Taigi tie, kurie yra iš tikėjimo, yra palaiminti su ištikimuoju Abraomu“. Dievo išmintis parūpino, kad mes, pagonys, kurie esame išteisinti tikėjimu, galėtume būti Abraomo vaikai, Abraomo sėkla, ir gautume tokį pat palaiminimą, kurį gavo Abraomas.

• *Rom 4, 13* •

Nes pažadas, kad jis bus pasaulio paveldėtojas, nebuvo Abraomui arba jo sėklai per įstatymą, bet per tikėjimo teisumą.

Apie Abraomui suteiktą pažadą skaitome Hbr 11, 8: „Per tikėjimą Abraomas pakluso, kai buvo pašauktas eiti į vietą, kurią po to gausiąs paveldui; ir išėjo, nežinodamas kur einąs“. Dievas davė Abraomui pažadą, kad jis bus paveldėtojas. Panašiai ir Laiško romiečiams 4 skyriuje yra rašoma, kad jis bus pasaulio paveldėtojas. Hbr 11,

9 rašoma, kad tokį pat paveldą gaus Izaokas ir Jokūbas. Ko laukė Abraomas, jo sūnus ir jo anūkas?

Hbr 11, 10: „Nes jis laukė miesto, kuris turi pamatus, kurio statytojas ir darytojas yra Dievas“. Abraomas laukė ne to, kas yra žemėje, o to, ką Dievas pastatys.

Hbr 11, 13: „Visi šitie mirė tikėjime, negavę pažadėtų dalykų, bet matę tai iš tolo, ir buvo jais įsitikinę, ir priėmė juos, ir išpažino, kad jie buvo svetimšaliai ir keleiviai žemėje“. Jie tikėjimu matė tą pažadą, kuris jiems buvo duotas, tą paveldą, kurį jie gaus per pažadą. Jie visa tai matė, žvelgdami į ateitį.

Hbr 11, 14-19: „Nes tai kalbantys aiškiai pareiškia, kad ieško tėvynės. Ir iš tiesų, jeigu jie būtų turėję mintyje tą, iš kurios išėjo, jie būtų turėję progą sugrįžti. Bet dabar jie trokšta geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios; todėl Dievas nesigėdija vadintis jų Dievu, nes jis paruošė jiems miestą. Per tikėjimą Abraomas aukojo Izaoką, kai buvo mėginamas; ir jis, kuris buvo gavęs pažadus, aukojo savo viengimį sūnų, apie kurį buvo pasakyta: ‘Kad Izaoke bus pašaukta tavo sėkla’, laikydamas, kad Dievas pajėgus jį prikelti, net iš numirusiųjų, iš kur ir atgavo jį kaip atvaizdą“. Abraomas suprato ir tikėjo, kad jis bus prikeltas, kad jis ir jo sėkla bus prikelta, kad jie paveldės jiems duotą pažadą. Abraomas suprato, kad jis ir jo sėkla paveldės žemę per amžius, kaip amžiną paveldą, kai jie bus prikelti iš numirusių. Pranašystėje amžinasis gyvenimas kalba apie karalystę žemėje.

Mk 9, 43. 45. 47: „Ir jei tavo ranka tave piktina, nukirsk ją: tau geriau yra įeiti į gyvenimą luošam, negu turint dvi rankas eiti į pragarą, į ugnį, kuri niekada neužges... [...] Ir jeigu tavo koja tave piktina, nukirsk ją: tau geriau įeiti į gyvenimą raišam, negu turint dvi kojas būti įmestam į pragarą, į ugnį, kuri niekada neužges... [...] Ir jei tavo akis tave piktina, išlupk ją lauk: tau geriau įeiti į Dievo karalystę su viena akimi, negu turint dvi akis būti įmestam į pragaro ugnį...“

Gyvenimas – tai gyvenimas Dievo karalystėje. Amžinasis gyvenimas neatsiejamas nuo Dievo karalystės. Žydai suprato gyvenimą kaip karalystę, o karalystę – kaip amžinąjį gyvenimą.

Mt 19, 16-23: „Ir štai vienas atėjo ir tarė jam: ‘Gerasis Mokytojau, ką gero turiu daryti, **kad aš turėčiau amžiną gyvenimą**?’ Ir jis jam tarė: ‘Kodėl tu mane vadini geru? Nėra nei vieno gero, bet tik vienas, tai yra Dievas; bet jei tu nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų’. Jis jam sako: ‘Kurių?’ Jėzus tarė: ‘Nežudyk’, ‘Nesvetimauk’, ‘Nevok’, ‘Melagingai neliudyk’, ‘Gerbk savo tėvą ir motiną’ ir ‘Mylėk savo artimą kaip save patį’. Jaunas vyras jam sako: ‘Viso to laikiausi nuo savo jaunystės; ko dar man trūksta?’ Jėzus jam tarė: ‘Jei nori būti tobulas, eik ir parduok, ką turi, ir atiduok vargšams, ir tu turėsi lobį danguje; ir ateik bei sek paskui mane’. Bet kai jaunas vyras išgirdo tą pasakymą, jis nuėjo nuliūdęs; nes jis turėjo didelius turtus. Tada Jėzus tarė savo mokiniams: ‘Iš tiesų aš sakau jums, kad turtuolis **sunkiai įeis į dangaus karalystę**’.

Kaip matome, amžinasis gyvenimas siejasi su dangaus karalyste, tai – gyvenimas dangaus karalystėje. Kai žydas galvojo apie karalystę, jis suprato, kad tai amžinasis gyvenimas.

Mt 19, 28-29: „Ir Jėzus jiems tarė: 'Iš tiesų aš sakau jums, kad atgimime, kai žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, kurie sekėte paskui mane, irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio genčių. Ir kiekvienas, kuris paliko namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar žemes dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės **amžinąjį gyvenimą**'".

Lk 18, 29-30: „Ir jis tarė jiems: 'Iš tiesų sakau jums: nėra nei vieno, kuris paliko namus ar tėvus, ar brolius, ar žmoną, ar vaikus dėl Dievo karalystės ir kuris negautų daugeriopai šiuo metu bei **amžinojo gyvenimo** ateinančiame pasaulyje'". Žydai gaus amžinąjį gyvenimą ateityje, kai Jėzus Kristus sėdės Jeruzalės soste. Tai – tas amžinasis gyvenimas, kuris buvo pažadėtas Abraomui Pradžios knygos 15 skyriuje.

Pauliaus laiškuose gi amžinojo gyvenimo sąvoka kiek skiriasi.

Tit 3, 4-5: „Bet kai pasirodė Dievo, mūsų Gelbėtojo, gerumas ir meilė žmogui, jis išgelbėjo mus ne per teisumo darbus, kuriuos mes darėme, bet pagal savo gailestingumą, atgimdymo nuplovimu ir Šventosios Dvasios atnaujinimu".

Tit 3, 7: „Kad, būdami išteisinti jo malone, taptume paveldėtojais **pagal amžinojo gyvenimo** viltį". Būdami išteisinti, mes **jau dabar** turime amžinąjį gyvenimą, mums jo nereikia laukti kaip žydams, kad gautume jį ateityje.

Laiško Titui 1 skyriuje, 2 eilutėje, rašoma: „...su viltimi amžinojo gyvenimo, kurį negalintis meluoti Dievas pažadėjo prieš pasaulio prasidėjimą". Mūsų viltis yra amžinasis gyvenimas, kurį mes paveldėjome. Tikėjimu mes gavome amžinąjį gyvenimą. Įdomu, kad amžinasis gyvenimas mums buvo pažadėtas dar prieš pasaulio prasidėjimą, kol dar nebuvo nei žemės, nei dangaus. Prieš pažadėdamas amžinąjį gyvenimą Abraomui, Dievas jį anksčiau pažadėjo mums, Kristaus kūnui, kurį Jis išsirinko prieš pasaulio sukūrimą, kaip rašoma Laiško efeziečiams 1 skyriuje. Tik vėliau, po pasaulio sukūrimo, Dievas pažadėjo amžinąjį gyvenimą Abraomui ir jo sėklai. Dievas išteisino Abraomą tokiu būdu, kad nesugriautų amžinojo gyvenimo plano, turėto prieš pasaulio sukūrimą. Kai Dievas pažadėjo Abraomui amžinąjį gyvenimą, jis tai padarė tokiu būdu, kad šis amžinojo gyvenimo pažadas būtų ir mums, Kristaus kūnui, kuriems jau buvo pažadėtas prieš pasaulio sukūrimą.

Todėl Dievas ir išteisino Abraomą kai šis dar buvo neapipjaustytas, kaip ir mes esame neapipjaustyti. Dievas tai padarė per Abraomą todėl, kad jis vienintelė pagrindinė sėkla, kuri paveldėjo visus pažadus. Kaip žinia, Kristus yra tikroji Abraomo sėkla. Dievas taip padarė tam, kad viskas eitų per Kristų. Todėl Gal 3, 16-17 rašoma: „Na, o Abraomui **ir jo sėklai** buvo duoti pažadai. Jis nesako: 'Ir sėkloms', kaip daugeliui; bet kaip vienai: 'Ir tavo sėklai', **kuri yra Kristus**. Ir tai sakau, kad sandoros, kuri anksčiau buvo Dievo patvirtinta Kristuje, negali panaikinti po keturių šimtų ir trisdešimties metų atsiradęs įstatymas, kad pažadą paverstų negaliojančiu". Kai Dievas sudarė sandorą su Abraomu, Jis buvo numatęs, kad ta sandora bus patvirtinta Abraomo sėkloje, kuri yra Kristus. Dievas viską sudėjo į Abraomo sėklą todėl, kad ji yra Kristus. Visi pažadai ir paveldai yra per Kristų, per tikrąją sėklą. Todėl tam, kad žmogus gautų iš Dievo visus pažadus, jis turi būti Kristuje.

*•• ...nebuvo ... jo sėklai **per įstatymą,***
***bet per tikėjimo teisumą...** ••*

Jei pastebėsite, Laiško romiečiams 4 skyrius labai glaudžiai susijęs su Laško galatams 3 skyriumi.

Gal 3, 11-12 skaitome: „Bet kad niekas neišteisinamas įstatymu Dievo akyse, yra aišku, nes: 'Teisusis gyvens tikėjimu'. Ir **įstatymas nėra iš tikėjimo**, bet: 'Žmogus, kuris juos daro, jais gyvens'". Pagal įstatymą visi yra prakeikimo valdžioje, nes niekas ištikimai nesilaiko įstatymo. Įstatymo prakeikimas yra antroji mirtis ugnies ežere.

Gal 3, 13: „Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, už mus tapdamas prakeikimu, nes yra parašyta: 'Prakeiktas kiekvienas, kuris kabo ant medžio'".

Kai Kristus mirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes, Jis atpirko mus nuo įstatymo prakeikimo. Jis atpirko mus nuo amžinosios mirties, nuo antrosios mirties. Jėzus Kristus ant kryžiaus pasiėmė mūsų amžinąjį prakeikimą, mūsų antrąją mirtį ir patyrė nuodėmės paveiktos sielos degradavimą. Jis iškentėjo ir patyrė tai, ką mes turėjome iškentėti ir patirti ugnies ežere. Visa tai iškentėdamas Jis mus atpirko nuo antrosios mirties ir nuo įstatymo prakeikimo. Toliau, 14 eilutėje, rašoma, kodėl Jis mus atpirko.

Dievo palaiminimai įgyjami ne laikantis įstatymo, bet per Dievo pažadą

Panagrinėkime keletą eilučių.

Gal 3, 14: „Kad Abraomo palaiminimas ateitų pagonims per Jėzų Kristų; kad mes gautume Dvasios pažadą **per tikėjimą**". Kai mes gavome Šv. Dvasią, mes gavome amžinąjį gyvenimą, nes Šv. Dvasia yra amžinojo gyvenimo davėja.

Gal 3, 21: „Nes j**ei būtų duotas įstatymas, galintis suteikti gyvenimą**, tai iš tikrųjų teisumas būtų buvęs per įstatymą". Įstatymas negalėjo duoti amžinojo gyvenimo, bet Dvasia davė amžinąjį gyvenimą. Toks Dvasios pažadas. Nei vienas negauna amžinojo gyvenimo, prieš tai negavęs teisumo iš Dievo. Mūsų išteisinimas yra kaip raktas, atrakinantis duris į kitus pažadus ir palaiminimus. Amžinojo gyvenimo pažadas duodamas tiems žmonėms, kurie turi Dievo teisumą. Iš Dievo malonės gavus teisumą, nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą, yra klaidinga gyventi pagal įstatymą, kuris nieko negalėjo duoti apart prakeikimo. Apie tai Paulius rašo galatams, kurie, būdami išteisinti tikėjimu ir gavę Dvasios pažadą, bandė gyventi pagal įstatymą, siekdami savo kūno pajėgumu užsitarnauti iš Dievo tai, ką jie jau buvo gavę už dyką.

Ne veltui Paulius juos bara – Gal 3, 3: „Ar jūs tokie kvaili? Pradėję Dvasioje ar dabar tapote tobuli kūnu?" Ką duos gyvenimas kūno pajėgumu? Nieko. Tai tik kvailystė: „Ar jūs tokie kvaili, kad taip darytumėte?" Juk Dievas viską jau yra davęs per Savo malonę, mums jau nieko nebetrūksta. Koks tikslas gyventi kaip žydams, pagal įstatymą, kurio niekas negali laikytis?"

Gal 3, 15: „Broliai, aš kalbu žmogiškai; nors tai būtų tik žmogaus sandora, tačiau jei ji patvirtinta, niekas nepanaikina nei prie jos prideda“. Jei žmonės sudaro sandorą ir ją patvirtina, niekas negali jos panaikinti.

Gal 3, 16-18: „Na, o Abraomui ir jo sėklai buvo duoti pažadai. Jis nesako: ‘Ir sėkloms’, kaip daugeliui; bet kaip vienai: ‘Ir tavo sėklai’, kuri yra Kristus. Ir tai sakau, kad sandoros, kuri anksčiau buvo Dievo patvirtinta Kristuje, negali panaikinti po keturių šimtų ir trisdešimties metų atsiradęs įstatymas, kad pažadą paverstų negaliojančiu. Nes **jeigu paveldas būtų iš įstatymo, tai jau ne iš pažado**, bet Dievas davė jį Abraomui pažadu“. Dievas davė Abraomui paveldą pažadu, o ne dėl Abraomo darbų. Gyvenant pagal įstatymo darbus neįmanoma užsidirbti paveldo, nes žmogus nesilaiko įstatymo darbų. Todėl reikia, kad Dievas duotų paveldą. Jei Dievas davė Abraomui paveldą per pažadą ir jį patvirtino, vadinasi Abraomas ir jo sėkla gaus paveldą Dievo pažado dėka. Jei įstatymo darbais žmogus negalėjo užsidirbti pažado, tai kokiu tikslu buvo duotas įstatymas?

Gal 3, 19 skaitome: „Tai kam tarnauja įstatymas? Jis buvo **pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis sėkla**, kuriai buvo duotas pažadas; ir buvo sudarytas angelų, tarpininko rankoje“. Įstatymas buvo pridėtas dėl žmogaus nusižengimų. Įstatymas buvo pridėtas, kad parodytų, jog žmogus yra nusižengėlis ir savo darbais negali užsitarnauti pažado. Įstatymas paskatino žmogų pasitikėti ne savimi, o tik Dievo Žodžiu, Dievo pažadais.

Jėzus Kristus – pažado sėkla.

Pr 22, 17-18 skaitome: „Aš tave laiminte laiminsiu ir dauginte padauginsiu tavo sėklą kaip dangaus žvaigždes ir kaip smiltis, esančias ant jūros kranto; ir tavo sėkla valdys savo priešų vartus; ir **tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės tautos**; kadangi tu paklausei mano balso“. Kai Dievas davė pažadus Pradžios knygos 22 skyriuje Abraomui ir jo sėklai, Dievas mintyse turėjo Kristų, kaip vieną sėklą. Dievas žinodamas, kad ateis Kristus, kad per Kristų žmonės galės gauti pažadą, davė Abraomui pažadą, kad jame ir jo palikuonyse bus palaimintos visos tautos. Abraomas ir visa Izraelio tauta gaus pažadą ne iš savęs, bet per Kristų. Savo darbais žmogus negalės gauti pažado iš Dievo. Pažadą gaus tik tas Izraelis, kuris yra Kristuje. O į Kristų gali patekti tik tie žmonės, kurie tiki.

Panašiai ir apaštalas Petras sakė Apd 3, 25: „Jūs esate vaikai pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais, sakydamas Abraomui: ‘Ir tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės giminės’. Jums pirmiems Dievas, prikėlęs savo Sūnų Jėzų, pasiuntė jį palaiminti jus, nukreipdamas kiekvieną iš jūsų nuo jūsų neteisybių“. Kristus pirmiausia palaimins Izraelio tautą, o tik vėliau, per palaimintą Izraelį, bus palaimintos visos kitos tautos. Pagrindinis dalykas – ne Izraelis, bet Kristus. Be Kristaus Izraelis neturi vertės. Tik būdamas Kristuje, Izraelis gaus palaiminimą.

Žinodamas, kad ateityje ateis Kristus, Dievas išmintingai išdėstė savo planą, kad per vienintelę Abraomo sėklą – Kristų visi paveldėtų Dievo duotą pažadą.

Atkreipkite dėmesį į Gal 3, 16: „Na, o Abraomui ir jo sėklai buvo duoti **pažadai**“. Ne „pažadas“, bet „pažadai“ – daugiskaita. Čia rašoma apie Kristaus kūną.

Gal 3, 28-29: „Nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje. Visi esate viena Kristuje Jėzuje. Ir jeigu jūs esate Kristaus, tada esate Abraomo sėkla ir paveldėtojai pagal **pažadą**“. Kristus yra Abraomo sėkla. O mes esame Kristuje. Vadinasi, mes esame Abraomo sėkla. Neįmanoma būti Kristuje, bet nebūti Abraomo sėkla. Žmonės, kurie nėra Abraomo sėkla, nėra Kristuje, todėl jie negali būti paveldėtojai pagal pažadą.

29 eilutėje „pažadas“ (vns.) skiriasi nuo 16 eilutėje minimų „pažadų“ (dgs.). Pagrindinis „pažadas“ yra amžinojo gyvenimo pažadas. Tačiau Abraomui buvo kur kas daugiau pažadėta, nei vien tik amžinasis gyvenimas. Dievas pažadėjo Abraomui karalystę žemėje. Dievas pažadėjo Abraomui, kad jis bus palaiminimas tautoms. Ką jis pažadėjo Abraomui, jis iš esmės pažadėjo Kristui, nes Kristus yra Abraomo sėkla. Mes esame palaiminti kartu su Abraomu visais palaiminimais, visais pažadais.

Tiktai skirtingai nuo Abraomo, mums paveldas buvo pažadėtas prieš pasaulio pradžią, anksčiau nei Abraomui buvo duoti pažadai. Prieš pasaulio sukūrimą Dievas mus išsirinko ir pažadėjo amžinąjį gyvenimą, kaip rašoma Tit 1, 2. Tačiau visą tą prieš pasaulio sukūrimą duotą pažadą, Dievas sujungė su tuo, kas buvo pažadėta Abraomui, kad viskas būtų suvesta į Kristų. Mes esame Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi. Viską, ką Jėzus Kristus paveldėjo, paveldėsime ir mes.

Hebrajai, kaip ir galatai, galvojo, kad paveldą gaus laikydamiesi įstatymo. Tačiau paveldą jie gaus per Jėzų Kristų, o ne per įstatymo laikymąsi. Galatai buvo išgelbėti tikėjimu per malonę, ir po išgelbėjimo jie norėjo gyventi pagal įstatymą. Su tokiomis pat problemomis mes susidursime kiekvieną dieną, kai mes ar kiti tikintieji norės gyventi pagal įstatymą, siekdami savo jėgomis užsidirbti palaiminimą iš Dievo.

Religingi žydai praeityje galvodavo, kad jie gaus Abraomui pažadėtą paveldą gyvendami pagal įstatymą, stengdamiesi savais darbais jį užsidirbti. Paulius savo evangelijoje parodo, kad nei vienas žmogus negalės paveldėti Abraomui duoto pažado, laikydamasis įstatymo. Izraelis neužsidirbo paveldo iš Dievo, bet Dievas jiems pažadėjo duoti paveldą.

•• *...kad jis bus pasaulio paveldėtojas...* ••

Pastebėkime, kad Abraomui buvo pažadėta, kad jis bus pasaulio paveldėtojas.

Gal 3, 8: „Ir Raštas, numatydamas iš anksto, kad Dievas išteisins pagonis per tikėjimą, prieš tai paskelbė Abraomui evangeliją sakydamas: ‘Tavyje bus palaimintos visos tautos’“. Abraomas bus viso pasaulio paveldėtojas, ne vien tik Izraelio šalies.

Kaip matysime iš Rom 4, 17: „...(kaip yra parašyta: ‘Aš padariau tave daugelio tautų tėvu’)“, Abraomas yra ne vien Izraelio, bet ir daugelio tautų tėvas, jis yra viso pasaulio paveldėtojas.

Tai pasako du dalykus. Bet koks išgelbėjimas – ar individualus, ar tautos – yra vien tik Viešpatyje Jėzuje Kristuje, nes Jis yra Abraomo sėkla. Bet Dievas nebūtų galėjęs mums duoti amžinojo gyvenimo, jei nebūtų išgelbėjęs Abraomo ypatingu būdu, kad ir mes būtume įtraukti į Abraomui duotą amžinojo gyvenimo pažadą. Mes galime gauti amžinąjį gyvenimą, nes esame Abraomui duoto pažado paveldėtojai, nes Abraomas yra ir apipjaustytųjų, ir neapipjaustytųjų tėvas.

• *Rom 4, 14* •

„Nes jei paveldėtojai tie, kurie yra iš įstatymo, tai tikėjimas taptų tuščias, ir pažadas taptų neveiksmingas“.

Kaip matome, Paulius šiose eilutėse tęsia įstatymo ir tikėjimo temą.

Jei paveldas būtų gaunamas per įstatymą, tai pažadui neliktų vietos. Jei paveldas būtų gaunamas laikantis įstatymo, duoto Izraelio tautai, tai ką reikėtų daryti pagonims, kuriems nebuvo duotas įstatymas? Tuomet pagonys negalėtų gauti paveldo. Todėl Dievas davė paveldą pažadu, bet ne per įstatymą, kad ir žydai, ir pagonys gautų paveldą tikėjimu.

Žiūrėkime, kas rašoma toliau...

• *Rom 4, 15* •

„Nes įstatymas gamina rūstybę, nes kur nėra įstatymo, ten nėra nusižengimo“.

Įstatymas rūstauja ir smerkia žmogų, parodo žmogui, kad šis yra nusižengėlis ir nėra vertas pažado.

Rom 3, 19: „Na, o mes žinome, kad **ką besako įstatymas**, jis sako **tiems, kurie yra įstatymo valdžioje**: kad būtų užčiaupta kiekviena burna, ir visas pasaulis taptų kaltas prieš Dievą“.

Ką įstatymas daro žmogui? Apkaltina.

Rom 3, 20 skaitome: „Todėl įstatymo darbais jo akyse nebus išteisintas joks kūnas, nes **per įstatymą yra nuodėmės pažinimas**“. Ir Rom 5, 20: „Dar daugiau, įstatymas įėjo, **kad pagausėtų nusikaltimas**“. Kaip matome, per įstatymą nusikaltimas tik pagausėjo.

Rom 7, 9-13: „Nes aš kartą buvau gyvas be įstatymo, bet kai atėjo įsakymas, atgijo nuodėmė, ir aš miriau. Ir įsakymą, kuris buvo skirtas gyvenimui, aš radau esantį

mirčiai. Nes nuodėmė, pasinaudodama proga per įsakymą, mane suklaidino ir juo mane nužudė. Todėl įstatymas yra šventas, ir įsakymas šventas ir teisingas, ir geras. Ar tuomet tai, kas yra gera, man tapo mirtimi? Apsaugok Dieve! Bet nuodėmė, kad ji pasirodytų nuodėme, per tai kas yra gera, darydama manyje mirtį; kad nuodėmė per įsakymą taptų be galo nuodėminga“.

Šiose eilutėse Paulius aiškina, kad įstatymas yra šventas ir geras. Tačiau, kame yra problema? Problema tame, kad kiekvienas žmogus yra nusidėjęs. Kiekvienas turime tokį nuodėmingą kūną, kuris negali laikytis įstatymo ir įstatymas tik dar labiau pagausina nuodėmę. Įstatymas rodo pirštu: nuodėmė, nuodėmė, nuodėmė; o už tai – rūstybė, rūstybė, rūstybė...

2 Kor 3, 7. 9 randame tokius išsireiškimus, kaip „mirties tarnystė“ ir „pasmerkimo tarnystė“. Įstatymo titulas – **Mirtis** ir **Pasmerkimas**.

Gal 3, 10-12: „Nes visi, esantys iš įstatymo darbų, yra **prakeikimo valdžioje**, nes yra parašyta: ‘Prakeiktas kiekvienas, kuris nepasilieka visame, kas yra surašyta įstatymo knygoje, kad tai darytų’. Bet kad **niekas neišteisinamas įstatymu** Dievo akyse, yra aišku, nes: ‘Teisusis gyvens tikėjimu’. Ir įstatymas nėra iš tikėjimo, bet: ‘Žmogus, kuris juos daro, jais gyvens’“.

Žmogus nėra pajėgus daryti tai, ko reikalauja įstatymas.

Todėl, kaip jau skaitėme Gal 3, 19: „Tai kam tarnauja įstatymas? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis sėkla, kuriai buvo duotas pažadas; ir buvo sudarytas angelų, tarpininko rankoje“. Įstatymas buvo pridėtas dėl nusižengimų, kad parodytų mūsų nuodėmingą prigimtį. Dievas reikalauja tobulo teisumo, kurio mes neturime. Mes turime nuodėmę, dėl kurios negalime vykdyti įstatymo. Mes esame nuodėmingi.

Šalia to, įstatymas sukelia **rūstybę**, **priešinasi** mums. Kol 2, 14: „Ištrindamas įsakų rankraštį, kuris buvo prieš mus, kuris buvo mums priešingas“.

Ar žinote, kas suteikia nuodėmei jėgą, kas skatina, kad nuodėmė mus valdytų? Įstatymas. 1 Kor 15, 56 skaitome: „Mirties geluonis – nuodėmė; o nuodėmės jėga – įstatymas“.

Nei vienas žmogus negali gauti paveldo, laikydamasis įstatymo, nes nei vienas negali jo laikytis. Visi tik nusižengia įstatymui ir yra kalti. Tačiau šiandien, gyvendami pagal malonės paskirstymą, galime naudoti įstatymą teisėtu būdu.

1 Tim 1, 5-7: „Na, o įsakymo tikslas yra geraširdiškumas iš tyros širdies ir iš geros sąžinės, ir iš neveidmainiško tikėjimo, nuo kurio kai kurie pasukę nukrypo į šalį, į tuščius plepalus; trokšdami būti įstatymo mokytojai; nesuprasdami nei ką jie sako, nei apie ką jie tvirtina“. Ar matote, kaip Paulius vadina tuos žmones, kurie bando skelbti tikintiesiems įstatymą? Jis juos vadina neišmanėliais, plepančiais tuščius dalykus.

1 Tim 5, 8 taip pat randame tokius žodžius: „Bet mes žinome, kad įstatymas yra geras, jei kas teisėtai jį naudoja“. Kaip galima teisėtai naudoti įstatymą? Pirmiausia rei-

kia išsiaiškinti įstatymo tikslą. Įstatymas žmogui parodo, kad šis yra nusidėjėlis. Mes turime naudotis įstatymu tik tuo atveju, kai norime žmonėms parodyti, ką sako įstatymas, tai yra, kad jie yra nusidėjėliai. Kaip toliau ir rašoma. 1 Tim 5, 9-11: „Žinant tai, kad įstatymas nėra skirtas teisiajam, bet nepaisantiems įstatymų ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjėliams, nešventiems ir nedievotiems, tėvažudžiams ir motinžudžiams, žmogžudžiams, paleistuviams, susiteršiantiems su savo lyties asmenimis, žmogvagiams, melagiams, melagingai prisiekiantiems, ir jei dar yra kas kita, priešinga sveikam mokslui; pagal palaimintojo Dievo šlovintąją evangeliją, kuri buvo man patikėta“.

Mes turime naudoti įstatymą pagal jo paskirtį, parodyti, kad įstatymas jį smerkia, nes kiekvienas yra nusidėjėlis.

Taigi, grįžtant prie Rom 4, 15-16, reikėtų pastebėti, kad mes turime didžiulį privalumą, gaudami Dievo pažadą per tikėjimą, o ne per įstatymą. Mums nieko nereikia daryti, kad jį užsidirbtume, mums tereikia tikėti. Jei paveldą gavome tikėjimu, ne per savo darbus, mes jo ir neprarasime. Juk Dievas tai pažadėjo ir davė ne dėl mūsų nuopelnų, bet už dyką, dovanai. Tačiau – jei mes gautume paveldą pagal įstatymą, darbais, mes negalėtume būti tikri, ar jį užsidirbome. Todėl paveldą Dievas davė pažadu per malonę, kad tai būtų užtikrintas dalykas.

Kaip rašoma Rom 4, 4-5: „Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos. O **tam, kuris nedirba**, **bet tiki** tuo, kuris išteisina bedievį, jo **tikėjimas yra įskaitomas teisumu**“. Mes esame išteisinti, turime Dievo teisumą per malonę.

• *Rom 4, 16* •

„Su tikslu, kad pažadas būtų tikras visai sėklai; ne tik tai, kuri yra iš įstatymo, bet ir tai, kuri yra iš tikėjimo Abraomo, kuris yra visų mūsų tėvas“.

Abraomas yra tėvas visų tų, kurie tiki tuo, ką sako Dievo Žodis. Nuostabu žinoti, kad Dievas parūpino Savo teisumą ir amžinąjį gyvenimą vien dėl to, kad mes Juo tikime. Mes buvome mirę savo nuodėmėse, kaip rašoma Laiške efeziečiams, ir mirę savo kūno neapipjaustyme, kaip rašoma Laiške kolosiečiams. Mes buvome dvasiškai mirę, atskirti nuo Izraelio tautos, neapipjaustyti. Tačiau Dievas išteisino Abraomą ypatingu būdu, kol jis buvo dar neapipjaustytas, kad ir neapipjaustyti pagonys (mes) ateityje gautų tikėjimo teisumą ir amžinąjį gyvenimą.

Rašoma, kad Abraomas yra visų mūsų tėvas, tačiau Abraomas turėjo ir partnerį. Kas tai buvo? Tai buvo Sara. Abraomas yra tarsi tikėjimo simbolis, o Sara – malonės. Abraomas – tarsi mūsų tėvas, o Sara – tarsi mūsų motina.

Gal 4, 21-23: „Pasakykite man jūs, trokštantys būti įstatymo valdžioje, ar negir-

dite įstatymo? Nes yra parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, kitą iš laisvosios. Bet tas iš vergės buvo gimęs pagal kūną; o tas iš laisvosios – per pažadą“.

Kas buvo gimęs iš vergės? Išmaelis. O kas gimė iš laisvosios? Izaokas. Išmaelio mama buvo Hagara, Izaoko – Sara. Gal 4, 24-31: „Tai yra alegorija, nes šios yra dvi sandoros: viena iš Sinajaus kalno, gimdanti vergystei, kuri yra Agara. Nes ši Agara yra Sinajaus kalnas Arabijoje, ir atitinka Jeruzalę, kuri dabar yra, ir yra vergovėje su savo vaikais. Bet Jeruzalė, esanti aukštai, yra laisva, kuri yra visų mūsų motina. Nes yra parašyta: ‘Džiaukis, nevaisingoji, kuri negimdai; pratrūk ir šauk tu, neturinti gimdymo skausmų; nes apleistoji turi daug daugiau vaikų, negu turinčioji vyrą’. Na, o mes, broliai, kaip Izaokas buvo, esame pažado vaikai. buvo, esame pažado vaikai. Bet kaip tuomet gimusysis pagal kūną persekiojo gimusįjį pagal Dvasią, taip ir dabar. Tačiau ką sako Raštas? ‘Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus nebus paveldėtojas kartu su laisvosios sūnumi’. Taigi, broliai, mes esame ne vergės vaikai, bet laisvosios“.

Agara yra įstatymas, ji gamina tik vergystę, ir Dievas nepriima jos vaisiaus. O Sara yra malonė, nes Saros vaisius, Izaokas, pagamina daug palikuonių. Žmonės galvoja, kad gyvendami pagal įstatymą duos gausesnį vaisių. Tačiau yra atvirkščiai. Gausesnį vaisių duoda žmonės, gyvenantys pagal malonę. Mūsų krikščioniškame gyvenime mes turime gyventi malonės principais. Mes įvertiname tai, ką Dievas mums padarė Kristuje ir tai, kad Jis viską davė mums iš anksto dovanai. Tai iš padėkos skatina Jam tarnauti ir duoti gausų vaisių.

Abraomas yra pristatomas kaip tikėjimo simbolis, o Sara – kaip malonės simbolis. Abraomas yra visų mūsų tėvas. Kaip Abraomas tikėjo Dievo Žodžiu, taip ir mes visi, kurie tikime Dievo Žodžiu, esame Abraomo vaikai. Sara simbolizuoja Jeruzalę, kuri yra viršuje, danguje, kuri yra visų mūsų motina. Visi palaiminimai mums ateina iš dangiškosios tarnystės. Jie ateina per Dievo malonę. Smagu žinoti, kad malonė yra daug produktyvesnė nei įstatymas ir priimtina Dievui.

Rom 4, 16b-17a: „Bet ir tai, kuri yra iš tikėjimo Abraomo; kuris yra visų mūsų tėvas (kaip yra parašyta: ‘Aš padariau tave daugelio tautų tėvu’)“. Šioje vietoje Paulius cituoja Pr 17, 5, kai „Abramo“ vardas buvo pakeistas į „Abraomo“ vardą. Vardas Abraomas reiškia „daugelio tautų tėvas“. Tautos, kaip jau išsiaiškinome anksčiau, – tai pagonys.

Ps 2, 6-9: „Aš pastačiau savo karalių ant savo šventos Siono kalvos. Aš paskelbsiu įsaką; VIEŠPATS man tarė: ‘Tu mano Sūnus; šią dieną aš tave pagimdžiau. **Prašyk manęs, ir aš tau duosiu pagonis tavo paveldui ir tavo nuosavybei tolimiausius žemės kraštus**. Tu daužysi juos geležine lazda; kaip puodžiaus indą juos sutrupinsi’“. Kaip matome, Jėzus Kristus paveldės pagonis ir valdys visą pasaulį. Tai Kristus padarys būsimojoje karalystėje, kai ateis antrą kartą į žemę, kai Jis bus karalius šventajame Siono kalne. Jėzus Kristus yra Abraomo sėkla, todėl tik per Jį Izraelio tauta gaus Abraomui pažadėtą paveldą.

Iz 60, 1-3: „Kelkis, šviesk; nes atėjo tavo šviesa ir VIEŠPATIES šlovė ant tavęs patekėjo. Nes štai tamsa apdengs žemę ir juodybė tautas, bet VIEŠPATS pakils ant tavęs, ir jo šlovė bus matoma ant tavęs. Ir pagonys ateis į tavo šviesą ir karaliai – į tavo patekėjimo

skaistybę“. Jis bus daugelio tautų tėvas, ir pagonys eis į Jeruzalę pas Izraelio tautą, kad per ją būtų palaiminti. Taip bus palaiminti pagonys pagal pranašystės programą. Tačiau mes irgi pagonys, bet mes palaiminti ne pagal pranašystę, o pagal paslapties programą – Rom 4, 16: „Kuris [Abraomas] yra visų mūsų tėvas. (Kaip yra parašyta: „Aš padariau tave daugelio tautų tėvu)“. Abraomas yra daugelio tautų tėvas ne tik pagal pranašystės programą, bet taip pat ir mūsų, pagonių, gyvenančių malonės paskirstyme. Mes, pagonys gavome amžinąjį gyvenimą ne pagal įstatymą, bet tikėjimu.

Visų Dievo pažadų pagrindas yra malonė, o ne įstatymas. Mes gauname Dievo pažadą tikėjimu, o ne užsidirbdami savo darbais. Pažadas yra Žodis, kuriuo mes turime tikėti.

• *Rom 4, 17* •

„...(kaip yra parašyta: ‘Aš padariau tave daugelio tautų tėvu’), akivaizdoje to, kuriuo jis tikėjo – Dievo, kuris atgaivina mirusiuosius ir pašaukia tai, ko nėra, tarsi tai būtų.“

Dievo akivaizdoje Abraomas yra visų mūsų tėvas.

Pastebėkite, kas yra Abraomo tikėjimo objektas ir kuo jis remiasi. Dievu. Matote, žmogaus tikėjimas savaime neturi jokios vertės. Vertė yra ne pačiame tikėjime, kaip veiksme, bet tuo, **kuo** žmogus tiki.

Sakykime, žmogus turi tikėjimą, bet jis tiki melu. Toks jo tikėjimas neturi jokios vertės, ne vienokį ar kitokį tikėjimą turi kiekvienas žmogus. Tačiau vieni tiki melu, kiti – tiesa. Pagrindinis dalykas yra objektas, kuriuo remiasi žmogaus tikėjimas, šiuo atveju – Dievas, ką jis sako Savo Žodyje.

Pastebėkime du svarbius dalykus, paminėtus šioje eilutėje.

1. Dievas atgaivina mirusiuosius.

Abraomas tikėjo, kad Dievas atgaivina mirusiuosius. Jis tikėjo prisikėlimu. Jis tikėjo Dievu, kuris gali padaryti tai, ką pažadėjo. O pažadas, kaip jau išsiaiškinome, yra susijęs su amžinuoju paveldu, su amžinuoju gyvenimu. Praeitose pamokose matėme, kaip Abraomas tikėjo Dievu, kad Jis prikels jo sūnų Izaoką, kai šis buvo vedamas aukojimui.

2. Pašaukia tai, ko nėra, tarsi tai būtų. Pažiūrėkime, ką šie žodžiai reiškia.

Iz 41, 22-23 Dievas kreipiasi į pagonių stabmeldžius, kalbėdamas apie jųs susikurtus dievus: „Tegul jie pateikia ir mums paskelbia, kas įvyks; tepaskelbia ankstesnius dalykus, kas jie buvo, kad juos apsvarstytume ir žinotume jų baigtį; arba paskelbkite mums ateinančius dalykus. Paskelbkite tai, kas ateis po to, kad žinotume, jog jūs esate dievai; taip, darykite gera ar bloga, kad būtume sunerimę ir kartu tai pamatytume.“ Dievas tarsi ragina, kad tie stabai parodytų bent kokį jų veikimo ženklą. Ir tęsia toliau

24-26 eiliutėse: „Štai jūs esate niekas, ir jūsų darbas yra niekas; pasibjaurėjimas yra tas, kas pasirenka jus. Aš pakėliau vieną iš šiaurės, ir jis ateis; iš saulėtekio jis šauksis mano vardo; jis ateis ant kunigaikščių kaip ant kalkių skiedinio, kaip puodžius mina molį. Kas paskelbė nuo pradžios, kad žinotume, ir iš anksto, kad sakytume: 'Jis teisus'? Tikrai nėra kas paskelbtų, taip, nėra kas praneštų, tikrai nėra, kas girdėtų jūsų žodžius.“ Skirtingai nuo šių pagonių, Abraomas tikėjo tuo Dievu, kuris buvo pajėgus padaryti tai, ką pažadėjęs. Kuris gali prikelti iš numirusiųjų. Ir taip pašaukti tuos dalykus, kurių tarsi nėra.

Panašiai ir Paulius rašo, kad mes jau esame pašlovinti, nors mes dar ir nesame Dievo šlovėje. Laiške efeziečiams rašoma, kad mes esame jau prikelti su Kristumi ir kad sėdime su Juo Tėvo dešinėje. Dievo akyse tai jau įvyko, nors to dar ir nėra. Tai, ką Dievas pasakė, kad padarys, tai jau tolygu atliktam veiksmui.

• *Rom 4, 18* •

„Kuris prieš viltį tikėjo viltimi, kad jis taptų daugelio tautų tėvu pagal tai, kas buvo pasakyta: 'Tokia bus tavo sėkla'.“

Skaitome, kad Abraomas prieš viltį tikėjo viltimi. Ką tai reiškia? Abraomas tikėjo Dievu net ir protu suvokdamas, kad nebėra vilties. Tačiau jis tikėjo tuo pažadu. Jis tikėjo, kad jam bus duota sėkla, nepaisant to, kad savo pajėgumu jis nebegalėjo susilaukti palikuonių. Nors išoriškai viskas atrodė beviltiška, tačiau Abraomas žinojo, kad jei Dievas pažadėjo, Jis tai ir įvykdys. Tikėti Dievu reiškia tikėti tuo, ką sako Dievo Žodis. Mūsų kasdienis gyvenimas turi remtis tuo, ką Dievas sako Savo Žodyje. Daugelis dalykų, kuriais šiandien tiki didelė dalis krikščionių, nieko bendro neturi su tikėjimu Dievo Žodžiu. Jie tiki savo išmintimi, jie tiki religijos primestais dalykais, bet ne Dievo Žodžiu, ne ta Evangelija, kuri yra skirta Kristaus kūno nariams ir skelbiama per pagonių apaštalą Paulių. Jūs galite būti nepaprastai nuoširdus, tačiau jei jūs nežinote, ką Dievas šiandien daro, jūs nesate pajėgus tikėti. Nes tai, ką jūs sau įvardijate kaip tikėjimą, tai nėra tikėjimas Dievo Žodžiu. Tai tėra jūsų pačių susikurta išmintis.

• *Rom 4, 19* •

„Ir nebūdamas silpnas tikėjimu, jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną, kai jis buvo apie šimto metų amžiaus, nei į Saros įsčių negyvumą...“

Pradedant šia eilute, Paulius aprašo, koks buvo tas tikras, stiprus Abraomo tikėjimas. Abraomas pilnai pasitikėjo viskuo, ką Dievas jam sakė. Išskirtinai tik tuo.

Abraomo kūnas buvo nebefunkcionalus, kad jis galėjęs būtų susilaukti vaikų. Jis tai labai gerai matė, tačiau jo tikėjimas rėmėsi ne savo pojūčiais, ne savo supratimu, bet tuo, ką Dievas jam buvo pažadėjęs. Nei į negyvas Saros įsčias nekreipė dėmesio, tai yra, nepasitikėjo kitomis aplinkybėmis.

• *Rom 4, 20-21* •

„...jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą;
bet buvo stiprus tikėjimu,
duodamas Dievui šlovę;

ir būdamas pilnai įsitikinęs, kad ką jis yra pa-
žadėjęs, jis yra pajėgus ir įvykdyti.“

Šioje eilutėje toliau dėstomos Abraomo tikėjimo detalės. Abraomas nepaisė nepalankių aplinkybių, kurios gimdo netikėjimą. Jis ir toliau neabejojo Dievo pažadu.

Jokūbo laiško 6-8 eilutėse skaitome: „...svyruojantis [žmogus] yra panašus į vėjo varinėjamą ir blaškomą jūros bangą. Nes tas žmogus tenegalvoja, kad ką nors gaus iš Viešpaties. Dvejojantis žmogus nepastovus visuose savo keliuose.“

Abraomas buvo ne toks. Jis nebuvo svyruojantis, jis nebuvo dvejojantis. Žmogus, kuris yra susidvejinusio mąstymo, abejojantis, besigriebiantis tai to, tai ano, niekuomet neturės stabilumo. Abraomui Dievo pažadas buvo tarsi kelrodis. Jis tikėjo, kad Dievas įvykdys, ką sakęs, ir laikėsi to tikėjimo. Jis turėjo tvirtą tikėjimą, jis žinojo, ką Viešpats daro, jis pažinojo Viešpatį. Ir, nors Abraomas dar nebuvo gavęs to Dievo pažado išpildymo, jis žinojo, kad jis tai gaus. Ir tas tikėjimas teikė Dievui šlovę.

Abraomas buvo Jam dėkingas. Abraomas žinojo, ką Dievas yra pajėgus padaryti, ir buvo tuo tikras, įsitikinęs.

Ar žinote, kas Dievui labiausiai patinka, kas jį labiausiai patenkina? Mūsų tikėjimas Juo. Tai teikia Dievui šlovę.

• *Rom 4, 22* •

„Ir todėl tai jam buvo priskaityta teisumu.“

Už visa tai, kuo Abraomas nuoširdžiai tikėjo, Abraomo atpildas buvo teisumo jam priskaitymas. Taip jis gavo tikėjimo teisumą.

Kaip tuojau pamatysime, šis Abraomui priskaitytas teisumas yra susijęs šiandien ir su mumis.

• *Rom 4, 23* •

„Na, o tai buvo parašyta ne jo vieno dėlei, kad tai jam buvo priskaityta...“

Tikėjimo teisumo priskaitymas, kurį matome Abraomo pavyzdyje, tinka ir mums. Mes taip pat gauname iš Dievo teisumo priskaitymą ne kuo kitu, o tikėjimu.

• *Rom 4, 24* •

„...bet ir mums, kuriems tai bus priskaityta, jei mes tikėsime tuo, kuris prikėlė iš numirusiųjų Jėzų, mūsų Viešpatį...“

Atkreipkite dėmesį šioje eiluėje į tai, kad mums yra iškeliama sąlyga: „Jei...“ Teisumas ir amžinasis gyvenimas žmogui yra priskaitomas su viena sąlyga – jei žmogus **tiki** tuo, kuris prikėlė iš numirusiųjų Jėzų, mūsų Viešpatį.

Dievas iš žmogaus visais laikais reikalavo vieno dalyko – tikėjimo. Tai, ką Dievas pasakė Abraomui ir tai, kas šiandien sakoma mums, ta žinia, kurią Dievas skelbė Abraomui ir žinia, kurią Dievas šiandien skelbia mums, yra skirtingos. Tačiau vienas dalykas yra bendras, ir tai yra **tikėjimas**. Tikėjimas tuo, ką Dievas tau sako.

• *Rom 4, 25* •

„...kuris buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui.“

Dievas atidavė Savo Sūnų dėl mūsų nuodėmių, kaip permaldavimą už mūsų nuodėmės. Prisiminkime, ką skaitėme Rom 3, 25: „... kurį [Jėzų Kristų] Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą jo krauju...“ Dievas atidavė Savo Sūnų, kad šis būtų permaldavimu.

Rom 8, 32: „Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus...“ Kristus savo krauju sumokėjo už mūsų visų nuodėmes, kas atvėrė duris mūsų išteisinimui. Tai patenkino Dievo teisingumą, kuris reikalavo bausmės už nuodėmę. Jėzus savo krauju sumokėjo už tą nuodėmę.

Paskui Jėzus Kristus buvo prikeltas, kaip skaitome Rom 4, 25, mūsų išteisinimui. Mūsų nuodėmės Kristui buvo užkrautos jam kabant ant kryžiaus, ir ant tų nuodėmių Dievas išliejo Savo rūstybę. Tokiu būdu, kai Kristus mirė ant kryžiaus, jis sumokėjo

pilną, užbaigtą mokestį už mūsų nuodėmes, taip parūpindamas atpirkimą visai žmonijai. Dievo teisingumas buvo patenkintas tuo mokesčiu. Kadangi Dievo teisingumas buvo patenkintas, Kristus buvo palaidotas. Tokiu būdu Dievas gavo laisvę paskelbti įtikėjusį žmogų teisiu, išteisinti jį. Susidorojęs su nuodėme, Kristus būvo prikeltas, nes mirtis nebeturėjo Jam galios, nebegalėjo Jo sulaikyti. Jei Kristus nebūtų sumokėjęs už visas nuodėmes, jis nebūtų galėjęs prisikelti. Mirtis būtų jį sulaikiusi, nes, kaip rašoma Rom 6, 23, „nuodėmės atlygis – mirtis“.

Kristaus prisikėlimas parodo, kad jo atliktas atpirkimas yra pilnas, kad buvo sumokėta pilna kaina už visas mūsų nuodėmes, kad buvo atliktas tobulas, užbaigtas darbas. Tokiu būdu, kai visos nuodėmės yra išpirktos, panaikintos, žmogus turi Dievo teisumą. O jei žmogus turi Dievo teisumą, jis yra išteisintas, Dievas jam gali duoti amžinąjį gyvenimą. Jis turi tobulą teisumą, apie kurį, kaip matėme, buvo rašoma Rom 2 skyriuje.

Prisikėlęs Kristus tapo amžinojo gyvenimo autoriumi.

Rom 5, 18 skaitome: „Todėl kaip per vieno nusikaltimą teismas atėjo ant visų žmonių pasmerkimui; taip per vieno teisumą nemokama dovana atėjo ant visų žmonių gyvenimo išteisinimui.“ Kristaus nukryžiavimas pašalino tai, kas buvo bloga. Kristui priskėlus mes gavome naują poziciją – mes tapome paskelbti teisiais. Kaip Antrame laiške korintiečiams rašoma, Jėzų Dievas padarė būti nuodėme už mus, kad mes Kristuje būtume padaryti Dievo teisumu.

Atkreipkime dėmesį į tris dalykus, susijusius su mūsų išteisinimu.

1. Mokestis yra sumokėtas Kristaus krauju.

2. Kristus yra prikeltas mūsų išteisinimui.

3. Mes esame išteisinti tikėjimu.

Kai aš patikėjau Kristumi kaip savo Gelbėtoju, visa tai, ką Kristus padarė ant kryžiaus, tai priklauso ir man. Kristuje aš buvau kartu su juo nukryžiuotas, kaip rašoma šeštame Laiško romiečiams skyriuje. Kaip Kristus prisikėlė iš numirusiųjų, taip ir aš esu prisikėlęs su juo iš numirusiųjų.

Rom 3, 21 eilutėje matėme labai svarbų dalyką, apie kurį Paulius pradeda kalbėti.: „Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas...“ Matėme, kaip toliau buvo aprašomas Dievo rūpestis susidorojant su nuodėme per Kristaus auką ant kryžiaus. Ir visame tame ne kas kitas, o tikėjimas buvo pats pagrindinis dalykas.

PENKTAS SKYRIUS

Pirmose vienuolikoje Laiško romiečiams 5 skyriaus eilutėse apaštalas Paulius tęsia, dėstydamas apie Malonės evangeliją, detalizuodamas tai, kas susiję su žmogaus išteisinimu.

• *Rom 5, 1* •
„Todėl, būdami išteisinti tikėjimu, mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...“

•• *būdami išteisinti tikėjimu...* ••

Tai – labai svarbus išsireiškimas. Būdami išteisinti tikėjimu, mes turime viską, ką mums davė Dievas. Viskas, ką mums Dievas duoda, yra susiję su tuo, kas mes esame Kristuje. Pirmos vienuolika šio skyriaus eilučių kalba apie amžiną ir garantuotą tikinčiojo saugumą – kad tikintysis turi amžiną išgelbėjimą ir jo niekada nepraras. Jis amžinai yra saugus Jėzuje Kristuje. Tik ką išgelbėtam žmogui labai naudingos 1-11 šio skyriaus eilutės, nes jose aprašomas tikinčiojo amžinasis saugumas Kristuje:

Rom 5, 1-11: „Todėl, būdami išteisinti tikėjimu, mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį mes tikėjimu turime ir priėjimą į šią malonę, kurioje stovime ir džiaugiamės Dievo šlovės viltimi. Ir ne vien tai, bet mes giriamės ir vargais, žinodami, kad vargas gamina kantrybę; o kantrybė – patirtį; o patirtis – viltį: o viltis negėdina; nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums yra duota. Nes kai mes dar buvome bejėgiai, Kristus tinkamu laiku mirė už bedievius. Nes vargu ar kas mirtų už teisų žmogų, tačiau už gerą žmogų galbūt kas ir išdrįstų numirti. Bet Dievas mums išreiškia savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus. Tai dar daugiau, dabar būdami išteisinti jo krauju, mes per jį būsime išgelbėti nuo rūstybės. Nes, jei dar būdami priešai buvome sutaikyti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti mes būsime išgelbėti jo gyvenimu. Ir ne vien tik tai, bet mes taip pat džiaugiamės Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį mes dabar gavome sutaikymą“.

Šiose eilutėse randame išvardinta labai daug dalykų. Visa tai rašydamas, Paulius siekia, kad tikintieji suprastų ir žinotų, ką jie, būdami išteisinti tikėjimu, turi Kristuje. Mes nekovojame, kad gautume tuos dalykus, mes visus juos gauname vien už tai, kas mes esame Kristuje – išteisinti tikėjimu. Taip pat randame daug džiaugsmo: „... ir džiaugiamės Dievo šlovės viltimi...“ (2 eil.), „...giriamės ir vargais...“ (3 eil.), „...taip pat džiaugiamės Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...“ (11 eil.)

Taip malonė motyvuoja žmogų gyventi, džiaugtis tuo, ką turime Kristuje, kas esame Kristuje. Panašiai kaip ir Laiško kolosiečiams 2 skyriaus 7 eilutėje rašoma: „... įšaknyti ir pastatyti jame, ir sutvirtinti tikėjime, kaip buvote išmokyti, tame pertekę dėkojimo“. Kas aš esu Kristuje, ką turiu Kristuje, visa tai skatina mane būti pertekusiu padėka Dievui. Aš džiaugiuosi ir esu dėkingas Dievui už viską, ką turiu Kristuje. Tai yra malone motyvuotas gyvenimas.

•• *...mes turime taiką su Dievu...* ••

Būdami išteisinti tikėjimu, būdami tai, kas jau esame Kristuje, mes turime taiką su Dievu. Kai kuriose Biblijose galime rasti išversta taip: „Būdami išteisinti tikėjimu, **turėkime** taiką su Dievu“.

Tai nėra teisingas vertimas iš teisingo teksto. Kodėl? Pagalvokite – ar mes patys galime susikurti taiką su Dievu? Deja, to padaryti neįmanoma. Pats Viešpats Jėzus Kristus padarė viską, kad Dievas mus sutaikytų su Savimi. Tai ne mūsų nuopelnas. Mes negalime to padaryti. Jėzus Kristus yra taika, kuri sutaikė mus su Dievu. „Mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. Pastebėkite – pagrindinis dėmesys šiose eilutėse yra į Jėzų Kristų.

2 eilutėje rašoma: „**Per kurį** mes tikėjimu turime ir priėjimą į šią malonę“.

6 eilutėje: „Nes **kai mes dar buvome bejėgiai**, **Kristus** tinkamu laiku mirė už bedievius“.

8 eilutė: „Kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus **mirė už mus**“.

9 eilutė: „Tai dar daugiau, dabar būdami išteisinti jo krauju, mes **per jį būsime išgelbėti** nuo rūstybės“.

10 eilutė: „Nes, jei dar būdami priešai buvome sutaikyti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti mes būsime **išgelbėti jo gyvenimu**“.

11 eilutė: „Taip pat džiaugiamės Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, **per kurį mes dabar gavome sutaikymą**“.

Eilutės sako, kad viskas, ką mes gavome iš Dievo, yra per Kristaus atliktą darbąant kryžiaus. Visos mūsų palaiminimų ištakos yra kryžiuje. Kristaus kryžius mus sutaiko su Dievu.

Apie kokią taiką Paulius kalba pirmoje eilutėje? Taika – tai rūstybės, pykčio, nesantaikos, priešiškumo ir panašių dalykų priešingybė. Todėl dabar, kai Jėzus Kristus susidorojo su nuodėmės bausme, kai Dievo teisingumas tuo buvo patenkintas, ir mes tapome išteisinti tikėjimu, mes turime taiką su Dievu. Dievas nebendrauja su mumis rūstybės, pykčio ar priešiškumo pagrindu. Dabar Dievas yra visiškai taikus su mumis. Mes tobulai stovime prieš Dievą, nes turime taiką su Dievu. Tarp mūsų ir Dievo nebeliko jokio priešiškumo. Tarp mūsų ir Dievo yra amžina taika, kurią gavome per

Jėzų Kristų.

Turėti taiką su Dievu yra labai svarbu, jei prisiminsime Rom 1-3 skyriuose Paulius aprašytą Dievo rūstybę, apreikštą iš dangaus:

• Rom 1, 18: „Kadangi Dievo rūstybė yra atskleista iš dangaus dėl visokios bedievystės ir neteisumo žmonių, kurie tiesą užgniaužia neteisumu“ – Dievo rūstybė pasiruošusi, kad būtų išlieta ant pasaulio. Pasaulis jos yra nusipelnęs dėl savo elgesio ir priešinimosi Dievo tiesai. Tačiau Dievas šiandien neišlieja Savo rūstybės, ji yra atskleista evangelijoje. Kol rūstybė realybėje dar neišlieta, Dievas išliejo Savo malonę.

• Rom 2, 3: „Ir tu manai, žmogau, kad teisdamas tai darančius ir darydamas tą patį, tu išvengsi Dievo teismo?“ – neišgelbėtų žmonių laukia Dievo teismas, kai tuo tarpu mums tai nebegręsia. Ar gi nenuostabu žinoti, kad mes turime taiką su Dievu ir niekada nepatirsime Dievo rūstybės?

• Rom 2, 4-5: „Arba, ar tu niekinsi jo gerumo ir pakantumo bei ilgos kantrybės turtus, nežinodamas, kad Dievo gerumas veda tave į apsigalvojimą? Bet savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę rūstybės ir Dievo teisingo teismo apreiškimo dienai“ – žmogus neapsigalvoja, bet savo gerais darbais kelia savo teisumą. Tačiau kuo labiau žmogus kelia savo teisumą, tuo didesnė jam bus Dievo rūstybė teismo dieną. Tas žmogus, kuris sieks savo gerais darbais pasirodyti teisus prieš Dievą, kraus tik Dievo rūstybę ant savęs teismo dieną. Dievo Žodis žmogui sako, kad jis nusidėjėlis ir savo darbais nieko nepasieks, tačiau žmogus yra užkietėjęs ir turi neapsigalvojančią širdį, jis visa tai neigia ir mano, kad darydamas gerus darbus sulauks Dievo palankumo. Toks žmogus sau pačiam kaupia rūstybę, rūstybės dienai.

Rom 5, 6-7 skaitome: „Kuris atmokės kiekvienam pagal jo darbus: tiems, kurie nuolatos kantriai darydami gera, ieško šlovės ir garbės, ir nemirtingumo, – amžinuoju gyvenimu“. Čia rašoma apie tuos žmones, kurie ištvermingai kiekvieną dieną darys gera. Tokie žmonės gaus amžinąjį gyvenimą. Ar teko kada nors ištvermingai, kiekvieną dieną, be perstojo daryti vien tik gera, nieko kito, tik gera? Jei būtų toks žmogus, kuris taip elgtųsi, Dievas tokiam žmogui duotų amžinąjį gyvenimą. Tačiau problema ta, kad tokių žmonių nėra. Vienintelis toks žmogus buvo Jėzus Kristus. Ar mes turime tokį tobulumą? Ne. Štai, kas laukia žmonių, neturinčių Jėzaus Kristaus tobulumo:

Rom 2, 8-9: „Bet tiems, kurie mėgsta ginčytis ir nepaklūsta tiesai, bet paklūsta neteisumui, – **įtūžiu ir rūstybe**; **vargas ir didelis skausmas** kiekvienai sielai žmogaus, kuris daro pikta, pirma žydo, taip pat ir pagonies“. Savo darbais žmonės susilauks „vargo ir didelio skausmo“. Pastebėkime, kad 8 eilutėje yra parašyta: „...įtūžiu ir rūstybe“, o 9 eilutėje: „...vargas ir didelis skausmas“. Įtūžis ir rūstybė ateina iš Dievo, to žmogus susilauks iš Dievo. O vargas ir didelis skausmas yra tai, ką žmogus patirs, susilaukęs įtūžio ir rūstybės. Mes, tikintieji, nepatirsime Dievo įtūžio ir rūstybės, mes nepatirsime vargo ir didelio skausmo, nes mes turime taiką su Dievu.

Mes neturime nuslėpti Dievo rūstybės, skelbdami žmonėms Evangeliją. Dievo rūstybė – tai pats pirmas dalykas, nuo kurio Paulius pradeda pristatyti Dievo malonės evangeliją. Jei žmonėms nekalbėsime apie rūstybę ir bausmę už nuodėmę, tai žmogus neturės poreikio būti išgelbėtu, jis nesupras, kad jam būtina turėti taiką su Dievu. Todėl skelbdami Evangeliją mes turime būti ištikimi Pauliaus skelbiamai Malonės evangelijai. Mes turime paskelbti ją tokią, kokia ji yra. Nei vienas žmogus nebus išgelbėtas, jei jis nesupras, kad jam reikia Gelbėtojo.

Yra žmonių, sakančių: „Reikia išpažinti nuodėmes Dievui“.

Tačiau ar nuodėmių išpažinime yra atleidimas? Nuodėmių išpažinimas nėra pagrindas, kuriuo Dievas atleidžia nuodėmes. Nuodėmių atleidimo pagrindas yra Kristaus atliktoje aukoje ant kryžiaus. Dievas neatleidžia žmogui todėl, kad šis išpažįsta nuodėmes. Dievas atleidžia tam, kuris pasitiki Kristaus auka už nuodėmes.

Ef 5, 6: „Niekas teneapgauna jūsų tuščiais žodžiais; nes dėl šitų dalykų Dievo rūstybė ateina ant neklusnumo vaikų“. Kodėl Dievo rūstybė ateina ant neklusnumo vaikų? Todėl, kad jie yra nusidėjėliai ir neturi Dievo teisumo.

•• *...per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...* ••

Mūsų taika su Dievu yra amžina ir pilnai užbaigta taika, kuri remiasi pilnai užbaigtu Kristaus mokesčiu, atliktu ant kryžiaus už mūsų nuodėmes. Nuodėmės nebėra, ji panaikinta, nebėra priešiškumo tarp mūsų ir Dievo. Tikintiesiems nebėra Dievo rūstybės. Kai turime taiką su Dievu, nebėra teismo baimės. Mes niekada nebestosime prieš Dievo teismą dėl nuodėmės. Kodėl? **Todėl, kad Jėzus Kristus sumokėjo pilną ir užbaigtą mokestį už mūsų nuodėmes ir jas pašalino visiems laikams**. Remiantis tuo, ką Jėzus Kristus padarė už mūsų nuodėmes, Dievas mums gali duoti to, ko mes nenusipelnėme: išteisinimą, amžinąjį gyvenimą ir taiką su Dievu.

• *Rom 5, 2* •

„...per kurį [Kristų] mes tikėjimu turime ir priėjimą į šią malonę, kurioje stovime ir džiaugiamės Dievo šlovės viltimi“.

Antroje eilutėje paminėti du dalykai:

- Mes tikėjimu turime priėjimą į šią malonę, kurioje mes stovime.
- Mes džiaugiamės Dievo šlovės viltimi.

•• tikėjimu turime ir priėjimą į šią malonę, kurioje stovime ••

Mes turime priėjimą į Dievo malonę tikėjimu. Vien dėl to, kad esame išteisinti, kad esame Kristuje, mes turime priėjimą į Dievo malonę, kurioje stovime. Izraelio tauta, gyvendama pagal Įstatymą, turėjo priėjimą prie Dievo vieną kartą per metus – kai aukščiausiasis kunigas kartą per metus įeidavo į švenčiausiųjų švenčiausiąją, apšlakstydavo krauju sandoros skrynią, tą gailestingumo krasę, kuri buvo virš sandoros skrynios. Tą dieną Izraelis turėjo galimybę prieiti prie Dievo. Prieš Švenčiausiųjų švenčiausiąją šventykloje buvo stora odinė uždanga, kad niekas negalėtų prieiti, išskyrus aukščiausiąjį kunigą. Jei kas nors kitas įeidavo į Švenčiausiųjų švenčiausiąją, Dievas jį nužudydavo.

Praeityje žydas, kuris norėjo melstis, turėjo melstis triskart per dieną, tam tikras pagal Įstatymą paskirtas valandas ir turėjo žiūrėti Saliamono šventyklos link. Apd 3, 1 skaitome: „Na, o Petras ir Jonas, esant devintai, maldos valandai, ėjo kartu aukštyn į šventyklą“. Petras ir Jonas ėjo melstis į šventyklą tam tikrą nustatytą valandą. Ar mes turime eiti į šventyklą melstis? Ar mes turime melstis tam tikrą nustatytą valandą? Ar Biblijoje yra parašyta, kad mes turime melstis tik tam tikrą valandą? Ne, mums to nereikia daryti, nes mes turime priėjimą prie Dievo bet kokiu paros metu, 24 valandas per parą, 7 dienas per savaitę. Mumyse pastoviai gyvena Dievas. Tačiau Izraelio tauta neturėjo tokios privilegijos. Jie neturėjo tokio priėjimo, kokį mes dabar turime, būdami Jėzuje Kristuje. **Mes turime priėjimą į tą malonę, kurioje stovime**.

Danieliaus knygos 7 skyriuje, kai pranašas Danielius meldėsi maldos valandą, jis atidarė savo kambario langus į Jeruzalės šventyklos pusę. To buvo reikalaujama Dievo įstatyme. Žydai, kurie negalėdavo ateiti melstis į šventyklą, turėdavo melstis, žiūrėdami į Jeruzalės šventyklos pusę. Ar mums reikia melstis tam tikrą valandą, kaip Petras ir Jonas ėjo melstis? Ne. Paulius rašo, kad būtume nepaliaujami maldoje – „nuolat melskitės“. Nėra nustatytos valandos, kada reikėtų melstis. Kur ir kada jūs meldžiatės, nėra svarbu. Mes turime laisvą priėjimą per tą malonę, kurioje mes stovime. Mes turime tai, ko žydai anksčiau neturėjo gyvendami pagal Įstatymą, nes mes gyvename kitoje santvarkoje. Dievas šiandien skelbia visiškai kitą žinią, kitai grupei žmonių.

Tačiau Laiško romiečiams 5 skyriuje kalbama ne apie priėjimą maldoje. Pastebėkime – mes toje malonėje **stovime**, esame neišjudinami. Niekas mūsų neišjudins iš malonės, kurioje mes stovime. Panašiai Paulius rašo ir 1 Kor 15, 1: „Be to, broliai, aš pareiškiu jums šią evangeliją, kurią jums paskelbiau, kurią ir priėmėte, ir **kurioje stovite**“.

Mes stovime tvirtai ir nepajudinamai. Tokia mūsų pozicija. Mes užtikrintai stovime Kristuje, toje malonėje. Mes esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais, kaip rašoma Laiške efeziečiams. Tai ne laikina, bet amžina pozicija. Mes joje stovime ir stovėsime per amžius. Mes turime šią poziciją Jėzuje Kristuje, mes stovime tvirtai toje malonėje net gi tuomet, kai darome nuodėmes. Nesvarbu net ir tai, kad mes darome

nuodėmes – juk Jėzus Kristus su jomis jau susidorojo ir mes jau esame Kristuje, o nebe Adome. Nesvarbu, kaip mes gyvename savo krikščionišką gyvenimą – mūsų pozicija, mūsų stovėjimas malonėje, nepriklauso nuo mūsų, o tik nuo to, kas mes esame Kristuje. Mes stovime malonėje todėl, kad mes esame Kristuje. Kai esi Kristuje, tuomet turi viską – tau nieko nebetrūksta ir tu nieko neprarasi. Mes jau nebesame Įstatymo valdžioje, kuomet reikėjo kažką užsitarnauti savo kūno pajėgumu. Mes dabar esame Malonės valdžioje, kur turime priėjimą į šią malonę, kurioje stovime.

Pastebėkime, **kaip** mes turime priėjimą į šią malonę, kurioje mes stovime – tikėjimu. Kas tas tikėjimas? Kaip žinome, tikėjimas ateina iš klausymo, o klausymas iš Dievo Žodžio (Rom 10, 17). Mes tikime Dievo Žodžiu, kuriame rašoma apie mūsų poziciją Kristuje, kad mes esame Jėzuje Kristuje, kad mes turime visišką nuodėmių atleidimą, mūsų nuodėmės pilnai atleistos, kad mes esame išteisinti, kad mes turime amžinąjį gyvenimą, kad mes turime taiką su Dievu. Mes visus tuos nuostabius dalykus gavome iš Dievo, priėmėme juos tikėjimu ir tikėjimu stovime toje malonėje. Tikėjimu mes pripažįstame tai, ką sako Raštas, ką mes turime Kristuje.

Kai kurie krikščionys, remdamiesi tuo, kas parašyta Pirmame Jono laiške, sako, kad tikintysis gali prarasti bendrystę su Dievu. Tačiau mes niekada neprarasime bendrystės su Dievu, kadangi šiame Jono laiške kalbama ne apie Kristaus kūno bažnyčią, bet apie Izraelio tautos tikinčiuosius ir netikinčiuosius. Netikintieji vaikšto tamsybėje, o tikintieji – šviesoje. Išgelbėti izraelitai turi bendrystę su Dievu, o neišgelbėti – neturi.

Mes tuo tarpu turime užtikrintą poziciją Kristuje, toje malonėje, kurioje stovime, per amžius. Jei Kristus sumokėjo už visas jūsų nuodėmes, tai kokią jūs turite padaryti nuodėmę, už kurią Jėzus Kristus nėra miręs? Už kurią nuodėmę Jėzus Kristus nėra sumokėjęs pilno mokesčio? Jei turėtumėte nors vieną nuodėmę, už kurią Jėzus Kristus nėra sumokėjęs ant kryžiaus, jūs po mirties eitumėte į pragarą. Jei turėtumėte bent vieną neatleistą nuodėmę, tuomet jūs neturėtumėte Dievo teisumo. Tačiau taip nėra. Jūs turite užtikrintą stovėjimą Dievo malonėje.

Kaip tuomet mes turime elgtis, kai nusidedame? Pirmiausiai mes turime pripažinti, ką padarėme, turime atpažinti savo nuodėmę. Tada mes turime pripažinti, kad Kristus mirė už tą nuodėmę, ji jau panaikinta, ir Dievas už ją nebebaus. Mums netinka graužtis dėl nuodėmės, jaustis kaltiems prieš Dievą ir laikyti savę bevilčiais nusidėjėliais. Mes nebesame tokie – mūsų nuodėmės jau atleistos, mes esame nebe Adome, bet Kristuje, mes esame išteisinti, turime amžiną gyvenimą, turime taiką su Dievu ir stovime Jo malonėje. Mes turime žiūrėti ne į mūsų nuodėmes, ne į tai, kas mes buvome anksčiau, bet į tai, kas mes esame dabar Kristuje.

Yra žmonių, užduodančių tokį klausimą: „Mes stovime malonėje, tačiau kas bus, jei atkrisime nuo malonės?“ Daugelis krikščionių mano, kad atkritęs nuo malonės tikintysis praranda savo išgelbėjimą. Tai jie aiškina remdamiesi šiomis Laiško

galatams eilutėmis:

Gal 5, 1-2: „Todėl tvirtai stovėkite laisvėje, kuria Kristus mus išlaisvino, ir nebūkite vėl įpainioti į vergystės jungą. Štai aš, Paulius, sakau jums, kad, jei būsite apipjaustyti, Kristus jums nebus niekuo naudingas“.

Panagrinėkime štai šias Laiško galatams eilutes. Visų pirma turėtume pastebėti, kad atkritimas nuo malonės nėra išgelbėjimo praradimas. Čia kalbama apie tai, kad jeigu jūs būsite apipjaustyti, laikysitės įstatymo principų, pagal kuriuos gyveno Izraelio tauta, tada ta jūsų pozicija Kristuje neduos jokių vaisių, nes jūs gyvensite ne pagal Malonę, bet pagal Įstatymą.

Taip pat skaitome ir Gal 5, 3-4: „Nes aš vėl liudiju kiekvienam, kuris yra apipjaustytas, jog jis yra skolininkas, kad vykdytų visą įstatymą. Kristus tapo negaliojančiu jums, kurie esate išteisinti įstatymu; jūs esate atkritę nuo malonės“.

Galatai, kaip ir mes, buvo išgelbėti malone ir turėjo gyventi jos principais. Bet jie nuo to atkrito, jie nebenorėjo gyventi pagal malonę. Jiems malonės gyvenimas tapo neveiksmingas, nes jie pakinkė save gyventi pagal Įstatymą. Neįmanoma prieiti prie Dievo įstatymo principu. Mūsų priėjimas, mūsų išgelbėjimas, mūsų išteisinimas, mūsų amžinasis gyvenimas ir visa kita, ką mes gavome iš Dievo dovanai, – viskas mums buvo duota malonės principu. Dievas mus išgelbėjo Savo malone ir mes turime gyventi Dievo malone, o ne pagal Įstatymą, savo darbais.

Jei pamenate, Įstatymas sako: „**Jei** vykdysi įsakymą, aš tave palaiminsiu, bet **jei** nevykdysi įsakymo, aš tave pasmerksiu“. Jei žmogus nori gauti iš Dievo palaiminimą, pagal Įstatymą jis turi daryti tam tikrus darbus. Įstatymas sako: „Daryk ką sakau, tada gausi palaiminimą“. O malonė sako: „Štai tau palaiminimas, imk jį nemokamai, tai dovana tau. Tau nereikia jo užsitaranauti“. Malonė mums sako: „Gyvenk ta pozicija, kurią turi Kristuje, gyvenk tuo, kas esi Kristuje. Tu atpirktas iš nuodėmės, miręs nuodėmei, prikeltas teisumui. Gyvenk malonės gyvenimą“. Mes neturime gyventi ir duoti teisumo vaisius tam, kad susilauktume Dievo palaiminimų ir malonės. Atvirkščiai – mes jau turime palaiminimus, mes jau turime malonę, mes jau turime visas Dievo dovanas, ir pagal jas gyvename. Dievo dovanos, Dievo duoti palaiminimai ir pagimdo mumyse vaisių. Tai malonės gyvenimas. Tą patį Paulius rašė ir galatams.

Gal 3, 2-3: „Vien tai norėčiau iš jūsų sužinoti: ar jūs gavote Dvasią įstatymo darbais, ar tikėjimo klausymu? Ar jūs tokie kvaili? Pradėję Dvasioje ar dabar tapote tobuli kūnu?“ Paulius tarsi sako: „Jūs esate išgelbėti malone, negi dabar norite gyventi pagal įstatymą, kad taptumėte teisūs prieš Dievą, tobuli kūnu?“ Kai Paulius rašo „jūs esate atkritę nuo malonės“, kitaip būtų galima pasakyti „jūs esate atkritę nuo gyvenimo pagal malonę“. Kai žmogus atkrenta nuo malonės principų ir negyvena pagal Malonę, jis automatiškai pradeda gyventi pagal Įstatymą, savo kūno pajėgumu.

Gal 5, 16-18: „Tad aš sakau tai: vaikščiokite Dvasioje, ir nevykdysite kūno geidulių. Nes kūnas geidžia priešingo Dvasiai, o Dvasia priešingo kūnui; ir šitie yra priešingi vienas kitam, todėl jūs negalite padaryti to, ko norite. Bet **jei esate Dvasios vedami, jūs nesate įstatymo valdžioje**“.

Gyventi kūniškai – tai gyventi vadovaujantis Įstatymo principais. O vaikščioti Dvasioje – tai gyventi pagal Malonės principus, suprantant, kokie jie yra ir kaip jie veikia.

Laiško romiečiams 5 skyriuje Paulius rašo, kad mes naudotume mums duotą priėjimą į Dievo malonę, kurioje mes stovime. Paulius ragina naudotis palaiminimais, kuriuos turime Kristuje ir negrįžti prie Įstatymo, nes pagal jį gyvendami mes neduosime teisumo vaisių, o tik gyvensime kūniškai. Paulius Laiške romiečiams aprašo, kaip visas Jėzaus Kristaus atliktas darbas ant kryžiaus daro poveikį mums, Kristaus kūno bažnyčiai.

Tačiau prieš tai pasižiūrėkime, **kokį poveikį kryžius turėjo Izraelio tautai**.

Hbr 10, 1-4 skaitome: „Nes įstatymas, turintis ateinančių gerų dalykų šešėlį, o ne patį dalykų atvaizdą, niekada negali tomis aukomis, kurias jie kasmet be paliovos aukodavo, padaryti tobulais tų, kurie ten ateina. Nes kitaip ar nebūtų liautasi jas aukoti todėl, kad garbintojai vieną kartą apvalyti, daugiau nebeturėtų sąžinėje nuodėmių? Bet tomis aukomis kiekvienais metais yra sukeliamas prisiminimas apie nuodėmes. Nes yra neįmanoma, kad jaučių bei ožių kraujas pašalintų nuodėmes“. Šitose eilutėse Paulius rašo žydams, kad jie turi naują priėjimą prie Dievo. Dievas nebuvo patenkintas ankstesniu priėjimu pagal Įstatymą. Nes ožių ir jaučių kraujas negalėjo patenkinti Dievo teisingumo. Izraelitai neturėjo tobulo priėjimo prie Dievo. Žydams kiekvienais metais reikėdavo aukoti aukas už savo nuodėmes.

Tai pat Hbr 10, 5-8 skaitome: „Todėl ateidamas į pasaulį jis sako: ‘Tu nenorėjai aukos ir aukojimo, bet man paruošei kūną; tau nepatiko deginamosios aukos ir aukos už nuodėmę’. Tada aš tariau: ‘Štai ateinu (apie mane yra parašyta knygos ritinyje) vykdyti, o Dieve, tavo valios’. Kaip jis aukščiau sakė: ‘Tu nenorėjai aukos ir aukojimo’“. Jėzus Kristus atėjęs paruošė naują priėjimą, naują kelią prie Dievo. Ne per jaučių ir ožių kraują, bet per Savo kraują. Jis Savo krauju patenkino, permaldavo Dievo teisingumą amžiams. Kristus atliko malonės krasės vaidmenį.

Hbr 10, 10: „Ta valia mes esame pašventinti per Jėzaus Kristaus kūno auką **kartą visiems laikams**“. Per Jėzaus Kristaus kūną Izraelio tauta yra pašventinta kartą ir visiems laikams. Senojo Testamento laikais Izraelio tauta neturėjo tokių palaiminimų. Apie tai rašoma 11-14 eilutėse: „Ir kiekvienas kunigas kasdien stovi patarnaudamas ir **daug kartų aukodamas tas pačias aukas**, kurios niekada negali pašalinti nuodėmių; bet šis, **paaukojęs vieną auką už nuodėmes amžiams**, atsisėdo Dievo dešinėje; nuo šiol laukdamas, kol jo priešai bus padaryti jo pakoju. Nes **viena auka jis amžiams ištobulino pašvęstuosius**“.

Hbr 10, 18: „Na, o kur jos [nuodėmės] atleistos, ten nebėra aukos už nuodėmę“. Mokestis už nuodėmes yra pilnai sumokėtas. Viskas atlikta, užbaigta, nebereikia papildomos aukos už nuodėmę.

Hbr 10, 19-22: „Todėl, broliai, turėdami drąsą įeiti į švenčiausiąją **per Jėzaus kraują, nauju ir gyvu keliu, kurį jis mums pašventino, per uždangą, tai yra, savo kūną**; ir turėdami aukščiausiąjį kunigą, vadovaujantį Dievo namams artinkimės su tikra širdimi, pilnu tikėjimo užtikrintumu, turėdami savo širdis apšlakstytas nuo piktos sąžinės ir mūsų kūnus nuplautus švariu vandeniu“. Čia rašoma, kad senasis kelias jau užsibaigė. Pagal senąjį kelią vien tik aukščiausiasis kunigas kartą per metus galėdavo įeiti į Švenčiausiąją. Bet Jėzaus Kristaus kraujo dėka dabar visi tikintieji gali į ją įeiti. Izraelio žmonės gyvendavo pagal įstatymą nuolatinėje baimėje, nežinodami, ar jie daro viską gerai, taip kaip Dievo Žodis sako. Jie nebuvo užtikrinti tuo, ką jie daro, nes Dievo teisingumas dar nebuvo patenkintas. Kiekvienais metais jie turėjo aukoti už savo nuodėmes. Tai rodė, kad Dievo teisingumas dar nepatenkintas, dar Dievas negali pasitenkinti jų aukomis. Tačiau dabar Dievo teisingumas yra patenkintas amžiams. Jėzus Kristus jį patenkino Savo auka ant kryžiaus. Dabar yra naujas ir gyvas kelias, kuriuo jie gali naudotis laisvai, be jokių kliudymų.

Hbr 10, 22: „Artinkimės su tikra širdimi, pilnu tikėjimo užtikrintumu“ – matome, kad priėjimas yra per tikėjimą. Hebrajai tikėjimu prieina prie to, ką jie turi Kristuje, kas jiems yra duota per Jėzaus Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus. Jie turi drąsą įeiti per Jėzaus kraują. Tą patį mums rašo ir Paulius Laiško romiečiams 5 skyriuje – kad į malonę, kurioje stovime, mes turime priėjimą per tikėjimą. Tikėjimas ateina iš klausymo, o klausymas – iš Dievo Žodžio. Tikėjimas remiasi Dievo Žodžiu, tuo pažinimu apie mūsų poziciją Kristuje.

•• *...ir džiaugiamės Dievo šlovės viltimi.* ••

Viltis – tai uolus laukimas to, kas yra užtikrinta, kai mes tikrai žinome, kad tai gausime. Viltis nėra abejojimas, nežinant, ar tai gausi, ar ne: „Aš nežinau ar tai gausiu, bet aš tuo viliuosi“. Mes to dar neturime, bet žinome, kad tai gausime, todėl mes laukiame. Tokia mūsų viltis.

Pauliaus laiškuose viltis daugiausiai aprašoma kaip paėmimas į dangų. Šį išsireiškimą „džiaugiamės Dievo šlovės viltimi“ palyginkime su 3 skyriaus 23 eilute: „kadangi visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės“. Mes stokojame Dievo šlovės, mes visi nusidėję, verti Dievo rūstybės. Bet 5 skyriuje rašoma, kad mes džiaugiamės Dievo šlovės viltimi, mes jos nebestokojame, mes ją turime. Ji mūsų laukia ateityje, tai yra mūsų. Mes gyvename laukdami šitos šlovės.

Kas yra Dievo šlovė? Dievo šlovė – tai Dievo charakterio savybės, Jo esybė. Mes ne tik dalinsimės ta šlove, bet ir turėsime tą šlovę savyje, ji reikšis per mus. Mes turėsime šlovingą kūną, kokį turėjo prisikėlęs Jėzus Kristus, ir per tą kūną reikšis Dievo šlovė: „Nes mūsų elgsena yra danguje; iš kur mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pakeis mūsų bjaurų kūną, kad jis taptų panašus į jo šlovingą kūną“ (Fil 3, 20-21). Kai Jėzus Kristus ateis mūsų pasiimti, mes būsime pagauti į orą ir būsime pakeisti, gausime tokį kūną, kokį Jėzus Kristus turi: šlovingą, nemirtingą, am-

žiną, negendantį ir galingą kūną, kuriame reikšis Dievo šlovė. Iš mūsų spindės Jėzaus Kristaus šlovė. Iš mūsų kūnų spindės ir skleisis Jėzaus Kristaus savybės.

Kol 3, 3-4: „Nes jūs esate mirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dieve. Kai pasirodys Kristus, kuris yra mūsų gyvenimas, tuomet ir jūs pasirodysite su juo šlovėje“. Tai įvyks, kai Jėzus Kristus bus karalių Karalius ir viešpačių Viešpats. Tada Jis bus šlovingas, ir mes pasirodysime su Juo šlovėje.

2 Tes 1, 10: „Kai jis ateis, kad tą dieną būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir keliantis susižavėjimą visuose, kurie tiki“. Kodėl Jėzus Kristus bus pašlovintas Savo šventuosiuose ir Juo bus susižavėta visuose, kurie tiki? Į šį klausimą atsako eilutės tęsinys: „(nes mūsų liudijimas tarp jūsų buvo įtikėtas)“. Mūsų ateities pašlovinimas, mūsų susižavėjimas Kristumi, yra neatsiejamas su mūsų tikėjimu, kai mes tikime Pauliaus skelbiama Malonės žinia.

Rom 8, 17-18 skaitome: „Ir jei vaikai, tuomet paveldėtojai; Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi; jei taip yra, kad mes kenčiame su juo, kad būtume ir pašlovinti kartu. Nes aš manau, kad šio dabartinio laiko kentėjimai nėra verti, kad būtų sugretinti **su šlove, kuri bus apreikšta mumyse**“. Mūsų kentėjimas žemėje, mūsų tarnystė žemėje atsilieps šlovei, kurią paveldėsime ateityje. Kuo labiau būsime dvasiškai išsivystę kentėdami ir vykdydami tarnystę, tuo didesnė mūsų laukia šlovė.

Mums niekados nereikės susidurti su Dievo pykčiu, Dievo įniršiu, Dievo rūstybe, nes Dievas jau susidorojo su mūsų nuodėmėmis. Mes turime taiką su Dievu, nes buvo sumokėta bausmė už nuodėmę. Mes turime priėjimą į Dievo malonę, kurioje stovime, nes yra sulaužyta nuodėmės galia, nuodėmė nebeturi mums galios. Dabar mes džiaugiamės Dievo šlovės viltimi, bet ateityje ta šlovė bus nebe viltis, o realybė. Mes turėsime Dievo šlovę, nebeturėsime savo kūnuose nuodėmės. Tai – mūsų padėtis Kristuje, mūsų paveldas Kristuje ir mūsų amžinas saugumas Kristuje.

• *Rom 5, 3* •

„Ir ne vien tai, bet mes giriamės ir vargais, žinodami, kad vargas gamina kantrybę...“

Mes ne tik turime priėjimą į malonę, mes ne tik turime taiką su Dievu, mes ne tik turime ateities šlovės viltį, bet mes dar giriamės ir dabarties vargais. Mūsų išteisinimas yra susijęs ne tik su tuo, kas mūsų laukia ateityje, bet ir su tuo, kas šiandien vyksta mūsų krikščioniškame gyvenime.

Kodėl mes giriamės vargais, kaip mes jais giriamės? Atsakymą randame toje pačioje eilutėje: „Žinodami, kad vargas gamina kantrybę“. „Žinodami“ – mes kažką

žinome. Tai, ką mes žinome, skatina mus girtis vargais. Mes žinome, kad vargai, su kuriais susiduriame, gamina kantrybę. Mes žinome, kad mus ištinkantys vargai – tai ne Dievo rūstybės, ne Dievo pykčio padarinys. Vargai nekyla iš Dievo, Jis jų mums neatsiunčia, Jis ant mūsų nepyksta, nes mes turime taiką su Dievu. Atvirkščiai – mūsų vargai turi kitokią prigimtį. Jie mūsų neslegia, negniuždo, bet verčiau pasitarnauja dėl gero. Vargai mums yra naudingi, jie mums gamina kažką naudingo, kažką konstruktyvaus. Parašyta, kad vargai mums gamina kantrybę, kuri savo ruožtu yra naudinga.

Taigi mes turime atnaujinti savo mąstymą ir pradėti kitaip vertinti vargus. Žinojimas apie mūsų padėtį Jėzuje Kristuje, apie mūsų tvirtą stovėjimą malonėje, apie mūsų išteisinimą, apie mūsų taiką su Dievu, apie mums duotą amžiną gyvenimą ir kitus dalykus, daro teigiamą įtaką. Šių tiesų žinojimas mus guodžia, suteikia mums viltį, sustiprina mus ir padeda susidoroti su vargais. Per tai mes įgyjame kantrybės, pasidarome kantrūs varguose. Mes nežiūrime į kasdienius vargus kaip į mūsų priešus, bet atvirkščiai – esame teigiamai jiems nusiteikę. Vargai mums suteikia progą pritaikyti savąją poziciją Kristuje ir sėkmingai susidoroti su jais. Varguose mes stveriamės mūsų palaiminimų, mes įvertiname tai, ką mes turime ir koks džiaugsmas mūsų laukia ateityje. Matydami, kas esame Kristuje, mes tuo džiaugiamės. Mūsų džiaugsmas ir ateities viltis padeda mums ištverti sunkumus. Todėl mes pasidarome kantrūs varguose. Dievas mūsų vargą panaudoja mūsų naudai – Jis gamina mumyse kantrybę per Savo Žodį. Mums reikalingas vargas. Mums nereikia bėgti ir slėptis nuo vargų, nes jie mums naudingi. Vargas skatina mus bėgti pas Viešpatį, bėgti prie Jo Žodžio.

Visus vargus, su kuriais mes susiduriame, šiandien Dievas naudoja geriems tikslams. Praeityje, Įstatymo laikais, vargai būdavo Dievo rūstybės ženklas. Jeigu Izraelio tauta vargdavo, tai reikšdavo, kad Dievas juos baudžia, siunčia jiems vargus. Vargai turėdavo žlugdantį poveikį. Tačiau šiandien vargai turi teigiamą poveikį. Dievas mūsų kasdienybės vargus ir problemas naudoja mūsų labui. Dievas daro mus kantrius, kai mes pasitikime Jo Žodžiu. Dievo Žodis išugdo mumyse kantrybę varguose.

1 Pt 2, 19 skaitome: „Nes tai verta padėkos, jei kas dėl sąžinės Dievui pakenčia sielvartą neteisėtai kentėdamas“. Neteisėtai kentėdamas žmogus atlieka tarnystę Dievui.

1 Pt 2, 20: „Nes koks gi tai yra gyrius, jei pakenčiate kai esate mušami už savo nusižengimus. Bet jei darydami gera ir už tai kentėdami ištveriate, tai yra priimtina Dievui“. Jei žmogus atlieka tarnystę darydamas tai, ką sako Dievo Žodis, skelbia Dievo Žodį, ir jei jis už tai kenčia, tuomet tai yra Kristaus kentėjimai. Nes jis kenčia už tai, kad daro gera. Tačiau kai žmogus gyvena kūniškai, daro klaidas ir po to už tai kenčia, tai jis kenčia ne dėl Kristaus, o tik dėl savo kvailų klaidų. Petras parodo skirtingus žmonės – vieni kenčia neteisėtai, darydami gera, o kiti kenčia už savo nusikaltimus.

Tuo tarpu grįžtant prie Laiško romiečiams 5 skyriaus, matome kai ką nuostabaus – Paulius neskirsto žmonių į kategorijas, neskirsto į teisėtai ir neteisėtai kenčiančius. Jis tik rašo: „Mes giriamės vargais, žinodami, kad vargas gamina kantrybę“. Ir

nesvarbu, kokie tie vargai. Panašiai rašoma ir Laiško romiečiams 8 skyriuje, kad visa kūrinija kankinasi skausmuose ir mes tuo pačiu esame gedimo vergovėje. Dievas ima visus tuos dalykus ir padaro, kad jie išeitų mums į gera. Mūsų krikščioniškame gyvenime Dievas ima visus vargus, kokius mes tik patiriame: ar tai kentėdami neteisėtai, ar tai už savo paties padarytas klaidas, ir panaudoja juos, gamindamas mumyse kantrybę, kad visa tai neštų mumyse vaisių. Ar tai ne nuostabu?

Vargas – tai ramybė suspaudime, kai žmogus išlieka ramus, kantrus.

Ar jūs norite būti kantrus? Vadinasi jums reikia vargų, kad jie išugdytų jumyse kantrybę. Žmonės meldžiasi: „Dieve duok man kantrybės, suteik man kantrybės, kad aš būčiau kantrus“. Gerai: „Prašau, prašau tau vargai“. Taip Dievas ugdo žmonėse kantrybę. Tik reikėtų paminėti, Dievas asmeniškai nesiunčia mums vargų. Visame pasaulyje pilna įvairiausių vargų, visi pasaulio žmonės – vieni daugiau, kiti mažiau – kenčia vargus. Dievas tų vargų nesiunčia, bet panaudoja juos kaip priemonę, kad išugdytų mumyse kantrybę.

Lygiai taip pat apie vargus kalba ir Jokūbas Jok 1, 2-3: „Mano broliai, **laikykite visa tai džiaugsmu, kai patenkate į įvairius gundymus**; žinodami, kad jūsų tikėjimo išbandymas gamina kantrybę. Bet tegul kantrybė turi savo tobulą darbą, kad jūs būtumėte tobuli ir pilnumoje, nieko nestokojantys“.

Vargas išbando tikėjimą, parodydamas, ar žmogus pasitiki Dievo Žodžiu. Kai sulaukiame vargo, yra išbandomas mūsų tikėjimas, ar mes pasitikėsime Dievo Žodžiu ir išstovėsime tą vargą, ar mes pasiduosime. Ar mes vaikščiosime pagal Dvasią pasitikėdami Dievo Žodžiu, ar mes vargo ištikti atidėsime Dievo Žodį į šoną ir eisime ieškoti žmonių patarimų, jų išminties, psichologų pagalbos, alkoholio ir panašiai. Vargas išbando ar mes iš tiesų pasitikime tuo, ką sako Dievas. Kai žmogų ištinka vargai ir jis Dievo Žodžio pagalba juos įveikia, tada tas išbandymas gamina žmoguje kantrumą. Kai mes tinkamai susidorojame su vargais, pasitelkdami Dievo Žodį, tada mumyse gaminasi kantrybė. Mes tampame kantrūs ir esame ramūs suspaudime. Bet kokioje sunkioje situacijoje mes esame ramūs, nes pasitikime Dievo Žodžiu, vaikštote Dvasioje. Todėl mums būtina skaityti Bibliją ir pritaikyti Pauliaus evangeliją savo kasdienybėje. Mes turime kaupti savo sieloje Dievo Žodį, kad reikalui esant mes panaudotume Žodį tikėjimu, kad jis mums padėtų.

Aišku, nei vienas žmogus nesidžiaugia, kai jį ištinka vargai. Jis nesako: „Valio, mane ištiko vargas!“ Ne. Be abejo, Paulius rašo ne tai, kad gerai, kai ištinka vargai, bet tai, kad mes žinome, kad mūsų vargai gamina kažką gero. Dievas mumyse formuoja kantrybę, daro mus panašius į mumyse gyvenantį Jėzų Kristų. Tai Dievas daro per Savo Žodį.

Kai Paulius rašo: „Ir ne vien tai...“, tai reiškia, kad mes ne tik džiaugiamės Dievo šlovės viltimi, bet giriamės ir vargais. Mes vienodai džiaugiamės tiek šlovinga ateitimi, kai gyvensime šlovingame kūne, tiek gyvendami varguose. Tiek šlovingoji atei-

tis, tiek vargingoji dabartis mums vienodai naudingos. Kad ateitis bus džiaugsminga, tai mums aišku, mes visi jos laukiame. Bet kodėl gyvenimas žemėje irgi turėtų būti džiaugsmingas? Todėl, kad mus ištinkantys vargai gamina mumyse teigiamus dalykus, gamina mumyse kantrybę. Kai ištinka vargai, vietoj to, kad sugriūtume, mes pasitikime Dievo Žodžiu. Dievo Žodis mus stiprina ir pagamina mumyse kantrybę.

• *Rom 5, 4* •
„...o kantrybė – patirtį; o patirtis – viltį“.

Patirtis – tai patyrimas, žinojimas, kaip susidoroti su visais vargais. Kai mes pastoviai esame kantrūs varguose, mes kaupiame patirtį. Kuo dažniau sėkmingai susidorojame su sunkiomis situacijomis, tuo daugiau įgauname patirties. Patirtis – tai tarsi įrodymas, kad mes pasitikime Dievo Žodžiu ir jis veikia mūsų gyvenime. Jei turime patirties sėkmingai susidoroti su vargais, tai parodo, kad turime patirties pasitikėti ir remtis Dievo Žodžiu. Kai pritaikome Dievo Žodį ir mūsų patirtis didėja, tobulėja mūsų siela.

Kas yra viltis? Viltis – kai viliesi geresniu. Viliesi, kad tavęs laukia geresni dalykai. Ką tai galėtų reikšti? Pirmiausia, kai mus ištinka vargai, mes su jais susidorojame Dievo Žodžio pagalba, ir mumyse susiformuoja kantrybė. Kuo dažniau pasinaudojame įgyta kantrybe, tuo daugiau įgauname patirties tai padaryti. Kuo daugiau įgauname patirties susidoroti su vargais, tuo daugiau įgyjame vilties. Kaip veikia viltis, kokia ji yra? Kai Dievo Žodžio galia susidorojame su vargais, tada atsiranda viltis, kad ir toliau Dievo Žodis bus veiksmingas, galingas ir susidoros su mūsų problemomis. Tai nuostabu, nes žinome, kad Dievo Žodis yra veiksmingas – Dievas niekada mūsų neapvils, Jis darys tai, ką yra pažadėjęs Savo Žodyje. Dievas mūsų nepalieka, bet veikia mūsų gyvenimuose per Savo Žodį. Mes tai patiriame tikėdami ir pritaikydami Dievo Žodį.

• *Rom 5, 5* •
„O viltis negėdina; nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums yra duota“.

Viltis mūsų negėdina, nes mes turime vis didėjantį pasitikėjimą Dievu. Mes vis daugiau esame užtikrinti tuo, kad Dievas mus tikrai išgelbės per Savo Žodį. Kai mus ištinka vargai, jie skaudina mus, užgauna mūsų jausmus, bet mes nesiremiame jausmais. Mes nesiremiame tuo, kaip mes jaučiamės – mes pasitikime Dievo Žodžiu, kuris

mus išvaduoja, kad nepalūžtume, o susidorotume su sunkumais. Dievas per Savo Žodį sustiprina mūsų vidinį žmogų, kad mes sėkmingai susidorotume su visomis problemomis.

Mes galime džiaugtis, galime būti dėkingi Dievo meilei, kuri yra išlieta mūsų širdyse Šv. Dvasios. Dievas mus myli, Jis nori, kad mes tobulėtume ir taptume vis panašesni į Jo Sūnų. Ta Dievo meilė yra plačiai išlieta mūsų širdyse Šv. Dvasios, kuri yra mums duota. Šv. Dvasia Pauliaus prieš tai buvo paminėta tik pirmame skyriuje. Ir štai dabar, 5 skyriuje Ji paminėta antrą kartą. Vėliau Šv. Dvasia bus dar kartą minima 8 skyriuje.

Šioje, 5 eilutėje, Paulius rašo: „...kuri mums yra duota“. Mums yra duota Šv. Dvasia, ji gyvena mumyse. Dievas plačiai išliejo tos Dvasios mūsų širdyse, pripildė mūsų širdis ir sielą. Dievo meilė mus užtvindė. Dievas tai daro per Šv. Dvasią. Dvasia atlieka darbą per Dievo Žodį. Dievas išlieja Savo meilę mūsų širdyse per Savo Žodį. Šv. Dvasia mus sustiprina Dievo Žodžiu, suteikia mums energijos, padaro Žodį veiksmingą.

Apie tai skaitome 1 Tes 2, 13: „Dėl šios priežasties mes be paliovos ir dėkojame Dievui, kadangi priėmę Dievo žodį, kurį išgirdote iš mūsų, priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip jis iš tiesų yra – Dievo **žodį, kuris veiksmingai ir veikia jumyse, kurie tikite**“. Dievo Žodis mumyse veiksmingai veikia, kai mes juo tikime. Jis tampa veiksmingas, galingas ir atlieka savo darbą mumyse. Dievo Žodis suteikia mums galią vidiniame žmoguje, padaro mūsų vidinį žmogų galingą.

Mes turime viltį, kokios neturi pasaulis. Be to, mes esame palikti pasaulyje, pilname vargų ir sunkumų. Žmonės nesidžiaugia vargais ir sunkumais, jiems tai neigiamas dalykas. Tačiau mes, tikintieji, esame pajėgūs džiaugtis varguose. Žinoma, ne todėl, kad vargai yra nuostabus dalykas. Tačiau mes žinome, kad vargai gamina mumyse gera – jie gamina kantrybę ir formuoja mumyse Kristų. Mes žinome, kas mes esame Kristuje, kas vyksta, ką Dievas daro, kokia vargų paskirtis. Mes džiaugiamės, kad Dievas nori mus naudoti gyvenimo situacijose, stiprinti mūsų vidinį žmogų per Savo Žodį. Argi nenuostabu, kad Dievas mus naudoja?

2 Kor 1, 3-4: „Tebūna palaimintas Dievas – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumų Tėvas ir visos paguodos Dievas; kuris guodžia mus visame mūsų varge, **kad mes būtume pajėgūs paguosti tuos, kurie yra bet kokiame varge, ta paguoda, kuria mes patys esame Dievo paguosti**“. Dievas guodžia mus visame mūsų varge. Ką mūsų sunkumai mumyse daro? Sunkumai skatina mus laikytis Biblijos ir ieškoti paguodos iš Dievo Žodžio. Kodėl ištikus vargams, mums reikia ieškoti paguodos Dievo Žodyje? Atsakymas 4 eilutėje: „kad mes būtume pajėgūs paguosti tuos, kurie yra bet kokiame varge, ta paguoda, kuria mes patys esame Dievo paguosti“. Dievo Žodžio paguoda, kuria mes pasiguodžiame savo varguose, mus sustiprina, suteikia galią mūsų vidiniame žmoguje. Vėliau, kai mes sutinkame kitus krikščionis, kurie susiduria su bėdomis, su vargais, mes juos galime paguosti tokia pat paguoda, kokia mus paguodė Dievo Žodis. Tai pasitarnauja ne tik mūsų sustiprėjimui per Dievo

Žodį, bet taip pat ir kitiems įvairių vargų ištiktiems tikintiesiems. Visos problemos, su kuriomis susiduriame savo gyvenime, yra teikiančios Dievui šlovę. Kai mes susidorojame su problemomis, pasitikėdami Dievo Žodžiu, tai suteikia Dievui šlovę – parodo, kad Jo Žodis iš tikrųjų yra veiksmingas, kad Dievas tikrai atlieka mumyse darbą.

2 Kor 4, 16-18: „Dėl šios priežasties mes nenusilpstame; bet nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, tačiau vidinis atnaujinamas diena iš dienos. Nes **mūsų lengvas trumpalaikis sielvartas gamina mums nepalyginamai labiau viršijantį amžiną šlovės svorį**; tuo tarpu mums žiūrint ne į tai, kas matoma, bet į tai, kas nematoma; nes tai, kas matoma, yra laikina, o tai, kas nematoma, yra amžina“. Mes, tikintieji, gauname tai, ko nematome. Mūsų krikščioniškasis gyvenimas remiasi tikėjimu, remiasi Dievo Žodžiu, tuo, ko nematome. Pastebėkite, ką sako 17 eilutė: „Nes mūsų lengvas trumpalaikis sielvartas gamina mums nepalyginamai labiau viršijantį amžiną šlovės svorį“. Sielvartas gamina mums kai ką labai svarbaus.

Kaip tai vyksta? Dievas mus išgelbėjo šioje žemėje ir paliko, kad čia gyventume iki mirties. Kol mes gyvi, mes atliekame tam tikrą tarnystę, skelbiame Evangeliją ir susiduriame su vargais, patiriame sielvartą. Laiške korintiečiams rašoma, kad mūsų sielvartas yra lengvas. Tas sielvartas, kuris yra tik akimirkai, „gamina mums nepalyginamai labiau viršijantį amžiną šlovės svorį“. Mes susiduriame su įvairiomis ligomis, problemomis namuose, šeimose, tarnystėje ir panašiai. Tačiau už šituos sunkumus Dievas mums atsilygins – mes gausime amžiną šlovės svorį. Mūsų vargai tėra maža dalelytė, lengva plunksnelė, palyginus su tuo amžinu šlovės svoriu. Mūsų sielvarto lengvumas palyginamas su mūsų šlovės svoriu. Todėl nesirūpinkite, kad turėsite vargų. Bet kokiu atveju jums bus už tai atlyginta.

2 Kor 12, 8-10 skaitome apie Pauliaus turėtą vargą: „Dėl to aš triskart maldavau Viešpaties, kad tai nuo manęs pasitrauktų. Ir jis man tarė: ‘Mano malonė tau pakankama, nes mano stiprybė tampa tobula silpnybėje’. Todėl verčiau mieliausiai girsiuosi savo negaliomis, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs. Todėl aš gėriuosi negaliomis, priekaištais, trūkumais, persekiojimais, sielvartais dėl Kristaus, nes kai esu silpnas, tada esu stiprus“. Mes dabar gyvename malonės amžiuje. Jėzus Kristus pasakė: „Tau mano malonės yra pakankamai. Nieko tau nereikia, Pauliau (ir mums tas pats), tik Dievo malonės“. O ką Dievo malonė sako? Kad žmogaus stiprybė, visa, ką žmogus pats gali padaryti, neturi jokios vilties. Todėl mes esame nukryžiuoti kartu su Kristumi. Mes turime suprasti, kad mūsų stiprumas nėra mūsų kūne. Stiprybės reikia ieškoti Dieve, o ne savo kūniškume, savo stiprybėje. Dabartiniame – malonės – amžiuje mes turime būti silpni, bejėgiai tam, kad Kristaus jėga reikštųsi mumyse. Kad ji ilsėtųsi ant mūsų. Nes kai mes esame silpni, tada mes esame stiprūs – tada Kristus gyvena mumyse Savo galia per Žodį. Bažnyčios, kuriose yra skelbiama Pauliaus evangelija, nėra didelės. Jos atrodo silpnos. Kai mes silpni, tada mes galingi, mūsų silpnume pasireiškia Kristaus stiprybė. Kristus reiškiasi silpnume, mūsų silpnume ir niekingume Dievas yra galingas. Mes maži ir nežymūs, tačiau Dievas yra didelis ir galingas. Kristaus galia ilsisi ant mūsų, reiškiasi per mus. Mūsų sunkumai, kurie mus ištinka, mūsų vargai, nesėkmės, kurie daro mus silpnus, visa tai pritaikyta, kad mes vis daugiau ir daugiau

pasitikėtume Dievo Žodžiu. Kad Dievo Žodis būtų veiksmingas, kai mes tikime juo, kad Jėzus Kristus formuotųsi mūsų vidiniame žmoguje, kad mes vis daugiau ir daugiau taptume panašūs į Jo Sūnų.

• Rom 5, 6-8 •

„Nes kai mes dar buvome bejėgiai, Kristus tinkamu laiku mirė už bedievius.

Nes vargu ar kas mirtų už teisų žmogų, tačiau už gerą žmogų galbūt kas ir išdrįstų numirti.

Bet Dievas mums išreiškia savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus“.

Kai pradėsime abejoti ar Dievas mus iš tikrųjų myli, ar Dievas iš tikrųjų domisi mūsų gyvenimu, kai ištiks vargai, sunkumai, kai atrodys, kad Dievas mus paliko ir mes esame tarsi vieni žemėje, tada prisiminkime šias eilutes apie Dievo meilę mums.

Dievo meilė – tai istorinis įvykis, apie kurį mes galime sužinoti paskaitę Dievo Žodį. Dievas nesikeičia ir yra amžinas. Tai įrodo, kad Dievas mus vis tebemyli. Šiose Laiško romiečiasm eilutėse matome puikiai aprašytą Dievo meilę mums – Kristus mirė už mus, kai mes buvome bejėgiai ir nusidėjėliai.

Kai mane ištinka sunkumai, jie verčia mane pasitikėti Dievo Žodžiu ir žinoti, kad Dievas mane myli – Jis tai įrodė ant kryžiaus, ir tai mane stiprina. Kai aš buvau bejėgis, Dievo priešas, nusidėjėlis, kai aš buvau niekas, Dievas mane pamilo, Jis mane mylėjo ir mirė už mano nuodėmes. Nuostabu, ar ne?! Kai mes buvome bejėgiai, Kristus tinkamu laiku mirė už bedievius. Aš buvau be Dievo, todėl ir buvau visiškai bejėgis. Taigi, kai aš buvau bejėgis, Kristus numirė už bedievius.

Ar žinote, kad nuodėmė daro mus bejėgius?

Pat 5, 22 skaitome: „Nedorėlį sugaus jo paties neteisybė, ir jis bus sulaikomas savo nuodėmių virvėmis“. Nuodėmė žmogų supančioja. Kaip Jėzus sakė Evangelijoje pagal Joną, kad tas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Nuodėmė jį supančioja. Taip ir yra – nuodėmė mus supančioja ir padaro mus vergais, kad mes jai tarnautume ir vergautume. Paulius rašo 6 eilutėje, kad kai mes dar buvome bejėgiai, buvome supančioti nuodėmių, mes negalėjome savęs ištraukti iš šitų pančių, mes buvome bejėgiai.

Rom 2, 4: „Arba, ar tu niekinsi jo gerumo ir pakantumo bei ilgos kantrybės turtus, nežinodamas, kad Dievo gerumas veda tave į apsigalvojimą. Bet savo užkietėjimu ir neapsigalvojančia širdimi kaupi sau rūstybę rūstybės ir Dievo teisingo teismo apreiškimo dienai“. Dievo rūstybė dar daugiau išsilieja ant tų žmonių, kurie aukš-

tina savo teisumą. Užkietėjusia ir neapsigalvojančia širdimi, nekreipdamas dėmesio į Dievo Žodį, žmogus sau pačiam kaupia rūstybę rūstybės dienai. Žmonės galvoja, kad jei jie darys kažką gero, Dievas nuims nuo jų rūstybę, sušvelnins jiems bausmę ir panašiai. Tačiau taip nėra. Žmogus yra bejėgis. Kuo daugiau žmogus nori pasirodyti, kuo daugiau stengiasi daryti gerus darbus, tuo daugiau jis krauna sau rūstybę. Tuo daugiau jis tampa bejėgis.

„Nes kai mes dar buvome bejėgiai, Kristus tinkamu laiku mirė už bedievius“. Kai mes savo darbais kaupėme sau Dievo rūstybę, Kristus mirė už mus, bedievius.

Jei pastebėsite, 6-10 eilutėse yra parodomos **trys nuodėmingumo pakopos**.

1. 6-oje eilutėje rašoma, kad mes buvome **bejėgiai**, **bedieviai**. Bejėgiškumas – tai nuodėmės prigimtis, nuodėmė. Kristus mirė už mus, už bedievius.

2. 8-oje eilutėje rašoma, kad mes buvome **nusidėjėliai**, **nuodėmingi**. Laiške romiečiams rašoma, kad atpildas už nuodėmę – mirtis. Todėl Kristus mirė už mus, sumokėjo mokestį už mūsų nuodėmes.

3. 10 eilutėje rašoma, kad mes buvome **priešai**. Parodomas mūsų priešiškumas Dievui. Todėl mes buvome sutaikyti su Dievu Jo Sūnaus mirtimi. Dievas mums parodė meilę visais aspektais. Mes buvome bejėgiai, todėl Kristus mirė už mus. Mes buvome nusidėjėliai – Kristus mirė už mus. Mes buvome priešai – Kristus mirė už mus ir sutaikė mus su Dievu.

Rom 4, 25 skaitome: „Kuris buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir buvo prikeltas mūsų išteisinimui“. Kristus buvo atiduotas. Dievas tarsi pasakė: „Imkite, štai Aš atiduodu Savo Sūnų už jus, už jūsų nusikaltimus“.

Rom 8, 32: „Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, kaipgi jis ir visko mums neduotų dovanai kartu su juo?“

1 Kor 1, 25: „Nes Dievo kvailystė yra išmintingesnė už žmones; ir Dievo silpnybė yra stipresnė už žmones“.

Jei Dievas silpnybėje padarė, kad Kristus mirė už mus, išteisino mus, nusidėjėlius, tai pagalvokime, ką Dievas gali padaryti Savo galybėje. Jei Dievas Savo silpnume susidorojo su nuodėmės problema, su mirtimi, ir nugalėjo šėtoną, tai ką Jis galėtų padaryti Savo galybėje?

• *Rom 5, 7-8* •

„Nes vargu ar kas mirtų už teisų žmogų, tačiau už gerą žmogų galbūt kas ir išdrįstų numirti. Bet Dievas mums išreiškia savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus“.

7 eilutė sako: „Vargu ar kas mirtų už teisų žmogų“. Niekas nemėgsta teisuolių – jie viską daro teisingai, jie visada teisūs. Už teisų žmogų niekas nenorėtų mirti. „Tačiau už gerą žmogų gal kas ir išdrįstų numirti“. Yra tokių žmonių, kurie gyvena pasiaukojančiai, daro kitiems gera, yra labai nuoširdūs, atsidavę ir ištikimi. Už tokius tikrai kas nors imtųsi numirti.

Toliau 8 eilutėje rašoma, kad Dievas išreiškė Savo meilę tuo, kad kol mes buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus. Mes buvome nusidėjėliai, mes nebuvome geri, už kuriuos būtų galima numirti. Mes buvome pasmerkti. Mes buvome tarsi pasmerkti nusikaltėliai. Dievas paėmė Savo Sūnų ir padarė, kad Jis būtų nuodėmė už mus, kaip rašoma Antro laiško korintiečiams 5 skyriuje. Dievas paėmė mūsų nuodėmes ir jas uždėjo ant Kristaus, kabančio ant kryžiaus. Dievas išliejo visą Savo rūstybę už mūsų nuodėmes ant Savo Sūnaus. Kai Jėzus Kristus, tobulas Dievo Sūnus, mirė ant kryžiaus, Dievas tą akimirką apmokėjo mokestį už mūsų nuodėmes. Tame mes matome gilią Dievo meilę mums. Žiūrėdami į Dievo Žodį, mes galime įvertinti, kokia yra iš tikrųjų Dievo meilė mums. Ji yra įrodyta ir išreikšta ant kryžiaus.

Jn 15, 13: „Niekas neturi didesnės meilės už tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo draugus“. Evangelijoje pagal Joną rašoma, kad nėra didesnės meilės, kai žmogus miršta už savo draugą. Tačiau Paulius mums sako: „Aš jums parodysiu dar didesnę meilę, kurią Kristus parodė, kai Jis mirė už mus, kai mes buvome nusidėjėliai, kai mes buvome Dievo priešai, kai buvome bejėgiai, bedieviai“. Mes nebuvome Jo draugai, mes buvome Jo priešai. Bet Kristus vis tiek mirė už mus. Evangelijos pagal Joną 15 skyriuje rašoma, kad nėra didesnės meilės, kaip mirti už draugus. Draugai buvo Izraelio tauta. Jėzus Kristus buvo atėjęs pas pražuvusias Izraelio namų avis, pas Izraelio tautą, pas Savo draugus. Izraelio tauta buvo Dievo tauta. Jėzus Kristus buvo atėjęs numirti už juos, už Savo tautą, už Savo draugus, už Izraelio tautą. Jis atėjo kaip jų Mesijas, nes jiems tai buvo pažadėta Senajame testamente. Tuo tarpu Pauliaus evangelijoje rašoma, kad Kristus ant kryžiaus padarė kur kas daugiau. Jis mirė už mus visus, už tuos, kurie yra Jo priešai. Tai nepalyginamai didesnė meilė, nei mirti tik už draugus.

Nuodėmės atpildas yra mirtis. Jėzus Kristus prisiėmė tą atlygį už mus. Jėzus Kristus atėjo ir ant kryžiaus prisiėmė mums skirtą atlygį. Tas atlygis buvo mirtis. Jis pasiėmė mūsų antrąją mirtį ant kryžiaus ir ją iškentėjo už mus, sumokėdamas pilną mokestį už mūsų nuodėmes. Jis atpirko mus nuo nuodėmės, nuo bausmės už nuodėmę, išgelbėjo mus nuo ugnies ežero, atpirko mus nuo antrosios mirties. Kristus sumokėjo mano skolą. Tai nuostabi Dievo meilė!

• *Rom 5, 9* •

„Tai dar daugiau, dabar būdami išteisinti jo krauju, mes per jį būsime išgelbėti nuo rūstybės“.

Pastebėkite išsireiškimą „tai dar daugiau“. Paulius dar prideda prie to, ką išvardino ankstesnėse aštuoniose eilutėse. Yra kažkas „dar daugiau“. „Dabar būdami išteisinti jo krauju“, „mes per jį būsime išgelbėti nuo rūstybės“ – kalba eina apie ateitį. Tai – išgelbėjimas nuo ateities rūstybės. Ateityje bus Suspaudimo laikai, bus išlieta rūstybė. Mes neisime per tuos Suspaudimo laikus, rūstybės laikus, mes būsime iš jų išgelbėti.

Mt 3, 7 skaitome apie šią rūstybę: „Bet, pamatęs daugelį iš farizie jų ir sadukiejų ateinančių prie jo krikšto, jis jiems tarė: „O angių išperos, **kas jus perspėjo bėgti nuo ateinančios rūstybės**?“ Tai ta pati ateities rūstybė. Apie ją buvo pranašauta Senajame testamente ir Apreiškimo knygoje. Ji vadinama 70-ąją Danieliaus savaite, Suspaudimo laikais.

Tuo tarpu Pauliaus laiškuose randame žinią mums: „Ir laukti iš dangaus jo Sūnaus, kurį jis prikėlė iš numirusiųjų, būtent Jėzaus, **kuris išvadavo mus nuo ateinančios rūstybės**“ (1 Tes 1, 10). Mes esame išvaduoti nuo tos pačios ateinančios rūstybės, apie kurią perspėjo Jonas Krikštytojas sadukiejus ir farizie jus. Kai Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus, Jis išgelbėjo mus nuo tos ateinančios rūstybės, todėl mes į ją nepateksime. Tai labai svarbu žinoti. Jei mes esame išgelbėti nuo tos ateinančios rūstybės, vadinasi mūsų, Kristaus kūno bažnyčios, paėmimas, prisikėlimas, įvyks prieš tuos Suspaudimo laikus.

Tai patvirtina ir 1 Tes 5, 9: „Nes **Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei**, bet kad įgytume išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. Būdami išteisinti Jo krauju, mes esame saugūs. Per Jį būsime išgelbėti nuo tos rūstybės, kurią Dievas išlies per Suspaudimo laikus ant viso pasaulio. Mes būsime paimti į dangų. Ši rūstybė mūsų nepalies. Tai gera žinia!

Išsireiškimą „dar daugiau“ Pauliaus laiškuose sutinkame ne vieną sykį.

Rom 5, 9. 10. 15. 17 ir 20 eilutėse skaitome: „Tai dar daugiau, dabar būdami išteisinti...“, „tai dar daugiau – būdami sutaikyti...“, „tai dar daugiau Dievo malonė... “, „tai dar daugiau tie, kurie gauna malonės ir teisumo dovanos perteklių“, „dar daugiau pagausėjo malonė...“ Mes iš Dievo gauname visko daug daugiau.

Rom 5, 1: „Todėl, būdami išteisinti tikėjimu, mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. Išteisinti tikėjimu, mes turime taiką su Dievu. Viskas, kas mes esame, viskas, ką mes turime, yra vien dėl to, kad mes esame Kristuje. Vien per Kristų mes viską gavome iš Dievo.

1 Kor 1, 30: „Bet iš jo jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris iš Dievo mums tapo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu“. Pastebėkime – iš Dievo Tėvo mes esame Kristuje. Mes esame Kristuje vien dėl to, kad Dievas Tėvas mus perkėlė į Kristų, tokia buvo Jo valia, Jis norėjo tai padaryti.

Kokiu būdu Dievas Tėvas perkėlė mus į Kristų? Per Šv. Dvasią. Dievas Šv. Dvasia mus pakrikštijo į Kristaus kūną.

1 Kor 12, 13: „Nes **viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną**, ar tai būtume žydai, ar pagonys; ar tai būtume vergai, ar laisvi; ir visi buvome pagirdyti į vieną Dvasią“. Šv. Dvasia mus pakrikštijo į vieną kūną Kristuje. Dievas Tėvas buvo suplanavęs ir davęs nurodymus, kad Šv. Dvasia mus pakrikštytų į Kristaus kūną. Visa trejybė daro šitą darbą. Dievas suplanavo, kad taip padarys, Šv. Dvasia tai padarė, o Kristus viską paruošė, atliko tą juodą darbą – mirė ant kryžiaus, kad mes būtume tinkami šiam Dievo planui, kad galėtume Jame gauti visus palaiminimus. Jei Kristus nebūtų už mus miręs ant kryžiaus, tai Tėvas nebūtų galėjęs mūsų perkelti į Kristų ir Šv. Dvasia nebūtų turėjusi nei vieno žmogaus pakrikštyti į Kristų. Kristus per kryžių pasirūpino, kad mes būtume tinkami Dievo sumanytam planui.

1 Kor 1, 30: „Bet iš jo jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris iš Dievo mums tapo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu“. Dievas Tėvas perkėlė mus į Kristų ir taip pat pasirūpino, kad Jėzus Kristus būtų mūsų išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu. Dievas Tėvas perkėlė mus į Kristų ir padarė, kad mes viską Jame turėtume. Pažiūrėkite, kokie jūs esate Kristuje, kokie jūs esate nuostabūs Kristuje. Jūs ne iš savęs esate priimtini Dievui, bet dėl to, kad jūs esate Kristuje. Jame mūsų priimtinumas prieš Dievą. Kristuje Jis įvykdė Savo planą, kad mes būtume Jėzaus Kristaus dalis.

Pradedant 5 skyriaus 9 eilute, Paulius vis prideda kažką „dar daugiau“. Vis kažko daugiau ir daugiau mes turime Kristuje. Mes turime vis didesnę, vis nuostabesnę padėtį Jėzuje Kristuje. Laiško romiečiams 5 skyrius yra vienas nuostabiausių skyrių, galinčių pakelti ūpą prislėgtam, nuliūdusiam ar depresijos apimtam krikščioniui. Tai tarsi tortas, kuriame susluoksniuoti mūsų „dar daugiau“ palaiminimai. Skaitant šį skyrių, pasiguodžia ir stiprėja mūsų vidinis žmogus, kad mes lengviau pakeltume kasdienybės vargus.

Jei pastebėsite, šioje eilutėje minimi du laikai: **dabartinis** ir **būsimasis**. Bet dar svarbiau yra tai, kad abeji laikai yra susiję su išteisinimu ir išgelbėjimu. Mes ne tik dabar esame išgelbėti ir išteisinti, bet ir ateityje būsime išgelbėti. Tai pasako svarbų dalyką. Kaip yra du skirtingi laikai – esamasis ir būsimasis, atitinkamai yra ir atskiri išgelbėjimai: dabartinis ir būsimasis.

Dabartinis laikas. Mes esame išteisinti Kristaus krauju, Jo auka už nuodėmes. Mes esame išteisinti Kristaus krauju, mes nepateksime į pragarą ir ugnies ežerą, kuriame Dievas išlies rūstybę už nuodėmes. Mes jau dabar esame išgelbėti iš ugnies ežero. Tai išgelbėjimas, kurį jau turime.

Būsimasis laikas. Mes būsime išgelbėti nuo rūstybės. Tai išgelbėjimas, kurio sulauksime ateityje. Dievas mus išgelbės nuo ateinančios rūstybės. Mes būsime išgelbėti nuo ateinančios rūstybės, kuri bus išlieta per Suspaudimo laikus, per 70-ąją Danieliaus savaitę, kitaip dar vadinamą Jokūbo vargais. Mes nesulauksime Suspaudimo periodo, nes Jėzus Kristus mus anksčiau pasiims į dangų, ir mes pasiliksime su Viešpačiu. Mes esame išgelbėti nuo ateinančios rūstybės, kurią Dievas išlies ant žemės. Tai išgelbėjimas, kurio sulauksime ateityje.

• *Rom 5, 10* •

„Nes, jei dar būdami priešai buvome sutaikyti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti mes būsime išgelbėti jo gyvenimu“.

Vėlgi matome tą patį scenarijų, kuriame yra du laikai: mes jau **dabar** esame sutaikyti ir **būsime** išgelbėti. Mes esame sutaikyti Kristaus mirtimi, ir mes būsime išgelbėti Kristaus gyvenimu. Koks tai gyvenimas, kuriuo mes būsime išgelbėti? Tai – Jėzaus Kristaus prisikėlimo gyvenimas, Jėzaus Kristaus gyvybė, kurią mes gavome įtikėję Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Mes esame sutaikyti su Dievu per Jėzaus Kristaus mirtį, tačiau tai neužsibaigė vien Kristaus mirtimi. Kristus prisikėlė. Todėl mes turime daugiau nei sutaikinimą, mes būsime išgelbėti Jo prisikėlimu, Jo gyvybe.

Kaip šiuo atveju veikia Kristaus gyvenimas? Dvejopai. Pirmiausia, tai mūsų prisikėlimas – mes būsime prikelti iš numirusiųjų Kristaus gyvenimu. Tačiau viskas tuo neužsibaigia, nes Kristaus gyvenimas apima daugiau nei mūsų prisikėlimą. Juk mes dabar turime Kristaus gyvenimą, juk dabar Kristus gyvena mumyse. Jėzaus Kristaus gyvybė kiekvieną dieną mus gelbėja nuo mūsų kūniškumo. Paulius rašo galatams: „Vaikščiokite Dvasioje ir jūs nevykdysite kūno geidulių“.

Gal 2, 20 skaitome: „Aš nukryžiuotas su Kristumi: vis dėlto aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje; ir gyvenimą, kurį dabar gyvenu kūne, gyvenu Dievo Sūnaus tikėjimu, kuris mane mylėjo ir atidavė save už mane“. Kaip Kristus gyvena mumyse, kaip tai vyksta? Jis gyvena kiekviename iš mūsų, kai mes gyvename Dievo Sūnaus tikėjimu. Kai tikime Pauliaus rašomu Žodžiu, tuomet, kaip Pirmajame laiške tesalonikiečiams rašoma, tas Žodis tampa veiksmingas mumyse. Kai tikime Dievo Žodžiu, tada jis mumyse tampa gyvas, veiksmingas, galingas. Dievo galybė pasireiškia mumyse per Žodį. Taip Kristus gyvena mumyse – per Dievo Žodį. Kai skaitome Žodį ir juo tikime, tada tas Žodis tampa veiksmingas mumyse – Kristaus gyvenimas gelbėja mus nuo mūsų minčių, nuo mūsų pačių išminties, nuo mūsų elgesio, nuo viso mūsų kūniškumo.

2 Kor 4, 10-11 skaitome: „Visuomet nešiodamiesi kūne Viešpaties Jėzaus mirimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne. Nes mes, kurie gyvename, nuolat esame atiduodami mirčiai dėl Jėzaus, kad ir Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų mirtingame kūne“. Mūsų kūniškumas miršta tam, kad Kristaus gyvybė pasireikštų mumyse. Kai mes mirštame, kai mes numariname savo kūniškumą, kai mes pasitraukiame iš kelio, tada Kristus gyvena mumyse.

2 Kor 4, 7: „Bet šį lobį [šlovingąją evangeliją] mes turime žemiškuose induose, kad pranokstanti jėga būtų iš Dievo, o ne iš mūsų“. Kai mes skaitome Pauliaus evangeliją, ji apsigyvena mūsų žemiškuose induose. Ši Evangelija – tai ne šiaip žodžiai ar negyva teorija. Tai – galinga Evangelija, kaip rašoma Rom 1, 16. Dievo Žodis gyvas ir galingas (Hbr 4, 12). Mumyse esanti Evangelija yra pranokstanti jėga, kuri yra ne iš mūsų, bet iš Dievo. Tačiau tai nereiškia, kad Dievo galia visada pasireiškia mumyse. Dievo galia pasireiškia tik tada, kai mes tikime Pauliaus evangelija. Laiške tesalonikiečiams, kaip jau matėme, rašoma, kad Dievo Žodis [šlovingoji evangelija] tampa veiksmingas, galingas mumyse, kai mes tuo Žodžiu tikime.

Dievo galia, Kristaus gyvenimas, nepasireiškia mumyse savaime, automatiškai, ir tai neįvyksta kokiu tai stebuklingu būdu, tarsi Dievui iš dangaus prisilietus. Tam reikia mūsų pastangų – mes turime skaityti Žodį ir juo tikėti.

•• *...buvome sutaikyti su Dievu...* ••

Išsireiškimas „būdami sutaikyti su Dievu“ parodo, kad anksčiau mes nebuvome sutaikyti su Dievu. Anksčiau mes buvome Dievo priešai. Tačiau dabar pasikeitė mūsų statusas. Ar po to, kai pasikeitė mūsų padėtis ir mes tapome sutaikyti, ar dar tebesame Dievo priešai? Ne. Mes esame Jo mylimieji. Laiške efeziečiams rašoma, kad mes esame priimtini Mylimajame, Kristuje. Dievas mus mato Savo mylimajame Sūnuje. Kadangi mes esame Kristuje, mes vadinamės Jo mylimieji. Anksčiau mes buvome neteisūs, dabar mes esame teisūs, išteisinti ir turime Dievo teisumą. Anksčiau buvome priešai, bet dabar esame mylimieji, dabar esame Dievo vaikai. Taigi, pasikeitė mūsų statusas prieš Dievą. Mes esame sutaikyti su Dievu.

1 Kor 7, 11 skaitome: „Bet jei ji ir atsiskirtų, tegul ji pasilieka netekėjusi arba tesusitaiko su savo vyru“. Čia kalbama apie vyro ir žmonos santykius, apie žmonos susitaikymą su vyru. Toks pat sutaikymo principas minimas ir Laiško romiečiams 5 skyriuje.

Sutaikymas yra mūsų pozicijos ir statuso pasikeitimas. Mes buvome Adome, o dabar esame Kristuje. Mes buvome nuodėmėje, o dabar esame išlaisvinti iš nuodėmės. Buvome Dievo priešai, o dabar esame priimtini mylimajame, mes esame Dievo vaikai.

Pauliaus laiškuose randame minimus 4 skirtingus sutaikymus.

1. Pasaulio sutaikymas.

Anksčiau pasaulis buvo atskirtas nuo Dievo, be jokios vilties (Ef 2, 11-12). Tačiau Kristaus dėka Dievas sutaikė su savimi pasaulį, leidžia visiems žmonėms būti išgelbėtiems. Visiems žmonėms yra laisvas priėjimas prie Dievo, ko anksčiau negalėjo būti. Senojo Testamento laikais prie Dievo galėdavo prieti vienintelė Izraelio tauta. Pagonys tik per Izraelio tautos tarpininkavimą galėdavo prieiti prie Dievo. Tačiau dabar yra kitas amžius, skelbiama kita žinia, Dievas pakeitė pagonių situaciją pastarųjų naudai.

2 Kor 5, 18-19: „Ir visa yra iš Dievo, kuris sutaikė mus su savimi per Jėzų Kristų, ir mums yra davęs sutaikymo tarnystę; sužinoti, kad **Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su savimi**, nepriskaitydamas jiems jų nusižengimų; ir mums patikėjo sutaikymo žodį“.

Sutaikymas nėra tas pats, kas išteisinimas. Jei sutaikymas reikštų išgelbėjimą, tai žmogui nereikėtų tikėti Evangelija – juk Dievas sutaikė pasaulį su Savimi. Jei sutaikymas reikštų išgelbėjimą, tai Paulius nerašytų, kad išgelbėjimui reikia tikėti Jėzumi Kristumi. Paulius nerašytų, kad mes esame išteisinti per tikėjimą. Žodis sutaikymas turi kitą prasmę. Dievas ant kryžiaus sutaikė visą pasaulį su Savimi. Nors Jis tai ir padarė, tačiau žinome, kad daugelis pasaulio žmonių nėra išgelbėti. Todėl nesunku suprasti, kad sutaikymas neturi nieko bendro su išgelbėjimu.

Tuomet kas gi yra tas pasaulio sutaikymas?

Rom 11, 15: „Nes jei jų [Izraelio] atmetimas yra pasaulio sutaikinimas, tai kas bus jų priėmimas, jei ne gyvenimas iš numirusiųjų?“

Praeityje Dievas buvo atskyręs apipjaustytuosius nuo neapipjaustytųjų. Buvo pastatyta perskyrimo siena, kaip rašoma Laiško efeziečiams 2 skyriuje, kuri skyrė pagonis nuo Izraelio. Laiško romiečiams 11 skyriaus 11 eilutėje rašoma, kad „per jų [Izraelio] griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims, kad sukeltų jiems pavydą“. Per Izraelio griuvimą pasikeitė Izraelio statusas. Jis atsirado lygiai tokioje pat padėtyje, kaip ir pagonys. Jie griuvo. Ta atskyrimo siena jau nebeskiria žydų ir pagonių. Visi yra tame pačiame lygmenyje.

Praeityje pagonys neturėjo jokios vilties, kaip rašoma Laiške efeziečiams, 2 skyriuje. Be vilties, be Dievo pasaulyje, be Kristaus, neturėjo vilties būti išgelbėtais. Kodėl? Dėl tos stovinčios sienos. Dievas buvo Izraelio, bet ne pagonių pusėje. Dievas praeityje buvo Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) Dievas. Jei praeityje pagonis norėdavo gauti išgelbėjimą, jis turėdavo eiti į antrąją sienos pusę, ten, kur yra Izraelis. Tačiau dabar, Paulius rašo, tokių dalykų nebėra. Izraelis nupuolė, per Izraelio griuvimą sutaikymas atėjo pasauliui. Kai Izraelio tauta griuvo ir prarado Dievo tautos statusą, tada pasikeitė ir pagonių statusas. Dievas sutaikė pasaulį su Savimi. Šiandien Dievas yra išskėtęs Savo rankas, kad priimtų bet kokį žmogų, kuris tik ateis pas Jį. Šiandien bet kuris žmogus gali būti išgelbėtas, nesvarbu kas jis bebūtų.

2. Žmogaus asmeninis susitaikymas su Dievu.

2 Kor 5, 19-20: „Kad Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su savimi, nepriskaitydamas jiems jų nusižengimų; ir mums patikėjo sutaikymo žodį. Tai dabar mes esame pasiuntiniai Kristui, tarsi Dievas jus maldavo per mus; mes meldžiame jus Kristaus vietoje: **susitaikykite su Dievu**“. Kaip matmoe iš šių dviejų eilučių, neužtenka to sutaikymo, kurį Dievas įvykdė, sutaikydamas pasaulį su Savimi. Žmogui reikia ir asmeninio susitaikymo su Dievu.

3. Sutaikinimas Kristaus kūne.

Ef 2, 16: „Ir **kad jis abejus** [žydą ir pagonį] **sutaikytų su Dievu viename kūne** per kryžių, juo užmušdamas priešiškumą“. Dievas užmušė priešiškumą tarp žydų ir pagonių. Tai – sutaikinimas Kristaus kūne, kuriame nėra nei žydo, nei pagonio, nes visi tame kūne esame sutaikyti su Dievu per kryžių.

Pradžioje Dievas sutaikė su Savimi pasaulį, kad visi pasauliečiai galėtų ateiti pas Dievą, išklausyti Evangeliją, ja tikėti ir tapti išgelbėtais. Vėliau sutaikytas su Dievu pasaulietis išgirsta Evangeliją ir ja patiki. Tada jis yra išgelbėjamas ir asmeniškai sutaikomas su Dievu per Kristaus kraują. Išgelbėtasis yra perkeliamas į Kristaus kūną ir tame kūne yra sutaikomas su žydu. Išgelbėti žydai ir pagonys yra tame pačiame kūne, kurame nėra priešiškumo, nėra nei žydo, nei pagonies. Kristaus kūne nebėra nei žydo, nei pagonies, o tik naujas sutvėrimas Kristuje.

Atkreipkite dėmesį, kad parašyta ne „ant kryžiaus“, bet „per kryžių“. Nurodomas ne laikas ir vieta, o būdas, kaip tai buvo atlikta. Kodėl tai taip svarbu? Jeigu būtų pasakyta „ant kryžiaus“, tai reikštų, kad žydai ir pagonys buvo sutaikyti tada, kai Kristus mirė ant kryžiaus. O tai reikštų, kad Kristaus kūnas – žydai ir pagonys viename kūne – atsirado tuoj po Kristaus mirties ant kryžiaus. Kiekvienas žodis labai svarbus. Todėl svarbu pastebėti, kad žydai ir pagonys buvo sutaikyti Kristaus kūne ne „ant kryžiaus“, ne tuo metu, kai Kristus mirė ant kryžiaus, o tam tikru laiku, kaip ir Pauliui davė apie tai paliudyti tinkamu laiku.

Todėl Ef 1, 12-14 ir skaitome: „Kad būtume jo šlovės gyriui **mes, kurie pirmi įtikėjome Kristumi**. Kuriuo ir jūs įtikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; juo įtikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui“.

4. Sutaikymas, įvyksiantis ateityje.

Ef 1, 10 rašoma: „...kad laikų pilnatvės paskirstyme jis suvienytų Kristuje tai, kas danguje, ir tai, kas žemėje; jame“. Taip pat Kol 1, 20 skaitome: „Ir, padarius taiką per

jo kryžiaus kraują, per jį sutaikinti sau visa; per jį, aš sakau, ar tai būtų tai, kas žemėje, ar tai, kas danguje“.

Ateityje Dievas atliks sutaikymą, sutaikydamas su Savimi visus dalykus, esančius žemėje ir danguje. Kokie tie dalykai? Apie juos rašoma 16 eilutėje: „...nes jo sukurta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų **sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios**: visa yra jo ir jam sutverta“. Visi tie dalykai – tai valdžios: žemėje – regimos, danguje – neregimos. Jėzus Kristus danguje ir žemėje sukūrė valdžios struktūras. Ir ateityje visos tos valdžios struktūros bus sutaikytos su Dievu per Kristų.

Kol 1, 17-18: „Ir jis yra pirma visko, ir visa juo laikosi. Ir jis yra galva kūno – bažnyčios, kuris yra pradžia, pirmagimis iš numirusiųjų; kad visame kame jis turėtų pirmenybę“. Kristus visame kame turės pirmenybę: žemėje Kristus turės pirmenybę per Izraelio tautą, kuri bus karališkoji kunigija žemėje (Izraelio tauta užims žemėje valdžią, bet bus pavaldi Kristui), o danguje Jėzus Kristus turės pirmenybę per mus, Kristaus kūno bažnyčią. Mes esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais danguje, dangaus vietose. Mūsų tėvynė danguje, iš ten mes laukiame Viešpaties.

Taip pat skaitome ir Kol 2, 10: „O jūs esate pripildyti jame, kuris yra visos kunigaikštystės ir valdžios galva“. Kristus yra galva visoms kunigaikštystėms ir valdžioms tiek danguje, tiek žemėje.

Dievas, formuodamas Kristaus kūno bažnyčią, formuoja valdžias, kurios bus pajėgios funkcionuoti dangaus vietose. Ne veltui mes gausime tokį pat šlovingąjį kūną, kokį turi ir Jėzus Kristus, kad galėtume gyventi dangaus vietose. Paulius todėl ir rašo, kad mes esame „naujas sutvėrimas“. Tokio anksčiau niekada nebuvo. Mes esame nauja žmonių rūšis, pajėgi gyventi dangaus vietose ir ten užimti valdžias, kad Jėzus Kristus mums turėtų pirmenybę dangaus vietose. Jėzus Kristus turės pirmenybę žemėje – Izraelio tautai, kuri bus karališkoji kunigija žemėje, ir dangaus vietose – Kristaus kūno bažnyčiai.

Kol 1, 20: „Ir, padarius taiką per jo kryžiaus kraują, per jį sutaikinti sau visa; per jį, aš sakau, ar tai būtų tai, kas žemėje, ar tai, kas danguje“.

Ateityje įvyks visos visatos valdžių sutaikymas su Dievu. Tai nevyksta dabar, nes mes dar nesame danguje, o Izraelis dar nekaraliauja žemėje. Ar žinote kas dabar sėdi danguje? Šėtonas ir jo angelai. Laiške efeziečiams rašoma, kad mes kovojame su kunigaikštystėmis ir valdžiomis dangaus vietose. Tai jie dabar ten sėdi. Tačiau ateityje jie bus išmesti iš dangaus. Apreiškimo 12 skyriuje rašoma, kad arkangelas Mykolas kovos su šėtonu ir jo angelais. Tada šėtonas ir jo angelai bus išmesti iš dangaus vietų. Kai ten nebebus šėtono ir jo draugijos, tas dangaus vietas užimsime mes. Tik tada įvyks dangaus sutaikymas su Dievu. Dievas sutaikys dangaus valdžias su Savimi. Tos valdžios būsime mes, krauju atpirktoji kūrinija. Taip pat Dievas sutaikys su Savimi ir žemės valdžias. Tos valdžios bus krauju atpirktoji Izraelio tauta – karališkoji kunigija.

Labai svarbu įvertinti tai, kad Kristaus išlietas kraujas ant kryžiaus atvers duris šiam ateities sutaikymui. Tam, kad įvyktų žemės ir dangaus valdžių sutaikymas, būtina labai svarbi sąlyga, jos turi būti atpirktos Kristaus krauju.

• *Rom 5, 11* •

„Ir ne vien tik tai, bet mes taip pat džiaugiamės Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį mes dabar gavome sutaikymą“.

•• *...per kurį mes dabar...* ••

Pastebėkime, kad sutaikymą dabar gavome mes, Kristaus kūnas. Tačiau yra kita grupė žmonių, kurie dar nėra gavę sutaikymo. Tai Izraelio tauta.

Apd 3, 19-21a skaitome: „Kristus turėsiąs kentėti, jis šitaip įvykdė. Todėl apsigalvokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, **kai** nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas, kurį turi priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo laikų“. Šiose eilutėse rašoma, kada bus išdildytos Izraelio nuodėmės, jei jie apsigalvos ir atsivers. Rašoma: „**kai** nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai; ir jis atsiųs Jėzų Kristų“. Izraelio tautai bus išdildytos nuodėmės tada, kai bus atsiųstas Jėzus Kristus, kai Jis ateis antrą kartą į žemę. Tą patį sako ir Senasis testamentas – Izraeliui nuodėmės bus atleistos tada, kai Dievas sudarys su Izraelio tauta naująją sandorą. Tai įvyks, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę.

Rom 11, 25-28: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; **jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnatvė**. Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: ‘Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai aš nuimsiu jų nuodėmes’“. Ateityje pas Izraelio tautą ateis Gelbėtojas ir nuims jų nuodėmes. Tokia bus nauja Dievo sandora su Izraelio tauta. Tai patvirtina ir Petro žodžius Apaštalų darbų knygoje.

Hbr 8, 10-11: „Nes šita yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais **po anų dienų**, – sako Viešpats; – aš įdėsiu savo įstatymus į jų protą ir įrašysiu juos į jų širdis, ir būsiu jiems Dievas, o jie bus man tauta; ir jie nei vienas nemokys savo artimo ir nei vienas savo brolio, sakydami: ‘Pažink Viešpatį’, nes visi pažins mane, nuo mažiausio iki didžiausio“. Ateityje Dievas sudarys su Izraelio tauta naują sandorą, atleis jų nuodėmes, įrašys į jų širdis įstatymą, kad Izraelio tauta vaikščiotų pagal įstatymą. Izraelio tautos viskas dar laukia ateityje: nauja sandora, nuodėmių atleidimas ir sutaikymas.

Tuo tarpu Laiške romiečiams matome, kad mes, Kristaus kūno bažnyčia, jau dabar esame sutaikyti, mums nereikia to laukti ateityje. Izraelio tautai viskas vyksta pagal Izraelio švenčių kalendorių: pirmiausia ant kryžiaus buvo paaukotas Perėjimo avinėlis, tai pirmoji žydų šventė Pascha; paskui per Sekmines Izraelio tikintieji gavo Šv. Dvasią, tai antroji žydų šventė; dar vėliau, per Suspaudimo laikus, bus trimituojami trimitai, surenkama Izraelio tauta; Kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą, bus sudaryta nauja sandora, bus Izraelio sutaikymo diena, bus atleistos Izraelio nuodėmės; paskui

prasidės Tūkstantmečio karalystė, padangčių šventė. Visos šventės nuo avinėlio aukojimo, nuo kryžiaus, iki Tūkstantmečio karalystės, atitinka Izraelio švenčių kalendorių. Visos tos šventės yra susijusios su Izraelio atpirkimu.

Mes gi jau dabar turime tai, ko Izraelis laukia ateityje.

• *Rom 5, 12* •

„Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo

(nes iki įstatymo nuodėmė buvo pasaulyje, bet nuodėmė nėra priskaitoma, kai nėra įstatymo...)“.

Paulius mums parodo, kokioje beviltiškoje, keblioje padėtyje mes buvome iki to laiko, kol dar nebuvome sutaikyti su Dievu. Anksčiau mes buvome Dievo priešai, o kai Dievas sutaikė mus su Savimi, tapome Jo vaikais Kristuje, Mylimajame. Visa žmonijos rasė buvo Adome, visi buvo Edeno sode, todėl, kaip skaitome šioje eilutėje, visi nusidėjome.

Mes paveldėjome nuodėmę per Adomą. Visa žmonijos rasė buvo Edeno sode, Adomas ir Ieva buvo ten. Visi žmonės, kurie gimsta žemėje, yra iš Adomo su ta pačia nuodėminga prigimtimi. Paulius šioje eilutėje parodo, kad per vieną žmogų mes patekome į keblią padėtį. Mes ne savo noru tai padarėme, bet viską paveldėjome iš Adomo.

Pradedant 12 eilute, iki pat skyriaus pabaigos skaitome, kaip per vieną žmogų, Adomą, mes paveldėjome nuodėmingą prigimtį ir įklimpome į tą keblią padėtį, tapdami Dievo priešais. Tačiau lygiai taip pat per vieną žmogų, per Jėzų Kristų, mes būsime ištraukti iš mūsų keblios padėties.

Pastebėkite, kad toliau, 13 eilutėje prasideda skliaustai, kurie baigiasi 17 eilutės pabaigoje. Kas Biblijoje parašyta skliausteliuose, yra labai svarbu, nes tai yra įterpta mintis. Praleiskime tai, kas parašyta skliaustuose ir pažiūrėkime, kaip skambėtų eilutės be jų.

Rom 5, 12. 18-19: „Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo... Todėl kaip per vieno nusikaltimą teismas atėjo ant visų žmonių pasmerkimui; taip per vieno teisumą nemokama dovana atėjo ant visų žmonių gyvenimo išteisinimui. Nes kaip per vieno žmogaus neklusnumą daugelis tapo nusidėjėliais, taip per vieno klusnumą daugelis taps teisiais“.

Šitos eilutės parodo, kad kaip per vieną žmogų, Adomą, mes patekome į keblią, beviltišką padėtį, taip per vieną žmogų, Jėzų Kristų, mes būsime ištraukti iš šitos keblios padėties. Šiame skyriuje Paulius kalba apie mūsų amžiną saugumą Jėzuje Kristuje. Mes esame sutaikyti su Dievu ir tą sutaikymą gavome per Jo Sūnų, Jėzų Kristų. Pasikartojantis išsireiškimas „dar daugiau“ parodo, kad mes labai daug dalykų paveldėjome per Kristaus mirtį ant kryžiaus už mus.

Mes esame nusidėjėliai ne todėl, kad darome nuodėmes, bet atvirkščiai – mes darome nuodėmes todėl, kad esame nusidėjėliai, todėl kad turime nuodėmingąją prigimtį. Mūsų blogos šaknys, todėl ir vaisiai blogi.

• *Rom 5, 13* •

„(...nes iki įstatymo nuodėmė buvo pasaulyje, bet nuodėmė nėra priskaitoma kai nėra įstatymo)“.

Panašius žodžius randame ir Laiško romiečiams 4 skyriaus 15 eilutėje: „nes įstatymas gamina rūstybę, nes kur nėra įstatymo, ten nėra nusižengimo“.

Kol nebuvo įstatymo, nuodėmė nebuvo įskaitoma. Kol nebuvo įstatymo, Dievas nepriskaitė asmeninių nuodėmių.

• *Rom 5, 14* •

„(Vis dėlto mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozės net tiems, kurie nenusidėjo nusižengimu, panašiu į Adomo, kuris yra provaizdis to, kuris turėjo ateiti)“.

Šioje eilutėje Paulius išdėsto kelis istorinius laikotarpius. Buvo laikotarpis nuo Adomo iki Mozės. „Vis dėlto mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozės“ – nuo Adomo iki Mozės viešpatavo mirtis. Žmonės nuo Adomo iki Mozės mirdavo todėl, kad jie buvo nusidėjėliai, nuodėmė valdė visą pasaulį. Tačiau už žmonių asmenines nuodėmes nebuvo priskiriama bausmė: „...nuodėmė nėra priskaitoma, kol nėra įstatymo“. Tačiau, kai pasirodė įstatymas, žmonės jau buvo baudžiami už padarytas nuodėmes.

Įst 24, 16: „Tėvai nebus baudžiami mirtimi už vaikus, nei vaikai nebus baudžiami mirtimi už tėvus: kiekvienas bus baudžiamas mirtimi už savo paties nuodėmę“. Įstatymo laikotarpiu kiekvienas už savo nuodėmes turėjo atsiskaityti prieš Dievą.

Tuo tarpu koks gi buvo Adomo nusižengimas, kaip jis nusidėjo? Adomas savanoriškai neklausė Dievo Žodžio, ką Dievas jam buvo įsakęs. Nors po Adomo žmonės neturėjo vykdyti Dievo įsakymų, nebuvo įstatymo, tačiau jie mirdavo, nes turėdavo nuodėmingąją prigimtį. Jie nieko negalėjo padaryti su savo nuodėmingąja prigimtimi, jie buvo bejėgiai iš jos išsivaduoti. Jie mirdavo dėl nuodėmės, kurią paveldėjo iš Adomo. Nuodėmė savo prigimtimi žudo. Ji neteikia gyvybės. Nuodėmė griauna, naikina, smaugia ir žudo. Nuodėmės ir mirtis turi įstatymą, dėsnius.

Rom 5, 14 skaitome, kad Adomas yra provaizdis to, kuris turėjo ateiti.

Biblijoje yra du pagrindiniai provaizdžiai. Tai Adomas ir Kristus. Visi kiti pasaulio žmonės yra arba Adome, arba Kristuje.

Panagrinėkime tai plačiau.

Pr 5, 1-3 skaitome: „Šita yra Adomo genealogijos knyga. Tą dieną, kai Dievas sukūrė žmogų, jis padarė jį panašų į Dievą; vyriškos lyties ir moteriškos lyties sukūrė jis juos; ir palaimino juos ir pavadino juos vardu Adomas tą dieną, kai jie buvo sukurti“.

Pagal kieno panašumą buvo padarytas Adomas? Pagal Dievo. Tačiau pagal kieno panašumą gimė žmonės po Adomo?

Pr 5, 3: „Ir Adomas pragyveno šimtą ir trisdešimt metų ir **pagimdė sūnų pagal savo panašumą, pagal savo atvaizdą**; ir pavadino jį vardu Setas“.

Matome, kad Adomui gimė vaikai panašūs jau nebe į Dievą, bet į jį patį. Adomas nusidėjo ir per Adomą mirtis bei nuodėmė įėjo į pasaulį. Žmonės prarado panašumą į Dievą. Nuodėmė iškreipė žmogų. Mes paveldėjome nuodėmingąją prigimtį iš Adomo. Pastebėkime Pradžios knygos 5 skyriaus eilučių pabaigas. 5, 8, 11, 14, 17, 20, 27 ir 31 eilučių paskutiniai žodžiai yra „ir jis mirė“. Visi, kurie gimė iš Adomo, mirė, išskyrus Henochą, kuris buvo pagautas pas Dievą. Ar žinote, kas mums atsitinka Adome? Mes miršta me. Tokia yra Adomo kilmės knyga Pradžios knygos 5 skyriuje.

Dabar pažiūrėkime į kitą kilmės knygą.

Mt 1, 1-3 skaitome: „Jėzaus Kristaus, Dovydo sūnaus, Abraomo sūnaus, kilmės knyga. Abraomas pagimdė Izaoką; ir Izaokas pagimdė Jokūbą; ir Jokūbas pagimdė Judą ir jo brolius; ir Juda pagimdė Faresą ir Zarą iš Tamaros; ir Faresas pagimdė Esromą; ir Esromas pagimdė Aramą...“.

Visose eilutėse, iki pat 16 eilutės, rašoma: „pagimdė, pagimdė, pagimdė...“ Kristuje visi gimsta. Tik Adome visi miršta.

Viskas, ką padarė Adomas, perėjo visiems žmonėms. Viskas, ką padarė Kristus, irgi perėjo visiems žmonėms. Jei jūs esate Kristuje, jūs paveldėjote ir gavote tai, ką Jis padarė dėl jūsų, o ne tai, ką jūs dėl savęs padarėte. Lygiai, kaip ir žmogus, būdamas Adome, paveldėjo iš jo tai, ką Adomas paveldėjo, neklausydamas Dievo Žodžio.

• *Rom 5, 15-16* •

„(Bet ne taip, kaip su nusikaltimu, yra ir su nemokama dovana. Nes jei per vieno nusikaltimą daugelis yra mirę, tai dar daugiau Dievo malonė ir dovana per malonę, esanti per vieną žmogų, Jėzų Kristų, pagausėjo daugeliui.

Ir ne taip, kaip per vieną, kuris nusidėjo, yra su dovana, nes teismas per vieną buvo į pasmerkimą, bet nemokama dovana yra iš daugelio nusikaltimų į išteisinimą)“.

Šiose eilutėse Paulius gretina du dalykus: ką mes gavome iš Adomo ir ką gauname iš Kristaus. Ką Adomas padarė, skiriasi nuo to, ką Kristus padarė.

• *Rom 5, 17-18* •

„(Nes jei per vieno žmogaus nusikaltimą mirtis viešpatavo per vieną; tai dar daugiau tie, kurie gauna malonės ir teisumo dovanos perteklių, viešpataus gyvenime per vieną, Jėzų Kristų).

Todėl kaip per vieno nusikaltimą teismas atėjo ant visų žmonių pasmerkimui; taip per vieno teisumą nemokama dovana atėjo ant visų žmonių gyvenimo išteisinimui“.

To, ką mes paveldėjome iš Kristaus, yra kur kas daugiau, nei to, ką Adomas prarado. Kol Adomas dar nebuvo nusidėjęs ir gyveno sode pas Dievą, jis tiek neturėjo, kiek turime mes.

Mūsų išteisinimas nėra tarsi mūsų sugrąžinimas į tą vietą, kur Adomas buvo prieš nuopuolį. Adomas neturėjo to, ką mes turime. Dievas mums davė teisumą. Adomas neturėjo teisumo. Mums Dievas priskyrė ne tik teisumą, bet ir amžinąjį gyvenimą. Adomas turėjo amžinąjį gyvenimą, bet nusidėjęs jį prarado. Mes turime amžinąjį gyvenimą, bet jo neprarasime, nesvarbu kiek benusidėsime. Dievas mums viską davė dovanai. Dovana niekada neprarandama, ji galioja amžinai. Adomas šito neturėjo. Adomas padarė vieną nuodėmę ir viską prarado. Mes to neprarasime, nors ir darome nuodėmes.

•• *...tai dar daugiau tie,*
kurie gauna malonės ir teisumo dovanos perteklių... ••

Kaip mes turime malonės ir teisumo dovanos perteklių? Mes jį gauname. Kaip mes turime amžinąjį gyvenimą? Mes jį gauname. Mes viską gauname per Jėzų Kristų, nes esame Jame. Iš 17 eilutės matome, kad amžinajame gyvenime viešpataus ne tie, kurie stengiasi kažką savo jėgomis padaryti, užsidirbti, užsitarnauti, bet tie, kurie gauna malonės ir teisumo dovanos perteklių. Mes tai gauname tikėjimu, pasitikėdami Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Esmė yra ne tame, ką žmogus daro, kovoja, dėl ko stengiasi, bet tame, ką žmogus gauna iš Dievo dovanai. Tai yra Dievo dovana, o ne mūsų nuopelnai.

Pastebėkime, kad 17 eilutėje parašyta, jog mes viešpataujame gyvenime. Mes neviešpataujame žemėje. Mes viešpataujame gyvenime, tam, su kuo susiduriame savo krikščioniškame gyvenime: nuodėmei, šėtonui, aplinkybėms, mūsų sunkumams, mūsų vargams. Mums nėra duota jokios žemės, kurioje turėtume viešpatauti. Mes gavome Kristaus gyvenimą, kuris mums viešpatauja visuose dalykuose. Kol žemėje nėra Jėzaus Kristaus, kol nėra Jo atkurtos karalystės Jeruzalėje, tol niekas dabar neviešpatauja žemėje. Mes gauname malonės ir teisumo dovanos perteklių ir viešpataujame gyvenime per vieną Jėzų Kristų. Ir mes nuo „malonės, teisumo dovanos pertekliaus ir nuo viešpataujančio gyvenimo per Jėzų Kristų“ niekada neatsikratysime, kad ir kaip norėtume. Mes turime užtikrintą ir amžiną saugumą Kristuje.

Du žmonės minimi šitose eilutėse: Adomas ir Kristus. Ir du veiksmai atsispindi jose: vienas neklusnumo veiksmas, o kitas – klusnumo. Ir dvi pasekmės per tų dviejų žmonių veiksmus: per vieną mirtis, per kitą – amžinasis gyvenimas.

•• ***...****per vieno teisumą nemokama dovana atėjo ant visų žmonių*
gyvenimo išteisinimui... ••

Išsireiškimas „gyvenimo išteisinimui“ yra tarsi 3 ir 4 skyrių santrauka. Išteisinimas – kai esu paskelbtas teisiu, gaunu Dievo teisumą. Dievas duoda amžinąjį gyvenimą žmogui, turinčiam tobulą Dievo teisumą.

• *Rom 5, 19* •

„Nes kaip per vieno žmogaus neklusnumą daugelis tapo nusidėjėliais, taip per vieno klusnumą daugelis taps teisiais“.

Adome bet kuris žmogus yra pasmerktas. Tačiau jei esate Kristuje, tai Kristaus klusnumas jums duoda teisumą ir tuo pačiu amžinąjį gyvenimą. Kur mes esame –

Adome ar Kristuje? Mes, tikintieji, esame Kristuje. Būdami Kristuje ir gavę sutaikymą su Dievu, mes turime amžinąjį saugumą Kristuje, kurio mes niekada neprarasime.

• *Rom 5, 20* •

„Dar daugiau, įstatymas įėjo, kad pagausėtų nusikaltimas. Bet, kur pagausėjo nuodėmė, dar daugiau pagausėjo malonė“.

Prieš įstatymą, nuo Adomo iki Mozės, žmogus darė nuodėmes, bet kai pasirodė įstatymas, nuodėmė dar labiau pagausėjo. Ji tapo atvira, matoma akimis, aiškiai atpažįstama. Laiško romiečiams 3 skyriuje rašoma, kad per įstatymą yra nuodėmės pažinimas.

Laiško romiečiams 5 skyriaus eilutėse susidūrėme su dviem laikotarpiais: nuo Adomo iki Mozės ir nuo Mozės iki Malonės. Nuo Mozės (nuo įstatymo išleidimo) iki Malonės (Pauliaus evangelijos) nuodėmė viešpatavo ir gausėjo. Tačiau kur nuodėmė pagausėjo, ten dar daugiau pagausėjo malonė. Nuodėmė tapo didelė, bet atsirado dar didesnė malonė.

• *Rom 5, 21* •

„Kad kaip nuodėmė viešpatavo vedant į mirtį, taip malonė per teisumą viešpatautų vedant į amžinąjį gyvenimą, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“.

Jėzaus Kristaus dėka viskas pasikeitė. Mes buvome iš Adomo, Adome mes buvome pasmerkti, iš jo paveldėjome mirtį ir pasmerkimą per jo neklusnumą. Na, o per Jėzaus Kristaus klusnumą mes paveldėjome teisumą, amžinąjį gyvenimą ir gyvenimo išteisinimą. Kaip mes nieko nepadarėme, kad patektume į Adomą, mes tiesiog jame gimėme, taip, nieko nedarydami, tik per tikėjimą, mes patenkame ir į Kristų. Jėzus Kristus viską padarė Savo klusnumu.

Todėl ir mūsų amžinasis saugumas Jėzuje Kristuje nieko neturi bendro su mumis, su mūsų pastangomis. Viskas, ką mes paveldėjome iš Kristaus, yra Jo darbas, Jo klusnumo vaisius. O mes Juo tik pasitikime.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Pirmuose penkiuose Laiško romiečiams skyriuose buvo kalba apie žmogaus išteisinimą. Nuo Rom 1, 18 iki 3, 21 Pauliaus skelbiama Evangelija praneša apie Dievo rūstybę žmogui už jo nuodėmingumą, už jo nuodėmes, ir kas už tai žmogaus laukia. Nuo Rom 3, 21 eilutės iki 5 skyriaus pabaigos Paulius kalba apie išteisinimą, apie Dievo parūpintą būdą norint susidoroti su nuodėme ir apie tai, kaip Jis išteisina žmogų, dovanoja jam amžiną gyvenimą bei sutaiko žmogų su savimi. 5-ame skyriuje rašoma, kad mes turime amžiną saugumą Kristuje, nuostabią poziciją Kristuje.

Tuo tarpu šeštame skyriuje Paulius keičia temą.

Laiško romiečiams 6-8 skyriuose Paulius pradeda kalbėti apie mūsų pašventinimą, apie tai, kokį poveikį daro mūsų gyvenimui nuodėmė ir kaip mūsų pozicija Kristuje suteikia mums pergalę prieš nuodėmę ir padeda įveikti įvairius sunkumus. Šiuose skyriuose nekalbama apie nuodėmę kaip apie kaltę, nekalbama apie bausmę už nuodėmę, bet kalbama apie nuodėmės galią mūsų gyvenime ir kaip mes būdami Kristuje turime pergalę šitiems dalykams.

Pirmuose penkiuose skyriuose kalbėjęs apie išteisinimą tikėjimu per Dievo malonę, pradedant 6 skyriumi Paulius pradeda kalbą apie mūsų vaikščiojimą kasdieniame gyvenime: kokią įtaką mūsų kasdieniam gyvenimui daro buvimas Kristuje ir kaip mes tai galime pritaikyti tikėjimu ir turėti sėkmingą krikščionišką gyvenimą. Paulius rašo, kad mums netinka vaikščioti pagal kūną, kūniškai, bet pagal Dvasią. Savo poziciją Kristuje mes turime pritaikyti tikėjimu, vaikščiodami Dvasioje. Kai aš kasdien vaikštau tikėjimu toje pozicijoje, kurią aš turiu Kristuje dangaus vietose, ta pozicija daro poveikį. Tada aš gyvenu taip, kaip Dievas norėtų. Kai aš gyvenu tikėdamas tuo, ką apie mane sako Dievo Žodis, kokią aš turiu poziciją Kristuje, tada aš šventėju.

Mano išteisinimas yra tai, kad aš esu išteisintas, turiu tą poziciją Kristuje. O šventėjimas – kai aš savo teisumą, kurį gavau iš Kristaus, pritaikau praktiškai, tikėjimu. 6-8 skyriuose rašoma apietai, kad Dievas mane įgalino gyventi toje pozicijoje Kristuje ir atspindėti žemėje Kristaus charakterio savybes.

Tai, ką rasime pradedant nuo 6 skyriaus, yra gyvybiškai svarbi informacija kiekvienam krikščioniui. Nes pradedant šiuo skyriumi Paulius pradeda kalbėti apie tai, kaip mes turime gyventi kasdienį krikščionišką gyvenimą, kad mes tvirtai stovėtume, neblaškomi bet kokio mokslo vėjo.

Kai jūs įsitvirtinsite šioje tiesoje, jūsų nepaveiks išorinės aplinkybės, jūsų nepaveiks kažkoks iš šalies išgirstas neteisingas mokslas, jūs stovėsite tvirtai ant tvirto pagrindo. Jūs žinosite, kur einate ir būsite įsitikinę, ką turite daryti. Dauguma krikščionių įsisavina 3-5 skyrius, supranta apie savo išteisinimą, Dievo malonę, supranta

apie savo amžiną saugumą Kristuje, bet toli gražu ne kiekvienas krikščionis supranta, koks yra jo šventėjimas, koks turi būti jo kasdienis gyvenimas ir kaip jame galima pritaikyti savo turimą poziciją Kristuje.

Laiško romiečiams 6 skyrius kalba apie tai, kad mes esame mirę nuodėmei, 7 skyrius sako, kad esame mirę įstatymui, o 8 skyrius sako, kad esame gyvi Dievui, kad gyventume vaisingą gyvenimą, turėdami pergalę Kristuje.

• *Rom 6, 1* •

„Tad ką gi mes sakysime? Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė? “

Panašiai randame parašyta ir Rom 5, 20: „Bet kur pagausėjo nuodėmė, dar daugiau pagausėjo malonė“.

Šį klausimą nagrinėja pirmosios keturiolika šio skyriaus eilučių.

Rom 6, 15: „Ką tuomet? Ar mes darysime nuodėmes, kadangi nesame įstatymo valdžioje, bet malonės valdžioje? Apsaugok Dieve!“

Nuo 15 eilutės iki 23 eilutės gvildenamas klausimas „ar mes darysime nuodėmes, kadangi nesame įstatymo valdžioje, bet malonės valdžioje?“

Jei pastebėsite, į šiuos abu klausimus yra vienodas atsakymai: „Apsaugok Dieve!“ Taip į šiuos klausimus atsako Dievo. Dievas visuomet protestuoja prieš nuodėmę. Kaip Dievas mus priėmė? Pirmiausia jis ant savo Sūnaus uždėjo mūsų nuodėmes, išliejo Savo rūstybę už mūsų nuodėmes, kad jas pašalintų ir galėtų mus priimti. Dievas netoleruoja nuodėmės. Tam, kad Dievas mus priimtų, Jis turėjo susidoroti su nuodėme, pašalinti mūsų nuodėmę per Kristaus mirtį ant kryžiaus. Kai užduodamas klausimas: „Ką tuomet? Ar mes darysime nuodėmes, kadangi nesame įstatymo valdžioje, bet malonės valdžioje?“, Paulius tarsi atsako: „Ką! Argi jūs neklausėte manęs, ką aš kalbėjau šituose skyriuose? Jau turėtumėte suprasti, ką Dievas padarė, kad susidorotų su šita nuodėme. Jis paaukojo Savo Sūnų. Dievas nekenčia nuodėmės. Jis nori su ja susidoroti. Kaip gi jūs galite daryti nuodėmes?!“ Nuodėmė jau turėtų būti išbraukta iš mūsų kasdeinybės. Mes jau turime pašalinti nuodėmę iš savo gyvenimo – juk Kristus ją prikalė ant kryžiaus. Nuodėmė nebeturi vietos mūsų gyvenime, nes Dievas jau su ja susidorojo. Mūsų kasdienis gyvenimas turi atspindėti Dievo šventumą. Juk Dievas nekenčia nuodėmės. Todėl mūsų požiūris į nuodėmę turėtų atspindėti Dievo požiūrį į nuodėmę.

Kiekvieną kartą, užtikę save darant nuodėmę, prisiminkime, kad Dievas sako: „Apsaugok Dieve!“ Nuo 3 iki 14 eilutės kalbama, kad mes esame mirę nuodėmei,

o nuo 16 iki 23 kalbama, kad mes esame gyvi Dievui. Nuo 3 iki 14 eilutės kalbama, kaip Dievas davė galią susidoroti su mūsų nuodėmingąja prigimtimi. Nuodėmė nebeturi mums galios, mes nebesame nuodėmės vergai. Mes nebepriklausome mūsų nuodėmingai prigimčiai, kad ji mums vadovautų, mes esame išlaisvinti iš nuodėmės. Dievas tuo pasirūpino. Nuo 16 iki 23 eilutės rašoma, kad mes esame gyvi Dievui, mes turime naują prigimtį. Mes ne tik esame mirę nuodėmei, bet turime ir galią gyventi Dievo šlovei. Šitas skyrius moko, kaip Dievas mus įgalino per Savo malonę gyventi šioje žemėje, atspindint Dievo charakterio savybes, Jo šventumą, tuo suteikiant Jam šlovę.

Paulius skelbė Dievo malonės evangeliją, kad išgelbėjimas yra per malonę, ne žmogaus darbais – tai nemokama dovana. Tai suprantant, žmogiškoji prigimtis užduoda tokį klausimą: „Gal man iš tikrųjų eiti ir daryti nuodėmes, kad gaučiau daugiau malonės“. Tai atitinka tai, kas parašyta 5 skyriuje, 20 eilutėje: „Bet kur pagausėjo nuodėmė, dar daugiau pagausėjo malonė“. Todėl ir kyla natūralus klausimas: „Jei pagausėjus nuodėmei, pagausėja malonė, tai gal mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė?“ Jei teisingai pristatysime Dievo malonės evangeliją, kad viskas yra iš Dievo malonės, o ne dėl žmonių darbų, tai visuomet bus žmonių, kurie pasakys: „Tai gal mums nereikia daryti gerų darbų, o daryti nuodėmes?“

Rom 3, 8 skaitome: „O ar neverčiau (kaip esame šmeižiami, ir kai kurie tvirtina mus sakant) darykime pikta, kad išeitų gera?“ Paulius skelbia, kad žmogus yra išteisinamas ne savo gerais darbais, ne per tai, ką jis gali padaryti, bet per tai, ką Kristus padarė ant kryžiaus. Žmogaus darbai neturi jokio poveikio, kokie jie bebūtų. Taip pat ir kai Dievas žmogų išgelbėja, nesvarbu, ką išgelbėtas žmogus bedarytų, tai jo neatskirs nuo Kristaus. Nesvarbu, ką jūs bedarytumėte, kokias nuodėmes bedarytumėte, jūs savo išgelbėjimo neprarasite. Tokia yra Malonės evangelija. Išgirdę tokią Evangeliją žmonės yra linkę sakyti: „Tai gal mums daryti nuodėmes, blogus darbus, kad išeitų į gera?“ Jei jūs teisingai paskelbsite Malonės evangeliją ir jei žmonės ją teisingai supras, tuomet labai dažnai jie užduos tokį klausimą: „tai gal mums gyventi nuodėmėje, kad išeitų į gera?“ Kai žmonės užduoda tokį klausimą, aš žinau, kad jie teisingai suprato malonę, kad ne per jų darbus yra išgelbėjimas, bet kad tai Dievo dovana.

Rom 11, 6: „Ir jei malone, tai nebe darbais: kitaip malonė nebėra malonė. Bet jei tai darbais, tuomet tai nebėra malonė: kitaip darbas nebėra darbas“.

Malonė ir darbas – du skirtingi, vienas kitam priešingi dalykai. Kai žmonės teisingai supranta Malonės evangeliją, jie automatiškai užduoda tą klausimą: „Ką, mums daryti nuodėmes, kad pagausėtų malonė?“ Todėl labai svarbus yra sekantis žingsnis – paskelbti tikinčiajam pašventinimą, apie kurį rašoma 6 skyriuje.

• *Rom 6, 2* •
„Apsaugok Dieve! Kaipgi mes, kurie esame mirę nuodėmei, toliau joje gyvensime?“

Šioje eilutėje prasideda nauja tema – mes esame mirę nuodėmei. Tokia mūsų pozicija Kristuje – Jame mes esame mirę nuodėmei. Tikintysis yra miręs nuodėmei, senasis gyvenimas yra visiškai numarintas. Todėl Paulius ir sako: „Kaipgi mes, kurie esame mirę nuodėmei, toliau joje gyvensime?“ Mirusiam žmogui gyventi nuodėmėje yra absurdas! Tai tas pats, kas nueiti prie numirėlio karsto ir jam liepti vaikščioti. Mirusiam nuodėmei krikščioniui gyventi nuodėmėje yra absurdas. Mums jau nebetinka gyventi nuodėmėje, nes mes jau turime visiškai naują poziciją Kristuje.

Yra du pagrindiniai krikščionių požiūriai į nuodėmę.

1. Tikintysis sako: „Aš turiu truputį panuodėmiauti. Mes neturime daryti nuodėmių, bet vis tiek truputį turime daryti nuodėmes“.

1Kor 10, 13 rašoma: „Jūsų nėra ištikusi kitokia pagunda kaip tik tokia, kuri įprasta žmogui, bet Dievas yra ištikimas, kuris neleis jums būti gundomiems virš jūsų pajėgumo; bet su pagunda parūpins ir kelią pabėgti, kad būtumėte pajėgūs ją atlaikyti“.

Nėra nei vienos nuodėmės, kurią turėtume daryti. Dievas viskuo mus aprūpino, kad nedarytume nuodėmių, kad negyventume nuodėmės valdžioje. Dievo malonė sako: „Visa, ko jums reikia, jūs turite Kristuje“. Dievo malonė parodo, kur yra problema. Problema yra manyje, nes Dievas viską padarė, kad aš negyvenčiau nuodėmėje. Malonė parodo mūsų vidų, kas mes esame savyje. Tačiau malonė parodo kitą, daug reikšmingesnį dalyką – ji parodo, kas mes esame Kristuje. Svarbiausia yra nežiūrėti į save, bet žiūrėti į Kristų, į tai, kas mes esame Kristuje. Laiško romiečiams 6-8 skyriai parodo, kaip mes turime atspindėti Kristų šioje žemėje.

2. Aš esu visai be nuodėmės, tobulas.

Yra krikščionių, sakančių: „Aš nebeturiu nuodėmingos prigimties, todėl aš negaliu daryti nuodėmių. Ką aš bedaryčiau, Dievas to nepriima kaip nuodėmės. Aš nedarau nuodėmių“. Tai taip pat klaidingas požiūris, nes visi žmonės yra nusidėjėliai: tikintieji ar netikintieji, visi turime nuodėmingą prigimtį.

Toliau nagrinėdami 6 skyrių ir pamatysime, kaip Dievas mus įgalino, kad mes nedarytume nuodėmių.

• *Rom 6, 3* •

„Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į jo mirtį?“

Pastebėkite žodžius „Ar jūs nežinote?“ Rom 6, 6. 9 skaitome: „Žinodami tai, kad mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas... Žinodami, kad Kristus, prikeltas iš numirusiųjų...“ Šiose eilutėse Paulius parodo, kad tai yra dalykai, kuriuos mes jau turime žinoti ir suprasti.

Rom 6, 11: „Taip pat ir jūs laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei“.

Iš pradžių Paulius sako: „žinokite, žinokite, žinokite“, o paskui jau sako: „laikykite save mirusiais nuodėmei“. Pirmiausia mes turime žinoti, kas esame Kristuje. Antras dalykas – turime tuo tikėti, laikyti save tokiais, kokie esame Kristuje. Trečias dalykas, apie ką skaitome 13 eilutėje, yra: „Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių, bet paduokite save Dievui kaip gyvus iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui“. Aš turiu paduoti save Dievui, tai yra, turiu gyventi pagal tai, kas aš esu, kokiu save laikau Kristuje. Kitaip tariant, aš turiu praktiškai pritaikyti savo turimą poziciją Kristuje, turiu atsiduoti Dievui, gyventi kaip naujas sutvėrimas Kristuje.

Šitie trys dalykai sudaro patį pagrindą: pirma – **žinoti**, antra – **laikyti, tikėti**, ir trečia – **paduoti save Dievui**.

•• *visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į jo mirtį...* ••

Mes esame pakrikštyti į Jėzaus Kristaus mirtį. Tą mes turime žinoti, kad galėtume vėliau suprasti, kad esame mirę nuodėmei. Mes esame pakrikštyti į Jėzų Kristų ir į Jo mirtį. Mes esame pakrikštyti į tą Jėzų Kristų, kuris mirė, buvo palaidotas ir prisikėlė. Taigi mes esame pakrikštyti į Jo mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą. Toks yra mūsų krikštas į Jėzų Kristų.

Žodis „krikštas“ reiškia sutapatinimą su kažkuo. Biblijoje yra mažiausiai septyni krikštai, skirtingi savo prasme, tačiau visi reiškia sutapatinimą su kažkuo. Mes visi, pakrikštyti į Jėzų Kristų, esame sutapatinti su Jėzumi Kristumi. Kai Dievas mus pakrikštijo į Kristų, mes dalyvavome visame tame, ką padarė Kristus.

Pakrikštyti Kristuje reiškia tai, kad jūs esate pakrikštyti Jo mirtyje, pakrikštyti Jo palaidojime, pakrikštyti Jo prisikėlime. Mes esame pakrikštyti į gyvąją jungtį su Juo. Viskas, ką Jis padarė, užskaitoma, lyg mes būtume tai padarę. Mes dalyvaujame visame kame, kame ir Jėzus Kristus dalyvavo.

Gal 3, 26-27: „Nes jūs visi esate Dievo vaikai per tikėjimą Kristumi Jėzumi. Nes jūs visi, kurie buvote pakrikštyti į Kristų, apsivilkote Kristumi“. Per tikėjimą Kristumi mes buvome pakrikštyti į Kristų. Į Kristų mes esame pakrikštyti tikėjimu. Savo tikėjimu aš žiūriu į kryžių ir sakau: „Tai mano mirtis, kuria mirė Kristus ant kryžiaus už mane“. O Dievas, matydamas mano tikėjimą, priskaito tai man. Kristus mirė, ir aš miriau, Kristus buvo palaidotas, ir aš esu palaidotas, Kristus prisikėlė, ir aš prisikėliau.

Pažiūrėkime, kaip įvyko mūsų pakrikštijimas į Kristų, mūsų suvienijimas su Kristumi.

1 Kor 12, 13a: „Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, ar tai būtume žydai, ar pagonys“. Nors rašoma, kad esame pakrikštyti ne į Jėzų Kristų, bet į vieną kūną, kitoje eilutėje paaiškinama, kas tas vienas kūnas. 12 eilutė: „Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug narių, ir visi to kūno nariai, būdami daugelis, yra vienas kūnas, taip yra ir Kristus“. Kaip mūsų fizinis kūnas turi daug narių, iš kurių sudarytas vienas kūnas, lygiai taip pat yra ir su Kristumi. Kristus – tai daug narių, iš kurių susideda vienas kūnas. Kodėl Paulius tą vieną kūną vadina Kristumi? Todėl, kad tas vienas kūnas yra neatsiejamai susungtas su Kristumi. Su Kristumi mes esame viena neatsiejama jungtis. Todėl Jėzaus Kristaus kūnas ir Kristus šiose Laiško korintiečiams eilutėse yra vienas ir tas pats. Mes esame dalis Kristaus, nes esame dalis Jo kūno. Jis yra to kūno galva. Man rankos, kojos, galva ir kitos kūno dalys – tai aš, tai mano dalis. Lygiai taip pat ir Kristus. Mes esame dalis Kristaus. Mūsų visuma sudaro vieną jungtį su Kristumi. Mes esame pakrikštyti į tą vienybę, į tą gyvąją jungtį su Kristumi.

Jei pastebėsite, rašoma, kad mes esame pakrikštyti viena Dvasia. Tai ne vandens krikštas. Ir krikštija ne pastorius. Tai ir ne Sekminių dienos krikštas, kuomet Kristus krikštijo savo mokinius. Per Sekminių dieną Kristus pakrikštijo mažąją kaimenę Šv. Dvasia. Mūsų krikštas kitoks – ne Kristus, bet Šv. Dvasia mus pakrikštija į gyvąją jungtį su Jėzumi Kristumi, su Kristaus kūnu. Šv. Dvasia yra mūsų krikštytoja.

Kitas klausimas – kada mes buvome pakrikštyti? Į tai mums atsako Laiškas efeziečiams. Ef 1, 13: „Kuriuo ir jūs įtikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; juo įtikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia“. Šioje eilutėje parodomas įvykių eiliškumas. Pirmiausia mes išgirdome tiesą, mūsų išgelbėjimo Evangeliją. Po to mes patikėjome Evangelija, patikėjome Kristumi. Kai mes patikėjome išgelbėjimo Evangelija, tada Šv. Dvasia mus užantspaudavo. Žmogus yra pakrikštijamas Šv. Dvasia į Kristų tada, kai jis išgirsta Evangeliją ir ja patiki. Šv. Dvasia sujungia tikintįjį gyva jungtimi su Kristumi ir jį užantspauduoja. Šv. Dvasia pakrikštija mus į Kristaus kūną ir užantspauduoja mus Kristuje tą patį momentą, kai mes patikime ta Evangelija, pasitikime Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Tai įvyksta ne po tam tikro laiko, bet tuoj pat, tą patį momentą, kai mes patikime. Tai Dievo nustatyta tvarka: pirmiausia žmogus išgirsta Evangeliją, tuomet ja patiki, o tada yra pakrikštijamas į Kristų, perkeliamas į vieną jungtį su Kristumi.

Kai aš patikėjau Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Šv. Dvasia pakrikštijo mane į Jėzų Kristų, sujungė mane ir padarė viena su Kristumi. Kai Dvasia mane pakrikštijo į Kristų, Ji mane pakrikštijo į Jo mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą: Kristus mirė ir aš miriau, Jis buvo palaidotas ir aš esu palaidotas su Juo, Jis buvo prikeltas ir aš prisikėliau su Juo. Laiške efeziečiams rašoma, kad Jėzus Kristus prisikėlė ir sėdi Dievo Tėvo dešinėje, ir mes esame prikelti kartu su Juo ir sėdime Kristuje Dievo dešinėje. Jėzus Kristus paveldėjo visus dalykus. Vieną dieną ir mes kartu su Juo, būdami bendrapaveldėtojai, irgi paveldėsime visus dalykus. Ką Jis turi, Jis dalinasi su mumis. Mes turime nuostabią poziciją Kristuje. Ir kai aš esu pakrikštytas į Kristų, esu pakrikštytas į Jo mirtį. Aš esu miręs nuodėmei.

Kad tai nėra vandens krikštas, suprantame ir iš kitų Rašto eilučių.

Gal 3, 26-28 skaitome: „Nes jūs visi esate Dievo vaikai per tikėjimą Kristumi Jėzumi. Nes jūs **visi, kurie buvote pakrikštyti į Kristų, apsivilkote Kristumi**. Nėra nei žydo, nei graiko, nėra nei vergo, nei laisvojo, nėra nei vyriškos lyties, nei moteriškos lyties: nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje“. Ar šiandien nebėra žydo ir graiko, vergo ir laisvojo, vyriškos giminės ir moteriškos giminės? Ne tiesa. Ar jūs esate pagonis? Taip. Kodėl tuomet rašoma, kad nebėra skirtingų lyčių? Nes tai – dvasinė jungtis, tai dvasinis, o ne fizinis kūnas. Mes esame pakrikštyti dvasiniu krikštu į dvasinį kūną.

Koks tuo tarpu yra vandens krikštas – dvasinis ar fizinis? Tai fizinis krikštas. Jei laiškuose romiečiams ir galatams rašoma apie fizinį vandens krikštą, tai mes turėtume būti perkelti į fizinį Kristaus kūną. Jei tai būtų vandens krikštas, tuomet fiziškai nebebūtų nei vyro, nei moters, fiziškai nebebūtų nei žydo, nei pagonies. Tačiau Laiške galatams kalbama ne apie fizinio, bet apie dvasinio kūno jungtį. Dvasinėje jungtyje su Kristumi nėra šitų lytinių ar rasinių skirtumų, visi vienodi Kristuje. Tad, jei kalbama apie dvasinę jungtį, tai ir krikštas į Kristų yra dvasinis, o ne fizinis. Šiandien mes esame dvasiškai Jo šeimos nariai, o ne fiziškai. Tik ateityje, kai būsime pagauti į dangų pas Viešpatį, mes fiziškai būsime Jo šeimos nariai. Mes turėsime fizinį Jėzaus Kristaus kūną. Tačiau dabar mes dalijamės dvasine jungtimi. Mes esame pakrikštyti dvasiniu krikštu. Laiško galatams 3 skyriuje rašoma apie dvasinį krikštą, dvasinę jungtį, dvasinę vienybę. Fizinis, vandens, krikštas būtų visiškai nelogiškas, nes fiziškai šiandien yra skirtumas tarp žydo ir pagonies, tebėra vyrai ir moterys, mūsų lytis netapo viena Kristuje. Taigi tas krikštas jokiu būdu negali būti fizinis, vandens, krikštas. Viena Dvasia mes esame pakrikštyti į dvasinį Kristaus kūną. Be to, jei tai būtų fizinis krikštas, tada mes fiziškai turėtume būti Jėzuje Kristuje.

Kol 2, 11-12: „kuriame [Kristuje] jūs esate ir apipjaustyti **ne rankomis atliktu apipjaustymu**, atmetant kūniškų nuodėmių kūną Kristaus apipjaustymu, palaidoti su juo krikšte, kuriame jūs esate ir prikelti kartu su juo per Dievo, kuris prikėlė jį iš numirusių, veikimo tikėjimą“. Kas mus pakrikštijo į Kristų, į Jo mirtį, į Jo palaidojimą ir į Jo prisikėlimą? Dievas tai padarė. Ne kunigas, ne pastorius tai padarė, bet Dievas.

Rom 6, 5 skaitome: „Nes jei mes buvome kartu suaugę jo mirties panašume, mes būsime ir jo prisikėlimo panašume“. Tie, kurie krikštija vandeniu, sako: „Štai mes esame suaugę Jo mirties panašume, mes būsime suaugę ir Jo prisikėlimo panašume“. O kur Kristus mirė ir buvo palaidotas? Vandenyje? Ne. Uoloje, ištašytoje iš akmens. Mirusio Kristaus niekas nekišo į vandenį. Mes, suaugę su Kristumi Jo mirties panašumu, suaugę su Juo, su tuo, kaip Jis mirė, tai yra, be vandens. Kai Kristus buvo palaidotas, Jis buvo miręs. Jėzuje nebuvo nei sielos, nei dvasios, negyvas kūnas gulėjo kape. Jei kas sako, kad krikštydami vandeniu suauga su Juo mirties panašumu, tai neatitinka realybės, nes panardintas į vandenį tikintysis nemiršta, jo siela ir dvasia tebėra jame. Bet kai Kristus mirė, Jo sielos ir dvasios Jo kūne nebebuvo. Krikštas į Kristaus mirtį – tai toli gražu ne fizinis krikštas. Jei tai būtų fizinis krikštas, tada mes turėtume būti palaidoti ne vandenyje, bet akmeniniame kape ir gulėti negyvi be sielos ir dvasios kūne.

Kai Kristus buvo nukryžiuotas, Jis mirė ant kryžiaus visas kruvinas tarp dviejų vagių. O vandens krikštas, kai žmogų panardina į vandenį ir vėl jį pastato, nei vieno nekabina ant kryžiaus. Jei mes esame suaugę su Kristaus mirties panašumu, tai mes suaugę su Kristaus mirtimi ant kryžiaus. Kristus gi mirė ne vandenyje, o ant kryžiaus. Bet vėlgi, tai ne fizinis, bet dvasinis krikštas. Jei tai būtų fizinis krikštas, tuomet mes turėjome būti palaidoti su Juo prieš 2000 metų.

Jei mūsų krikštas į Kristų būtų vandens krikštas, tuomet mums būtinai reikėtų pasikrikštyti vandeniu, kad būtume prikelti. Nes tas pats krikštas mane pakrikštijo į mirtį ir į prisikėlimą. Jei Laiške romiečiams rašoma apie vandens krikštą, tai be vandens krikšto tikintysis nebus prikeltas.

Tai tuo pačiu ir mirties krikštas. Krikštas į Kristaus mirtį, o ne į vandenį. Be to, tai neturi nieko bendra su žmogaus pastangomis. Ne žmogus, bet Dievas pakrikštijo mus į Kristaus mirtį.

Lk 12, 50 skaitome: „Bet aš turiu būti pakrikštytas krikštu; ir kaip aš esu suvaržytas, kol tai bus įvykdyta!“ Jėzus Kristus jau buvo pakrikštytas vandeniu, bet Jam dar reikėjo pasikrikštyti kitu krikštu. Kristus čia kalba apie mirties krikštą, kad Jis dar turės mirti, turės būti nukryžiuotas. Kristus ant kryžiaus buvo pakrikštytas į mirtį, ir mes kartu su Juo esame pakrikštyti Jo mirtyje, į Kristaus mirtį.

Kol 2, 11-12: „Kuriame jūs esate ir apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, atmetant kūniškų nuodėmių kūną Kristaus apipjaustymu, palaidoti su juo krikšte, kuriame jūs esate ir prikelti kartu su juo per Dievo, kuris prikėlė jį iš numirusių, veikimo tikėjimą“. Dievas atlieka šituos dalykus. 11 eilutėje rašoma, kad mes buvome apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, Dievas tai padarė. Tikintysis dalyvauja kiekvienoje amžinojo gyvenimo fazėje ir veiksme. Kai mes buvome perkelti į Kristų, pakrikštyti į Kristų, mes dalyvavome kiekviename dalyke, kurį Kristus atliko ant kryžiaus: Jis mirė, buvo palaidotas ir prisikėlė.

• *Rom 6, 4* •

„Todėl mes krikštu esame su juo palaidoti į mirtį“.

Mes esame palaidoti į Kristaus mirtį, į tą mirtį, kurią Jis atliko ant kryžiaus prieš 2000 metų. Ką reiškia būti palaidotu? Tai reiškia nutraukti visus ryšius, susijusius su žmogaus gyvenimu žemėje. Tai yra mūsų senojo žmogaus pabaiga. Mūsų nuodėmingasis žmogus yra palaidotas. Jis guli karste, jis nebegyvas. Dievas tai padarė, pakrikštijęs mus į Kristaus mirtį. Kaip žinia, numirėliai paprastai yra užkasami į žemę ar kaip kitaip palaidojami. Niekam nereikalingas negyvas žmogus. Lygiai taip pat ir mūsų senas gyvenimas, mūsų senasis žmogus yra miręs, palaidotas. Tokia mūsų pozicija yra Kristuje. Mūsų senasis nuodėmingas žmogus yra miręs, nes mes esame Kristuje, Jame mes esame palaidoti į Jo mirtį. Ir jei mes esame mirę nuodėmei, esame palaidoti, mūsų senasis žmogus yra numarintas, užkastas žemėje, tada, kaip 4 eilutėje rašoma: „kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų Tėvo šlove, lygiai **taip ir mes vaikščiotume gyvenimo naujume**“. Mes turime vaikščioti pagal tai, kad Šv. Dvasia mus paėmė ir pakrikštijo į Kristų, perkėlė mus į Kristų. Mes turime vaikščioti pagal tai, kas mes esame Kristuje. Mes turime vaikščioti gyvenimo naujume. Kitose eilutėse Paulius nurodo priežastis, kodėl mes turime vaikščioti gyvenimo naujume.

• *Rom 6, 5* •

„Nes jei mes buvome kartu suaugę jo mirties panašume, mes būsime ir jo prisikėlimo panašume“.

Jei mes mirėme kartu su Kristumi, tai ir prisikelsime, nes Kristus buvo miręs ir prisikėlė. Mes mirėme nuodėmei, mes numarinti, ir dabar mes turime gyventi prisikėlimo gyvenimą.

Rom 6, 6: „Žinodami tai, kad mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas [kodėl mūsų senasis žmogus yra nukryžiuotas?], kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol mes nebetarnautume nuodėmei“. Dievas mus pajungė į tokią veiklą, kurioje vyrauja visiška pergalė prieš nuodėmę. Mūsų senasis žmogus nukryžiuotas, Dievas nukryžiavo. Nuodėmės kūnas sunaikintas, Dievas jį sunaikino, kad nuo šiol mes nebetarnautume nuodėmei. Dievas viską padarė, kad mes netarnautume nuodėmei.

Rom 6, 7: „Nes tas, kuris yra miręs, yra išlaisvintas iš nuodėmės“. Nuodėmės viešpatystė yra sulaužyta.

Rom 6, 8-10 „Na, o jei mes esame mirę su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su juo: žinodami, kad Kristus, prikeltas iš numirusiųjų, nebemiršta; mirtis daugiau jam

nebeviešpatauja. Nes kad jis numirė, jis numirė nuodėmei vieną kartą, bet kad jis gyvena, jis gyvena Dievui“. Mes ne tik esame išvaduoti iš nuodėmės, bet taip pat esame gyvi Dievui. Dievas ne tik nužudė senąjį žmogų, kad mes būtume mirę nuodėmei ir gulėtume negyvi karste, bet Dievas taip pat padarė mus atgaivino, kad būtume gyvi Dievui. Kad gyventume gyvenimo naujume. Jis davė mums galią ir pajėgumą, kad mes gyventume pagal Jo planą, pagal tai, ką Jis daro.

Kaip Kristus mirė, taip ir mes mirėme. Kaip Kristus prisikėlė, taip ir mes prisikelsime. Dievas vykdo Savo planą per Jėzų Kristų, per tai, ką Jėzus Kristus atliko ant kryžiaus. Ir mes būdami Kristuje, pakrikštyti į Kristų, dalyvaujame Dievo plane.

• *Rom 6, 6* •

„Žinodami tai, kad mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas, kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol mes nebetarnautume nuodėmei“.

Šitoje eilutėje kalbama tiek apie praeitį, tiek ir apie dabartį bei ateitį. Mano senasis žmogus yra nukryžiuotas, tai jau praeitis, niekas manęs negali nužudyti du kartus. Aš praeityje buvau nukryžiuotas, kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol nebetarnaučiau nuodėmei. Dievas pasirūpino mano praeitimi ir dabartimi. Tačiau tuo neužsibaigia, mes būsime ir prikelti kartu su Kristumi.

Kas yra **senasis žmogus**? Senasis žmogus – tai senoji, nuodėmingoji prigimtis.

Rom 7, 5: „Nes kai buvome kūne, nuodėmių paskatos, kurios buvo per įstatymą, veikė mūsų nariuose, kad duotų vaisių mirčiai“. Mumyse yra „nuodėmių paskatos“. Nuodėmė kažką daro, ji užsiima tam tikra veikla. Nuodėmė skatina mus daryti nuodėmes, skatina mus nusidėti ir gyventi įprastą, nuodėmingą gyvenimą.

Rom 7, 18: „Nes aš žinau, kad manyje (tai yra, mano kūne) negyvena nieko gero“. Mūsų senoji, nuodėmingoji prigimtis gyvena mūsų kūne. Nuodėmingoji prigimtis genetiškai įsikūrusi kiekviename žmoguje, gimstančiame šioje žemėje. Ją mes paveldėjome iš Adomo. Nėra nei vieno žmogaus, kuris gimtų žemėje, neturėdamas nuodėmingosios prigimties. Tai mūsų paveldas iš Adomo. Kiekvienas žmogus miršta šioje žemėje todėl, kad turi nuodėmingąją prigimtį.

Žmogaus nuodėmingoji prigimtis yra dvejopa. Joje yra tiek žmogiškas gėris, tiek žmogiškas blogis. Mūsų nuodėmingoji prigimtis gamina žmogiškąjį gėrį. Tačiau koks mūsų žmogiškasis gėris bebūtų, Izaijo 64, 6 rašoma: „Bet mes visi kaip nešvarumas, ir visas **mūsų teisumas kaip purvini skudurai**“.

Kokie mūsų geri darbai bebūtų, Dievo akyse jie yra tarsi purvini skudurai. Žmogaus gėris yra linkęs daryti gerus darbus, vykdyti religingus darbus, daryti gera žmonėms ir panašiai. Ir tai yra taip vadinama stiprioji žmogaus dalis – daryti gera. Tačiau yra kita mūsų nuodėmingos žmogiškosios prigimties pusės – silpnybės, blogis. Mūsų senoji nuodėmingoji prigimtis linkusi į gašlumą, į piktadarystes, į nedorybes, į paleistuvavimus, į ištvirkavimus, į godumą, į girtuokliavimus ir į visus kitus dalykus, kurie yra susiję su žmogiškuoju blogiu. Mūsų senoji, nuodėmingoji prigimtis yra linkusi į žmogiškąjį gėrį ir į žmogiškąjį blogį. Žmogiškasis gėris yra mūsų stiprioji pusė, mes darome gera, o žmogiškasis blogis – silpnoji pusė, darome blogį. Galite surasti žemėje patį pikčiausią žmogų, patį blogiausią žmogų, bet giliai jo širdyje jūs vis tiek surasite tokią stygą, kurią patempę, paskatinsite jį padaryti kažką gero. Taip pat paimkite patį geriausią, kaip sakoma, „nors prie širdies dėk“ žmogų, bet pažiūrėję į jo širdį joje užtinktume įvairiausių nedorybių, būdingų žmogiškajam blogiui.

Taip yra todėl, kad mes turime tą pačią nuodėmingąją prigimtį. Būdami Jėzuje Kristuje mes turime suprasti, kad Dievas nepriima nei mūsų blogio, nei mūsų gėrio. Dievas paėmė mūsų senąją nuodėmingąją prigimtį su žmogiškuoju gėriu ir žmogiškuoju blogiu ir ją nukryžiavo ant kryžiaus. Jei mūsų žmogiškasis gėris būtų Dievui priimtinas, Jis nebūtų nukryžiavęs mūsų senojo žmogaus. Bet Dievas sunaikino mūsų senąjį žmogų kaip niekam nenaudingą. Todėl dabar Dievas nepriima iš mūsų nei blogio, kurį darėme anksčiau, nei gerų darbų, kuriais kažkada gyrėmės. Dievui nieko iš mūsų nereikia, todėl Jis nukryžiavo ant kryžiaus mūsų senąją nuodėmingąją prigimtį, tą nuodėmės kūną.

Tik išgelbėtas žmogus sako: „Aš nebedarysiu nieko blogo, darysiu tik gėra“. Tikintysis daro didžiulę klaidą, manydamas, kad savo gerais darbais jis patiks Dievui. Jei žmogaus prigimtis būtų tinkama, Dievas nebūtų nukryžiavęs tos nuodėmingos prigimties. Mūsų krikščioniškame gyvenime yra pastovi kova tarp tų dviejų dalykų: mes linkę arba daryti bloga, arba daryti gera. Tačiau tiek viena, tiek kita yra vienoda Dievo akyse. Mes savo pajėgumu negalime nieko padaryti, kas patiktų Dievui. Dažnai tikintieji galvoja, kad geras dalykas, kurį dabar jis nori padaryti, yra būtent tai, ko Dievas nori, kad jis padarytų. Jis nori iškelti savo gėrį, bet tai netinka Dievui.

Mes, žmonės, esame sudaryti iš trijų dalių: **sielos, dvasios ir kūno**. Mūsų kūnas turi tą senąją nuodėmingąją prigimtį, jis vadinamas nuodėmės kūnu. Kol žmogus yra neišgelbėtas, jo dvasia yra mirusi, o siela yra susijungusi su kūniškąja prigimti. Žmogus, jo siela yra nuodėmės vergas. Siela – tai mūsų asmenybė, mūsų charakterio savybės, mūsų esybė, mūsų „Aš“. Savo kūnu jūs galite dalytis su kuo norite: galite būti kraujo ar kūno dalių donoru. Arba, jei mirštate, jūsų kūną užkas į žemę, jis supus, ir žemė trauks iš kūno įvairias medžiagas, kurias sunaudos augalai ar dirvožemyje gyvenantys padarai. Jūsų kūnas yra tarsi apvalkalas, kuriame yra jūsų dvasia ir jūsų siela. Jūsų kūnas nešioja su savimi jūsų senąją, nuodėmingąją prigimtį. Neišgelbėtas žmogus yra nuodėmingos prigimties vergas. Nuodėmingoji prigimtis valdo neišgelbėto žmogaus sielą.

Rom 6, 20: „Nes kai jūs buvote nuodėmės tarnais, jūs buvote laisvi nuo teisumo“. Kai buvote kūne, buvote nuodėmės vergais, tarnavote nuodėmei. Nes tas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės tarnas. Taip pat neišgelbėto žmogaus dvasia yra mirusi, visiškai atskirta nuo Dievo, neturi nieko bendro su Dievu. Kai mes patikėjome Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, mūsų dvasioje, sieloje ir kūne įvyko didžiulis pasikeitimas. Mūsų dvasia buvo atgaivinta, atgimdyta. Mūsų dvasiai buvo duotas Dievo gyvenimas. Kai mes įtikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Šv. Dvasia apsigyveno mūsų dvasioje. Naujoji prigimtis, naujasis žmogus, kurį mums Dievas davė, gyvena mūsų dvasioje taip, kaip senoji prigimtis gyvena mūsų kūne. Mes turime dvi prigimtis: naująją, kuri gyvena mūsų dvasioje, ir senąją, nuodėmingąją prigimtį, kuri gyvena mūsų kūne.

Mes turime dvasinę prigimtį. Mes gimę iš Dvasios. Laiško romiečiams 8 skyriuje rašoma, kad Dievo Dvasia liudija su mūsų dvasia, kad mes esame Dievo vaikai. Mūsų dvasia ir Dievo Dvasia liudija kartu, mes turime vienybę. Mūsų dvasioje gyvenanti Šv. Dvasia moko mus, kaip rašoma Pirmojo laiško korintiečiams 2 skyriuje. Mūsų dvasioje dabar vyksta gyvenimas, kai tuo tarpu anksčiau buvo mirtis, mes buvome mirę nuodėmėse, atskirti nuo Dievo.

Laiško romiečiams 6 skyriuje sakoma, kad mūsų senasis žmogus yra kartu nukryžiuotas su Kristumi ir mes esame mirę nuodėmei. Kaip mes anksčiau buvome nuodėmės tarnais, kaip sako 6 skyriaus, 20 eilutė, taip dabar mes esame mirę nuodėmei, nuodėmė neviešpatauja mums, nes mūsų senasis žmogus yra nukryžiuotas. Mūsų nuodėmės kūnas yra sunaikintas. Taigi mes esame mirę nuodėmei ir gyvi Dievui dvasioje, nes Dievo Dvasia gyvena mūsų dvasioje. Mūsų dvasia yra atgimdyta ir mūsų dvasioje yra Dievo gyvybė ir naujasis žmogus, kurį mes gavome iš Dievo. Kartą mes buvome mirę Dievui, bet gyvi nuodėmei. Bet kai patikėjome Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, tapome mirę nuodėmei, bet gyvi Dievui. Mūsų dvasia yra atgaivinta, mums duota Dievo gyvybė. Mums yra duota nauja prigimtis, naujasis žmogus, mes jau dalyvaujame Dievo plane, naujame gyvenime, o senasis žmogus yra nukryžiuotas su Kristumi, numarintas.

Laiške kolosiečiams 2 skyriuje rašoma, kad esame apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, bet Kristaus apipjaustymu, atmetant kūniškų nuodėmių kūną. Kas tai per apipjaustymas? Anksčiau mūsų siela tarnavo nuodėmei, buvo sujungta su nuodėmingaja prigimtimi, mes negalėjome daryti teisumo darbų. Bet po mūsų išgelbėjimo Dievas mus apipjaustė Kristaus apipjaustymu. Nuo mūsų sielos Jis atkirto nuodėmių kūną. Tokiu apipjaustymu Dievas išlaisvino mūsų sielą nuo nuodėmingos prigimties. Mūsų siela dabar laisva, ji nebėra nuodėmės vergystėje. Dabar mes esame teisumo tarnai. Mes nebevergaujame nuodėmei, nes nuodėmingoji prigimtis yra numarinta ant kryžiaus.

• *Rom 6, 7* •
„Nes tas, kuris yra miręs, yra išlaisvintas iš nuodėmės“.

Mes esame išlaisvinti iš nuodėmės, nuo senosios prigimties. Mumyse įvyko didžiuliai pasikeitimai. Dievas pakeitė mūsų situaciją. Mes jau nesame tie seni žmonės, kurie pririšti prie nuodėmės sunkia, metaline grandine. Mes jau esame iš to išlaisvinti. Mūsų siela yra laisva nuo to senojo žmogaus. Mes mirę nuodėmei ir gyvi Dievui. Dabar mūsų siela turi galimybę vaikščioti Dvasioje. Vaikščioti Dvasioje yra mūsų pasirinkimas – ar mes, mūsų siela, vaikščiosime pagal savo senąjį nuodėmingąjį kūną, ar mūsų siela vaikščios pagal dvasią, kurioje gyvena Šv. Dvasia ir moko gyventi pagal Dievo Žodį.

Anksčiau mūsų siela neturėjo pasirinkimo, mes buvome nuodėmės vergai. Tačiau išlaisvinta iš nuodėmės mūsų siela turi laisvę rinktis: ar gyventi pagal mirusios nuodėmingosios prigimties planus, ar gyventi pagal Šv. Dvasią, gyvenančią mūsų dvasioje, kuri moko mus Dievo Žodžio.

Dabar mes renkamės, ar pasiduosime nuodėmės įtakai, ar ne. Mūsų pasirinkimą įtakoja Dievo malonė. Malonė mus išlaisvino iš nuodėmės ir tarsi mums sako: „Aš noriu, kad tu mane mylėtum, nes Aš pirmas tave pamilau. Aš noriu, kad tu pasirinktumei savo geru noriu tarnauti man“. Dievo malonė mus stebi, kokius mes priimame sprendimus: ar mes elgiamės kaip esantys Kristuje, ar kaip esantys kūniškos prigimties.

Dievo malonė mums suteikė galią negyventi nuodėmės valdžioje. Tačiau mums reikia rinktis tai daryti tikėjimu. Kai mes darome nuodėmes, mes pasirenkame tai daryti ir taip gyventi. Niekas manęs neverčia gyventi nuodėmėje: nei visuomenė, nei šeimos nariai, nei kiti žmonės, nei šėtonas, nei Dievas. Aš pats renkuosi tai daryti. Bet Dievas, Dievo malonė, padarė taip, kad nuodėmė būtų sunaikinta. Dievas visiškai nugalėjo nuodėmę ir nuodėmė negali manęs nugalėti. Argi nenuostabu žinoti, kad nuodėmė neturi mums galios? Mes dabar turime pajėgumą nedaryti nuodėmės. Ar įsivaizduojate, kad anksčiau jūs to negalėjote padaryti? Įsivaizduokime nuodėmę, kurios sunku mums atsikratyti. Dabar ji nebeturi valdžios mūsų gyvenime, ji negali mūsų nugalėti, nes Jėzus Kristus pašalino šitą nuodėmę ir suteikė mums galią ją nuginkluoti.

Nuodėmė nieko negali mums padaryti todėl, kad mes esame mirę. Kiek kartų galima užmušti žmogų? Vieną kartą. Nuodėmė jau nebėra mūsų šeimininkas, mes esame mirę.

Job 3, 17-19 skaitome: „Ten [kur visi mirę] nedorėliai liaujasi varginę; ir ten ilsisi pavargę. Ten belaisviai ilsisi kartu; jie nebegirdi engėjo balso. Maži ir dideli ten yra; ir tarnas yra laisvas nuo savo valdovo“. Miręs vergas yra laisvas nuo savo valdovo. Valdovas jam nieko nebegali padaryti – juk vergas jau miręs. Šeimininkas jam gali sakyti ir liepti ką nors daryti, bet anas nieko negalės padaryti. Jis yra išlaisvintas iš savo

šeimininko. Tą patį sako ir Laiško romiečiams 6 skyriaus, 7 eilutė: „Nes tas, kuris yra miręs, yra išlaisvintas iš nuodėmės“. Nuodėmė mums nieko nebegali įsakyti, nes mes esame mirę. Negyvas tik guli karste, jis nebejuda, šeimininkas iš jo nebeturi naudos.

Palyginkime tai su Rom 6, 12: „Todėl tegul nebeviešpatauja nuodėmė jūsų mirtingame kūne, kad turėtumėte jo klausyti jo geismuose“. Kiekvienas žmogus turi savo asmeninį nuodėmiavimo stilių, savo pramintą nuodėmiavimo kelią. Kiekvienas žmogus daro nuodėmes tik jam vienam būdingu būdu. Vieni nuodėmiauja pagal blogus žmogiškuosius darbus, kiti galbūt nuodėmiauja pagal savo gerus žmogiškuosius darbus, darydami gera. Tačiau nesvarbu, kokį mes turime išmintą kelią, kokiu būdu mes nuodėmiaujame, mes visi iki vieno turime savąjį nuodėmiavimo būdą. Tai yra todėl, kad mūsų nuodėmingoji prigimtis per gyvenimą išvystė savitą nuodėmiavimo kelią. Todėl pasaulyje yra įvairių nuodėmių. Tačiau 7 eilutė sako, kad mes jau esame išlaisvinti iš to, kuo mes anksčiau buvome. Tam, kad mes vėl grįžtume į tą patį mūsų pramintą nuodėmiavimo kelią, mūsų įpročius, mūsų geismus, mums reikėtų patiems tai pasirinkti daryti. Juk Dievas mus išlaisvino, kad mes nebegrįžtume į savo pramintą kelią. Jei mes gyvename nuodėmėje, vadinasi mes patys renkamės tai daryti. Mums nebetinka taip gyventi, juk mes mirę nuodėmei, mes esame visai kitokie.

• *Rom 6, 8* •

„Na, o jei mes esame mirę su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su juo...“

Mes esame mirę su Kristumi. Tokią poziciją mes turime su Kristumi. Mes esame mirę nuodėmei, išlaisvinti iš jos gniaužtų. Kai Šv. Dvasia pakrikštijo mus į Kristų, Ji pakrikštijo mus į ne tik į Kristaus mirtį, bet ir į prisikėlimą. Per krikštą mes ne tik išsilaisvinome iš nuo nuodėmės, bet taip pat ir prisikėlėme tarnauti Dievui. Tačiau reikia nepamiršti, kad nuodėmė mums daro įtaką.

Šiame skyriuje randame tris labai svarbius dalykus: faktą, tikėjimą ir patirtį. Tai, kad mes esam mirę nuodėmei, išlaisvinti iš nuodėmės, yra **faktas**. Tai įvyko, tai tiesa. **Tikėjimas** sako, kad turime laikyti save mirusiais nuodėmei. Jei faktas sako, kad aš esu miręs nuodėmei, iš jos išlaisvintas, tai aš turiu tuo tikėti, aš turiu laikyti save mirusiu, išlaisvintu iš nuodėmės. **Patirtis** sako, kad jei aš jau esu miręs nuodėmei, esu išlaisvintas iš jos, vadinasi aš turiu save pavesti Dievui, o ne nuodėmei. Aš turiu paduoti save ne nuodėmei, bet Dievui, kaip gyvą iš numirusiųjų.

Rom 6, 13: „Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių, bet paduokite save Dievui kaip gyvus iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui“.

Faktai, kuriuos mes žinome, taps realybe tik tada, kai mes tuo tikėsime, kai tikėjimu juos pritaikysime. Vaikščiojimas Dvasioje būtent ir yra vaikščioti tikėjimu, vaikščioti tuo, ką sako Žodis. Paulius sako, jei vaikščiosime Dvasioje, tai nepasiduosime kūno geismams. Jei laikysime save mirusiais nuodėmei, kaip Dievo Žodis sako, mes ir nepasiduosime nuodėmei. Tai ir bus mūsų gyvenimas tikėjimu, tikint Dievo Žodžiu, kaip turime gyventi Kristuje. Taip gyvenant tikėjimu atsiranda ir patirtis. Gyvenant tikėjimu atsiranda ramybė, taika ir džiaugsmas. Mūsų vaikščiojimas Dvasioje nėra Apaštalų darbų 2 skyriaus patirtis per Sekminių dieną, kai ten susirinkę žmonės gavo Šv. Dvasią ir Ji viską jiems darė, vedė juos daryti tam tikrus veiksmus. Mūsų vaikščiojimas pagal Dvasią yra tikėjimas tuo, ką Dievo Dvasia padarė mums, pakrikštijusi mus į Kristų ir padariusi mus viena Kristuje. Vaikščiodami Dvasioje mes turime vaikščioti tokioje pozicijoje, kokią turime Kristuje. Jei aš vaikštau Dvasioje, tai aš turiu pripažinti, kad esu miręs nuodėmei, aš turiu tuo tikėti ir iš tikrųjų elgtis taip, lyg miręs nuodėmei. Dievas iš šalies stebuklingai manęs nepasieks ir neišlaisvins iš nuodėmės. Dievas tai jau padarė, kai pakrikštijo mane į Kristų. Vaikščiojimas Dvasioje pirmiausiai yra faktų suvokimas: kas aš esu Kristuje, kuo aš esu padarytas Kristuje, kokią aš turiu poziciją Kristuje. Kai aš žinau tas tiesas ir jomis tikiu, tada Šv. Dvasia, gyvenanti manyje, moko mane tų tiesų ir padeda jas įgyvendinti realybėje, padeda jas patirti savo kailiu. Šv. Dvasia mums suteikia tiesos pažinimą, kad mes ją suvoktume ir taip pat padaro, kad tas pažinimas taptų realybe, kai aš tikiu tiesa.

• *Rom 6, 9* •

„...žinodami, kad Kristus, prikeltas iš numirusiųjų nebemiršta; mirtis daugiau jam nebeviešpatauja“.

„Žinodami“ – mes žinome pagal Bibliją. „Tikėjimas ateina iš klausymo, o klausymas iš Dievo Žodžio”. Mūsų žinojimas yra iš Dievo Žodžio. Mūsų žinojimas nėra paremtas jausmais ar patirtimi. Žinojimas yra nepatiriamas dalykas, tai tiesiog žinios iš Dievo Žodžio, kuriomis tiki arba netiki. Tačiau, jei žmogus gyvena jausmais, nori kažką patirti, tai nebėra gyvenimas žinojimu ir tikėjimu. Žmogus tada nebetiki Raštu, bet gyvena aplinkybėmis ir jausmais. Nevaikščiodamas tikėjimu, Dievo Žodžiu, žmogus pasiduoda jausmams, gyvena pagal jausmus, pagal tai, kas nėra tiesa.

Vaikščiojimas Dvasioje – tai vaikščiojimas ir gyvenimas pagal tuos faktus, kurie yra surašyti Biblijoje, kurie kalba apie mūsų poziciją Kristuje, kas mes esame Jame.

Jei Kristus daugiau nebemiršta, mirtis Jam nebeviešpatauja, tuomet mes pakrikštyti į Kristų, būdami Kristuje, taip pat esame mirę ir daugiau nebemirštame, ir mirtis daugiau mums nebeviešpatauja.

• *Rom 6, 10* •

„Nes kad jis numirė, jis numirė nuodėmei vieną kartą, bet kad jis gyvena, jis gyvena Dievui“.

Jėzus Kristus mirė nuodėmei vieną kartą. Vieną kartą atliko auką. Ar žinote, kur yra pergalė jūsų krikščioniškame gyvenime? Pergalė jūsų krikščioniškame gyvenime nėra tai, kad jūs kiekvieną dieną sakote: „Aš turiu nugalėti nuodėmę! Aš turiu nugalėti nuodėmę!“ Ne! Pergalė jūsų krikščioniškame gyvenime nėra jūsų pastangos. Pergalė yra tai, kad Kristus numirė nuodėmei kartą visiems laikams. Tai ne mes, o Jis iškovojo pergalę prieš nuodėmę. Kad aš turėčiau pergalę, man reikia gyventi pagal tą tiesą, kad Kristus dėl manęs iškovojo pergalę prieš nuodėmę. Kristus išlaisvino mane iš nuodėmės, aš jai esu miręs. Tik taip aš nugalėsiu nuodėmę – tikėdamas ta tiesa, kas aš esu iš tikrųjų – miręs nuodėmei. Nuodėmė man jau nebeturi valdžios. Aš galiu nugalėti nuodėmę todėl, kad ji yra nugalėta Kristaus. Aš savo jėgomis niekaip negalėčiau nugalėti nuodėmės. Dievas viską dėl manęs padarė Savo nalone. Todėl krikščioniškas gyvenimas paremtas malonės principais. Aš gyvenu ne savo pastangomis, bet per Dievo malonę, Kristaus atliktų darbų pagrindu. Dievo malonė tarsi sako: „Tu viską jau esi gavęs dovanai. Tau nieko nereikia pačiam daryti, viskas padaryta už tave. Tu tik gyvenk ir tuo džiaukis. Gyvenk tikėdamas tuo, kas esi Kristuje“. Štai toks yra malonės principas. Dievas mane įtraukė į pergalingą planą. Aš esu miręs nuodėmei, išlaisvintas iš jos, nuodėmė jau nebeturi man valdžios. Aš esu gyvas Dievui, kad gyvenčiau naują gyvenimą.

• *Rom 6, 11* •

„Taip pat ir jūs laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“.

Paulius sako, kad mes iš tikrųjų save laikytume tokiais, kokie esame Kristuje. Kaip Kristus yra miręs nuodėmei, prikeltas iš numirusiųjų ir mirtis Jam nebeviešpatauja, taip ir mes turime laikyti save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Mes turime pripažinti tą tiesą, kad kartu su Kristumi dalyvavome Jo mirtyje ir prisikėlime. Jis numirė nuodėmei, ir mes numirėme nuodėmei, Jis prisikėlė, ir mes prisikėlėme kartu su Juo. Jam mirtis neviešpatauja ir mums mirtis neviešpatauja. Tačiau tai nevyksta automatiškai, mes savaime taip negyvensime, mes turime pasirinkti taip gyventi. Mes turime tikėti Žodžiu, laikyti save tokiais – mirusiais nuodėmei ir gyvais Dievui. Mes sąmoningai renkamės tikėti Žodžiu.

Dabar tikinčiajam pritaikomas principas, kuris buvo pritaikomas pačiam Kristui 8-10 eilutėse. Kaip Kristus mirė nuodėmei vieną kartą, taip ir jūs esate mirę nuodėmei. Kaip Kristus prisikėlė ir gyvena Dievui, taip ir jūs prisikėlėte ir gyvenate Dievui. Taigi laikykite save tokiu, kokiu esate Kristuje, kokią poziciją jūs turite Jame. Kitaip sakant, tikėkite tuo, kas jūs esate Kristuje. Jūsų tokia pozicija – miręs nuodėmei, gyvas Dievui. Jei esate miręs nuodėmei, vadinasi esate užtikrintas, saugus. Jei esate miręs nuodėmei, tai nei viena nuodėmė nebegali jūsų nužudyti. Mes jau mirę nuodėmei ir gyvi Dievui. Mes nebeturime klausyti nuodėmės, jos valdžia jau yra sunaikinta. Tačiau aš vis dar turiu senąją nuodėmingąją prigimtį, kuri gyvena mano kūne, kuri man daro įtaką. Pasiduodamas jos įtakai, aš galiu gyventi nuodėmėje. Malonė man suteikė tokią padėtį, kad aš galiu nepaduoti savo narių nuodėmei, bet paduoti save Dievui. Malonė man sako: „Nemylėk nuodėmės, mylėk mane“.

Nuo tos dienos, kai Dievas mane išgelbėjo, iki tos dienos, kai aš būsiu paimtas į dangų, Dievas mane paliko žemėje, kad aš Jam tarnaučiau. Kadangi Dievas mane išgelbėjo pagal Savo malonę, o ne pagal mano darbus, tai nereiškia, kad Dievas nesidomi ir Jam neįdomu, kaip aš gyvenu. Dievas mane išgelbėjo, kad aš tarnaučiau Jam, kad nebūčiau nuodėmės valdžioje, bet būčiau Dievo tarnas, teisumo tarnas. Dievas mane išgelbėjo, kad aš atlikčiau tam tikrą tarnystę. Dievas mane nukryžiavo ant kryžiaus, nužudė mane, padarė mane mirusį nuodėmei, kad nuodėmė nebeturėtų man valdžios ir padarė mane gyvą Dievui, kad gyvenčiau aktyvų gyvenimą, tarnaudamas Dievui, gyvendamas pagal tai, ko Dievas mane moko Savo Žodyje.

Paulius šiame skyriuje rašo, kad išlaisvintam iš nuodėmės tikinčiajam visiškai netinka gyventi nuodėmėje. Tai priešinga jo naujai prigimčiai, jo pozicijai, kurią jis turi Kristuje. Gyvendamas nuodėmėje aš paneigiu tam, kas aš esu Kristuje, elgiuosi priešingai tam, kas aš esu Kristuje.

• *Rom 6, 12* •

„Todėl tegul nebeviešpatauja nuodėmė jūsų mirtingame kūne, kad turėtumėte jo klausyti jo geismuose.“

11-14 eilutėse Paulius ragina tikinčiuosius gyventi pagal tą poziciją, kurią jie turi Kristuje. Jo malonės dėka mes esame mirę nuodėmei ir gyvi Dievui. Tegul nuodėmė nebeviešpatauja mūsų gyvenime, tegul malonė viešpatauja. Tegul tai, ką Dievas padarė mums per Kristų, viešpatauja mūsų gyvenime. Kaip rašoma ir Rom 5, 21: „kad kaip nuodėmė viešpatavo vedant į mirtį, taip malonė per teisumą viešpatautų vedant į amžinąjį gyvenimą, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“.

Tegul malonė viešpatauja mūsų gyvenime, bet ne nuodėmė. Ką daro nuodėmė pagal įstatymą? Rom 5, 20: „Dar daugiau, įstatymas įėjo, kad pagausėtų nusikaltimas“. Per įstatymą pagausėjo nuodėmė. O per malonę: „Nes nuodėmė jums nevieš-

pataus“. Laiško romiečiams 6 skyrius kalba apie vaikščiojimą malonėje, kaip reikia gyventi pagal malonę, koks yra malonės gyvenimas. Kalbama apie poziciją, kurią Šv. Dvasia mums davė, kai pakrikštijo mus į Kristų.

Kaip žmogui gali viešpatauti nuodėmė? Rašoma, jei jis gyvena pagal įstatymą, bet ne pagal malonę. Jei žmogus gyvena pagal įstatymą ir siekia savo jėgomis kažką padaryti, jis yra nuodėmės valdžioje. Bet tas, kuris gyvena pagal malonę, Kristaus atliktais nuopelnais, tas nėra nuodėmės valdžioje. Gyvenimas pagal malonę, tai kai tikiu, kad kaip Kristus mirė, taip ir aš miriau kartu su Kristumi nuodėmei. Kaip Jis prisikėlė, taip ir aš prisikėliau kartu su Juo. Aš dalyvavau visame kame, ką Kristus padarė. Toks yra gyvenimas pagal malonę, kai aš tikiu ir gyvenu pagal tai, koks iš tikrųjų esu Kristuje. Jei aš laikau, kad Kristus mirė nuodėmei ir nuodėmė nebeturi Jam valdžios, tai aš turiu laikyti, kad ir aš esu miręs nuodėmei ir nuodėmė nebeturi man valdžios. Ką Kristus padarė, tą ir aš sau pritaikau, kad ir aš tai padariau. Aš turiu gyventi pagal tai, kas aš esu Kristuje, kuo aš esu padarytas Kristuje, kokią aš turiu poziciją Kristuje. Kristus mane išlaisvino iš nuodėmės, ne aš save išlaisvinu. Tai žinodamas, turiu tuo tikėti ir tuo gyventi. Taip darydamas aš gyvenu pagal Dievo malonę.

Tam, kad Dievas galėtų naudoti mane Savo tarnystėje, Jis pasirūpino tuo, kad mano senoji prigimtis man nedarytų įtakos. Dievas mane įgalino, kad nuodėmė man neturėtų valdžios, kad nepasiduočiau nuodėmės įtakai.

Kai mes bandraujame su žmonėmis, kurių senasis žmogus nėra miręs, jie pažadina mumyse senąjį žmogų. Tas pats vyksta ir bendraujant su kūniškais krikščionimis, kurie gyvena savo nuodėmingos prigimties valdžioje. Todėl mums reikia būti labai atsargiems.

• *Rom 6, 13* •

„Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių, bet paduokite save Dievui kaip gyvus iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui“.

Šv. Dvasia mus ne tik pakrikštija į Kristų ir su Juo suvienija, bet taip pat padaro, kad tiesa būtų veiksminga mūsų gyvenime, kad tai būtų mūsų gyvenimo patirtis, ir kad mūsų patirtis atspindėtų mūsų turimą poziciją Kristuje. Dievas nereikalauja, kad mes patys tai darytumėme, tai ne mūsų, o Jo darbas. Dievas nori vienintelio dalyko – kad mes paduotume save Jam. Tegul Dievas daro darbą jumyse.

Rom 8, 2: „Nes gyvenimo Kristuje Jėzuje Dvasios įstatymas išlaisvino mane iš nuodėmės ir mirties įstatymo“. Mes esame laisvi iš nuodėmės ir mirties įstatymo. Tas, kuris yra miręs, yra išvaduotas iš nuodėmės, laisvas.

Rom 8, 12-13. 11 skaitome: „Taigi, broliai, mes nesame skolininkai kūnui, kad gyventume pagal kūną. Nes jeigu jūs gyvenate pagal kūną, jūs mirsite, bet jeigu jūs per Dvasią marinate kūno darbus, jūs gyvensite. Bet jei jumyse gyvena Dvasia to, kuris prikėlė Jėzų iš numirusiųjų, tai tas, kuris prikėlė Kristų iš numirusių, atgaivins ir jūsų mirtingus kūnus savo Dvasia, kuri gyvena jumyse“. Dvasia atgaivins mūsų kūnus, kad mes gyventume tarnaudami Dievui. Dvasia nori padaryti, kad mes gyventume prisikėlimo gyvenimą. Kaip parašyta Rom 6, 13: „Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių, bet paduokite save Dievui kaip gyvus iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui“.

Ar įsivaizduojate, kad Dievas nori, jog mes gyventume tarsi prikelti iš numirusių? Mes esame prikelti su Kristumi. Dievas nori, kad mūsų prisikėlimas su Kristumi taptų mūsų kasdienybe. Kad mes gyventume tarsi būtume prisikėlę iš numirusiųjų. Kai mes prisikelsime iš mirusiųjų, mes neturėsime nuodėmingos prigimties, mes turėsime tokį pat kūną, kaip ir Kristus. Mes nebedarysime nuodėmių. Tai bus ateityje, kai būsime prikelti iš numirusių. Tačiau Dievas nori, kad mes jau dabar gyventume nedarydami nuodėmių, nebūdami nuodėmės valdžioje, nes Jis mus įgalino, kad mes nebūtume nuodėmės valdžioje, juk mes esame mirę nuodėmei ir prikelti Dievui. Dievas nori, kad mūsų pozicija Kristuje atsispindėtų mūsų kasdieniame gyvenime.

Mes galime pasiduoti nuodėmei, jos įtakai, jei mes klausysime jos. Jei klausysime savo senosios, nuodėmingos prigimties. Mes turime pasirinkti. Jei mes pasirenkame tarnauti nuodėmei, tai mes klausome jos. Iš vienos pusės mes turime poziciją Kristuje per Dievo malonę, mes esame mirę nuodėmei ir gyvi Dievui, o iš kitos pusės mes turime nuodėmingąją prigimtį, kuri skatina mus daryti nuodėmę. Mes turime spaudimą iš dviejų pusių, vidinę kovą, ir pasirinkimą, kuriuo keliu mes norime eiti.

• *Rom 6, 14* •

„Nes nuodėmė jums neviešpataus, nes jūs esate ne įstatymo, bet malonės valdžioje“.

Įstatymas mūsų jau negali valdyti, nes mes esame malonės valdžioje. Žmonės įvairiai reaguoja į šitą eilutę. Vieni sako: „Ne, mes turime gyventi pagal 10 Dievo įsakymų, mes turime turėti įstatymą iš Dievo, kad galėtume pagal jį gyventi“. Kiti žmonės sako: „Taip, mums nereikia įstatymo, aš gyvenu taip, kaip aš noriu. Nėra jokių apribojimų“. Tačiau tai kraštutinumai. Dievo malonė skelbia. Dievo malonė viską padarė, kad mus išlaisvintų iš nuodėmės, kad mes negyventume nuodėmės valdžioje. Dievas suteikė mums Savo malonę ne tam, kad malonė būtų proga mums nuodėmiauti, bet tam, kad mus išlaisvintų iš nuodėmės. Dievo malonė išlaisvina žmogų, paleidžia jį nuo grandinės ir iškelia aikštėn tai, ko nori mūsų širdis: ar mes norime gyventi nuodėmėje, ar taip, ką Dievo Žodis sako. Dievo malonė parodo, kas yra mūsų viduje, kas mes iš tikrųjų esame savo širdyje. Ar mes norime gyventi nuodėmėje, ar

tarnauti Dievui, būdami Jam dėkingi už tai, ką Jis padarė dėl mūsų. Dievo malonė yra krikščioniško gyvenimo variklis. Dievo malonės siekis – išlaisvinti mus iš nuodėmės, kad mes gyventume teisumo gyvenimą, tarnautume Dievui. Todėl 6 skyriuje ir rašoma, kad mes esame mirę nuodėmei, turime visišką pergalę prieš nuodėmę, nuodėmė neturi mums valdžios, mes esame išlaisvinti iš jos. Mes nesame įstatymo, bet malonės valdžioje, kad mes būtume laisvi, išlaisvinti iš nuodėmės ir gyventume Dievui, tarnautume Dievui, darytume teisumo darbus, ko anksčiau negalėjome padaryti.

Yra dvi sistemos, valdančios žmogų: Įstatymas ir Malonė.

Žmogus gali būti arba įstatymo valdžioje, arba malonės valdžioje. Gyvenimas pagal malonę ir gyvenimas pagal įstatymą yra du skirtingi dalykai, nes įstatymas ir malonė yra priešingos sistemos. Jos priešingai veikia. Gyventi pagal įstatymą yra tas pats, kas gyventi pagal kūną. Mat mūsų kūnas gyvena pagal įstatymą. Žmogus sako: „Duokite man įstatymą, ir aš negyvensiu pagal kūną". Paulius sako visiškai atvirkščiai. Tas, kuris gyvena pagal įstatymą, tas gyvena pagal kūną.

Tas, kuris gyvena pagal **Įstatymą**, gyvena nuodėmės valdžioje, kontroliuojamas ir valdomas nuodėmės. Įstatymas sako: „Štai tau įsakymas, vykdyk tą įsakymą, kurį tau daviau, ir tuomet tu gausi tai, ko nusipelnei". Dievas davė žmogui įstatymą, įsakymus, ir jei žmogus vykdė įsakymus, Dievas jį palaimindavo, bet jei žmogus jų nevykdydavo, Dievas jį smerkdavo, bausdavo, prakeikdavo.

Pagal įstatymą žmogus gauna tai, ko nusipelnė.

Malonė veikia visiškai priešingai. Malonė sako: „Štai palaiminimas, imk, aš tau jį duodu dovanai, tau tai nieko nekainavo. Tau nieko nereikėjo daryti, kad jį užsitarnautum. Aš tau tai duodu dovanai, imk ir turėk". Malonė viską duoda dovanai. Žmogus to negali užsitarnauti. Visų tų palaiminimų turėjimas per malonę, visos tos dovanos turėjimas tikinčiajame pagimdo meilę ir dėkingumą Dievui. Tada ta meilė ir dėkingumas Dievui skatina žmogų noriai paklusti Dievo Žodžiui. Žmogus tuomet yra klusnus Dievui, nes žino, kokius nuostabius dalykus jis gavo dovanai iš Dievo. Jis yra dėkingas už tai ir myli Dievą, ir nori daryti tai, ką Dievas jam sako, žinodamas, kad turi visus palaiminimus ir jų niekada nepraras. Kai žmogus yra paklusnus Dievo Žodžiui, jis tarnauja Dievui, jis duoda teisumo vaisių.

Lk 10, 25-28 skaitome: „Ir štai atsistojo vienas įstatymininkas bei gundė jį, sakydamas: 'Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?' Jis jam tarė: 'Kas yra parašyta įstatyme? Kaip tu skaitai?' Ir jis atsakydamas tarė: 'Mylėk Viešpatį savo Dievą visa savo širdimi ir visa savo siela, ir visomis savo jėgomis, ir visu savo protu; ir savo artimą kaip save patį'. Ir jis tarė jam: 'Tu teisingai atsakei; daryk tai ir tu gyvensi'". Ar matote, kaip nuo žmogaus darbų priklauso, ar jis gaus amžinąjį gyvenimą, ar negaus? Jei jis vykdys Dievo įstatymą, tuomet gaus amžinąjį gyvenimą. Neužtenka vien tikėti, žmogus turi vykdyti įstatymo reikalavimus. Pagal įstatymą kelias į palaiminimą yra klusnumas. Jei nepaklusi, būsi prakeiktas, būsi nubaustas.

Pagal įstatymą, kad žmogus gautų amžinąjį gyvenimą, jis turi vykdyti, paklusti tam, ką sako Dievo Žodis, ką sako įstatymas. Amžinąjį gyvenimą žmogus turi užsidirbti.

Tuo tarpu Rom 6, 23 skaitome: „Nes nuodėmės atlygis – mirtis; bet **Dievo dovana – amžinasis gyvenimas** per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“. Pagal Dievo malonę amžinasis gyvenimas yra **dovana** iš Dievo. Pagal malonę, Dievas įtikėjusiam žmogui duoda amžinąjį gyvenimą kaip dovaną. Duoda tuoj pat, tą pačią akimirką. Jos nereikia užsidirbti. O pagal įstatymą žmogus turi dirbti visą gyvenimą, kad užsitarnautų amžinąjį gyvenimą (ir tai nėra garantijų, kad jį užsitarnausi). Malonė veikia tokiu būdu, kad palaiminimas duodamas žmogui nemokamai ir iš anksto, o įstatymas atvirkščiai – pirmiausia duoda įsakymą, kad žmogus jį vykdytų ir galbūt užsitarnautų palaiminimą. Be to, pagal malonę žmogus niekada nepraras palaiminimo, nesvarbu, kaip jis begyventų. Tuo tarpu pagal įstatymą labai priklauso nuo žmogaus darbų, nes palaiminimą galima prarasti.

Paulius sako, kad mes nesame įstatymo valdžioje, kad turėtume užsidirbti palaiminimą. Mes esame malonės valdžioje, iš anksto gavę iš Dievo visus palaiminimus dovanai. Viską, ką Dievas norėjo duoti, jau davė iš anksto. Mes to neužsidirbome, tai Dievo dovana. Mes turime palaimintą poziciją Kristuje – esame išlaisvinti iš nuodėmės, nuodėmė neturi valdžios mūsų gyvenime.

Malonė yra pats pagrindinis dalykas, leidžiantis nugalėti nuodėmę. Gyventi pagal malonę – tai visada matyti save Kristuje – mirusį nuodėmei ir gyvą Dievui. Pagal įstatymą, deja, nėra jokio pergalingo gyvenimo prieš nuodėmę, nes įstatymas mus tik pasmerkia, parodo, kad mes esame nusidėjėliai ir nepajėgiame jo laikytis. Pagal įstatymą nuodėmė viešpatavo mirčiai, kaip rašoma Rom 5, 21. Kai žmogus gyvena pagal įstatymą, nuodėmė viešpatauja. Nuodėmė valdo žmogų, įstatymas visada smerkia žmogų. Jei nusižengei bent vienu įsakymu, nusižengei visu įstatymu. Įstatymas neduoda jokio pergalingo gyvenimo prieš nuodėmę. Tik gyvendami pagal malonę mes švenčiame pergalę prieš nuodėmę, nepasiduodami jos viešpatystei.

Pirmo laiško korintiečiams 15 skyrius sako, kad nuodėmės galia yra įstatymas. Jei stengiatės gyventi pagal įstatymą, siekdami Dievo palaiminimų, tai jūs visą laiką nusižengsite. Kuo labiau stengsitės, tuo daugiau nusižengsite ir tuo labiau nuodėmė viešpataus jūsų gyvenime. Tačiau malonė sako: „Tau nieko nereikia vykdyti, aš tau viską duodu dovanai dėl to, kad Jėzus Kristus viską įvykdė, ne tu, tau nieko nereikia vykdyti“. Gyvenimas pagal malonę motyvuoja žmogų tarnauti Dievui, nes žmogus mato, kokią gausybę palaiminimų jis gavo iš Dievo dovanai. Žmogus nebijo, jis saugus, nes žino, kad niekada nepraras gautų palaiminimų. Tada žmogus su padėka, noriai tarnauja Dievui.

Labai svarbu įdiegti tikinčiajam, kad jam nebereikia gyventi pagal įstatymą, jis dabar turi gyventi pagal malonę. Jam nereikia kažko siekti, nes jis viską yra gavęs iš Dievo dovanai. Jam tereikia gyventi toje pozicijoje, kurią jis gavo iš Dievo, ir gyventi pa-

gal Dvasią, tuo, kuo Dvasia mus padarė Kristuje. Tikinčiojo siekis yra ne kažką vykdyti, kažką daryti, bet pirmiausia pažinti ir suprasti, kokią jis turiu nuostabią poziciją Kristuje: jis yra miręs nuodėmei, gyvas Dievui, ir tai turi pritaikyti savo gyvenime, gyventi pagal malonę, kurią jis turi Kristuje. Kai aš pritaikysiu turimą poziciją Kristuje – miręs nuodėmei ir gyvas Dievui, – tada aš turėsiu pergalingą gyvenimą ir nepasiduosiu nuodėmei, nes aš gyvensiu pagal Dievo planą, kurį Dievas dabar atlieka tikinčiajame.

• *Rom 6, 15* •

„Ką tuomet? Ar mes darysime nuodėmes, kadangi nesame įstatymo valdžioje, bet malonės valdžioje? Apsaugok Dieve!“

Ji labai panaši į 1-ąją eilutę: „Tad ką gi mes sakysime? Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė?“ Tai – natūralus, žmogiškas klausimas. Jei nesame pagal įstatymą, jei nėra jokių apribojimų, tai gal gyvenkime nuodėmėje. Gal eikime ir darykime tai, ką mes norime daryti, juk esame malonės valdžioje. Pažiūrėkime, kas į tai atsakoma: „Apsaugok Dieve!“ Dievas nepritaria nuodėmei. Tik pagalvokime: juk Jis tam ir parodė Savo malonę ir išlaisvino mus iš nuodėmės, kad mes negyventume nuodėmėje, kad nebūtume įstatymo valdžioje. Pagrindinis malonės tikslas buvo išlaisvinti mus iš nuodėmės, kad nebūtume nuodėmės valdžioje, bet kad tarnautume Dievui, darydami teisumo darbus.

Po šitos eilutės Paulius aiškina tikinčiajam apie atsakomybę gyventi pagal tai, kas esi Kristuje – miręs nuodėmei ir gyvas Dievui. Tikintysis yra įpareigotas taip gyventi, nes Dievas viską padarė, kad mes taip gyventume. Toks Dievo malonės darbas, taip Dievo malonė viską įvykdė.

• *Rom 6, 16* •

„Ar jūs nežinote, kad kam jūs paduodate save tarnais klausyti, jūs esate tarnai to, kurio klausote; ar tai nuodėmės vedančios į mirtį, ar klusnumo, vedančio į teisumą?“

Kam pasiduodate, tas tampa jūsų viršininku ir jums vadovauja, jus užvaldo. Paulius pateikia dvi galimybes: paklusti arba nuodėmei link mirties, arba teisumui link klusnumo. Mes pasirenkame, ar savo narius paduoti nuodėmei, ar Dievui. Kas yra mūsų nariai? Tai mūsų kūno dalys: rankos, kojos, akys, ausys, burna. „Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių, bet paduokite save Dievui kaip

gyvus iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui“ – nepaduokite savo akių, nepaduokite savo burnos, savo rankų, savo kojų, savo ausų nuodėmei. Tegul nuodėmė neužvaldo jūsų narių.

Kaip sustabdyti nuodėmę? Jos nedaryti, nepaduoti nuodėmei savo narių. Kai mes paduodame nuodėmei savo narius, mes tarsi sakome nuodėmei: „Ei nuodėme, imk mano rankas, naudok jas. Imk mano akis, mano lūpas, mano ausis, mano kojas, naudok jas“. Taip mes pasiduodame nuodėmei. Tačiau mes esame mirę nuodėmei. Mes jau negalime paduoti savo narių nuodėmei, mes esame mirę nuodėmei ir gyvi Dievui. Mes turime gyventi pagal tai, kas mes esame Kristuje. Mes turime vaikščioti pagal Dvasią. Vaikščioti pagal Dvasią – tai vaikščioti pagal tai, kuo mus Dvasia padarė Kristuje. Dvasia pakrikštijo mus į Kristų, padarė mus mirusius nuodėmei, prikeltus Dievui. Taip pat Dvasia tas tiesas padaro veiksmingas mūsų gyvenime, kad tai būtų mūsų kasdienio krikščioniško gyvenimo patirtis. Taip mes tikėjimu gyvename pagal tuos faktus, kas esame Kristuje.

Kai aš gyvenu tikėjimu, mano gyvenime atsiranda teisumo vaisiai. Aš nesu išgelbėtas todėl, kad aš jaučiuosi išgelbėtas, aš neturiu pozicijos Kristuje, kadangi aš jaučiuosi tarsi ją turėčiau. Jausmai neatspindi tiesos, jie tiesiog jausmai, jie visada svyruoja. Aš esu išgelbėtas ir turiu tą poziciją Kristuje ne todėl, kad aš tai jaučiu, bet todėl, kad aš tai žinau iš Dievo Žodžio. Ir aš tikiu Dievo Žodžiu.

• *Rom 6, 17* •

„Bet ačiū Dievui, kad buvote nuodėmės tarnais, tačiau iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui, kuris jums buvo įteiktas“.

Prieš įtikėjimą žmogus buvo nuodėmės tarnas. Evangelijoje pagal Joną Jėzus sakė, kad žmogus, kuris tarnauja nuodėmei, yra nuodėmės tarnas. Nuodėmė būtų labai laiminga tapti jūsų viršininku. Nuodėmė gali labai greitai tapti jūsų įpročiu, jei tik leisite, kad ji vadovautų. Žmonės galvoja: „Štai dabar aš padarysiu nuodėmę, o paskui sustosiu, nebedarysiu“. Tačiau taip nesigauna. Nuodėmė yra labai apgaulinga. Ji tampa įpročiu, pradeda kontroliuoti jūsų gyvenimą. Tai jums pasidaro įprastas dalykas.

Pastebėkime labai svarbų išsireiškimą šioje eilutėje: „...iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui“. Ką reiškia paklusti iš širdies?

Rom 10, 10 skaitome: „Nes širdimi žmogus tiki teisumui“.

Paklusti iš širdies tam mokslo pavidalui, reiškia tikėti iš širdies, nes tikėjimas eina iš širdies, žmogus tiki širdimi. Rom 6, 17 Paulius randame žodžius „buvote nuodėmės tarnais“. Kol mes buvome neišgelbėti, mes buvome nuodėmės tarnai ir tarnavome nuodėmei. Bet Paulius sako: „Ačiū Dievui, kad jūs iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui, kuris buvo jums įteiktas“. Romiečiai iš širdies pakluso Pauliaus evangelijai. Jie tikėjo tuo, ką Paulius jiems skelbė. Paklusti iš širdies yra tas pats, kas

pasakyti „tikiu“. Jie tikėjo ta evangelija. Romiečiai patikėjo Pauliaus evangelija, kuri sakė, kad nieko nereikia daryti, nes Dievas viską padarė ir tebedaro per Savo malonę. Jie patikėjo, kad nieko jiems nereikia daryti, nes Kristus jau viską padarė ant kryžiaus. Žmogus turi paklusti iš širdies, nes nei rankomis, nei kojomis, nei burna žmogus nieko negalėjo padaryti.

Romiečiams, kaip ir mums, buvo paskelbta evangelija, kuri mokė nieko nedaryti, tik tikėti – jokių darbų, jokių pastangų. Iš žmogaus pusės nieko nereikia, tik tikėti tuo, ką Dievas padarė. Vienintelis dalykas kuo romiečiai turėjo paklusti – tai tikėti širdimi. Įstatymas sako: „Eik ir daryk savo burna, rankomis ar kojomis, ir aš tave palaiminsiu“. O malonė sako, kad nieko nereikia daryti. Todėl Pauliaus malonės evangelijoje darbai neturi jokios vietos. Pagal įstatymą žydo išgelbėjimas siejasi su jo darbais, o pagal Pauliaus skelbiamą evangeliją darbams nėra vietos. Darbai nieko neturi bendro su mūsų išgelbėjimu ir mūsų kasdieniu gyvenimu. Pauliaus malonės evangeliją mes priimame tik tikėjimu, be jokių darbų. Ji veiksminga mūsų gyvenime malonės principu. Dievas viską padarė ir davė mums dovanai per Jėzų Kristų.

• *Rom 6, 18* •
„Tad būdami išlaisvinti iš nuodėmės, jūs tapote teisumo tarnais“.

Romiečiai buvo išlaisvinti iš nuodėmės, kadangi iš širdies pakluso Pauliaus mokslo pavidalui. Sveikas mokslas, kurį skelbia Paulius, išlaisvina žmones iš nuodėmės. Nėra jokio kito kelio žmogui būti išlaisvintam iš nuodėmės, tereikia paklusti tam sveikam mokslui, kurį Paulius skelbia. Tik tas sveikas mokslas išlaisvina žmogų iš nuodėmės, kai žmogus juo tiki ir pritaiko jį tikėjimu. Dievas davė tokį mokslo pavidalą, kuris išlaisvina žmogų iš nuodėmės. Mums patiems nieko nereikia daryti, tik tikėti tuo mokslu. Mums tereikia tikėti tuo, kas mes esame Kristuje, išlaisvinti iš nuodėmės ir prikelti Dievui. Taip mes turėsime pergalingą gyvenimą ir nepasiduosime nuodėmei.

Mes turime pažinti tai, kas esame Kristuje, naudoti tai ir tuo džiaugtis. Mes esame įpareigoti gyventi taip, kas mes esame Kristuje. Pauliaus skelbiamas mokslas išlaisvina mus iš nuodėmės ir kai mes jį pritaikome tikėjimu, jis tampa mūsų kasdienio gyvenimo patirtimi. Mes gyvename gyvenimą, išlaisvinti iš nuodėmės. Todėl mes galime paduoti save Dievui kaip gyvus iš numirusių. Išlaisvintas iš nuodėmės aš galiu sakyti: „Štai ta ranka yra Dievo, tegul Dievas ją naudoja. Mano akys priklauso Dievui. Mano lūpos, mano ausys, mano kojos yra skirtos Dievui, Jam tarnauti, o ne nuodėmei, nes Dievas mane padarė laisvą iš nuodėmės“. Mano ranka nebus naudojama paimti cigaretę ar gėrimą, ar kažką primušti. Aš jos nenaudosiu nuodėmei. Aš nenaudosiu savo burnos, savo lūpų kažką keikti, kalbėti bloga apie kitą. Aš naudosiu savo burną skelbti malonę. Įstatymas sako: „Akis už akį“. Jei kažkas apie mane blogai pasakė, ar aš turiu atsilyginti tuo pačiu? Ne. Aš savo burną naudosiu malonei. Aš naudosiu savo kūno dalis pagal

malonę, o ne pagal įstatymą. Kaip Ef 4, 32 rašoma: „Ir būkite geri vienas kitam, minkštaširdžiai, atleisdami vieni kitiems, kaip ir Dievas dėlei Kristaus jums atleido“.

Tai gyvenimas pagal malonę. Pagal įstatymą žmogus sako: „Aš neleisiu, kad su manimi taip pasielgtų“. Mes turime imti savo kūno narius ir naudoti juos pagal malonę, teisumo vaisiams.

Taigi, kaip skaitome šioje eilutėje, mes buvome nuodėmės vergai, nuodėmės tarnai, o dabar tapome teisumo tarnais. Pasikeitė mūsų valdovas. Anksčiau mūsų šeimininkas buvo nuodėmė, o dabar – teisumas. Aš priklausau Dievui, esu Jo tarnas. Jis mane atpirko.

1 Kor 6, 19-20: „Ką? Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla Šventosios Dvasios, esančios jumyse, kurią jūs turite iš Dievo, ir jūs nesate savo pačių? Nes jūs esate nupirkti už kainą“. Mes anksčiau buvome nuodėmės tarnai, bet Dievas mus išlaisvino, atpirko mus už kainą. Jėzus Kristus Savo krauju mus atpirko, išlaisvino mus iš nuodėmės, sumokėjo pilną kainą, kad nebūtume nuodėmės vergystėje, o būtume Dievo tarnai. Dabar mes esame Dievo nuosavybė, mes Jam priklausome. Jei esame Dievo tarnai, tai esame įpareigoti Jam paklusti. Tai Paulius kalba Laiško romiečiams 6 skyriuje, kad malonė įpareigoja mus būti klusniems Dievui, klausyti Dievo, ką Jis sako Savo Žodyje. Malonė mums suteikia galimybę klausyti Dievo ir suteikia mums įpareigojimus klausyti Dievo.

Gal 5, 1: „Todėl tvirtai stovėkite laisvėje, kuria Kristus mus išlaisvino, ir nebūkite vėl įpainioti į vergystės jungą“. Dievas mums suteikė poziciją Kristuje, išlaisvino mus iš įstatymo. Dievas mums suteikė mokslą ir mums davė galimybę ir pareigą gyventi toje pozicijoje kaip suaugusiems sūnums. Dievas mums suteikė galimybę ir pajėgumą negyventi nuodėmės valdžioje, bet tarnauti Dievui. Todėl mes turime stovėti toje laisvėje, kurią mums suteikė Dievo malonė. Kokia gi ta laisvė?

Gal 1, 13 skaitome: „Nes jūs, broliai, buvote pašaukti laisvei; tiktai nenaudokite laisvės kaip progos kūnui, bet meile tarnaukite vienas kitam“. Dievas mus išlaisvino ne tam, kad mes darytume tai, ką mes norime, ne tam, kad mes būtume dievais patys sau. Laisvė mums yra duota tam, kad mes savo noru, iš širdies tarnautume Dievui, motyvuojami meilės. Mes esame laisvi atsakyti į Dievo meilę ir Jam tarnauti. Antrame laiške korintiečiams rašoma, kad Kristaus meilė mus verčia. Pagal įstatymą buvo įsakyta mylėti Dievą. Žmogus tai privalėjo daryti, kad gautų palaiminimą. Privalai mylėti Dievą, jei nori gauti palaiminimą. Jei nemylėsi Dievo, Aš tave pasmerksiu, tave prakeiksiu ir tave bausiu. Tačiau savo pajėgumu žmogus nemyli Dievo, nesilaiko įsakymų.

O štai ką sako malonė: „Žiūrėk, kaip aš tave mylėjau, kaip aš tave pamilau, ką aš dėl tavęs padariau ir ką aš tau duodu dovanai“. Laiške korintiečiams rašoma, kad mus valdo Kristaus meilė mums, o ne mūsų meilė Kristui. Jis mus pirmiau myli, ne mes. Malonė pagimdo dėkingumą ir veda mus į klusnumą Dievo Žodžiui. Taip Kristaus meilė mus valdo. Ir mes tarnaujame su padėka tam, ką Kristus dėl mūsų padarė.

• *Rom 6, 19* •

„Aš kalbu kaip žmogus dėl jūsų kūno silpnumo, nes kaip padavėte savo narius tarnais nešvarumui ir neteisybei, vedančiai į neteisybę; taip dabar paduokite savo narius tarnais teisumui, vedančiam į šventumą“.

Kai žmogus kažkam tarnauja, jis yra įpareigotas klausyti savo valdovo ir jam tarnauti. Ką tarnas daro? Jis daro tai, ką privalo padaryti. Tokia jo pareiga. Kažkada mes buvome gerais nuodėmės tarnais, mes tarnavome nuodėmei. Mes kiekvienas turėjome savo įpročius daryti nuodėmes, savo nuodėmės išmintą kelią, savo nuodėmiavimo stilių ar tai darydami žmogiškąjį blogį, ar tai žmogiškąjį gėrį. Paulius ragina, kad dabar mes paduotume savo narius tarnauti teisumui, link šventumo. Tarnaukime teisumui taip pat nuoširdžiai, kaip mes tarnavome nuodėmei. Tai žinoti yra viena, bet pritaikyti tai tikėjimu, yra visai kas kita. Mūsų pareiga – kiekvieną dieną vaikščioti toje pozicijoje, kurią mes turime Kristuje. Tai yra vaikščiojimas Dvasioje, o ne kūno geidulių vykdymas.

Pastebėkite žodžius: „nešvarumui“ ir „neteisybei“. Senajame testamente, kur tie du žodžiai minimi, ten kalbama apie vaisius, kuriuos Dievas atmeta. Žodis „šventumas“ apibūdina vaisius, kuriuos Dievas priima.

• *Rom 6, 20-21* •

„Nes kai jūs buvote nuodėmės tarnais, jūs buvote laisvi nuo teisumo. Kokį vaisių jūs tada turėjote tame, ko dabar gėdijatės? Nes tų dalykų galas – mirtis“.

Tai, ką mes darėme prieš tai, kol buvome neišgelbėti, mes davėme vaisių, bet tie vaisiai buvo blogi. Ir tų dalykų, tų vaisių, galas yra mirtis, pragaras, amžinoji mirtis ugnies ežere.

•• *Kokį vaisių jūs tada turėjote tame, ko dabar gėdijatės?“* ••

Kai mes buvome nuodėmės tarnai, mes davėme tokius vaisius, kurių dabar gėdijamės. Pasižiūrėjus į tai, ką mes darėme, kai dar nebuvome išgelbėti, mums turėtų būti gėda. Žinant, kokius vaisius priima Dievas ir palyginus tai su savo nuodėminga praeitimi, mums turėtų būti gėda. Nesvarbu, ar tai buvo mūsų žmogiškasis

gėris, ar žmogiškasis blogis. Dievui netinka nei žmogaus gėris, nei blogis. Jei žiūrėdami į savo nuodėmingą praeitį mes nesigėdijame, vadinasi mes nežiūrime Dievo teisumo akimis. Vieni žmonės praeityje girtuokliavo, paleistuvavo, ištvirkavo, vogė ir darė kitus blogus dalykus. Kiti žmonės darė gerus darbus, buvo religingi, tuo aukštindami savo teisumą – aš ne toks kaip kiti, aš geras. Tačiau ar tai darydami žmogiškąjį blogį, ar žmogiškąjį gėrį, mes vis vien tarnavome nuodėmei. Mes nedarėme teisumo darbų, nes negalėjome jų daryti, juk buvome nuodėmės vergai. Kokius darbus mes bedarėme: ar žmogiškąjį gėrį, ar žmogiškąjį blogį, juos prisiminus mums turėtų būti gėda.

•• *„Nes tų dalykų galas – mirtis“.* ••

Nuodėmė atneša vienintelį dalyką – mirtį. Nuodėmė sunaikina viską – žmogaus charakterį, žmogaus sąžinę ir galų gale – žmogaus sielą pragare. Nuodėmė žmogų atveda į pragarą. Mūsų, išgelbėtųjų, nuodėmė nebenuves į pragarą, nes mes esame iš to išgelbėti. Tačiau mes negalime žaisti su nuodėme, nes ji gali sunaikinti mūsų charakterį, mūsų sąžinę, viską, ką mes turime.

• *Rom 6, 22-23* •

„Bet dabar, išlaisvinti iš nuodėmės ir tapę tarnais Dievui, jūs turite savo vaisių, vedantį į šventumą, ir pabaigą – amžinąjį gyvenimą.

Nes nuodėmės atlygis – mirtis; bet Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“.

Dabar mes, išlaisvinti iš nuodėmės, turėdami visiškai naują poziciją Kristuje, galime daryti tai, ko anksčiau negalėjome daryti. Mes anksčiau buvome laisvi nuo teisumo, buvome nuodėmės vergai, vergavome nuodėmei, bet dabar mes esame teisumo tarnai, nes esame išlaisvinti iš nuodėmės ir turime visiškai naują poziciją Kristuje. Dievas mus išgelbėjo ne todėl, kad mes eitume ir darytume, ką norime. Tai mes puikiai darėme prieš išgelbėjimą. Dievas mus išgelbėjo tam, kad mes būtume Dievo tarnai, išlaisvinti iš nuodėmės. Kad būtume teisumo tarnai ir darytume tai, ko anksčiau negalėjome padaryti. Dabar mes turime naują valdovą – Dievą. Dabar mes galime duoti vaisių Dievui. Anksčiau mes negalėjome duoti vaisių Dievui, nes nebuvome jo tarnai. Prieš tai mes galėjome duoti tik tokių vaisių, kurie yra verti mirties. Dabar galime duoti teisumo vaisius, kuriuos Dievas priima. Anksčiau duodavome vaisių pagal kūną, gyvendami nuodėmėje. Dabar duodame vaisius išlaisvinti iš nuodėmės, gyvendami pagal Dievo malonę. Mes vaikščiojame turėdami naują poziciją Kristuje.

Šitose pastarosiose eilutėse Paulius kalba tarsi apie dvi valdžias: nuodėmės valdžią ir teisumo valdžią. Jos abi nori mus valdyti. Nuodėmė nori valdyti ir malonė nori valdyti. Prieš tai, kai įtikėjome Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, mums viešpatavo nuodėmė. Bet, kai įtikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju, mes buvome pakrikštyti į Kristų. Mes esame perkelti iš nuodėmės viešpatystės, į malonės viešpatystę. Mes jau nebesame nuodėmės valdžioje, bet malonės valdžioje. Mūsų gyvenimas nuodėmėje nešė vaisių, taip pat ir gyvenimas pagal malonę neša vaisių. Tačiau gyvenimas pagal nuodėmę yra nepriimtinas Dievui, tokie vaisiai netinkami. Tik gyvendami pagal malonę mes duodame Dievui priimtinus vaisius.

•• *Bet dabar, išlaisvinti iš nuodėmės...* ••

„Bet dabar“ – labai geras išsireiškimas. Ką anksčiau darėme, tai nebetinka, tačiau dabar galime padaryti tai, ko anksčiau negalėjome padaryti. Dabar, motyvuojami Dievo malonės, galime duoti teisumo vaisių, priimtinų Dievui. Žmogus, motyvuotas Dievo malonės, sako: „Aš esu teisumo tarnas, aš vergauju teisumui. Dievas mane išlaisvino iš nuodėmės. Jis suteikė man naują poziciją Kristuje, viską davė dovanai. Aš iš padėkos dabar galiu daryti tai, ko anksčiau negalėjau padaryti“.

Gyvenimas pagal malonę neskatina žmogaus gyventi nuodėmėje. Atvirkščiai – gyvenimas pagal malonę išlaisvina žmogų iš nuodėmės, kad žmogus tarnautų Dievui, o ne nuodėmei. Išgelbėto žmogaus teisumo gyvenimas užsibaigia tuo, kad jis bus prikeltas ir gaus naująjį kūną. O neišgelbėto žmogaus gyvenimas, tarnaujant nuodėmei, užsibaigia pragaru. Taigi gyvenimas, viešpataujant nuodėmei, atneša mirtį, o gyvenimas, viešpataujant teisumui, atneša amžinąjį gyvenimą. Mes, tikintieji, gyvename pagal puikų Dievo planą – mes švenčiame pergalę prieš nuodėmę, ji nebeturi mums valdžios.

Rom 6, 7-8 skaitome: „Nes tas, kuris yra miręs, yra išlaisvintas iš nuodėmės. Na, o jei mes esame mirę su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su juo“. Pagal Dievo planą, mes esame perkelti iš Adomo į Kristų. Mes dabar esame Jo teisume, esame Dievo plane, Dievo valdžioje, tarnaujame Dievui. Šito Dievo plano pabaiga yra amžinasis gyvenimas, mūsų prikėlimas su naujais šlovingais kūnais. Kol dar nesame prikelti, mes tebegyvename žemėje ir esame teisumo tarnai, mes tarnaujame Dievui. Dievo teisingumas reikalauja šventumo. Dievas yra šventas, todėl tapę Dievo tarnais, mes turime vaisių link šventumo. Tai vaisius, atspindintis Dievo charakterio savybes.

Gal 6, 7-8: „Neapsigaukite; iš Dievo nepasišaipysi; nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Nes kas sėja savo kūnui, iš kūno pjaus sugedimą; bet kas sėja Dvasiai, iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą“. Kas sėja Dvasiai, kas gyvena pagal tai, kuo Dvasia jį padarė Kristuje, tas iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą ne tik tada, kai bus prisikėlimas, bet ir tebegyvendamas žemėje. Gyvendamas žemėje tikintysis pjauna amžinąjį gyvenimą. Koks tai gyvenimas?

Kai patikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju, mes gavome dovaną iš Dievo – amžinąjį gyvenimą. Amžinasis gyvenimas – tai Dievo gyvenimas. Nors mes kol kas

tebegyvename savo žemiškuose nuodėminguose kūnuose, tačiau mes turime Dievo amžinąjį gyvenimą. Šis amžinasis gyvenimas mums daro poveikį. Paulius rašo: „iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą“. Kas vaikšto pagal Dvasią, tas pjaus tuos vaisius, kuriuos duoda amžinas gyvenimas Dvasioje.

Panašiai Paulius rašo 1Tim 6, 12. 19: „Kovok gerąją tikėjimo kovą, nutverk amžinąjį gyvenimą. [...] Susikraudami sau gerą pamatą ateinančiam laikui, kad nutvertų amžinąjį gyvenimą“. Šiose eilutėse nekalbama, kad turi užsitarnauti amžinąjį gyvenimą. Jei reikėtų užsitarnauti amžiną gyvenimą, tuomet Laiškas romiečiams ir kiti Pauliaus laiškai būtų visiškai beverčiai. Paulius rašo, kad amžiną gyvenimą gavome ne savo darbais, bet kad tai yra Dievo dovana. Taigi „nutverti amžinąjį gyvenimą” šiose eilutėse nereiškia, kad žmogus turi užsitarnauti amžiną gyvenimą. Šiose eilutėse kalbama apie žmogaus krikščionišką gyvenimą žemėje, kad tikintysis naudotų amžiną Dievo gyvenimą. Mes turime nutverti tai, ką mes turime Kristuje, visus gautus palaiminimus, tuo džiaugtis ir tuo gyventi. Panašiai kalbama ir Rom 6, 22b-23: „...jūs turite savo vaisių, vedantį į šventumą, ir pabaigą – amžinąjį gyvenimą. Nes nuodėmės atlygis – mirtis; bet Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“.

Žmonės bus baudžiami už savo nuodėmes, jie patirs antrąją mirtį ugnies ežere. O Dievo dovana yra amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Amžinasis gyvenimas yra nemokama dovana, dovana iš Dievo. Pagal įstatymą reikia užsidirbti amžinąjį gyvenimą, bet pagal malonę, žmogus gauna iš Dievo amžinąjį gyvenimą dovanai. Mes šiandien gyvename ne pagal įstatymą, bet pagal malonę. Be to, malonė mus motyvuoja dėkinga širdimi tarnauti Viešpačiui, nes mes žinome, ką esame gavę iš Jo dovanai. Ir ne tik tai. Mes dabar galime padaryti tai, ko anksčiau negalėjome padaryti. Ar nenorėtumėte daryti tai, ko anksčiau negalėjote padaryti? Mes dabar galime duoti vaisius Dievui, šventumui, vaisius, kuriuos Dievo teisumas gali priimti. Ir tai mus motyvuoja daugiau jų daryti.

SEPTINTAS SKYRIUS

• *Rom 7, 1* •

„Ar jūs nežinote, broliai (nes aš kalbu žinantiems įstatymą), kad įstatymas viešpatauja žmogui tol, kol jis gyvena?“

6-ame skyriuje Paulius kalbėjo, kad mes esame pakrikštyti į Kristų ir kad esame mirę nuodėmei. Malonė mums davė Dievo teisumą, įgalino mus būti teisumo tarnais, išlaisvintais iš nuodėmės. Dievo malonė mus motyvuoja daryti tai, ko anksčiau negalėjome daryti. 7-ame gi skyriuje Paulius pradeda naują temą, kalbėdamas apie tai, kad mes esame išlaisvinti iš įstatymo, idant galėtume duoti vaisių Dievui.

Daugelis žmonių galvoja, kad įstatymas buvo duotas idant pažabotų žmogaus nuodėmę, tai yra, tam, kad žmogus liautųsi daryti nuodėmes. Tačiau įstatymas buvo duotas visiškai ne tokiu tikslu. Jis buvo duotas tam, kad parodytų, jog žmogus daro nuodėmes – įstatymą yra skirtas nuodėmės pažinimui, nes matydamas įstatymo reikalavimus, žmogus gali suprasti, kad yra nusidėjėlis, nevykdantis to, ko reikalauja įstatymas. Pagal įstatymą Dievas reikalauja iš žmogaus teisumo. Jei esi teisus, kaip Dievas, tai Dievas priims tavo teisumą. Tačiau ar mes turime tokį teisumą? Štai kur mūsų problema... Mes neturime tokio teisumo, kuris būtų priimtinas Dievui. Todėl Paulius 7-ame skyriuje ir rašo apie tai, kad mes tapome laisvi nuo įstatymo. Kaip 6-ame skyriuje parašyta, kad mes esame mirę nuodėmei, taip 7-ame skyriuje Paulius rašo, kad mes mirę įstatymui – įstatymas neturi mums valdžios. Kadangi mes nebuvome išteisinti pagal įstatymą, tai mes nebūsime ir pašventinti laikydamiesi įstatymo. Įstatymas smerkia ir neišgelbėtą žmogų, ir išgelbėtą žmogų, nes pagal įstatymą nei vienas žmogus nėra teisus. Įstatymas parodo žmogaus nuodėmę, o ne žmogaus teisumą.

• *Rom 7, 2-3* •

„Nes moteris, turinti vyrą, yra įstatymu surišta su savo vyru tol, kol jis gyvena; bet jei vyras yra miręs, ji yra išlaisvinta nuo savo vyro įstatymo.

Todėl, jeigu ji bus ištekėjusi už kito vyro kol dar gyvena jos vyras, ji bus vadinama svetimautoja, bet jei jos vyras miręs, ji laisva nuo to įstatymo; dėl to ji nėra svetimautoja, nors ji ir ištekėjusi už kito vyro“.

Kaip matome, mirtis išlaisvino tą moterį nuo vyro – mirtis sunaikino įstatymo valdžią, įstatymo viešpatavimą. Pažiūrėkime, apie ką kalba tolimesnės Pauliaus laiško eilutės.

Rom 7, 2. 4. 6: „...Yra įstatymu surišta... [...] Mirę įstatymui... [...] Išvaduoti iš įstatymo...“

• Rom 7, 4 •

„Todėl, mano broliai, jūs irgi tapote mirę įstatymui per Kristaus kūną. Kad jūs būtumėte ištekėję už kito, už to, kuris yra prikeltas iš numirusiųjų, kad neštume vaisių Dievui“.

Šiame skyriuje Paulius kalba apie mūsų išvadavimą iš įstatymo. Kaip mes, pakrikštyti į Kristaus kūną, esame išvaduoti iš nuodėmės valdžios, tai lygiai taip, pakrikštyti į Kristaus kūną, mes esame išvaduoti iš įstatymo. Perkelti į Kristų, mes esame išlaisvinti iš įstatymo valdžios ir jo viešpatavimo. Kadangi aš miriau su Kristumi ant kryžiaus, aš esu išlaisvintas iš nuodėmės ir esu išlaisvintas iš įstatymo. Pagal 4-tą eilutę aš esu miręs įstatymui per Kristaus kūną. Viskas yra mano, viską aš gavau tą patį momentą, kai įtikėjau Kristumi ir buvau perkeltas į Kristaus kūną.

Kodėl mes esame mirę per Kristaus kūną?

Mes ne tik esame mirę su Kristumi, bet taip pat esame prikelti kartu su Juo. Kai mirėme kartu su Kristumi, mes tapome išlaisvinti iš nuodėmės ir įstatymo. Tačiau mums reikia gyvenimo, nes esame prikelti kartu su Juo. Kodėl mes esame prikelti iš numirusiųjų? Todėl, kad esame ištekėję už kito, už Kristaus. Santuoka – tai susivienijimas – kai susivienija du žmonės. Apie tai rašoma Laiško efeziečiams 5 skyriaus 21-32 eilutėse, kur Kristus ir Jo kūnas sugretinamas su vyro ir žmonos vienybe. Kaip vyras ir žmona yra vienas kūnas, taip ir mes esame viena su Kristumi. Mes esame mirę įstatymui, kad būtume ištekėję už Kristaus ir būtume viena su Kristumi. Mes esame ištekėję už Kristaus ir esame viena su Juo tam, kad duotume tinkamus vaisius Dievui. Nes teisumo vaisius mes galime duoti Dievui ir galime patikti Jam tik tada, kai negyvename pagal įstatymą, kai esame išlaisvinti iš įstatymo.

Jūsų krikščioniškasis gyvenimas negali funkcionuoti, jei gyvenate pagal įstatymą. Jei gyvensite pagal įstatymą, neduosite gerų vaisių. Jų Dievas nepriims, jie bus netinkami. Teisumo vaisius duosite tik tada, kai gyvensite pagal malonės principus. Jei norite tarnauti Dievui ir duoti Jam priimtinus vaisius, jūs turite išmokti gyventi pagal Jo malonę. Jums turite sužinoti, koks yra tas malonės gyvenimas. Dievas mums viską davė per malonę, mes viską gavome iš Dievo dovanai. Mums nereikėjo nieko daryti, viską gavome už dyką. Lygiai taip pat mes turime išmokti šitą gyvenimą gyventi vienas su kitu. Mums nebetinka elgtis su sąlyga: „Jei tu padarysi, aš tave priimsiu, jei ne – aš tave atstumsiu“. Mums reikia mokytis Dievo malonės gyvenimo, atskleisto Pauliaus laiškuose, kad mes mokėtume gyventi vienas su kitu pagal malonę. Mums reikia mokytis gyventi pagal tai, kas mes esame Kristuje, kokiais mus Dievas padarė Jame. Laiško romiečiams 15 skyriaus 7 eilutėje rašoma: „Todėl priimkite vienas kitą,

kaip ir Kristus mus priėmė Dievo šlovei“. Taip pat ir mes turime priimti vienas kitą pagal malonę, o ne reikalauti vienas iš kito.

• Rom 7, 5 •

„Nes kai buvome kūne, nuodėmių paskatos, kurios buvo per įstatymą, veikė mūsų nariuose, kad duotų vaisių mirčiai“.

Kai gyvenome pagal įstatymą, mumyse buvo nuodėmės paskatos. Įstatymas tik skatina daryti nuodėmę, kad nuodėmė būti aktyvi ir gausėtų. „Bet dabar esame išvaduoti iš įstatymo, kad, būdami mirę tam, kuriame buvome laikomi, tarnautume Dvasios naujume, o ne raidės senume“. Paulius rašo, kad mes gyventume pagal malonės principą, pagal malonės gyvenimą, o ne pagal įstatymo principą – kad tarnautume Dvasios naujume ir vaikščiotume pagal Dvasią. Vaikščiojimas pagal Dvasią yra vaikščiojimas pagal malonę. Laiške galatams rašoma, kad, jei esate Dvasioje, tai nesate įstatymo valdžioje. Kas vaikšto pagal Dvasią, tas gyvena malonės valdžioje, tas gyvena pagal malonės principus. O vaikščiojimas raidės senume yra gyvenimas pagal įstatymą, gyvenimas pagal kūną, gyvenimas esant nuodėmės valdžioje. Vaikščiojimas kūne ir vaikščiojimas pagal įstatymą yra vienas ir tas pats – tai sinonimiškos sąvokos.

Žmonės mano, kad įstatymas sustabdo žmogų, idant šis nenuodėmiautų. Tačiau atsitinka atvirkščiai – įstatymas tik dar labiau paskatina nuodėmiauti. Įstatymas buvo duotas dėl nusižengimų, kaip rašoma Laiške galatams. Įstatymas buvo duotas nuodėmei atpažinti. Kaip rašoma Laiško romiečiams 3 skyriuje, žmogus yra nusidėjėlis. Įstatymas smerkia žmogų nepaisant to, ar jis išgelbėtas, ar ne.

Jei nenorime duoti vaisių mirčiai, turime gyventi ne pagal įstatymą, bet pagal malonę. Tačiau kas gali sustabdyti nuodėmę? Tik tas pažinimas, kas mes esame Kristuje – mirę nuodėmei, gyvi Dievui, mirę įstatymui ir esantys malonės valdžioje. Jei leisime malonės gyvenimui – tai turimai pozicijai Kristuje – reikštis mūsų gyvenime, tik tada mes sustabdysime nuodėmę. Įstatymas negamina šventumo. Tai malonė gamina šventumą, šventėjimą. Dievas išlaisvino mus iš įstatymo, sutraukė visus įstatymo pančius, kad mes neštume vaisių Dievui, kad darytume tai, ko negalėjome anksčiau daryti.

Laiško romiečiams 6-8 skyriai yra tarsi antrasis krikščioniško gyvenimo pamatas. Pirmasis pamatas – tai Laiške romiečiams aprašomas mūsų išteisinimas. Tikinčiojo išteisinimas tikėjimu. Mūsų išteisinimas per Dievo malonę. Apie tai rašoma Laiško romiečiams 1-5 skyriuose – kaip Jėzus Kristus už mūsų nuodėmes Savo auka parūpino mums atpirkimą. Jėzus Kristus buvo permaldavimas už mūsų nuodėmes, patenkinęs Dievo teisingumą, kuris reikalauja bausmės už nuodėmes. Taip Dievas mus išteisino, dėl ko mes turime taiką su Dievu. Mes turime visišką amžiną saugumą Kristuje Jėzuje. Mes esame perkelti iš Adomo į Jėzų. Ir šitas perkėlimas įvyko vien dėl

to, ką Kristus atliko ant kryžiaus už mus. Mes tapome perkelti iš nuodėmės į teisumą, kuris yra Kristuje. Mes tapome išlaisvinti iš įstatymo valdžios ir dabar gyvename malonės valdžioje. Pirmuosiuose penkiuose šio laiško skyriuose Paulius kalba apie mūsų išteisinimą tikėjimu per Dievo malonę, o ne mūsų darbais. Tuo tarpu nuo 6-ojo skyriaus Paulius aiškina apie gyvenimą pagal Dievo malonę, pagal kurią būdami išgelbėti šiandien turime gyventi.

Anksčiau studijavome, kad Paulius atsakinėja žmonėms į tokius klausimus, kurie jiems iškyla: „Ką tuomet? Ar mes darysime nuodėmes, kadangi nesame įstatymo valdžioje, bet malonės valdžioje? Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė?“ Į tai Paulius atsako, kad mums, kurie mirėme nuodėmei, visiškai nebetinka gyventi nuodėmėje, nes Dievas būtent ir davė mums tą malonės gyvenimą, Dievas ir išlaisvino mus, kad mes negyventume nuodėmėje. Ir Paulius rašo, kad malonė yra geresnis motyvuotojas tarnauti Dievui nei įstatymas. Matydami tai, kas mes esame Kristuje, kad mes galime padaryti tai, ko anksčiau negalėjome padaryti, mes iš padėkos Dievui eisime ir Jam tarnausime, nes viską gavome iš Dievo per malonę, dovanai. Gyvendami pagal malonę mes duosime vaisius – tokius vaisius, kuriuos Dievas priima – teisumo vaisius. Tą sako ir Laiško romiečiams 7 skyriaus 4 eilutė: „Todėl, mano broliai, jūs irgi tapote mirę įstatymui per Kristaus kūną; kad jūs būtumėte ištekėję už kito, už to, kuris yra prikeltas iš numirusiųjų (kad būtume viena su Kristumi), kad neštume vaisių Dievui“.

Mes galime nešti vaisių Dievui būdami Kristuje, Kristaus kūne ir mirę įstatymui. Dievas nori, kad mes duotume vaisius, kuriuos Dievo teisingumas priima. Todėl Dievas mus išlaisvino iš įstatymo galios ir įstatė gyventi malonėje.

Pagal įstatymą me negalėtume duoti teisumo vaisių. Kodėl? Todėl, kad pagal įstatymą mes turime būti visiškai tobuli Dievo akyse. Tačiau nei vienas iš mūsų nėra tobulas. Pagal įstatymą mūsų standartai turi atitikti Dievo standartus tam, kad Dievas priimtų mūsų teisumo vaisius. Tačiau ką įstatymas sako? Jei nusižengi bent vienu įsakymu, sulaužai visą įstatymą. Taip įstatymas žmogų smerkia ir parodo jam, kad jis yra nusidėjėlis, kad jis negali laikytis Dievo nustatytų standartų.

• Rom 7, 6 •

„Bet dabar mes esame išvaduoti iš įstatymo, kad būdami mirę tam, kuriame buvome laikomi; kad mes tarnautume dvasios naujume, o ne raidės senume“.

Dievas dabar nori, kad mes gyventume ne senu, bet nauju mąstymu per Dievo Žodį. Kad mes gyventume naują gyvenimą, turėtume naują elgseną Jėzuje Kristuje. Gyventume pagal naują gyvenimo būdą, kuris yra Kristuje. 6-ame skyriuje kalbama, kad mes esame mirę nuodėmei, 7-ame – kad esame mirę įstatymui. Įstatymas negali

padaryti, kad mes patiktume Dievui, kad mes duotume teisumo vaisius Dievui. Žinote ką įstatymas daro? Įstatymas mus smerkia, o ne daro mus geresnius. Jis parodo, kad mes nesame tobuli.

Kai kurie krikščionys klaidingai galvoja, kad jei jiems duotų įstatymą, jie daugiau nebedarytų nuodėmių, nes įstatymas sustabdytų juos nuo nuodėmių. Tačiau Laiške korintiečiams skaitome, kad nuodėmės galia yra įstatymas. Įstatymas padaro nuodėmę galinga, suteikia jai jėgą. Žmogus, gyvendamas pagal įstatymą, daro dar daugiau nuodėmių. O kas gali sustabdyti nuodėmę? Tik Dievo malonė. Todėl mums ir reikia suprasti bei žinoti ir suvokti, kaip gyventi pagal malonę.

Rom 3, 28: „Todėl mes darome išvadą, kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų“. Paulius, pradėdamas savo kalbą 7 skyriuje, turi omenyje, kad šio laiško skaitytojas, tikintysis, jau turi supratimą, jog jis yra išteisintas tikėjimu be jokių įstatymo darbų. 7 skyriuje Paulius jau nekalba apie tai, kad žmogus nėra išteisinamas įstatymu. Šiame skyriuje kalbama jau apie išteisinto tikėjimu žmogaus tarnystę – kad jo tarnystė taip pat nesiremia įstatymu, bet malone. Kaip žmogus yra išgelbėtas tikėjimu per malonę, tikėjimu, taip pat ir tikinčiojo tarnavimas turi būti tikėjimu per malonę, bet ne pagal įstatymą.

Jei mes gyventume pagal įstatymą, mes negalėtume duoti Dievui tinkamų vaisių. Nes įstatymas smerkia žmogų, gyvenantį pagal įstatymą.

Gal 2, 11-12: „Bet kai Petras buvo atėjęs į Antiochą, aš pasipriešinau jam į akis, nes jis buvo peiktinas. Nes prieš atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgė su pagonimis, bet kai jie atvyko, jis atsitraukė ir atsiskyrė, bijodamas tų, kurie buvo iš apipjaustymo“.

Petras žinojo, kad Dievas nelaiko nei vieno žmogaus nešvariu. Jis tai sužinojo Apaštalų darbų 10 skyriuje, kai Dievas jam sakė eiti pas Kornelijų. Viešpats pasakė: „Tai, ką aš apiploviau, nelaikyk nešvariu“. Tačiau kai pasirodė žydai, Petras atsitraukė nuo pagonių. Tuo jis parodė, kad žydai ir pagonys turi būti atskirai, nes pagonys yra nešvarūs. Taip pasielgęs Petras sukėlė susiskaldymą tarp tikinčiųjų.

Gal 2, 13-16: „Ir kiti žydai taip pat veidmainiavo su juo; taip, kad ir Barnabas buvo jų veidmainystės pagautas. Bet kai pamačiau, kad jie nevaikšto tiesiai pagal evangelijos tiesą, aš tariau Petrui jų visų akivaizdoje: ‘Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai, o ne kaip žydai gyvena, kodėl verti pagonis gyventi, kaip žydai gyvena? Mes, iš prigimties žydai, o ne pagonių nusidėjėliai, žinodami, kad žmogus neišteisinamas įstatymo darbais, bet Jėzaus Kristaus tikėjimu, taip ir mes įtikėjome Jėzumi Kristumi, kad būtume išteisinti Kristaus tikėjimu, o ne įstatymo darbais; nes įstatymo darbais nebus išteisintas joks kūnas’“.

Viskas labai aiškiai pasakyta: nei vienas žmogus negali būti išteisintas įstatymo darbais, bet tik Kristaus tikėjimu. Tas, kuris nori būti išgelbėtas, turi pasitikėti ne įstatymu, bet Kristumi. Dievas išteisina tik tą žmogų, kuris tiki Kristumi, o ne pasitiki įstatymu, siekdamas per įstatymą išaukštinti savo darbus.

Gal 2, 17-21: „Bet jei mums ieškant išteisinimo per Kristų ir mes patys esame rasti nusidėjėliais, ar todėl Kristus yra nuodėmės tarnautojas? Apsaugok Dieve. Nes jei vėl statau tai, ką sugrioviau, aš tampu nusižengėliu. Nes per įstatymą aš esu miręs įstatymui, kad gyvenčiau Dievui. Aš nukryžiuotas su Kristumi: vis dėlto aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje; ir gyvenimą, kurį dabar gyvenu kūne, gyvenu Dievo Sūnaus tikėjimu, kuris mane mylėjo ir atidavė save už mane. Aš neverčiu niekais Dievo malonės, nes jei teisumas ateina per įstatymą, tuomet Kristus yra miręs veltui“.

Paulius sako, kad, jei esi išgelbėtas tikėjimu per Dievo malonę, bet bandai gyventi pagal įstatymą, tuomet pats save pasmerki. Juk įstatymas smerkia žmogų, parodo, kad jis nusidėjėlis, parodo, kad pagal įstatymą nei vienas žmogus negali būti išteisintas, nes pagal įstatymą yra nuodėmės pažinimas. Jei išgelbėtas pagal malonę einu ir gyvenu pagal įstatymą, tai ką aš darau? Aš sugriaunu tai, per ką esu išgelbėtas. Aš paniekinu Dievo malonę. Jei negalėjau būti išgelbėtas pagal įstatymą, tai negaliu ir gyventi pagal įstatymą. Laiško romiečiams 7 skyriuje Paulius rašo, kad, jei Dievas mus išlaisvino iš įstatymo, tai kokiu tikslu tu, žmogau, gyveni pagal įstatymą? Juk Dievas mus išlaisvino iš įstatymo, kad duotume gerą vaisių Dievui. Dievas nepriima įstatymo vaisių. Gyvenimas pagal įstatymą visiškai neatitinka tos pozicijos, kurią turime Kristuje. Mes esame naujas kūrinys Kristuje, todėl turime gyventi pagal malonę, išlaisvinti iš nuodėmės, išlaisvintas iš įstatymo, mirę nuodėmei ir mirę įstatymui. Todėl gyventi pagal įstatymą būtų visiškai priešinga mūsų naujai prigimčiai Kristuje. Tai visiškai prieštarautų Dievo planui – kad Jis išlaisvino mus iš įstatymo. Mums nebetinka gyventi pagal įstatymą savo kūno pajėgumu.

• Rom 7, 7 •

„Ką mes tuomet sakysime? Ar įstatymas yra nuodėmė? Apsaugok Dieve! Ne, aš nebūčiau pažinęs nuodėmės kaip tik per įstatymą, nes aš nebūčiau pažinęs geismo, jei įstatymas nebūtų sakęs: „Negeisk!“

„Ar įstatymas yra nuodėmė?“ Tai – dar vienas žmogaus užduodamas klausimas. Jei Dievas mane išlaisvino iš įstatymo, aš esu miręs įstatymui, kad gyvenčiau pagal malonę, vadinasi įstatymas netobulas. Tačiau Paulius sako: „Apsaugok Dieve!“ Tai – visiška nesąmonė. Įstatymas yra geras ir šventas. Juk tai – Dievo duotas įstatymas, o Dievas yra šventas, teisus ir teisingas. Įstatymas yra geras, nes aš nebūčiau pažinęs nuodėmės, kaip tik per įstatymą. Aš nebūčiau pažinęs geismo, jei įstatymas nebūtų sakęs: „Negeisk“. Įstatymas yra tarsi veidrodis, jis parodo mūsų nuodėmingą prigimtį. Ryte pažiūrėjęs į veidrodį aš pamatau visus savo trūkumus. Veidrodis man viską parodo. Juk veidrodis nekaltas, kad aš taip atrodau. Argi veidrodis yra blogas,

jei ant mano veido matosi visos raukšlės ar kiti nepatrauklūs trūkumai? Ne. Jis tik parodo tai, kas yra. Taip ir įstatymas – jis parodo, kad aš kaltas, kad aš toks esu, kad aš esu nusidėjėlis. Įstatymas kaip veidrodis parodo mano tikrąjį veidą. Problema yra manyje, ir įstatymas parodo mano problemą.

• Rom 7, 8 •

**„Bet nuodėmė,
pasinaudodama proga per įsakymą,
veikė manyje visokeriopą geidulį.
Nes be įstatymo nuodėmė buvo mirusi“.**

Tai nuodėmė veikė geidulį, ne įsakymas. Nes be įstatymo nuodėmė buvo mirusi. Problema yra mūsų nuodėmingoje prigimtyje. Įstatymas suteikė galimybę nuodėmei būti aktyviai.

Rom 7, 5 skaitome: „Nes kai buvome kūne, nuodėmių paskatos, kurios buvo per įstatymą, veikė mūsų nariuose“.

Įstatymas verčia žmones daryti nuodėmes, suaktyvina nuodėmę. Kol nebuvo įstatymo, nuodėmė buvo mirusi, neaktyvi. Bet kai įstatymas pasirodė, jis kaip veidrodis mums parodo, kad žmogus yra nusidėjėlis. Kai yra įstatymas, nuodėmė yra gyva. Nepamirškime šito dalyko! Kas gyvena pagal įstatymą, tas gyvena nuodėmėje, kūniškai. Įstatymas tik dar labiau pagyvina ir atgaivina nuodėmę.

• Rom 7, 9 •

**„Nes aš kartą buvau gyvas be įstatymo, bet kai
atėjo įsakymas, atgijo nuodėmė, ir aš miriau“**.

Žmogus, gyvendamas pagal įstatymą ir įsakymus, gyvena nuodėmėje, jis yra bejėgis. Jis yra miręs ir negali duoti vaisių Dievui. Gyvenant pagal įstatymą, žmoguje tik atgyja nuodėmė. Žmogus miršta. Jo krikščioniškas gyvenimas tampa nevaisingas. Žmogus, gyvenantis pagal įstatymą, niekada neduos teisumo vaisių, patinkančių Dievui. Tik gyvendamas Kristuje, gyvendamas malonės gyvenimą, išlaisvintas iš nuodėmės, miręs įstatymui tikintysis gali duoti tinkamų vaisių Dievui. Kad tikintysis duotų tinkamų vaisių Dievui, jis turi atsisakyti gyventi pagal įstatymą ir pradėti gyventi pagal malonę. Tikintysis turi pritaikyti Pauliaus skelbiamą mokslą, gyventi ir vaikščioti Dvasioje, bet negyventi pagal įstatymą. Tai mūsų pozicija Kristuje – mes esame mirę nuodėmei ir įstatymui, o gyvename pagal Dievo malonę, kuri mus moko gyventi dievotai, atsisakius pasaulietiškų geismų.

Dievo malonė mus moko, kad mes suprastume ir pamatytume, ką Dievas mums padarė Kristuje, ir kad tai pakeistų mūsų gyvenimą, pakeistų mūsų mąstymą ir mus pa-

skatintų duoti gerų vaisių Dievui. Gyvenimas pagal malonę nėra gyvenimas taip, kaip pačiam norisi. Aš gyvenau, kaip aš noriu, kol dar nebuvau išgelbėtas Dievo malonės. Malonė jau išlaisvino mane iš įstatymo, išlaisvino mane iš nuodėmės, ir padarė mane teisumo tarnu, kad gyvenčiau pagal Dievo malonę, duodamas teisumo vaisius Dievui.

• Rom 7, 10-11 •

„Ir įsakymą, kuris buvo skirtas gyvenimui, aš radau esantį mirčiai.

Nes nuodėmė, pasinaudodama proga per įsakymą, mane suklaidino ir juo mane nužudė “.

Ar problema įstatyme? Ar jis man atnešė mirtį?

Rom 8, 3 skaitome: „Nes ko įstatymas negalėjo padaryti, kadangi buvo silpnas per kūną...“

Įstatymas buvo silpnas per mano nuodėmingąjį kūną. Įstatymas yra šventas ir geras, bet mano kūnas yra nuodėmingas ir silpnas, negalintis laikytis įsakymų. Nuodėmė, pasinaudodama proga, per įsakymą mane suklaidino. Kaip ji mane suklaidino? Nuodėmė mane suklaidino tuo, kad tarsi aš pats galiu savo kūno jėgomis laikytis įstatymo. O kadangi nuodėmė mane suklaidino, kad galiu gyventi pagal įstatymą, tai aš gyvenau pagal įstatymą, ir įstatymas mane nužudė. Aš miriau gyvendamas pagal įstatymą. Nuodėmė visada mus skatina pasikliauti savimi, savo kūnu, savo kūno pajėgomis. Įstatymas tik stimuliuoja nuodėmę. Žmogui duodi įstatymą, o žmogus ieško būdų kaip jį apeiti. Įstatymas sako „nedaryk“, o žmogus eina ir daro. Problema ne įstatyme, o mūsų nuodėmingoje prigimtyje.

Rom 7, 20 randame: „Na, o jei darau tai, ko nenoriu, tai nebe aš tai darau, bet nuodėmė, gyvenanti manyje“. Mumyse yra tarsi gyvas variklis – nuodėmė. Nuodėmė žmoguje viską iškreipia, viską sugadina. Iš ankstesnių pamokų pamename, kad nuodėmė priveda žmogaus sielą iki tokios formos, kad žmogus atrodo kaip kirminas. Nuodėmė yra tarsi degradacijos variklis. Įstatymas tik dar labiau skatina nuodėmę, nes įstatymas parodo, kad žmogus yra nusidėjėlis.

• Rom 7, 12-14 •

„Todėl įstatymas yra šventas, ir įsakymas šventas ir teisingas, ir geras.

Ar tuomet tai, kas yra gera, man tapo mirtimi? Apsaugok Dieve! Bet nuodėmė, kad ji pasirodytų nuodėme, per tai kas yra gera, darydama manyje mirtį; kad nuodėmė per įsakymą taptų be galo nuodėminga.

Nes mes žinome, kad įstatymas yra dvasiškas, bet aš esu kūniškas, parduotas nuodėmės valdžiai“.

Įstatymas yra šventas, jis yra geras, jis yra dvasiškas, jis yra teisingas. Blogybė yra manyje. Aš esu kūniškas, parduotas nuodėmės valdžiai. Nuodėmė yra nuodėminga tuo, kad pasinaudoja įsakymu, per įsakymą tampa nuodėminga ir per įsakymą mane nužudo. Nuodėmė ne tik nesilaiko įsakymo, bet dar ir naudojasi įsakymu blogiems tikslams. Nuodėmė pasinaudoja įstatymu tarsi spąstais. Ji mane apgauna, kad aš galiu laikytis įstatymo ir patikti Dievui, atveda mane į įstatymą tarsi į spąstus ir per įstatymą mane nužudo. Žinote, kas vyksta, jei gyvenate savo kūno pajėgumu ir stengiatės sustabdyti nuodėmę? Jūs atsirandate nuodėmės valdžioje.

• Rom 7, 15-18 •

„Nes aš nesuprantu, ką darau, nes ko aš noriu, to nedarau; bet ko nekenčiu, tai darau.

Tuomet jei darau tai, ko nenoriu, aš pritariu įstatymui, kad jis yra geras.

Tad dabar jau nebe aš tai darau, bet nuodėmė, gyvenanti manyje.

Nes aš žinau, kad manyje (tai yra mano kūne) negyvena nieko gero; nes noras yra šalia manęs, o kaip įvykdyti gera, aš nerandu“.

Nuo 15 eilutės Paulius rašo, ką reiškia gyventi nuodėmėje, kaip veikia nuodėmingoji prigimtis. Paulius dalinasi savo krikščioniškojo gyvenimo patirtimi. Jis rašo, kaip jis gyveno savo kūno sugebėjimais, būdamas nuodėmės valdžioje.

Paulius aiškina, kas vyksta, kai tikintysis gyvena savo kūniškumo pajėgumu. Paulius kalba apie save, kai jis jau buvo išgelbėtas.

Nei vienas neišgelbėtas žmogus nepasakys, kad aš nekenčiu nuodėmės. Tik išgelbėtas žmogus nekenčia nuodėmės. Rom 7, 22: „Nes aš žaviuosi Dievo įstatymu pagal vidinį žmogų“. Tik išgelbėtas žmogus žavisi Dievo įstatymu. Šito nepasakys nei vienas neišgelbėtas žmogus. Neišgelbėtam žmogui nerūpi nei Dievas, nei Jo įstatymai.

Krikščionis nori daryti gera, nori daryti viską, kas patinka Dievui. Tačiau jis to negali padaryti, nes jis tai daro savo kūno pajėgumu. Noras yra, tačiau įgyvendinti to nepavyksta, nes kūnas to nepajėgia. Tikintysis savo kūno pajėgumu negali vaikščioti taip, kad patiktų Dievui.

• Rom 7, 19-23 •

„Nes gero, kurio noriu, nedarau, o pikta, kurio nenoriu, tą darau.

Na, o jei darau tai, ko nenoriu, tai nebe aš tai darau, bet nuodėmė, gyvenanti manyje.

Tuomet aš randu įstatymą, kad, kai noriu daryti gera, pikta yra šalia manęs.

Nes aš žaviuosi Dievo įstatymu pagal vidinį žmogų,

bet savo nariuose matau kitą įstatymą, kovojantį prieš mano proto įstatymą ir atvedantį mane į nelaisvę nuodėmės įstatymui, kuris yra mano nariuose“.

Atkreipkite dėmesį į pasikartojantį žodį „įstatymas“. Tik vienas iš jų yra paminėtas kaip Dievo įstatymas. Visi kiti reiškia tam tikrą taisyklę ar dėsnį, tokį patį kaip kad ir žemės traukos dėsnis. Šiose eilutėse aprašomi nesikeičiantys dėsniai ar taisyklės. Pažiūrėkime į juos iš arčiau.

Vienas iš jų yra **įstatymas mano nariuose**. Apie jį rašo 18 eilutė: „Nes aš žinau, kad manyje (tai yra mano kūne) negyvena nieko gero“. Tai dėsnis apie manyje gyvenančią nuodėmę, apie manyje gyvenančią nuodėmingąją prigimtį. Kol aš esu gyvas, manyje visada bus nuodėmingoji gyvuojanti prigimtis. Tai nesikeičiantis dėsnis. Mes turime senąją nuodėmingąją prigimtį, kurią paveldėjome iš Adomo.

Kitas įstatymas – tai mano **proto įstatymas**. Tai tikinčiojo protas, atnaujinto proto įstatymas, kai tikintysis į viską žiūri atnaujinęs protą Dievo Žodžiu. Šiuo įstatymu ar taisykle vadovaujasi mūsų naujasis žmogus, mūsų nauja prigimtis.

Nuodėmės įstatymas. Nuodėmė, gyvenanti manyje, turi savas taisykles ar dėsnius, kurie irgi nesikeičia.

Mes turime kūną, sielą ir dvasią. Prieš mūsų išgelbėjimą mūsų kūniškoji prigimtis buvo gyva, bet mūsų dvasia buvo mirusi. Be to, mūsų siela vergavo mūsų nuodėmingai prigimčiai. Mes buvome nuodėmės tarnai. Mūsų dvasia buvo mirusi nuodėmėse ir nusižengimuose, kaip rašoma Laiško efeziečiams 2 skyriuje. Mirusi dvasia reiškia, kad žmogus yra visiškai atskirtas nuo Dievo gyvenimo. Dievas yra Dvasia, kaip sakė Jėzus Kristus. Dievo Dvasia kontaktuoja su mūsų dvasia. Tai vienintelis mūsų sąlyčio taškas su Dievu. Daugelis krikščionių to nežino. Kai kurie tikintieji atėję į bažnyčią sako: „Argi nejaučiate artumo su Dievu?“ Jie klysta. Dievo artumo neįmanoma pajausti. Dievas ne pajaučiamas per mūsų kūno jausmus. Mūsų jausmai yra kūne, kūniškoje prigimtyje, o ne dvasioje. Su Dievu mes kontaktuojame per Dvasią, o

ne per kūną. Todėl pajausti Dievo niekaip negalite – tai neįmanoma. Vienintelė mūsų dalis, kuri gali jausti kontaktą su Dievu, bendrauti su Dievu, yra mūsų dvasia.

Kai mes buvome neišgelbėti, mūsų dvasia buvo mirusi, mes neturėjome jokio kontakto, jokio bendravimo būdo su Dievu. Mes buvome mirę Dievui, svetimi nuo Dievo. Kol buvome neišgelbėti, mūsų siela buvo įkalinta nuodėmingos prigimties vergystėje, mūsų kūno vergystėje, o mūsų dvasia buvo mirusi, atskirta nuo Dievo. Kai mes įtikėjome Kristumi kaip savo Gelbėtoju, įvyko daug pasikeitimų. Pirmiausia mūsų dvasia tapo gyva, Kristaus Dvasia atėjo ir apsigyveno mumyse. Ir dabar mes turime naują prigimtį, vidinį žmogų, kaip Paulius jį vadina. Taip pat mes tebeturime mūsų nuodėmingąją prigimtį, kuri yra linkusi į žmogškąjį gėrį ir žmogškąjį blogį. Tačiau nei žmogiškasis gėris, nei žmogiškasis blogis netinka Dievui. Dievas to nepriima.

Vieni žmonės daro blogus dalykus: girtuokliauja, paleistuvauja, plėšikauja, žudo, prievartauja ir panašiai, nesiekdami jokios šviesos, jokio švietimo. Kiti gi žmonės gyvena estetiškai, siekia daryti žmogiškąjį gėrį. Jie sako, kad į viską atsakymus duoda išsilavinimas. Visas žmogiškąsias problemas, kokias žmogus beturėtų, gali išspręsti išsilavinimas. Tokie žmonės dažniausiai daro žmogiškąjį gėrį. Žmogus iškelia aukštyn žmogiškąjį teisumą. Žmonės susikuria įvairių programų, visokių filosofijų, visokių teorijų, kaip pagerinti žmogų, kaip žmogų padaryti geresnį. Jie sako, kad žmogus nėra nusidėjęs, jis tik nėra atradęs savęs. Jam tereikia save atrasti, ir jis taps geresnis. Žmogus yra visatos centras, jam tereikia surasti save. Ir, žinoma, žmogiškasis gėris žmogaus akimis yra geresnis, nes darydamas gėrį, žmogus kelia visuomenę, eina į priekį, daro gerus dalykus, viskas eina tarsi į gerą pusę. Tačiau tiek žmogiškasis gėris, tiek žmogiškasis blogis nėra tinkamas Dievui, neatitinka Dievo reikalaujamo teisumo ir Jo tikslo. Žmogus darydamas gerus darbus negali būti tobulas prieš Dievą. Ką žmogus bedarytų, jis neatitiks Dievo reikalaujamo tobulumo.

Laiško romiečiams 7 skyriuje Paulius rašo, kad tai, ką jis nori ir gali padaryti savo kūno pajėgumu, Dievas to nepriima. Žmogus negali padaryti tai, ko reikalauja Dievo teisumas. Negali padaryti tai, kas būtų tobula Dievo akyse. Dievo Žodyje rašoma, kad visi mūsų teisumo darbai Dievo akyse yra kaip purvini skudurai. Ką žmogus bedarytų: ar bloga, ar gera, viskas Dievo akyse tėra purvini skudurai.

Žmogiškoji religija sako: „Nedaryk žmogiškojo blogio, daryk žmogiškąjį gėrį“. Religija iškelia, išaukština ir skelbia žmogiškąjį gėrį.

Paulius išmoko iš savo krikščioniškojo gyvenimo ir, tikiuosi, jūs taip pat išmoksite studijuodami šiose pamokose, kad mes savo kūno pajėgumu negalime padaryti nieko, kas patiktų Dievui. Nesvarbu, ką mes bedarytume, kaip mes besistengtume, kokie nuostabūs bebūtume, savo kūno pajėgumu negalime patikti Dievui. Paulius sako: „Aš noriu padaryti gera, bet to nedarau; bet bloga, kurio aš nenoriu, tai aš darau“. Kai Dievas mus išgelbėjo, Jis mus apipjaustė dvasiniu apipjaustymu, Kristaus apipjaustymu, apipjaustymu atliktu ne rankomis, kaip rašoma Laiško kolosiečiams 2 skyriuje. Mūsų siela yra atpjauta, atkirsta nuo mūsų senosios nuodėmingosios prigimties. Mūsų siela yra laisva nuo mūsų kūniškumo. Mes nebesame nuodėmės tarnai, mes esame teisumo tarnai. Mes esame nukryžiuoti su Kristumi, esame išlaisvinti iš

nuodėmės, esame mirę nuodėmei. Mes esame gyvi Dievui, todėl dabar turime vaikščioti Dvasioje – pagal tą poziciją, kurią gavome, kai Šv. Dvasia mus pakrikštijo į Kristaus kūną ir suteikė mums visiškai naują poziciją Kristuje. Mes turime vaikščioti šitoje pozicijoje. Mes turime vaikščioti pagal tai, kuo mus padarė Šv. Dvasia Kristuje, o ne pagal tai, kas mes esame pagal senąją nuodėmingąją prigimtį. Mes turime visiškai naują gyvenimą. Dievo įstatymas pastoviai mums rodo pirštu, kad gyvendami savo kūno pajėgumu, mes neturime jokios galios, jokio pajėgumo sustabdyti nuodėmę arba duoti vaisių, kuriuos Dievas priimtų.

Taigi Paulius kalba apie šiuos įstatymus: Dievo įstatymą, nuodėmės įstatymą, mūsų nariuose esantį įstatymą ir mūsų proto įstatymą. Mes turime Kristaus protą, kaip rašoma 1-ame laiške korintiečiams. Dievo atnaujintu protu, Kristaus protu, mes darome visiškai kitus sprendimus. Mes visai kitaip į viską žiūrime.

Rom 12, 2 skaitome: „Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs išmėgintumėte, kas yra ta gera ir priimtina, ir tobula Dievo valia“. Žmogus turi atnaujinti savo protą, savo mąstymą, kad pažintų Dievo valią ir kad galėtų išmėginti, kokia yra Dievo valia: gera, priimtina ir tobula. Kad atnaujinęs mąstymą per Dievo Žodį, darytų tai, kas patinka Dievui.

Ef 4, 23-24 randame: „Ir atsinaujinkite savo proto dvasioje; ir kad apsivilktumėte nauju žmogumi, kuris pagal Dievą yra sukurtas teisume ir tikrame šventume“. Taip pat Kol 3, 10: „Ir apsivilkote nauju žmogumi, kuris yra atnaujintas pažinimu (Dievo Žodžiu) pagal atvaizdą to, kuris jį sukūrė“. Tikintysis atnaujina savo mąstymą pažinimu iš Dievo Žodžio, kad žinotų kokia yra Dievo valia – gera, priimtina ir tobula. Atnaujintas protas yra mūsų nauja prigimtis, įsikūrusi mūsų dvasioje. Kristaus Dvasia gyvena mūsų dvasioje ir atnaujina mus per Dievo Žodį.

Atnaujinę savo protą Laišku romiečiams, mes įgyjame tvirtus pagrindus. Kaip jau buvo minėta, yra keturi pagrindai.

Pirmasis pagrindas – tai mūsų išteisinimas. Mes esame išteisinti per Dievo malonę tikėjimu. Mes turime saugumą ir amžinąjį gyvenimą Kristuje.

Antrasis pagrindas – mūsų šventėjimas. Tai mūsų kasdienis krikščioniškas gyvenimas pagal Dievo malonę, vaikštant Dvasioje. Apie tai rašoma Laiško romiečiams 6-8 skyriuose.

Trečias pagrindas padėtas 9-11 skyriuose. Izraelio tautos kritimas ir Kristaus kūno bažnyčios atsiradimas. Dievo malonės paskirstymas ir jo tikslas.

Ketvirtas pagrindas – tai praktinis krikščioniškas gyvenimas. Kaip mes, įsisavinę pirmuosius tris pagrindus, galime sėkmingai gyventi krikščionišką gyvenimą, duodami teisumo vaisius Dievui, gyvendami pagal Dievo malonę.

Šie keturi pagrindai sudaro vieną pamatą. Ant to paties pamato toliau statosi likusieji Pauliaus laiškai. Kai kaupiame į savo sielas tai, ko Paulius moko savo laiškuose, tada mumyse gyvenanti Šv. Dvasia naudoja mumyse sukauptą Pauliaus mokslą ir motyvuoja mus gyventi pagal Dievo malonę, kad duotume Dievui teisumo vaisius.

Rom 8, 2 rašoma apie nuodėmės ir mirties įstatymą. Taip pat šitoje eilutėje rašoma apie gyvenimo Kristuje Jėzuje Dvasios įstatymą. Gyvenimas yra tik Kristuje Jėzuje. O mirtis yra mūsų kūniškume. Mūsų kūniškoje prigimtyje nėra jokio gyvenimo. Mirtis yra nuodėmės ir mirties įstatyme. Jūs negalite pakeisti nuodėmės ir mirties įstatymo, nes nuodėmė visada gimdo mirtį. Tik Dvasios įstatymas, taisyklė ar dėsnis yra gyvenimas Kristuje Jėzuje. Dvasia gimdo gyvenimą Kristuje Jėzuje ir išlaisvina mane iš mirties ir nuodėmės įstatymo.

••*„Nes aš žaviuosi Dievo įstatymu pagal vidinį žmogų“.*••

Savo vidiniu žmogumi, turinčiu Kristaus protą, atnaujintą protą per Dievo Žodį, aš žaviuosi Dievo įstatymu, viskuo, ką Dievas sako.

••*„Bet savo nariuose matau kitą įstatymą, kovojantį prieš mano proto įstatymą ir atvedantį mane į nelaisvę nuodėmės įstatymui, kuris yra mano nariuose“.*••

Mano nariuose, mano nuodėmingoje prigimtyje yra kitas įstatymas, dėsniai, kurie kovoja prieš atnaujintą protą, prieš tai, ką mano mąstyme sako Dievo Žodis. Ir šitie du įstatymai – mano kūno nariuose esantis įstatymas ir mano proto įstatymas – kovoja vienas su kitu, kuris iš jų mane valdys. Mano siela turi pasirinkimą: ar gyventi pagal nuodėmės įstatymą, ar gyventi pagal proto įstatymą, ką sako Žodžiu atnaujintas protas. Mano siela turi pasirinkimą, aš turiu pasirinkimą. Viduje vyksta kova, kas nugalės. Todėl toliau Paulius ir rašo:

• Rom 7, 24 •
„Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš kūno šitos mirties?“

Tad kaip aš galiu atsikratyti nuo savo nuodėmingos prigimties įtakos? Atsakymas yra 25 eilutėje: „Aš dėkoju Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Taigi aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui; bet kūnu – nuodėmės įstatymui“. Kūnas, kuriame aš gyvenu, yra nuodėmingas ir visuomet gyvena pagal nuodėmės dėsnius ir taisykles. Jis mane traukia, kad aš gyvenčiau pagal nuodėmės dėsnius. Tačiau Jėzus Kristus mane išvadavo, suteikė man naują protą, naują žmogų, kurį atnaujinęs Žodžiu, aš tarnauju Dievo taisyklėms ir dėsniams, nepasiduodamas nuodėmės įstatymui. Mano kūnas yra pavaldus nuodėmės įstatymui, bet mano protas nėra jam pavaldus. Mano protas yra atnaujintoje dvasioje, sukurtas gyventi ne pagal nuodėmės, bet pagal Dievo dėsnius. Protas pavaldus Dievo Žodžiui, Dievo Dvasiai. Todėl mumyse vyksta pasto-

vus konfliktas tarp mūsų kūno ir tarp mūsų proto. Paulius patyrė tą patį konfliktą. Jį traukė ir muodėmingoji prigimtis, tas nuodėmės įstatymas, ir taip pat jį traukė ir atnaujintas mąstymas – proto įstatymas. Paulius sako: „Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš kūno šitos mirties?“ Tačiau Paulius suprato, kame yra pergalė, kame yra išsivadavimas. Jis sako: „Aš dėkoju Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“. Štai kur yra pergalė – Kristuje! Jei vaikštau Dvasioje, pagal Dievo Žodžiu atnaujintą mąstymą, tada aš tarnauju Dievui, Jo įstatymui. Bet jei aš vaikštau pagal kūną, tuomet tarnauju nuodėmės įstatymui, savo nuodėmingajai prigimčiai.

Mes galime tarnauti Dievui tik pagal Žodį, kai jis moko, kad esu miręs nuodėmei, miręs įstatymui, išlaisvintas iš nuodėmės, išlaisvintas iš įstatymo. Gal 5, 16: „Tad aš sakau tai: vaikščiokite Dvasioje, ir nevykdysite kūno geidulių“. Pastebėkite, čia nerašoma, kad vaikščiodami pagal Dvasią neturėsime kūno geidulių. Geiduliai niekada nedings, jie mus persekios iki mirties. Rašoma, kad vaikščiodami pagal Dvasią nevykdysime kūno geidulių. Jei gyvensime pagal Dvasią, pagal Dievo malonę, o t.y. mirę nuodėmei, mirę įstatymui, išlaisvinti iš nuodėmės, išlaisvinti iš įstatymo, gyvi Dievui, tada nevykdysime kūno geidulių. Taip gyvendami mes vaikščiosime tarsi iš tikrųjų mirę nuodėmei, gyvi Dievui.

Mes turime pergalę Kristuje. Mums nebereikia gyventi kūniškai: „Gero, kurio noriu, aš nedarau; bet bloga, kurio nenoriu, tai aš darau”. Ne, ne, ne! Mes turime pergalę, mus Kristus išvadavo iš mūsų nuodėmingos prigimties. Mes turime vaikščioti Dvasioje, kad nevykdytume kūno geidulių.

Laiško romiečiams 7 skyriuje, kaip ir Laiško galatams 5 skyriuje Paulius rašo ir aiškina, kas vyksta, kai tikintysis vaikšto pagal savo kūną, kokius tai duoda vaisius. Daugelis krikščionių daro klaidą, galvodami, kad vaikščiojimas pagal kūną reiškia blogų kūniškų dalykų, žmogiškojo blogio darymas. Tačiau krikščionys pamiršta, kad žmogiškasis gėris taip pat yra kūniškų darbų vaisius, kurio Dievas taip pat nepriima. Tiek žmogiškasis blogis, tiek žmogiškasis gėris yra kūno geiduliai. Žmogus daro tai, ko jo kūnas trokšta: ar tai būtų blogis, ar gėris.

Galime rasti nemažai eilučių, kalbančių apie tai.

1 Kor 15, 55-56: „O mirtie, kur tavo geluonis? O kape, kur tavo pergalė?“ Mirties geluonis – nuodėmė; o nuodėmės jėga – įstatymas“.

Nuodėmės jėga yra įstatymas. Nuodėmė įgyja savo galią, savo jėgą per įstatymą. Iškyla klausimas. Ar įstatymas moko daryti blogus dalykus? Ar jis moko meluoti, žudyti, vogti, nekęsti, prievartauti ir panašiai? Ne. Įstatymas moko daryti tik gera. Tačiau kai žmogus gyvena pagal įstatymą, norėdamas daryti gera, tada nuodėmė įgyja galią. Žmogaus nuodėmė tampa galinga, ji dar labiau pagausėja.

1 Kor 15, 57: „Bet ačiū Dievui, kuris suteikia mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.Ar jums nieko neprimena šita eilutė? Tą patį moko ir Laiško romiečiams 7 skyrius – Rom 7, 25: „Aš dėkoju Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Taigi aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui; bet kūnu – nuodėmės įstatymui“.

Įstatymas duoda nuodėmei galią, jėgą. Kaip mes Kristuje turime pergalę nuodėmei, taip pat mes turime pergalę ir įstatymui. Kaip Kristuje mes esame mirę nuodėmei, lygiai taip pat Kristuje esame mirę ir įstatymui. Mes esame išlaisvinti iš mūsų kūniškumo, kuris nori gyventi pagal įstatymą, daryti tarsi gera, kad patiktų Dievui. Mūsų kūnas, trokšdamas daryti gera pagal įstatymą, tik pagimdo blogį, mirtį. Mes esame išlaisvinti iš įstatymo, iš mūsų kūniškumo, kuris trokšta gyventi pagal įstatymą.

Laiško romiečiams 7 skyrius kalba apie vaikščiojimą kūne, o vaikščiojimas kūne vadinasi vaikščiojimu pagal įstatymą. Vaikščiojimas kūne ir vaikščiojimas pagal įstatymą yra sinonimiškos sąvokos. Žmogus, kuris vaikšto kūne, vaikšto pagal įstatymą. Žmogus, kuris nori gyventi pagal įstatymą, vaikšto kūne. Iš kurio galo besakysi, reikšmė ta pati. Įstatymas reikalauja iš žmogaus daryti tai, ką jis gali padaryti savo kūno sugebėjimais. Žmogus negali įvykdyti įstatymo reikalavimų, bet juos tik laužo. Todėl taip atsiranda ir pagausėja nuodėmė. Kuo žmogus daugiau gyvena pagal įstatymą, tuo daugiau jis nusižengia, tuo labiau pagausėja jo nuodėmė. Todėl nuodėmė įgyja tik dar didesnę galią, kai žmogus nori gyventi pagal įstatymą, siekdamas daryti gerus darbus. Krikščionys dažnai pamiršta, kad gyvenimas pagal savo kūno pajėgumą, pagal savo kūno geismus, nėra būtinai vien tik blogio darymas. Krikščionys pamiršta, kad gyventi pagal savo kūno geidulius, gyventi pagal savo kūno pajėgumą, reiškia gyventi ir pagal įstatymą. Gyvenimas pagal įstatymą suteikia nuodėmei galią, padaro nuodėmę galinga. O nuodėmė pagimdo mirtį.

Gal 3, 3: „Ar jūs tokie kvaili? Pradėję Dvasioje ar dabar tapote tobuli kūnu?“

Žmonės gyvendami pagal kūną nori būti tobuli Dievo akyse, parodyti Jam, kiek jie gali visko padaryti. Žmogus galvoja, kad savo kūnu jis kažką padarys ir taip taps tobulas. Bet jie negyvena pagal Dvasią.

Gal 4, 9: „Bet dabar, kai jau esate pažinę Dievą arba verčiau esate Dievo pažinti, kaipgi vėl grįžiatės į silpnus ir elgetiškus pradmenis, kuriems vėl trokštate vergauti?“

Gal 4, 10: „Jūs laikotės dienų ir mėnesių, ir laikų, ir metų“. Iš šitos eilutės matome, kad galatai norėjo gyventi pagal įstatymą. Norėjo tapti tobuli kūnu. Jie tarsi sakė: „Mes darysime tai, ko įstatymas reikalauja, mes tai vykdysime“. Tačiau Paulius sako, kad įstatymas yra silpnas, elgetiškas. Jis yra silpnas per mūsų kūną, kaip rašoma Laiško romiečiams 7 skyriuje. Nes mes neturime pajėgumo vykdyti įstatymo, daryti visko, ko reikalauja įstatymas. Mes silpni, mes nuodėmingi.

Gal 4, 21 skaitome: „Pasakykite man jūs, trokštantys būti įstatymo valdžioje, ar negirdite įstatymo?“ Galatai labai norėjo vykdyti įstatymą, savo kūnu daryti kažką gera, tapti tobulais savo kūnu. Jie galvojo, kad gyvendami pagal įstatymą, jie bus pašventinti. Tačiau, jei žmogus gyvena pagal įstatymą, jis tik gyvena kūniškai. Nevaikšto Dvasioje, bet vaikšto kūne.

Gal 6, 12: „Visi, kurie trokšta gerai pasirodyti kūnu, verčia jus apsipjaustyti tik tam, kad jiems nereikėtų kentėti persekiojimo dėl Kristaus kryžiaus. Nes nei jie patys, kurie yra apipjaustyti, nesilaiko įstatymo; bet trokšta, kad jūs būtumėte apipjaustyti, kad jie galėtų pasigirti jūsų kūnu“. Čia rašoma apie žmones, kurie savo kūno suge-

bėjimais bando gyventi pagal įstatymą, norėdami patikti Dievui. Paulius Laiško romiečiams 7 skyriuje aiškina, kad jei norime gyventi pagal įstatymą, norėdami patikti Dievui, tai tik gyvename pagal kūną.

Gal 5, 18: „Bet jei esate Dvasios vedami, jūs nesate įstatymo valdžioje“. Jei gyvenate pagal įstatymą, tarsi norėdami patikti Dievui, tarsi norėdami ištobulėti per įstatymo vykdymą, tai jūs nesate Dvasios vedami. Jūs esate vedami savo kūno geidulių, nes gyventi pagal įstatymą nori ne Dvasia, bet jūsų kūnas. Ar žinote, ką reikia daryti tikinčiajam, kad jis nebūtų įstatymo valdžioje? Jam reikia gyventi pagal Dvasią, būti Dvasios vedamu. Tik tada jis nebus įstatymo valdžioje.

Gal 5, 16: „Tad aš sakau tai: vaikščiokite Dvasioje, ir nevykdysite kūno geidulių“. Jei jūs nevaikštote Dvasioje, jūs vykdote kūno geidulius.

Gal 5, 18: „Bet jei esate Dvasios vedami, jūs nesate įstatymo valdžioje“. Jei jūs nesate Dvasios vedamas ir negyvenate pagal Dvasią, tada esate įstatymo valdžioje. Kūno geidulių vykdymas ir gyvenimas pagal įstatymą yra vienas ir tas pats. Jei norite gyventi pagal įstatymą, tada vykdote savo kūno geidulius ir negyvenate pagal Dvasią.

Fil 3, 1-3: „Galiausiai, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje. Rašyti jums tą patį man, iš tikrųjų, nėra sunku, bet jums tai saugu. Saugokitės šunų, saugokitės piktų darbininkų, saugokitės susipjaustėlių. Nes mes esame apipjaustymas, kurie šloviname Dievą dvasioje ir džiaugiamės Kristuje Jėzuje, ir neturime pasitikėjimo kūnu“.

Fil 3, 4-6: „Nors aš irgi galėčiau pasitikėti kūnu. Jei kas kitas mano galintis pasitikėti kūnu, aš daugiau: apipjaustytas aštuntą dieną, iš Izraelio giminės, iš Benjamino genties, hebrajus iš hebrajų; įstatymo požiūriu – fariziejus; uolumo požiūriu – persekiojantis bažnyčią; pagal teisumą, kuris yra įstatyme – nepeiktinas“.

Paulius sako, kad, jei kas galėtų pasitikėti kūnu, tai jis tikrai. Jis nurodo į savo praeitą gyvenimą, kai jis gyveno pagal įstatymą. Pagal įstatymą jis buvo nepeiktinas. Jis nedarė žmogiškojo blogio, jis darė žmogiškąjį gėrį. Pagal teisumą, kurio reikalauja įstatymas, jis buvo nepeiktinas. Ir Paulius sako, kad tai buvo jo kūniškumas. Jis tai darė pasitikėdamas kūnu ir gyvendamas pagal įstatymą, darydamas savo žmogiškuosius gerus darbus. Paulius gyveno visiškai tobulą gyvenimą pagal įstatymą, jis vykdė viską, ko reikalavo įstatymas. Jis tai darė pasitikėdamas kūnu.

Fil 3, 7: „Bet tai, kas man buvo pelnas, tai aš palaikiau nuostoliu dėl Kristaus. Taip, be abejo, ir aš laikau viską nuostoliu dėl pažinimo pranašumo Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, dėl kurio aš viską praradau ir laikau tai mėšlu, kad laimėčiau Kristų“.

Visi tie dalykai, kuriuos Paulius darė gyvendamas pagal įstatymą savo kūno pajėgumu, siekdamas teisumo, siekdamas patikti Dievui, jam tai buvo pelnas. Tas statusas, kurį jis turėjo tarp hebrajų, tai jam buvo pelnas. Įstatymo požiūriu jis buvo fariziejus, turėjo nuostabų statusą toje religijoje, pagal teisumą, kurio reikalauja įstatymas, jis buvo nepeiktinas, vykdė visą įstatymą ir savo pajėgumu viską darė. Jis pasitikėjo kūnu, norėdamas patikti Dievui, gyvendamas pagal įstatymą. Paulius sako, kad jis visa tai palaikė mėšlu.

Ar žinote, kas tai yra bulvių religija? Ką krato ant lauko prieš bulvių sėją? Mėšlą.

Kai žmogus bando gyventi pagal įstatymą, siekdamas daryti gera, siekdamas patikti Dievui savo kūno pajėgumu, Paulius tai vadina mėšlu. Tai visada prisiminkite. Paulius visiškai prarado pasitikėjimą savo kūnu, savimi, ką jis galėtų padaryti norėdamas patikti Dievui, nes jis pamatė, ką jis turi Kristuje, turėdamas tą nuostabią poziciją Kristuje.

Kai žmogus gyvena pagal kūną, norėdamas patikti Dievui, siekdamas daryti gera, jis gyvena pagal įstatymą. Toks žmogus gyvena ir vaikšto pagal kūną, vykdydamas savo kūno geidulius. Toks žmogus negyvena pagal Dvasią. Dvasia nemoko taip gyventi. Gyventi Dvasioje – tai žinoti savo poziciją Kristuje, kad esame mirę nuodėmei, išlaisvinti iš nuodėmės, mirę įstatymui, nesame įstatymo valdžioje, bet esame malonės valdžioje.

Dvasia mus moko per Dievo Žodį to, ką mes turime Kristuje. Tai yra vaikščiojimas Dvasioje. Žmogus, kuris vaikšto pagal Dvasią, vaikšto pagal Dievo Žodyje skelbiamą malonę. Dvasia jį skatina ir moko gyventi pagal malonę.

• Rom 7, 25 •

„Aš dėkoju Dievui per Jėzų Kristų,
mūsų Viešpatį.
Taigi aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui;
bet kūnu – nuodėmės įstatymui“.

Mūsų pergalė per Jėzų Kristų yra ta, kad aš savo protu tarnauju Dievui, ką Dievas daro, ko Dievas mane moko. Kai mano protas užimtas tuo, ką Dievo Žodis sako, ką Šv. Dvasia moko per Dievo Žodį, tada aš turiu pergalę Jėzuje Kristuje.

Užrašams